DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ÖZNUR YILDIRIM

YABANCI

ELYEL

PEGASUS

ÖZNUR YILDIRIM

YABANCI

ELYEL

PEGASUS YAYINLARI

Sevgili on beş yaşım,

Bu yolun ilk adımını sen attın, şimdi yirmi altı yaşımda son adımı atarak bana bıraktığın bu yolculuğu tamamlıyorum.

Senin attığın tek bir adım bütün hayatımı değiştirdi ve bilmeni isterim ki inandıkların asla gerçekleşmeyecek düşler değil, gerçekleşmek için zamanını bekleyen hayallerdi. O adımı atma cesaretini gösterdiğin için sana teşekkür ederim.

Bu kitap senin için.

KAOS

Ediz Çağıran

Ölürken ruhumuzda doğduğumuz anda taşıdığımızdan daha fazla yaşam taşırız, hiçlikse içinde varlığın tamamını taşır.

Yıllar önce felsefe öğretmeninin sınıfa, "Sayılar özeldir," dediği gün bu düşüncenin temeli zihnime oturmuştu. "Gizemlidir."

Arkama yaslanmış, kalemi parmaklarımın arasında çevirirken, bizim için anlam ifade eden sayıyı soran öğretmen düşüncelerimi paylaşmak istemeyeceğimi çok iyi biliyordu, bana söz hakkı vermemesi için çoğunlukla gözünün içine bakardım ve ne istediğimi anlardı.

Yine anladığını biliyordum ama bu sefer sessiz talebimi reddetmişti.

"Ediz," dediğinde sınıftaki gözlerin bana çevrildiğini hatırlıyorum. Sessiz, arkadaş çevresi olmayan bir öğrenci değildim; bunun daha çok dikkat çekeceğinin farkında olacak kadar insanları tanımıştım ama yine de o bakışları bir mıknatıs gibi üzerime çekiyordum. "Senin için özel olan bir sayıyı paylaşmak ister misin?"

Var olma arzusunu o zaman keşfettim, sesi derinlerden yüzeye kadar gelebiliyordu ve insanların verdiği basit cevaplara bile sinsice karışıyordu.

"Sıfır."

Yaşam, ölümün kendisidir.

Var olan her şey yok olma eğilimindedir.

Sıfır. Hem var olmanın başlangıcı hem de varlığın yok olduğu andır.

Öğretmen kaşlarını kaldırıp kalçasını masaya yasladığında, "Neden?" diye soracağını biliyordum, nitekim öyle de oldu.

Dudaklarıma oyuncu bir gülümseme yerleştirip ukala bir tavırla, "Diğer tüm rakamlar bir değer kazanabilmek için ona muhtaç," dedim. "Bu bana yakın geliyor."

Gözlerime baktığında asıl düşüncelerimi, ruhumu göremezdi. Göremedi de.

Ama ben onu görüyordum, tavrıma sinirlense de bunu dışarı yansıtmadı çünkü benden çekiniyordu. Hiçbir saygısızlığım, ters bir tavrım olmamasına rağmen benimle uzun süre göz teması kuramıyordu. Çekindiği şey gördüğü sakinlik, işittiği sessizlikti.

İnsanları karanlıkta, o karanlığın içinde olduklarını bile fark ettirmeden kilometrelerce yürütebilirdim. Tehlikenin içinde bile huzuru hissedebilirlerdi. Geri dönüşü olamayacak kadar ilerlediklerinde karanlığı onlara ben gösterirdim, o karanlığın içinden ne çıkacağını da asla bilemezlerdi. Güneş de doğabilirdi, ezelî de olabilirdi.

Karşıtlığın ahengi içindeydim, iyilik de benimleydi kötülük de.

Yıllar sonra o öğretmeni bir sıfır noktasında gördüm, babamın cenazesinde.

Kar yağmasına rağmen siyah güneş gözlüğümü takmıştım, alkol yüzünden gözlerim kıpkırmızıydı. Levent Çağıran ölmüştü ama bu gerçeğe inanmakta zorlanıyordum, babamın öldüğü gerçeğiyse tüm ruhumu sarmıştı.

Mezara toprak atmam için bana uzatılan küreğe siyah gözlüğün ardından boş gözlerle bakmıştım. Soğukluğunu elimdeki eldivenin altından bile hissettiğim küreğin sapını tuttuğum sırada bakışlarım mezarın içindeydi.

Babam sarhoş olduğu bir gece, titreyen bir sesle, "Bu çok acımasızcaydı," demişti. Henüz küçük bir çocuktum. "Annen hemen oradaydı, bütün güzelliğiyle o çukurun içindeydi. Tutup onu oradan çıkarmak istedim, ona sarılmak istedim ama onu gömmem için elime bir kürek verdiler."

Buz gibi hissederek küreği toprağa sapladığımda içimdeki bu soğukta bir ateş yanmaz sandım, kim ölürse ölsün küreği elime alıp o toprağı atabileceğime inandım. Yanılmıştım.

Geleneğe uyarak mezara toprak atmak isteyen insanlar elimden küreği aldığında yavaşça mezardan uzaklaştım ve ağaçların arasında

yürüyerek yüksek bir açıklığa çıktım, Ankara ayazının içimdeki soğuktan bir farkı yoktu.

Paketi çıkarıp içinden bir sigara çektiğimde hareketlerim yavaş ve sakindi. Sigarayı dudağımda dengeleyerek paketi cebime attım ve rüzgârın söndürmemesi için elimi çakmağa siper ettim, sigarayı ateşe yaklaştırdım. Duman yüzüme çarparken gözlerimi kısarak sigarayı iki parmağımın arasına aldım.

Ezilen karın sesini duysam da kimin geldiğiyle ilgilenmedim.

Tanıdık bir tını, "Ediz?" diye mırıldandı, hemen ardından sesin sahibi yanımda durdu. Bakışlarımı ona çevirmek yerine önümdeki şehri izlemeye devam ettim. Bir süre sessizce yanımda durdu.

"Küçükken sana bir söz vermiştim, hatırlıyor musun?" diye sordu Nazlı yaralı, yırtıcı bir hayvana şefkatle yaklaşır gibi. "Kendini yalnız hissettiğin her an orada ben olacağım demiştim."

"Yalnızlık birinin sana gelmesiyle geçmez Nazlı," dedim soğuk bir sesle. "Senin birine gitmenle geçer. Ben sana hiç gelmedim."

Dargın gözlerle bana bakmaya devam ederek, "O zaman gel," dedi.

Çenemi hafifçe kaldırıp gökyüzüne baktım ve derin bir nefes aldım, bu konuşmayı yapacak ruh halinde değildim. Sinirlendiğimi hissederek sustu ve sessizce yanımda durmaya devam etti.

Derin bir sessizliğin ardından, "Evimize geldiğin ilk günü hatırlıyor musun?" diye sordu. Benim için kötü bir anıydı, onun içinse çocukluğuna ait bir renkti. "Çok sinirliydin."

"Çok mutsuzdum," diye düzelttim.

"Seni güldürmek için birçok yol denemiştim."

Bakışlarımı ona çevirerek, "O zaman çocuktun Nazlı, görememen normaldi," dedim. "Anlamadığım şimdi nasıl göremediğin."

"Neyi?" diye sordu panikleyerek.

Sinirleniyordum. "Boş ver."

Zaman babamın yaralarını iyileştirmedi; o yaralar derine indi, çürüdü, çürüttü. Bir gece bütün ipler koptu, küçük bir çocuktum, beni yakalayıp kapıya doğru sürüklediğinde sadece korkmuştum. Üzerimde pijamalarımla, uykudan uyanmış ve afallamış bir halde dışarı atıldım. Titreyerek babama bakarken ağladığını görmüştüm, sarhoştu.

Ona beni içeri almasını söyleyebilirdim, yalvarabilirdim, ağlayabilirdim ama öylece gözlerine baktım. Bana hak ettiğimi bulmuşum gibi hissettirdi.

Nefret dolu gözlerle, "Sen sadece yok etmeyi bilirsin," dedi.

"Özür dilerim baba." Neden özür dilediğimi bile bilmiyordum, henüz beş yaşındaydım.

İri kar taneleri yavaş yavaş süzülüyor, saçlarıma konuyordu. Babam dişlerini birbirine bastırarak başka bir yöne baktı, neye öfkeli olduğunu da bilmiyordum.

"Defol git bu evden!"

Ardından suratıma bile bakmadan kapıyı çarptı ve karın derin sessizliğiyle yapayalnız kaldım.

Dudaklarımdan dökülen nefesin sis bulutu halinde karanlık geceye karıştığını hatırlıyorum. Korku dolu gözlerle etrafıma bakmış, sessizlikten ürkmüştüm.

Gitmeyi düşünmüştüm ama nereye gidecektim? Çocuktum, karanlıktan bile korkuyordum.

Kapının önündeki birkaç basamaktan birinin köşesine oturup titrememi durdurmaya çalışırken korkuyu yeneceğim bir gecenin içinde olduğumu bilmiyordum. Tan vakti geldiğinde ölüm bile artık beni korkutamayacaktı.

Omuzlarımı kaldırıp kollarımı bedenime sardım ve titreyerek nefesimin geceye dökülmesini izledim. Ne kadar zaman geçtikten sonra bilmiyorum, başımda bir el hissettim. Derin bir hissizliğin ve uyku halinin tam ortasında gözlerimi açmama neden olmuş, beni ölüm uykusundan uyandırmıştı.

"Ediz?"

Başımı soğuk merdivene yaslamış, kapının önüne kıvrılmıştım ve bu hale nasıl geldiğimi bile bilmiyordum. Bana bakan kadının uzun saçlarını, beyaz tenini ve sevgi dolu gülümsemesini hatırlıyorum. Fotoğraflarda gördüklerimin bire bir aynısıydı, hatta daha da güzeldi.

"Anne?"

Eli saçlarımı okşayarak yanağıma indiğinde, "Güçlü kal oğlum," dedi. "Korkma."

"Artık korkmuyorum," diye mırıldandım. "Neredeydin?"

Kahverengi gözleri dolu doluydu ama gülümsemesi solmadı. "Dayan."

"Anne," dedim o saçlarımı okşamaya devam ederken. "Sen öldün mü?" Duraksadım. "Seni ben mi öldürdüm?"

Bir kadının bağırışlarını duydum, cümlelerinin arasından sadece telaşla, "Burada bir çocuk var!" diye feryat etmesini hatırlıyorum. Başımdaki el kaybolduğunda merdivende artık yalnızdım.

Kadın yanıma geldiği sırada gözlerimi kapattım, alnıma yasladığı eli annemin yerini alamadı. Bir adamın kapıyı yumruklադığını duyabiliyordum, yanıma diz çöken kadın üzerindeki kıyafetleri telaşla çıkarırken, "Çocuk ateşler içinde yanıyor!" diye bağırdı.

"Anne?"

"Annen burada değil canım," dedi kadın çıkardığı kıyafetlerini üzerime örterken. "Sen neden dışarıdasın? Annen evde değil mi?"

"Annem öldü." Çaresizdim. "Onu ben öldürdüm."

Ambulans ve polis arabalarının mavi kırmızı ışığını hatırlıyorum, sanki bir rüyanın içindeydim. Sedyeye yatırıldığımda polisler babamı kelepçelemiş, evden çıkarıyorlardı.

Kadının, "Annesi çocuğu doğururken ölmüş," diye konuştuğunu duydum. "Adam kadının ölümünü kaldıramamış, çocuğa sürekli katil diyormuş, herkese çocuktan nefret ettiğini söylüyormuş."

Babamın yakın bir arkadaşı yasal işlemleri halledip beni yanına aldı, o sırada ruh sağlığının yerinde olmadığına karar verilen babam da tedavi için kliniğe kaldırılmıştı. Yıllar sonra o gece tutulan rapora baktığımda sadece yarım saat daha o soğukta dursaydım donarak öleceğimi yazdıklarını gördüm.

Hiç hayatını mahveden bir günün anısında yalnız kaldın mı?

Ben kaldım. Babam o geceyi, yaşananları ve yaptıklarını hatırlamıyordu.

Nazlı'yı da o gecenin ardından tanıdım; üstünde özenle giydirilmiş kıyafetleri ve önünde oyuncaklarıyla bana gülümsüyordu. Onu kardeşim gibi benimsedim ama büyüdükçe onun bana olan hayranlığı arttı. Babam hastaneden çıkana kadar onlarla yaşadım, babamın yanına döndükten sonra bile onunla ve ailesiyle görüşmeye devam ettik.

Artık çocukluktan çıkıp yetişkinliğe doğru ilerlediğimiz dönemde bana ulaşmak için her kapıyı çaldı, cinselliğe bile başvurdu. Her

seferinde reddedildi, her reddedildiğinde yeniden denedi. Nazlı her istediğini elde eden bir kadındı, beni elde etmeye olan hırsını sevgi sandı. Hüznüm ona gizemli geliyordu, onu o karanlıkta yürütmemi ve beni keşfetmesine izin vermemi istiyordu.

Aramızdaki ilişkiyi sadece cinsellikten ibaret tutabilirdim ama benim de bir ahlak sınırım vardı.

Kendimle alay edercesine aşağılayıcı bir şekilde gülümsedim. Ahlak sınırım mı vardı?

"Sen beni hiç görmedin Nazlı," dedim siyah gözlüğün ardından gözlerinin içine bakarak. "Hiç."

"Yanılıyorsun," dedi telaşla ve elimi tutup daha ben ne olduğunu anlamadan kalbine götürdü. Avuçlarımda atmaya başlayan kalbi yakarır gibiydi. "Bak." Umutla gözlerimin içine baktı. "Hisset."

Tek kelime etmeden ona bakmaya devam ettim.

"Sana âşığım ben Ediz," dediğinde içimde yaprak kıpırdamadı. "Görmüyor musun?"

Gözlerimi görüyor olsaydı kalbi kırılacaktı. Elimi yavaşça çektim ve kabanımın cebine soktum.

"Hayatını mahvedecektim," dedim dürüst davranarak. "Babam ölmeseydi bizi evlendirmek isteyeceklerdi ve ben bunu seni sevdiğim için değil, mantıklı bulduğum için kabul edecektim."

Nazlı yutkundu ama gözlerinin dolmasına engel olamadı.

"Yanımda olduğun sürece gerisi önemli değil," dedi kırık dökük bir sesle.

"Öyle mi?" diye sordum acımasız bir ses tonuyla ama gerçekleri görmesi için bunu yapmak zorundaydım. "Ne kadar bencil olabileceğimi görmedin Nazlı, söz konusu sen olduğunda neden kendim olmaktan vazgeçeyim? Sırf bir kâğıda siktiğimin imzalarını attığımız için mi?"

Gözleri daha da dolarken bakışlarını yüzümden ayırmıyordu.

"Bir anıyım ben," dedim sakince. "Arada aklına geleceğim, kalbini kırmama izin verme."

Bir damla gözyaşı yanağına devrildi ve hızla çenesine doğru kaydı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir gün anlayacaksın." Bakışlarımı ondan çektim. "Şimdi beni yalnız bırak."

Ağlamaklı bir sesle, "Ediz," diye uzatınca hırsla, "Babamın cenazesindeyiz Nazlı!" diye bağırdım. "Ne yapacağız, bugün de mi seni konuşacağız?" Gözleri irileşti. "Kal lan burada!"

Elimdeki sigarayı atıp gergin bir çeneyle yanından uzaklaşmaya başladığımda dudakları aralanmış, olduğu yerde kalakalmıştı. Ağaçların arasından geçerek mezarlığın çıkışına ilerlerken zihnimin uğuldadığını hatırlıyorum. Bana saldırmak için pusuya yatan geçmişe direnmiyordum. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum, kendimi rüzgâra bıraksaydım savrulup gidecek kadar dağılmıştım ama beni bir denize bıraksaydılar dibe çökecek kadar da ağırdım.

Elimi arabanın kapısına atmıştım ki tok bir ses, "Ediz!" diye bağırdı. Kaşlarımı çatarak bana seslenen kişiye baktığımda Kemal Çağıran'ın ağır adımlarla bana doğru yürüdüğünü gördüm, onu bekleyeceğimi biliyormuş gibi telaşsızdı. Elimi arabanın kapısından çektim ve olduğum yerde öylece durdum, sadece baktım.

Yanıma geldiğinde tembel bir gülümsemeyle, "Son kez babandan kaçıyorsun demek," dedi. "Sonunda olmak istediği yerde, sevdiği kadının yanında."

"Sadede gel," dedim ifadesiz bir sesle.

"Babalar oğullarının hayat dersidir." Yüzümü inceledi. "Bu dersi iyi dinle."

"Senin babama verdiğin dersi dinledim," dedim aşağılayıcı bir gülümsemeyle. "Puştun tekiydin."

Kaşlarını kaldırdı. "Ne anlatıyordum peki?"

"Puşt nasıl olunur, onu anlatıyordun."

Güldü ama ciddileşmesi uzun sürmedi. "Her kararın gölgesi bedeldir, bunu unutma."

"Bunu asıl sen unutma," dedim ve arabanın kapısını açtım. "Verdiğin akıllar sikimde bile değil."

Arabaya binerken, "Sakın baban gibi bir kadına kapılma," dedi. Onu duymazlıktan gelerek arabanın motorunu çalıştırdım. "Biz sevmeyi bilmeyen adamlarız," diye devam etti.

Gaza basarak yanından geçip gittiğimde dikiz aynasından olduğu yerde durduğunu ve bana baktığını gördüm. Gergin hissediyordum ve başım ağrımaya başlamıştı, direksiyonu sıkıca kavrayarak gaza daha da yüklendim.

Yollar arabanın altında kayıp giderken nereye gittiğimi bilmiyordum, sadece uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Kaçıyordum ama aslında kaçacak hiçbir şey kalmamıştı.

Arabanın camından içeriye vuran güneş saatler geçtikçe etrafımda dolandı, en sonunda arabanın arkasına geçerek yavaşça kaybolmaya başladı. Şehrin girişinde Antalya tabelasını gördüğümde hızımı azaltmadan yola devam ettim, sonunda arabayı durdurduğumdaysa denizin ıssız bir kıyısındaydım.

Arabadan çıkınca rüzgâr beni karşıladı, denizin kokusu yüzüme çarptı. Kapıyı kapatıp ağır adımlarla yürümeye başlarken rüzgârın sesini dinliyordum. Neden orada olduğumu düşündüğümü hatırlıyorum, bir nedenim yoksa nerede olmalıydım?

Yavaş adımlarla denize doğru yürümeye başladığımda babamın sesi, "Gökyüzündeki yıldızları görüyor musun?" diye sordu ve geçmiş beni yakamdan tutup kendine çekti. Sesini zihninde duyduğum babam karşımda sigarasını yavaşça içiyor, durgun görünüyordu. "Annen bir gece eliyle gökyüzünü gösterdi ve bana bu soruyu sordu." Babamın yorgun bakışları bana döndü. "Gökyüzündeki yıldızları görüyor musun?"

İki yıl önceydi, büronun önünde durmuş, bir dava dosyasının getirilmesini bekliyorduk. Başımı kaldırıp gökyüzüne bakmamıştım.

"Başımı kaldırıp gökyüzüne baktım," dedi sanki o anı tekrar yaşıyormuş gibi dalgın gözlerle. "Gökyüzüne baktığımızda geçmişi gördüğümüzü, o yıldızların aslında çoktan öldüğünü söyledi. Yıldızlar uzaklarda olduğu için yaydıkları ışık onlar öldükten çok sonra bize ulaşıyormuş ve biz gökyüzünde geçmişi görüyormuşuz."

Dudaklarında üzgün bir tebessüm oluştu.

"Bir gün beni anlayacaksın oğlum," dedi gözlerimin içine bakarak. "Ama ben çoktan ölmüş olacağım."

Tek kelime etmeden ona bakmaya devam ettim.

"Aynısını annen bana söylemişti," diye devam etti, anıya o kadar kapılmıştı ki sessizliğimi fark etmemişti. "Onun ölü olduğu düşüncesine bile katlanamamış, onu susturmuştum. Gülerek başıma sarılmış, saçlarımı öpmüştü." Sigarasından bir nefes çekti. "Sonra bana demişti ki ölüm seni bu kadar etkilemesin. İnsanlar yıldızlar gibidir. Biri yok olur, gider ama diğer tüm yıldızlar ışıldamaya devam eder."

Bacaklarıma çarpan soğuk dalga beni bu anıdan çıkarıp aldığında durup denize baktım. Rüzgârın uğultusundan ve dalgaların sesinden başka hiçbir ses yoktu. Sonra sıfır noktasını gördüm, ileride, denizin içindeydi.

O sırada titremeye başlayan telefonumu ruhsuz bir ifadeyle cebimden çıkardım ve arayanın kim olduğuna bakmadan açıp kulağıma götürdüm.

"Ediz Bey, merhaba." Arayan Hakan'dı, babamın sağ kolu. "İstediğiniz bilgileri edindim efendim."

İçimdeki derin sessizlikle, "Dinliyorum," dedim.

"Atalay Güngör, Emniyet Müdürü Osman Güngör'ün oğlu. Annesi Derya Güngör, öğretmen. Nişanlısı var, adı Gizem Yılmaz. Kadın Güzel Sanatlar Fakültesi mezunu. Bir de kardeşi var, Doğa Güngör." Kâğıt hışırtıları geldi. "Bağları kopuk bir aile, kimse kimseyi umursamıyor ama Atalay Güngör'ün en uzak olduğu aile üyesi Doğa Güngör."

"Doğa Güngör," dedim buz gibi bir sesle. "Bana ondan bahset."

"Gözlemlediğim kadarıyla soğuk bir karakteri var, ailesiyle olduğu kadar insanlarla da bağ kurmuyor. Atalay Güngör'ün ödül törenine katılmadı." Bir canavarın içimde gözlerini açtığını hissettim. "Okula gidiyor, bir kitapçıda çalışıyor. Kendi halinde bir genç kız."

Cevap vermememem üzerine, "Ediz Bey?" dedi.

"Ölmekten mi korkarsın Hakan, yoksa ölmek için sıranı beklemekten mi?"

Sessizlik oldu. "Ölmek için sıramı beklemekten."

"Aynen öyle," dedim denizin ötesine bakarak. "Kızın çalıştığı kitapçının nerede olduğunu söyle bana."

Planımı sıfır noktasına en yakın olduğum yerde yaptım, ölüm ile yaşam arasında.

Yavaş yavaş yaklaşacaktım, gece gibi birden çökmeyecektim. Geldiğimi bilecek, yaklaştığımı hissedecek, ölmek için beni bekleyecekti. En uzak olduğu insandan başlayıp yavaş yavaş en değer verdiklerine yaklaşacaktım. Ona karanlığı ben getirmeyecektim, sıranın ona gelmesini beklerken karanlığı kendi üzerine örtecekti. En son Atalay Güngör ölecekti.

Denizin içine yürüdüğüm anı hatırlıyorum, bana çarpan dalgaları ve ağırlaşan kıyafetlerimi... Soğuktu, rüzgâr bir bıçak gibi tenime

saplanıyordu. Suyun beni içine çekmesine, varlığımı kabul etmesine izin verdim ve suyun içinde gözlerimi açtım.

Hava kapalı olduğu için denizin rengi griydi.

Anılarımdan gelen bir ses, "Yaşamın suda başladığını biliyor muydunuz?" diye sordu. "O karanlık derinlikte hüzünlü bir mucize. Yaşamın varoluşa öğrettiği ilk gerçek yalnızlıktı."

Suda başlayan yaşama suda son vermek...

Her kararın gölgesi bedeldi, Kemal Çağıran haklıydı.

O gece karanlık sokakta bir karar aldım, yağmur yağıyordu. Soğuğun kokusu üzerimdeki kabana sinmiş, sessizlik sokağın her köşesine yayılmıştı. Kitapçının açılan kapısının sesini hatırlıyorum, kalbimin atışları bir avcının avına ulaşmasının hazzıyla hızlanmıştı.

Doğa Güngör.

O gece ölmeliydi ama onu öldürmedim. Bir karar aldım, bedelini beraber ödedik.

Oysa soğukta ve yağmurda üşüyen bir kedi kıza doğru ilerlediğinde, namlusunu ona doğrulttuğum silah onu öldürmem için hazırdı. Çehresi bir gülümsemeyle aydınlanana kadar güzelliğinin farkında değildim ve bu daha önce görmediğim türden bir güzellikti. Zarif bir şekilde kediye doğru eğildiğinde kedi kıza yaklaşarak burnunu ona uzatılan ele sürttü.

O gece karanlık sokakta iyilik de benimleydi kötülük de. Kötülüğün nefesi ensemdeydi; düşüncelerime, en güçlü olduğu yere yerleşmişti. Sinsice mantığıma sızmıştı ve gerekeni yapmam için bana argümanlar sunuyordu. Parmağımın tetiğe doğru çekildiğini hatırlıyorum.

Diğer yandan iyilik kızın yanındaydı, gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Merak şiddetle geldi: Bu kız neden Atalay Güngör'den bu kadar uzaktı?

O geceye dönme şansım olsaydı o adama, "Yapma," der, onu durdururdum. "Asla pişman olmam diyen sen, köpek gibi pişman olacaksın."

Şimdi geriye dönüp baktığımda onu bu denli güzel kılanın ruhu olduğunu görebiliyorum, sanki ait olduğu yerde değildi ve yolunu kaybedip bu dünyaya gelmişti.

Bunu hissetmiş ama görememiştim, nefretim ve kararlılığım o kadar keskindi ki durmadım. Silahın namlusunu yavaşça çevirdim ve tetiğe bastım.

Silahın ve parçalanan camın sesi geceye karıştı.

Sonraki gün kendimi Doğa Güngör'ü takip ederken buldum, bir sonraki gün ve ondan sonraki gün de...

Başlangıçta nefret ve kıvılcım büyüklüğünde bir merak vardı ve bu bir intikamın değil, bir kaosun başlangıcıydı.

Topuklu ayakkabılarıyla sınıfta yürüyen öğretmenin, "Kaosu durduramazsınız," dediğini hatırlıyorum. "O sabit kalır ya da çoğalır ama asla azalmaz. Bilimde bunun karşılığı entropi kanunudur." Sıraların arasında gezen öğretmenin suratına bakıp bunun insan hayatına benzediğini düşündüm. "Evren kaostan ibarettir ve kaos artıp entropi maksimum noktaya geldiğinde evrende ne olacak dersiniz?" En arka sırada, yanımda durup sınıfa, onu ilgiyle dinleyen öğrencilere baktı. "Hiçbir şey. Kaos son noktaya geldiğinde hiçlik başlayacak."

Kaos arttı. Kıvılcım bir yangın başlattı.

Sekiz ay boyunca Güngör ailesini takip ettim, hepsini çözmüştüm ama Doğa Güngör benim için bir gizemdi. Ne kadar derine inersem ineyim ayaklarım zemine dokunmuyordu, ne kadar keşfedersem keşfedeyim hep, "Daha fazlası var," der gibiydi.

Kendisinin bile bunun farkında olduğundan emin değildim, o ruh bu sıradan hayatta boğulmuyor muydu? Bir de anlam veremediğim bir hüznü vardı, sanki gözlerinin içine baksam her duyguyu ustalıkla saklar ama acıyı bir tokat gibi insanın suratına çarpardı. Ne yaşamıştı?

Hüznü bu dünyaya, yaşadıklarına da ait değil gibiydi, ruhu kaybolduğunun farkında gibiydi. O hüzün bana gizemli geldi.

Kaos arttı.

Sekizinci ayın sonunda, o gözlerle gözlerimin içine bakıp elimi sıkarken artık geri dönüşü olmayan yola girmiştim.

Başlangıç nefret ve kıvılcım büyüklüğünde bir meraktı, onu bir yangın takip etti ama ne sönebildi ne de nefreti kül edebildi.

Onu yok etmek istedim, sonra yok etmek istediğim ruha dokunmak istedim. Dudaklarım ellerimin öldürmek istediği bedeni keşfetmek

istedi, onu arzuladım ama durmalıydım. İçimdeki iyilik onun karşısında hiç olmadığı kadar güçlüydü, kötülükse iyiliğin karşısında büyüdü.

Kaos arttı.

Başlangıç nefret ve kıvılcım büyüklüğünde bir meraktı; onu bir yangın takip etti, zaman geçti, yangın sönmedi ama nefret neredeydi?

Bir gece o ruhun kaybolduğu için değil de bir arayış için bu dünyaya geldiğini hissettim; o gece, uykunun derinliklerindeyken yüzünü boynumun girintisine sakladığı geceydi. Sanki ait olduğu yeri bulmuş gibiydi.

Kaos arttı.

İçimdeki savaş kırıp dökmeye başladı, hem onu hem beni. Bırakmak istedim, gitmesini ve beni kötü bir anı olarak hatırlamasını istedim ama o karşımda durdu ve bana bir mucizeymişim gibi baktı. Bu mümkün olamazdı, olmamalıydı. Onu avuçlarıma aldım, paramparça ettim ama sonra kıyamadım, o parçaları tek tek topladım. Parçalarını topladığım için bana minnetle baktı.

Yaptıklarıma karşılık vermedi, sadece baktı ve dağıldım.

Kaos arttı.

Durduramadım.

Şimdi direksiyonunu sıkıca kavradığım arabanın hızı gitgide artıyordu. Gece'nin, "Yavaşla," dediğini duydum ama ona aldırmadım. Yol kenarına yerleştirilen ışıklar arabanın içini hızla akan şeritler halinde aydınlatıyordu.

Ağzının içinden homurdandı: "Madem aklın kalacaktı, Doğa'yı neden dedende bıraktın?"

"Aklım kalmadı," dedim düz bir sesle ama bu bir yalandı. Ben gözlerimi yoldan ayırmazken Gece bana sinir bozucu bir tatlılıkla gülümsedi.

Gülümsemeye devam ederek, "Kesin öyledir," dedi. Ardından arkasına yaslanıp somurttu, tavırlarımın onu sinirlendirdiğini biliyordum. Çoğu zaman bana tahammül edemiyordu ama bu aşırı tepkileri beni etkilemiyordu, hatta eğlendirdiğini bile söyleyebilirdim.

"Ona zarar vermeye cesaret edemez," dedim kendimden emin bir sesle. "Aksi halde belasını sikeceğimi biliyor."

Gece yorum yapmak yerine sessizliği seçti ama bu fazla sürmedi. "Çok büyük bir hata yapıyorsun."

Keyifsiz bir ifadeyle gülümseyerek, "Biliyorum," dedim.

"Sen akıllanmazsın," dedi daha da sinirlenerek. "Bu, sonunu bildiğin bir yol Ediz, sonunda uçurum var, niye yürümeye devam ediyorsun?"

Alaycı bir sesle, "Kendimi atmak için," dedim ama dalga geçtiğim söylenemezdi.

Gözlerini devirdi. "Bırak kızı, gitsin."

"Bırakamam."

Bakışlarını bana dikti. "Neden?"

Cevap vermedim.

"Ediz Çağıran," dedi üstüne basa basa. "Sen korkak bir adamsın."

Öfkesine aldırmadım. "Bir gün giden ben olacağım."

Önümüze çıkan yol ayrımından sola dönüp at çiftliğine giden patikaya girdim, taşlar tekerleklerin altında ezilirken farlar karanlık yolu aydınlattı.

"Bu ne demek şimdi?" Gece huzursuz olmuştu.

"Gideceğim demek," dedim sakin bir sesle. "Yalnızca..."

"Ne?" diye sordu kıpırdanarak. "Yalnızca ne, Ediz?"

Sustum. Ağaçlar iki yanımızdan gölge gibi akarken Doğa'yı düşündüm, onu dedemin yanında bırakacağımı anladığında adım dudaklarından korkuyla dökülmüştü. Dişlerimi birbirine bastırarak ona baktığımda gözlerinde de korkuyu göreceğimi biliyordum, bu hoşuma gitmiyordu. Bakışlarım soğuk ve mesafeliydi, geri adım atmasını istiyordum. Öyle de yaptı. Daha fazlasını söylemek istiyordu ama söylemedi.

Yine de dayanamayıp, "Sorun yok," dediğimde daha fazlasını söylemek istiyordum ama söylemedim.

Sessizce gidişimi izledi.

Şu an uyuyor olmalıydı, yatak ne kadar geniş olursa olsun bir köşesine kıvrılmak gibi bir huyu vardı. Ağır adımlarla loş ışığın aydınlattığı odaya girdiğimi, yavaşça ona doğru yürüdüğümü, yatağın başında durup ona baktığımı hayal ettim. Bazen uykusunda huzursuz olurdu, çoğu zaman buna kayıtsız kalırdım. Beni ilgilendirmezdi, ilgilendirmemeliydi. Ona kıyamadığım gecelerde ilk önce kendime sinirlenerek tavana bakar, ardından onu kollarımın arasına çekerdim. Huzursuzluğu kaybolurdu.

O, kollarımda habersizce, huzurla uyurken ben bu gecelerin sonumuzu getireceğini bilirdim.

Arabayı çiftliğin önünde durdurup motoru kapattığımda Gece beni ısrarcı bir ifadeyle izliyordu. Bana çoğu zaman tahammül edemese de değer verdiğini biliyordum, onu kör bir endişeye tutsak etmek bencillik olsa da ben böyle bir adamdım. Bencilliğimin dokunamadığı, dokunduğundaysa ilk önce beni mahvettiği tek bir insan vardı.

Soğuk bir sesle, "Susarken bile nasıl beynimi sikebiliyorsun acaba?" diye sordum. Sinirlenip arabadan çıkmasını, ardından kapıyı çarparak çiftliğe gitmesini bekledim çünkü Gece bunu yapardı ama yapmadı.

"Senin bu manipülasyonların bana zerre kadar işlemiyor, bunun farkındasın, değil mi?" Gözlerini devirdi. "Bir sigara içelim."

Cevabımı beklemeden arabadan çıktı ve kapıyı kapattıktan sonra cebinden sigara paketini çıkardı. Arabanın ön camından boşluğa baktım, umursamadan çiftliğe gitmek ile ona eşlik etmek arasında kalmıştım ama fazla düşünmeme gerek kalmadı. Arabadan çıkıp kapıyı sakince kapattım ve cebimden sigara paketini çıkardım.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Doğa," dedi. "Onu yeterince tanımıyorum, tanımak da istemiyorum ama gördüğüm bir gerçek var: Kaçmaya ihtiyacı vardı ama kaçacak bir yeri yoktu, sen ona bunu verdin."

"İnsanlarla bağ kurmaktan bu kadar korkma," dedim dudaklarımın arasına sıkıştırdığım sigarayı yakarken.

Homurdandı. "Bu huyundan nefret ediyorum, insanları kitap gibi okuyorsun."

Ona aldırmadan düşünceli bir sesle, "Beni benimsiyor," dedim. "Hatta özümsüyor."

"Görüyorum," dedi ve sessizleşti. Ardından her ne düşünüyorsa bu onu sinirlendirdi. "İkiniz de zırdelisiniz. İnsanda akıl sağlığı bırakmıyorsunuz."

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. Gece ise yine sessizleşerek düşüncelere daldı, sigarasını içerken boşluğa bakıyordu.

"Bir itirafta bulunmalıyım," dedi hoşnutsuz bir sesle. "Sen ve Doğa, sanki ikiniz birbirinizi asırlardır tanıyor gibisiniz. Bu çok tuhaf." Sahte bir öfkeyle bana baktı. "Beni de delirttiniz."

Söylediklerini düşündüm. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

"Evet, delirdiğimi hissediyorum."

Tek kaşımı kaldırdım.

"Tamam tamam," diye devam etti. "Evet, gerçekten böyle hissediyorum. İkinizi yan yana gördüğüm andan bu yana."

Yorum yapmadım.

"Bir zamanlar sadece nefretini ve intikamını konuşurduk," dedi düşünceli bir ifadeyle. Küfretti, güldüm. "Geldiğimiz yere bak."

"Geldiğimiz bir yer yok," dedim kesin bir ifadeyle. "Olması gereken neyse o olacak."

"Palavra," dedi başını iki yana sallayarak. "Gördüğünü biliyorum, hatta kabullendiğini de ama bunu itiraf etmeyi o egona yediremezsin sen. Her şey için çok geç."

Yavaşça, "Olması gereken neyse o olacak," diye tekrar ettim ve bakışlarını bana çevirdi. Aklındaki olması gerekenler ile benim kastettiklerim farklıydı, bunu gördü. Gece'nin gözlerinde korkuyu gördüm.

"Olması gereken ne?" Doğru soruyu sormak önemliydi.

Gözlerinin içine baktım. "Gideceğim."

Duruşu değişirken, "Nereye?" diye sordu. Cevap vermedim. "Nereye Ediz?"

"Ben gittiğimde ona ne olacak?"

Gözlerini bile kırpmadan gözlerime bakarken yüzündeki ruh çekildi. Ardından gözlerini kaçırdığında ben ona bakmaya devam ettim.

"Yaşayamaz," dedi birden. "Yapamaz."

Başımı sallayarak başka bir yöne baktım, bunu neden söylediğini biliyordum. Gece akıllı bir kadındı ve apaçık ortada olan zaafımı fark etmek onun için kolaydı.

"Bu tarz ufak oyunlar bana sökmüyor, farkındasın, değil mi?" Elimdeki sigarayı attım. "İçeri geçiyorum."

Çiftliğe doğru yürümeye başladığımda arkamdan, "Ediz!" diye seslendi ama aldırmadım. Sakin adımlarla ilerledim, soğuk havada nefesim dudaklarımdan bir sis bulutu halinde dökülüyordu. Camın önünden geçerken şömine ateşinin duvardaki gölgeleri hareketlendirdiğini gördüm, Doğa'yı o ateşin başında düşünebiliyordum. Birazdan gün doğacaktı ama belki de uyumamıştı.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde kulak kabarttım ama şöminede yanan odunların çatırtısı dışında hiç ses yoktu. Huzursuzluk göğüs

kafesime çökerken kaşlarımı çatarak kapıyı kapattım ve içeriye doğru ilerlemeye başladım. Ahşap zemin botlarımın altında çatırdadı.

Kemal Çağıran şömine ateşinin başındaydı, elinde bir viski kadehi vardı ve geldiğimi görünce bana bakıp gülümsedi. Gülümsemesi o kadar karanlıktı ki içimdeki huzursuzluğun ağırlaştığını hissettim.

Tehlikeli bir sakinlikle ona doğru ilerlerken, "O nerede?" diye sordum.

Başını hafifçe yana yatırıp bana uzunca baktı.

"Bu çiftlik biliyor," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Yaşananları da yaşanacakları da... Biliyor çünkü gördü."

"O nerede?" İçime bir gölge çöktü, yayıldı, karanlığa dönüştü.

"Babanın anneni buraya getirdiği günü dün gibi hatırlıyorum," dedi düşünceli bir sesle. "Annen karşımda çekingen bir gülümsemeyle oturuyordu, o kadar gergindi ki sürekli elleriyle oynuyordu."

"O nerede?"

"Sanki o geceye döndüm," dedi ve viskisinden bir yudum aldı. "Sanki yaşanacakları gördüm."

Üzerine atıldım ve onu yakasından kavrayarak ayağa kaldırdım, ardından sertçe duvara yasladım.

"Seni öldürürüm," dedim ölümcül bir sakinlikle. "Babamın yapamadığını ben yaparım."

"Baban hayatını kararttı," dedi ellerimden kurtulmak için tek bir çaba göstermeden. "Bir kadın için kendi hayatını da seni de mahvetti. Sana demiştim evlat, babalar oğullarının hayat dersidir. Bir kadın için hayatını mahvedeceksin."

"O nerede?" diye bağırdım.

Gözlerimin içine bakarak, "Kaçtı," dedi.

Dudaklarımda ölümcül bir gülümseme belirdi, gözlerimin delilikle parladığını hissettim.

"Sen," dedim nefretle. "Beni tanıyorsun. Kimseye güvenmediğimi, kimseye güvenmeyeceğimi biliyorsun. Güvensiz bir insanı şüpheyle yönetmek kolaydır, ne yapmaya çalıştığını görmüyor muyum sanıyorsun? Bir akıllı siz misiniz amına koyayım?" Yakasına daha fazla yapıştım. "Ben o kızı tanıyorum. Ona güveniyorum."

Gözlerini bile kırpmadan gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Şimdi söyle," dedim tehditkâr bir sesle. "O nerede?"

"Kurtardım seni."

Korku ve çaresizlik bir bıçak gibi kalbime saplandı, ellerimin buz kestiğini hissettim. Kemal Çağıran'ın oğluna, karısı öldükten sonra kurduğu o cümleyi biliyordum.

Kurtuldun oğlum.

"Seni öldürmem, süründürürüm!"

Öfkeyle, "Ben senin dedenim!" dedi.

Güldüm. Ardından yüzüme yerleşen ifade öncekinden daha da tehlikeliydi, zihnim uğulduyordu.

"Kemal Çağıran," dedim aşağılayıcı bir sesle. "Küçük bir çocuktum. Babam beni ölüme terk ettiğinde neredeydin?" Cevabı umurumda bile olmayan bir soruydu. "Annemi öldüren bendim ama onu ölüme terk eden de sendin. O zaman da dedem miydin? Şimdi bana ya onun nerede olduğunu söylersin ya da her şey üzerine yemin ederim ki seni öldürürüm."

Gözleri bir gözümden diğerine hızla kaymaya başladı.

Sessiz kalması üzerine, "Söyle!" diye bağırdım.

"Onu polislere teslim ettim."

Yakasını sertçe bıraktım.

Nefretle gözlerine bakarak bir iki adım gerilerken, "Ondan uzak duracaksın," dedim. Vakit kaybetmeden çiftliğin çıkışına yöneldiğimde ellerim hâlâ buz gibiydi.

Zihnimin içindeki ses, "Bir yıldızın ölümü büyüleyicidir," dedi, ardından cama çarpan yağmur damlaları beni sınıfa, oturduğum en arka sıraya çekti. "Bir süpernova patlamasında yıldız öyle bir ışık saçar ki içinde bulunduğu gök ada aydınlanır, son nefesinde meydan mı okuyor diye düşünmeden edemezsiniz. Bir yıldız öldüğünde, o son kudretli gösterisini sergiledikten sonra her şeyi, hatta ışığı bile içine çeken bir kara deliğe dönüşebileceğini biliyor muydunuz?"

Onun ölümünü düşünmek bana bu anıyı anımsatmıştı.

Arabaya doğru yürürken tan vakti yaklaşmıştı, Doğa'nın kaç saattir polislerin elinde olduğunu bilmiyordum. Gece telefondaydı ve ilk önce beni gördü, ardından yüzümdeki ifadeyi fark etti. Telefonu kapatıp telaşla yanıma gelirken, "Ediz?" diye soludu.

"Doğa'yı polislere teslim etmiş," dedim arabanın kapısını açarken.

"Yok artık," dedi inanamayarak. "Neden?"

Cevap vermedim. Arabaya binip kapısını kapatırken bu sorunun cevabını kendime bile vermediğimi fark ettim. Oysa gerçek önümdeydi, saklanmak bana göreydi ama kaçmak asla tarzım değildi. Kaçtığımı fark ettiğim an durdum, uzanıp gerçeğe dokundum. Ne kadar kaçarsan kaçtıkların sana o kadar zarar verirdi ama yüzleşmek beni bu gerçekten koruyamadı, daha da yaraladı.

Motoru çalıştırırken diğer elimle direksiyonu sıkıca kavradım. "Sizi arayacağım."

Arabayı geri vitese alıp gaza bastığımda Gece endişeyle, "Ediz!" dedi. Ön camdan ona baktım. Far ışıkları mavi gözlerini ortaya çıkarmış, gölgesini arkasına düşürmüştü. Korkuyla bana bakıyordu.

Vitesi ileri alıp direksiyonu kırdım ve gaza yüklendiğimde tekerlekler patikada olduğu yerde döndü, ardından araba hızla öne atıldı. Telefonumu arabaya bağlayıp Hakan'ı aradım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Sabırsızlık öfkelenmeme neden olmuştu ama sakinliğimi korudum.

Uykulu bir ses, "Ediz Bey?" diyerek telefonu açtı.

"Hakan," dedim düz bir sesle. "Doğa Güngör'ün yerini acilen öğrenmen gerekiyor."

Karşı taraftan sesler geldi, yataktan kalkıyor olmalıydı. "Kaçtı mı?"

"Hayır," dedim. "Kemal Çağıran onu polislere teslim etmiş."

Uykudan uyandığı için mi, yoksa bunu beklemediği için mi, bilmiyorum ama idrak süresi uzadı. Daha da sabırsızlansam da Hakan içine düştüğümüz her duruma çabuk uyum sağlayan biriydi, fazla soru sormaz, anlar ve işe koyulurdu.

"Öğrenip sizi arayacağım."

Cevap vermeden telefonu kapattım, laf kalabalığını çekebilecek ruh halinde değildim ama arabaya çöken derin sessizlik daha ağır geldi.

Doğa Güngör'ün varlığına alıştığımı da ağır gelen bu sessizlikte fark ettim.

Telefon rehberime girip asıl aramam gereken kişinin isminin üzerinde durdum: Osman Güngör.

Arama tuşuna bastığımda fazla beklememe gerek kalmadı, telefon ilk çalışında açıldı. "Ne haltlar karıştırıyorsun lan sen yine?"

"O iyi mi?" Bu soruyu sormam gereken son insandı ama cevabı olan başka biri de yoktu.

Sinirle güldü. "Bunu sen mi soruyorsun?"

"Cevabını da sen veriyorsun," dedim tehlikeli bir alaycılıkla. "Komik, değil mi?"

"Çocuk oyunu mu lan bu?" diye bağırdı.

"Kendi kızını önüne siper eden bir orospu çocuğu bana bağıramaz, senin soyunu sikerim!" Artık ben de bağırıyordum. "Hâlâ nefes alıyorsan onun iyiliği için alıyorsun. Cevap ver lan bana!"

"Doğa'yı neden bu kadar çok önemsiyorsun?" diye sorduğunda dişlerimi birbirine bastırdım. Zaafım o kadar açıktı ki herkes bana bu kartı oynuyordu. "Aslında suratını bir daha göremeyeceğin düşünüldüğünde bu sorunun cevabı çok da önemli değil."

Parmaklarım karıncalandı, karşımda olsaydı onu ölümün kıyısına getirir, geri çeker, tekrar tekrar o kıyıya iterdim. Ölmek için yalvarırdı. Direksiyonu o kadar sıkı kavradım ki parmak boğumlarım beyazladı.

Ölümcül bir sakinlikle, "Öyle mi?" diye sordum. "Demek sonunda kızın uğruna herkesin senin ne bok olduğunu öğrenmesini göze alıyorsun?"

Telefona sessizlik çöktü.

Alaycı bir sesle, "Onurlu bir davranış," dedim. "Tam senin kumaşın."

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bak, yolunu buldun," dedim alaycı bir sesle daha da damarına basarak. "Konuş, o iyi mi?"

Uzun bir sessizlik oldu ama sonunda zorla, "İyi," dedi.

"Nerede?"

Bir yanım susmasını ve Doğa'ya sahip çıkmasını, babalık yapmasını istiyordu. Geçmişi telafi edemezdi ama belki geleceği kurtarabilirdi.

Sessizliğin ardından gelecek cevabı Doğa için de bekledim.

"Emniyet Müdürlüğü'nde," dedi. Burun deliklerim nefretle genişledi. "Saat yedide Ankara'ya uçakla gelecekler."

"Gelecekler mi?" diye sordum ama durgunlaşmıştım. "Kimler olacak?"

"Atalay."

Arabanın hızı artarken hafifçe yağmaya başlayan kar far ışığının altında dans ediyordu.

Acımasız bir sesle, "O başını yastığa koyup da nasıl uyuyabiliyorsun?" diye sordum. Keyiften uzak, hatta üzgün bir tınıyla güldü.

"Sen nasıl uyuyabiliyorsun?" Güzel soruydu.

Arabaya çöken sessizlik dudaklarıma, ardından içimdeki boşluğa sızdı. "Doğa'nın çevresindeki polislerin azalmasını sağla."

Uzanıp telefonu kapattım. Etrafında ne varsa kırıp döktüğünden, küfürler ettiğinden emindim ama normalde keyiflenmemi sağlayacak bu durum sadece canımı daha da fazla sıktı. Doğa'nın bu adamdan dayak yediği anları düşünmemek için zihnime bir bariyer kurmuştum. Düşünürsem peşine düşerdim. Peşine düşersem durmazdım.

Gökyüzünü ele geçiren tan vaktini izledim.

Zihnimin derinliklerinden gelen ses, "Schrödinger'in Kedisi," dedi. "Bu deneyi hiç duydunuz mu?" Pencereden yansıyan güneş öğretmenin saçlarına dokunuyordu ve saç telleri altın gibi parlıyordu, bu ayrıntı beni o ana götürdü. Kalçasını masaya yaslamış olan öğretmen gözlerimin içine olması gerekenden fazla baksa da orada daha fazla oyalanmadan sınıfa döndü. Bana bakıyordu çünkü bildiğimi biliyordu, biliyordu çünkü masanın üzerinde duran kâğıtlardan birinde bu deneyin felsefi bir yorumu vardı. Kâğıt bana aitti. "Bu, düşünsel bir deneydir. Bir kedi hava alan bir kutunun içine, yanında zehirli bir gaz şişesiyle koyulsun ve bu zehrin şişeden salınmasını sağlayacak sistem, bozunma ömrü bir saat olan bir radyoaktif parçacıkla kontrol edilsin. Schrödinger'e göre bu bir saat içinde kedinin ölü ya da diri olma olasılıkları eşittir, biri kutuyu açıp olasılığı tek bir kesinliğe indirgeyene kadar kedi hem ölü hem diridir." Başımı hafifçe yana yatırarak öğretmene baktım. "Einstein bu durumu kabullenememiş ve o meşhur soruyu sormuştur." Gülümsedi.

"Siz ona bakmıyorken Ay'ın orada olmadığına mı inanıyorsunuz?"

Öğretmen yaslandığı yerden doğrulup sınıfın içinde yürümeye başladığında, "Ediz," dedi. "Bu konu hakkındaki düşünceni bizimle paylaşmak ister misin?"

Öğretmenin gözlerinin içine baktım ve kısa bir süre sessizlikle geçti.

Sonunda, "Geçmiş," dediğimde belki de ilk defa ciddi bir yanıt veriyordum. "Biz ona bakmadığımızda sonsuz olasılıkla dolu, ben bu okula birçok yoldan gelmiş olabilirim. Şu an olduğum insana sonsuz olasılıktaki tecrübelerle ulaşmış olabilirim, olacağım insana birçok farklı gelecekte sahip olabilirim. Bir anıya baktığımda geçmişi netleş-

tiren benim, onu var eden benim, hatırlamadığımız bir an geçmişte nasıl var olur? Var olsa bile yaşanacakların sonsuz olasılığı aynı anda gerçekleşmez mi?"

Bu anı hatırlamak başka bir anının kapısını açtı, o kapıdan geçtim. Dağ evindeydim, tan vaktiydi. Doğa yatağımın bir köşesine kıvrılmış uyuyordu, yavaşça yatağın diğer köşesine oturduğumda yatak ağırlığımla hafifçe çökmüştü. Elimdeki viski bardağına baktığımı hatırlıyorum.

Başımı bu anıdan çektiğimde, unutmaya başladığımda bir yerlerde sonsuz olasılık içinde farklı bir şekilde tanışıyor olabilir miydik? Yaşananlar daha farklı olabilir miydi? Tıpkı Schrödinger'in kedisi gibi bu dağ evinin içinde hem ölü hem diri olabilir miydik?

Şehrin içine girdiğimde boş yoldaki kırmızı ışıkta yavaşlayıp durdum ve zihnimin içinden çıktım. Günün ilk saatlerinde yaşam henüz yeni başlıyordu, karşı yoldan gelen araba dışında hiçbir hareketlilik yoktu.

Kavşaktan dönüp Emniyet Müdürlüğü'ne doğru hız sınırında ilerlemeye başladım, dikkat çekmek istemiyordum. Yaşananlara ve yaşanacaklara o kadar odaklanmıştım ki Doğa habersizce düşüncelerime sızdı, kendini hatırlattı. Ne hissetmişti? Ne hissediyordu?

Zihnimde beliren yüzü üzgündü ama o küçük çenesi yine de dik duruyordu.

Ne zaman üzülse bunu yapardı, gözleri dolsa ilk önce yavaşça yutkunur, sonra dikleştirdiği çenesiyle etrafına bakardı. Bu küçük hareketteki gücü görebiliyordum, sessiz ve hareketsiz bir göl gibiydi. Bazen karşıma geçip benimle savaşsa o gölden ne çıkacağını merak ederdim, bazen de karşıma geçip benimle savaşmasını isterdim.

Arabayı bir ağacın kenarına çektiğimde Emniyet Müdürlüğü'nün girişini ve önünde bekleyen polis arabasını görebiliyordum. El frenini çekip motoru durdurdum ve kapıyı açıp soğuk sabaha çıktım. Beni karşılayan rüzgâr yanımdan geçip gitti.

Sonra onu gördüm.

Oradaydı.

Kapı iki yana açıldığında onu karşılayan soğukla ürperdi ve omzunun üzerinden onunla beraber dışarı çıkan polislere baktı. Polisler kendi aralarında konuşurlarken Doğa polis arabasının yanında ses-

sizce durup kapüşonunu kafasına çekti ve ellerini ceplerine soktu, gözlerini düşünceli bir ifadeyle boşluğa dikti. O küçük çenesini yine dik tutuyordu.

Durgun görünüyordu. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamaya çalıştım ama bu da benim için çözülmeyi bekleyen bir diğer gizemdi, onu ne zaman bir denklem gibi çözmeye çalışsam kilitlenip kalırdım.

Durgunluğunun sebebi neydi?

Kendi içinde ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilemesem de benim hakkımda ne düşündüğünü biliyordum çünkü o düşüncenin tohumlarını zihnine ben ekmiştim. Doğa ona güvendiğimin, inandığımın farkında değildi ve Kemal Çağıran'ın bana onun kaçtığını söyleyeceğini tahmin edecek kadar zekiydi. Yapacaklarımdan, yapabileceklerimden korkuyor muydu? Durgunluğunun sebebi bu muydu?

Ne yaparsa yapsın onun bana ödeyeceği bir bedel olmayacaktı, bunu göremiyor muydu?

"Sana sadece ben zarar verebilirim," dediğim her seferde bana inandı ama devamındaki o sessiz, *Onu da ben yapmam*, cümlesini duyamadı. Onu ateşe atsam ben yanacaktım. Bir gün onu ateşe atsam ilk ben yok olacaktım.

İlk önce etrafı kolaçan eden bakışlarını gördüm, ardından oradaki çaresizlik bir tokat gibi yüzüme çarptı. Arıyordu. Bekliyordu. Umuyordu. Denklem birden çözüldü ama sonucu çıkmazdı. Aradığı, beklediği, umduğu bendim. Çıkıp gelmemi bekliyordu.

Benim güzel kızım.

Benim güzel, küçük kızım.

Sana bunları neden yaşattım?

Polisler konuşmalarını bitirip arabaya yöneldiklerinde Doğa da arka koltuğa geçti. Osman Güngör söylediğimi yapmıştı, Doğa'nın yanında üç polis memurundan başka kimse yoktu ve istersem onları takip eder, yollarını kesip Doğa'yı ellerinden alırdım ama bunu yapmayacaktım.

Bitmeliydi. Aradığı, beklediği, umduğu ben olmamalıydım. Benden nefret etmeliydi, kurtulmayı dilemeliydi, kurtulduğunda sevinmeliydi. Ben çıkmazdım, burası çıkmazdı. Atalay Güngör'ü öldürme kararını orada aldım, ardından Osman Güngör'ün hayatını karartacaktım.

Sessizce polis arabasının hareket etmesini izledim, araba hızlanarak gözden kayboldu.

Telefonu çıkarıp Hakan'ı aradığımda artık ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Ediz Bey?" Sesi telaşlı geliyordu. "Atalay Güngör'ün Denizli'ye geldiğini öğrendim ama henüz Doğa Güngör nerede..."

"Havaalanına beni silahlı sokacak bir adam ayarlamanı istiyorum," dedim sözünü keserek. "Hemen."

"Ama..."

"Ne kadar para istiyorsa kabul et," dedim sabırsızlanarak. "Kimliğinin gizli kalacağının güvencesini ver."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Ne zaman?" diye sordu. Sigaraya ihtiyacım vardı.

"Şimdi."

Kaşlarını endişeyle çattığını hissettim. "Sizi oraya sokmanın bir yolunu bulurum ama oradan nasıl çıkacaksınız?"

"Uçak pistine bir araba sokabilir misin?" Cevabını beklemedim. "Gerekirse şantaj yap."

"Bana yarım saat verir misiniz?" diye sordu ve karşı taraftan klavye tuşlarının sesi geldi. "Bir çaresine bakacağım."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırarak saate baktım.

"Yarım saat," diyerek kabul ettim ve telefonu kapattım. Sigara paketini cebimden çıkarıp kapağını açtım ve içinde kalan son iki sigaraya dalgın gözlerle baktım.

Geçmişten gelen o tanıdık ses, "Okul sınırları içinde sigara içmek yasak," dedi ve kendimi mavi gözlere bakarken buldum. Okulun arka bahçesinde, bir ağacın kenarındaydım ve sigara içiyordum.

"Söndüreyim," dedim umursamaz bir tavırla ama, "Gerek yok," diyerek beni durdurdu. "On sekiz yaşındasın, hayatına dair aldığın kararlara karışma hakkını kendimde bulmuyorum ama kurallar var. Bu son olsun."

"Kurallar," dedim alaycı bir sesle ama uzatmadım.

"Seni yalnız yakaladığım için memnunum aslında," dedi gülümseyerek. "Seninle konuşmak istiyordum."

Sigaranın yere düşen külünü izlerken kaşlarımı kaldırdım fakat saygı sınırını aşmamak adına daha fazlasını yapmadım, onun

konuşmak istemesi bunu benim de istediğim anlamına gelmese de sessiz kaldım.

"Gelecek planın nedir?" diye sordu.

Sabırla, "Hukuk Fakültesi," dedim.

"Güzel," dedi, bunu bana yakıştırdığı, ses tonundan bile anlaşılıyordu. "Seni kime benzetiyorum biliyor musun?" Cevabını beklemediği bir soruydu. "Laplace'ın Şeytanı'na."

Tek kaşımı kaldırıp yarım bir gülümsemeyle, "Şeytan?" dedim. Ardından onaylarcasına başımı salladım. "Güzel."

Aldırmadı. "Laplace'ın Şeytanı matematiksel bir denklemden ortaya çıkmıştır. Onu Newton, Galileo gibi insanların gölgesi gibi düşünebilirsin. Senin literatüründeki şeytan gibi değil yani." Gülümsedi. "Laplace'ın Şeytanı'nda olasılık yoktur. Havaya bir bozuk para atarsın ve normalde iki olasılık oluşur: Ya yazı gelecektir ya tura... Burada olasılıklar kayboluyor. Eğer o paranın havaya atıldığındaki hızını, ivmesini ve kütlesini bilirsen yazı mı yoksa tura mı geleceğini çoktan bilirsin. Olasılık kaybolur. Evrendeki büyük, küçük bütün varlıkların her özelliğini bilirsen onların geleceği, geçmişi kadar apaçıktır."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Beni gözünüzde büyütüyorsunuz."

"Hiç sanmıyorum," dedi gülerek. "İyi bir gözlemcisin, bence aynı zamanda iyi bir matematikçisin. Yarını görmek bugünü bilmekten geçer ve sen yaşının çok ötesinde bir potansiyele sahipsin. Senin gibi bir öğrenciye sahip olduğum için şanslıyım ama bu kadar ketum olduğun için de aynı oranda şanssızım, fikirlerini daha çok dinlemek isterdim. Yine de hukuk okumak istemene sevindim, o da bir nevi matematiktir. Çok başarılı olacağından eminim." Gözlerine sıcak bir ifade yayıldı. "Eğer bir gün beni anımsarsan bu kavramı unutma, olasılıklara sıkışıp kaldığın noktada Laplace'ın Şeytanı aklına gelsin."

Pakette kalan iki sigaradan birini yavaşça çektim ve dudaklarıma koydum. Gelecek, geçmiş kadar zihnimdeydi ve çakmağı ucuna yaklaştırdığım bu sigarayı gelecek için yaktım. Ardından yarısına geldiğim sigarayı fırlatıp arabanın kapısını açtım.

Arabaya bindikten sonra Gece'yi aradığımda telefonu ilk çalışta açtı, endişesi telefonu aşıp bana ulaştı.

"Sonunda," dedi öfkeyle ama bu öfkesinin korkudan kaynaklandığını biliyordum.

"Uçak pistine araba sokacağım," dedim direkt konuya girerek. "Sizi aradığımda arabayı çıkış kapısına bırakabilir misiniz?"

Duraksadı. "Neyin peşindesin?"

"Bırakabilir misiniz, bırakamaz mısınız?" dedim sabırsızlıkla.

"Keşke erkek olsam da senin ağzını burnunu kırsam ya," dedi öfkeyle. "Keşke!" Ardından sıkıntıyla nefesini bıraktı. "Tamam, bırakırız."

"Şapka takın." O kadar soğuk hissediyordum ki öfkesi bana ulaşmıyordu. "Hakan'a söyleyeceğim, kameraların yerlerini öğrenip size atacak. Araba hakkında da bilgi verecek. Vakit kaybetmeden havaalanına doğru yola çıkın."

"Tabii ya," diye homurdandı. "Sırala emirleri."

"Gece," dedim net bir sesle.

"Tamam." Şakaklarını ovuşturduğunu hissettim. "Allah kahretsin, tamam."

"Hakan sizi arayacak," dedim. "Dikkatli olun."

Kısa bir sessizlik oldu ve Gece'nin öfkesinin söndüğünü hissettim. "Sen de dikkatli ol."

"Olurum."

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur Ediz," dedi ve telefonu kapattı.

Boşluğa doğru, "Biliyorum," dedim ve arabanın motorunu çalıştırdım. Vitesi ileri alıp gaza yüklendiğimde göğüs kafesimin içinde gitgide büyüyen bir his vardı. Yapmak istediklerim ve yapmak zorunda olduklarım farklı olunca mantığımı dinlemek benim için her zaman kolay olmuştu ama bugün bu durum farklıydı.

Tekerlekler çığlık attı ve araba hızla öne atıldı, direksiyonu sıkıca kavradığımda ne kadar hızlı olursam olayım yetmeyecek gibiydi ama yine de biraz daha gaza bastım, araba daha da hızlandı.

Hakan beni aradığında havaalanının yolunu yarılamıştım.

Gergin bir sesle, "Hallettim Ediz Bey," deyince kolay olmadığını anladım. "Bir güvenlik görevlisi sizi içeri sokacak. Arabayı da hallettim."

"Arabanın bilgilerini ve havaalanının güvenlik kamerası haritasını Uygar ve Gece'ye atar mısın?"

"Hallediyorum," dedi ve telefonu kulağı ile omzu arasına sıkıştırdığını hissettim. Ardından tekrar klavye sesleri gelmeye başladı. "Canlı konumunuzu Uygar Bey ve Gece Hanım'la paylaşırsanız olası bir değişiklikte işinize yarayabilir. Nereye geleceklerini bilirler."

"Tamam."

"Silahı size güvenlik görevlisi verecek," diye bilgi aktarmaya devam etti. "Bu size biraz pahalıya patladı."

"Ödeme nasıl yapıldı?" diye sordum. Para artık umurumda bile değildi ama o parayla başka planlarım vardı.

"Başka biri adına açılan yeni bir banka hesabına yolladık Ediz Bey."

"Güzel," dedim düşmanca bir ses tonuyla. "Dekontunu Kemal Çağıran'a yolla, parayı bana ödediğinden de emin ol. Sana bir sıkıntı çıkarırsa ona de ki Ediz senin hayatını siker."

Duraksadı. "Tam olarak böyle mi söyleyeyim?"

"Tam olarak böyle söyle."

İkilemde kaldı ama konuyu uzatmadı. "Sizi içeri sokacak adamın fotoğrafını gönderiyorum."

Telefon titredi.

"Bilmem gereken başka bir durum var mı?" dedim fotoğrafı açarken.

"Hayır Ediz Bey," dedi ve duraksadı. "Dikkatli olun."

Havaalanına yaklaşmıştım. "Olurum."

Telefonu kapatıp fotoğrafı inceledim, adamın yüz hatlarını ezberlememe bile gerek yoktu. Gözler insanı ele verirdi ve bu adamın, çıkarları için ruhunu bile satabileceğini görebiliyordum. Fotoğrafı kapatıp Gece ile Uygar'a canlı konum gönderdim.

Arabayı havaalanının yakınına, boş bir arazinin kenarına park ettim ve arabadan inip bagaja yöneldim. Bagaj kapağı açılırken ara sıra yanımdan geçip giden arabaların ve rüzgârın uğultusundan başka hiç ses yoktu. Siyah çantamı önüme alıp fermuarını gürültüyle açtım, içinden siyah şapkamı bulup başıma geçirdikten sonra duraksayıp etrafıma baktım. Açık arazi olduğu için rüzgârın şiddeti çok daha fazlaydı.

Çantayı kulpundan tutup tek elimde dengeledim ve bagajın kapağını kapatıp karşı yola geçtim. Yavaş adımlarla havaalanına doğru yürürken rüzgâr adımlarıma ters yönde, sanki beni durdurmak istercesine esiyordu.

Zaman daraldı, adımlarım çoğaldı. Havaalanına yaklaştıkça bir adamın girişte beklediğini gördüm, soğukkanlı bir duruşu vardı ve dikkat çekmemeyi iyi beceriyordu. Yaklaştığımı görünce duruşunu belli belirsiz değiştirmek dışında hiçbir tepki vermedi. Girişte bekle-

medik, konuşma gereği duymadık, ben duraksamadan kapıya doğru ilerlerken yanıma geçti ve beraber yürümeye başladık.

Nasıl bir anlaşma yaptıklarını merak ettim çünkü benimle görünmekten çekinmeyerek elindeki kâğıt poşeti diğer güvenlik görevlilerine uzattı ve sırıtarak, "Haydi yine iyisiniz," dedi. Güvenlik görevlilerinin dikkatinin dağılması bu kadar kolay olmuştu. Ardından usta bir oyunculukla beni göstererek, "Kız kardeşimin nişanlısı İngiltere'den getirmiş," dedi. "Şimdi tekrar İngiltere'ye dönecek, siz de tadına bakın istedik."

Ne planladığını çözmüştüm, İngiltere rastgele bir seçim değildi. Benimle görülmekten çekinmiyordu çünkü zaten kaçmayı planlıyordu.

Kimse benden şüphelenmedi.

İçeri girdiğimizde karşımda durup ustaca bir gizlilikle cebime bir fiş sıkıştırdı.

"Emanet dolabı," dedi sadece. "Aradığını bulacaksın."

Yanımdan geçip gitti. Tek kelime etmeme bile gerek kalmamıştı, omzumun üzerinden baktığımda adamın diğer güvenlik görevlilerinin yanına gidip kollarını açarak konuştuğunu gördüm. Her anı yalandı.

Ağır adımlarla havaalanının içinde ilerlerken gözlerim insanların arasında, nereye bakacağını ezbere biliyormuş gibi onu buldu. Olduğum yerde durdum. Önümden insanlar akıp gidiyordu ama bakışlarım onu bırakmadı. Polislerin yanında, sandalyenin ucunda oturuyordu ve şimdi daha da durgundu. Saçının bir tutamını parmağına doluyor, tekrar bırakıyordu ve bunu yaptığının farkında bile değildi.

Onu son kez mi görüyordum?

Dişlerimi sıkarak bakışlarımı ondan çektim, varlığımın bana onun için direnmesiyse ruhumu sarstı. İradem bile karşısında güçsüz hissetti ama kararlılığım elimi cebime götürdü, fişi çıkardım ve emanet dolaplarının olduğu yere doğru ilerledim. Ana ekrandan Ankara uçağının yeni iniş yaptığını gördüğümde dudağımın kenarının soğuk bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim ama en zor rol, insanın kendisine yaptığı roldü.

Emanet dolabına yönelip fişi okuttum ve vakit kaybetmeden dolaptaki çantadan silahı alıp pantolonumun beline sıkıştırdım, dolabı kapattım ve çantamı tekrar elime aldım. Aynı sakinlikle havaalanının içinde ilerlemeye başladığımda terminalin penceresinden uçaktan

inen yolcuları gördüm, rüzgâr daha da şiddetlenmişti. Olduğum yerde durup pencerenin ardından Atalay'ın uçaktan inişini izlemeye başladım, rüzgârın şiddetinden dolayı gözlerini kısmıştı.

İçimdeki kötülüğün mantığımdan kalbime, oradan da ruhuma yayıldığını hissettim. Burada iyilik yoktu.

Gözlerimi bile kırpmadan uçağın merdiveninden inişini izlerken elimi pantolonuma sıkıştırdığım silaha yönlendirdim, nabzım hızlanırken her adımını takip ediyordum. Düşüncelerimi içinde bulunduğum anın derin sessizliğinde kaybettim, hislerimse hâlâ buradaydı ama hiçbir zaman ruhunu umursayan biri olmamıştım. Çantayı daha sıkı tutarak soğukkanlı adımlarla terminal kapısına doğru ilerlemeye başladım, her adımımda kalbim biraz daha nefrete boğuluyordu.

Kapıdan içeri giren yolcular yanımdan geçip giderken babamın sesi, "İnsanlar yıldızlar gibidir," dedi. "Biri yok olur, gider ama diğer tüm yıldızlar ışıldamaya devam eder."

İnsanlar gülümsüyor, kimi sevdiğine sarılıyordu. Yaşam buradaydı, yaşamın yanındaysa her daim ölüm soluklanırdı.

Anneme ait olan bir sözü bile babamın sesinden hatırlıyordum, o da artık yoktu.

Annemi gördüğüm geceyi düşündüm; o soğuk, tenimde kaybolmuştu ama ruhumda duruyordu. O soğuk, yıllardır ruhumdaydı; bir an bile kaybolmamıştı. Bu insan kalabalığının arasında bana dolu gözlerle gülümseyen o yüzü göreceğimi sandım. Atalay dalgın adımlarla içeri girdiğinde sanki başımı çevirmemi istiyordu, sanki ona bakmamı istiyordu.

Sadece bir an, koca ömürde küçük bir an başımı çevirdim.

İçimdeki soğukta bir ateş yanmaz sanmıştım, yandı.

Ruhum soğukta kavrulur da ateşte kül olmaz sanmıştım. Ateş yandı, soğuk hâlâ oradaydı, kavruldum, kül oldum.

Doğa Güngör.

Akıp giden bu yaşamın içinde kahverengi gözleriyle bana bakarken soğukta bekleyen o çocuk ona doğru koştu, bense olduğum yerde kaldım. İçimdeki iyilik hep onunlaydı, kötülükse hep bana kaldı.

Elimdeki çantayı bıraktım ve silahı önüme alıp mermiyi yavaşça silahın ağzına verdim.

İçimdeki intikam arzusunun derinliğine dalmak istedim ama ayaklarım zemine bastı. Gerçek oradaydı, bana bakıyordu. İntikam bu sığ sulara dönüştüyse içimdeki bu derinliğin adı neydi?

Silahın namlusunu Atalay'a çevirdim ve başlangıç da son da buradaydı.

Doğa Güngör o çocuğu da aldı, bana koştu. Elleriyle bana tutunduğunda, "Ben kaçmadım!" diye bağırdı korkuyla. Sonra gözlerini gördüm, çaresizliği ve korkusu bütün olasılıkların dışındaydı. Bu çözülmesi gereken bir gizem değildi, bu Doğa Güngör'ün gerçeğiydi.

Çaresiz yakarışlarının arasında, "Yalvarırım beni dinle!" dediğini duydum. O kadar sebebin içinde kendini tek sebep saymıştı. Atalay Güngör'ü öldürmek için o kadar sebebim varken kaçtığını düşündüğüm için burada olduğuma inanmıştı.

Duracaktım.

Kaybetmek uğruna duracaktım.

Silahı almak için hamle yaptığında gözlerinin içine bakıyordum ve adı dudaklarımdan dökülmek üzereydi ki bir patlama sesi dudaklarımdaki boşluğu doldurdu.

Zihnimin derinliklerindeki ses, "Laplace'ın Şeytanı yanılmaz," dedi.

Oysa yanılmıştım.

Doğa'nın gözleri acıyla kısılırken yaşam bir kargaşaya dönüştü, ucu bucağı olmayan bir kaosa. Elleriyle düşmemek için ceketime tutunduğunda gördüğüm sadece gözleri oldu.

"Doğa?"

Zihnimdeki o ses, "Bir yıldızın ölümünde sıcaklık öyle bir aşamaya gelir ki o görkemli yok oluş için bir çöküş başlar," dedi. Babamın sesi, "Onu o çukurdan çıkarmak istedim, ona sarılmak istedim ama onu gömmem için elime bir kürek verdiler," diyerek araya girdi. "Laplace'ın Şeytanı için gelecek, geçmiş kadar apaçıktır."

Sonra onun fısıltısını duydum, bütün seslerden daha gerçek, bütün seslerden daha yüksekti. "Ben seni bırakmadım."

LAPLACE'IN ŞEYTANI

Ediz Çağıran

"Murphy Yasaları'na göre bir şeyin ters gitme olasılığı varsa ters gidecektir." Elimdeki kalemin ucu kâğıdın üzerinde yavaşça kayarken duyduğum bu cümle üzerine durmuş, kalemi kâğıdın üzerinden kaldırmadan öğretmene bakmıştım. "Bir şeyin birkaç şekilde ters gitme olasılığı varsa hep en kötü sonuç doğuracak şekilde ters gidecektir. Ters gidebileceği olasılıkları engelleseniz bile anında yeni bir olasılık ortaya çıkacaktır. Üzerine tereyağı sürdüğünüz ekmek hep tereyağı olan kısmı yere gelecek şekilde düşecektir."

Kaşlarımın hafifçe çatıldığını hatırlıyorum, ardından kalemin ucu önümdeki boş sayfanın üzerinde anlamsız çizimini yapmaya devam etti ama kaşlarım çatık kalmıştı.

Laplace'ın Şeytanı'nın çıkmazı...

Bunu yıllar önce oturduğum o arka sırada düşünmüştüm, şimdiyse o günden çok uzakta, o çıkmazın içindeydim.

Attığım her adım, bir sonraki adımımı biliyordu. Her olasılığı düşünmüştüm, o olasılıkları zihinsel bir matematikle yok etmiştim, kendimden emindim, biliyordum ama hiçbir denklemimde bulunmayan o olasılık karşımdaydı; kahverengi gözleriyle bana bakıyor, yanıldığımı söylüyordu.

O gözlere kilitlenip kalmıştım, çıkmazım burasıydı.

Sağduyumu nasıl koruduğumu, kararlarımı nasıl aldığımı, içinde bulunduğumuz ana nasıl tutunduğumu bilmiyorum. Bir kargaşanın oluştuğunu, kaosun arttığını hatırlıyorum. Sessiz başlangıç korkunç bir gürültüyle devam etti.

İnsanların çığlıklarını, yaşama tutunma arzusuyla kaçmalarını hatırlıyorum ama umurumda olan tek yaşam bana tutunan bu ellerin sahibine aitti. Onu öldürmek için çıktığım bu yolda, onu yaşatmak için herkesi öldürebilirdim.

Doğa'nın çığlığı anılarıma işlerken bütün olasılıklar kayboldu, artık sadece tek bir an vardı. Schrödinger'in Kedisi bile ikinci bir olasılığı canlı tutamazdı. Doğa'yı kendime çevirdiğimi, elimdeki silahı çenesinin altına yaslarken boştaki elimle belini sardığımı hatırlıyorum. Elime bulaşan kanının sıcaklığı ruhumdaki soğuğun yanında yerini aldı. Yanıyordum, donuyordum. Hemen yanımdaydı, kollarımın arasındaydı ama ölüm bana bu kadar uzakken ona nasıl bu kadar yakındı?

Doğa'nın titreyen bir sesle, "Abi," diye fısıldadığını duydum. Kanamayı durdurmak için çaresizce elimi yarasına bastırdım.

Çığlıklar çekildi, insanların karmaşası yerini sessizliğe bıraktı ama kaos hâlâ buradaydı.

Atalay'ın öfkeyle, "Onu bırak!" diye bağırdığını duydum ve bakışlarımız birbirini buldu. Gözleri korkuyla irileşmiş, yüzündeki kan çekilmişti ve zihnimdeki karmaşada kısa bir yanılgıya kapılarak aynaya baktığımı hissettim. Oysa tanıyordum. Oysa biliyordum.

Korktuğu sadece kendisiydi.

"Doğa," diye fısıldadım kulağına doğru. "Dayanman gerek. Sakın bayılma. Duydun mu küçüğüm? Sakın bayılma."

Atalay, "Sana onu bırakmanı söyledim!" diye bağırdığında etrafımızı saran polisleri fark ettim. Ne kadar zaman geçmişti? Kaç dakika? Kaç saniye? Sıfırdan uzaklaşmak bir ömrü alırken sıfıra ulaşmanın bedeli kaç saniyeydi?

Telsiz seslerini duyduğumda hayatım boyunca ilk defa ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Nasıl sakin kaldım, bilmiyordum. Yüzümdeki o maske nasıl hâlâ yerinde kaldı, bilmiyordum.

Atalay'ın gözlerinin içine baktım ve ölümcül bir sakinlikle, "Gitmemize izin ver," dedim. "Sayınız ne kadar fazla olursa olsun kız elimde. Eğer bana saldırmaya kalkışırsanız kız ölür. Beni engellemeye çalışırsanız kız yine ölür."

Bir yalana herkesi inandırabilirdim ama kollarımın arasındaki bu kalbin inanmasını istemedim. Beni duysun istedim, görsün istedim.

Atalay, "Kardeşimi senin gibi bir şerefsizin eline bırakmam!" diye bağırdığında bu cümlelerin altında yatan hırsı bir ben görüyordum. Yağmurlu bir gecede, karşımda durmuş bana bakan Atalay Güngör'ün kurduğu cümleleri bir tek ben biliyordum.

"İyi öyleyse," dedim alaycı bir ifadeyle. "Gitmemize izin verene kadar böyle duralım. Benim için sorun yok fakat kardeşinin kanaması var. Kan kaybından ölmesi ne kadar sürer sence?"

Doğa'yı bana karşı oynadıkları bir kart haline getirmelerine izin vermeyecektim, bu masaya sandalyemi çekip ben oturmuştum ama artık o masayı paramparça edecektim.

"Bilmediğin gerçekler var!" Gerçekler umurumda değildi. "Hiçbir halt bilmiyorsun! Anlatmam gerekenler var. Kardeşimi bırak, gerekirse beni al. Sana her şeyi kanıtlayabilirim. Tüm bunların bedelini neden kardeşim ödüyor? Neden onu istiyorsun?"

İçimdeki öfke, kalbimdeki nefret gerçekleri dilime itti. Konuşabilirdim, anlatabilirdim ama Doğa'nın parçalarını toplayabilir miydim? Sustum. Konuşmak istedim, kelimeler acımasızdı ama ona kıyamadım.

Yine de Atalay'a kim olduğunu hatırlatabilirdim.

"Çünkü güzel," dedim adi bir sesle, bunun ne anlama geldiğiyse ikimiz arasında bir sırdı. "Ayrıca çok eğlenceli." Doğa'nın kollarımın arasında kaskatı kesildiğini hissettim, neredeyse duracaktım. "Bildiğin gibi yatakta da oldukça kullanışlı."

Atalay saldırımı gördü. "Geçmişini siktiğimin pezevengi!"

Kontrolsüzdü, karşımda bir hiçti. Girdiği basit roller dışında hiç kimseydi. Polisler durdurmasa beni alt edebileceği bir hamlesi yoktu.

"Aynen öyle yaptın," dedim alaycı bir gülümsemeyle. Tüm bunlardan sonra bırakmalıydı, korkusu varlığından daha güçlüydü. "Benim geçmişime yaptığını şimdi ben de intikam olarak senin kız kardeşine yapıyorum."

Bu hamleleri yaparak Doğa'nın ruhunda bir yara açtığımı biliyordum, o benim ruhumu asla bilemeyecekti. Sadece canını değil, ruhunu da kurtarmaya çalıştığımı asla göremeyecekti. Yine de istediğim bu değil miydi? Benden nefret etmesini, kurtulmak istemesini, kurtulduğu için sevinmesini isteyen ben değil miydim? Peki bu içimdeki his neydi?

Doğa güçsüz bir sesle adımı fısıldamaya çalıştı ama sesi çıkmadı, yine de onu duydum.

Sadece onun duyabileceği bir sesle, "Dayan güzelim," dedim. Söylediklerime rağmen içimdeki gerçeği görmesini istedim. "Sadece biraz zamana ihtiyacım var, seni buradan çıkaracağım."

"Canım yanıyor."

En kötü durumda bile sağlam tuttuğum sağduyumu kaybetmeme yetecek bir cümleydi, dişlerim birbirine kenetlendi. Neredeyse Doğa'yı onlara teslim edecektim, oysa bu en çaresiz yoldu. Yüzümü başına yasladığımı bile çok sonra fark ettim.

"Geçecek," diye fısıldadım. Sonra ona anlamını asla bilmeyeceği bir söz vererek, "Seni onlara vermeyeceğim," dedim.

Bir adam sonunda işlerin çığırından çıkmak üzere olduğunu fark edip, "Atalay, geri çekil!" dedi. "Rehine birinci dereceden akraban. Sen karışma bu işe."

"Ne demek karışma?" diye bağırdı Atalay. "Kardeşimi götürürse ona tecavüz etmeye devam edecek!"

Kimse bunun aşağılık bir hamle olduğunu göremiyor muydu? İnsanların yüzüne baktım. Hiçbir abi, kardeşini bu duruma düşüremezdi, bunu kimse görmedi.

Yine de adamın biraz vicdanı olmalıydı ki öfkeyle, "Atalay Güngör!" diye bağırdı. "Geri çekil!"

Atalay öfkeli bir bakış atsa da her zamanki korkaklığıyla geri çekildi ve adam ellerini beni sakinleştirmek ister gibi kaldırarak bana baktı.

Yavaşça, "Hepimizin sakin olması gerekiyor," dedi ve Atalay'a bakarak soğuk, ruhsuz bir kahkaha attım.

"Hiçbir şey yapmamıza gerek yok," dedim içimdeki öfkeyi dizginlemeye çalışarak. "Ben gayet açığım: Kız benim, onu size vermem. Bu işin sonunda ölse bile benim kollarımda ölür."

"Mantıklı ol," dedi adam ve tek kaşımı kaldırarak ona baktım, gözlerimdeki ölümcül alaycılığı içimde hissedemiyordum.

"İzin verin gidelim," diye bastırdım. "Bu işin sonu yok. Onu iyileştireceğim. Yanımda iyi olacak ama diretirseniz tek yapacağım kızı size vermemek ve ölümünü beklemek olur."

Doğa'nın boynuna doladığım koluma tutunan elleri buz gibiydi, söylediklerime inanıyordu.

"Gitmenize izin veremem," dedi adam. "Bu mümkün değil."

Öne doğru bir adım atması namluyu Doğa'nın çenesine daha sert bastırmamla sonuçlandı, bu içi boş bir tehditti ama Doğa bile bunu göremiyorsa onlar hiç göremezdi. Canının yandığını biliyordum ama gözlerinden yaşlar akmaya başladığını hissettiğimde yüzümdeki maskenin dağıldığını hissettim, kimse bu çaresizliği de göremedi.

"Tamam, tamam," dedi adam panikle. "Sakin ol."

Geri adım attığını ve attığım yemi yuttuğunu görünce, "Kız benim," diye direttim. "Onu size vermeyeceğim. Bedeli ne olursa olsun."

"Mantıklı ol," diye tekrarladı adam. "Buradan ikinizin birden çıkması mümkün değil."

Adam bakışlarındaki korkuyla düşüncelerinde açık verdi. Gitmeme izin vermesi durumunda bunun doğuracağı sonuçlardan korkuyordu. Karşılarında kan kaybeden bir genç kız vardı, bu siktiğimin yerinde kendinden başkasını düşünen yok muydu? Yine de bu korkuyu kullanabileceğimin farkındaydım; bir sonuçtan bu kadar korkan bir insan, her durumun doğuracağı sonuçlardan korkardı. Doğa'yı da alıp buradan çıksaydım beni yine engelleyemezdi çünkü yapacağı her hamlenin doğuracağı felaketler vardı.

Elimi Doğa'nın yarasından çektiğimde canının yandığını kendi canımda hissettim. Duygularımı geri planda tutmak zordu ama bunu başarmak zorundaydım, yapmak zorundaydım. Vakit kaybetmeden telefonumu çıkarıp Doğa'yı da yönlendirerek geri geri yürümeye başladığımda canının yandığını biliyordum, canının yandığını hissediyordum.

Herhangi bir hamle yapmaları ihtimaline karşı, "Yaklaşırsanız kızın beynini dağıtırım," dedim. "Gözümü bile kırpmam."

Atalay'ın, "Sakın yaklaşmayın!" dediğini duyduğumda, yaşananların bedelini Doğa için de ödeteceğime yemin ettim.

Doğa'nın elini yarasına götürdüğünü gördüm ve kan ince parmaklarına yayıldı, acıyla yutkundu. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini merak ettim ama gözlerini görmüyor olmam soğukkanlılığımı korumama yardımcı oluyordu. Elimdeki kısıtlı imkânları düşünerek onlardan

bir plan oluşturmaya başladım ve cebimden çıkardığım telefonun rehberine girdim. Elimde Doğa'nın kanı vardı ve ekrana bulaştı.

Uygar'ın numarasını bulup telefonu kulağıma götürdüm, telefon ilk çalışta açıldı.

"Arabayı çıkışa getirin ve bir şekilde uzaklaşın," dedim düşüncelerimi bir düzene sokarak. "Yüzünüzü gizlemeye özen gösterin, her yer polis kaynıyor. Bu işe bulaşmanızı istemiyorum." Gözlerimi polislerin üzerinden ayırmıyordum. "Bir doktor bulmak zorundasın, Doğa yaralandı."

"Ne?" dedi Uygar korkuyla keskin bir nefes alarak. "Durumu nasıl?"

Dişlerimi birbirine bastırdım, Doğa'nın elime bulaşan kanı kurumaya başlamıştı. "Durumunu bilmiyorum, çok fazla kan var."

"Halledeceğiz," dedi sakinleştirmeye çalıştığı bir sesle ama telaşlandığı belliydi. Doğa'ya değer verdiğini, onun için korktuğunu biliyordum ve birinin Doğa için böyle hissetmesi minnet duymama sebep oldu. Doğa'yı gözümü kırpmadan emanet edebileceğim biri varsa o da Uygar'dı. "Hakan'ın ayarladığı arabadayız, geliyoruz. Polislerden kurtulabilecek misin?"

"Doğa elimde olduğu için çok büyük bir sıkıntı yok," dedim donuk bir sesle, aslında problemim oldukça büyüktü ama Doğa'yı daha fazla korkutmak istemiyordum. "Şu an sorunum polisler değil zaten, bir planım her zaman vardır." Duraksadım. "Daha büyük bir problemim var, Doğa vuruldu."

"Polislerle mi çatışma çıktı?" diye sordu Uygar hızla. "Yoksa sen mi yaptın?"

Vücudumdaki kasların gerildiğini hissettim ama bu soruyu hak ettiğimi biliyordum.

"Silah elimdeydi, yanlışlıkla patladı," diye açıkladım. "Şu an bunları konuşamayız. Dediğim gibi, uzaklaşın buradan. Arabayı getirmeniz yeterli. Buraya bu şekilde girdiysem çıkışımı garantilediğim içindir."

Oysa garantilediğim tek gerçek Doğa'nın ölmesine izin vermeyeceğimdi. Buradan bir şekilde çıkamazsam Doğa'yı bırakacaktım.

"Halledeceğiz," diye tekrarladı Uygar. "O iyi olacak, merak etme." Bunu duyana kadar duymaya ihtiyacım olduğunun farkında değildim. "Seni de çıkaracağız oradan."

"Eyvallah," dedim sadece ve telefonu kapatıp cebime koydum. Ardından elimi Doğa'nın elinin üzerine koyarak yarasına baskı uyguladım. Eli kanının sıcaklığına rağmen buz gibiydi ve parmakları titriyordu.

Dudaklarımı kulağına çevirerek, "Bu koşturmacada biraz canın acıyabilir," dedim. Kokusu burnumdaydı. "Seni bir şekilde en yakın hastaneye götüreceğim ve geçecek."

Cevap vermedi ama başını bana yasladı, neredeyse gözlerimi kapatacaktım. Ağzından onu bırakmamı istediğine dair tek kelime çıkmıyordu, canının acıdığını söylediği tek bir cümleden başka acısına dair bile konuşmamıştı. Oysa canının çok acıdığını, yandığını biliyordum; içinde bulunduğumuz durumun farkındaydı ve ölüm hemen önünde soluklanıyordu.

Benim güzel, küçük kızım.

Ben seni nasıl bırakacağım?

Onu kendime çekip geri geri yürümeye başladığımda çenesi acıyla kilitlendi, kesik kesik nefis alıp vermeye başladı ama dudaklarından tek kelime dökülmedi. Yere damlayan kanı gördüm.

Güçlükle, "Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu. Sesindeki saklı güveni duydum.

"Buraya hazırlıksız geleceğimi düşünmedin, değil mi küçüğüm?"

Kaşlarını çattığında hakkımda ne düşündüğünü biliyordum, bazen onu küçük bir kız çocuğu gibi beni hayranlıkla izlerken yakalardım. Beni o kadar güçlü, imkânsızlara bile imkân bulacak bir adam olarak görüyordu ki bataklığın içinde de olsam yürümeye devam ederdim. O güven hâlâ onunlaydı, oysa ben o güvendiği adam değildim.

Kapı uçak pistine doğru iki yana açıldığında Atalay, "Seni yakaladığımda ölümün elimden olacak!" diye bağırdı. Soğuk sırtıma çarparken Doğa'nın da ürperdiğini hissettim ama soğuktan mıydı, yoksa Atalay'ın kurduğu cümleden dolayı mıydı bilmiyordum.

"O günü ben de sabırsızlıkla bekliyorum," dedim ifadesiz bir sesle fakat bakışlarımı gördü. Tehditlerim ve uyarılarım sessizdi, onu mahvedecektim. Gözlerimi kırpmadan Atalay'a bakarken rüzgâr Doğa'nın saçlarına dokundu, dağılan saçları yüzümü okşadı. Kapı polislerle aramıza duvar örer gibi kapandığında camın arkasından gözlerimi Atalay'dan ayırmadım.

Bedelini ödeyecekti.

Bedelini ödetecektim.

Acı bir fren sesi ve tekerleklerin çığlığı duyulduğunda bakışlarımı Atalay'dan ayırdım ve afallayarak arabanın içinden endişeyle bize bakan Uygar ve Gece'yle göz göze geldim. Doğa'nın kanı parmaklarımdan soğuk zemine damlıyordu.

Uygar telaşla el işaretleri yapıp, "Haydi, atlayın!" diye bağırdı. "Yakalanmak mı istiyorsunuz?"

Uzaktan siren sesleri duydum. "Ben size gitmenizi söylemedim mi?"

Öfkelenmiştim, bu yola çıkarken onlara verdiğim bir söz vardı.

"Yardım almadan ve Doğa yaralıyken kaçamazdın," dedi Uygar ve endişeli bakışları Doğa'ya dokundu ama hemen gözlerini kaçırdı. "Haydi, atlayın! Şimdi tepemize binecekler."

Daha fazla vakit kaybetmeden Doğa'yı arabaya yönlendirdim ve arabanın kapısını açıp içeri girdim, ardından Doğa'yı da yanıma çektiğimde bana yardımcı olarak ayaklarını içeriye çekti. Kapıyı kapattığım an Uygar gazı kökledi.

Doğa'nın bedeni kaskatıydı ve Uygar keskin bir U dönüşü yaptığında, acıyla nefesi kesildi. Çenemi Doğa'nın göğsümdeki başına yasladığım sırada Gece, "Ne yaptığımızı fark etmesinler!" dedi. "Acele et!"

"Onlar Ediz'i tek sandıkları için sorun yok bebeğim," dedi Uygar dikiz aynasından bakarak ama neden bahsettiklerini bilmiyordum. Doğa kollarımın arasında titrerken belki de ilk defa ipleri kendi ellerimle başka ellere verdim. "Ama o kadar da kolay yırtamayacağız maalesef."

Doğa'nın kazağını kaldırıp yarasına bakarken, "Plakayı kapattınız mı?" diye sordum. O kadar çok kan vardı ki ellerimin buz kestiğini hissettim.

"Evet," dedi Uygar. "Beyaz bant yapıştırdım. Bu arada Doğa ne durumda?"

Yanıt veremedim. Ardından yutkunup, "Bir hastaneye uğramamız lazım," dediğimde sesimi sakin tutmak için kendimi kasmıştım.

"Şehir merkezine gitmemize imkân yok," dedi Uygar ve elimi öyle sert bir yumruk yaptım ki tırnaklarım derime gömüldü. "Onu

sağlık ocağına götürmemiz lazım. Denizli'nin köylerinden birine gidebiliriz ancak."

Sakin kalmalıydım. Arabadaki atkıyı alıp yarasına bastırdığımda Doğa irkildi ve inlememek için kasıldı, yüzüne bakmaya cesaret edemedim.

"Kurşun içeri girmemiş ama kanama çok fazla," diye bilgi verdim, susmak istemiyordum. "Kanamayı durdurmak için yaraya bir şeyler bastırıyorum."

Nefesi o kadar düzensizdi ki sakin kalmak her saniye biraz daha zorlaşıyordu, dudaklarım gerildi.

"Gece," dedim panikleyerek ama sesimi sakin tutmayı başarabilmiştim. "Sen dikiş atabilir misin? İkinci sınıf öğrencisisin, dikiş atmayı öğrenmişsindir."

Arabada beni sağır edeceğini sandığım bir sessizlik oluştu.

"Ben mi?" diye sordu Gece şaşkınlıkla. "Ediz, ben doktor değilim, öğrenciyim. Ya yanlış bir şey yaparsam?"

Zihnimin içinde ondan geriye doğru saymaya başladım, sıfıra ulaşmadan Doğa'yı kurtaracaktım. Her ihtimali, her seçeneği tartarken içimdeki paniğin oluşturabileceği karmaşayı engellemeye çalışıyordum.

On.

Sabırla, "Morfin de olacak," dedim. "Dikiş atıp pansuman yapacaksın, o kadar." Elimi Doğa'nın saçlarına götürdüm, kuruyan kan derimi gerginleştirmişti. "Doğa'yı hastaneye götürmeyi göze alırım ama kanama çok fazla." Sakin kalmalıydım. "Ayrıca havaalanı merkezden çok uzakta, şu durumda risk alamayız."

Risk alamam. Yapamam.

Doğa'nın kanının sıcaklığını bacağımda hissediyordum.

Gece omzunun üzerinden bana baktı, gözlerimde nasıl bir ifade varsa duraksamasına sebep oldu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı gözlerime bakmaya devam ederek ama gördüğü her neyse bu onu ikileme düşürmüştü. "Şu polisleri bir atlatalım."

Arabanın içindeki dikiz aynasından kendime baktığımda ruhumun yüzümden çekildiğini gördüm, gözlerimde çaresizlik vardı. Gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes alarak bir süre öylece durdum, çaresiz değildim. Çaresiz değildi. Onu kurtaracaktım.

Uygar, "Peşimize düştüler," dediğinde de gözlerimi açmadım. "İzimizi bir şekilde kaybettirmemiz gerekiyor," diye devam etti. "Plakayı er ya da geç bulacaklar Ediz. Sadece birkaç saatimiz var. Bir planın var mı?"

"Şu an tek planım Doğa'nın ölmesini engellemek." Düşüncelerimin yönünü değiştirmeliydim, gözlerimi araladım. "Ayrıca o dede bozuntusunu sikmek de var."

Uygar, Gece'ye, "Sana Doğa'nın kaçmayacağını söylemiştim," dedi ve Gece yorum yapmadı. Gerçek apaçık ortada olduğunda bile diğer ihtimalleri sorguluyordu ama bunu Doğa'ya yapmasından hoşlanmamaya başlamıştım.

Doğa'nın güçsüz nefesi üzerime dökülürken Uygar bir patikaya saptı ama olup bitenden sıyrılıp onun nefeslerine odaklandım.

Dokuz.

Doğa'nın nefeslerinin arasından anahtarların yere düşerken çıkardığı sesi duydum ve babamın sesi, "Bana bırak," dedi. Yere eğilip anahtarı alan eli beni o anının içine çekti. Dudaklarımdan dökülen nefesimin sesini ve gecenin içinde kayboluşunu hatırlıyorum, sarhoştum.

Deliğe sokamadığım anahtarla kapıyı açıp içeri geçti ve girmem için kapıyı açık bıraktı. Soğukta öylece durup açık kapıya baktım, ardından içeri girdiğimde babam salondan, "Çok fazla içiyorsun," dedi.

Yavaşça kapıyı kapattım ve yorum yapmadım, yavaş adımlarla salona doğru yürürken botların zeminde bıraktığı sesi dinledim. Ölümünden bir yıl önceydi, elindeki çantayı salondaki büyük masanın üzerine koymuş, kravatını gevşeterek tekli koltuğa oturmuştu. O masaya uzun uzun baktığımı hatırlıyorum, bu ev sadece boşluğu doldurmak için vardı.

Attığım adımları bile hissedemeyecek kadar sarhoştum ama o kadar inatçı bir kontrolüm vardı ki dengeli adımlarla ilerleyip babamın karşısındaki koltuğa oturdum.

Babam dikkatli gözlerle bana bakıyordu.

Sessizce cebimden sigara paketini çıkarıp içinden bir sigara çektim ve sigarayı dudaklarımda dengeledim. Ardından orta sehpanın üzerinde duran büyük kibrit kutusuna uzanıp içinden bir kibrit çıkardım, kibriti kutusuna sürttüm ve yavaşça yandı. Babam bu kibriti genellikle puro yakmak için kullanırdı. Parmağının arasındaki kibriti sallayarak

söndürdüm ve sigaranın dumanı etrafımı sarıp kaybolurken sessiz bakışlarımı babama çevirdim, gözlerimi bile kırpmadan onu izledim.

"Ve de çok sigara içiyorsun," diye ekledi ama ona sessizce bakmaya devam ettim.

"Bana o günden bahsetsene," dedim birden ve beni anlamayarak gözlerimin içine baktı. "Annemin öldüğü günden bahsediyorum, o gün neler yaşandı bilmiyorum."

Babamın yüzündeki ifade değiştiğinde ben hâlâ sigaramı içip sessiz gözlerle onu izlemeye devam ediyordum. Ömrüm boyunca bana hatırlattığı o günü ilk defa canını acıtmak için ben ona hatırlatıyordum. Babamın yüzündeki ifade kardı.

"Neden onu hastaneye yetiştiremedin?"

Onun için özenle seçilmiş sorularım vardı. Yıllardır hissettiklerimi unutmama izin vermemişti, ne zaman kendimi affetsem beni tekrar suçluluk duygusunun derinliğine itmişti.

Şimdi sıra bendeydi.

"Yolculuk yapıyorduk," dedi soğuk bir sesle ama canını yaktığımı biliyordum. "Sancısı aniden başladı."

Sigaramdan bir nefes daha çekerken hâlâ gözlerinin içine bakıyordum. "Erken doğumdu o zaman... Doğum yaklaşmışken ona yolculuk yaptırmayacak kadar onu sevdiğini biliyorum."

O güne dair, Nazlı Çağıran'ın beni doğururken öldüğü dışında bana hiçbir gerçekten bahsetmemişti ama ben biliyordum.

Gözlerini kaçırdı ama geç kalmıştı, oradaki suçluluk duygusunu benden saklayamadı. Bu adam herkesten önce kendinden nefret ediyordu. Yine de gözlerini tekrar gözlerime çevirdi.

"Hayır," dedi düz bir sesle. "Erken doğum değildi."

"Doğum yaklaşmışken onu yolculuğa çıkardın o zaman." Sesimde hiçbir suçlayıcı ifade yoktu, sakince ona gerçekleri gösteriyordum. O hep yanmam için üzerime bir ateş atmıştı ama onu yakan benim ateşim olmayacaktı, kendi kendine alev alacaktı. "Yolda sancısı tutarsa ne yapacağını hiç düşünmedin mi?"

Yüzündeki ifade daha da kararırken cevap vermedi. Aramıza bir sessizlik çöktü.

"Bana o günü anlatsana," dedim. "Bana hep annemi öldürdüğümü söyledin ama nasıl öldürdüğümü hiç anlatmadın."

Sustu.

O günü hiç unutmadığını, her ayrıntısını hatırladığını gözlerinde gördüm. Dik duruyordu ama karşımda çöküşünü izledim.

Ağır hareketlerle yaslandığım yerden ona doğru eğildim. "Nasıl öldü?"

Gözleri dolarken gözlerimin içine bakarak sadece, "Çok fazla kan vardı," dedi.

Doğa'nın titremesi beni o andan alıp hızla yanına çektiğinde ilk gördüğüm ellerimdeki kan oldu, bileklerime kadar bulaşmıştı.

Sekiz.

"Doğa?"

Sesimin endişeli çıkmasına engel olamamıştım. Titremeye devam ediyordu, cevap vermedi.

"Doğa?"

Eliyle güçsüz bir şekilde işaret parmağımı tuttu.

Sanki babam buradaydı, arabanın içinde yanıma oturmuş bana bakıyordu. Doğa'nın işaret parmağıma tutunan eline baktım, güzel elleri ne kadar da ufak görünüyordu. Onun artık bu dünyada var olmadığını, o gözleriyle bana küçük bir kız çocuğu gibi bakmadığını hayal ettim.

Neredeyse ölmemesi için ona yalvaracaktım.

Lütfen, dedim içimden. *Yalvarırım, benden önce ölme.*

Dudaklarımı saçlarına bastırdım ve oradan çekmeden, "Dayan," diye fısıldadım.

Yedi.

İkimizin de elleri soğuktu.

Bu soğuk beni annemin mezarına gittiğim güne götürdü, soğuk bir sabah mezar taşlarının arasında yürüdüğümü hatırlıyordum. Bütün ağaçlar çıplaktı ve derin bir sessizlik vardı. Hissettiklerimi hatırlamaya çalıştığımda koca bir hiçliğin içine düşüyordum, içine hapsedildiğim suçlulukta hiç görmediğim annemin yasını da hiç tutamamıştım.

Onunla ilgili bildiklerim insanların anılarından ibaretti.

Bir gün beni görmeye gelen yakın arkadaşının bana, "Adının anlamını biliyor musun?" diye sorduğunu hatırlıyorum. "En yüce, en değerli demek. Sen onun en yücesi, en değerlisiydin."

Mezarına gitmeyi hak etmediğimi düşündüğüm yıllar geçirdim, sonunda mezarına gittiğimdeyse onunla aynı yaştaydık.

Nazlı Çağıran.

Doğum ve ölüm tarihinin yazdığı bir mermerin üzerinde adı vardı. Ölüm tarihi, doğum tarihimle aynı gündü. Başlangıcım olan o sıfır noktası onun sonu olmuştu.

Bir süre mezarın başında öylece dikilip mezar taşına baktım, ardından mermerin üzerine, yanına oturduğumda ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Sustum.

Sonunda konuştuğumda, "Muhtemelen karşımda olsaydın benden özür dilerdin," dedim. İnsanların anlattığı kadarıyla onu tanıyordum. "Ben senin elinden hayatını almışken sen beni yalnız bıraktığını söyler, canımı sıkardın."

Toprağa baktım.

"Sen beni yalnız bırakmadın," dedim ve bakışlarımı başka bir yöne çevirdim. Onun yasını tutuyordum, yıllar sonra ilk defa onun yasını tutabilecek kadar kendimle baş başaydım. "Eğer insanların dediği gibi güzel bir yere gittiysen ve beni görüyorsan, bana bakıp da üzülme."

Başımı öne eğerek keyiften uzak bir şekilde güldüm. "Çok manasız. Burada sadece toprak var, insanlar sadece kendini teselli ediyor. Eğer burada olsaydın seni hissetmem gerekmez miydi?" Tekrar güldüm ama gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Ama bak, buradayım, sen yoksun ve yalnızım. Yine de Nazlı Çağıran, beni yalnız bırakan sen değildin."

Gözlerime dolan yaşları kurutmak için sustum ve cebimden sigara paketini çıkardım. Dalgın bir ifadeyle paketin kapağını açarken, "Onlardı," dedim ve bir sigara çıkardım.

"Eğer söyledikleri gibi bir yer varsa ve sen oradaysan, bu kadar kötü bir insan olduğum için beni affet çünkü ben senin güzelliğine sahip değilim. Senin gittiğin yer benim için yaratılmadı."

Sigarayı yakıp dalgın gözlerle mezar taşına baktım. "Seni orada bile göremeyeceğim."

Uygar'ın, "Ediz," demesiyle arabaya geri çekildim. "Yakınlarda bir köy var. Bize yardımcı olabilecek biri var mı bakalım."

Altı.

Nazlı Çağıran'ın bir araba yolculuğu sonrası bir köyde kan kaybından öldüğünü biliyordum. İçimdeki korku beni esir aldı.

Uygar'a gaza basmasını ve buradan uzaklaşmasını söylemek istedim ama onun yerine sakin bir sesle, "Tamam," dedim. "Orada duralım, siz gidin."

"Onu uyanık tut." Gece'nin gözleri endişeyle Doğa'nın üzerindeydi. "Kıpırdamaması lazım."

Eğilerek Doğa'ya baktığımda göz kapaklarının kapandığını, yüzündeki yaşamın rengini kaybettiğini gördüm. Korku içimi parçaladı ama eliyle hâlâ parmağımı tutuyordu ve bana yaşadığını gösteriyordu. O ruhu kaybetmesine izin vermeyecektim.

Araba dururken onu sarstım, başta tepki vermedi ve nabzım korkuyla hızlandı. Ardından kahverengi gözlerini araladığında başımın döndüğünü hissettim, ölüm karşıma geçseydi gözlerimi dikip ölüme bakardım ama ona uğramamalıydı.

Uygar ve Gece vakit kaybetmeden arabadan çıkıp köye doğru ilerlemeye başladıklarında Doğa yorgun gözlerle önce çevresine, sonra bana baktı. Dakikalar asırlara dönüştü.

"Ediz." Fısıltısını duydum ve ona baktım. "Bana su verir misin?"

Hissettiklerimi, düşündüklerimi görmemeliydi, bunun onu korkutacağını biliyordum. "Yine başıma bela oldun."

Arabada öne eğilip yolcu koltuğundan bir şişe su aldım ve şişeyi ona uzattım. Kısa süre sonra hepsi bitecekti, düşüncelerimin gerçekleşmesine izin vermeyecektim, ona sanki onu kaybedecekmişim gibi davranmayacaktım. Uzanıp şişeyi aldığında yüzüne bakmadım.

Titreyen elleriyle ağır ağır şişenin kapağını açtı, bu ufak mücadelelerle kendinde kalmasını istiyordum ama suyu içemedi ve öksürmeye başladı. Canının ne kadar yandığını görünce arabanın içine sığamadığımı fark ettim.

Şişeyi elinden alıp bir elimle ensesine destek oldum ve "Gel buraya," dedim. "Öyle su içilir mi aptal?"

Şişenin ağzını kurumuş dudaklarına yaklaştırıp suyu içmesini izledim, ardından tekrar bana doğru uzanmasına yardım ettim.

Yorgun bir sesle, "Beni hiç dinlemiyorsun," dedi ve anlam veremeyerek ona baktım. "Beni hiç umursamıyorsun." Neredeyse çıldırmış

gibi keyifsiz bir şekilde gülecektim. "Tamam, bunu başından beri yeterince belli etmiştin zaten ama şu son olay..."

Duymak istemiyordum. Sustu.

Gözlerimi arabanın ön camından dışarıya diktim.

"Ben yapmadım," dedi birden, sesi içinde bulunduğu duruma göre güçlü çıkmıştı. O küçük çenesi inatla kalkmıştı ama gözleri kapalıydı. "Deden yaptı." Ardından gözlerini aralayıp aynı inatçı tavırla bana baktı. "Sanırım bir tür önlem almak istedi. Komik, değil mi?" Dişlerimi birbirine bastırdım. "İnsanlar senin ölümcül takıntılarını bana değer vermek olarak yorumluyor. Bunlara şahit olmak seni eğlendiriyor olmalı." Bir elimi yanımda yumruk yaptım, bunları duymayı hak etmiştim. "Sanki senin gibi birinin bana değer vermesi mümkün de..."

"Kes sesini!" Öfkem ona değil, kendimeydi.

"Konuşmak kafamı dağıtıyor," dedi üzerime gelerek. "Şu an canımın ne kadar çok yandığı hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Doğa, Doğa, Doğa...

"Birazdan morfin getirecekler," dedim kuru bir sesle. "Birazdan geçecek."

Gözlerini kapattı ve "Doğru," dedi. Sesi imalıydı. "Geçecek."

Bu konuşmayı uzatmak istemiyordum, onun gözündeki değerimi dinlemek istemiyordum. Duymaya tahammül edemediklerimi onun gerçeği yapmıştım.

Sabırsızlıkla Uygar ve Gece'nin gelmesini bekledim ama zaman geçmedi. Çoktan gece çökmeliydi, gün doğmalıydı ama sadece dakikalar geçti. Sonunda Gece ve Uygar'ın arabaya yaklaştıklarını görünce arabanın kapısını açtım, soğuk bulduğu boşluktan içeri saldırdı. Doğa'nın arabaya uzanmasına yardım edip nabzım hızlanırken dışarı çıktım ve kapıyı kapattım. Nabzımı hızlandıran umuttu.

"Gerekli malzemeleri buldunuz mu?"

Gece, "Ne sağlık ocağı var ne de doktor," dediğinde kulaklarım çınlamaya başladı. "İlerideki köyde bir ebe varmış ama o da işimize yaramaz."

Artık kontrol yoktu. "Sikerim böyle işi!" İzin veremezdim, olmazdı. Babamın burada olduğunu ve bana baktığını hissettim. "Şehir merkezine dönecek zamanımız yok! Kan kaybından ölmesine izin mi vereceğiz?"

"Hayvanlara doğum yaptırmak için veteriner gelmiş," dedi Uygar telaşla. Onun da paniğe kapıldığını, korktuğunu görebiliyordum. "Dikiş için gereken malzemeleri onda bulduk."

Ayaklarım uyuştu. "Neden baştan söylemiyorsun?"

"Morfin yok." Uygar bunu söyleyip de kurtulmak istiyormuş gibi hızlıca söylemişti.

Beş.

Burası olasılıkların sıfırlandığı noktaydı ve Laplace'ın Şeytanı ilk defa tek bir olasılıkla karşı karşıydı.

"Morfin yok," diye tekrarladım başımı hafifçe sallayarak, ardından bu tek olasılığın içinde delirdiğimi hissederek, "Morfin yok!" diye bağırdım. Kan donduran bir şekilde güldüğümü kendi sesim kulaklarıma gelinceye kadar fark etmemiştim.

Uygar, "Onu bir şekilde hastaneye yetiştirmeliyiz," dedi ama onu duymamıştım bile. "Başka yol yok."

"Sence oraya kadar dayanabilir mi?" Uygar'ı öldüresiye dövmek istedim. "Yeterince kan kaybetti zaten!"

Ardından bakışlarım Gece'nin gözlerine dokundu ve birden onun gözlerine kilitlendim.

Korkuyla, "Unut bunu!" diye bağırdı. "Öyle bir şey yapamam! Kafayı mı yedin sen?"

Korkusunun sadece Doğa'ya bunu yapmaktan kaynaklanmadığını biliyordum, onu kurtaramamaktan da korkuyordu çünkü içimde öyle bir karanlık vardı ki Doğa öldüğü takdirde ne yapacağımı ben bile bilmiyordum.

Babamın burada olduğunu ve beni izlediğini hissettim.

Zihnimin içinde, "Gökyüzüne baktığımızda geçmişi gördüğümüzü, o yıldızların aslında çoktan öldüğünü söyledi," dedi. "Yıldızlar uzaklarda olduğu için yaydıkları ışık onlar öldükten çok sonra bize ulaşıyormuş ve biz gökyüzünde geçmişi görüyormuşuz." Sesi yavaş yavaş kayboluyordu. "Bir gün beni anlayacaksın oğlum ama ben çoktan ölmüş olacağım."

Uygar dehşet içinde, "Kıza işkence mi edeceksin?" diye sordu.

"Ölecek!" diye bağırdım çaresizce. "Duydun mu? Ölecek. Başından beri keyfimden yaptığım her şeye göz yumdun, şimdi onun hayatını kurtarmaya çalışırken mi laf ediyorsun? Siktir git!"

Uygar çaresizlik ve panik içindeydi. "Doğa bunu kaldıramaz." Onu duymuyordum bile. "Kız zaten bedensel ve ruhsal yönden çökmüş durumda." Bana ulaşmaya çalışıyordu. "Ediz..." Çaresizce bana bakıyordu. "Bunu kaldıramaz."

Gece'ye bakıp, "Aldığınız malzemeleri hazırla," dedim.

"Bunu yapamam!" Korkudan sesi tizleşmişti. "Ben böyle bir şey yapamam!"

"Yapmak zorundasın." Ona neredeyse yalvaracaktım. "Ölmesine asla izin vermeyeceğim, duydun mu? Onu tanıyan benim!" Elimi çaresizlikle saçlarımın arasına geçirdim. "Onun altından kalkamayacağı şey yok."

"Yakınlarda bir yerde bir hastane ya da sağlık ocağı olmalı," diye mırıldandı Uygar, ruhu çekilmiş bir suratla.

"İnternetten baktım!" diye bağırdım. "Yok! Duydun mu? Yok!" Delireceğimi hissederek diğer elimi de saçlarımın arasına geçirdim. "Her saniye biraz daha geç kalıyoruz. Gece, Doğa ya ölecek ya da sen bunu yapacaksın."

"Sen yap!"

İçimdeki bütün iplerin koptuğunu hissettim.

Eğer öyle bir yer varsa, ben onun güzelliğine sahip değildim. Onun gideceği yer benim için yaratılmamıştı.

Yaşlarla dolan gözlerimle ona yalvarırcasına baktım.

Gece ona açtığım ruhumu ve ızdırabımı gördü. Yüzü bu mümkünmüş gibi daha da solarken onun da gözleri dolmaya başladı ve çaresizlikle Uygar'a baktı. İri bir damlanın yanağıma devrildiğini ve yüzümdeki yolu takip ederek çeneme doğru ilerlediğini hissettim.

"Tamam," diye fısıldadı Gece. Sesi titriyordu. "Yapacağım."

Dört.

Çenemi hafifçe kaldırıp gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. Ardından çenemde kaybolan gözyaşımı sildim ve bütün gücümü toplayarak Doğa'ya yöneldim.

Kapıyı açtığımda, "Hayır," dedi ve yattığı yerden doğrulmaya çalıştı ama onu engelledim. Yaşanacakları o bile engelleyemezdi.

Keskin bir sesle, "Dinle Şahmeran," dedim. "Bu yapılmazsa öleceksin. Ölmene izin vermeyeceğim."

"Öyle mi?" Gözleri yaşlarla dolmuştu ve korku bütün benliğine yayılmıştı. "Bence de ölmemi istemiyorsun. Atalay'ı arasana. Genellikle çığlık atacağım durumlarda arıyorsun ya onu, dinletiyorsun sesimi... Ben senin intikamınım nasıl olsa... Öldürsen ne etkisi kalacak ki?"

Sertçe, "Saçmalama!" dedim ama bunu da hak ettiğimi biliyordum.

Yaşlar kahverengi gözlerinden sicim gibi akarken, "Bırak beni, gideyim!" diye bağırdı ve doğrulmaya çalıştı.

"Gidemezsin." İzin vermezdim. Ölemezdi. Ölmeyecekti.

Kazağına uzandım ve onu üzerinden çıkardım. Pürüzsüz teni kanıyla boyanmıştı.

İçimdeki iyiliği de kötülüğü de yanıma aldım.

"Yalvarırım yapmayın," dedi hıçkırarak. Gözyaşları saçlarına doğru akıyordu. "Lütfen!"

Uygar ön koltukları ayarlayıp alan açarken Doğa'nın üzerine eğildim. Titriyordu.

Soğuk parmaklarımı yüzünde gezdirerek gözlerinin önüne gelen saçları çektim, dokunuşlarım o kadar hafifti ki sanki biraz daha fazlası onu paramparça edecekti. Çaresizce, "Bunu yapmazsam öleceksin," diye fısıldadım.

Kanlı parmaklarıyla yüzüme dokundu ve bütün savunma duvarlarım yerle bir oldu. Bana korkusunu anlatıyordu, bana çaresizliğini anlatıyordu, bana yalvarıyordu.

Hıçkırarak, "Yalvarıyorum!" dedi. "Hastaneye kadar dayanabilirim."

Gözlerimi kapattım. Dayanamazdı.

Dayanamayacağını biliyordum.

Babamın burada olduğunu ve beni izlediğini hissettim.

Gece arabaya bindiğinde Doğa son kez, "Lütfen," diye fısıldadı.

"Üzgünüm küçüğüm," diye fısıldayarak karşılık verdim ben de. "Üzgünüm."

İnce bileklerini tek elimle kavrayarak Gece'ye müdahale etmemesi için başının üzerine yasladım, korku dolu nabzını avuçlarımın içinde hissettim. Aynı korkuyla dolmuş kahverengi gözlerini Gece'ye çevirdi.

Üç.

Gece'ye, "Başla," dediğimde hareket alanını kısıtlamak için ağırlığımın bir kısmını Doğa'nın üzerine verdim. "Olabildiğince hızlı ol."

"Lütfen yapmayın!" diye yalvardı. "Gece, yapma! Lütfen!"

"Hişşş," dedim boşta kalan elimle ufak yüzünü okşayarak. "Bunu beraber atlatacağız, tamam mı? Uzun sürmeyecek. Güvende olacaksın. Bitecek."

Hissettiği her acının onlarca katını ruhumda hissedeceğimi bilmiyordu.

"Ediz." Korkuyla yalvarmaya ve yaşayacaklarına direnmeye devam etti, beni ölümüne ikna etmeye çalışıyordu. "Yapmayın. Dayanabilirim. Hastaneye kadar dayanabilirim." Göğsü alıp verdiği nefesle kalkıp iniyordu. "Lütfen, durun. Ediz!" Sesi çatladı. "Dayanabilirim!"

Bileklerini bıraktım ve ellerimi ellerinin içine yerleştirerek parmaklarımı ona kenetledim. Bana sıkıca tutunduğunda tüm yalvarmalarına rağmen hissettiği güven içimde asla kapanmayacak bir yara açtı.

Dudaklarımı gözyaşlarına dokundurdum ve "Üzgünüm," diye fısıldadım.

Gece, üzerine ilaç döktüğü gazlı bezi Doğa'nın yarasına bastırınca Doğa irkildi ve ellerime daha sıkı tutunarak çığlık attı. Gözlerimi kapatarak direnmeye çalıştım; ellerim, kollarım bağlı bir şekilde bir savaş meydanına bırakılmıştım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Gece.

"Bırakın gideyim!"

Dişlerimin arasından soluyarak, "Gece, çabuk bitir şunu," dedim.

Yüzüne baktığımda Doğa gözyaşları içinde hıçkırdı ve yalvarırcasına gözlerime baktı. Gece gazlı bezi tekrar yarasına bastırınca Doğa'nın bilincinin kaydığını hissettim, yattığı yerden doğrulmaya çalışırken çenesini kilitleyerek çığlığını engellemeye çalıştı. İnce boynundaki damarlar ortaya çıkmıştı ve olanları çaresizlikle izlemek dışında elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Gözlerini kapattığını görünce, "Doğa," dedim korkuyla. Ona ulaşabileceğim tek yer orasıydı. "Gözlerini aç."

"Ediz, hiç hareket etmemesi gerekiyor," diye araya girdi Gece. "Onu tutman gerek. Sürekli konuş onunla, uyanık kalsın."

Doğa ellerime daha sıkı tutundu.

"Doğa, güzelim, haydi aç gözlerini," diye yalvardım. "Bunu beraber atlatacağız. Saklanma benden." Açmadı. "Haydi, aç gözlerini."

Ne düşündüğünü bilmiyordum ama o kadar solgun görünüyordu ki kahverengi gözleri kapalıyken ölü gibi görünüyordu. Bu düşünce beni dehşete düşürdü.

"Doğa," diye fısıldadım. "Şahmeran. Konuş benimle."

Gözyaşları solgun yüzünü ıslatmıştı, o kadar çok ağlıyordu ki kendimi tekrar o soğukta, kapının önünde bekleyen o küçük çocuk gibi hissettim.

O kapıyı çalmamıştım ama onun karşısında çaresizdim. Dudaklarımı yavaşça yumuşak dudaklarına bastırdığımda o kapıyı açması, beni içeri alması için ona yalvarıyordum. Ona tenimle değil, ruhumla dokundum.

Gözleri yavaşça aralandığında zihnimdeki o sesi hatırladım. Bana, "Bir süpernova patlamasında yıldız öyle bir ışık saçar ki içinde bulunduğu gök ada aydınlanır, son nefesinde meydan mı okuyor diye düşünmeden edemezsiniz," diyordu. "Bir yıldız öldüğünde, o son kudretli gösterisini sergiledikten sonra her şeyi, hatta ışığı bile içine çeken bir kara deliğe dönüşebileceğini biliyor muydunuz?"

Doğa bana öyle bir baktı ki bir yıldızın ölürken bütün gök adayı aydınlatması gibi bütün ruhunu gösterdi. Eğer ölürse, eğer yok olursa geride bıraktığı o kara delikte ilk ben kaybolacaktım.

"Benimle kal," diye fısıldadım.

"Ona durmasını söyle," dedi Doğa titreyen sesiyle. "Lütfen. Dursun."

"Yapma böyle küçüğüm." Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. "Durmasını söylemeyeceğim."

Gece derin bir nefes alarak, "Başlıyorum," dedi. "Doğa, biliyorum, çok zor olacak ama kendini sıkma lütfen. Ne kadar kasılırsan o kadar zor olur." Duraksadı. "Ediz. Sakinleştir onu."

Ne yapacağımı bilemeyerek Doğa'ya baktım: Ne yapacaktım?

O sırada Doğa öyle bir çığlık attı ki bu çığlığın bütün ömrüme yayıldığını hissettim. Tırnakları elime saplandığında acıyı hissetmedim bile, hiçlikten ibarettim. Sanki kaos tamamlanmıştı, sanki hiçlik burada başlamıştı.

Çığlık çığlığa, "Lütfen durmasını söyle!" diye bağırdı. "Bana yardım et. Bana yardım et!"

Sanki o gökyüzündeydi, bense yeryüzünde durmuş onun sonunu izliyordum. Uzansam dokunamazdım, dokunsam durduramazdım.

İki.

"Doğa," diyebildim sadece ellerini bırakarak. "Bana tutun."

Serbest kaldığı an güçsüzce benimle savaşmaya çalıştı, kurtulmaya çalıştı.

Dayanamayarak, "Gece, şu kahrolası şeyi çabuk yap!" diye bağırdım. Doğa feryat ederek ağlarken kollarını boynuma doladı ve tırnaklarını tenime sapladı. Sanki ruhu onun bedenine sığmıyor, benim bedenime tutunuyordu.

"Geçecek," diye fısıldadım. "Söz veriyorum."

Çığlıklarının arasında, "Yalancı!" diye bağırdı. "Hiçbir şey geçmeyecek! Yalancı!"

Elimi saçlarına götürdüm ve o ağlarken başını boynumun girintisine doğru çekip yüzünü oraya sakladım. Yüzünü boynumun girintisine her sakladığında bana orada ona hiçbir acı, hiçbir kötülük dokunamazmış gibi bakardı.

Ama olmadı.

Bütün vücudu titrerken bilincinin kapanmaya başladığını hissettim ve korkuyla, "Doğa!" diye bağırdım. "Gece! Yeter, dur!"

Bilincinin hâlâ açık olduğunu bana sardığı kollarından anlıyordum ama onun dışında yaşam ondan çekilmiş gibiydi.

"Doğa, cevap ver!" diye yalvardım.

Sadece, "Gitmek istiyorum," diye fısıldadı. Sıcak nefesi tenimi yaktı. Sonra birden, "Amacına ulaştın mı?" diye bağırdı, hıçkırarak ağlıyordu. "İstediğin başından beri buydu, değil mi? İçindeki öfke sönmüyor mu?"

Ben donup kalırken Gece'nin de durduğunu gördüm. Acısını ona yöneltti.

"Neden duruyorsun?" O kadar çok ağlıyordu ki sesi kısılmaya başlamıştı. "Devam etsene! Devam et! O gece o sokakta hepinizin amacı bu değil miydi?"

Şimdi Gece ve Uygar'la beraber o sokaktaydım ama orada bizden başka kimse yoktu. Aldığım kararlarla, aldığımız kararlarla o sokağa hapsolmuştuk. Her kararın bir bedeli vardı. Bedelimizi ödüyorduk.

Donuk bir sesle, "Gece, bitir şu işi," dedim.

Bir.

Bu anıyı Doğa'nın zihninden silmek istedim, ona sonsuz olasılığı sunmak istedim. Hatırlamadığı bu günde güzel bir sahilde olmasını istedim, güneş yüzüne vursun ve huzurlu olsun istedim. Belki de bir arkadaşıyla, bir barda, keyifli bir sohbetin içinde olsun istedim. Gülsün istedim, mutlu olsun istedim.

Bu anı açtığı tüm yaralarıyla bana kalabilirdi ama onda yok olsun istedim.

Gece'nin, "Yarasını sarmamız gerek," dediğini duydum. "Ediz, Doğa'yı bırak."

Bırakmadım. Bırakamadım.

Sanki onu bıraksam bütün ışığını saçacak, görkemli bir sonla yok olacaktı. Ben burada kalacaktım.

Gece'nin, "Ediz, bırak kızı!" dediğini duydum. Nasıl bırakırdım?

Sanki içimden geçenleri duyuyordu, içimden geçenleri biliyordu. *O hâlâ gökyüzünde*, der gibiydi. *O hâlâ parlıyor, o hâlâ geceni aydınlatacak. O gitmedi. O ölmedi.*

Yavaşça Doğa'dan uzaklaştığımda ölüm onun yanındaydı ama benim gözlerimin içine bakmıştı. Hissizleşmiştim.

Doğa'nın, "Beni dışarı çıkarın," dediğini duydum. "Midem bulanıyor."

Sanki sesi çok uzaklardan geliyordu.

Gece bir rüyanın içinden, "Dikişin acısı yüzünden," diye açıkladı. "Bu halde dışarı çıkamazsın."

Kahverengi gözler beni buldu.

Hâlâ bana bakıyordu, hâlâ bana tutunuyordu. Hâlâ küçük bir kız çocuğu gibi gözlerimin içine bakıyordu.

Ama ben ona bakamadım.

"Beni dışarı çıkar," dedi. "Üşümeye ihtiyacım var."

Hissizleşen ellerimle ona uzandım ve onu kucağıma alıp dışarı çıkardığımda gözyaşları hâlâ yüzünden akıyordu. Yavaşça yere çökerek hissiz ellerimle gözyaşlarını sildim, hissizliğin içinde bile yandığımı hissettim.

Toprağa çöktü. Kusmak ister gibi öğürdü ama midesi boştu, bedeni yaşadıklarının şokuyla titriyor olsa da buradaydı. Benimleydi.

Sıfır.

Babamın burada olduğunu ve beni izlediğini hissettim.

Ellerini yüzüne kapatıp hıçkırarak ağlamaya başladığında soğuk, anılarımdan bile daha keskindi.

Savaş bitmişti ama ellerim, kollarım hâlâ bağlıydı.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkarırken titrediğimi hissettim ve bunun soğukla hiç alakası yoktu. Uzanıp sütyenini çıkardım ve savunmasız gözlerle bana baktı. Ruhu yine saklanmıştı, o yıldız yeniden gökyüzünün sonsuz karanlığındaydı.

Kazağımı başından geçirdim ve onu kucağıma çektim. Kollarını bana sardı. Tüm yaptıklarıma rağmen, tüm yaşananlara rağmen o, kollarını bana sardı. O kurtuldu. Ben yok oldum.

"Bana yardım et," dedi hıçkırıklarının arasından. "Bana yardım et."

"Buradayım," dedim sadece, elimden bir tek bu geliyordu. "Buradayım. Geçecek. İnan bana, geçecek."

Benim güzel kızım.

Benim güzel, küçük kızım.

Bunları sana neden yaşattım?

1. EN KARANLIK GECE

Varoluşunun ilk saniyesini hiç düşündün mü? Bir geçmişinin olmadığı ilk anı?

Yaşamın başladığı yerde seni karşılayan karanlığı peki? Orası yaşamın ölüme en yakın olduğu andır. Mutlak bir karanlığın içinde yanmaya başlayan yaşam ilk olarak ölümü aydınlatır.

Doğduğum anı düşündüm.

Yüzüme vuran ilk ışığı... Bir doktor beni annemin kucağına bırakırken Tanrı izliyor olmalıydı. Bir gün başımı karanlık gökyüzüne kaldıracak ve ona bakacaktım. Orada olacak, bakışlarını üzerimden ayırmayacaktı. O gece günahlarımı ellerimde tutacaktım. Onu göremesem de bakışlarım üzerinde olacaktı.

Doğduğum anı düşündüm.

Zihnim mutlak surette karanlıktaydı ama seçeceğim kader çoktan yürüyeceğim yolları aydınlatmış olmalıydı.

O kader beni annemin kucağından aldı, büyüttü, yaralar açtı ve son nefesimi vermem için bir otel odasındaki küvetin içine bıraktı. Suyun bulanıklaştırdığı Ediz Çağıran'ın yüzüne uzun uzun baktım. Yıllar saniyelere sığabiliyordu ve bütün yaşamımı onun yüzünü izlediğim bu kısa saniyelere sığdırdım.

Buzdan duvarlarının ardında yaşayan, insanların rahatsız olmasını sağlayacak kadar dikkatle onları izleyen, kulaklığını takıp bütün sesleri melodilerin ardında bırakan bu genç kız, Doğa Güngör, kimdi? Ölümü uzun zamandır pencere kenarında beklediğimi, yaşamdan uzun zaman önce vazgeçtiğimi ve sonu bu geceye çıkan bütün yollarda kendi ayaklarımla yürüdüğümü bu soruyu kendime sorunca

anladım. Bir kurban olmayı yolum Ediz Çağıran'la kesişmeden çok önce seçmiştim.

Savaşmadan, mücadele etmeden ve kabul edip boyun eğerek geçirdiğim yıllar boyunca zihnime uğramayan bu düşüncelerle beni sonuma götüren bu kısa saniyelerde karşılaştım. Avuçlarımda toplayıp ölüme uzatmak istediğim yaşam gerçekten bu muydu?

Gözlerim Ediz Çağıran'a bakıyordu ama zihnim beni, "Fikirlerin ve inançların davranışlarınla bir olmadığında içinde büyük bir savaş başlar," diyen terapistimin odasına sürükledi. "Bir aynaya baktığında kendi yansımanı görmeyi beklersin. Ya o aynada kendi yansımanı göremezsen? O zaman ne olur Doğa? Ya o aynada yansımanı görene kadar çabalarsın ya da aynada gördüğün o yansımanın sana ait olduğuna inanırsın. Ne kadar güçlü olursan ol, güçsüz davranırsan ve bunu desteklemesi için zihnini sebeplerle beslersen günün sonunda kendini güçsüzlüğüne inandırırsın. Sen bir kurban değilsin, sadece aynaya baktığında yansımanda bunu görüyorsun ve o yansımanın sana ait olduğunu sanıyorsun. Bir kurban gibi davranıyorsun."

Söylediklerine hak versem de bu cümleler zihnimin derinliklerine gömülürken aynadaki yansımayla yaşamaya devam ettiğimi hatırlıyorum. Güçlüydüm ama aynadaki yansımama bakmaktan o gücü ortaya çıkaramamış, zamanla da güçsüzlüğü kabul etmiştim. Şimdi geriye dönüp baktığımda pes etmek ne kadar büyük bir hataydı ama ben onu doğrum yapmıştım.

Mücadele etseydim bambaşka bir insan, kendim olacaktım. Aynadaki bir yansıma olmayacaktım, öleceksem de ölen Doğa Güngör olacaktı. Bir aynanın karşısında kaybolmayacaktım.

Küvetin içinde, suda dans eden uzun saçlarıma baktım. Işık suyun içinde kırılarak yüzüme dokunuyordu.

Kaderimi düşündüm. Kaderimse düşüncelerimi alıp sonumun başladığı o perşembe akşamına bıraktı. Bir sokaktaydım. Sis bulutu halinde geceye karışan nefesim havada süzülüyordu. Soğuktan buz kesen parmaklarımın arasındaki telefonun ekranına baktığımı hatırlıyorum. Tarih 10 Ocak, saat 21.34'tü.

Kollarımı etrafıma sarıp ellerimi kollarımın altına gizledim ve tedirgin gözlerle sokağın diğer ucuna baktım. Kar ince ince ama sık yağıyor, bir sisin ardından bakıyormuşum gibi hissettiriyordu. Kal-

dırımlarda, evlerin çatılarında, çıplak ağaçlarda birikmişti. Geçen arabalar yoldaki karı eritse de sokak ıssız ve sessizdi, kar tanelerinin geceye terk edilen sokağı yavaşça ele geçirmesini izledim. Annem arabasıyla köşeden sinyal vererek sokağa girdiğinde karşımda yer alan apartmanın üçüncü katındaki dairenin ışıklarının söndüğünü hatırlıyorum. Bakışlarım karanlığa gömülen pencereye çevrilmişti.

Araba sokakta ilerledi ve bana yaklaştığında bedenime sardığım kollarımı serbest bıraktım. Telefonun yan tarafındaki tuş kilidine basıp ekrana baktığımda saat 21.43'tü.

Hemen önümde duran arabaya bindiğim sırada ilk duyduğum, arabanın emniyet kemeri takılmadığı için verdiği uyarı sesi oldu. Anneme baktığımdaysa yüzünün solgun ve endişeli olduğunu gördüm. Bunun sebebi günün yorgunluğu da olabilirdi ama bir şeylerin ters gittiğini bakışlarım yüzüne dokunduğu anda sezdim.

Annem bana baktığında gözüme birkaç yıl yaşlanmış göründü.

Kısa bir süre yüzümü inceledikten sonra, "Olanları duymamışsın," dedi. Kaşlarım çatıldığında gözlerindeki endişeyi kalbimde hissettim.

"Ne oldu?" Sesim ifadesizdi ama korku içimdeki yerini almıştı. Bilemezdim. Hayatımın birinci yarısının bittiğini, ikinci yarısınınsa o karanlık gecede başladığını bilemezdim. Bilsem bile elimden bir şey gelir miydi? Gelse bile kaderi değiştirir miydim?

"Atalay bir adamı öldürmüş."

İlk hissettiğim şaşkınlık oldu, ardından onu sorularla beraber merak takip etti ama dürüst olmak gerekirse daha fazlasını hissetmemiştim. Verdiğim tepki ruhsuzdu, belki de sadece bunu duyduğuma inanamamıştım, bilmiyordum ama gecenin ilerleyen saatlerinde hiçbir şey gecenin başlangıcındaki gibi olmadı.

İrileşen gözlerle, "Ne?" diye sorduğumda annem gözlerimin önünde birkaç yıl daha yaşlandı.

"Uzun zamandır aranan bir adam olduğunu biliyorum." Ama o adamın verdiği son nefesin hayatımda bir kasırga gibi eseceğini, beni yıkıp yok olmanın eşiğine getireceğini bilmiyordu. Bilseydi ne yapardı, diye düşünüyorum bazen. Bilmiyorum, demek isterdim ama biliyordum. O kasırgadan kurtulmamı isteyeceğini fakat elimden tutup beni çıkarmayacağını, kurtulmamı üzgün gözlerle bekleyeceğini biliyordum. Kurtulamadığımdaysa geceler boyu ağlayacaktı. Tüm bu

düşünceler beni bulduğunda kırgın mıyım yoksa kızgın mıyım diye soruyorum bazen. Yoksa içimdeki bu his sadece yalnızlık mı? "Adam silah çekince onu vurmak zorunda kalmış."

Dudaklarım hafifçe aralanırken bakışlarımı sessizce arabanın ön camından sokağa çevirdim. Farların ışığında çıplak kalan kar taneleri küçük ama telaşlıydı. Hâlâ zihnimin bir köşesinde o arabanın içinde oturuyorum; arabanın farları sokağı belli bir yere kadar aydınlatıyor, aydınlattığı yerlere o küçük, telaşlı kar taneleri düşüyor.

"Şimdi ne olacak?" Annem bu sorudan korkmuştu.

"Atalay'ın yanına gideceğiz," dediğinde sorumdan kaçtığını hissettim. Vicdanlı ve merhametli bir kadındı ve o gece konuşan vicdanının sesini duymuştum. Bir yanda ölen bir adam, diğer yanda oğlu vardı. Mantığının ona o adamın onun oğlunu öldürmek istediğini ve Atalay'ın sadece kendini koruduğunu söylediğini biliyordum ama vicdanının sesi o kadar güçlüydü ki o gece gözlerine dolan yaşları aylar sonra, bir sonun içindeyken hatırladım.

Araba o karanlık kış gecesinin içinde ilerlerken radyoyu açmış, haberlerin sunulduğu bir kanal bulana kadar frekansları dolaşmıştım. İnsanların ne konuştuğunu, önümüzdeki günlerde bizi neyin beklediğini bilmek istiyordum.

"...polisle çatışma çıktığı ve Levent Çağıran'ın bu çatışmada öldüğü bilgisi aktarıldı. Ünlü avukatın Bilkent'teki evinin önündeyiz."

Levent Çağıran'ın adını ilk kez radyoda, bir haber spikerinin sesinden duymuştum. Eğer yaşıyor olsaydı şimdi nerede olurdum, diye düşündüğümde cevap hep derin bir sessizlik oldu. Geleceğe dair planlarım yoktu. Yarım kalan bir hayalimin olduğunu bile söyleyemezdim. Belki dışarıda kar yağarken küçük bir kafede, bir şöminenin önünde huzuru hissetmekten bahsedebilirdim. Sonra bir sonun içindeyken fark ettim ki gerçekleştirilemeyen küçük hayaller insanın kalbini daha çok kırıyordu. Kalbim kırıldı. Önemsemedim.

"Levent Çağıran'ın cansız bedeni, otopsisi yapılmak üzere Adli Tıp Kurumu'na götürüldü. Ünlü avukatın oğlu Ediz Çağıran olay yerine geldiğinde polislerle aralarında çıkan kargaşa, genç avukatın karakola götürülmesiyle sonlandı."

Bir geçmişimin olmadığı o ilk anda geleceğim çoktan tasarlanmaya başlamıştı ve Ediz Çağıran o gelecekte karşıma çıktı. Kaburgalarımın âdeta içine doğru kapandığını, kalbimi sıkıştırdığını hissettim.

"Ankara Emniyet Müdürü Osman Güngör'ün oğlu Komiser Atalay Güngör uzun zamandır süregelen bir dosyayı bu gece kapattı."

Yaslandığım yerden doğrulmadan uzanıp radyoyu kapattım. Annemin bakışlarını üzerimde hissettiğimde yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum. Kırmızı ışıkta durduk ve gözlerimi arabanın düzenli aralıklarla sağa sola kayan sileceklerinin arasından önümüzdeki arabaya diktiğimi hatırlıyorum.

Buğulanan camdan kırmızıyı takip eden sarı ışığı, ardından ışığın yeşile dönmesini izledim. Öndeki araba sulanmış karı etrafa saçarak ilerlemeye başladığında annem de yola devam etti. Yaklaşık on dakika sonra Emniyet Müdürlüğü'nün önündeydik. Karda tekerleklerin izini bırakarak ilerleyen araba otoparkın ortasında durdu, yerimden kıpırdamadan anneme baktım. Motoru durdurup kapının koluna uzandığı sırada sabırsız ve endişeliydi. Ben açılan kapıdan içeri giren soğuğu hissederken annem hızla arabadan çıktı ve kapıyı kapattı. Telaşlı adımlarla arabanın önünden dolandığı sırada bakışlarımla onu takip ettim.

Bir süre yağan karın altında, boş otoparkın ortasında, arabanın içinde öylece karanlığa baktım. Sonunda yaslandığım yerden doğrulup arabanın kapısını açtığımda esen rüzgâr ince kar tanelerini üzerime döktü. Uzun, koyu renkli saçımı kulağımın arkasına alarak dışarı çıktım ve bir elim araba kapısının üzerinde, önümde duran binaya baktım.

Arabanın kapısını yavaşça kapatıp karda ayak izlerimi bırakarak yavaşça yürümeye başladığım o anda Ediz Çağıran oradaydı. Bunu aylar sonra, bir sonun içindeyken hatırladım. Üzerindeki deri kabanın önü kapalıydı, ayağındaki siyah botların karda bıraktığı büyük izlerin yanında benim botlarımın bıraktığı o küçük izler vardı.

Yüzündeki ifadenin kaskatı olduğunu hatırlıyorum. Güçlü bir duruşu vardı ama geriye dönüp baktığımda çaresizliğini o güçlü duruşun ardına sakladığını anladım. O kadar sakin ve durgun görünüyordu ki ne kadar büyük bir acının pençesinde olduğunu anlamam o zaman mümkün değildi.

Ediz Çağıran'ın o gece babası ölmüştü. Artık kimsesizdi.

O geceye tekrar döndüğümde, yanından geçip giderken bakışlarım yüzüne değdiğinde hâlâ orada sigarasını içiyordu. O gece Ediz Çağıran'ın gözlerinde acı yoktu, çaresizlik yoktu, gözyaşı yoktu ama bakışları kısa bir zaman diliminde yüzüme dokunduğunda kimsenin görmediği o acıyı da, çaresizliği de, gözyaşını da gelecekten geçmişe bakarak görebiliyordum.

Merdiven basamaklarını çıkmaya başladığımda çoktan yanından geçip gitmiştim.

Şimdi o geceden çok uzakta, suyun altında, son saniyelerimi de geçmişime teslim edip gidecekken bir gerçeğin farkına vardım. İlk düşüncesini hatırlamazdı insan, son düşüncesini de hatırlayacak zamanı bulamazdı. Suyun altında kırılan ışığa bakarken benimle yok olup gidecek, bir daha benim tarafımdan bile hatırlanamayacak olan son düşüncemi karlı bir kış gününe ayırdım. Küçük bir kafedeydim, şöminede yanan odunların çıtırtısını duyabiliyordum. Ahşap masaların ve sandalyelerin kokusu burnumdaydı, hemen önümde bir fincan vardı.

Huzurluydum.

Karanlık beni birden ele geçirmedi, yavaş yavaş geldi. İlk önce şöminedeki ateşi aldı, ardından kar taneleri birer birer kaybolmaya başladı. Bu küçük hayalimin yavaşça yok olmasını izledim.

Sonra her yer karanlıktı.

Düşüyor gibi hissediyordum, belki de batıyordum. Karanlık derindi. Ölümün bu olduğunu düşünüp kısa bir an panikledim. Sonra hissettiğim bu panik tanıdık geldi. On sekiz yaşına girmemin üzerinden geçen sekizinci günde karanlık bir sokakta hissetmiştim. Bir kış gecesiydi. Yanımda duran polislere aldırmadan etrafa saçılan cam parçalarına bakarken polis araçlarının yanıp sönen kırmızı mavi ışığının yüzüme dokunduğunu hatırlıyorum. 24 Ocak, yine bir perşembe akşamıydı.

"Sana saldıran adamın yüzünü gördün mü Doğa?"

Bakışlarımı yerde parlayan cam parçalarından ayırıp Atalay'a çevirdiğimde gözlerinde sabırsızlık vardı. Yanımda duran polis memuruyla beraber bir şemsiyenin altındaydık ama çoktan ıslanmıştım. Kollarımı etrafıma sararak titrememi engellemeye çalıştım. Yağmurdan dolayı tel tel olan saçlarımdan su damlıyordu.

"Karanlıktı."

Atalay dudaklarını birbirine bastırınca gergin olduğunu anladım. Gitgide hızlanan yağmur şakaklarından akıyordu. Başını saldırganın ateş ettiği yere çevirdiğinde aklından ne geçtiğini, ne hissettiğini merak ederek ona bakmaya devam ettim. Karanlığı uzun uzun izledi.

O gece karanlığın içine saklanan kişinin Ediz Çağıran olduğunu görseydim ne değişirdi, diye düşünüyorum bazen. Tüm bunlar yine de yaşanır mıydı?

Yağmurun altında sırılsıklam olan bir polis memuru koşar adım Atalay'a yaklaşarak, "Mermi kovanını bulduk komiserim," dedi. Ardından kullanılan silahın adını söyledi. Tüm bunlar olurken Atalay'ı dikkatle izliyordum, o gece onu neden bu kadar dikkatli incelediğimi hatırlamıyorum, belki de hissetmiştim. Daha da gerilmesinin sebebini de aylar sonra öğrenecektim. Atalay o gece yaşananları da, karanlığın içinde gizlenen adamın Ediz Çağıran olduğunu da biliyordu.

Delil poşetini polis memurundan alıp bana döndü.

"Seni eve bıraksınlar," dedi kuru bir sesle. "Bu gece evin önünde nöbet tutulacak, sabah da okula polis korumasıyla gideceksin."

"Şaka yapıyorsun," dedim dehşete kapılarak.

Delil poşetini kaldırıp içindeki mermi kovanını göstererek, "Bu işin şakası var gibi mi görünüyor?" diye sordu. Gözlerindeki ciddiyete ters bir bakışla karşılık verdim.

"Bunu yapan her kimse amacının öldürmek olmadığı çok açık," dedim başımla kitapçının parçalara ayrılan camını göstererek. "Bu bir uyarı."

"Iskalamış da olabilir," dedi ama bakıldığında güçlü bir ihtimal gibi durmasına rağmen buna o gece inanmamıştım. Iskalamış olsaydı o tetiğe ikinci kez basacak zamanı ve fırsatı vardı ama bunu yapmamıştı. Zaten polis koruması boşuna olacaktı, o gece gördüğüm bu gerçeği Atalay aylar sonra kaçırıldığımda fark edecekti. "Neyse, sen şimdi bunları düşünme. Halledeceğiz."

Halletmeyecekti.

Şansım olsaydı Atalay'a bunu neden yaptığını değil, nasıl yapabildiğini sorardım. Şansım olmadı.

Atalay yanımdaki polis memuruna, "Doğa'yı eve götürün," dedi ve bana son kez bakıp Ediz Çağıran'ın o gece saklandığı karanlığa doğru yürüdü.

Polis memuru bir elini sırtıma koyup beni yönlendirdi ve şemsiyeyi başımın üstünde tutarak arabaya kadar bana eşlik etti. Arabaya binmeden önce omzumun üzerinden sokağın ilerisindeki karanlığa baktım. Sadece bir saat önce orada duran adam yıllardır kaderimde bekliyordu, bunu o gece bilmiyordum. Yavaş yavaş öğrenecektim, yavaş yavaş içime işleyecekti. Bakışlarımı sokaktan çekip yanımdaki memurun yüzüne baktıktan sonra arabaya bindiğimde kapı kapandı ve camdan süzülen yağmur damlalarının arasından o karanlığa bakmaya devam ettim.

Tüm yaşananlar daha farklı olsaydı nerede olurduk diye sen de düşündün mü hiç Ediz? Daha farklı olsaydı yine de saçlarımı okşayan ellerin beni ölüme iter miydi?

Polis araçlarının yanıp sönen kırmızı mavi ışığı arabanın camından yüzüme dokunmaya devam ederken bakışlarımı sokaktan ayırıp arkama yaslandım ve araba gecenin içinde ilerlemeye başladığında kendi adımı bir radyo programında, bir haber spikerinin ağzından ilk defa duyacaktım.

"Ankara Emniyet Müdürü Osman Güngör'ün on sekiz yaşındaki kızı Doğa Güngör bu akşam saatlerinde kimliği belirlenemeyen kişi ya da kişilerin silahlı saldırısına uğradı."

Araç eve vardığında sürücü koltuğundaki polisin omzunun üzerinden bana baktığını hatırlıyorum. Gözlerim dalmıştı ve eve geldiğimizin farkında bile değildim. İlk başta anlamayarak boş gözlerle adama baktım, sonra etrafa baktığımda yağan yağmurun ardında yaşadığım evi gördüm. Sakin bir sesle teşekkür ederek arabadan indiğim sırada yağmur damlaları hızla üzerime düşmeye başladı.

Eve doğru yürürken omzumun üzerinden arkama baktım ve arabanın hâlâ orada olduğunu gördüm. Ne tuhaftı, o gece dert ettiğim konu polislerin hep etrafımda olacakları gerçeği olmuştu. Şimdi o geceden çok uzakta, bir sonun içindeyken ne kadar ufak konuları dert ettiğimi anladım. *Yaşa*, demek istedim o kıza. *Yağmurun getirdiği huzuru hisset, karanlığın içindeyken bile güneş dokunsun yüzüne. Bir daha yaşama şansın olmayacak.*

Keşke o gece kapıyı endişeli gözlerle açan annemin yüzüne daha uzun baksaydım. Onunla bu şekilde, farkında bile olmadan vedalaşmış olur muydum? Sahi şansım olsaydı bile onunla vedalaşır mıydım?

"Telefonunu neden açmıyorsun Doğa?" diye sordu annem korkunun ve endişenin getirdiği öfkeyle. "Çok endişelendim."

İçeri girip montumu çıkararak odama doğru yürümeye başladığımda arkamdan geldi. Odamın kapısının önünde durup ona bakarak, "İyiyim anne," dedim. "Endişelenme."

Keşke daha fazlasını söyleseydim ona, sonra sıkıca sarılsaydım. *Üzülme*, deseydim. *Ne olursa olsun anne, ne yaşanırsa yaşansın, lütfen çok ağlama. Bir yara açılacak içinde, biliyorum ama onun yaşamı senden almasına izin verme. Yağmurun getirdiği huzuru hisset, karanlığın içindeyken bile güneş dokunsun yüzüne.*

"Ölebilirdin," dedi. Bu cümleyi ve gözlerindeki korkuyu hatırlamak ruhumu incitti.

Bu düşüncemden emin olarak, "Sadece bir uyarıydı," dedim. "Amacı öldürmek olsaydı öldürürdü."

"Bilemezsin," dedi annem. Biliyordum.

Odama girip montumu sandalyemin arkasına asarken, "Bak, buradayım," dedim. "Korkma artık."

Siyah kazağımı üzerimden çıkarırken kapıdan sessizce beni izledi. Kazağı yatağımın üzerine atıp ıslak saçlarımı bir omzumda topladım. "Sıcak bir duş almam lazım."

O gece yağmur dinmedi. Karanlıkta yatağıma uzanmış yağmur damlalarının sesini dinlerken perdelerin arasından süzülen loş ışığın, camdaki damlaların ve tülün ince gölgesinin beraber kitaplığıma düştüğünü hatırlıyorum. Uykuya dalmamı engelleyen hangi düşünceydi bilmiyordum ama en sonunda pes edip yataktan çıktığımda saat gece yarısını geçmişti. Işığı açmadan odanın içinde ilerleyip camın önüne geçince yağmur damlalarının gölgesi yüzüme düştü.

Tesadüflere inanmazdım, o pencereden dışarı bakmam da bir tesadüften çok daha fazlasıydı. Geriye dönüp bakılınca anlaşılan kaderin, aylar sonrasından o geceye baktığımda karşıma çıkacağını bilmiyordum. Atalay'ı yağmurun ve loş ışığın altında gördüğümde bunun ne anlam ifade ettiğini anlamam aylarımı alacaktı ama o gece aklımın bir köşesine gömülüp unutulacak kadar anlamsızdı.

Güvenlik kulübesinin orada, yağmura aldırmadan elleri cebinde bekliyordu. Yüzünü görmesem de düşünceli olduğunu hissettim. O gece yaşananların peşine düşseydim, Atalay'ın yanına gitseydim mesela. kader değişir miydi? Bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Bir arabanın farları sokağı ve yağmur damlalarını aydınlattığında Atalay'ın duruşu bir avcı ona yaklaşıyormuş gibi dikleşti. Siyah bir araba görüş açısına girdiğinde Atalay'ın farların ışığından rahatsız olarak elini yüzüne siper ettiğini gördüm. Dikkatle arabaya baktığımda bir süre içinden kimse çıkmadı, belki de içerideki kişi Atalay'ın arabaya binmesini bekliyordu ama bu gerçekleşmedi. Asırlar kadar uzun sürmüş gibi gelen saniyelerin sonunda arabanın kapısı açıldı ve bir adam siyah bir şemsiyeyi dışarı uzatıp açtı. İlk önce şemsiyeyi tutan deri bir eldiven gördüm, ardından adam dışarıya bir adım attığında ayağındaki siyah bot görüş açıma girdi. Şemsiyenin altına girerek kapıyı kapatınca adamın yüzünü görememiştim.

Üzerinde uzun, siyah bir palto vardı.

O gece kim olduğunu bilmeden pencereden izlediğim adam kararlı adımlarla Atalay'a doğru yürürken kaşlarımı çatmış onları izliyordum. Ediz Çağıran bir şemsiyenin altında, Atalay'ın karşısında durduğunda her şey yeni başlamıştı ama başlangıçtan çok uzaktaydık, sona yakındık.

Gerginliği hissettirseler de sakin duruşlarını bozmadan konuştular. Ben ne konuştuklarını merak ederek kaşlarımı çatarken camda kayan su damlalarının gölgeleri de yüzümde kayıyordu. Atalay adama doğru bir adım attığında artık öfkesini gizleyemiyordu ama adam sakin duruşunu korudu.

Ediz Çağıran'ın o gece Atalay'ı tehdit ettiğini ama Atalay'ın hiçbir şey yapmadığını, o gece konuşulanın ben olduğumu aylar sonra karanlık bir gecede öğrenecektim.

Öğrendiğimdeyse artık her şey için çok geç olacaktı.

O gece aynı zamanda Ediz Çağıran'ın sessizliğinin başlangıcıydı. Beni kaçırdığı o geceye kadar aylarca gölgelere saklanacaktı ama nefesi hep ensemde olacaktı. O sessizliğin içinde ne hissettiğini, ne yaptığını düşündüğümde Ediz Çağıran zihnimde hep karanlığın içindeydi. Kimseyle konuşmuyor, düşünüyor, hep içiyordu.

Ne hissettin Ediz? Bir annenin olmadığını fark ettiğin o ilk anda ne hissettin? Kalbin ilk neye kırıldı? Ruhun ilk ne zaman yaralandı? Korktuğunda ilk kimin kapısını çaldın? Babanın mı? O da yok olduğunda çaldığın sadece arkası boş kapılar mıydı?

Ediz Çağıran'ın sessizliği bir pazar akşamında bozuldu.

Adını aylar sonra ilk kez o akşamın sabahında en yakın arkadaşım Umay'ın ağzından duyacaktım. Levent Çağıran'ın ölümünün üzerinden geçen sekizinci ayın içinde olacaktık, takvimler 26 Eylül'ü gösterecekti. "Bir adamla tanıştım," diyecekti Umay bana. "Adı Ediz."

Kimliğini gizleme zahmetine bile girmemişti çünkü aylar süren sessizlik babasının adını silemese de onun adını unutturmaya yetmişti. Bunu biliyordu. Kolay bir yoldan ilerlemiş, amacına ulaşmıştı. Basit bir planın asla şüphe uyandırmayacağını biliyordu, şüphelenmemiştim. Ne o akşam onunla buluşmaya gidecek olan Umay ne de Umay'la dışarı çıkacağımı söylediğim ailem şüphelenmişti. Ediz Çağıran aylar boyunca çevremdeki herkesin haritasını çıkarmış, hepsini tanımıştı.

Hiç saldırmadan bir savaş kazanılır mıydı?

Ediz Çağıran kazandı.

Sokağın loş ışığı altında arabasına doğru yürürken gözleri üzerimdeydi. Ayaklarım beni ona götürürken tehlikeli bir keyifle izledi. O akşam tam karşımda durmuş, tanışmak için elini bana uzatırken kurnaz ve sakindi. Evimin önündeydim; hemen yanımda arkadaşım, bir çığlık ötemde ailem vardı ama uzattığı eline baktım, elim elinin içinde kayboldu.

O etkileyici sesiyle, "Ediz," diye kendini tanıttığında çoktan pençesindeydim.

Herkesin, onun dahi dönüp değiştirmek istediği bir geceydi o gece. En karanlık geceydi. Devrilen ve ardından yıkımı getiren ilk domino taşı gibiydi, günler ardı ardına devrildi ve sıra on dokuzuncu yaşımın ilk gününe geldiğinde her şey bitmişti.

İlk önce Atalay'ın kaçırılacağımı bildiğini, ardından babamın Ediz'le bir anlaşma yaptığını ve karşılığında beni Ediz'e bıraktığını öğrendim. Onun öncesinde de aylar boyunca nefretiyle savaşan bir adamın ellerindeydim; bazen o nefreti yendi, bazense nefret onu yendi ve o anlarda hedefi bendim.

İpleri yavaş yavaş değil, bir cumartesi akşamı birden bıraktım.

İlk önce ölmek istedim, ölümden kurtarıldım. Beni kurtaran o eller Ediz Çağıran'ın elleriydi. O an Ediz Çağıran'ın nefretten daha güçlü olduğu andı. Daha sonra o eller beni ölüme itti, buradaysa nefretin daha güçlü olduğunu söyleyemezdim. Burada güçlü olan sadece gerçeklerdi.

"Doğa." Bir küvetin içinde karşımda oturmuş, gözlerime bakarken söyledi bunu. "Güvendiğin o adam olmak isterdim."

"Sen zaten o adamsın."

Ediz Çağıran'ın derinliklerinde yüzmüştüm ve orada güvenebileceğim bir adamla karşılaşmıştım. O adama öyle bir inanmıştım ki Ediz bile o inancı söküp alamamıştı oradan.

Bir zamanlar düzenli olarak gittiğim psikolog, "Leon Festinger'ın ortaya attığı bir kuram var," demişti. "Eğer insan inancına ters düşecek bir durumla karşılaşırsa büyük bir psikolojik stresle karşı karşıya kalacaktır ve inancını terk etmek istemeyecektir çünkü inandıklarının yanlış olmasını istemez. Bu yüzden karşılaştığı ters durumlara karşı büyük bir direnç gösterebilir, onları görmezden gelebilir, hatta bu ters savunmaya karşı saldırıda bile bulunabilir. Bilinçaltını farkında olmadan kandırabilir. Peki sen Doğa? İnandıkların uğruna kendini kandırıyor olabilir misin?"

Beni öldürmek üzereyken bir insana güvenmem mümkün değildi ama ona güvendiğimi söylemiştim. Ediz Çağıran benim güvendiğim adamdı fakat o adamı benden hep saklıyordu, buna inanmıştım. Bunun için sebepler bulmuştum kendime, mesela beni kaçırmıştı, değil mi? Başlangıçta öldürmek istediği biriydim, bu gerçeği kenara bırakıp bana o adamı gösteremezdi ama o adam hep oradaydı, bana bakıyordu. Buna inandım.

Yanılmış mıydım?

Ediz derinlerde, yaşananların ve bizi bir araya getiren gerçeğin ardında bir yerde güvenilir bir adam olabilirdi. Bu inancı hâlâ içimden söküp atamıyor olsam da yaşananları yaşanmamış saydığım, kaçtığım ve görmezden geldiğim gerçeğinden kaçamıyordum.

Dudakları yavaşça dudaklarıma dokunduğunda bu bir ölüm öpücüğüydü, bir eli yavaşça belime kaydığında ne yapacağını biliyordum. Bu bütün inandıklarıma sessiz bir itirazdı. Beni belimden

tutup kendine doğru çekti ve dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan yavaşça suya yatırmaya başladı.

Suya tamamen batmadan önce suyun üzerinde, başımın etrafında yüzen saçlarımı hatırlıyorum. Ardından yavaş yavaş suya gömülmeye başladığımda dudakları hâlâ dudaklarımdaydı. Sırtım küvetin zeminine dokunduğu sırada ilk önce dudakları dudaklarımı terk etti, ardından suyun altında gözleri gözlerimi buldu. Orada gördüğüm ifadenin kalbimde bıraktığı izi ölüm bile silemeyecekti.

Aylar önce bana, "Ölmeden önce göreceğin son yüz benim yüzüm olacak," demişti. Hatıralarımda bile gördüğüm son yüz onun yüzü oldu.

Başını sudan çıkardığında beni suyun altında tutan ellerine direnmedim. Ölmeden önce gördüğüm son yüz onun yüzü olacaktı ama o benim yüzümü ölene kadar unutmayacaktı. Bunu biliyordum.

Nefesim baloncuklar halinde dudaklarımı terk ederken zihnim bir kargaşa festivaline dönüşmüştü. Boş bir arazide, iplere asılmış çarşafların arasında duruyordum. O çarşaflar alev alev yanıyor, esen rüzgâr onları savururken alevleri daha da büyütüyordu. Annemi o arazide, çarşafların ardında gördüm. Bense yangının tam ortasındaydım.

"Anne?" diye seslendim. "Öldüğümde ardımda bırakacağım hayat bu mu olmalıydı?"

Gözlerinde parlayan yaşlarla bana baktı.

Bütün inandıklarımın içimde paramparça olduğunu hissettim.

Yavaşça gözlerimi kapattığımda yok olan bir inançla ölüyor olmak beni yaraladı. Pes edip kaçarak geçirdiğim bir hayatın son saniyelerinde mücadeleyle tanıştım ama artık çok geçti. Sondaydım, bitecekti. Acılarım da, yaralarım da, son anda karşılaştığım gerçekler de hatıralarımda kalacak, bir daha karşıma çıkmayacaklardı.

Suyun altından yüzüme dokunan son ışığa baktım, Tanrı beni izliyor olmalıydı.

Kalbim yavaşça hızlandı, hızlandı, hızlandı.

Ölümü sakinlikle karşıladığımı söyleyemezdim zira nefesim tükendiğinde panikle çırpındım ve ellerim Ediz'in bileklerine tutundu. İlk saniyemde benimle olan yalnızlıkla, varoluşumun son saniyesinde tanıştım. Yaşamın aydınlattığı ölümse karanlığın kendisiydi.

Sonra tek bir kalp atışı, tek bir saniye, tek bir an her şeyi değiştirdi.

Ediz'in sırtıma kayan ellerini hissettim, ardından suyun içinden yavaşça yüzeye doğru çekildiğimi hissettim. Hava, sudan çıkan yüzüme dokundu ve dudaklarımdan içeri sızdı. Uzun saçlarımdan akan su ilk önce küvetteki suya döküldü, ardından Ediz'in beni doğrultmasıyla sırtımdan kaymaya başladı. Darmadağın bir halde Ediz'e baktığımda gözlerini bile kırpmadan bana baktığını gördüm, bakışlarında zihnindeki savaşın gölgesi vardı.

Ellerini sırtımdan çekip küvetin içinde benden uzaklaştı ama gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Yapmayacağını anladım. Yapamayacaktı.

Hangisi daha önemliydi? Bir insana zarar vermeyi bile düşünememek mi, yoksa o noktaya kadar gelip zarar verememek mi? Ediz beni hep bir uçurumun kenarına sürüklemiş ama o uçurumdan aşağı hiç itememişti. Yine de düşmediğimi söyleyemezdim.

Su damlaları yavaşça yüzümden kayarken titrediğimi fark ettim. Gözlerimi Ediz'in gözlerinden çekip afallamış bir ifadeyle banyoda gezdirdiğimde hissettiğim karmaşayla etrafımda da karşılaşacağımı sanmıştım ama sessizlik ve sakinlik her köşeye sinmişti. Tekrar Ediz'e baktım ve küvetin izin verdiği kadar ondan uzaklaştım.

Ediz küvetin bir ucunda, ben diğer ucundaydım ve birbirimize bakıyorduk.

Dikkatli bir sesle, "Doğa," deyince irkildim. Bu tepkim karşısında Ediz'in bakışları derinleşti.

Zihnimin derinliklerinden gelen ses, "İnsan zihni çatışmadan kaçınmak ister," dedi. "İki arabanın burun buruna çarpışmak üzere olduğunu düşün, o arabalardan biri direksiyonu kırıp yönünü değiştirmediği sürece yıkıcı bir kaza kaçınılmazdır."

Ediz iki arabanın da içindeydi. Saf bir kötülükle ve intikam alacağı inancıyla bu yola çıkmıştı. Bu inancını zedeleyen kişi bendim. İnancı ona sürekli bu işi tamamlaması gerektiğini söylüyor olmalıydı ama o bunu yapamıyordu. Ya bu inancı tamamen bırakacak ya da işin sonunu getirecekti ama ikisini de yapamıyordu. İnsan zihninin derin karanlığında düştükçe düşüyordu.

Onu anlayamadığımı söyleyemezdim zira anlıyordum. Geri dönemeyeceği kadar büyük hatalar yapmıştı, hiç hayatıma girmemiş gibi davranamayacaktı. Başa dönemeyecektik, hiçbir zaman daha

farklı bir şekilde tanışamayacaktık. Farklı seçimler yapamayacaktı. Bir yola çıktı. Denedi. Başa dönmeyi de sonunu görmeyi de denedi ama ne yolun başına dönebildi ne de yolun sonunu görebildi.

Beraber kaybolduk.

Kendimi sakinleştirmek için gözlerimi kapattım. Uzaklaşmam, düşünmem, parçalanmamam lazımdı.

"Bak bana," dedi. Sesi sertti, hatta öfkeli olduğunu bile söyleyebilirdim. Sanki kendine, bana, yaşananlara öfkeliydi. "Gerçeklerle bak. Gördüğün hâlâ inandıkların mı?"

Kalbim acıdı. Benim ölümün kıyısından bakarak gördüğüm gerçeklerin Ediz başından beri tam ortasındaydı. Belki de bunu bana defalarca göstermeye çalışmıştı. Yavaşça gözlerimi araladım ve uzun uzun ona baktım.

"Hayır."

Sesimde öfke ya da nefret yoktu, daha yıkıcı bir sakinlik vardı.

Bu zamana kadar elimden inandıklarımı almaya çalışmış ama bunun onun için ne anlama geleceğini hesaba katmamıştı. Ne kadar farkındaydı bilmiyordum ancak Ediz Çağıran aslında ona güvenmemi hep istemişti.

Gözlerimi bir an olsun gözlerinden ayırmadım ve oraya çöken gölgeleri gördüm. Bir zafer kazanmıştı ama kaybetmiş gözlerle baktı.

Dudaklarında beliren gülümsemenin soğukluğu bakışlarını buz gibi yaparken benden çok kendisiyle konuşur gibi, "Güzel," dedi. Acımasızdı. Bana karşı olduğu kadar kendine de acımasızdı. Yıkıcı kazadan korkmuyordu, içindeki çelişkiden kaçmıyordu. Acıyı kabul etmiş gibiydi.

Zihnim tavanda sallanırken yanıp sönen bir lamba gibiydi. Sağa sola savruluyor, büyük bir karmaşa içinde kontrol altında kalmaya çalışıyordu. Sarsılıyordum.

"Seni hiç kazanamadım." Bu, Ediz Çağıran'ın ilk itirafıydı. "Ama kaybettim."

İçimdeki karmaşa bir fırtınaya dönüşürken, "Kazanmak için hiç savaşmadın," dedim. "Oysa buna bile gerek yoktu, uzansaydın dokunacaktın." Bu gerçeğin farkında olduğumu dudaklarımdan dökülene kadar bilmiyordum. "Sen hiç savaşmadın."

Ediz'in bu gerçeklerin zaten farkında olduğunu biliyordum ama bu cümleleri benden duymak bakışlarını daha da soğuklaştırdı. Yüzüne taktığı buzdan maskenin ardında onu yakan bir ateş var mıydı? Var gibi hissediyordum.

"Artık aramızda bir anlaşma yok," dedi.

Bu cümlenin alt metnini biliyordum. Gitmemi söylüyordu. İntikam alacaktı ve onu durduran bendim. Yaşananlardan sonra artık onun hedefi olmadığımı, bana dokunmayacağını biliyordum çünkü bunu defalarca denemiş ve yapamamıştı. Beni bu oyundan tamamen çıkaracağını, uzak tutacağını görebiliyordum.

Bunun sonuçlarını düşünmekten kendimi alamadım ama aynı hataya ikinci kez düşmeyecektim. Bir kez daha kendimi feda etmeyecektim.

Kendi içimde bir çatışma yaşarken Ediz gözlerimin içine baktı ve "Doğa," dedi. "Git ve beni yalnız bırak."

Yaşananların sarsıntısını hâlâ taşıyordum. Zihnim daha bulanık olmalıydı ama sanki her yeri yakıp yıkan kasırga, düşüncelerimin üzerindeki sisi de dağıtmıştı. Kararımı verirken dikkatle gözlerinin içine baktım, ardından yavaşça ayağa kalktığımda o kadar kontrollüydüm ki kimse beni dağıtan fırtınayı göremezdi ama onun gördüğünü biliyordum.

Küvetten çıkıp derin bir sessizlikle havluyu aldığımda Ediz bana bakmıyordu. Gözlerini küvetin suyuna dikmişti ve sessizdi. Bir elini yumruk yaptığını gördüm ama onun dışında bir heykel kadar hareketsizdi.

Düşmemesi için havluyu tuttum ve yerden iç çamaşırlarımı aldım. O sırada nereye gideceğim düşüncesi zihnimi ele geçirdi ve gidecek bir yerimin olmadığı gerçeği beni sarstı. Eve dönemezdim, burada kalamazdım, kapısını çalacağım biri yoktu. Yalnızdım.

Havluyu daha sıkı kavradım ve omzumun üzerinden Ediz'e baktım. Derinlerden gelen bir his bana gitmemi istemediğini söylüyordu ama yaşadığımız yıkımın yarattığı gürültünün içinde kaybolan bir fısıltı gibiydi.

Bakışlarımı Ediz'den çekip banyodan çıktım ve otel odasının ortasında duran büyük yatağa baktım. Duvarları boydan boya cam

olan otelin çok yüksek bir katındaydık ve gecenin içinde parlayan şehrin ışıklarını görebiliyordum.

Titriyordum.

Daha derinlerde beni yıkan hislerle sarsılıyordum. Camdaki yansımamda gözlerimle karşılaştım ve oradaki çaresizlik gözyaşlarıyla parladı. Dayanamayarak bakışlarımı yansımamdan ayırdım ve elimi çekip havlumun ayaklarımın dibine düşmesine izin verdim. Ardından iç çamaşırlarımı giyip yatağın kenarına oturdum ve ne yapacağımı düşündüm. Önceliğim geceyi nerede geçireceğime karar vermekti, ardından bir çaresini bulacaktım. Dalgın bir halde bir çözüm ararken gözüm odanın köşesinde duran iki koltuğa ve arasındaki cam sehpaya takıldı. Yarısı boşalmış bir viski şişesinin yanında kristal bir viski kadehi, kadehin yanında da Ediz'in arabasının anahtarı vardı.

Ediz'in arabasının anahtarını bana vererek gitmemi söylediği günü anımsadım. Bir karar verdiğim ve yürüdüğüm yolu seçtiğim gündü. Bunun bedeli benim için ağır olmuştu ama aynı kararı bu gece bir kez daha verebilir, o anahtarı alıp gidebilirdim.

Yavaşça ayağa kalkıp anahtara doğru yürümeye başladığım sırada otel odasının kapısının hafifçe çalındığını duydum. Omzumun üzerinden kapıya baktım, kaşlarım hafifçe çatılmıştı ve bakışlarım banyonun kapalı kapısına çevrildi. Ne yapacağımı bilemeyerek öylece durduktan sonra, gelen kişinin gittiğini düşünerek tekrar arabanın anahtarına yöneldim ama tam o sırada kapı bir kez daha ısrarla çalındı.

Ediz'in yatağın üstünde duran gömleğini aldım ve üzerime geçirerek kapıya gittim. Gömleğin düğmelerini kapatırken gözetleme deliğinden kimin geldiğine baktım, bir otel görevlisiydi.

Adam delikten baktığımı fark etmiş olmalıydı ki, "Resepsiyonda kaydınızla ilgili bir problem çıktı," diye açıkladı. "Odanıza telefon ettik ama telefonu açan olmadı."

Tedirgin hissettim. Ediz babamla anlaşmasına son vermişti ve o anlaşma aslında Ediz'in koruma kalkanıydı. Yaşananlar medyadan ve insanlardan gizlenmişti ama artık bir anlaşma olmadığına göre ortalık karışmak üzereydi.

Kapıyı araladım ve aralıktan sadece başımı uzatarak otel görevlisine baktım.

"Problem nedir?" Sesimi güçlü tutmakta zorlandım.

"Polisler burada olup olmadığınızı teyit etmek için otelimizi aradı," diye açıkladı adam. Bakışları direkt yüzümdeydi ve gözünü bile kırpmıyordu. Kötü bir his bedenime yayılıp bütün duygularımı esir aldı. Böyle bir durum varsa polis gelene kadar otelin bizi bu konuda bilgilendirmemesi gerekmez miydi? Ediz bu otelin çalışanlarını tanıyor muydu? Daha da kötü bir ihtimalin düşüncesi bir panik dalgasıyla beraber geldi. Adam gerçekten otel çalışanı mıydı?

Şüphelerimi saf bir ifadenin ardına gizledim ve şaşırmış gibi yaptım.

"Polisler mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak. "Size yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. İzin verirseniz erkek arkadaşımı çağırayım, bu konuyu onunla konuşun."

Gülümsedim ama yaşananlardan ve hissettiklerimden sonra kızaran gözlerim gülümsememe ihanet etti. Kapıyı kapatmak için ittiysem de adam kapıyı son anda tutup kapatmamı engelledi. Korku kalbimi sıkıştırdı, fiziksel gücümün adamın gücüne karşı koyması imkânsızdı. Olayları tartmama, hatta korkmama bile zaman kalmadan kapı açıldı, bana çarpmaması için birkaç adım geriledim. Adımları benim geri geri giden adımlarımı takip ederken adam gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu. Kapının kenarındaki duvara yaslanarak saklanan iki adam da ortaya çıkıp otel odasına girdiğinde gözlerim iri iri olmuştu.

Ediz'e seslenmek için dudaklarım aralandığında adam hızla üzerime atıldı ve eliyle ağzımı kapatarak sırtımı gövdesine yasladı. Çığlığım parmaklarının arasında parçalanıp sessiz bir iniltiye dönüştü. Ellerimi telaşla adamın bileğine götürüp ondan kurtulmaya çalıştım ama ağır bir taşı yerinden oynatmaktan farksızdı bu, ellerini hareket bile ettiremedim. Adama tekme atıp çırpınarak elinden kurtulmaya çalıştım ama hiçbir etkisi olmadı.

Diğer iki adam odanın içinde sakince ilerleyerek etrafa bakarken korku kalbimi doldurmuştu.

"Sen benimle geleceksin," dedi adam kulağıma doğru. Ardından diğer adamlara bakarak, "O şerefsizi bulup getirin," diye talimat verdi.

Daha büyük bir hiddetle çırpınmaya başladım ama bir işe yaramıyordu. Kalbimin atışları o kadar hızlı ve güçlüydü ki bir panik dalgası yayıyorlardı. Bir kafesin içinde oradan oraya koşuyor, parmaklıkları

sarsıyormuş gibi hissediyordum ama saniyeler içinde bir çare bulmalıydım. Ediz'in silahı yanında değildi, böyle bir duruma hazırlıklı da değildi; onun da bu kafesin içine girmesi hiçbir işe yaramazdı.

Gözlerim duvarın önünde, hemen yanımızda duran yer lambasına takıldı, boyu neredeyse benim boyumla aynıydı. Adamlar odada dolanmayı bırakmışlardı ve bakacakları tek yer olan banyoya yönelmek üzereydiler. Kendimi sakinleştirmek için burnumdan derin bir nefes alıp durdum ve gözlerimi kapattım.

Zihnimin derinliklerinden gelen ses, "Korku, eğer onu kontrol edersen tehlikelere karşı uyanık kalman ve savaşman için bir motivasyondur," dedi. "Eğer korku seni kontrol ederse bir kelepçeye dönüşür, seni kısıtlar ve kararları veren o olur."

Korkumu kontrol etmeye çalışarak düşüncelerimi, gözlemlerimi uyanık tutmaya ve yapabileceklerimi tartmaya çalıştım. Bu adamın elinden kurtulamayacağım bir gerçekti, fiziksel gücü benimkinden çok daha üstündü. Ediz'i bir şekilde uyarmam gerekiyordu. Gözlerimi açtım, içimi sarsan paniği gücüme yönlendirdim ve ayağımla yer lambasına sertçe vurup onu duvara doğru ittim. Duvara çarpan lamba tok bir ses çıkardı, ardından gürültüyle yere düştü.

Beni esir alan adam bir küfür savurdu ve beni geriye doğru sertçe çekti. Çığlık attım ama hâlâ ağzımın üstünde olan eli çığlığımın gücünü bastırıyordu. Ediz'in banyodan çıkmasını bekledim, artık banyoda olduğundan emin olan adamlar da gözlerini kapalı kapıya dikmiş, çıkmasını bekliyorlardı ama ne kapı açıldı ne de içeriden bir ses geldi.

Diğer iki adam şüpheli gözlerle birbirine bakarken banyodaki sessizlik kapının açılmasından daha büyük bir gerginlik yaratmıştı. Beni tutan adam başıyla banyo kapısını gösterdi ve adamlardan biri elindeki silahı daha sıkı tutarak yavaşça kapıya yöneldi. Silahın ucunda bir susturucu vardı. Kalbim artık o kadar hızlı çarpıyordu ki vücut sıcaklığım artmaya başlamıştı.

Adam dikkatle kapıyı açıp itti ve önünde açılan banyoya baktı ama ne bir hareket ne de bir ses vardı. Adamın şüpheli bakışları omuzlarının üzerinden beni esir alan adamı buldu, soru sorar gibiydi. Beni tutan adam çenesiyle devam etmesini işaret etti, diğer adam da bu talimata uyarak dikkatle banyoya doğru yürüdü.

Adam ayağında botlarla dikkatlice banyoya bir adım attı ve etrafına baktı. Ardından yavaş yavaş banyonun içine girdiğinde gerildiğini görebiliyordum, bütün dikkatini banyodaki herhangi bir hareketliliğe ve duyabileceği ufak bir sese vermiş olmalıydı. Birkaç adım daha atıp banyonun içine girdiğinde birden banyonun kapısı kapandı ve kilit döndü.

Kalbim korkuyla teklerken Ediz'in çıkardığım gürültüyü bir uyarı olarak algıladığını ve banyonun kapısının arkasına saklandığını anladım. İçeriden gelen boğuşma seslerini ve silahın çıplak zemine düştüğünü duydum. Nabzım o kadar hızlanmıştı ki geçen saniyelerle yarışıyor olmalıydı.

"Durdur şu şerefsizi!" dedi beni tutan adam, diğer adama. Adam bunu kabul edercesine başını eğdi ve hızla banyo kapısına gidip kapıyı zorlamaya başladı. O sırada içeriden su sesi geldi ve birinin küvetteki suya düştüğünü anladım. Kalbimin atışlarıyla vücut sıcaklığım artsa da ellerim korkudan buz gibiydi.

Ediz'in beni suyun altından çıkardıktan sonra bana bakışını hatırladım. Ruhu bana bir savaşın ortasından bakmıştı. Aslında ne kadar tehlikeli göründüğünü ama o tehlikenin hedefi ben olmadığım için bunu fark etmediğimi geri dönüp o anı düşününce anladım. Öfkeli bir insanın hiddeti yıkıcı olurdu ve Ediz'i daha önce hiç o kadar öfkeli görmemiştim. Bu öfke daha sessiz, daha sakin, hatta daha kontrollü bir öfkeydi. Esip gürlemiyordu, her yeri yıkıp dağıtacak bir deprem gibi daha derinlerden geliyordu.

Adam banyo kapısını kırmak için bir hamle yaptığında içerideki sesler kesilmişti. İçerisi o kadar sessizdi ki adamın kapıya omzuyla vururken çıkardığı gürültü bile bu sessizliği dağıtamıyordu. Kapı kırılınca sonuna kadar açıldı ve duvara sertçe çarptı. Ediz açılan kapının ardında avının ayağına gelmesini bekleyen bir avcı gibi duruyordu. Kapıyı kıran adam daha kendini toparlayamadan Ediz elindeki silahı ona doğrulttu, gözünü bile kırpmadan tetiğe bastı.

Susturucunun takılı olduğu silahtan çıkan tok ses kalbimin atışına eşlik etti. Vurulan adam yaşananları henüz idrak edememişken Ediz banyodan çıktı ve ayak tabanı adamın karnına gelecek şekilde ona tekme attı. Gücünü kaybeden adam geriye doğru savrulup odayı boydan boya kaplayan cama çarptı ve yere yığıldı.

Ben afallamış bir halde yere yığılan adama bakarken Ediz onunla ilgilenmeyi çoktan bırakmıştı ve olayın üzerinden saniyeler geçmeden elindeki silahın namlusunu beni esir alan adamın alnına çevirdi.

"Silahına uzanırsan ölürsün," diye uyardı sakin ama ürkütücü bir sesle. "Ona zarar vermeye kalkarsan yine ölürsün."

Adam içinde bulunduğu durumu tartar gibi bir süre sessizliğini korudu. Ardından bu işin içinden çıkamayacağına karar vermiş olmalıydı ki ağzımı kapatan elini çekti ve beni bıraktı. Ediz telaşsız adımlarla bize yaklaştı, bir elini belime koyarak beni yavaşça kendine çekti.

"Konuşursan seni buraya gönderen kişiye bir mesaj göndermen için hayatta bırakırım," dedi. "Seni kim gönderdi?"

Burun delikleri öfkeyle genişleyen adam başka bir yöne baktı ve düşündü. İçinde bulunduğu durumu değerlendirdiğini, alacağı kararın sonuçlarını düşündüğünü görebiliyordum. Canından vazgeçecek kadar büyük bir sadakate sahip olmadığı, düştüğü çelişkiden belliydi.

Bir karar verip konuştuğunda, "Osman Güngör," dedi. "Kızını almamızı, seni öldürmemizi söyledi."

"Bunu yapmanızı size babam mı söyledi?" dedim verdiği bilgi aşikâr olmasına rağmen. Sorduğum soru daha çok şaşkınlığımın yansımasıydı.

Ediz'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Osman Güngör," dedi alayla ve bu alaycılığın aslında öfkesinin bir yansıması olduğunu anladım. "Kızını bu şekilde mi kurtaracaktı?"

Kurtarmak kelimesini de aynı alaycılıkla vurgulamıştı. Babamın amacının beni kurtarmaktan ziyade Ediz'e bir ders vermek olduğunu o zaman anladım. Ona bir ders verecek, ardından onu öldürecekti.

"Osman Güngör seni zayıf düşürmenin yolunun bu olduğunu söyledi."

Ediz'in öfkesi artık gerçek formuna dönüyordu, dişlerini birbirine bastırdı. Bana bakmadı ve artık bu durumdan sıkıldığını hissettim. Zayıf bir halkaya sahip olmaktan hoşlanmıyordu. Tüm yaşananlardan sonra ilk defa o zayıf halkadan, benden kurtulmak istediğini hissettim.

"Git ve ona saklanacak bir delik aramasını söyle," dedi Ediz. "Aklı varsa benimle savaşmak yerine saklanır, o zaman belki başına geleceklerden kurtulur."

Adam kararsız gözlerle ona baksa da Ediz, "Git," diye bastırınca son kez bana bakıp kapıya yöneldi. Otel odasından çıktığında ardında sessizliği bırakmıştı. Duygularım bu sessizlikten beslenip daha da büyüdü.

Camın önünde yığılıp kalan adama baktım, ölmüş müydü? Yaşananları zihnimde tekrar gördüm. Ediz'in soğukkanlılığına, tereddütsüz hareket etmesine ve hiç çelişkiye düşmemesine şahit olmuştum. Bana bu şekilde yaklaşmaya çalışmış ama hiçbir zaman yaklaşamamıştı. Ediz'in en büyük çelişkisi bendim.

"Sen iyi misin?" diye sordu Ediz bana ama sorusuna cevap vermedim, ona da bakmadım. Aklımdan geçenleri merak ediyormuş gibi gözlerini kıstığını göz ucuyla gördüm.

Israrcı davranarak, "Doğa," dedi ve ona baktım.

"İyiyim," dedim sadece. Sesim duygudan yoksundu. Ediz elindeki silahı yatağın kenarına attı ve bana doğru birkaç adım attı. Ayaklarım geri geri gitmek istediyse de bu talebe direnip olduğum yerde durdum.

Ediz gözlerimin içine bakarak, "İçeri nasıl girdiler?" diye sordu.

"Kapıyı ben açtım," dedim ama ona yaşananlara dair bir ayrıntı vermedim. Bir önemi yoktu.

"Nasıl oluyor da bu kadar belayı üzerine çekebiliyorsun?" diye sordu ama bunu benden çok kendine soruyor gibiydi. Cevabı olmayan bir soruydu bu. "Seni nasıl bırakacağım?" diye devam etti.

Yaşananlardan sonra bir de yük olma hissinden hoşlanmamıştım. Gururum hissettiğim çaresizliği hiçbir zaman aşamamıştı ama şimdi durumun değiştiğini hissediyordum.

"Başımın çaresine bakabilirim," dedim. Bakabilirdim.

Ediz tek kaşını kaldırarak, "Bakabilir misin?" diye sordu.

"Bana arabanın anahtarını vermen yeterli."

Dikkatle yüzüme bakıyordu. Onun da tüm bu yaşananların başlangıcını düşündüğünü biliyordum. Gitmem için bana arabanın anahtarını verdiği gün arkama bakmamalıydım, kendi ayaklarımla gidip başımı celladın önüne koymamalıydım. Geri dönme şansımız olsaydı Ediz'in asla karşıma çıkmayacağını biliyordum.

Ediz ne yapması gerektiğini tartıyor gibi görünüyordu ama ben kararımı vermiştim. Gidecektim.

Ondan onay beklemeden yanından geçip arabanın anahtarına ulaşacağım sırada yana kayıp önüme geçti ve beni engelledi. Aramızdaki boy farkından dolayı bana tepeden bakıyordu.

"Seni defalarca kendimden kurtardım," dedi. "Seni tüm bu tehlikelerin içine çeken bendim. Yalnız kaldığın an yine benim yüzümden hedef olacaksın. Buna izin vermeyeceğim."

"Kimseyle savaşmama gerek yok," dedim gözlerinin içine bakarak. "Kaçacağım."

Gözlerini kıstı, kararını çoktan vermişti.

Aklından geçenleri anlayarak, "Beni zorla yanında tutamazsın," dedim.

"Emin misin?" Sesinde hiç tereddüt yoktu.

"Artık aramızda bir anlaşma yok," diye hatırlattım. "Beni yanında tutmak istemediğinin ama buna mecbur hissettiğinin de farkındayım. Mecbur hissetmesen bile ben istemiyorum. Bu yola girmek benim tercihimdi, bırak da en azından sonuçlarından kaçmayıp sorumluluğunu alayım."

Mücadele etmeyi kendime borçluydum.

Aklımdan geçenleri biliyormuş gibi, "Mücadele etmek istiyorsan ilk önce nerede duracağını bil," dedi. "Ateşe yürümek mücadele etmek değildir."

Ona aldırmadan bir kez daha yanından geçmeye çalıştım ama yine önüme geçti ve buna izin vermedi.

"Tıpkı az önce yaşananlar gibi, seni bana karşı kullanacaklar," dedi. "Belki canını bile almaya çalışacaklar." Yaptıklarına rağmen endişesinin bana yönelik olduğunu hissettim ve bu, kalbimi avuçlarının arasına alıp sıkmış gibi canımı yaktı. Beni mahvediyordu. "Sana zarar verecekler," diye devam etti.

Zihinde doğan bir düşüncenin gölgesi bile ağır oluyordu ve zihnimde yaşadığım hayatı taşıyordum. Rüzgâr nereye eserse oraya savrulduğum bir hayat yaşamıştım, geride bırakmak istediğim bu değildi. Aynadaki bir yansıma değil, Doğa Güngör olmak istiyordum. Kim olduğumu hatırlamak istiyordum.

Derinlerden gelen o ses geçmişten bana seslenerek, "İnsanlar neden ilerlemeden oldukları yerde dururlar?" diye sordu. "İlk olarak buna alışmışlardır. Durdukları yeri o kadar uzun zamandır tanıyorlardır ki

gitmek istedikleri yer onlara yabancı gelir. İkinci olarak, gidecekleri yere ulaşmak için atacakları adımları düşünürler ve bu yol gözlerine çok uzun gelir. Oysa ilerlemek bir adımla başlar. Bir adım at Doğa."

Bir zamanlar bana rehber olan bu cümleleri dikkate almamıştım ama onları bir pusula gibi cebimde taşıdığımı fark ettim. Biriktirdiğim ne varsa önümdeki yolu aydınlatıyordu. Tek yapmam gereken o ışıkları takip etmekti. İhtiyacım olan bir adımdan ibaretti. Biraz cesaret belki de her şeyi çözecekti.

Yatağın kenarındaki silaha uzandım ve onu alıp birkaç adım geriledim. Silahın namlusunu çoktan Ediz'e doğrultmuştum ama bunu yapmam beni Ediz'i etkilediğinden daha çok etkilemişti. Ediz gözlerini bile kırpmadan, sanki ona silah doğrultmamışım gibi bana bakmaya devam etti.

"Şartları mı eşitliyoruz?" diye sordu. Etkilenmemesinin sebebinin tetiğe basmayacağıma olan inancından çok, böyle bir atak yapmamı istemesi olduğunu anladım. Ediz ona karşı koymamı tahmin edemeyeceğim kadar uzun zamandır bekliyor olmalıydı.

Silahın üzerine yürüdü ve ucundaki susturucu göğsüne yaslanana kadar durmadı. Ardından tek eliyle silahı tutup kendine bastırdı. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

Silahı elime alma amacım tetiğe basmaktan çok, kararlılığımı ona göstermekti ama Ediz tetiğe basmamı istiyor gibi gözlerime bakıyordu. Bakışlarının ve tereddüt etmemesinin içimde uyandırdığı his beni kavuran bir ateş yaktı.

"Bu silahı elinden almak ve namlusunu sana doğrultmak benim için çok kolay," dedi. "Vaktin varken bas tetiğe."

Basmadım. Öylece gözlerinin içine baktım.

"Üç," diyerek geri sayıma başladı.

Ediz'i namlusunu ona doğrulttuğum bir silah durdurmayacaktı. Gerçekten bu tetiğe basacak olsaydım bile bundan korkmuyordu.

"İki."

Herkes beni ona karşı kullanabilecekleri bir silah olarak görüyordu. Ediz'in bile beni alnına yaslanmış bir silah gibi gördüğünü fark ettim. Onu durduran, engelleyen tek kişi bendim.

"Bir."

Ediz silahı elimden ustaca aldı ama söylediği gibi namlusunu bana doğrultmadı. Silahı indirip gözlerimin içine baktı.

"Gerçekten o tetiğe basacak olsan bile bunun bana geri adım attırmayacağını bilmeyecek kadar mı tanımıyorsun beni Doğa?" diye sordu. Ona silah doğrultmamdan çok, bunu göremiyor olduğumu düşünmek onu sinirlendirmişti.

Gerçekleri acımasızca yüzüme vurdu. "Baban bile seni bana karşı kullanıyor. Seni ailenin yanına kendi ellerimle gönderdiğim takdirde en azından onların seni koruyacağını, tüm bunların dışında tutacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Hiçbir yere gitmiyorsun."

"Ne yapacağıma sen karar veremezsin," dedim ama Ediz için konu çoktan kapanmıştı.

Çenesinin ucuyla kapıyı göstererek, "İstiyorsan gitmeyi deneyebilirsin," dedi. "İstiyorsan seni durduracağım için benden nefret edebilirsin." Elindeki silahı hafifçe kaldırarak bana gösterdi. "İstiyorsan bu silahı bana tekrar doğrultabilirsin ama kendini açık bir hedef haline getirmene izin vermeyeceğim."

İnsan kaybedeceğini anlayınca boyun eğmeye daha yatkın oluyordu. Bu apaçık kaybettiğim bir savaştı. Yine de bütün mesele boyun eğmemekle ilgili değil miydi? Kaybetmek ve boyun eğmek birbirinden farklıydı, biri mücadeleyi taşırken diğeri pes etmek demekti. Ediz gitmeme izin vermeyecekti, bunun farkındaydım ama belki de ilk defa kendim için bir karar alıp bu durumu onun için kolaylaştırmayacaktım. Ne yapacağıma karar verip öylece arkasına yaslanmayacaktı.

"Öyle olsun," dedim ve ondan uzaklaşarak çenesinin ucuyla gösterdiği kapıya yöneldim. Olduğu yerde öylece durdu, bu duruma karşı çıkmadı. Öyle ya da böyle onun dediği olacaktı ama ben sonuca böyle ulaşmak istiyorsam buna uyum sağlayacaktı. Şansım yaver giderse belki kazanan ben olurdum.

Ben otel odasının kapısını açarken Ediz beni engellemedi. İçimdeki his ona karşı koyuyor olmamın ve boyun eğmememin hoşuna gittiğini söylüyordu. Teslim olan birine karşı hiçbir savaşı kazanamazdınız ama ortada bir direnç varsa o zaman bu gerçek bir galibiyet olurdu. Belki de bu durumu kendi içinde bir oyuna çeviriyordu. Bir avcı avını yakalamadan önce onu kovalamayı ve onunla oynamayı severdi ama ben artık kurban olmayacaktım. Yine de Ediz'in, ağırlığını hissettiğim

bakışları bu sefer bir avcı ve av olmadığımızı söylüyordu. Adımlarımı takip eden adımları yok etmek için değil de yaşatmak için gibiydi. Yaşananlardan sonra buna inanmak çok zordu ama ruhum bu inancın üzerine uzanmak, orada soluklanmak istiyordu.

Çıplak ayaklarla koridora çıkıp etrafıma baktım ve önce koridorda hızla ilerlemeye, ardından koşmaya başladım. İki yanına odaların sıralandığı koridorun ortasındaki merdivenden indiğim sırada Ediz arkamda bıraktığım koridorda yavaş adımlarla ilerliyordu.

Elimi döner merdivenin tırabzanına koyarak oradan destek aldım ve koşarak basamaklardan inmeye başladım. Ediz de koşmaya, beni kovalamaya başladığında belki de bu savaşı kazanırdım. Alnına yaslanmış, bir başkasının tetiğe basabileceği bir silah olmak istemiyordum. Ediz Çağıran'ı kendim alt etmek istiyordum.

"Bir insanı savaştığın bir düşmanın olarak görmek tehlikeli olabilir," diye hatırlattı geçmişten gelen o ses. "Bir savaş ve karşı karşıya gelmiş iki düşman düşün. Ya o ya ben inancıyla birbirlerini öldürmek isteyeceklerdir. Yine bu iki düşmandan biri savaşa katılmamış bir sivili öldürürse, düşmanını öldürdüğü zamankinin aksine büyük bir ızdırap duyacaktır. Bu, düşmanını insanlıktan arındırmaktır. Kimi düşmanın olarak göreceğine dikkat et."

Son basamaktan inip hızla çıkış kapısına koştuğumda resepsiyondaki görevliler afallamış olmalıydı ama hiç duraksamadım. Ayaklarımın altında parlak ve sert mermerin soğukluğunu hissediyordum. Ne kapıdan içeri giren soğuğa ne de dışarı çıktığımda bana çarpan ayaza aldırdım.

Çıplak ayaklarımın altında ezilen karın çıkardığı sesi duydum.

Kilometrelerce koşsaydım bile arkama baktığımda yaşananlar hemen orada olacaktı, onlardan kaçamayacaktım ama yine de koşmaya başladım. Kar taneleri yavaş yavaş gökyüzünden süzülürken yine de kaçmaya çalıştım.

Kaderimin bundan on dokuz yıl önce çizdiği yolda koşuyorken Tanrı beni izliyor olmalıydı. Başımı gökyüzüne kaldırmak ve ona bakmak istedim.

Koştum.

Nereye gittiğimi bile bilmeden sokak boyunca koştum.

Ediz'in kolu belimi sardığında ne kaçabilmiş, ne gidebilmiş, ne kaybolabilmiştim. Saliseler içinde yer ve gök yer değiştirmek istercesine hareket etti, ardından yerde, Ediz'in üzerindeydim. Kolları beni sıkıca sarmış, kendine hapsetmişti.

Nefes nefese, "Kendini ateşe atmana izin vermeyeceğim," dedi ama kendisi de ateşti. "İzin vermeyeceğim."

Kolları beni daha sıkı sardığında bir sokağın ortasında, karın içinde yatıyorduk. İri kar taneleri yavaş yavaş süzülürken Tanrı bizi izliyor olmalıydı. Doğumumun üzerinden geçen on dokuzuncu yılda, bir 16 Ocak gecesinde bana baktığın ve bir sırrını anlattığını hissettim: kaderi.

Bana bir insanın yürüyeceği yolları attığı adımların inşa ettiğini söyler gibiydi. Yaşanması gerekense yaşanırdı. Bazen hangi seçimi yaparsan yap, hangi yoldan yürürsen yürü ulaştığın yer değişmezdi.

Bazen bir arabanın anahtarı bütün kaderi değiştirebilirdi, bazense hangi adımları atarsan at hiçbir yol seni o anahtara götürmezdi.

2. KARARLARIN GÖLGESİ

Kapalı gözlerimin ardında hâlâ suyun içindeydim.

Koyu renkli uzun saçlarım etrafımda yüzerek yüzüme dokunuyordu ve suda kırılan ışığı izliyordum. Suyun uğultusu kulaklarımdaydı. Yavaşça başımı çevirdiğimde saçlarım suyun içinde ağır ağır dalgalandı.

Ediz beni suyun içinden çıkarsa da ben zihnimde yaşananlarla birlikte hâlâ oradaydım. Ediz beni kendinden kurtarmıştı, peki ben kendimi nasıl kurtaracaktım? Bütün geçmişime sızan ve anılarımı derinliğine gömen bu sudan nasıl çıkacaktım? Ruhum sırılsıklamdı.

Kararlar iradenin kuklalarıydı.

Anılarımdan gelen ses, "Aldığınız kararın sonucu iyi olursa ne kadar iyi bir karar aldığınızı düşünür, bunu kendinize ve seçim yapma becerinize yorarsınız," diye seslendi. "Peki ya aldığınız karar kötü sonuçlanırsa ne olur? Suçlamaya başlarsınız. Suçladığınız bazen şartlar, bazen insanlar, bazen yaşamaya mahkûm olduğunuz hayatlardır."

Böyle bir insan olmamak için çabalamıştım. Sonucu ne olursa olsun seçimlerim de yaptıklarım da bana aitti ve hepsinin sorumluluğunu üstlenmiştim. Belki de bu zamana kadar içimdeki ateşin harlanmamasının, öfkenin kapımı çalmamasının ve içimdeki düşmanın derin bir uykuya dalmasının nedeni buydu.

O ateş harlanmaya başlamış, öfke kıpırdanmış, içimdeki düşman daldığı derin uykudan uyanmaya başlamıştı çünkü ihanete uğramıştım. İhanet iradenin bir kuklası değildi, sırta saplanan bir bıçaktan ibaretti.

Kapalı gözlerimin ardında, o suyun içinde kırılan ışığa baktım. Saçlarım yavaşça kayarak önümden çekildi ve etrafımda yüzmeye

devam etti. Kendimi kurtarabilirsem beni bambaşka bir insana çevirecek olan ne yaşananlar ne de yaşatılanlar olacaktı. Beni değiştiren, ihanetin ta kendisi olacaktı.

Şimdi sadece korkuyordum. Gözlerimi kapatmaktan ve kendimi tekrar bu suyun içinde bulmaktan korkuyordum.

Yavaşça gözlerimi açtım.

İri kar taneleri karanlık gökyüzünden dökülüyor, yavaşça dönerek süzülüyordu. Soğuk keskin bir bıçak gibi tenimi kesiyordu. Ediz'in eli saçlarımın arasındaydı ve bir saniye sonrasında neler yaşanacağını bilmediğimiz bir anın içindeydik.

Kulağıma doğru, "Doğa," dediğinde sıcak nefesi tenime çarptı. Adımı öyle bir söylemişti ki sanki içinde duyulmayan cümleler vardı.

"Sen de aynısını yapıyorsun." Kelimeler dudaklarımın arasından bilinçsizce döküldü. "Yanında kalmam için beni bana karşı kullanıyorsun."

Cümlelerimin yerini sessizlik aldı. Ediz elini saçımdan çekse de belimden çekmedi ve uzandığı yerden yavaşça doğruldu. Onunla beraber ben de doğrulmuştum ve kucağındaydım, belimi saran kolu uzaklaşmama izin vermeyecek kadar güçlüydü. Direnmedim.

"Yaptığımı onların yaptıklarıyla bir tutma," diye uyardı beni. "Merak ediyorsan evet, seni sana karşı kullanıyorum ve bazen bunu sen farkında değilken bile yapıyorum." Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Bunu nasıl başarıyorum biliyor musun? Seni senden bile iyi tanıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Bu iyi bir durum değil."

"Sen bir insanın gözlerine baktığında onun ruhunu görüyorsun ama insan sadece derinliğinden ibaret değildir," dedi. "Yüzeyi de bilmen gerekir. Sen benim ruhumu görüyorsun ama beni tanımıyorsun Doğa."

Ani ve sarsıcı bir etki hissettim. Ediz'in aldığı kararlar, yaptığı hamleler beni her daim hazırlıksız yakalıyordu. İyiliği de kötülüğü de hep beklenmedik zamanlarda, beklenmedik yerlerden gelmişti. Attığım adımları bile ben o adımları atmadan önce biliyordu. Bir kelimenin bile bende bırakacağı etkinin, beni yönlendireceği yolun farkındaydı. Bense kendi içimde kaybolmuş bir haldeydim.

Zihnimde Ediz'in, "Güvendiğin o adam olmak isterdim," dediğini duydum.

Bir merak duygusu ve onu çözme arzusu içimde alevlendi. Sanki söylediklerivle beni uykumdan uyandırmak için dürtüyordu ve bunun da farkındaydı.

"Bir daha sakın beni o adamlarla bir tutma," diyerek uyardı beni tekrar. "Sana zarar verdim, bunu bilecek kadar yaşananların da kendimin de farkındayım ama seni hiçbir zaman zarar vermek için sana karşı kullanmadım. Kendini koruma içgüdün yokmuş gibi davranıp beni buna mecbur bırakıyorsun."

Bana kızdığı, bağırdığı olmuştu ama ilk defa beni azarlıyordu ve kendimi küçük bir çocuk gibi hissettim. Haklıydı ve kendimi bu duruma düşürmek hoşuma gitmedi, bunu değiştirme arzusuyla doldum. Konuşmak için aralanan dudaklarım sessizliği ağırladı, tek kelime edemedim.

"Kendini koruyabilmen için düşmanını tanımak zorundasın. Düşmanını tanıdığını söyleyebilir misin?" Ediz'in bakışları sertti. "Güçlü olman o gücü kullanmaya hazır olduğun anlamına gelmez, zamana ve öğrenmeye ihtiyacın var. O süre boyunca da yanımdan ayrılmana izin vermeyeceğim."

Dikkatle Ediz'e baktım. Söylediği gibi derinlere değil, yüzeye baktım. Zaten onun derinliklerini tanıyordum. Kendinden oldukça emin ve kararlı görünüyor, söylediklerinden hiçbir koşulda geri dönmeyeceğinin mesajını bana veriyordu. Onu bu kadar güçlü gösteren neydi? Varlığını aradığım hiçbir şeyi yüzünde bulamadım ama yokluğunu fark ettiğim bir duygu vardı: şüphe.

Ediz ne kendine ne de yapabileceklerine dair şüphe duyuyordu.

"Bakma bana öyle," dedi. Ardından başka bir yöne bakarak ağzının içinden homurdandı. "Senin gözünü açmak iyi bir fikir değildi."

Artık çok geçti. Bana bir öğretmen gibi bir denklemin çözüm yolunu göstermişti.

Beni kucağından indirip ayağa kalktı ama ben hâlâ şaşkınlık ve merak içerisindeydim. Afallamış zihnimde söyledikleri dönüyordu. Ediz elini bana uzattı ve uzattığı eline baktım.

"Bu ele en son tutunduğumda yere çakıldım," dedim ondan çok kendime. Söyledikleri bana büyüleyici gelmişti ama bu büyüye kapılıp yaşananları unutmama izin vermeyecektim.

"Tutunduğun el geri çekildiğinde düşersin, tuttuğun el gittiğindeyse yürümeye devam edersin. Bana tutunmanı değil, elimi tutmanı istiyorum ki beraber savaşalım." Bakışlarımı tekrar gözlerine çevirdim. "Ayakta durmak için bana ihtiyacın yok Doğa, hiçbir zaman olmadı. Sadece bunun farkında değildin."

Düşünceli bir şekilde önce Ediz'e, ardından bana uzattığı ele baktım. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu tartmaya çalışıyordum ama terazime güvenmiyordum.

"Bana söz ver," dedim tekrar gözlerine bakarak. "Bir daha bana yalan söylemeyeceğine, zarar vermeyeceğine söz ver. Ben bu intikamın bir parçası olmayacağım."

"Bu neyi değiştirecek?" diye sordu. Evet, bir şeyi değiştirmeyecekti ama bir insanın yüzeyine bakmamak derinlerinde de onu tanımayacağın anlamına gelmiyordu. Söz verirse tutacağını biliyordum. Diğer yandan pazarlık yapabilecek durumda da değildim, tek başıma kaldığımda açık bir hedef haline geleceğim doğruydu ama sonucu ne olursa olsun bunu kendime borçluydum.

"Söz ver," diye tekrarladım. İçten içe bu sözü vermemesinden korkuyordum, başka bir yanımsa verilen sözlerin de bir yalanın üzerine inşa edilebileceğini bana hatırlatıyordu. Yine de hislerime güvenecektim.

Uzun uzun gözlerime bakarak, "Söz veriyorum," dedi.

Bakışlarına karşılık verdim ve ben de ona uzun uzun baktım. Ediz'i bu kadar güçlü yapan aldığı kararlara karşı şüphesiz oluşuydu, belki de bu yüzden her durumun içinden rahatlıkla sıyrılıyordu. Uzattığım elim elinin içinde kaybolurken onu sıkıca tuttu ve beni ayağa kaldırdı.

"İnsanların sözlerine bu kadar kolay güvenme," diye uyardı beni. "Söz, kolay bir yalandır. Ne yaşanmışlıkları içerir ne de çarpıtılmış bir bilgiyi. Tamamen gelecekle ilgilidir ve bir dayanağı yoktur."

Korkuyu hissettim. "Bunları bana bir gün karşıma geçip seni uyarmıştım demek için mi söylüyorsun?"

Eğer ona güvenirsem ve bana ihanet ederse söyleyebileceğim tek bir kelime olmazdı çünkü ona söz vermemi isteyen o değildi. Aksine beni uyarıyordu.

Polis araçlarının sirenleri geceyi doldurdu.

"Yaşayıp göreceğiz," dedi ve başını çevirip sokağın sonuna baktı, bense ona bakmaya devam ettim. Benden ona güvenmemi hiçbir zaman istememişti, bunun için çabalamamıştı. Kırmızı bir uyarı ışığı karanlığın içinde hep yanmıştı.

"Babanla anlaşmamı gece saatlerinde bitirmemin bir sebebi vardı," diye açıkladı. "Anlaşmanın bitmesiyle seni kaçırdığım ve aranan bir katil olduğum son dakika haberlerine çıkacaktı, insanların uyuduğu bir saati seçerek vakit kazanmak istedim." Kaşları hafifçe çatıldı. "Bu, babanı durduracak bir önlem değil; her yerde beni aramaya başladığından eminim. Her yerde seni de arayacak."

Düşünceler zihnimden akıp giderken hâlâ Ediz'e bakıyordum.

"Seni bu halde benden kaçarken gören resepsiyon görevlisinin de çoktan güvenliğe haber verdiğinden, odaya baktıklarından ve polisi aradıklarından eminim," diye devam etti. "Gitmemiz lazım."

Gitgide yükselen siren seslerinin arasında, "Beni bana göstermeye çalışıyorsun," dedim. Aklım konuşmalarımızda takılı kalmıştı, son söylediklerine aldırmadım. "Sana güvenmemi söyleyebilir, bu güveni de kullanabilirsin ama bunu yapmıyorsun. Gücümü fark etmemi istiyorsun fakat hiç düşünmüyor musun, ya birlikte savaşmak yerine karşına geçip seninle savaşırsam?"

Dikkatle gözlerimin içine baktı. "İçindeki iyilik senin, kötülükse benim eserim olur. Eğer bir gün benimle savaşırsan beni alt et ki eserimle gurur duyayım."

Gözlerime bir gizemi çözmeye çalışıyormuş gibi baktı.

"Ayrıca," diye ekledi aklına yeni gelmiş gibi, "benimle savaşma kararı alırsan seninle savaşırım."

Bu bir uyarıydı. Bu uyarısı karşısında ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum ama korktuğum bir gerçekti. Bana nasıl bir savaş açarsa açsın ben ona karşılık vermemiştim ancak bu benim hatamdı.

Nabzımı hızlandıran korkuya aldırmadım. "Senden korkmuyorum."

Gözleri çeneme indi. "O küçük çeneni hep böyle inatçı bir tavırla dikleştirecek misin?"

Cevap vermeden ona bakmaya devam ettim.

"Biraz korku iyidir," dediğinde öyle bir bakıyordu ki ruhum karşısında çırılçıplak kalmıştı. "Tetikte olmanı sağlar. Hiçbir zaman korkusuz olma."

"Senden korkuyorum," diye düzelttim. "Seninle savaşmaktan korkmuyorum."

Gözlerimin içine o kadar uzun baktı ki ne düşündüğünü anlamak istedim. Ama saklanmakta çok başarılıydı, tam karşımda dursa da onu hiçbir yerde bulamıyordum. Benim aksime o karşımda durmuş bana bakıyordu ve korktuğumu biliyordu. Dudağı gözlerine ulaşan keyifle hafifçe kıvrıldığında tek kaşını kaldırdı.

Ona karşı koymamı istiyordu.

Siren sesleri artık çok daha yakınımızdaydı. Sadece, "Gidelim," dedi.

Elini belime koyup beni de yönlendirerek yürümeye başladığında adımlarına ayak uydurdum. Çıplak ayaklarla onu takip ederken aklımda düşüncelerle omzumun üstünden geriye baktım, polisler otele varmış olmalıydı. Siren sesleri gökyüzünde yankılanıyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sorduğumda sokağın sonundan sola dönmüştük ve Ediz'in uzun bacaklarıyla attığı hızlı adımlara yetişebilmek için neredeyse koşuyordum.

"Donarak ölmeden ya da yakalanmadan önce bir araba bulacağız."

Haklıydı, soğuk tenimi yakıyordu ve çoktan hissizleşmiştim.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordum, nefesim bir sis bulutu halinde geceye karışıyordu.

Ediz alaycı bir sesle, "Ölmek için mi, yakalanmak için mi?" diye sordu.

"Yakalanmadan önce kaçmak için."

"Telefonum, silahım ve arabam otelde. Otelden nasıl ayrıldığımız da ortada," dedi durumu analiz ederek. "Çok uzaklaşmadığımıza karar verip bizi aramaya başlamışlardır."

Gerildiğimi hissettim. Ateşle oynuyordum ve o ateş ya bütün geceyi yakıp bana gündüzü getirecekti ya da o gecenin içinde sönüp beni karanlığa gömecekti. İçimdeki ses, "Birini karanlıkta bırakmak uğruna o ateşi kendi avuçlarında söndürür, kendini de o karanlığa esir eder miydin?" diye sordu.

Ediz'e bakarak, "Babam seninle aramızdaki anlaşmayı biliyor mu?" diye sordum. Olur da bu gece o eve dönersem beni bekleyenlere karşı hazırlıklı olmalıydım. Ediz'in gerildiğini hissettim.

"Hayır," dedi ifadesiz bir sesle. "Bilmiyor. Hiçbir zaman da bilmeyecek."

"Anlaşmamızı ve yanında kendi rızamla durmamı lehine kullanabilirdin."

Bana anlam veremediğim bir ifadeyle baksa da bakışları keskindi. "Evet. Bunu hâlâ yapabilirim ama seni kurtların önüne atacak olsaydım bu gece gitmene izin verirdim."

Sanki Ediz'in içinde birçok adam vardı, o adamların her biri bana bakıyordu ama bambaşka hisler, düşünceler taşıyorlardı. Bu, alnıma yaslanan bir namludan daha tehlikeliydi. Bir karanlığın içinde yürüyordum ve bastığım toprakta çiçekler de olabilirdi, bileklerimi zehirli yılanlar da sarabilirdi. O yılanlar beni kurtarabilirdi, çiçekler zehir olup beni öldürebilirdi.

"Babanla görünürde bir anlaşma olsa da aslında bu bir fırsattı," deyince kaşlarımı çattım. "Anlaşmayla beraber seni kaçırdığımı resmen kabul ediyor ama aynı zamanda babanın benimle kalmana izin vermesiyle bu suçu kafa karıştırıcı bir hale getirebiliyordum, elime ona karşı kullanabileceğim bir koz vermişti." Durdu ve bu konunun ne kadar önemli olduğunu vurgulamak ister gibi gözlerimin içine baktı. "Seninle yaptığımız anlaşma ikimizin arasında olan ve bir başkasının asla bilmeyeceği bir sır Doğa. Gece ve Uygar bile aramızdaki anlaşmanın senin bana gelmenle olduğunu bilmiyor."

"Bu ortaya çıkarsa kurtulmamın hiçbir yolu olmaz, değil mi?" diye sorduğumda kaşlarının arasında derin bir çukur oluştu.

"Seni kurtarırım," dedi başka bir seçeneğe yer vermeyerek. "Ama bu bir bedeli olacağı gerçeğini değiştirmez. Bunları yaşamayacaksın."

Bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra yaşananların ve yaşanabileceklerin ağırlığı altında ezilmemek için yavaşça gözlerimi kapattım. Soğuk hava nefesime karışırken içimden sürekli yaşananların da yaşanabileceklerin de karşısında dimdik duracağımı tekrar ediyordum.

Ediz'in soğuk elini yüzümde hissettim ve "Doğa," dedi. "İnancın kalmadı ama inandığın her şey yerinde duruyor; bu, insana çaresizliği

hissettirir." Bunu nasıl yapıyordu? Nasıl görebiliyordu? "Bak bana." Hiçbir tepki vermedim. "Bak bana." Gözlerimi aralayıp ona bakana kadar sabırla bekledi, gözlerimi araladığımda da bütün varlığıyla bana baktı. "Kaybolmuş hissettiğini biliyorum, içinde taşıdığın gücü ve cesareti de." Bakışlarındaki inancın içimi yaktığını hissettim. "Bu gücü de cesareti de kaçmak yerine bir katille anlaşma yapan gözlerinde gördüm." Elini yavaşça yüzümden çekti. "Savaşırken nefesinin bittiği yerde ortaya çıkar, savaşa dâhil olurum ama kaybetmene izin vermem."

Bu gece yaşananlar onun için de mi dönüm noktası olmuştu? Tüm bunlar yaşanırken ne hissetmişti? Karşımda durup gözlerimin içine bakarken ne hissediyordu? O da yanmış mıydı? O da yanıyor muydu?

Sokağın köşesinden dönen bir arabanın farlarının ışığı gözlerinin rengini ortaya çıkarıp yüzünün bir kısmını gölgede bırakırken dudakları gerildi. Tedirgin olarak Ediz'e baktım ve aynı anda bakışlarımızı bize yaklaşan arabaya çevirdik. Siyah bir araba aramızda kısa bir mesafe bırakarak durduğu sırada içime çöken huzursuzluk bana bu gecenin kolay kolay bitmeyeceğini söylüyordu.

Birkaç kalp atışı sonra arabanın kapısı açılsa da telaşlı kar tanelerini aydınlatan far ışığı arabadan inen kişinin bir gölge gibi görünmesine sebep oldu. Zemine basmasıyla ezilen karın sesini duydum.

Arabanın kapısı kapandıktan sonra tanıdık bir ses, "Ellerini havaya kaldır," dedi ve namlusu Ediz'e doğrultulan silahı o zaman fark ettim. "Doğa?"

Afallayarak karşımızda duran gölgeye baktığımda kuruyan dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Silahı tutan eli titriyordu ve yüzü karanlıkta kalsa da gözlerine yerleşen korkuyu tanıyordum, onu en son gördüğümde de o korku oradaydı. Bakışlarımı Ediz'e çevirdim. Yüzünden ne hissettiği anlaşılmıyordu ama gözlerinden şaşkınlığı bir kenara bıraktığını ve ne yapması gerektiğini tartmaya başladığını görebiliyordum.

"Ellerini havaya kaldır," dedi tanıdık ses bir kez daha. Yine korkusunu gizleyememişti, buna rağmen bize doğru tedbirli adımlarla yaklaşmaktan çekinmedi. Ediz ise duruşunu bozmamıştı ama yüzü gerilmişti.

Bize yaklaştıkça üzerindeki gölgeler çekilmeye başladı ve gözüme çarpan ilk detay silahı tutan narin eli oldu, ardından yüzündeki çaresizliği ve korkuyu gördüm. Teni solgundu ve gözlerinin altındaki mor halkalar kâbuslarından geriye kalanlar gibiydi.

"Umay?"

Gözlerini göreceklerinden korkar gibi bana çevirdiğinde hissettiği acıyı kalbimde hissettim ve pişmanlık içimi yaktı.

Titreyen bir sesle, "İyi misin?" diye sordu. Yanıtı beklemeden onu mahveden bir yükü üzerinden atmak ister gibi, "Özür dilerim," dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. O kadar afallamıştım ki, "Neden özür diliyorsun?" sorusu dudaklarımdan öylece dökülüverdi.

"O gece seni bırakıp kaçtım," dediğinde gözleri yaşlarla parlamaya başladı. "Seni bu şerefsizin kurduğu tuzağa çeken bendim ama buna rağmen seni bırakıp kaçtım."

Bakışlarımı Ediz'e çevirdim, ne diyeceğimi bilememiştim çünkü olaya hiçbir zaman bu pencereden bakma gereği duymamıştım. Ediz sessizce Umay'ı izliyordu ve yüzünde ne düşündüğüne dair tek bir iz yoktu. Tekrar Umay'a baktım.

"Umay," dedim acısını dindirme isteğiyle, "kaçmanı senden ben istedim. O akşam yaşananlarda senin bir suçun yok."

"Var." Artık yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. Bakışlarını Ediz'e çevirdi ve hırsla, "Sen korkunç bir canavarsın!" dedi. "Doğa benimle gelecek."

"Gerçekleri mi konuşacağız?" diye sordu Ediz sakin bir sesle. "Evet, ben korkunç bir canavarım." Bakışlarımı dudaklarından dökülebilecek kelimelerden korkarak Ediz'e çevirdim. "Evet, o akşam Doğa'yı bırakıp kaçtın."

"Ediz," dedim tedirgin gözlerle Umay'a bakarak. "Yapma."

"Farkında," dedi Ediz acımasız bir ses tonuyla. "O gece senin peşine değil de onun peşine düşseydim Doğa, ne olursa olsun onu bırakmazdın."

"O gecenin yaşanmasına sebep olan sensin," dedi Umay kin dolu bir sesle.

"Beni durdurmak için hiçbir şey yapmayan da sensin."

Sanki hem o geceden hem de onu durdurmayan herkesten nefret ediyordu.

"Bu konuşmayı yapmanızın kime ne faydası var?" dedim. Geçmişi duymak istemiyordum. "O silahı indirir misin Umay?"

Umay buna anlam veremeyerek kaşlarını çattı ve şüpheci bir ifadeyle Ediz'e baktı.

"Ona güvenmiyorum," dedi gözlerini Ediz'den ayırmadan.

Ediz sıkıldığını belli eden bir sesle, "İsteseydim o silahı çoktan elinden almıştım," dedi. Umay kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Bana güven," dedim.

Umay tereddüt etti ve huzursuzca yerinde kıpırdandı. Kararsız kaldığını görebiliyordum ama bu uzun sürmedi, elindeki silahı daha sıkı kavrayarak başını iki yana salladı.

Kararlılığını sesine de yansıtarak, "Sana güveniyorum ama o gece tekrarlanmayacak," dedi.

"Seninle gelemem," dedim ve bu söylediğime şaşırmadı. Yüzündeki ifade, uzun zamandır korktuğu bir durumla artık karşı karşıya olduğunu gösterir gibiydi. Bunun yaşanacağını beklediğini ama yaşandığında da ne yapacağını bilemediğini görebiliyordum.

Bir cevap arıyordu. "Neden?"

"Babam Ediz'le bir anlaşma yapmış," diye açıkladım sıradan bir durummuş gibi. "Anlaşmanın bedeli bendim. Nerede olduğumu uzun zamandır biliyordu."

Umay'ın gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ne?"

"Kaçırıldığım haberlere çıktı mı?" diye sordum ama bir süre afallamış bir halde yüzüme baktı.

Kendini toparlamaya çalışarak, "Bu gece çıktı," dedi.

"Ediz anlaşmayı bu gece bitirdi," diye açıkladım.

Umay hâlâ iri iri bakan gözlerini Ediz'e çevirdi, ardından bana baktığında bunu kabullenmekte zorluk çektiğini görebiliyordum.

"Bir baba kızına bunu yapmaz," dedi ve kalbime bıçak saplanmış gibi irkildiğimi hissettim. "Yapamaz. Bunu sana o mu söyledi?" Cevabı beklemedi. "Yalan söylüyor olamaz mı?"

Ediz'e baktığımda ne düşündüğümü görmek isteyen gözleriyle karşılaştım. Eriyen kar taneleri saçlarında parlıyordu.

Kabullenmişlik barındıran bir sesle, "Hayır," dedim. "Yalan söylemiyor."

Gözleri tekrar dolmaya başlarken Umay bakışlarını Ediz'e çevirdi ve bomboş bir ifadeyle ona baktı. Yanağına devrilen bir gözyaşını elinin tersiyle silerek gözlerini kapattığında kendini sıktığını görebiliyordum. İnanması zaman almamıştı çünkü içten içe bildiğini biliyordum, uzun zamandır bu gerçeğe bakıyordu ama ancak bu gece görmeye başlamıştı. Göz kapaklarının kapanmasıyla yanaklarına düşen diğer gözyaşlarını da elinin tersiyle hızlıca silip kendini toparladı, bu gözyaşlarının geçmişe de ait olduğunu biliyordum. Gözlerini açıp bana baktı.

"Tamam," dedi daha çok kendisiyle konuşur gibi. "O gece dışarı çıktığımızda bunların yaşanacağını biliyor muydu?"

Konuşmak için dudaklarım aralanmıştı ki Ediz, "Vaktimiz gitgide daralıyor Doğa," diyerek araya girdi. Bu konuşmadan hoşlanmadığını hissettim.

"Senin vaktin gitgide daralıyor!" dedi Umay kelimelerin üstüne basa basa.

Ediz keskin bakışlarını Umay'a çevirdiğinde, "Tekrar başlamayın," dedim.

"Onunla gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu Umay gözlerimin içine bakarak. "Onunla gidemezsin. Bu delilik."

"Bu işin sonunu görmek zorundayım," dedim. Yaşananları ve olayların karmaşıklığını Umay'a açıklayamazdım.

Başını hafifçe iki yana sallayarak, "Bu işin sonunda ne var Doğa?" diye sordu. "Ne var?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe.

Gözleri bir kez daha dolarken gülerek, "Yine kaçıp gitmemi istiyorsun," dedi. "Yine arkamı dönüp kaçmamı ve seni bırakmamı istiyorsun."

"Ben iyi olacağım Umay."

"Öyle mi?" diye sordu acısının verdiği öfkeyle. "Şu haline bak, darmadağınsın."

Uzun zamandır kendimi dağılmış hissediyordum ama bunu duymak ilk defa gururuma dokunmuştu. Dağılmış olsam bile hâlâ sağlam olan parçalarımın olduğunu, her zaman onlara güvendiğimi ama bu gece onların da dağıldığını anladım. Sanki içimde küçük bir ateş vardı, hep yanıyordu fakat sadece etrafını aydınlatıyordu. Şimdi

o ateş sönmüştü ve artık özgürdüm. Karanlıktan korkup küçük bir ateşe mecbur olmayacaktım, artık karanlıktaydım ve başka seçeneğim yoktu. Çok daha büyük bir ateş yakabilir ya da o karanlığı benimseyebilirdim ama artık kendime esir değildim.

Beni darmadağın eden adam ve özgür bırakan adam aynı kişiydi. Doğru neydi? Yanlış neydi? Doğru, yanlışın kılığına girmiş gibiydi.

Bunca zamandır ihtiyacım olan bir mücadeleydi, beni yerimden kalkıp savaşmaya zorlayacak ve savaşmadığım her an beni buna mecbur bırakacak biriydi. Artık ayaktaydım, savaşmaya da kazanmaya da hazırdım ama yaralarım vardı. Bu zamana kadar aldığım her darbe beni güçlendirmişti ama o yaralar sarılmadığı takdirde bundan sonrası beni öldürecekti.

Umay düşündüklerimden habersiz, sessizliğim karşısında çaresizce, "Benimle gel," dedi. "Üniversite sınavından sonra uzak bir şehri tercih eder, bütün yaşananları geride bırakırız. Kendi evimiz olur, duvarlarını bile kendimiz boyarız. Yeni insanlar tanırız, yeni insanlar oluruz."

Sessizce ona bakarken Ediz'in ne düşündüğünü merak ettim.

"Hayatı yaşamamız gereken yaşlardayız biz Doğa," dedi Umay titreyen bir sesle. "Bak etrafına, hayatı görebiliyor musun? Her yer çok karanlık."

Karanlık bir gökyüzünün altında nereye gidersen git güneşi bulamazsın Umay.

"Bu işin sonunu görmek zorundayım."

Artık gözyaşlarını silmiyordu. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama karmakarışık olduğunu görebiliyordum, belki de ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Sessizce yutkundu, silahı çaresizce yanına indirdi ve bana baktı.

"Bir keresinde bana demiştin ki, benim dünyamda erkekler kadınları paramparça ederek sever." Çenesine kadar inen gözyaşını elinin tersiyle sildi. "Buna inanma Doğa. Sevgi bu değil. Böyle düşünmene sebep olan babandan şimdi kaçıyorsun. Sevgiden kaçılır mı?"

Bir süre bana baktı, ardından gözlerini kapatarak başını iki yana salladı.

"İstediğin buysa savaş." Sanki direnmenin yaşanacakları değiştirmeyeceğini kabullenmişti. "Savaşmak sana yakışacak ama asla

pes etme, yenilme, geri çekilme. Tekrar gitmene izin vererek bütün hayatımın pişmanlıkla geçme ihtimalini göze alıyorum."

"Teşekkür ederim Umay," dedim. Başı ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturarak etrafına, ardından elindeki silaha baktı. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama düşüncelerinin sonunda silahı bana uzattı.

Bunu yapmak istemediğini ama yaşananlara boyun eğdiğini belli eden bir sesle, "Al bunu," dedi.

Yavaşça silaha uzanıp onu aldığımda, "Ne yaşanırsa yaşansın bunun benim kararım olduğunu unutma," dedim.

Bakışlarından ne söylersem söyleyeyim içindeki suçluluk duygusunu silemeyeceğimi görebiliyordum.

"Donmuyor musun?" diye sordu. Soğuğa aldıramayacak kadar hissizdim. "Anahtar arabanın üzerinde," diye devam etti. "Daha fazla soğukta bekleme, hastalanacaksın. Ayrıca polisler gelmek üzeredir, uzaklaşmadığınızı düşünüyorlar. Ben sizi bu kadar kolay bulduysam onlar da bulmak üzeredir."

"Sen ne yapacaksın?" diye sorduğumda bakışlarını Ediz'e çevirdi ve gözlerindeki yaşlara rağmen gülümsedi.

"Seni seve seve ateşe atacağım," dedi Ediz'e. "Elimden silahı kaptın, Doğa'yı da beni öldürmekle tehdit edip zorla arabaya bindirdin. Onu zorla buradan alıp götürdün, ben de bu sokakta kalakaldım."

Ediz alaycı bir sesle, "Kalbimi kırdın," dedi.

"Keşke kaburgalarını da kırsam."

Ediz gözlerini Umay'dan ayırmadan, "Doğa, arabada bekler misin?" diye sordu, şüpheci bakışlarımı ona çevirdim. "Arkadaşınla konuşmam gereken bir konu var." Umay da şüpheyle Ediz'e baktı. Bu durumun hoşuma gitmediğini, hatta beni rahatsız ettiğini şaşkınlıkla fark ettim.

Gözlerimi bile kırpmadan Ediz'e baktım.

"Sorun yok Doğa," dedi Umay. "Onunla baş edebilirim."

Onun için endişelendiğimi düşünmüştü ama Ediz'in Umay'a zarar vermeyeceğini biliyordum. Ediz bakışlarıma karşılık verdi, gözlerimden ne düşündüğümü çözememiş olmalıydı ki bakışlarında bir merak gördüm. Rahatsız olduğumu fark etmişti.

Umursamaz bir sesle, "Arabada bekliyorum," dedim ve bakışlarımı Ediz'den ayırdım. Yanından geçip arabaya gitmeden önce Umay'a sarıldım, kolları beni sıkıca sararken gözlerimi kapattım.

Arabaya bindiğimde ön camdan onlara baktım, farların ışığı Ediz'in yüzünü aydınlatıyordu ama orada ne düşündüğüne, ne hissettiğine dair bir iz yoktu. Sakinliğini bozmadan konuşmaya başladığında Umay'ın yüzünden konuşmanın içeriğini anlamaya çalıştım. Umay kaşlarını çattı.

Umay konuştuğundaysa Ediz'in yüzünde oyuncu bir gülümseme belirdi. Onları izlerken iddia ettiğinin aksine Ediz'i tanıdığımı fark ederek şaşırdım, her ne konuşuyorsa Umay'ın düşüncelerine sızıp orayı kendi istediği gibi yeniden inşa ediyordu.

Umay cebinden telefonunu çıkarıp Ediz'e uzatınca kaşlarımı çattım. Ediz telefonu ondan aldı ve parmaklarının arasında kendine çevirdi. Bir numara tuşladıktan sonra telefonu Umay'a geri uzattı, artık yüzünde ciddi bir ifade vardı. Konuştuğunda her ne söylediyse Umay'ın bakışlarının bana dönmesine sebep oldu ve Umay bana uzun uzun baktı.

Bakışlarını tekrar Ediz'e çevirip cevap vermemesi içime bir huzursuzluğun çökmesine neden oldu. Ediz ısrarcı bakışlarını Umay'ın gözlerine diktiğinde de sadece, "Tamam," dediğini dudaklarından okudum.

Ediz bakışlarını bana çevirdi, göz göze geldik.

Umay konuştu ve bir soru sorduğunu hissettim. Ediz'in kaşlarını çatmasından ve Umay'ın gözlerine çöken gölgelerden bunun bir hesaplaşma olduğunu görebiliyordum. Ediz keskin ve net bir ifadeyle, "Hayır," dedi.

Umay'ın bir soru daha sormasıyla Ediz'in çenesinin gerildiğini hissettim, yıkıcı gözlerle Umay'a baktı. Sorusuna cevap vermek yerine asırlar gibi gelen saniyeler boyunca ona baktı ve ardından aynı keskinlik ve netlikle, "Evet," dedi.

Umay başını yavaşça salladı ve bana baktı ama ben gözlerimi Ediz'den ayırmadım. Siren sesleri sokağa çöken sessizliğe karıştığında Ediz ilk önce sokağın sonuna, ardından Umay'a baktı ve tek kelime etmeden arabaya doğru yürümeye başladı. Onu dikkatle inceledim, ardından Umay'a baktım.

Sürücü koltuğunun kapısı açıldığında Umay'ın ne düşündüğünü bakışlarından çözemiyordum.

Ediz, "Titriyorsun," dedi. O bunu söyleyene kadar titrediğimi fark etmemiştim bile. "Hastalanacaksın."

"Bana diyene bak," dedim keyifsiz bir şekilde gülerek. "Çorbayı kimin yapacağına karar vermek için kura çekeriz artık."

Bana anlam veremediğim bir ifadeyle baktı. Arabayı çalıştırıp dikkatini yola vermeden önce elimdeki silahı ona verdim, bende durmasını istemiyordum. Araba öne atıldığında Umay hâlâ olduğu yerde duruyordu ve biz yanından geçip giderken ön camdan gözlerimin içine baktı.

Araba gitgide hızlanırken, "Ona ne söyledin?" diye sordum.

"Duymanı isteseydim arabaya geçmeni istemezdim."

"Hâlâ aramızda sırlar mı olacak?"

Bakışlarını bana çevirdi.

"Hakkımda her şeyi bilmek zorunda değilsin," dedi tek kaşını kaldırarak. "Sana kendimi tamamen göstermedim ve bunu yapmak zorunda da değilim, bu sakladığım bir sır olmuyor."

Düşünceli bir ifadeyle ona baktım. "Niye bana karşı bu kadar mesafelisin?"

"Sana bir kere kapılarımı açarsam geri dönüşü olmaz."

Duruşumu bozmasam da bakışlarımı yere indirdim. Yaşananlardan sonra bir manası olmamalıydı ama çaresizlik içimi çürütürken mantığın gücü onu durdurmaya yetmiyordu. Diğer yandan bu durumun Ediz'e de çaresizliği hissettirdiğini anlamıştım ama buna rağmen kapalı bir kapının iki tarafında öylece duruyorduk.

Kapıyı ne o açıyordu ne de ben açması için o kapıya vuruyordum.

"Çevrendeki insanları gördükçe fark ettiğim bir gerçek var," dedi ben sessiz kalınca.

Durgun bir sesle, "Nedir?" diye sordum.

"Kaybolmuşsun ve herkes kaybolduğun yeri evin sanmış." Bakışlarını yoldan ayırmadı. "Bu yüzden bu kadar yalnızdın."

Daha söylemek istedikleri var gibiydi ama sustu.

"Bana bir öğretmen gibi yaklaşıyorsun," dedim onu anlamaya çalışarak. "Neden?"

"Potansiyel," dedi çok kolay bir soru sormuşum gibi. "Belki sana baktığımda bir yerlerde kendimi görüyorumdur, belki de seni gizemli buluyorumdur."

"Ne yapacaksın, tahtını bana mı bırakacaksın?" diye sordum başımı arkaya yaslayıp ona bakarak. "Senin kadın versiyonun mu olacağım?" Kaşlarımı çatıp sesimi kalınlaştırarak, "Senin için değil, kendim için," dedim ve kelimenin tam anlamıyla şok geçirerek bana baktı. Ardından birden kahkahayı patlattığında şoke olma sırası bana geçti.

"Siktir," dedi kahkahalarının arasından. "Böyle mi görünüyorum?"

Ona garip garip bakarak, "Bu kadar güleceğini düşünmemiştim," dedim.

"Bir Çağıran olmanı konuşabiliriz tabii," dedi alayla. "Ama bunun için öğrenmen gereken tek yer zihnimle sınırlı değil."

Gülümsemesinde edepsiz bir ima vardı.

Başımı iki yana sallayarak, "Sen bir dengesizsin," dedim.

Siren sesleri ve dikiz aynasına vuran mavi kırmızı ışık konuşmamızı böldüğünde yolun ilerisindeki trafik lambasının önce yeşilden sarıya, sonra kırmızıya döndüğünü gördüm ama Ediz, "Öyle miyim?" diye sordu ve gaza daha sert bastı. Araba öne atıldı ve elimi kapıya yaslayıp nefesimi tutarak yola baktım. Ana yoldaydık ve geç bir saat olsa da trafik yoğundu. Ediz arabaların arasından geçerken ne kadar hızlı gittiğimizi akıp giden ışıktan anlıyordum.

"Bir planın var mı?"

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Kalabalığa karışacağız," dedi. "Aklımda bir yer var." Ardından emniyet kemerimi kontrol etti. "Kemerini tak."

Ona itiraz etmeden uzanıp kemeri takarken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bir gece kulübüne." Bana kısa bir bakış attı. "Şanslı bir insan mısındır Güngör?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Dört ayağının üzerine düşen biri olmadığım kesin."

"Bu sefer dört ayağının üzerine düşsen iyi edersin." Kaşlarını hafifçe çattı. "Sıkı tutun."

Birden direksiyonu kırdı ve araba sola dönerken arka tekerlekler yolda büyük bir gürültü eşliğinde iz bırakarak kaydı. Adrenalin

damarlarımı yakmaya başlamıştı, korkuyla arkama yaslandım. Arabalardan korna sesleri yükselirken Ediz direksiyonu çevirip arabanın kontrolünü ele aldı. Saniyeler içinde tekrar gaza bastı ama bu kısa süre hemen arkamızda durmak zorunda kalan arabayı, şoförünün öfkeli suratını, polis arabalarının mavi kırmızı ışıklarını ve yaşanan karmaşayı görmeme yetmişti.

Araba hızla önümüzdeki sokakta ilerlerken, "Arabayı durdurduğum an vakit kaybetmemen gerekiyor," dedi. "Sadece bir dakika önde olacağız. Kedi gibi mırlamayı biliyorsun, şimdi sıra koşmakta."

"Sen?" Hislerim konusunda elim kolum bağlıydı, endişelenmiştim.

"Hemen arkanda olacağım."

Aylardır Ediz'in yanındaydım ama ilk defa polisin gerçekten peşimizde olduğunu hissediyordum. Olayın ciddiyetini fark etmem zaman almıştı fakat bunun beni korkutmayı başardığını söyleyemezdim. Gergin olsam da bana yaşadığımı hissettiren bir heyecan da benimleydi.

"Zamanla yarışacağımızı unutma," dedi düşüncelerimden habersiz. "Kulübe girdiğimizde kendine kıyafet bulman gerekiyor." Ben ona anlam veremeyerek bakınca sözlerini, "Kıyafet çalman gerekiyor," diye düzeltti.

"İnsanların üzerinden mi?" Gözlerim irileşmişti.

Çok basitmiş gibi, "Sarhoşlar," dedi. İnanamayarak ona baktım. "Kulübe girdikten sonra çıkmamızın ve izimizi kaybettirmenin tek yolu insanları paniğe sürükleyip iki normal insan gibi oradan çıkmamız," diye devam etti.

Mantıklıydı. "O panik havasını nasıl yaratacağız?"

"Yangın çıkaracağım." Yaşananlar kontrolden çıktığında bile hep bir çözümü olan bu adam nasıl olmuştu da ikimizi de bir çıkmaza sürüklemişti? "Polisler herkesi kulüpten çıkarmak zorunda kalacak ve o sırada insanların oluşturduğu panik ortamını kullanıp kaçacağız."

Yorum yapmadım, sessizce Ediz'e baktım, ardından yavaşça başımı çevirdim. Değer verdiği insanlar ne kadar da şanslıydı.

Ne kadar dibe batarsan bat, Ediz Çağıran yanında durup başını bir kere yukarı kaldırdığında seni o çukurdan çıkaracağını anlardın.

"Silahı bana vermen gerekecek," dedim canımı yakan duygulara aldırmadan. O çukurdan kendim de çıkabilirdim. "Kıyafet bulmak için ona ihtiyacım olacak."

"İstersen bunu senin için yapabilirim," dedi alaycı bir sesle. "Bir kadının beni tuvalette görür görmez soyunmaya başlayacağından eminim."

Gözlerimi devirip, "İstersen ben de senin kıyafet işini halledebilirim," dedim. "Üzerimde erkek gömleği, altında iç çamaşırlarımla beni erkekler tuvaletinde gören sarhoş bir adamın soyunması kaç saniye sürer? Dört? Beş?"

Yüzündeki alaycılık yavaşça kayboldu.

"Böyle işin amına koyayım," diye homurdandı ağzının içinden. "İçeri girdiğimizde silahı sana veririm."

Verdiği tepkinin beni keyiflendirmesini bekledim ama canımı sıkmaktan öteye geçemedi. Hareketlerindeki, cümlelerindeki, bakışlarındaki iyi ve kötü bütün anlamlardan kaçıyordum. O bana baktığında benim bile orada olduğunu bilmediğim gerçeklerimi görüyordu, peki ben ona baktığımda ne görüyordum? Bu soruyu kendime sormak, bakmaktan korktuğum bir yere başımı çevirmek gibiydi.

"Arabayı gece kulübünün bir sokak ötesinde durduracağım," dedi kısa süren bir sessizliğin ardından. "Depo kapısını ya da yangın çıkışını kullanıp içeri gireceğiz."

"Yangın başlamadan önce ne kadar sürem olacak?"

"Polisler biz içeri girdikten en fazla iki dakika sonra orada olurlar," diyerek kısa bir hesaplama yaptı. "Ortamın kalabalık ve karanlık olması da onları epey oyalayacaktır ama ne kadar hızlı olursak o kadar iyi."

Hafifçe başımı salladım.

"Hazır mısın?" diye sorunca derin bir nefes aldım ve emniyet kemerimi çözdüm. Ediz'in gözlerinin içine baktığımda o da bana güç ve güven vermek istercesine baktı.

Kararlı bir sesle, "Hazırım," dedim.

Arabayı yavaşlattı ve sokağın sonundan sağa dönüp frene bastı. Vakit kaybetmedim. Hızla arabanın kapısını açtım ve soğuk hava tenime dokundu, nefesime karıştı. Arabadan çıktığımda zeminin soğukluğunu çıplak ayaklarımın altında hissettim. Ediz de arabadan çıktı ve "İki apartmanın arasından diğer sokağa geç!" diye seslene-

rek bana yön gösterdi. Siren sesleri yaklaştıkça kalp atışlarım da hızlanmaya başladı.

Koşmaya başladım.

Ediz'in arkamdan geldiğinden emin olmak için omzumun üzerinden baktığım tek sefer haricinde arkama bakmadan koştum. Artık kar yağmıyordu ve sokağın loş ışığı gölgelerimizi de peşimizden sürüklüyordu. Hiç düşünmeden iki apartmanın arasındaki karanlığa daldım. Ayaklarımın altında ezilen soğuk toprak hiç unutamayacağım bu gecenin bir parçası olarak anılarımda yerini aldı.

Hızlı bir şekilde karanlık bahçeyi geride bırakıp diğer sokağa geçtiğimde Ediz'in sessizce, "Aferin küçük kedi," dediğini duydum. Duraksamama izin vermeden elini belime koyup ilerlemem için sessiz bir komut verdi.

Kaldırımda koşarken rüzgâr tenimde akıyordu. Parmak uçlarımda kaldırımın soğuk ve pürüzlü tenini hissediyordum; her ayrıntı, her renk, her düşünce, hatta her kalp atışı daha önce hissetmediğim kadar gerçekti. Sanki o küvetin içinde gerçekten ölmüş, başımı sudan kaldırdığımda yeniden doğmuştum.

Ediz'in, "Bu taraftan," dediğini duydum ve onu takip ederek kaldırımın kenarında park halinde duran arabaların arasından geçtim. Artık koşmuyordu, ona uyum sağlayıp yavaşlasam da adımlarımız telaşlıydı. Gergin gözlerle sokağa bakıp nefesimi toparlamaya çalıştım ama kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sakinleşmem zaman alacaktı. Siren sesleri artık korkumu kamçılayacak kadar yakınımızdaydı.

Yolun karşısına geçerken Ediz'e baktım. Gergindi ama her adımını büyük bir öz güvenle atıyordu ve bu bana da yansıyordu. Dik duruşu şimdilik korkulacak bir durum olmadığını gösterse de gerginliği yaşanabileceklere karşı bir uyarı niteliğindeydi. Karşı kaldırıma geçtiğimizde ağaçlar sokağın loş ışığını engellediği için karanlık bir örtü gibi üzerimize serildi. Sokağın sonuna baktığımda gece kulübünün karanlığa serilen renkli ışıklarını, kapısının önünde bekleyen korumaları ve önünde duran arabalardan inen insanları görebiliyordum. Bizi fark etmeleri durumunda dikkat çekmememiz imkânsızdı ve Ediz dikkatlerini çekmemek için hızını düşürmüş olmalıydı.

Artık sakin adımlarla yürüyorduk.

Sessizlik Ediz'in, "Bu taraftan," demesine kadar devam etti ve sonra Ediz kolunu belime sararak beni bir ara sokağa yönlendirdi. "Arka sokak daha ıssız."

Çok yakınımdaydı, başımı ona çevirdiğimde gözlerim boynuna ve sakalların çıkmaya başladığı çenesine dokunuyordu. Yeşil gözleri çevremize odaklanmıştı, yaşanabilecek her şeye karşı tetikteydi. Her zerremde hissettiğim kavurucu soğuğu onun da hissettiğini biliyordum, soğuğu sevmiyordu.

Gözlerini bana çevirince bakışlarımı yakaladı.

Merakla, "O bakış da ne öyle?" dediğinde ben çoktan yola bakmaya başlamıştım. "Ne düşünüyordun?" diye üsteledi.

"Havanın çok soğuk olduğunu," dedim dürüstçe. "Soğuğu sevmiyorsun."

Bir süre sessiz kaldı. "Evet."

"Sebebi..." Babasının karın içinde ölü bulunması olduğunu düşünüp sustum, ona kötü bir anıyı hatırlatmam hataydı ama içimden bir ses bana bunu zaten hiç unutmadığını söylüyordu. Unutsaydı soğuğun bir önemi kalmazdı.

Birden, "Bir kere düşmeye başlayınca çakılmadan rahatlayamıyorsun, değil mi?" diye çıkışarak konuşmanın nabzını yükseltti. "Açmaya çalıştığın o kapı bir kere açılırsa geri dönüşü olmayacak, anlamıyor musun? Hiç başkaldırmıyor, söylediklerimi kabul eden biri gibi görünüyorsun ama beni gerçekten dinlediğini hiç görmedim. Sen hep yapmak istediklerini yaptın. Bütün uyarılarıma rağmen o kapıyı zorluyorsun Doğa."

Durdum ve ona baktım. "Ya o kapı çoktan açıldıysa?" Loş sokakta simsiyah görünen gözlerinin bana itiraz etmesini bekledim ama öylece baktı. "Ya o kapıyı sen açtıysan? Ne fark ettim biliyor musun? Tam buradasın, karşımdasın. O kapı yanımızda açık ama ikimiz de dışarıdayız." Dudakları konuşmak için aralandı ama ona izin vermedim. "Sen zaten bunun farkındasın, değil mi? Korkup başını çeviren hep bendim ama kaçmaktan çok yoruldum."

"Kapı yanımızda açıksa içeri gir o zaman Doğa," dedi gözlerine karanlık bir ifade çökerken. "Artık gerçeklere bakmaktan korkmuyorsan onlara adım atacak kadar da cesur ol, izin bekleme. Gerçekleri

görmeye başlaman onlardan korkmadığın anlamına gelmiyor. Yoksa hâlâ korkuyor musun?"

Bana meydan okuyordu.

"Öp beni," dedi birden. "Şimdi. Burada."

Bakışlarım dudaklarına indi, ardından tekrar gözlerinin içine baktım. Başını hafifçe yana eğerek gözlerini kıstı.

"Kimse bir gecede değişmez." Onunla savaşırsam bana karşılık vereceğini söylemişti. "Ne içeri girip o kapıyı kapatacağım ne de içeri girmen için sana elimi uzatacağım. Ne yapacağına sen karar vereceksin." Gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu. "Ama ilk önce bu geceyi atlatalım."

Bakışlarına inatla karşılık verdiğimde bir süre gözlerime baktı, ardından yanımdan geçip yürümeye başladı. Haklı olduğunu biliyordum, içeri girip kapıyı kapatması da beni içeri alması da onun seçimi olurdu ve bir başkasının seçimlerinin sonuçlarını yaşamak ile kendi seçimlerinin sonuçlarını yaşamak arasında büyük bir fark vardı. Birine mecbur kalırdın, diğerini hayatına kendi ellerinle çağırırdın.

Zihnim düşüncelerle ağırlaşırken sessiz adımlarla onu takip ettim. Sokağın sonuna geldiğimizde, "Koşma vakti," dedi ve eli elimin içine kaydı. Omzumun üzerinden baktığımda bir polis aracının alt sokaktan geçtiğini gördüm, kırmızı mavi ışığı düşüncelerimin üzerine düştü.

Sola sapıp koşmaya başladığımızda ayaklarımızın altında ezilen karın sesini duyabiliyor, tenimi yakan soğuğa aldırmıyordum. Sakin adımlarla yürüyen bir kedi duraksayıp bize baktı, ardından korkuyla koşarak arabaların altına saklandı. Sadece birkaç saniye sonra kedinin durduğu yerden hızla geçtik.

Bir süre koştuktan sonra köşeden dönen polis arabasının kırmızı mavi ışıklarını gördüm, korku ve adrenalin damarlarıma yayıldı ve daha düşünmeye fırsat bulamadan Ediz beni çekti. Hızımı alamayıp ona çarptığımda neredeyse düşüyordum ama beni tutarak düşmemi engelledi. Bir kapının açıldığını duydum ve kendimi Ediz'e yaslanmış halde bulduğumda Ediz'in sırtı da duvara yaslıydı, bir kolu belimi sarmıştı.

Açılan kapı ardımızdan kapandı ve derinlerden gelen müziği, birbirine karışan nefeslerimizin sesini duydum. Duvarda sadece kendi etrafını aydınlatan uzun, mavi bir ışık vardı. Yüzlerimiz birbirine

çok yakındı ve çıplak tenimin teninin üzerinde olduğunu fark ettim, ikimiz de buz gibiydik.

Ediz'in gözleri heyecan ve adrenalinle parlıyordu, nefes nefeseydi ve bakışları önce yavaşça yüzümde dolaştı, ardından dudaklarıma indi.

Başını arkasındaki duvara yaslayıp yavaşça yutkundu ve alaycı bir tavırla, "Sanırım polis tarafından kovalanmak beni tahrik ediyor," dedi.

Gözlerimi devirip ondan uzaklaşabilirdim ama gözlerim gözlerine takılıp kaldı. Başını yasladığı yerden çekmemişti ve bana kirpiklerinin arasından bakıyordu. Bakışları yavaşça boynuma indiğinde dudaklarını tenimde gezdiriyormuş gibi hissettim.

"Kesinlikle tahrik ediyor," dedi ama artık sesinde alaycılık yoktu.

Gözlerimi kaçırıp, "Yapma şunu," dedim ama çenemi iki parmağının ucuyla yakalayarak ondan kaçmama izin vermedi.

"Neyi yapmayayım?" Sesinde bir muziplik vardı.

Ondan kaçabilirdim ama bunu yapmayacaktım, gözlerinin içine baktım. "Bir kere düşünce çakılmadan rahatlamadığımı söyleyen sen, benimle çakılmak için elinden geleni yapıyorsun."

Kaşlarını kaldırarak, "Bak sen benim küçük kızıma," dedi.

Yavaşça ondan uzaklaştım. "Polis tarafından yakalanmanın da seni tahrik edeceğini sanmıyorum."

Yaslandığı yerden doğrulduğunda dudaklarının kenarı kıvrıldı. "Ellerim arkamda kelepçeli bir halde polis arabasının penceresinden sarksam ve beni öpsen bence güzel bir başkaldırı olur."

Yanımdan geçip uzun koridorda yürümeye başlamadan önce dudağının kenarındaki gülümseme büyüdü. İlk önce arkasından baktım, sonra, "Demir parmaklıkların ardından öpmem daha iyi bir başkaldırı olur," dedim. Duraksayıp afallamış bir halde bana baktı.

Kaşlarımı kaldırıp yürümeye başladım ve yanından geçip giderken gözleriyle beni takip etti. Bunu beklemediğini, hazırlıksız yakalanacağını biliyordum.

Boğuk bir sesle, "Ne dedin sen?" dediğini duydum ama cevap vermeden yürümeye devam ettim, yüzümde bir gülümseme vardı.

Koridorda ilerledikçe mekâna personelin girdiği kapıdan girdiğimizi anladım, müziğin sesi gitgide yükseliyordu. Ediz'in adımlarıma yetişmesi uzun sürmemişti, arkamdan yavaşça, "Sessiz halin yeterince

tehlikeli değilmiş gibi bir de o küçük ağzınla konuşuyorsun," dedi. "İrademe bu kadar çok güvenme."

"Cinselliğin zayıf yönün olduğunu bu kadar belli etme," dedim o arkamda yürümeye devam ederken. "Seni alt etmek istersem elime bir silah veriyorsun."

Muzip bir gülümsemeyle, "Lütfen beni alt et," dedi.

Ben durup ona bakarken o alaycı ifadesiyle yanımdan geçip koridorda yürümeye devam etti. Bir süre arkasından baktıktan sonra yavaşça onu takip etmeye başladım. Koridorun sonuna yaklaştığımızda durup bana baktı ve elindeki silahı uzatıp, "Dikkatli ol," dedi. Gözlerindeki muziplik gitmiş, yerini ciddi bir ifade almıştı.

Uzattığı silahı aldım. "Sen de dikkatli ol."

"Tuvaletler yan yana," deyince koridorun sonuna baktım. "İşi önce biten kapının önünde beklesin." Yürümeye başlayacaktı ki duraksayıp bana baktı. "Ters bir durum olursa silahı kullanmaktan çekinme, sonuçlarını da düşünme. Suçu üzerime alırım, sen sadece kendini korumaya bak."

Kaşlarım hafifçe çatılırken vereceğim tepkiyi beklemedi ve vakit kaybetmeden koridorun sonundaki tuvaletlere doğru yürümeye başladı. Kendimi yine Ediz'in içindeki savaş meydanının ortasında hissediyordum ama sanki Ediz'in savaşı durmuştu, kazananansa ben olmuştum.

Tuvaletin kapısının önüne geldiğimde Ediz çoktan gözden kaybolmuştu. Temkinli ve sakin bir ifadeyle kapıyı açıp içeri girdiğimde tuvaletin kalabalık olmadığını gördüm, gecenin ilerleyen saatleri olduğu için de insanların kanındaki alkol miktarı fazlaydı. Kimse üzerimde bir erkek gömleğiyle orada olmamı bakışlarıyla bile sorgulamadı.

Aynanın önünde genç bir kız rimel sürüyordu ama gözlerinden o kadar çok gözyaşı süzülüyordu ki makyajı daha da akıyordu. Sorunun gözyaşları olduğunu fark edemeyecek kadar sarhoştu. Mutsuzdu ve tamamen kendi dünyasına, kafasının içine çekilmiş gibi görünüyordu.

Silahı elimden geldiğince saklamaya çalışarak kıza doğru yürüdüm, silahı kullanmama gerek kalmayacağını hissediyordum. Yanına yaklaştığımda dikkati çok çabuk dağıldı ve ağlamaktan kızaran gözleriyle aynadan bana baktı.

Tam ona iyi olup olmadığını soracaktım ki birden, "Ne kadar güzelsin," dedi. "Çok duru bir güzelliğin var."

Gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedim ve elindeki rimeli gösterdim. Onu durdurmak amacıyla, "Rimelini kullanabilir miyim?" diye sordum. Boş gözlerle elindeki rimele baktı, ardından onu bana uzattı. Rimeli alıp fermuarı açık duran çantasının içine koydum.

"Seni bu kadar ağlatan nedir?" diye sordum samimi bir merakla.

Bakışları dalgınlaştı, alkolün etkisiyle tepkilerini kontrol edemez haldeydi. "Sevilmiyorum." Kaşlarını çattı. "Halledilmeyecek bir konu değil, sadece çok..."

Cümle bile kuramadığını fark ederek, "Sarhoşsun," diye devam ettirdim sözlerimi. Zar zor başını salladı.

"Beni burada yalnız başıma bıraktı, terk edip gitti." Mutsuzluğu o kadar içtendi ki ona yardımcı olmak istedim ama bunu yapamazdım. Bu mutsuzluğu kendi çıkarım için kullanmak zorundaydım. "Beni değil, onu seviyormuş," diye devam etti.

O sırada çantasının içindeki telefonu çalmaya başlayınca bakışlarım telefonun ekranına kaydı.

"Yakın arkadaşım," dedi her bilgiyi benimle paylaşmak zorundaymış gibi. "Beni çok merak etmiştir."

Hiç düşünmeden çantasından telefonu aldım ve açtım. Telaşlı bir ses, telefonu yabancı birinin açtığını fark edince daha da telaşlandı. Sakinliğimi koruyarak karşı tarafa hızlıca bilgi verdim, tam olarak nerede olduğumuzu bilmiyordum ama neyse ki arkadaşı biliyordu. Arkadaşının duygusal olarak kötü bir durumda olduğunu söyledikten sonra gelip onu alacağından emin oldum ve telefonu kapatıp çantasına geri koydum.

Aynanın önündeki ruju göstererek, "Rujunu kullanabilir miyim?" diye sordum ve yine boş gözlerle rujuna baktı, gördükleri ve duydukları zihnine tutunamıyordu. Yarın sabah bu konuşmayı hatırlamayacaktı. Rujunu alıp bana uzattı.

"Teşekkür ederim," dedim melek gibi bir gülümsemeyle ama içinde bulunduğu durumu kullanmak gibi bir şeytanlık yaptığım için kendimi kötü hissediyordum. "Elbiseni de kullanabilir miyim?"

O kadar sarhoş ve mutsuzdu ki bu talebim kafasını bile karıştırmadı. Bu gece her şeyden vazgeçmiş gibi sırtına uzanıp elbisesi-

nin fermuarını açmaya başlayınca tedirgin gözlerle tuvaletin içine baktım ama içeri girdiğimde burada olan iki genç kız artık yoktu. O, fermuarını açmakla uğraşırken elimdeki silahı çantasının yanına koydum ve üzerimdeki gömleği çıkardım.

İp askılı, saten, siyah bir elbiseydi. Elbiseyi çıkarır çıkarmaz Ediz'in gömleğini ona giydirdim ve bütün düğmelerini tek tek kapattım. Hızla sütyenimi çıkarıp göğüslerimi gizlemek için bir kolumu önümde tuttum.

"Arkadaşın buraya gelecek," dedim vicdanımı rahatlatmak için. Bir yandan da tek elimle elbiseyi düzeltiyordum. "Tuvaletten sakın ayrılma, olur mu?"

Elbiseyi üzerime geçirdim ve saçlarımı omzumda toplayıp fermuarı kapatmak için sırtıma uzandım. Kızın çoktan çıkarmış olduğu yüksek, kalem topuklu ayakkabıları da ayaklarıma geçirdim, biraz büyük olsalar da işimi görürlerdi.

Aynaya bakarak kurumaya başlayan saçlarımı iki elimle kabarttım ve öne eğilerek kızdan aldığım kırmızı ruju dikkatli bir şekilde dudaklarıma sürdüm. Ardından bakışlarım silaha kaydı ve masum bir gülümsemeyle kıza döndüm.

"Çantanı da bana hediye ettiğin için teşekkür ederim," dedim aynı masumlukla. "Bugün benim doğum günüm."

"Çantamı sana mı hediye ettim?" diye sordu kafası karışmış bir halde. Ardından kabalık ettiğini düşünmüş gibi mahcup bir gülümsemeyle, "Doğum günün kutlu olsun," dedi. Yüzümdeki gülümsemeyi yerinde tutmak için zorlanarak önüme döndüm ve kızın çantasından telefonunu ve cüzdanını çıkarırken, "Kötü bir insan oluyorsun Doğa," diye kendi kendime mırıldandım.

Silahı çantaya yerleştirip fermuarı kapattım ve çantayı koluma takıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak kıza döndüm. "Sakın buradan ayrılma."

Kız boş boş gözlerime bakarken tuvalette geri geri gittim ve tekrar, "Sakın," diyerek onu uyardım. Ardından tuvaletten çıktığımda Ediz'in duvara yaslanmış bir halde, sıradan bir gece geçiriyormuş gibi sakin bir ifadeyle beni beklediğini gördüm. Tuvaletten çıktığımı görünce beni dikkatle süzdü, o sırada ben de onu incelemeye başlamıştım.

Siyah bir takım elbise giymişti ve gömleğinin birkaç düğmesi açıktı. Pantolonun ona biraz dar geldiğini fark edince gülümsedim.

Aynı anda o da ayakkabıların ayağıma büyük geldiğini fark edip, "Ayakkabılar güzelmiş," dedi.

"Pantolonun da öyle," diye karşılık verdim.

Umursamaz bir tavırla tutmam için elini bana uzattı ve gözlerimin içine baktı. Yavaşça elini tuttuğumda içeriye doğru yürümeye başladık, ayağımdaki ayakkabılara rağmen Ediz benden uzundu. Dışarıdan bakan biri polisten kaçtığımızı asla tahmin edemezdi, uyumlu bir çift gibi görünüyorduk daha çok.

Kalabalığa karıştığımızda Ediz elimi bırakıp elini belime götürdü. Dans eden, birbirine karışan bedenlerin arasından geçerken arkamda durmaya özen gösterdiğini hissettim.

Kulağıma eğilerek, "Polisler burada," dedi. "Sayıları tahmin ettiğimden daha az."

Dans pistinin ortasına geldiğimizde Ediz elini kaydırıp kolunu belime sardı ve beni kendine doğru çekti. "Dans etmelisin," dedi. "Dikkat çekeceğiz."

Ediz bana dans etmemi söyleyene kadar şarkıya hiç dikkat etmediğimi fark ettim, çevremizde dans eden insanları gözlemleyerek şarkıya kulak verdim. Bir yıkımın ortasındaydım ama bunu umursamadan dans etmek için daha iyi bir yer var mıydı?

Başımı geriye atarak Ediz'in göğsüne yasladım ve gözlerimi kapatarak yanıp sönen ışıkların karanlığın içinde tenimi okşamasına izin verdim. Ardından müziğin ritmini yakalayarak sakin hareketlerle dans etmeye başladım. Değişim için yıkımdan daha iyi bir fırsat var mıydı?

Ediz başparmağıyla karnımı okşamaya başladığında bir plan yaptığını ve tamamen kaçmaya odaklandığını biliyordum. Bir süre sonra beni kendine biraz daha çekmesiyle planını yaptığını anladım. O sırada yanımızdan geçen garsonu durdurdu. Garsondan aldığı bardağı bana uzattığında bunun bir shot bardağı olduğu fark ettim ve anlam veremeyerek Ediz'e baktım.

"Tekila," diye açıkladı. "İçmeden önce tuz, içtikten sonra da limon yalaman gerekiyor."

Kafam karışmış bir halde bardağı Ediz'den aldığımda garson hâlâ yanımızda duruyordu. Ediz elinin üzerine tuz dökerken merakla onu izledim, ardından bir dilim limon alıp onu bana uzattı. Şüpheyle limonu da aldım. Garson yanımızdan uzaklaşırken Ediz elini bana uzatarak, "İlk önce tuzu yalaman gerekiyor," dedi.

"Bu nereden çıktı?" diye sordum.

"Yeni yaşın için," dedi. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Doğum günümü biliyor, daha da ötesi hatırlıyordu.

"Sen..." Konuşmama izin vermedi.

"Tuzu yaladıktan sonra içkiyi fondip yap."

Şaşkınlığımı atamayarak ona bakmaya devam ettim, ardından dudaklarımı yüzümün hizasında tuttuğu eline götürüp tuzu yaladım. Dilim tenine dokunduğu anda gözleri kararsa da başka tepki vermedi.

Söylediği gibi tekilayı fondip yaptım, alkol boğazımı yakarken yüzümü hafifçe buruşturdum ve limon dilimini dudaklarıma götürdüm. Ediz bardağı elimden alıp limon dilimini içine attı, sonra bardağı yuvarlak bar masasının üzerine koydu. Ardından bir kolunu belime sarıp beni yavaşça kendine çekerek, "Doğa, seninle daha farklı bir yerde, farklı şartlar altında tanışmak isterdim," dedi. "Belki bir kampüste, aceleyle derse yetişmeye çalışırken bana çarpardın."

Acı, bir sis bulutu halinde kalbime çöktü ama onu elime alsam taşıyamayacağım kadar ağırdı.

Yaşanmamış olması, bir daha yaşanamayacak olması bunun hayalini kuramayacağım anlamına gelmiyordu. "Kesin başlangıçta arabanı çizmek isteyecek kadar sinir olurdum sana."

Tek kaşını kaldırarak, "Demek başlangıçta?.." dedi. "Sonra?"

"Sanırım seni gizemli bulurdum," dedim sorunun tam yanıtını vermeyerek. "Merak ederdim."

Gözlerimin içine anlam veremediğim bir ifadeyle bakınca ne düşündüğünü merak ettim.

"Aynı ortamlarda bulunduğumuzda gözümün üzerinde olacağından ama senin bunu fark etmeyecek kadar kendi dünyanda olacağından eminim," dedi gözlerini kısarak. "Bir gün kantinde tek başına otururken sandalyeni çekip karşına otursaydım ne yapardın acaba?"

Bunu düşünmek onu eğlendirmişti.

Emin olamayarak, "Bu kadar girişken olur muydun?" diye sordum.

"İstiyorsam elde ederim," dedi.

Bakışlarımı kaçırdım. Belimi daha sıkı sardı ve beni iyice kendine çekerek bedenimi bedenine yasladı. Bir elimle kolundan destek alırken içimdeki küçük kızın ona tutunduğunu hissettim. Gözlerimi kapatarak içimdeki hislerle savaştım, her biri tüm yaşananları bir kenara bırakıp onun kollarına teslim olmam için bana direniyordu. Kırık dökük bir sesle, "Bütün inancımı paramparça ettin Ediz," dedim.

"Olması gereken başından beri buydu," dedi. "Hâlâ olması gereken bu."

"O zaman bırak böyle kalsın."

Parmakları tenime saplandı, sanki beni bırakmak istemiyor gibiydi. Benden çok kendisiyle konuştuğunu hissettirerek, "Direnebildiğim yere kadar direndim," dedi. Ardından derin bir nefes alarak gözlerimin içine baktı. "Artık gitmeliyiz, polis sayısı artıyor."

Ben polisleri görebilmek için etrafıma bakmaya başlarken Ediz'in eli belimde yavaşça kaydı ve elimi tutarak beni kalabalığın içinde çekmeye başladı. Önüme dönüp dans eden insanlara çarpmamaya çalıştım ama o kadar kalabalıktı ki Ediz'i kaybetmemek için elini sıkıca tuttum. İnsanların oluşturduğu küçük bir boşluktan Ediz'in bar masalarının birinden bir şişe aldığını gördüm. DJ kabininin altında bir kapı vardı ve oraya doğru ilerlediğimizi fark ettim.

Sonunda kapıya ulaştığımızda tekrar omzumun üzerinden kalabalığa bakarak dikkat çekip çekmediğimizi anlamaya çalıştım ama kalabalıkta göze çarpan bir değişim yoktu. Ediz'in peşinden içeri girdim ve odanın bir kulis olduğunu fark ettim.

Ediz elimi bırakıp vakit kaybetmeden şişenin kapağını açarken ben de odanın kapısını kapattım. Şişedeki içkiyi etrafa dökmeye başladı.

Gergin hissederek, "Ya işe yaramazsa?" diye sordum.

"Demir parmaklıkların ardında beni öpeceğin günü beklerim," dedi içkiyi dökmeye devam ederken alaycı bir sesle. Boşalan şişeyi bir köşeye atıp cebinden bir çakmak çıkardı. Ardından yanan çakmağı yere attı ve ateşle buluşan alkol anında alev aldı.

Alev alkolün döküldüğü yerlere tırmanarak büyürken Ediz yanıma gelip, "Dakikalar içinde dışarıdayız," dedi. Elimi tutarak kapıyı açtığında hâlâ alevlere bakıyordum.

Gürültülü müzikle kendinden geçen kalabalığın arasına tekrar karıştığımızda Ediz yangının çıktığı yerden uzaklaşıyordu ama çıkışa da çok yaklaşmamaya çalışıyordu. Bana doğru eğilerek, "Panik ortamında sakın elimi bırakma," dedi.

"Birbirimizi kaybedersek ne olacak?" diye sordum her duruma hazırlıklı olmak için.

"Silah yanında, değil mi?" Hızlıca bir plan yapıyor olmalıydı, hafifçe başımı salladım. "Güzel. Birbirimizi kaybedersek bir alt sokağa git ve saklan, benim dışımda kimse için saklandığın yerden çıkma. Ne olursa olsun."

Gergin gözlerle etrafa bakarak, "Tamam," dedim. İçinde bulunduğumuz durum hakkında daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan müzik birden kesildi. İnsanlar buna anlam veremeyerek birbirlerine baktılar ve itiraz mırıltıları yükseldi, herkes alkollüydü ve eğlenmek istedikleri belliydi. Ardından duman kokusu aldım, yavaş yavaş etrafa yayılıyordu.

Sessizliğin yerini yangın alarmının sesi aldığında panik, kalabalığın içinde bir bomba gibi patladı. İnsanların kanındaki alkol miktarı hissettikleri paniği ve verdikleri tepkileri kontrolden çıkardı.

Kalabalıkla beraber hareket ederek çıkışa yöneldiğimizde Ediz'in neden merkezde durmaya özen gösterdiğini anladım, etrafımız insanlarla çevriliydi ve polisler bizi fark etse bile o kalabalığın içinde bize ulaşmaları imkânsızdı.

Bir adam bana arkamdan sertçe çarpınca kalabalığın önüne doğru itildim, daha ne olduğunu anlamadan elimin Ediz'in elinden kaydığını hissettim. "Yavaş!" diye öfkeyle bağırarak kalabalığın arasından az önce Ediz'in bulunduğu yere baktım ama öne doğru itildiğim için yerim değişmişti ve Ediz geride kalmıştı.

"Ediz!"

Kalabalık duraksamama izin vermedi ve bir akıntıya kapılmış gibi insanlarla beraber dışarıya sürüklendim. Soğuk hava tenime dokunduğunda insanların arasından sıyrılarak gözlerimle Ediz'i aramaya başladım ama bu kalabalığın içinde onu bulmamın imkânsız olduğunu, birbirimizi kaybettiğimizi biliyordum.

Hızla etrafı gözlemlediğimde çok fazla polis arabası olduğunu fark ettim ama insanlar o kadar korku ve panik içindeydi ki kimseyi

sakinleştiremiyorlardı, ortalık yatışmadığı sürece de bizi bulmaları imkânsızdı.

Gözümü açık tutarak insanlardan uzaklaşmaya başladım, bir yandan da silahı kontrol etmek için çantanın fermuarını açıyordum. Polislerin beni otelden kaçtığım halimle aradıkları için bu halimle dikkat çekmeyeceğimi düşünüyordum ama yine de tetikte olmalıydım. Çantanın içine bakarken birden duraksadım.

Gülerek saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve Ediz'in yerine alaycı bir sesle, "Küçük kedi dört ayağının üzerine düştü," dedim.

Elimi çantanın içine sokup araba anahtarını çıkardım ve kaldırımın kenarına park edilmiş arabalara baktım. Arabanın yakınlarda olduğunu umarak kilit açma tuşuna bastım ve sokağın ilerisinde beyaz bir arabanın ışıkları yanıp sönerek kilidin açıldığını haber verdi.

Şaşkınlıkla güldüm.

Vakit kaybetmeden arabaya doğru ilerledim ve hızla sürücü koltuğuna geçtim, anahtarı kontağa yerleştirip çevirdim. Motorun çalışmasıyla radyo kendi kendine açıldı ama buna aldırmadan yola odaklandım ve direksiyonu kırarak vakit kaybetmeden arabayı hareket ettirdim.

Sokağın sonundan sağa döndüm ve bir alt sokağa giden yola saptım. Dar ve karanlık yoldan geçerken bir aksilik olmamasını, Ediz'in anlaştığımız yere sorunsuz bir şekilde gelmesini umuyordum. Aksi takdirde ne yapacağımı bilmiyordum.

Ediz'in bahsettiği sokak sakin ve sessizdi, arabayı dikkat çekmemesi için kaldırım kenarında boş bulduğum bir yere park ettim ve motoru durdurdum. Ardından gerginlikle arkama yaslanarak beklemeye başladım ve radyo istasyonlarını dolaştım. Bu gece ve muhtemelen önümüzdeki günler haber bültenleri Ediz Çağıran tarafından kaçırıldığım haberleriyle dolu olacaktı, olayın nasıl aktarıldığını öğrenmek istiyordum.

Sonunda bir haber kanalı bulduğumda arkama yaslanıp dirseğimi arabanın kapısına dayadım ve şakaklarımı ovuşturdum. Gözlerimi ön camdan sokağa dikmiş, sakin bir yüzle Ediz'in gelmesini bekliyordum ama içimdeki gerginlik artıyordu.

Spiker bir son dakika haberiyle yayına devam ederken bakışlarım radyoya çevrildi. Kadın sakin ve etkili bir diksiyonla haberi sunduğu

sırada yüzümdeki kasların yavaş yavaş gevşediğini, uyuşmaya başladığını fark ettim. Dudaklarım hafifçe aralanırken kulaklarım uğuldamaya başlamıştı, bir panik dalgasının bana çarptığını hissettim. Nabzım hızlanırken arabanın kapısını açıp dışarı çıktım ama sanki ayağımın altındaki zemin yumuşamıştı.

Şaşkınlıkla etrafıma bakarak arabaya yaslandım, önüme düşen saçlarımı kulaklarımın arkasına alıp ellerimi başımın iki yanında tuttum. Sakinleşmem lazımdı, paniklememin bana hiçbir faydası yoktu. Üzülmemin bana hiçbir faydası yoktu. İçine atıldığım ateş artık beni yakmıyordu, yana yana nasıl yakacağımı öğrenmiştim.

"Doğa?"

Ediz'in sesini duyunca başımı kaldırıp ona baktım. Bana doğru yürüyordu ve kaşları endişeyle çatılmıştı. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama hissettiğim üzüntünün ve çaresizliğin yanında ateş gibi yandığımı biliyordum.

Yanıma geldiğinde dolan gözlerle ona baktım.

Ediz gözlerine çöken karanlıkla, "Biri sana zarar mı verdi?" diye sordu.

"Bu gece bitsin artık," dedim titreyen bir sesle ve dikkatle yüzümü inceledikten sonra beni yavaşça kollarına doğru çekti. Gözlerimi sıkıca kapatarak titrememi durdurmaya çalıştım ama sarsılıyordum.

"Doğa," dedi Ediz sakin kalmak için çaba göstererek. "Endişeleniyorum."

Haber spikerinin sesi zihnimde oradan oraya çarpıyordu.

"Haber bültenimize ulaşan bir son dakika haberiyle yayına devam ediyoruz. Emniyet Müdürü Osman Güngör'ün kızı Doğa Güngör'ün, bir yıl önce polisle çıkan çatışmada ölen Avukat Levent Çağıran'ın oğlu Ediz Çağıran tarafından kaçırıldığı bilgisini sizlere aktarmıştık. Ediz Çağıran'ın çeşitli suçlara karıştığı, Doğa Güngör'ün de ona yardım ettiği ortaya çıktı. Ankara Emniyet Müdürü Osman Güngör, iki ismin de arananlar listesinde yer aldığını açıkladı."

3. SAVAŞ MEYDANI

Akan zaman insanları ilkelliğin koynundan alıp daha çağdaş bir yaşamın içine mi bırakmıştı? Yoksa bir arada yaşamanın kuralını bulup bir illüzyon mu yaratmıştık? İnsanlık tarihinde kendini gösteren ilkellik geçmişin derin ve karanlık sayfalarına mı gömülmüştü, yoksa insanın derin karanlığına mı saklanmıştı?

Bir ormanda değildik ama attığımız adımlar ağaçların sessizliği taşıdığı, toprağın insanlığın en karanlık tarafına şahit olduğu zamanların yankılarını taşıyordu. Tehlikenin nereden geleceğini bilmiyorduk.

Gözler daima açık olmalıydı.

Kulaklar her sesi duymalıydı.

Görmeli, işitmeli ve bilmeliydik.

Güçlü olmalı, uyum sağlamalı, daima uyanık olmalıydık.

Doğanın kanunları vardı ve bu kanunlar ağaçların yerini gökyüzüne yükselen apartmanlar aldığında bozulmuyordu, her daim geçerliliğini koruyordu. Güçlü olan kazanırdı.

"Evrim gerçektir. Değişim ve gelişim kaçınılmazdır. Ama hisler... Hisler daima ilkeldir."

Arabanın kapısını açan Ediz beni kucağına aldığında soğuk beni karşılamıştı. Zihnim uyku ile uyanıklık arasında bir yerde, kaçmak ile teslim olmanın çatışması içindeydi. Tamamen uykuya dalsaydım kaçıp kurtulacaktım ama yapamıyordum, gözlerimi açıp yaşananlara baksaydım yüzleşecektim ama olmuyordu.

Ediz dağ evine doğru ağır ağır yürümeye başladığında botlarının altında ezilen karın sesini duyabiliyordum. Ne düşünüyordu, ne hissediyordu bilmiyordum ama beni tutan kolları kaskatıydı.

Dağ evinin yüzüme vuran sıcaklığını hatırlıyorum. Sessizlik bizi karşılamıştı.

Ediz beni yatağa yatırırken, yaşananları düşünüyordum. Bir haber spikeri uğradığım ihaneti tüm ülkeye ilan etmişti ama insanlar bunun bir ihanet olduğunu bile bilmeyecekti. Kim bilir kapalı kapılar ardında benim hakkımda ne düşünecekler, neler söyleyeceklerdi. Ediz'in beni uzak tuttuğu ateşin ne kadar kavurucu olduğunu o ateşin içinde yanmaya başlayınca anladım.

Başım yastığın içine gömülürken babamı düşünmüştüm. Bana bunu nasıl yapabilmişti? Bu soruyu kendime sorduğumda hissettiğim kırgınlık ve yalnızlıktı ama sonra onun için kendimi feda ettiğim gerçeği usulca bana yaklaşıyor, gözlerimin içine bakıyordu. Kırgınlık ve yalnızlıktan sızan acının yavaş yavaş öfkeye dönüştüğünü o zaman hissettim.

Bu öfkeyle ne yapacağımı, bu ormanda nasıl hayatta kalacağımı, kazanmanın anahtarı olan gücü nasıl bulacağımı bilmiyordum.

Zihnimdeki o ses, "İlerlemek bir adımla başlar," diyerek bana kendini hatırlattı.

Gözlerim daima açık olmalıydı.

Kulaklarım her sesi duymalıydı.

Görmeli, işitmeli ve bilmeliydim.

Ediz ayakkabılarımı ve elbisemi çıkardıktan sonra beni yorganın altına soktu, yorganın soğukluğu tenime serildi. Ediz'in oturduğu yerden kalkmasıyla yatak sarsıldı ve o uzaklaşırken kulaklarım adımlarının sesini takip etti. Dışarıdan bakan biri için evin içinde atılan sıradan adımlardı bunlar ama ben daha derinini görüyor, hissediyordum. Sakin ama tehditkârdı.

Sonra uykuya daldım.

Kapalı gözlerimin ardında suyun içindeydim.

Koyu renkli, uzun saçlarım etrafımda yüzerek yüzüme dokunuyordu ve suda kırılan ışığı izliyordum. Suyun uğultusu kulaklarımdaydı. Yavaşça başımı çevirdiğimde saçlarım suyun içinde ağır ağır dalgalandı.

Işık yavaş yavaş karanlığa büründü, küvet derinleşti ve kayboldu ama ben hâlâ suyun içindeydim. Burada kimse yoktu. Ardından suyun içinde, önümde duran arabanın anahtarını gördüm. Elimi uzatsam

tutabileceğim kadar yakınımda, ağır ağır suyun derinliklerine doğru çekiliyordu. Uzandım ve onu tutmaya çalıştım ama parmaklarım kavrayamadı, anahtar derinlere batarken elim boş kaldı.

Avucumu açarak içindeki boşluğa baktım, ardından yalnız olmadığımı anladım. Suyun içinde başımı çevirirken saçlarım etrafımda dalgalandı ve Ediz'in karşımda durduğunu gördüm. Üzerindeki gömleği suyun içinde hafifçe dalgalanıyordu, su kısa saçlarını hareketlendirmişti ve gözlerini bile kırpmadan bana bakıyordu.

"Yaşamın suda başladığını biliyor muydun Doğa?" Ediz'in sesiydi bu ama karşımda durmuş gözlerime bakan adamın dudakları sessizlikle mühürlenmişti. "O karanlık derinlikte hüzünlü bir mucize. Yaşamın varoluşa öğrettiği ilk gerçek yalnızlıktı."

Sesinin derinlerden geldiğini düşündüm, sonra yanıldığımı anladım ve yüzeyden geldiğini düşündüm. Rüyada olduğumu o zaman fark ettim, Ediz bu rüyaya gerçeğin içinden sesleniyordu. Uykuya gömülmüş bedenimin başında oturmuş, benimle konuşuyordu.

Suyun içinde elimi uzatıp Ediz'in yüzüne dokundum. Yüzünü elime doğru çevirdi, gözlerini kapattı.

Onun gözlerini kapatmasıyla benim gözlerim rüyadan gerçeğe açıldı.

Anlam veremeyerek sessiz odaya, ardından başımı çevirip Ediz'e baktım. Yanıma uzanmış uyuyordu ve huzursuz görünüyordu. Ne zaman uyumuştu? Ne zamandır uykunun derinliklerindeydim? Benimle konuştuğundan emindim ama bir rüyanın içinde zaman bambaşka akıyordu, bana birkaç saniye öncesinde ulaşan sesi kaç saniye geride kalmıştı?

Ediz'in yüzüne uzun uzun baktım. Uykudayken o kadar başka bir insanmış gibi görünüyordu ki buna şaşırıyordum ama bir yandan da tanıdığım biriyle karşılaşmış gibi hissediyordum. Ediz'in derinlerinde gördüğüm adam buradaydı, yanımda uyuyordu. Elimi yavaşça yüzüne uzatıp parmaklarımın ucuyla ona dokundum. Uykusu parmaklarımın ucunda dağılacak gibiydi ama uyumaya devam etti.

"Benim yürümek zorunda kalacağım bütün yolları tanıyorsun," dedim. "Yürümem gerektiği halde yürümediğim yolları biliyorsun. Ediz, ben kayboldum ve sen bunu biliyorsun." Elimi yüzünden çek-

tim. "Bu yolları tek başıma yürümekten çok korkuyorum ama bunu sana söyleyemem."

Uykusunda derin nefesler almaya devam etti.

İçimi kimseye dökmediğimi fark ederek, "Savaşmayı bilmeyen biri için kendini feda etmek daha kolaydır," dedim. "Savaşacak kadar cesur değildim ama emin ol, savaşmak kadar teslim olmak da cesaret istiyor. Yine de kendimi feda etmektense savaşmış olmayı dilerdim."

Ömür boyu hissettiğim bir gerçeği ilk defa dile getirerek, "Çok yalnız hissediyorum," dedim. Hep hissetmiştim. "Sana öyle bir inandım ki koşullar ne olursa olsun koşup kapısını çalacağım tek insandın. Gidecek bir yerin varken bir daha oraya gidemeyeceğini bilmek, gidecek hiçbir yerinin olmamasından daha kötü. Bana bunları neden yaşattın?"

Bu soruyu sorarken sesim titredi ve Ediz'in yeşil gözleri açıldı. Uyumadığını, söylediğim her şeyi duyduğunu bakışlarındaki derinlikten anladım. Ağladığımı fark etmemi sağlayan da yine bakışları olmuştu.

Yatakta doğrulup elimin tersiyle yanağımdaki gözyaşlarını sildim, diğer elimle yorganı çıplak gövdemin üzerinde tutuyordum.

Kendime sinirlenerek, "Sana her defasında neden kanıyorsam?" diye sordum. İçten içe ağzımdan dökülen her gerçeğin farkında olduğunu biliyordum ama onları benden duyması bambaşka bir durumdu. Ruhumu çırılçıplak hissettim.

Yataktan çıkacağım sırada Ediz uzanıp bileğimi tuttu ve beni durdurdu. Omzumun üzerinden ona baktığımda bana değil, gözlerini diktiği boşluğa bakıyordu. Yavaşça bakışlarını bana çevirerek gözlerimin içine baktı.

"Uykumda ya da gözlerimin içine bakarak," dedi kendinden emin bir tavırla. "Bana bunları ne şekilde söylediğinin bir önemi yok, istersen sonsuza kadar sus ama ben zaten senin bir bakışından ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlarım Doğa. Duymamı istemediğin cümleler mi kurdun? Sen daha kendi içinde bu cümleleri duymuyorken ben seni zaten duyuyordum."

Bileğimi çekmeye çalıştım ama daha sıkı tuttu, kaçmama izin vermedi. Yatakta yavaşça doğrulup tam karşımda durdu ve gözlerimin içine baktı.

"Yaşananları kişiselleştirmek istiyorsan durma, yap çünkü kendini dibe çekmeden gerçekleri göremeyen bir yapın var," dedi. "Uykuda olsun ya da olmasın, bir insana içini açıyorsan o insandan bir beklentin olduğu için bunu yapıyorsun demektir."

Önce bileğimi tutan eline, ardından tekrar gözlerine baktım.

"Sana yaşattıklarım kötüydü, evet," diye itiraf etti. "Çoğunu da kötü olduğunun bilincinde olarak yaptım. Benden nefret edebilirsin, hiçbir zaman bunu engellemeye çalışmadım. Nefret etmemeyi seçen sendin." Dudaklarından dökülen kelimeler o kadar şüphesiz ve sağlamdı ki yıkılmaz kaleler gibi karşıma dikiliyordu. "Nefret edersen durumu kendin için kolaylaştırırsın ama etmiyorsun ve bu seni bir çıkmaza sokuyor."

Artık kaçmayacağımı biliyormuş gibi bileğimi bıraktı.

"Madem yürümen gereken yolları tanıdığımı düşünüyorsun, beni iyi dinle," dedi. "İlerlemek istiyorsan ilk önce seni köşeye sıkıştıran çıkmazdan uzaklaş. Bunu yapman için iki seçeneğin var ve birincisini söyledim. Benden nefret et." Gözlerimin içine bakarak yüzünü yavaşça bana yaklaştırdı ama yine de aramızda biraz mesafe bıraktı. "Bunu yapamıyorsan içinde bulunduğun karmaşadan uzaklaş ve o karmaşaya bak."

Kaşlarımı çattım, artık kaçmayacağım doğruydu.

"Konu hiçbir zaman sen değildin," dedi. "Tüm yaşananların asıl hedefi Atalay'dı. Sen benim savaşacağım bir insan değildin Doğa. Kötülük ne, onu bile bilmiyordun. Sana bir savaş açmam için bana bir zararının dokunması gerekiyordu ama dediğim gibi kötülük ne, onu bile bilmiyordun. Seninle hiçbir zaman kişisel bir problemim olmadı."

"Madem bütün mesele Atalay'dı, neden bu savaşı onunla sınırlı tutmadın?" diye sorguladım. Bu sessizce sorulan bir hesaptı. "Madem ben senin savaş açacağın biri değildim, neden bana saldırdın?"

"Ben savaşı Atalay'a ve onun sahip olduğu her şeye açtım," dedi. "Seninle daha farklı bir yerde, daha farklı koşullar altında tanışsaydık yaşananları bir kenara bırak, küçük bir mevzudan dolayı bile kalbini kırsaydım bu bana dokunurdu."

Bir süre sessizlik çöktü ve o sessizliğin içinde birbirimizi izledik.

"Sokaktan rastgele birini çevir," dedi. "Eline bir silah ver ve ona parmağının ucuyla rastgele bir insanı göster, onu öldürmesini söyle.

Bunu yapmayacaktır. Yapmaya mecbur bırakırsan da çok büyük bir yıkım yaşayacaktır. Bu iki insanı o sokaktan al, bir savaş meydanına koy ve iki ayrı cephede düşman olarak karşı karşıya gelmelerini sağla. O sokakta basılamayan tetiğe savaş meydanında gözlerini bile kırpmadan basacaklardır. İnsanın zihni derin ve karanlıktır Doğa. Birini düşman olarak gördüğünde ona ait olan her şeyi insanlıktan çıkarırsın. Karşında bir insan değil de bir böcek varmış gibi davranırsın. Bu yola çıktığımda durumun bundan çok mu farklı olduğunu sanıyorsun? Ne yapacaktım, bir savaş açmışken insanlık mı gösterecektim? Beklediğin neydi, merhamet mi? O zaman bu savaşı neden başlattım?" Bakışları keskindi. "Bu savaşı başlattığımda sen en önemsiz hamlem olacaktın, Atalay'ın en uzak olduğu kişiydin. Sonra asıl savaşı sen benim içimde başlattın ve sana çok direndim."

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Biz seninle bir savaş meydanında tanıştık Doğa," dedi.

Belki de içten içe tüm bu gerçeklerin farkında olduğum için Ediz'den nefret edemiyordum. Kendime, Atalay'a, babama olan öfkem Ediz'e olan öfkemden daha fazlaydı çünkü Ediz başından beri bu savaş meydanında düşman tarafındaydı. Kendi tarafımı tutmamış, Atalay'ın ve babamın safında yer alarak onları kollamıştım ama sırtıma bıçak saplamışlardı. Ediz kendinden eminken ve atacağı adımları bilirken biz kendi içimizde parçalanmıştık.

"Artık beni bir hamle olarak görmüyorsun, değil mi?" diye sordum gözlerine derinlerde saklanan bir korkuyla bakarak.

"Görüyorum," diye itiraf etti. Gözlerimi yüzümde gezdirdi, ardından tekrar gözlerime baktı. "Hatta artık önemsiz bir hamle olarak da görmüyorum, büyük bir hamlesin."

Duyacaklarımdan korkarak, "Beni bir hamle olarak kullanacak mısın?" diye sordum.

Dudağının kenarı alaycı bir ifadeyle kıvrıldığında gözlerindeki karanlığın ucu bucağı görünmüyordu. Çıplak gövdemi kapatan yorganı korkuyla daha sıkı kavradım.

"Bana karşı kullanılabilecek bir hamle olarak görüyorum," dedi ve başlangıçta kurduğu cümlenin manasını anlayamadım. Anladığımda da afallayarak gözlerimi kırpıştırdım. Gözleri dudaklarıma kaydı ve

bakışları yoğunlaştı. Ardından tekrar gözlerime bakarak, "Sen artık düşmanın tarafında değil, benim tarafımdasın," dedi.

Söylediklerini düşündüm. Onun gözünde, ona karşı kullanılabilecek bir hamle olmak bana nasıl hissettirmeliydi bilmiyordum. Bunu nasıl yorumlamalıydım bilmiyordum.

"Baban olacak o adama gelince," dedi ben düşüncelerimin içinde dolanırken, "böyle bir haber yayarak bana zarar vermek istedi ve sana bir uyarıda bulundu. Öfkeyle verilen bir karardı, istediğini elde edemeyecek ama bedelini ödeyecek."

Gerildiğimi hissettim.

"Yakalanırsak..." Ediz sözlerimin devamını getirmeme izin vermedi.

"Hayır," dedi. "Yakalanmamız onun da işine gelmez çünkü ikimizin de anlatacaklarından korkar. Öfkeyle verilen bir karar derken bundan bahsediyordum. Yaptığı sana da bana da zarar verecek türdendi ama sakinleştiğinde kendi bacağına da sıktığını fark edecek."

Babamın yüzü gözlerimin önündeydi, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Günün birinde bir yüzleşme yaşayacaktık ve o gün geldiğinde olacaklardan korkuyordum.

Düşüncelerimin arasında, "Bana mücadele etmeyi öğretir misin?" diye sordum. Belki o gün geldiğinde kendimi koruyabilirdim. Buna itiraz edeceğini hissettiğim için konuşmak üzereyken onu durdurdum. "Lütfen."

Gözlerinin içine bakıyordum ve korkumu gördüğünü biliyordum. "Bakma şöyle," dedi.

Bakmaya devam ettim.

"Sana zarar vermeye kalkarsa onu doğduğuna pişman ederim."

Verdiği söze dair tek bir şüphesi dahi yoktu. Ediz'in beni korumak konusundaki bu yoğun isteğinin sebebini düşündüm, altında yatan sebep sadece ben olamazdım. Ediz bir insana baktığında onun neye ihtiyacı olduğunu, kim olduğunu, hatta kim olmak istediğini görebilen biriydi.

Düşüncelerim dile geldi ve kendimi konuştuğumuz konudan bağımsız bir şekilde, "İnsanları nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyorsun?" diye sorarken buldum. Bakışlarımda belirgin bir merak olmalıydı.

Gözlerimdeki merak, bakışlarındaki sertliğe şefkat tohumları ekti.

"İnsanı insan yapan duygularıdır," dedi. "Sadece onları birbirimizden daha farklı ifade ediyoruz. Çok farklı görünsek de hepimiz özümüzde aynıyız ve kendine yeterince dürüst olur, kendini yeterince iyi tanırsan bütün insanları tanırsın."

Başımı yana eğerek dikkatle Ediz'e baktım. Ediz iyi bir yalancıydı ama onu kendine yalan söylerken, bir gerçekten kaçarken hayal edemiyordum. Sanki gerçeği herkesten saklardı fakat hep gözünün önünde tutardı.

"Kulağa basit bir denklem gibi geliyor ama insanın kendine karşı dürüst olması ve kendini kabul etmesi o kadar kolay değil," dedi. "Aynada kimi gördüğünü bilmeyen bir insan karşısındaki insanı nasıl tanısın?"

Ona uzun uzun baktım. "Ben de aynada kendimi görmek istiyorum."

Güldü ve gülüşü içtendi. Bu beni afallattı.

"Sen de her şeyi istiyorsun."

Bakışlarımda görmek istemediği bir ifadeyle karşılaşmış gibi duraksadı ve gözleri yavaş yavaş ciddileşti. Anlam veremeyerek ona baktım ama onu neyin etkilediğini benimle paylaşmak yerine bakışlarıma uzun uzun karşılık verdi.

Sonunda konuştuğunda, "Yapma," dedi ama neden bahsettiğini bilmiyordum. "Bakışlarından bahsediyorum. Uzun zamandır bir arayıştaymışsın da sonunda onu bulmuşsun gibi bakıyorsun."

Bunu beklemiyordum. Dudaklarım ona itiraz etmek için aralandı ama kelimeler beni Ediz'in bakışlarıyla yapayalnız bıraktı. Zaten itiraz etseydim bile bunun bir işe yaramayacağını biliyordum çünkü Ediz benim söylediklerime değil, kendi gördüklerine inanacaktı.

Ediz bir gizemdi. İnsan ondan saklandığını düşünüyordu fakat aslında bunu ona düşündüren bile Ediz oluyordu. Başka bir yöne bakması seni görmediği anlamına gelmiyordu, sessiz kalması bilmediğini göstermiyordu, cevap vermemesinin sebebi duymaması olmuyordu.

Bakışlarımı kaçırdım.

Yatağın içinde bana yaklaştı ve iki parmağıyla çenemi tutarak yüzümü yüzünün hizasına getirdi. Gözleriyle gözlerimi esir alarak sessizce beni izledi, ardından dudakları dudaklarıma yaklaşmaya başladı.

Kaşlarını çatarak, "Beni durdur," dedi. Dudakları dudaklarıma dokunmak üzereydi. "Beni durdur yoksa bu bizim felaketimiz olacak."

Dudaklarından dökülen nefesi dudaklarıma dokunuyordu. Elimi kaldırıp çekingen bir tavırla yüzüne götürdüğümde yeni çıkmaya başlayan sakallarını parmak uçlarımda hissettim. Dokunuşum yüzündeki maskeyi paramparça etmiş gibi kaşlarını çattı. Acı mı çekiyordu?

İçimde saklanan acı, kabuğunu kırarak ortaya çıktı. Yaşananlara, yalanlara, savaş meydanında alınan yaralara ait bir acı değildi bu; çok daha derinlerden geliyordu ve çaresizlikten doğuyordu. Çaresizdim. Haklıydı, ondan nefret etmem yaşananları daha kolay bir hale getirecekti ama ne ondan nefret edebiliyordum ne de onun bu nefreti istediğini hissediyordum. *Ateşe yürümek mücadele etmek değil*, demişti. Ona çoktan yenilmiştim; bir yangının ortasında durmuş, birbirimize bakıyorduk.

Dudaklarımızın arasında kalan mesafeyi dudaklarımla aştım ve onun kaşları daha da çatılırken gözlerimi kapattım. Dudakları aralandı ve ben de bu davetini kabul ettim. Beni yavaşça öpmeye başladığında bir elini belime götürüp beni kendine doğru çekti. Sıkıca kavradığım yorgan tenimden kayıp aramıza düşerken Ediz'in öpüşü daha da derinleşti. Burnundan sert bir nefes alıp beni ağırlığım yokmuş gibi kolaylıkla çekip kucağına yerleştirdi. Büyük elleri çıplak sırtıma yerleştiğinde dokunuşu ruhumdaki yaraları iyileştirmek ister gibiydi.

Yüzündeki elimi boynundan ensesine, ensesinden saçlarına kaydırdım ve parmaklarımın arasına giren saçlarını sıkıca kavradım. O da bir elini sırtımdan aşağı yavaşça kaydırdı ve belimi kavradı. Sanki düşüyorduk ve dibine battığımız bu derinlikte sadece birbirimize tutunabilirdik. Beni hafifçe geriye yatırarak daha sert öpmeye başladığında, birbirimizi bulduğumuz bu karanlıkta bir daha kimseyle karşılaşamayacağımızı biliyordum.

Kimsenin uğramadığı bir yerde birbirimizin yalnızlığını bulmuştuk.

Bu gerçek bana o kadar ağır geldi ki hiçbir hissin içine sığdıramadım. Acı ve çaresizlik bile bu gerçek karşısında kenara çekilmişti. Mutlu mu olmalıydım? Mutluluk da yaşananların arkasında kalıyor, bana uzanamıyordu. Bu bir ceza mıydı?

Gözyaşlarım dudaklarımızın arasına süzülüp bize eşlik etti, onların tadını alan Ediz'in dokunuşları daha da sertleşti. Saçlarını daha sıkı

kavradığımda bizi içinde bulunduğumuz bu çıkmazdan kurtarması için Ediz'e sessizce yalvarıyordum çünkü bunu ben yapamıyordum. Bir yolu varsa bile o yolu ben bilmiyordum.

Ediz dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan kolunu belime sardı ve beni kendinden uzaklaştırmadan yavaşça kucağından kaldırıp yatağa yatırdı. Saçlarım yastığa dağılırken göz kapaklarımın ardındaki karanlık bir ışık hüzmesiyle dağıldı. Yatakta yatıyordum ama sanki derinlere batıyordum. Tekrar oradaydım, suyun içinde... Ediz'in yüzü hareketlenen suyun ardında bulanıktı. Saçlarım etrafımda yüzüyordu.

Boğulduğumu hissettim. Sudan çıkmaya çalıştım ama çırpınmıyordum bile, öylece duruyordum.

Ediz'in saçlarını kavrayan parmaklarım gevşedi, boynundan yavaşça kayarak göğsüne gitti. Diğer elimi de göğsüne götürdüğümde nefesimin kesildiğini hissederek güçsüzce onu durdurmaya çalıştım ve Ediz bu sessiz talebimi anladı. Dudakları yavaşça dudaklarımdan uzaklaştığında kapalı gözlerimin ardındaki o ışık hüzmesinden korkarak gözlerimi araladım.

Bakışlarımı bana endişeyle bakan yeşil gözler karşıladı. Anlamaya çalışarak dikkatle beni izliyordu ve kaşları çatılmıştı. Paniğe kapılan zihnime o küvetin içinde olmadığımızı göstermek istercesine odaya baktım. Arzu, ihtiyaç, acı, çaresizlik ve korku harmanlanmış bir halde kalbimde çarpıyordu.

Tekrar Ediz'e baktığımda endişeyle, "Doğa," dedi ama anlam veremediğini görebiliyordum. Ediz her şeyi görüyor olsa da gözlerimi kapatmaktan korktuğumu bilmiyordu. Bu korkuyu da görmesini istedim, beni o sudan çıkarmasını bekledim ama oraya uzanamazdı. Kendi zihnimin içinde yapayalnızdım.

Uzanamayacağını düşündüğüm yere uzanabileceğine inanıyormuş gibi bakışlarımı gözlerimde gezdirdi. Korkumu görebiliyordu ama sebebini çözemiyordu. Ona anlatmak istesem de yapamadım. Bunu gördü.

"Anlat," dedi. Yaşlar gözlerime dolarken dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı iki yana salladım. Bir yanım ona kendimi bütün çıplaklığıyla göstermek istiyordu ama Ediz gözlerime bakarken bunu yapamıyordum, anlatmaya alışık değildim. "Uzun uzun anlatmana gerek yok, tek bir kelime bile yeter."

Tekrar başımı iki yana salladım. "Belki bir gün sen uyurken anlatırım."

Anlattıklarımı duyacağını biliyordum, Ediz'le hiçbir zaman derin uykuya dalmadığını anlayacak kadar vakit geçirmiş, onu tanımıştım. Gözlerindeki sertlik kaybolurken bakışları derinleşti, yüzüme uzun uzun baktı. Zorlayacağını, anlatmam için üzerime geleceğini sandım ama yapmadı.

"Bir gün ben uyurken anlat," dedi.

Gözlerime dolan yaşlar yavaşça şakaklarımdan kayıp saçlarıma düşerken, "Ben anlatırken gözlerini açma, olur mu?" dedim. Derin bir sessizlik içinde gözlerimi izledi.

"Açmam."

Elini yüzüme götürüp yanağımı avucunun içine aldı ve başparmağıyla gözyaşlarımı yavaşça sildi. Ardından gözlerini yüzümde yavaş yavaş gezdirip tekrar gözlerime baktı. Ağlamam canını sıkıyordu, bunu biliyordum ama tek kelime etmedi.

Sessiz geçen saniyelerin ardından, "Yalnızlık," dedi, "birinin sana gelmesiyle değil, senin birine gitmenle geçer."

Gözleri bana bakıyordu ama düşüncelerinde bambaşka bir yerde gibiydi. Ediz düşüncelerinin onu götürdüğü yerde dururken ben sessizce onu izledim. Bakışları sertti ama bunun, düşüncelerinin onu götürdüğü yerden kaynaklanıp kaynaklanmadığını anlayamıyordum.

O düşüncelerden sıyrılıp yanıma döndü. "Şimdi beni iyi dinle çünkü bu konuşmanın bir tekrarı olmayacak. Bu kadar uzun konuştuğumu da bir daha görmeyeceksin."

Ediz kolay kolay kendini gösteren bir adam değildi, bana kendini göstereceğini de bakışlarındaki ciddiyetten anladım.

"Bu cümleyi babamın cenazesinde birine kurmuştum," dedi ama kimden bahsettiğini söylemedi. Merak etsem de soru sorarak bu anı bölmek istemediğim için onu sessizce dinledim. "Bana hep gelen biriydi fakat ben ona hiç gitmemiştim. Yanımda durmasının, tutmam için elini uzatmasının, hep benimle olacağını söylemesinin benim için bir anlamı yoktu. Kalsın ya da gitsin, çabalasın ya da vazgeçsin, umurumda bile değildi."

Kurduğu cümlelerin soğukluğu içimi üşüttü.

Dudağı keyifsiz bir ifadeyle kıvrılırken, "Aklından geçenleri biliyorum," dedi. "Biri senin yanında dursa, elini tutmak için elini uzatsa, hep seninle olacağını söylese kendi hislerinden çok karşındaki insanın hislerini düşünürsün. Bunun umurunda olmadığını kabul etmezsin çünkü seni düşünen bir insana karşı kayıtsız kalmayı ona yaptığın bir kötülük olarak kabul edersin. İşte bu yüzden aynaya baktığında kendini göremiyorsun. Ben maskeler takan bir adamım Doğa ama o maskeleri yüzüme kendim yerleştirir, kendim çıkarırım. Sen taktığın maskelerin farkında bile değilsin."

Elini yüzümden çekti ama bana bakmaya devam etti.

"O maskeleri çıkar yüzünden," dedi. "Kendini o zaman bulacaksın, o zaman tanıyacaksın. Bir maske takacaksan da o maskeyi yüzüne sen yerleştir. Düşündüklerinden, hissettiklerinden korkma, onlardan kaçma. Yüzleşmekten kaçtıkça sadece kendinden uzaklaşırsın."

Sanki kaybolduğum yerde durmuş, bana yolu gösteriyordu. Bunu neden yaptığını düşündüm; bu zamana kadar yanımdaydı, ben hep kayıptım ama bana yolu hiç göstermemişti.

Ben dikkatle ona bakarken, "Yalnız olmadığını, yanında olduğumu söylemeyeceğim," dedi. "Tutman için elimi uzatmayacağım. Sadece burada olduğumu bil. Eğer yanında olmamı istersen yanında olurum, elini uzatırsan o eli hep tutarım."

Ediz'e söylediklerimi düşündüm. Ne kadar yalnız hissettiğimi, ona kapısını çalacak kadar inandığımı ama bana yaşattıkları yüzünden o kapıyı çalamayacağımı söylemiştim. Bu konuşmanın o cümlelerin üzerine yapıldığının farkındaydım. Ona gidemediğimi söylemiştim ve o da bana gelmemi söylüyordu.

Gösterdiği çabanın altında yatan sebebi aramaya başladım. Sonra söylediklerinin bende uyandırdığı hislere kulak verdim. Sanki uzanıp yaralarıma dokunuyor, bana o yaraların bir daha açılmaması için yapmam gerekenleri gösteriyordu. Bana öğretiyor, bir daha kaybolmamam için yolu gösteriyordu. Ediz sadece açtığı yaraları değil, açılan bütün yaralarımı kapatıyordu.

"Ediz," dedim sessizce. "Teşekkür ederim."

Altında derin anlamlar vardı.

Net bir şekilde, "Etme," dedi. Teşekkür etmemin canını sıktığını biliyordum, duymak istediği bu değildi. Yavaşça benden uzaklaşarak yatağa, yanıma uzandı ve gözlerini tavana dikti.

Söylediklerini tekrar ve tekrar düşündüm. Babasının cenazesi, kelimelere dökmediği ama sessizce anlattığı yalnızlığı, ona sürekli gelen ama onun hiç gitmediği o insan... Anlattıkları hüzünlüydü ama Ediz onları bana kabullenmenin soğukluğuyla anlatmıştı. Kendi yaralarını umursamıyor gibiydi, yaşanan yaşanmıştı ve hepsi hiç dokunamayacağı bir yerde, geçmişte kalmıştı. Belki de korkusuzluğunun sebebi buydu, hayatı kabullenmişti.

Ölümden bile korkmadığını hissediyordum. Belki de en az korktuğu şey ölümdü.

Ediz tavanı izlerken ben onu izledim. Ardından ona yavaşça sokulup başımı göğsüne koyduğumda kaskatı kesildi. Ne hissettiğini biliyordum çünkü aynısını ben de hissediyordum. Sanki bu an bir daha yaşanmayacaktı, batan bir gemi gibi sular altında kalmıştı ve geçmişin derinliklerinde kaybolup gitmişti.

Yanılmıştık.

Elimi yüzümün yanına, Ediz'in göğsüne koydum ve gözlerimi kapattım. Ediz bir süre hareketsiz durdu, ardından elini saçlarıma götürdüğünde onun da gözlerini kapattığını hissettim. Sessizliğin içinde yaşananlardan ve yaşanacaklardan, gerçeklerden ve yalanlardan uzak bir halde öylece durduk. Sadece ikimiz vardık, birbirini bulmuş iki yalnız ruh... Dışarıda yağan karın ve esen rüzgârın içinde kaybolan bu dağ evinde sadece ikimiz vardık, birbirimizi bulmuştuk ama yalnızlık bizi terk etmemişti.

Uzun ve derin bir sessizliğin ardından, "Bu bizim sonumuz olacak," dedi ama artık bu gerçeğe direnmeyi de bırakmış gibiydi. Sesinde kabullenme vardı, sanki bu sonu kabul etmişti.

Bense zaten hiç direnmemiş, kaçmıştım. Artık olduğum yerde duruyordum, gerçekler hemen arkamda durmuş, dönüp onlara bakmamı bekliyordu.

Bu bizim sonumuz olacaktı.

"Sana mücadele etmeyi öğretmemi hâlâ istiyor musun?" diye sordu. Gözlerimi açıp başımı göğsünden kaldırmadan ona baktım, Ediz'in gözleri hâlâ kapalıydı.

Sorusuna soruyla cevap vererek, "Öğretecek misin?" dedim.

Gözlerini açmadan başını salladı. "Öğreteceğim."

İçime bir huzursuzluk çöktü, o huzursuzluğa uzanıp altında yatan nedene baktım. Bir sezgiydi. Ediz yanında olduğum sürece bana zarar gelmeyeceğini, gerekirse önümde duracağını söyleyecek bir adamdı ama bana tek başıma mücadele etmeyi, kimseye ihtiyaç duymadan başımı çevirip gerçeklere bakmayı öğretiyordu. Bunu ondan isteyen bendim, bu yüzden bu düşüncelere kapılmam manasızdı fakat taleplerimi reddedebilirdi. Sanki yalnızlığımı paylaşıyor ama yalnız kalacağım başka günlere beni hazırlamak istiyordu. Aklımdan geçen düşünceler kalbime bir bıçak gibi saplandı.

Ediz elini saçlarımdan çekip benden uzaklaştı ve doğruldu. Uzandığım yerden ona bakmaya devam ettim.

Hislerimi ve düşüncelerimi sesimden uzak tutmaya çalışarak, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"Uyu," dedi soruma cevap vermek yerine. Kaşlarımı çattım. "Dinlenmen gerekiyor," diye ekledi.

Saatin kaç olduğunu merak ettim. Çok az uyuduğumu gözlerimdeki ağırlıktan anlayabiliyordum ama uyuyabileceğimi de sanmıyordum. Ayrıca bana sürekli ne yapacağımı söylemesi sinir bozucuydu.

Ediz yataktan kalkıp odanın kapısına doğru ilerlerken yatağın içinde doğruldum ve arkasından ona baktım.

Sinir olarak, "Bana sürekli ne yapacağımı söyleme," dedim. Odadan çıkarken güldü.

Yorganı itip yatağın kenarına doğru kaydım ve kalkıp Ediz'in tekli koltukta duran kazağını aldım. Kazağı üzerime geçirip altında kalan saçlarımı dışarı çıkarırken ona söyleniyordum. Peşinden giderken, "Çocuk değilim ben," dedim ama çocuk gibi onu takip ettiğimin de farkındaydım. Bu sefer de kendime sinir oldum.

Asık bir suratla yatak odasından çıktığımda Ediz sigarasını ve kül tablasını almış, televizyonun karşısına oturmuştu. Kazağın kollarını ellerimin üstüne çekip yavaşça yanına oturduğumda yüzüm hâlâ asıktı.

Kumandayla kanalların arasında gezerken bana baktı ve güldü.

"İstiyorsan sana tek kelime etmem," dedi bakışlarını benden ayırıp ekrana çevirerek. Dudaklarında oyuncu bir gülümseme vardı. "Sana

bir konuda karışıyorsam bu umursadığım içindir, yoksa insanların ne yapıp ne yapmadıkları umurumda olmaz."

Göz ucuyla ona baktım. Onun ilgisini sevdiğimi, hangi kelimelerin beni köşeye sıkıştıracağını nasıl da biliyordu. Ayrıca doğruyu söylüyordu, Ediz her şeyi bir köşeden sessizce izler ama asla karışmazdı. Sustum ve gülümsemesi büyüdü.

Kanalları dolaşmayı bırakıp bir haber bülteninde durduğunda neyi aradığını anladım. Muhtemelen gündem biz olmalıydık ve babamın açıklamasının medyaya nasıl yansıdığını bilmek istiyordu. Kaşlarım çatılırken bakışlarım televizyon ekranına kilitlenmişti.

Bir trafik kazası haberinden sonra haber spikerinin ağzından ikimizin adını duydum. Gelen bilgileri o kadar ruhsuz bir şekilde ama daha fazla reyting getirmesi derdiyle de o kadar dramatize ederek anlatıyordu ki kaşlarım iyice çatıldı. Ediz'in de kaşları çatılmıştı, gözlerini ekrandan ayırmıyordu.

Ekranda babamı gördüm. Yüzünde sert ve soğuk bir ifadeyle önünde duran mikrofonlara konuşuyordu, gazetecilerin fotoğraf makinelerinin flaşları belli aralıklarla yüzünü aydınlatıyordu.

"Ediz Çağıran çeşitli suçlara bulaşmış bir katildir," dedi. "Levent Çağıran'ın ölümünden sonra beni ve ailemi defalarca tehdit edip şantaj yapmaya kalkmış, ardından kızım Doğa Güngör'ü kaçırıp alıkoymuştur. Babası Levent Çağıran'ın işlediği suçlara ortak olduğundan şüphelenmekteyiz."

Ediz gözlerini kırpmadan ekrana öyle bir bakıyordu ki elinde olsaydı ekrandan içeri uzanıp babamın boğazına yapışacaktı. Öte yandan o kadar hareketsiz duruyordu ki yüzüne yerleşen sakinlik ürkütücüydü.

"Üzülerek söylüyorum ki kızım Doğa Güngör, Ediz Çağıran'ın işlediği suçların ortağı olmuştur."

Ediz yerinden bile kıpırdamasa da elini yumruk yaptı ve ekrana büyük bir kinle baktı. Bense ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyor, sessizce babamı izliyordum. Babam kendinden emin bir duruşla gözlerini onu çeken kameraların arasında gezdiriyordu ve bakışlarında üzüntünün gölgesi bile yoktu.

Hiç Tanrı tarafından terk edildiğini düşündün mü baba? Tanrı'nın insanları bu dünyada ölüme terk ettiğini ya da daha karamsar

düşünüp yaşama terk ettiğini? Oysa terk edilen insan değil, yaşam ve ölümdür. Bunu gördün mü? Ben gördüm.

Tüm dinlerde Tanrı'nın yanından geldiğimiz ve Tanrı'nın yanına gideceğimiz söylenir. Oysa kimse görmemiştir ki ne yaşayabilen ne ölebilen Tanrı, ona dokunamayan yaşamı da ölümü de bize terk etmiştir.

Bir gazeteci, "Kendi kızınızın böyle bir suça bulaşması sizin için zor olmalı," dedi. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Babam gözlerini bu soruyu soran gazeteciye dikti ve o kadar soğuk bir bakış attı ki buz gibi oldum.

Yaşananlar, alınan kararlar, yapılan hatalar... Hepsi bedelleriyle beraber, karanlık çökünce bile kaybolmayan bir gölge gibi peşimizde. Kararlar almamış, hatalar yapmamış, hiç yaşamamış bir insan gibi karşına geçip geçmişin hesabını artık sormayacağım ama hiç yaşanmamış gibi de davranmayacağım.

"Ailemden biri olması önemli değil," dedi gözlerini soruyu soran kişiden bir an olsun ayırmadan. "Her suçlu cezasını çekmelidir. Ediz Çağıran'ın da kızım Doğa Güngör'ün de yakalanıp bir an önce adalete teslim edilmesini temenni ediyorum."

Terk edilmenin ne demek olduğunu çok iyi bildiğini biliyorum. Küçük bir çocuktun, seni elinde hayallerinle bırakıp gittiler.

Karşımda değildi ama geçmişi burada benimleydi. Küçük bir oğlanın karanlığın içinde gözyaşlarını saklamaya çalışarak ağladığını hissediyordum. O çocuk bir gün büyüyecekti, onunla birlikte yaraları da büyüyecekti. Âşık olacaktı, kaybolacaktı, baba olacaktı.

Babam olacaktı.

İnsan yalnızlıkla tanışmadan önce, onu terk edenlerden yalnız bırakmanın ne demek olduğunu öğreniyor. Seni anlıyorum. Sen yalnız bırakmayı bildin, bense senin beni bıraktığın yerde öylece dikildim. Belki de peşinden koşmama, bana uzatmadığın o eli yakalayıp tutmama ihtiyacın vardı. Belki de bu yüzden beni sevmedin. Bilmiyorum.

"Zanlıları görenlerin ihbar etmesinin önemini vurgulamak isterim," dedi babam. "Özellikle Ediz Çağıran'ın çok tehlikeli bir adam olduğunu bilmelisiniz."

Geçmiş, yaşanmışlıklardan çok yaşanmamışlıklarla dolu ve artık cevabı olmayan sorularla bizden çok uzakta.

Geri dönüşü olmayan bir yola giriyorum. O yolda belki kaybolacağım, belki de yok olacağım. O yol bittiğinde hayatlarımızın üzerine çöken bu sis kalkmış olacak ama kazanan kimse olmayacak. Bu sefer alınan kararların bedelini sadece birimiz ödemeyeceğiz, belki de ilk defa bir olup ikimiz ödeyeceğiz. Beni affeder misin bilmiyorum. Hatta affedip affetmemenin bir önemi var mı onu bile bilmiyorum. Bildiğim tek bir gerçek varsa o da seni asla affedemeyeceğim.

"Ediz Çağıran'ı da kızım Doğa Güngör'ü de kendi ellerimle adalete teslim edeceğimden hiç şüpheniz olmasın."

Hislerim artık karşımda değil, arkamda duruyordu; beni engellemiyor, destekliyordu. Kameranın ardından gözlerinin içine baktım.

Sen ve ben baba, ikimiz, birbirimizi değil, artık yaşamın da ölümün de dokunamayacağı, birbirlerinin elini sıkıca tutan bir kız çocuğu ile bir babayı terk ettik.

Babamın konuşması bitince kameralar yanında duran Atalay'a çevrildi. Atalay yüzünü ve bakışlarını ifadesiz tutmak için elinden geleni yapıyordu ama hissettiği rahatsızlığı görebiliyordum. Babam yürümeye başlayınca Atalay önlerindeki kalabalığa üzgün bir bakış atıp onun peşinden gitti ve ekran kitapçıda saldırıya uğradığım gece çekilen görüntülerle doldu. Kitapçının kırılıp etrafa saçılan camı, polis arabalarının gecenin içinde yanıp sönen kırmızı mavi ışıkları ve yağmurun altında, polislerin arasında duran ben... Rahatsız ve soğuk bakışlarla odağına beni alan kameraya bakıyordum.

Geçmişten gelen bu görüntülerin arasında haber spikeri konuşuyor, yaşananları anlatıyordu ama kelimeleri seçemiyordum.

Görüntüler o geceden uzaklaşıp Levent Çağıran'ın öldürüldüğü, hepimizin geri dönüşü olmayan bir yola girdiği o geceye gitti. Ambulansın ve polis arabalarının yanıp sönen ışıkları yaşanan karmaşaya yansıyordu. Levent Çağıran'ın cansız bedeni siyah bir ceset torbasının içinde sedyeyle ambulansa taşınıyordu ve Ediz oradaydı. Kameralar ona odaklandığında arabasından inmiş, polislerin üzerine yürüyordu. Bakışlarındaki acı ve nefret onu kayda alan kameralardan sızıp içinde bulunduğumuz ana kadar geliyordu.

Ediz televizyonu kapattı.

Karanlığa gömülen ekrana bakmaya devam ettim, ellerim buz gibi olmuştu. Televizyon kapanınca çöken sessizlik o kadar derindi

ki içinde kayboldum. Bütün varlığım bir yıkım içindeydi ve bu yıkımı durdurmanın bir yolu yoktu. Ya bu yıkımda tamamen yok olacak ya da yıkılan ne varsa hepsini yeniden inşa edecektim.

Babam bana sadece kendisinin engelleyebileceği bir zarar vermişti. Kimse onun sevgisizliğine dokunamazdı, bununla savaşamazdı. Bunu ben dâhil kimse yapamazdı. Bir adamın televizyona çıkıp benim suçlu olduğumu ve cezamı çekeceğimi söylemesine müdahale edebilirdim ama bunu yapanın babam olmasının yaktığı ateş söndürülemezdi. Babam ruhumda öldüğümde bile sönmeyecek bir yangın başlatmıştı.

Bu dağ evinin kapısını çaldığım günü düşündüm, Ediz'le bir anlaşma yapmıştım ve tek düşündüğüm değer verdiğim insanların zarar görmemesi olmuştu. Bu benim seçimimdi, kimseyi suçlayamazdım ama vefa, hissedilmesi bu kadar zor bir duygu da değildi. Babam vefasızlık yapmıştı.

Bana, sevgime, inandığım ne varsa hepsine ihanet etmişti.

Ediz'in, "Doğa," dediğini duydum ve beni düşüncelerimin arasından çekip aldı.

"İyiyim," dedim dalgın bir sesle, bunu merak ettiğinin ama iyi olmadığımı da bildiğinin farkındaydım. "Olan oldu."

Bunu ne değiştirmeye ne de sırtıma alıp taşımaya gücüm vardı. İçimdeki yangına rağmen kabullenişim soğuk ve ruhsuzdu. Olan olmuştu. Bunun yaşandığını zaten biliyordum; beni etkileyen, babamın sesini duyup yüzünü görmek olmuştu.

Ediz dikkatle beni izliyordu.

"Bir maske taktığımı bana sen söyledin," dedim. "Kaçmayıp kabullenmem gerektiğini sen söyledin." Kendi içimde kendi hissettiklerimle yüzleşiyordum. "O maskeyi istemiyorum. Kendi gerçeklerimi istiyorum." Ediz'in gözlerine baktım. "Canım yanıyor ve öfkeliyim."

Gözlerim doldu.

Ediz bir elini yüzüme götürerek, "Ağlama," dedi.

"Şimdi ne yapacağım? İntikam mı alacağım? Onlarla mı savaşacağım?" diye sordum çaresizce gözlerinin içine bakarak. "İntikam senin içini soğutabilir ama ben öyle bir insan değilim." Gözlerimi kapattım ve sakinleşmeye çalıştım. "Kendimi onlar için feda ettim."

İçimi en çok yakan buydu, öfkemin köklerinde bu gerçek vardı.

"Bak bana," dedi Ediz, sesi sertti. Gözlerimi açmadım. "Doğa." Başımı iki yana salladım. "Bak bana."

Elimin tersiyle gözyaşlarımı silip bir süre kapattığım gözlerimin arkasına saklandım, ardından gözlerimi açıp Ediz'e baktım.

"Tam olarak söylediklerini yapacaksın," dedi. Bana kızıyordu. "Bunu iste ya da isteme, bir savaş iki tarafın da anlaşmasıyla başlamaz. Her zaman saldıran bir taraf vardır ve savaşlar böyle başlar. Bu savaşı sen başlatmadın ama kendin ve hayatın için karşılık vermek zorundasın." Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Duydun mu beni?"

Bakışlarına karşılık verdim, sessizce ona baktım. O karşımda bu kadar güçlü dururken onun karşısında bu kadar güçsüz olmak bana dokunmuştu. Söylediklerinde haklıydı. Ya ağlayıp sızlanmaya devam edecektim ya da dimdik duracaktım. Bir yol ayrımındaydım ve bu yol ayrımı kim olacağımı seçmem için bir fırsattı.

Gözlerimi Ediz'den kaçırdım, ağlamayı kestim ve televizyonun karanlık ekranına baktım.

Sonunda, "Haklısın," dediğimde gözyaşlarım dinmiş, içimdeki fırtına tamamen durulmuştu. Başımı çevirip kararlılıkla Ediz'e baktım. "Bana mücadele etmeyi öğretecektin."

Ediz gözlerimdeki kararlılığı görmüştü. "İşte benim kızım."

Yavaşça oturduğum yerden doğrularak, "Ne zaman başlıyoruz?" diye sordum. Tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Senin de hiç ortan yok," dedi oturduğu yerden. "Sabırlı ol."

Gözlerinin içine baktım. Bir karar almışken o karardan dönme fırsatımın doğmasını istemiyordum. "Şimdi başlayalım."

Arkasına yaslanıp bana uzun uzun baktı. Aklından geçenler neydi, bilmiyordum ama gördüğünden hoşlanmıştı.

"Tamam," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Git, hazırlan. Bakalım silah kullanma konusunda ne kadar iyisin?"

Bu duraksamama neden olsa da düşünmek için kendime fırsat vermedim çünkü düşünmek bana kararımı sorgulatabilirdi. Kendimi bir insana silah doğrulturken düşünsem de o tetiğe basarken hayal edemiyordum ve bu beni korkutuyordu. Artık seçim hakkım yoktu, mecbur bırakıldıklarım vardı.

İtiraz etmedim.

Hazırlanmak için odaya gittiğimde içeriden Ediz'in sesi geliyordu, telefondaydı. Dolaptan mavi kot pantolonumu ve siyah kazağımı çıkarırken Ediz'in, "Siz delirdiniz mi?" dediğini duydum. Sinirlenmişti.

"Uygar," dedi uyaran bir sesle. "Olaylar yeterince karmaşık bir hal aldı, bir de kendi başınızı belaya sokup işi daha da zor bir hale getirmeyin."

Ediz'in kazağını üstümden çıkarıp yatağın kenarına koydum ve pantolonumu yavaşça giydim.

Ediz öfkeyle, "Hayır," dedi. "Gelmenizi istemiyorum."

Kaşlarımı çattım. Uygar ve Gece geri mi dönüyordu? Muhtemelen haberleri ve babamın yaptığı açıklamayı görmüşlerdi ama asıl şimdi kaçmaları gerekmez miydi? Bu saatten sonra hiçbir şey başlangıçtaki kadar sakin ve sessiz olmayacaktı.

"Telefonu Gece'ye ver," dedi Ediz. Karşı tarafı dinlerken çöken sessizlikte kazağımı üzerime geçirerek yatak odasının kapısına yöneldim ve eşikte durup Ediz'e baktım. "Uygar," dedi.

Uygar her ne söylediyse Ediz gözlerini kapattı ve başı ağrıyormuş gibi elini şakaklarına götürdü.

"Gece, geri dönün," dedi sert bir sesle. Gece'nin verdiği cevap üzerine kaşları çatıldı, ardından kulağından çektiği telefona öfkeyle baktı. Gece telefonu yüzüne kapatmış olmalıydı.

Cevap ortada olsa da, "Uygar ve Gece mi geliyor?" diye sordum. Ediz bana ters bir bakış atınca kaşlarımı kaldırdım ve parmaklarımı dudaklarıma götürüp fermuar çekiyormuş gibi yaptım.

Ediz oturduğu yerden kalktı ve beş karış suratla yanımdan geçip odaya girdi. Bakışlarımla her hareketini takip ettim, sonra peşinden odaya girdim. Ediz dolaptan aldığı bir kazağı üzerine geçirirken onu sessizce izledim.

"Haberleri görmüşler," diye açıkladı, bunu tahmin etmiştim. Kazağı giyerken dağılan saçlarını eliyle düzeltti. "Zaten bunun olacağını bildiğim için onları göndermiştim."

"Sana değer veriyorlar," dedim ama bunu istemediğini, bundan korktuğunu görebiliyordum. Ediz de onlara değer veriyordu ve yaşananların onlara dokunmasını istemiyordu.

Montumu alıp bana uzatırken, "Hepinizi bir tahtanın karşısına oturtup size bencillik dersi vermek istiyorum," dedi.

"Verdikleri değerden dolayı bunu yapıyorlar," dedim uzattığı montu alarak. "Aksi halde suçlu hissedecekler. Bu da bir bakıma bencillik değil mi?"

Bana bakarak kaşlarını çattı. "Montunu giy Doğa."

Aralarındaki meseleye karışmak istemiyordum ama Ediz'e muhalefet etmek hoşuma gitmişti. Ona masum bir bakış attım ve meseleyi uzatmadım. Endişesinde haklıydı, olaylar karışmıştı ve daha da karışacaktı.

"Sen de onlara değer veriyorsun," dedim üzerime geçirdiğim montun altında kalan saçlarımı dışarı çıkarırken. Beni duymazlıktan geldi. Montunu giydikten sonra yanımdan geçip gidince onu takip ettim.

"Değer verdiğini kabul edince eksilmiyorsun," diye devam ettim konuşmaya.

Birden durup arkasını dönünce buna hazırlıksız yakalandım ve ona çarptım. Kafam karışmış bir halde başımı kaldırıp ona bakınca gözleriyle karşılaştım.

"O küçük çeneni kaldırıp benimle inatlaşma," dedi tek kaşını kaldırarak. "Onlara değer vermesem görecekleri zararı da umursamam. Kelimelere bu kadar ihtiyaç duyma."

Kenara geçip önümden çekildi.

Yanından geçerken hoşnutsuz bir sesle, "Her şeye bir cevabın var," dedim ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Dizlerime kadar gelen çizmeleri giyip fermuarlarını çekerken, "Sinir bozucu," diye söyleniyordum.

Ediz de botlarını giymişti. Dağ evinin kapısını açıp soğuk kış gününe çıktığımda arkamdan sırıttığına emindim.

Ona aldırmayıp gri bulutların kapladığı aydınlık gökyüzüne baktım. İri kar taneleri yavaş yavaş düşüyor ve her yeri kaplayan beyaz örtüye karışıyordu. Yerde biriken karın yüzeyi pürüzsüzdü, burada bizden başka kimsenin olmadığını kanıtlıyordu.

Karın içinde ilerleyerek omzumun üzerinden Ediz'e baktım. Ellerini siyah montunun cebine sokmuş beni izliyordu. Bunun sıradan bir gecenin sabahı olmasını dilerdim. Bir kış sabahına uyanmak, sıcak yatağın içinden çıkmamak için direnmek isterdim.

Ediz silahı çıkarıp bana doğru yürümeye başladığında bu dileğim yaşanabilecek diğer tüm olasılıklarla beraber sessizce kayboldu.

Yanıma gelirken, "İlk kural," dedi. "Gücün yetmiyorsa, kapana kısılacaksan, nasıl bir hamle yapacağını bilmiyorsan kaçmayı bilmelisin." Karşımda durup gözlerime baktı. "Odaklandığın kazanmak değil, hayatta kalmak olmalı."

Elindeki silahın şarjörünü çıkarıp pantolonunun arka cebine koydu. Ardından silahın sırtını çekerek içinde mermi olup olmadığını kontrol etti ve silahı bana uzattı. Uzattığı silahı aldım.

"Elinde silah olması bir avantajdır ama gücün sende olduğunu göstermez," dedi. "Dikkatini karşındaki ve çevrendeki tehlikelere vermelisin. Görmeli, duymalı ve bilmelisin. Asıl tehlike kim ve hamle nereden gelecek?"

Söylediklerini dikkatle dinlerken birden elimdeki silahı aldı ve uzanıp beni sertçe kendine çekti. Sırtım gövdesine çarparken çoktan bir kolunu boynuma dolamış, silahın namlusunu başıma yaslamıştı.

Dudakları kulağımın yanındaydı ve sıcak nefesi tenime çarpıyordu. "Dikkat her şeydir."

Ardından silahı indirip beni bıraktı. Şaşkınlıkla ona baktığımda tek kaşını kaldırdı.

"Elinde bir silah vardı ama sen öylece durdun," dedi. "İçinde bulunduğun durumu hızlı değerlendirmeli, hızlı düşünmeli ve kıvrak davranmalısın."

"Bu haksızlık," diye itiraz ettim. "Daha ne yapacağımızı bile bilmiyordum."

Silahı bana uzattı. Ben uzattığı silaha şüpheyle bakarken, "Artık biliyorsun," dedi.

Şüpheli bakışlarımı gözlerine çevirdiğim sırada silahı aldığımda yapmam gerekenleri düşünüyordum. Elimdeki silahı avantaja çevirmemin yolu, namluyu düşmanıma doğrultmamdı. Silahı dikkatlice ondan aldım ve vakit kaybetmeden iki elimle kavrayarak Ediz'e doğrulttum.

"İkinci kural," dedi. "Eğer tetiğe basmak konusunda tereddüt yaşayacaksan düşmanının senin gözlerini görmesine izin verecek kadar yakınında durma. Tereddüdünü fark edecektir."

Ani bir hareketle elimdeki silahı tekrar aldı. O bu hamleyi yapınca kaçmaya çalıştım ama beni çoktan yakalamış, sırtımı gövdesine yaslayıp bir kolunu boynuma dolamıştı. Silahın namlusu yine başımdaydı.

Boynuma doladığı kolunu iki elimle tuttum.

"İçinde bulunduğun durumu iyi gözlemle," dedi yine kulağıma doğru. "Otel odasında olduğu gibi biri seni bana karşı kullanmak için tutuyorsa ve tetiğe basmamak için şartlar sunuyorsa, bu seni bir koz olarak gördüğünü gösterir. Tetiğe basıp basmayacağını benim seçimlerim belirler. O zaman kurtulmak için direnebilirsin. Kimse kullanabileceği güçlü bir kozu kendi elleriyle yok etmez." Nefesi ürpermeme neden oldu. "Eğer bir koz değilsen ve hedef sensen kaçmaya çalışarak düşmanını tahrik etme. Umursamadan tetiğe basıp seni öldürecektir."

Beni yavaşça bıraktı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Üçüncü kural," dedi silahı bana uzatmayarak. "Elinde bir silah olması her zaman onu düşmanına karşı kullanmanı gerektirmez. Elinde fırsat olduğu için değil, kazanacağından emin olduğun zaman savaş. Eğer kazanacağından emin değilsen risk alma, sadece kaç."

Söylediklerini dikkatle zihnime not ederken sessizdim. Kuralları bilince böyle bir durumla başa çıkmak insana kolay geliyordu ama uygulamak o kadar basit olmayacaktı, farkındaydım.

"Burun buruna geldiğim bir düşmandan nasıl kaçabilirim?" diye sordum. Tam bana cevap vermek için dudakları aralanmıştı ki bakışları arkama kaydı ve kaşları çatılırken bir tehlike sezmiş gibi doğruldu.

Omzumun üzerinden geriye baktığımda Ediz ayağıyla dengemi bozdu ve ben düşmek üzereyken beni belimden yakaladı. Düşme korkusuyla montunu kavradım. Tehlikeli bir gülümsemeyle, "Dikkatini dağıtarak," dedi.

Yüzü yüzüme çok yakındı ve gözlerim istemsizce dudaklarına kaydı. Bakışlarımı telaşla tekrar gözlerine götürdüğümde dudaklarındaki tehlikeli gülümseme büyüdü, gözlerine yansıdı. Yakınlığımızdan dolayı onun da dikkatinin dağıldığını biliyordum, bunun onun için olduğu kadar benim için de bir fırsat olduğunu biliyordum.

Dengemi sağlamama yardım edip beni bırakmadan önce cebindeki şarjörü aldım ve sakinliğimi koruyarak montumun kolunun iç kısmına ittim. Yüz ifademdeki bir değişiklik onu şüphelendirirdi,

bu yüzden gülümsememi ustalıkla sakladım. Elindeki silahı tekrar bana uzattığında içimdeki zafer duygusuyla silaha baktım. Kuralları kendime hatırlattım ve ne yapacağımı planlamaya çalıştım. Yakınında durmamalı, asla tereddüt etmemeliydim.

Silaha çok uzun süre bakmış olmalıydım ki, "Almayacak mısın?" diye sordu. Dudaklarındaki gülümseme yerinde duruyordu. Önce o gülümsemeye, ardından ona baktım ve bu durumu ona karşı kullanabileceğimi fark ettim.

"Bence bu kadar yeter," dedim. Kaşlarını kaldırdı. "Başım döndü," diye ekledim.

Bu bir yalandı ama Ediz'in dikkatini dağıtmaya yetmişti. Dikkatini bana verip silahı indireceği sırada ani bir hamle yaparak silahı elinden adım ve ondan hızla uzaklaşıp namluyu ona doğrulttum.

Tatlı bir gülümsemeyle, "Eller havaya," dedim.

Silahı elimden alabileceği kadar yakınımda değildi, dikkatimi bir kere dağıttığı için ikinci kez bu tuzağa düşmezdim ve kaçamazdı.

Yaptığım hamle hoşuna gitmişti ama dudaklarındaki alaycı gülümsemenin nedenini de biliyordum.

"Dördüncü kural," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Şarjörün takılı olduğundan emin ol."

"Hangi şarjör?" dedim hiç haberim yokmuş gibi ve elini arka cebine götürdü. Şarjörün orada olmadığını fark ettiğinde yüzünde oluşan ifade sırıtmama neden oldu. Şarjörü montumun kolundan çıkarıp, "Bundan mı bahsediyorsun?" diye sordum.

Ben şarjörü silaha takarken başka bir yöne bakarak güldü.

Kazanmıştım.

"Dikkat her şeydir," diyerek kendi cümlesini hatırlattım ve silahı indirip ona uzattım.

Silahı alırken, "Gurur duydum," dedi.

İçindeki iyilik senin, kötülükse benim eserim olur. Bir gün benimle savaşırsan beni alt et ki eserimle gurur duyayım.

O sırada telefonu çalınca Ediz gözlerini benden ayırmadan telefonunu cebinden çıkarıp kulağına götürdü. Onu kimin aradığına bakmamıştı.

Telefondaki kişiyi sesinden tanımış olmalıydı ki, "Söyle Hakan," dedi. Hakan konuştukça Ediz'in kaşları çatıldı. "Olur. Dikkat çekmeden gel ve takip edilmediğinden emin ol."

Ediz keyfi kaçmış bir halde telefonu kapattığında merakla ona bakıyordum.

"Hakan geliyor," dedi. "Atalay bana ulaşmaya çalışıyormuş."

Şaşırmıştım. "Neden?"

Telefonu cebine koyarak, "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım benimle konuşması gereken konular varmış."

"Tuzak olabilir mi?" diye sordum. Atalay, Ediz'den nefret ediyordu ve birbirlerini öldürmek amacı dışında bir araya geldiklerini hayal edemiyordum.

Düşünüyordu. "Sanmıyorum. Beni bir tuzağa çekecek olsalardı yem olarak kullanacakları son kişi Atalay olurdu." Kaşları daha da çatıldı ve "Bana sürekli bilmediğim konular olduğunu söylüyordu," dedi. "Evde olduğun zamanlardan Atalay'a dair şüpheli bir durum hatırlıyor musun?"

Anılarımın arasında gezsem de Atalay'la o kadar az zaman geçirmiş ve birbirimizi o kadar kısıtlı sürelerle görmüştük ki bir şey bulamayacağımı biliyordum. Şüpheli bir durum sezseydim bunu muhtemelen unutmazdım.

"Hayır," dedim. Başlangıçta umursamasa bile Ediz'in artık Atalay'ın neyin peşinde olduğunu merak ettiğini görebiliyordum.

Bir elini belime koyup, "Neyse," dedi. "İçeri geçelim."

Beni yönlendirmesine izin vererek dağ evine doğru yürümeye başladım. Atalay'ın televizyon ekranındaki görüntüsü düşüncelerime sızmıştı ve gözümün önünden gitmiyordu. İçinde bulunduğu durumdan rahatsız olduğu çok belliydi ama bunun sebebi hakkında tahmin yürütemiyordum. Olayların dışında olan biri Atalay'ın, kardeşinin yaptıklarından ve ailesinin yaşadıklarından dolayı o halde olduğunu düşünebilirdi ama ben neler yaşandığını, hangi tercihleri yaptığını biliyordum.

Dağ evine girdiğimizde tedirgindim. Ediz elindeki silahı masanın üzerine bırakırken düşünceli gözlerle onu izledim. Düşüncelerim beni dağ evinden alıp odamın penceresinin önüne götürdü ve camda kayan

yağmur damlalarının gölgesinin yüzüme düştüğü o geceye gittim. Ediz ve Atalay karşı karşıya durmuş, yağmurun altında konuşuyorlardı.

"Sizi görmüştüm," dediğimde sanki o gecenin içinden konuşuyordum. "Atalay'la konuşmuştunuz, gece yarısıydı. Yağmur yağıyordu. Hatırlıyor musun?"

Ediz'in kaşları çatıldı.

"Kitapçının vitrinine ateş ettiğin gece," diyerek daha fazla ayrıntı verdim. Oysa hatırladığını biliyordum. "O gece uyuyamamıştım ve camdan dışarı bakmıştım. Sonra sizi gördüm."

Sadece, "Hatırlıyorum," dedi.

"O gece ne yaşandı?"

Ne yaşandığını biliyordum ama düşüncelerimdeki boşluğu kendi tahminlerimle değil, gerçeklerle doldurmak istiyordum. Bilmeye hakkım vardı.

Ediz sessiz kalsa da onu sabırla bekledim. Silahın yanındaki viski şişesine uzandı ve kendine bir kadeh viski doldurdu. Viskiden bir yudum alırken hem o geceyi hem de beni düşündüğünü biliyordum. Duyacaklarım kalbimi kırmayacaktı, bana sadece kalbimin kırılan parçalarını hatırlatacaktı çünkü bu gerçeklerle başka bir anıda zaten yüzleşmiştim. Sessizliğimi koruyarak beklemeye devam ettim.

"Atalay o gece sana saldıran kişinin ben olduğumu biliyordu çünkü bunun yaşanacağı konusunda onu daha önce uyarmıştım," dedi.

"Onu seni durdurması için mi uyarmıştın?" Buna bir anlam verememiştim. Tehdit etmek başkaydı, yaşanacakları haber vermek başka. Bir uyarı yaşananların seyrini değiştirebilirdi.

Dürüstçe, "Hayır," dedi. "Korkması için yaptım."

"Anlamıyorum," dedim. Anlatmaktan kaçınıyor gibiydi. Meseleyi kendi içinde muhakeme ettiğini görebiliyordum ve bu konuşmanın bana zarar vereceğini anladım. Yine de bundan kaçmayacaktım.

"Atalay'ın elindeki her şeyi alıp onu öldürecektim," dedi gözlerime bakarak. "Acı çekmesini istiyordum ve bunu değer verdiği insanları onun elinden alarak yapacaktım. Sıra ona geldiğinde kimsesiz kalacaktı."

Bunun yaşanması halinde ne olacağını düşündüm ve ürperdim. Yolu benimle kesişmişti, neden bu intikamı benimle başlatmak istediğini bilmiyordum ama onu durduran ben olmuştum, artık bunu biliyordum.

"Neden ben?" diye sordum ve Ediz'in asıl kaçındığı sorunun bu olduğunu anladım. Altında anlam aramadığım basit bir soruydu ama yanıldığımı görebiliyordum. Bir nedeni vardı.

Ediz elindeki kadehe baktı ve sessiz kaldı.

Üsteledim. "Neden ben Ediz?" Korkmuştum.

"Onun için bir değerin yoktu," dedi gözlerime bakarak. "Ona en uzak insandan başlayıp zarar görmesinden en çok korktuklarına doğru adım adım ilerleyecektim. Senin ölümün sadece yaşanacakların bir habercisi olacaktı."

Ediz bunun daha doğru olacağını düşünmüş olmalıydı ki gerçekleri bana apaçık göstermişti. Yüzleşip bu defteri kapatmamı istiyor olmalıydı. Bu zamana kadar gözümün önünde duran ama dönüp bakmadığım bir gerçekle yüzleşmiş gibiydim. Bunu içten içe zaten biliyordum ama aksini dilediğimden olsa gerek hiçbir zaman tamamen kabullenmiyordum.

Ben bu gerçekle yüzleşirken Ediz beni sessizce izledi.

"O gece kitapçıda seni gördüğümde öldürmekten vazgeçtim," dedi. "Planım açıktı ama seyri değişti. O yağmurlu gecede Atalay'ı yaşanacaklar konusunda uyardım." Bakışlarını başka bir yöne çevirdi. "Sonrasında yaşananları biliyorsun."

O konuşma sadece anlattıklarını kapsayacak kadar kısa sürmemişti. Atladığı, bana anlatmadığı yerler olduğunu biliyordum.

Tekrar, "O gece ne yaşandı?" diye sordum.

"Bilmen gerekenler bunlar," dedi daha fazlasını anlatmayacağını belli ederek. "Geri kalanı benimle onun arasında."

Ediz'in konuşmanın geri kalanını beni korumak için gizlediğini hissettim. Atalay için hiçbir değerimin olmadığını bile açıkça söylemişken gizlemek isteyeceği kadar kötü ne yaşanmış olabilirdi?

"O gece beni öldürmekten neden vazgeçtin?" Dalgınlığım sesime yansımıştı.

"Seni gördüm," dedi, bunu beklemiyordum. "Bir kediyi seviyordun ve beklediğim gibi biri değildin."

Kendisinin de beklediğinin ne olduğunu bildiğini sanmıyordum. Muhtemelen bulmayı umduğu insan ben değildim ve bunun nedenini merak ettim. Bir kediyi sevmem olmadığı aşikârdı.

"Seni merak ettim," dedi. "Güzeldin. Fiziksel olarak da güzel bir kadınsın ama bu beni durdurmazdı, bahsettiğim güzellik ruhuna aitti. Sanki oradaydın, insanların içinde duruyordun ama kimse senin nasıl bir ışık saçtığını görmüyordu. O gece ben de o ışığı görmemiştim ama varlığını hissetmiştim. Bu seni merak etmeme yol açtı."

Söyledikleri gözlerimi ondan kaçırmama neden oldu, bunu beklemiyordum. Bana yaklaşarak iki parmağının ucuyla çenemi tuttu, yüzümü kaldırıp gözlerimin içine baktı.

"Hayatım boyunca çok karar aldım. Bu kararların bazıları çok doğru, bazıları çok yanlıştı." Bakışları derinleşmişti. "O gece durmasaydım bu en büyük hatam olacaktı ve belki de neyi kaybettiğimin farkında bile olmayacaktım."

Bakışlarını yüzümde gezdirdi ve elini çenemden çekip benden uzaklaştı.

O gece kitapçının camında gördüğüm yansımam aklımda canlandı ve gözlerini dikip bana baktı. Sanki o yansımada gördüğüm insana sessizce veda etmiştim. Sessiz sokağın içinde patlayan silahın gürültüsüyle beraber o cam paramparça oldu, parçalar dağılıp bütün hayatıma saçıldı.

Dağ evine yaklaşan arabanın sesini duyduğumda o geceden uzaklaştım ve omzumun üzerinden cama baktım. Araba yavaşlayarak durdu, ardından kapısının açılıp kapandığını duydum. Ediz kapıyı açtığında Hakan yağan kardan kaçarcasına, koşar adım dağ evine yaklaşıyordu. Ediz kapıyı açık bırakıp odanın içinde ilerlemeye başladı, Hakan peşinden içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Elleriyle saçlarındaki karı silkelerken beni görüp başıyla bana nazikçe selam verdi. Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım bu talebimi kabul etmiş miydi bilmiyordum.

"Takip edilmedin, değil mi?" diye sordu Ediz.

"Hayır Ediz Bey," dedi Hakan. "Merak etmeyin."

Ediz hafifçe başını sallamakla yetindi ve kadehinde kalan viskiyi içti. Hakan yanına gidip elindeki siyah çantayı masanın üzerine koydu, telaşlı olduğunu ve geçen her saniyenin kıymetli olduğunu anladım.

Çantanın fermuarını iki yana açarken, "İstediğiniz görüntüleri buldum," dedi. Ediz her ne istediyse buna ulaşmanın Hakan için kolay olmadığını yüzünden anlıyordum. Çantadan bilgisayarı çıkardı ve açtı.

"Güzel." Ediz'in sesi sakin olsa da o sakinliğin altında kin soluklanıyordu.

Kaşlarımı çatarak yanlarına gittim ve neden bahsettiklerini merak ederek bilgisayar ekranına baktım. Hakan yanında durduğum sandalyeye oturdu ve hızla bilgisayarın şifresini girdi. Bakışlarımı Ediz'e çevirdim.

"Neler oluyor?"

Sadece, "Seni kurtaracak görüntüler elimde," dedi. Soran gözlerle ona bakmaya devam ettiğimde Hakan bilgisayardaki bir dosyaya girmiş, bir videonun üzerine tıklamıştı. Bilgisayarı bize doğru çevirdi ve ekranı bir sorgu odasının görüntüsü kapladı.

Ekranın köşesinde tarih ve saat yazıyordu. Gece yarısı çekilmiş bir görüntüydü bu.

Ediz'in bileklerinde kelepçe vardı. Sorgu masasına ellerini koymuş, oturduğu sandalyeye sırtını yaslamış, küçümseyici bir gülümsemeyle karşısında oturan kişiye bakıyordu. Karşısında oturansa babamdı.

Kameranın açısından dolayı sadece sırtı görünüyordu ama yüzü görünmüyorken bile nefretini ve hırsını görebiliyordum. Ediz sakin olsa da hiddetini o sessizliğin içinde dahi duyuyordum.

"Buraya kadar," dedi babam Ediz'e ama sesi bir zafer kazanmış gibi çıkmıyordu. "Artık elimdesin."

Ediz başka bir yöne bakarak alaycı bir tavırla güldü, bakışlarını babama çevirdiğindeyse gözlerinde karanlık bir ifade vardı. Yaslandığı yerden doğrularak masanın üzerinden yüzünü babama yaklaştırdı. "Öyle miyim?"

Babamın gerildiğini gördüm.

"Yolun sonu," dedi babam.

Ediz ona meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı ve ağzını bile açmadı. Babama psikolojik baskı uyguluyor, ona yanıldığını sessizce söylüyordu. Bu meydan okumayı babamın da gördüğünü biliyordum.

"Doğa nerede?" diye sordu babam ve bu canımı acıttı. Beni düşündüğüne, umursadığına inanmak istiyordum ama artık isteklerimin zaafım olduğunu da biliyordum. Zaaflarımın beni çekmeye çalıştığı tuzağa düşmedim.

Ediz tekrar arkasına yaslandı ve babama sessizce tepeden baktı.

Babam masanın üzerinden Ediz'e eğildiğinde altındaki sandalye gürültüyle geriye kaydı. "Konuş şerefsiz."

Ediz babamın hiddeti onu eğlendirmiş gibi güldü.

Sonra dalga geçercesine, "Avukatımı istiyorum," dedi ama bunu babamı daha da kızdırmak için yaptığını biliyordum. Kendisi zaten avukattı ve içinde bulunduğu durumun da, cevaplaması ya da cevapsız bırakması gereken soruların da, prosedürün nasıl olduğunun da farkındaydı.

Babam elini masaya sertçe vurup oturduğu yerden kalkarak, "Konuş lan!" diye bağırdı.

"Benim yolumun sonunda senin de düşeceğin bir uçurum var," dedi Ediz kendinden emin bir sesle. "Düşmeye hazırsan sana Doğa'nın nerede olduğunu söyleyeceğim."

Babamın gövdesi öfkeyle nefes alıp verdiği için inip kalkıyordu. Ediz'in neden bahsettiğini anlamaya çalışarak bir süre ona baktı ama sormadı. Tehlikeyi sezmişti.

"İnsan tuhaf bir varlık," diye devam etti Ediz. "Ortaya çıkan kötülüklere, apaçık işlenmiş günahlara tepki verirken kapalı kapılar ardında yaptığı kötülüklerle, gizli kalan günahlarıyla yaşıyor. Sorsan herkes iyilik timsali, ahlak örneği ve adil bir yargıç... Sorsan kimsenin karanlık bir arzusu yok. Yapılan her iyiliğin altında yatan insanın kendisi ve o yüce kalbiyken her kötülüğün insandan bağımsız bir sebebi var."

Gözlerini kıstı.

"İkiyüzlüsün," dedi. "Bu iyi adam, iyi baba rollerini bana yapma çünkü ben senin kapalı kapılar ardına gizlediklerini biliyorum. Senin diğer yüzünü tanıyorum."

Babam bir elini yumruk yaptı.

"Senin kötülüklerin, günahların ne olacak?" diye sordu.

"Ben hiçbir zaman iyilik timsali gibi davranmadım, bir ahlak örneği olduğumu savunmadım, aynaya bakmadan önce insanları yargılamadım. Kapalı kapılar ardına bir korkak gibi saklanmadım." Ediz yaslandığı yerden gözlerini babamın gözlerinden ayırmıyordu. "Ben iyiliğiyle, kötülüğüyle insan olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyorum ve sen ikiyüzlü bir korkaksın."

Babam yumruğunu daha da sıktı.

"Doğa'yı sana geri vermeyeceğim," dedi Ediz. "Ona senin gibi hiç zarar vermediğimi söyleyemem ama ben en azından babası değil, düşmanıydım."

"Sen söylemezsen ben bulurum onu," dedi babam. "O elindeki kelepçelerle karşıma geçip konuşmaktan başka ne yapabilirsin?"

"Anlamıyorsun, değil mi?" diye karşılık verdi Ediz. "Söylediklerim sana biraz bile dokunmuyor mu? Sen beni elinde tutuyor olabilirsin ama ben de elimde senin sırlarını tutuyorum."

Babamın Ediz'in söylediklerini anladığını biliyordum ama bunun bir tuzak olduğunu düşünüyor olmalıydı, söylediklerine doğru bir adım atmıyordu.

"Olmayan bir sırrı elinde tutamazsın," dedi. "Boşuna çırpınıyorsun."

"Rüşvet alıp gücünü kullanarak üstünü kapattığın davalar, oğlunu ve itibarını korumak için çevirdiğin dolaplar, sana suçu işleyeni koruman söyledikleri için suçu üstlenmeye zorladığın masum insanlar..." Ediz tehlikeli bir gülümsemeyle babama baktı. "Sanırım yaptıklarını gizlemekten neler olduğunu kendin bile unuttun ama merak etme, ortaya çıktığında sana hatırlatırlar."

Babam derin bir sessizliğe gömüldü. Sonra başını çevirip sorgu odasındaki kameraya baktı ve onunla göz göze geldik. O kadar uzun süre kameraya baktı ki birbirimizi görüyormuşuz gibi hissettim.

Sonunda Ediz'e döndüğünde, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bu gece buradan çıkıp gideceğim," dedi Ediz. "Bunu nasıl yaparsın bilmiyorum ama çok zorlanacağını sanmam." Sesinde bir ima vardı. "Doğa benimle kalacak ve sen peşime düşmeyeceksin."

"Bunu sadece elindeki kanıtları bana verirsen yaparım," dedi babam.

"O zaman sözünü tutacağını nereden bileceğim?" diye sordu Ediz. "Babamın masumiyetini kanıtlayacağım, gereken cezalar verilecek ve bu iş bittiğinde o kanıtları sana kendi ellerimle vereceğim."

Ediz'in bakışları hiçbir düşüncesini ele vermiyordu ama o kanıtları babama asla vermeyeceğini ben görebiliyordum.

"Hayır," dedi babam. "Sana güvenmiyorum."

"Sen bilirsin," dedi Ediz. Kaybedecek bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu.

Babam bir süre öylece durdu ve düşündü. Saniyeler kalp atışlarıyla yarışıyor gibiydi, hayatının en kritik kararını vermek üzereydi. Belki de sadece bir plan yapıyordu, bilmiyordum.

"Tamam," dedi sonunda. "Kabul."

Ediz gülümsedi. Bakışları derin bir kuyu gibi görünüyordu.

"Levent Çağıran davasındaki bütün dosyaları, verilen bütün ifadeleri istiyorum," dedi Ediz. "Bana onun masumiyetini kanıtlamam konusunda yardım edeceksin."

"Benden iki çocuğumu da isteme," dedi babam ve bu cümle canımı o kadar yaktı ki dizlerimin bağı çözülecek sandım. Levent Çağıran'ın masumiyeti Atalay'ın sonunu getirecekti. Babam ikimizi birden feda etmişti.

"Şartlarım bunlar," dedi Ediz.

Babam elini şakağına götürdü. Ava çıkmışken avlanmıştı ve kendi kafesinden kurtulmak için ona bizi sunuyordu.

Yıllarca sürmüş gibi gelen bir sessizliğin ardından, "Tamam," dedi.

Buz gibi olan elimle uzanıp videoyu durdurdum. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki ölümün eşiğinde durmuş, hayatın sonuna bakıyordum. Düşüncelerim bir karmaşa çukurunda derinlere yuvarlanıyordu.

Gerçekleri bilmek isteyen bendim, Ediz de bana onları göstermişti. Bir kuyunun dibinde farkında olmadan yaşıyordum ve Ediz çenemin ucundan tutup başımı kaldırmıştı. Ne kadar dibe battığını yukarıya bakmadan göremiyordun.

Hakan'ın önce bana, ardından dikkatle Ediz'e baktığını gördüm. Kalp atışlarımın sesi dışında çıt çıkmıyordu.

Bir fırtına yaklaşıyordu, bunu görüyordum ve bir pencerenin önünde durmuş, sakince o fırtınanın bana ulaşmasını bekliyordum.

"Planın ne?" diye sordum Ediz'e. İçimdeki karmaşaya rağmen bunu o kadar sakin bir şekilde sormuştum ki bu ses bana ait olamazdı ama buradaydım, dağılmadan tek parça halinde duruyordum.

Ediz bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Seni kurtarmamın tek yolu bu görüntüler."

Başımı hafifçe salladım. Konuşmadım. Konuşsaydım bile ne diyecektim?

"Doğa."

Başımı kaldırıp Ediz'e baktım, bakışlarımda ruh yoktu. "İyiyim."

Acı çekmiyordum. Çaresiz hissetmiyordum. Sadece bir fırtınanın yaklaştığını biliyordum.

Sakince, "Bu görüntüleri mi sızdıracaksın?" diye sordum.

"Evet," dedi. Bana bunu neden izlettiğini o zaman anladım, bu görüntüler zaten karşıma çıkacaktı. Bir televizyon ekranında ya da başka bir yerde bununla habersizce yüzleşmemdense elimden tutup görüntüleri bana kendisi göstermişti.

"Seni kurtarmamın tek yolu bu görüntüler," diye tekrarladı. Başka bir yolu olsaydı, beni sırf bana vereceği zarardan korumak için bile bu görüntüleri hiç ortaya çıkarmayacağını, geçmişin derin sularına bırakacağını görebiliyordum. Ne yazık ki başka bir yolu yoktu.

Fırtınanın daha da yaklaştığını hissettim.

"Hava almak istiyorum," dedim.

İçime dolan hisler su gibi yükseliyor, kaynıyordu. Nefes almaya, yalnız kalmaya, kendi gerçeğimle tek başıma yüzleşmeye ihtiyacım vardı.

Bakışları endişeyle dolsa da Ediz beni engellemedi, ondan uzaklaşıp koltuğun kenarına koyduğum montumu sakince alırken beni izledi. Dağ evinin kapısına yöneldim ve bir daha onlara bakmadım.

Dışarı çıktığımda başımı kaldırıp gözlerimi kapattım, soğuk havayı içime çektim. İçimde öyle bir his vardı ki onu yerinde tutamıyordum. Babamın, annemin, Atalay'ın, Ediz'in, Umay'ın, Kutay'ın, Egemen'in, Gökhan'ın, Levent Çağıran'ın, Nazlı Çağıran'ın yüzleri teker teker gözümün önünden geçti. Ardından o gece kitapçının camına düşen yansımamı gördüm, bana bakıyordu.

Gözlerimi açıp dağ evinin önündeki ağaçlara baktım. Sanki fırtına ağaçların arkasında yükselmiş, hızla bana yaklaşıyordu.

Ağaçlara bakarken zihnimde kalabalığın içinde koşuyor, karanlık bir sokağa sapıyordum; bir arabanın arka koltuğunda uzanıyor, tan vaktinde yolun kenarında yanan ve bir şerit halinde akan lambaları izliyordum; elimde bir arabanın anahtarını tutuyordum; bir ev yanıyordu, Ediz'le o alevlerin arasında durmuş birbirimize bakıyorduk; bir banyoda soğuk su üzerime dökülürken dizlerimin üzerine çöküyordum; bir arabadaydım, kan kaybediyordum ve çığlık çığlığa bağırıyordum; bir küvetteydim.

Bir savaş meydanındaydım.

Koşsam kaçamayacaktım, dursam parçalara ayrılacaktım. Düşen kar tanelerine ve dağ evinin önündeki ağaçlara baktım. Fırtına sanki bütün ağaçları yutarak bana yaklaşıyordu.

Hissiz adımlarla yürüyerek düşen kar tanelerinin arasında durdum ve başımı gökyüzüne çevirip kar tanelerine baktım. Çığlık çığlığa bağırmak istiyor ama bu çığlığı da kimsenin duymasını istemiyordum.

Bakışlarım tekrar dağ evinin önüne dizilmiş ağaçlara çevrildi, sanki beni sessizce davet ediyorlardı ve fırtına ona koşmam için bana sesleniyordu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladığında dudaklarımdan dökülen nefesim bir sis bulutu halinde soğuğa karışıyordu. Kaçamayacağımı bilsem de ağaçlara doğru ilerlemeye başladım, kaçamasam da uzaklaşacaktım. Ağır adımlarım bir süre hızlandı, ardından koşmaya başladım.

Kar hızımı engelliyordu ama uzaklaşabileceğim kadar uzaklaştım. Uzaklaştıkça sessiz gözyaşlarım içimi parçalayan bir gürültüye dönüştü.

Ayaklarım beni götürebildikleri yere kadar direndi, artık onlar da yorulduğunda battıkları kardan çıkamadılar. Dengemi kaybettim ve dizlerimin üzerine, yumuşak kara düştüm.

Sanki bir küvete, suyun içine düşmüşüm gibi hissettim. Ardından küvetteki suyla beraber daha derinlere, yansımamın olduğu o camın üzerine düştük. Cam parçaları suyla birlikte etrafa saçıldı ve sertçe yere çakıldım.

Başımı gökyüzüne kaldırdım, hızla akan gözyaşlarımın arasından kar tanelerine baktım. Daha önce hiç hissetmediğim bir öfke ve acıyla çığlık attığımda fırtına bana ulaşmıştı.

Bu fırtına dindiğinde hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

4. ÖLÜMÜN KIZIL GÖLGESİ

Gün doğmuştu ama biz hâlâ o çok karanlık gecenin içindeydik. Bu karanlığın içinde kaybolmuştuk ve kimsemiz yoktu. Hiçbirimizin.

Birbirimizi birbirimize terk etmiştik.

Kışın soğuk ıssızlığında bizi bu sessiz sabahlara sürükleyen yanlış seçimlerimiz, bizi yeniden birleştirip bambaşka bir insan yapmak için paramparça etmişti. Duvar kenarında, en arka sırada oturup insanların rahatsız olmasına neden olacak kadar anlamsız bir dikkatle çevresini inceleyen o kızın küllerinden doğuyordum. Buzdan duvarlar darmadağın olmuştu ve o duvarların arkasına saklanan, yeri geldiğinde üzerlerine oturup benimle çatışan Doğa artık yoktu çünkü o zaten bendim.

Kaçtığım kendimdim, kendimden kaçtıkça da kaybolmuştum. Ediz haklıydı, kaybolmuştum ve kaybolduğum yeri evim sanmışlardı. Korkarak başımı toprağın altına her gömdüğümde boğulmuş, boğuldukça daha da korkmuştum.

Yavaş yavaş kendimden vazgeçtiğimde, o arabadan inip dağ evinin kapısına gittiğimde, beni öldürmek isteyen bir adamın kollarına sığındığımda, bir sorgu odasında kameralara bakan babamın gözlerinde, camdan kayan yağmur damlalarının gölgesi yüzüme düştüğünde, bir küvette, suyun altında ölümü kabullendiğimde yıllar süren bir düşten uyandım.

Bu düş bütün hayatımdı.

Geçmişin sayfalarını karıştırdığımdaysa bu düşün başladığı uykuya hangi satırda daldığımı söyleyemezdim.

Aile bir kaleydi, onu koruyan surları ve sadece gerektiğinde dışarıya açılan bir kapısı olan güçlü bir kale... Bizse açıktaydık, hiç

surlarımız ve kapanan bir kapımız olmamıştı. Bir arada görünüyorduk ama dağılmıştık, aynı odanın içindeydik ama uzaklardaydık. Bir çocuk konuşmayı kendi kendine öğrenemediği gibi yaşamayı da tek başına öğrenemezdi, bense kendimi bile tanıyamayacak kadar yalnızdım.

Bu düşün başladığı uykuya hangi satırda daldığımı söyleyemezdim çünkü zaten hiç uyanmamıştım.

Bu düş bittiğine göre ben kimdim?

Adım Doğa'ydı. Mecbur bırakıldığım her şeydim.

Alnımda bir el hissettim ve Ediz'in, "Ateşi hâlâ düşmedi," dediğini duydum.

Uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyor ama gözlerimi açamıyordum. Sıcak nefesim dudaklarımı kavuruyordu. Arada etrafımdaki sesleri duyuyor, ardından tekrar karanlığın içine çekiliyordum.

"O iyi olacak Ediz." Uygar'ın sesiydi bu.

Uygar mı gelmişti? Gözlerimi açmak, etrafımda olanlara bakmak ve ne kadar zaman geçtiğini anlamak istedim ama yapamadım. Karanlık yavaş yavaş zihnimi ele geçirdi ve tekrar uykunun kollarındaydım.

O karanlık beni bir sokağa götürdü. Yağmur yağmıyordu ama ıslak zemin ay ışığında parlıyordu. Etrafıma baktığımda sokakta benden başka kimse yoktu, her yer sessizliğe gömülmüştü. Altında bulunduğum gökyüzü karanlık olsa da sokağın sonu aydınlıktı. Ağır adımlarla sokağın sonuna doğru yürümeye başladım.

Ben yürüdükçe zaman geçti, zaman geçtikçe attığım adımların sayısı çoğaldı. Nerede olduğumu bilmiyor, bilmediğim gibi sorgulamıyordum da. Yol beni nereye götürürse oraya gidiyordum. Sokağın sonunda birinin durduğunu gördüm.

Kaşlarım çatıldı, bir kadın orada öylece durmuş bana bakıyordu. Benden sadece birkaç yaş büyük olmalıydı. Kadını tanıdığımı düşündüm ama kim olduğunu hatırlayamadım. Yine de ona doğru yürümeye devam ettim.

Aydınlığın ve karanlığın bir bıçak gibi kesildiği gökyüzünün altında, aydınlığın kıyısında duruyordu. Koyu renkli, uzun saçları vardı ve teni beyazdı, bakışlarındaki hüznü gördüm. Duraksamadan ona doğru yürüdüm ve karşısında, karanlığın kıyısında durup ona baktım.

Huzurlu sesiyle, "Doğa," dedi.

Gözlerimi bile kırpmadan gözlerine bakıyor, onun kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordum. Hatıralarımın arasında ona rastlamadım ama bir fotoğraf buldum. Ediz'in odasındaydım ve karşımda duran kadın bana bir fotoğraf karesinden bakıyordu.

Nazlı Çağıran.

Buna hazırlıksız yakalandığım için şaşkınlığımı gizleyemedim, karşımda duran kadın Ediz'den bile küçük görünüyordu. Çok genç yaşta öldüğünü biliyordum ama onu karşımda görmek bir fotoğraf karesinde görmekten çok farklıydı.

Bakışları çaresizdi, yorgun ve üzgündü.

Yaşananlardan, yaşanacaklardan çok uzakta, hikâyesinin noktalandığı son satırda duruyor gibiydi. Hiç yaşlanmamış, hiç değişmemişti; uzansa bile yaşama dokunamayacağı, onu ölümün bile terk ettiği bir yerdeydi.

Yalnızdı.

Dağ evinde bir yatakta ateşler içinde yatarken bu sokağa gelmemin bir yolu yoktu, gökyüzünde gece ile gündüz aynı anda var olamazdı ve bu bile bir rüyada olduğumun kanıtıydı ama rüyada olduğumu fark etmemi sağlayan bunlar değil, Nazlı Çağıran olmuştu.

Altında bulunduğum karanlık gökyüzüne baktı ve "Üzgünüm," dedi.

Gerçeği iri, kahverengi gözlerine bakarken gördüm. Yaşananların başlangıcı çok eskilere uzanıyor, onun öldüğü geceye kadar gidiyordu. Yaşanacakların temeli daha ben doğmamışken, o 8 Kasım gecesinde atılmıştı.

Değişim Nazlı Çağıran'ın öldüğü gece başlamıştı.

Bazen yaşamın bütün seyrini değiştirebileceğimize inanırdım, bazense ne yaparsak yapalım bizi bekleyen hayatın doğumumuzdan çok önce inşa edilmeye başladığı çaresizliğine kapılırdım.

Karanlığın kıyısında durmuş, Nazlı Çağıran'a bakarken ölümden sonraki yaşamı düşündüm; eğer öyle bir şey gerçekten varsa ve yaşananları görüyorsa çaresizliğin kapanına kısılmış olmalıydı.

Muhtemelen farkında bile olmadan Nazlı Çağıran'ın ölümünü düşündüğüm bir anda, yaşasaydı her şeyin çok farklı olacağı fikrine kapılmıştım ve bilinçaltıma işleyen bu mesaj onu rüyalarıma davet etmişti.

Kendi yaşadıklarımdan çok onun yaşayamadıklarını düşünerek "Keşke böyle olmasaydı," dedim ve gözleri doldu.

Dudakları hüzünlü bir gülümsemeye ev sahipliği yaptı. O sırada altında bulunduğum karanlık gökyüzü çakan bir şimşekle aydınlandı ve gök gürledi. Omzumun üzerinden kendi gökyüzüme baktığımda yağmur yağmaya başlamıştı.

Nazlı Çağıran'ın, "Keşke," dediğini duydum ama sesi esen rüzgâra ait gibiydi. Ona bakmak için önüme döndüğümde sokakta yalnız olduğumu ve bütün gökyüzünün karanlığa gömüldüğünü gördüm.

Gökyüzünden düşen yağmur damlalarına baktım ve tenimden kayıp giderlerken gözlerimi kapattım. Sokağın ayaklarımın altında kaybolduğunu ama yağmurun hâlâ yağdığını hissettim. Yağmur damlalarıyla beraber karanlığın içinde gerçeğe doğru düşmeye başladık.

Ediz'in sesini duydum. Karanlığın içinde bana, "Doğa!" diye sesleniyordu.

Ona cevap vermek istedim ama yapamadım. Ediz'i içine düştüğüm karanlığın içinde bulamadım. Sonra gözlerimin arasından sızan bir ışık hüzmesi gördüm ve bu rüyadan çoktan uyandığımı anladım. Tavandaki ışığa bakarken alevler içindeydim, gözlerim bile yanıyordu.

Birinin, "Baba," dediğini duydum, sonra bu sesin bana ait olduğunu anladım.

"Acele et Gece!" Ediz'in sesi telaşlıydı.

Gözlerimi daha da açarak başımı çevirdim ve Ediz'in kucağında, banyoda olduğumu anladım. Karanlığıma sızan ışık tavandaydı.

Babamın burada, bizimle olduğunu hissettim. Dağ evinde, banyodaydı.

Tekrar, "Baba," dedim ama ne onu görebildim ne de çağrıma bir cevap geldi. Ediz bana sesleniyordu ancak ben onun kucağında, başım geriye düşmüş bir halde babamın varlığını hissettiğim yere bakıyordum. Saçlarım boşlukta sallanıyordu. Kimse yoktu.

"Doğa!"

Yeniden o ıssız sokakta olduğumu hissettim. Gece ve gündüz gökyüzünü paylaşıyor, Nazlı Çağıran aydınlığın kıyısında duruyordu.

"Nazlı Çağıran neden burada?" diye sayıkladım ve Ediz kaskatı kesildi. Etrafımda bir karmaşa vardı ama algılayamıyordum. Ediz bağırdı, kime bağırdığını bilmiyordum.

Nazlı Çağıran'ın huzurlu sesi yeniden, "Doğa," diye seslendi. "Üzgünüm."

Ağlamaya başladım.

"Bana bunları yaşatan sen değildin," dedim. Rüyalarımda bile ne babamdan ne Atalay'dan üzgün olduklarını işitmiştim. Bu gerçeğin üzerine hastalığın getirdiği hassaslık da eklenince sarsılarak ağlamaya devam ettim. "Onlardı."

Ediz'in kulağıma, "Geçecek," dediğini duydum. Kucağındaki duruşumu düzeltmiş, başımı göğsüne yaslamıştı. "Geçecek."

Geçmeyecekti ama bunu ona söylemedim. Sadece ağlamaya devam ettim.

Gözyaşlarımın arasından suyun sesini duyunca ağlamam kesilir gibi oldu. Başımı çevirip sesin geldiği yere baktım. Gece musluğu açmış, başında bekliyordu ve su küvetin içine doluyordu. Bakışlarım musluktan akan suya takılıp kaldığında zaman yavaşlamış gibi hissettim.

Suyun altındaki o ışık hüzmesini hatırladım. Saçlarım etrafımda yüzüyordu ve başımı çevirmemle ağır ağır dalgalanıyordu.

"Hayır." Sesim başlangıçta sakin olsa da paniğe kapılmamla hiddetlendi. "Hayır!"

Duraksayan gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. Kaçmak için Ediz'den kurtulmaya çalışsam da bana izin vermedi.

"Doğa," dediğini duydum. "Ateşini düşürmek zorundayız."

Sadece, "Hayır," diyor ve ağlıyordum.

Uygar'ın banyoya girdiğini gördüm, elinde buz kalıbı vardı. Endişeli bakışları yüzüme takılsa da orada oyalanmadı ve zaman kaybetmeden buz küplerini küvetin içine boşalttı.

"Bana bunu yapmayın," dedim gözyaşları içinde. "Lütfen."

Ağladığım için görüşüm bulanıklaşmıştı, tavandaki ışığa baktım. İnce çizgiler halinde dağılmış bir şekilde havada asılı duruyordu. Dudaklarımdaki nefesin sıcaklığını hissettim.

Ediz beni sakinleştirmek için, "Beraber gireceğiz," dedi. "Bunu yapmak zorundayım."

O kadar tedirgin ve hassastım ki yeniden babamın varlığını hissettim. Buradaydı, bundan emindim. Ateşim kafamı karıştıracak kadar

yüksek olmalıydı ama bunu tahmin etmek ne babamın varlığını ne de hissettiğim tedirginliği siliyordu.

"Babam burada," dediğimde Ediz gözlerimdeki yaşları silebilmek için banyonun zeminine çökmüştü. Soğuk elleriyle cayır cayır yanan tenime dokundu, gözyaşlarımı yavaşça sildi.

Yatıştırıcı bir sesle, "Baban burada değil," dedi ama ben korkuyla banyonun açık kapısından odaya bakıyordum. Her an içeri girecekmiş gibi diken üstündeydim.

Su sesleri arasında yine aydınlık ve karanlıkla bir bıçak gibi kesilen gökyüzünü gördüm. Nazlı Çağıran bana bakıyordu.

"Ediz," dedim gözyaşlarımın arasından ona bakarak. "Annen burada."

Gözlerini sımsıkı kapattı, kontrolünü kaybetmemeye çalışıyor gibiydi. Aklından ne geçiyordu bilmiyordum, bunu tahmin edebilecek durumda da değildim ama beni sarmalayan kaosun içinde onun da acı çektiğini görebiliyordum.

"Keşke böyle olmasaydı," diye sayıkladım.

Gece araya girdi. "Küvet hazır Ediz."

Musluğu kapatmasıyla akan suyun sesi kesildi. Korkuyla küvete baktığımda o kadar savunmasızdım ki bütün hislerim apaçık ortada olmalıydı.

"Beraber gireceğiz," dedi Ediz kucağında benimle ayağa kalkarken. "Korkma."

Gözlerimi küvetten ayırmıyordum. İçinde buz parçalarının yüzdüğü suya daha dikkatli bakarsam kendimi ve etrafımda yüzen saçlarımı görecek gibiydim. Ediz küvete doğru yürüdü.

Sarsılarak ağlarken, "Hayır!" dedim ama Ediz bana aldırmadan bir ayağını küvete soktu. Gözlerimi kapatıp içinde bulunduğumuz andan kaçmaya çalıştım ama kapalı gözlerimin ardında da o ışık hüzmesi beni bekliyordu. Ediz diğer ayağını da küvete sokup yavaşça eğildi, ardından küvetin içine girip bacaklarını uzattı.

Duruşumu düzeltip başımı göğsüne yasladı ve bedenimi bacaklarının arasına yerleştirdi. Suyun soğukluğu tenimin sıcaklığını karşıladı. Ediz kollarını bana sıkıca sardığında kalbim korkuyla çarpıyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim Doğa," diye fısıldadı kulağıma.

Ediz'in göğsüne uzanmış halde tavandaki ışığa baktım. Titriyordum.

Aynı anda hem merhameti hem acımasızlığı hissettin mi? İntikam alma arzunun soluklandığı yer bağışlama dürtüsünden inşa edilen yer oldu mu? Hiç gökyüzünde gece ve gündüzü aynı anda gördün mü?

Yavaşça gözlerimi kapattığımda saçlarım suyun yüzeyinde yüzüyordu. Yaşanan karmaşanın ardından çöken sessizliği dinliyordum.

Zamanın dışındaydım.

O yine de akıp gidiyordu. Geçen saniyeler babamın varlığını dağ evinden alıp götürdü. Ardından Nazlı Çağıran bir rüyaya dönüştü.

Gözyaşlarımın bazıları küvetteki suya karıştı, bazıları yüzümde kayboldu. Bir süre sonra sessiz iç çekişlerim dışında ağlamam tamamen durdu.

Kaos bitmişti.

Uygar'ın, "Doktor gelmek üzeredir," dediğini duydum. Gece ve Uygar'ın varlığına o zaman dikkat ettim. Ne zaman gelmişlerdi? Kaç dakika, kaç saat, kaç gün geçmişti?

Ediz sakinleştirici bir sesle, "Doğa," dedi ama ben kapalı gözlerimin ardında gökyüzünü paylaşan aydınlık ve karanlığa bakıyordum. "İyi olacaksın güzelim."

İyi olmak umurumda değildi, sadece kurtulmak istiyordum.

Gözlerimi açtım ve tavandaki ışığa baktım.

"Bitti," dedi Ediz kulağıma doğru. Tepki vermedim.

Doğrulurken beni hafifçe kaldırdı ve kayarak altımdan çıktı. Ayağa kalkıp küvetten çıktıktan sonra vakit kaybetmeden eğilip beni kucağına aldı. Üzerimdeki kıyafetlerden banyonun zeminine gürültüyle su aktı.

Gece'nin, "Ben Doğa'ya giyecek bir şeyler getireyim," dediğini duydum.

Ediz beni kucağında tutmaya devam ederek banyonun zeminine çöktü. Bir eliyle beni kucağında tutarken diğer eliyle yüzüme gelen saçları yavaşça kenara çekti. Yeşil gözlerinin etrafında kırmızı damarların bir ağ gibi örüldüğünü gördüm. Yorgun ve uykusuz görünüyordu.

Gözlerini benden ayırmadan tekrar, "Bitti," dedi.

Cevap vermeden gözlerine bakmaya devam ettim. Sessizce başkışlarıma karşılık verirken eli hâlâ yüzümde geziyordu. Dokunuşu hafifti, sanki daha fazlası beni paramparça edecekti.

Gece geri geldiğinde Uygar'ın banyoda olmadığını gördüm. O kadar yorgun ve halsizdim ki başımı çevirecek gücü bile kendimde bulamıyordum. Gece bunun farkındaymış gibi yanımıza diz çöktü ve üzerimdeki kıyafetleri çıkardı.

Ediz'e, "Doğa'yı yatağa taşır mısın?" diye sordu. Ediz sessizce başını salladı ve beni kucağında tutarak ayağa kalktı. Biz yatak odasına giderken Gece de sessizce bizi takip etti.

Ediz beni yatağa yatırdığında yorgun ve halsiz gözlerle ona baktım. Dudaklarımdan dökülen nefesim hâlâ sıcaktı ama beni yakan ateş sönmüştü. Yavaşça gözlerimi kapattım. Karanlık, odayı aşıp yatağa tırmandı, üzerime serildi ve zihnimi ele geçirdi.

Yine o ıssız sokaktaydım.

Gökyüzü tamamen karanlıktı ve Nazlı Çağıran yoktu. Sokağın sonunda bir adamın durduğunu ve bana baktığını gördüm. O adam babamdı.

Olduğum yerde durup ona baktım. Ne ben ona gittim ne o bana geldi.

Ondan kaçmak, uzaklaşmak istiyordum. Sormak istediğim bir hesap yoktu, almak istediğim bir intikam yoktu. Sadece unutmak istiyordum.

Kaçmak için ona arkamı döndüğümde arkamda duran bedene az kalsın çarpacaktım. Korkuyla geriledim ve başımı kaldırıp yüzüne baktım. Beni karanlıkta simsiyah görünen yeşil gözler karşıladı.

İrkilerek uyandım.

Dağ evinde, yatağın içindeydim.

Tanımadığım bir sesin, "Serum onu toparlayacaktır," dediğini duydum. Ardından koluma takılan serumun varlığını hissettim ve boş gözlerle koluma baktım. Doktorla konuşan Ediz uyandığımı fark etti.

Adama aldırmadan yanıma geldiğinde endişeyle, "Doğa," dedi ama ona cevap vermedim, uzun uzun baktım.

Gözlerim yeniden kapandı.

Sokağın ortasındaydım. Bu sefer karanlık ve aydınlık gökyüzünde birbirine karışmıştı, tan vaktiydi. Yalnız değildim.

Karşımda bir ayna varmış gibi kendime bakıyordum.

"Uyanıyorsun," dedi sakin bir sesle. "Dağılmaya başlayan bir düşün ortasındasın ama gözlerin hâlâ açılmış değil."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun?" diye sorduğumda, "Kaçtıklarını," dedi. "Oyunun içinde olman oyuna dâhil olduğun anlamına gelmiyor. Kaçmaya en çok ihtiyacın olan dönemde kaçırıldın ve artık ayakta duramıyorken terk edildiğin yer düşmen için kusursuzdu, oraya yığıldın."

Yavaşça bana yaklaştı ve gözlerimin içine bakarak, "Sence de artık ayağa kalkmanın vakti gelmedi mi?" diye sordu.

Ben ona bakarken o başını kaldırıp gökyüzünü ele geçiren tan yerine baktı.

Gözlerini gökyüzünden ayırmadan, "Uyan," dedi.

Ve gözlerim açıldı.

Karanlık ve sessiz odada yalnızdım. Zihnimi esir alan o sokakta esen rüzgâr sanki hâlâ tenimdeydi. Yatakta sırtüstü uzanıp tavana bakarak, gördüğüm rüyadan kurtulmaya çalıştım. Zihnimde hâlâ o karanlık sokaktaydım.

Bir süre öylece durdum ve gördüğüm rüyaları gerçeğin içinden ayıkladım. Geriye sadece bu dağ evinin sessiz odası ve karanlığı kalana kadar bir elim başımın yanında, öylece tavana baktım.

Gerçekle yalnız kaldığımda da nefesimin artık dudaklarımı yakmadığını fark ettim. Halsizlik ve yorgunluk bedenimi terk etmişti ama üzerimde uykunun ağırlığı vardı. Yaşananları düşündüm. Dakikalar öncesinde kalmış gibi hissetsem de o kadar yakınımda olmadıklarını biliyordum.

Odada yalnız olsam da içeriden sesler geliyordu. Gece ve Uygar sakin bir konuşma yapıyordu.

Yatakta yavaşça doğruldum ve sersemlemiş bir halde elimi saçlarıma götürüp boşluğa baktım. Kendime gelene kadar öylece durdum, ardından yorganı kenara itip komodine bırakılan bardağa uzandım. Çok susadığımı suyu tek dikişte bitirince anladım, dudaklarım bile kurumuştu.

Bardağı sessizce komodine geri bırakıp odanın kapısının altından yansıyan ışığa baktım.

Ediz, "İyi misin?" diye sorduğunda korkuyla irkildim ve iri gözlerle karanlığın içine baktım. Karanlığa yavaş yavaş alışmaya başlayan gözlerim onu buldu. Odadaki tekli koltuğa oturmuş, bana bakıyordu.

"Ediz?" dedim korkuyla. Nabzım hızlanmıştı.

Tekrar, "İyi misin?" diye sordu.

Karanlıkta gözlerimi göremezdi ama yaşananları hatırlayınca bakışlarımı kaçırdım.

"İyiyim."

"Bir daha bana bunu yaşatma." Sesinde öfke ve kızgınlık yoktu ama baskın bir ton vardı. Onu korkutmuştum. Nazlı Çağıran'ın yüzü ve söylediklerim aklıma gelince yüzümü sakladığı için odadaki karanlığa minnet duydum.

Sessizce, "Üzgünüm," dedim.

"Ateşin ölümcül seviyeye ulaştı," dedi ve durdu. "Bir daha bana bunu yaşatma."

Yaşananlar sırasında dudaklarımdan dökülenlerin konusunu açmayacağını ve hepsini geçmişte bırakacağını anladım. Orada unutulup gitmelerini istiyor gibiydi.

Hissettiklerimi hatırlayıp, "Bunu ben de bir daha yaşamak istemiyorum," dedim.

Rahatsız edici bir sessizlik çökmeden önce, "Güzel," dedi.

Yaşananlar aklımda dönmeye başladığında ben o haldeyken olanları düşündüm. İçine düştüğüm bu durum ne kadar sürmüştü? Ediz o görüntülerle ne yapmıştı? Babama ne olmuştu?

"İki gündür bu haldesin," dedi Ediz bunu düşüneceğimi bildiğinden ama diğer sessiz sorularımı cevaplamadı. O iki günün onun için nasıl geçtiğini düşündüm, ardından gözlerine yayılan kırmızı damarları hatırladım.

Kendimi ona, "Hiç uyudun mu?" diye sorarken buldum.

"Hayır," dedi. Uyuyamadığı zamanlarda sürekli içtiğini bilecek kadar tanıyordum Ediz'i. Alkollü olmalıydı.

Rahatsız edici o sessizlik yeniden odada, yanımızdaydı. Ediz'in benden özellikle uzak durduğunu hissediyordum. Sessizliğinden ve mesafesinden rahatsız oldum. Yataktan kalkıp sakin adımlarla yanına gittim ve karşısında durdum.

Tek kelime etmeden karanlığın içinde yüzüne baktım, o da bana bakıyordu. Derin bir sessizliğin ardından elini uzatıp bileğimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Beni bacağının üzerine oturtup yüzüme bakmaya devam etti.

Sorgu odasını düşünerek, "Polis seni ne zaman yakaladı?" diye sordum.

"Hatay'dayken," dedi. "Anlaşmayı o zaman yaptık."

Aslında gözümün önünde duran bir gerçekti bu, onu göremesem bile sorgulamak için fırsatım olmuştu. O fırsatları da görememiştim. Polisler bizi ararken Ediz kendini açık edebileceği her mekânda bulunmuş, hiç yakalanmamış, hatta yakalanma tehlikesi bile atlatmamıştı.

"Bu anlaşmanın senin lehine olan şartları vardı," dedim düşünceli bir sesle. "Anlaşmayı neden bozdun?"

Umursamaz bir tavırla, "Sıkıldım," dedi. "Bir amaç için bu yola çıktım, sen beni bu amaçtan saptırıyordun. Zayıf olmayı sevmem Doğa ama sen beni zayıf düşürüyordun. Bir karar almam gerekiyordu."

Düşünceli bir ifadeyle kaşlarımı çattım.

"Beni bu yüzden mi öldürmek istedin?" diye sordum soğuk bir sesle. "Zayıf halkandan kurtulmak için mi?"

"Hayır," dedi. "Yarattığım karmaşaya bir son vermek için bunu yapmak istedim. Dediğim gibi, bir amaç için bu yola çıktım, sonra o amacı unutmaya başladım. Seni düşmanım olarak görmemem düşman olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Orada seni değil, bir düşmanımı öldürecektim. Artık bu savaşı bitirmek istedim."

Söylediklerini düşündüm. "Neden durdun?"

"Seni o küvetin içine bir düşmanımı öldüreceğime inanarak soktum," dedi. "Suyun altında gördüğümse sadece sendin. Yaşattıklarımdan sonra buna ne kadar inanırsın bilmiyorum ama..." Sustu ve bana baktı. "Kıyamadım."

Karanlığın içinde birbirimize baktık. Onu düşündüm. Ediz bir karar aldığında o kararın ruhunda açacağı yaraları umursamayan bir adamdı. Bir yanı cayır cayır yansa bile bir yanı buz gibi soğuktu. Ateşte yanıp soğukta kararlarını alırdı. Buna defalarca şahit olmuştum. Eğer soğukkanlılıkla aldığı bir kararın peşinden gidemediyse ona inanırdım.

"Ya durmasaydın?" diye sordum. "O zaman ne olacaktı?"

"Sonrasında yapacaklarımı kimse durduramazdı," dedi. "Ne planladıysam hepsini tek tek yapardım ve hiçbir güç karşımda duramazdı."

"Peki ya sonra?" Ediz bir amaç için yola çıkmıştı ama bu yolun sonunda ne vardı? "Her şey bittikten sonra ne olacaktı?"

Sessizliğe gömüldü. Kendi içinde bu sorunun cevabıyla yaşadığını biliyordum ama bu cevabı bana göstermek konusunda ikileme düşmüştü. Başını koltuğa yasladığında da umursamazlığını hissettim, kararsız olmaktan hoşlanmıyordu ve bunu düşünmemeye karar vermiş gibiydi.

Açıkça konuşmasa da manası açık bir cümle kurdu: "Yaşam hiçbir zaman benim için bir zaaf olmadı."

Hiçlik.

Her şey bittikten sonra olacak buydu.

Ediz Çağıran sonunda onu ölümün beklediğini bile bile bu yola çıkmıştı. Kendini mi öldürecekti? Yoksa kendini mi öldürtecekti?

Her şey bittikten sonra çökecek olan o sessizliği düşündüm.

Atmayan kalpleri, sessiz kalacak evleri düşündüm.

Bu dağ evi, biri onu bulana kadar yokluğumuzu ağırlayacaktı.

Mezar taşlarına yazılmış isimlerden ibaret olacaktık, yaşananları bilen son insan da bizi unuttuğunda tamamen hiçliğe karışacaktık. Zaman akacak, uzaklaşacak ama biz bu dağ evinde, bir at çiftliğinde, karanlık bir sokakta, bir kış gecesinde ilerleyen arabanın içinde kalacaktık.

Kimse bizi bulamayacaktı.

Bu savaşta kazanan kimse olmayacaktı. Herkes kaybedecekti.

Gözlerimi kapatıp aklımın içindeki düşünceleri derinlere gömdüm. Gömüldükleri yerde bir kâbusa dönüşecek, peşimi bırakmayacaklardı.

Rahatsız olarak boğazımı temizledim ve "Bunu duymak hoşuma gitmedi," dedim.

"Anlaşmayı bozduğum takdirde babanın sana bunu yapacağını ben bile kestirememiştim," dedi, konuyu değiştirmişti. "Belki de kestirmek istemedim ama olan oldu. Bunun bedelini de ödemeye başladı."

Ediz'in bir hamle yaptığını o zaman anladım.

"Osman Güngör hakkında soruşturma başlatıldı ve kendisi açığa alındı," dedi. Görüntüleri sızdırmıştı. Babamın sorgu odasındaki kameraya bakan yüzü gözümün önüne geldi. "Bu saatten sonra daha

fevri davranacak. Gözü dönmüş bir halde ve onunla bir araya gelmeni hiçbir koşulda istemiyorum."

Korku kalbimi bir ağ gibi sardı.

Onun için asıl önemli olan buymuş gibi, "İnsanlar senin masum olduğuna inanıyor," dedi.

Okların hedefi artık babam ve Ediz olmalıydı. Şimdi bu herkesin bildiği bir savaştı ve sessiz sedasız sona ermeyecekti.

"O sorgu odasında yaşananlar seni de çıkmaza sokacak türdendi," dedim. Kendini ateşe atmıştı. Bunun farkında olduğunu biliyordum ama umursamıyor gibiydi. Bu umursamazlığı beni korkuttu.

Bir elini saçıma götürerek, "Aldığım en erdemli karardı," dedi.

"Teşekkür ederim," dediğimde uzun saçlarımı omuzlarımın arkasına aldı ve "Etme," dedi.

Aramıza giren sessizliğin ardından aklına ona komik gelen bir düşünce düşmüş gibi güldü.

"Uygar sana çorba yaptı," dedi ve tekrar güldü. "Seni uyarmam gerekiyor, çorbayı içmeden önce ona tattırmak ve sonuçları görmek isteyebilirsin. Zehirlenmeni istemem."

Konu kapanmıştı.

Başımı çevirip kapalı kapıya baktım. Uygar'ın beni düşünerek bunu yapması içimin burkulmasına neden olmuştu. Ediz'in kucağından kalktım ve "Uygar tatlı biri," dedim. Ayrıca çok iyi niyetliydi.

Ediz alaycı bir sesle, "Çorbası için de aynısını söyleyeceğinden şüpheliyim," dedi.

"Ne kadar kötü olabilir ki?" diye sordum ve yatak odasının kapısına yöneldim.

Gerçekten kötüydü.

Önümde büyük bir çorba kâsesiyle mutfak masasında oturuyordum ve Uygar tepemde dikilmiş bana bakıyordu. Ediz kalçasını tezgâha yaslamış, alaycı gözlerle bizi izliyordu. Gece ise buzdolabını açmış, ne aradığını bilmiyormuş gibi içine bakıyordu.

Dolabın içine bakmaya devam ederken, "Kızın tepesine kâbus gibi çökmesen keşke Uygar," dedi. "Zaten çorbana maruz kalarak yeterince işkence çekiyor."

"Sen onlara bakma Doğa," dedi Uygar sandalyeyi çekip otururak. Gözlerimin içine bakıyordu. "Güzel olmuş, değil mi?"

Ediz gülmemek için öksürdü. Bakışlarım ona kaydı, ardından tekrar Uygar'a baktım. Hevesle gözlerimin içine bakıyordu. Hevesini kırmak istemediğim için kaşığı elime alıp çorbanın içinde gezdirdim ve ona bir şans vermek için bir kaşık daha içtim.

Çorbayı yüzümü ifadesiz tutarak yutmayı başardım ve "Sanki biraz tuzu eksik," dedim. Gönlünü kırmamaya çalışıyordum.

Ediz gülmemek için tekrar öksürdü.

"İçine sevgimi kattım," dedi Uygar. Gece buzdolabıyla oyalanmayı bırakıp doğruldu ve elinde bir şişe birayla buzdolabının kapağını kapattı. Uygar'a bakarak başını iki yana sallıyordu.

Elimdeki kaşığı sakin bir tavırla kâsenin yanına koyarken, "Beni sevmiyor olabilir misin Uygar?" diye sordum ve Ediz kahkaha attı.

Uygar benden de aldığı geri bildirimden sonra pes etmiş gibiydi.

"Tamam, biraz lezzetsiz olmuş olabilir," diye kabul etmesinin üzerine Gece, "Biraz mı?" diye sordu.

"Tamam, lezzetsiz olmuş olabilir," dedi Gece'ye dik dik bakarak. "Bu sağlıklı olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Sandalyemden kalktım ve buzdolabına gidip içinden limon aldım. Limonu kâsenin yanına koyduktan sonra dolapları karıştırıp baharatları buldum ve tuzluğu kolumun altına sıkıştırdım. Çekmeceden de bir bıçak alıp masaya geri döndüm.

Limonu kesip çorbanın içine sıktım ve baharatları, tuzu ekledim. Kaşığı çorbaya daldırıp sakince karıştırırken Uygar beni izliyordu. Çorbadan bir kaşık aldım. Tadı çok daha iyiydi.

"İşte şimdi oldu," dedim. "Teşekkür ederim Uygar."

Ediz'e ve Gece'ye beni göstererek, "Bakın da örnek alın," dedi.

Çorbayı içmeye devam ederken gönlünü almak için, "Ellerine sağlık," dedim. Rahatlamış bir şekilde arkasına yaslandı. Güldüm. Ediz ve Gece çok üzerine gitmiş olmalıydı.

Gece elinde bira şişesiyle mutfaktan çıktı. Kimsenin yaşananların konusunu açmayacağını anladım, belki de Ediz susmaları için onları uyarmıştı.

Çorbamı bitirdiğimde Uygar, "Afiyet olsun," diyerek yanağımdan makas aldı ve önümdeki boş kâseye uzandı. Kâseyi tezgâha bırakıp omzunun üzerinden bana baktı.

Başıyla Ediz'i göstererek, "Dağınıklıktan nefret eder," dedi. Ardından kâseyi öylece bırakıp kaçarcasına mutfaktan çıktı. Ediz gözlerini dikip ona arkasından bakarken ağzının içinden küfretti.

Sıradan bir günde gibiydik. Üzerimizde yaşananların gölgesi bile yoktu ve herkes bu duruma uyum sağlamıştı. Bunu beni rahatlatmak için yaptıklarını biliyordum ama görmezden gelmek, kaçmak artık imkânsızdı. Yükü sırtımda olan gerçeklerden nasıl kaçabilirdim?

Ediz bana baktı. Yaşadığım gürültülü yıkımın ardından çok sakin ve sessiz görünüyor olmalıydım. Bu Ediz'i rahatlatmış mıydı, yoksa daha da mı endişelendirmişti bilmiyordum.

Susadığımı hissederek oturduğum yerden kalkıp yanına gittim ve tezgâhın üzerindeki dolabı açıp bardaklara baktım. Bardaklardan birine uzanmak için parmaklarımın ucunda yükseldiğimde Ediz benden önce davrandı ve benim uzanamadığım bardağı yerinden bile kıpırdamadan alıp bana uzattı.

Topuklarımı yere koyup önce bana uzattığı bardağa, ardından ona baktım. Bardağı alırken, "Boyunla hava atıyorsun," diyerek ona takıldım. Ediz'in yüzündeki ifade değişmedi ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmayan dikkatli gözleri yüzümde dolaştı.

Bakışlarından kaçarak lavabodaki arıtma cihazından bardağa su doldurmaya başladım. Ben akan suyu izlerken Ediz de beni izlemeye devam ediyordu. Bardağı dudaklarımın arasına götürüp suyu içerken tekrar Ediz'e baktım, bakışları düşüncelerle derinleşmişti.

Sabırla suyu bitirmemi bekledikten sonra bardağı elimden alıp sakince tezgâha koydu. Bu kez önce tezgâha koyduğu bardağa, sonra ona baktım.

"Onlara rol yapabilirsin," dedi Gece ile Uygar'ı kastederek. "Bana yapma. Ben seni bir bakışından anlarım."

Buna itiraz etmek için ağzımı açtıysam da tek kelime edemedim. Anlayacağını biliyordum ve bu bana düştüğüm yerde yalnız olmadığımı hissettiriyordu.

"Yaşananları görmezden gelemiyorum," dedim dürüstçe.

"Kimse senden bunu beklemiyor." Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Kalkmak için acele edersen yeniden düşersin."

Haklıydı.

Hislerimi onunla paylaşmaya karar vererek, "Yapmam gereken ne varsa hemen yapmak, öğrenmem gereken ne varsa hemen öğrenmek istiyorum," dedim.

Dudaklarının kenarı keyifsizce kıvrıldı. "Sen de çok sabırsızsın."

Güldüm ama ben de keyifsizdim. Ediz gözlerimin derinliklerine bakarak ellerini belime yerleştirdi ve beni yavaşça kaldırıp tezgâha oturttu. Hemen önümde durdu, aramızdaki mesafeyi kapatmıştı.

"İstediğin yere varmak için bazen durmayı bilmen gerekir," dedi. "Durup yürüdüğün yola bakman gerekir yoksa kaybolursun."

Ona dikkatle baktım. "Sen öyle mi yapıyorsun?"

Ediz'e olan inancım o kadar büyüktü ki bunu o da gördü. Kaşları hafifçe çatılırken çok uzun bir süre gözlerimin içine baktı, ne düşündüğünü merak ettim.

"Evet," dedi sessizliğin ardından. "Öyle yapıyorum."

Hafifçe başımı salladım. Bu, söylediklerine dair sessiz bir onaydı, durup yürüdüğüm yola bakacaktım. Acele etmeyecektim.

Bakışlarını gözlerimde gezdirerek, "Ben seninle ne yapacağım?" diye sordu.

Cevabını beklemediği bir soruydu bu, verilecek bir cevap da zaten yoktu. Bir elini yanağıma götürdü ve gözlerimin içine bakmaya devam etti. Ardından dudakları dudaklarımla buluştuğunda ruhu ruhuma dokundu, beni kollarının arasında parçalara ayrılacakmışım gibi o kadar sakin ama o kadar derin öptü ki bütün varlığının varlığıma karıştığını hissettim.

Ellerim vücudundan kayıp sırtına ulaştığında üzerindeki kazağı sıkıca kavradım. Elini yüzümden çekip bacaklarımı tuttu ve beni kendine doğru çekti. Tezgâhta ona doğru kaydım, dudaklarımı aralayıp dudaklarının dokunuşuna karşılık verdim.

Ediz'le derinlerde, karanlık bir yerde karşılaşmıştık ve bir araya gelişimizde bir hırçınlık, acı vardı. Aramızdaki çekim de bir o kadar derin, karanlık, hırçın ve acı doluydu. Bu yüzden dudaklarımız ne kadar sakin kavuşursa kavuşsun sonrasında hiddetleniyordu. Öpüşü derinleşip daha hırslı bir hal alırken Ediz bacaklarımı daha sert kavradı. Sanki birbirimize, yaşananlara, gerçeklere meydan okuyorduk.

Kazağını daha sıkı tuttuğumda bacağımdaki eli belime gitti ve mümkünmüş gibi beni kendine daha fazla çekmeye çalıştı. Nefes-

lerimiz hızlanmış, birbirine karışmıştı. Sanki düştükçe düşüyorduk ve birbirimizden başka kimsemiz yoktu.

Nefes nefese dudaklarını dudaklarımdan çekti ama uzaklaşmadı. "Doğa."

Kalbim duracakmış gibi hızlı atıyordu ve yanaklarım yanıyordu. Gözlerimi açıp ona baktığımda onun gözleri hâlâ kapalıydı. Bir süre öylece durup nefesimizin toparlanmasını beklerken sırtındaki ellerimi çekip bir elimi yüzüne götürdüm. Dokunuşum kaşlarının çatılmasına neden oldu.

İçten içe korktuğum gerçeği dile getirdim: "Beni hiç bırakma Ediz." Biliyordum ki o bırakırsa biterdi. O bırakırsa peşinden gidemezdim çünkü bizim yollarımız derin kuyularla doluydu. Yaşananlar bileklerime dolanır, beni engellerdi. Ne o derin kuyuları aşabilirdim ne de bileklerime dolanan yaşanmışlıklardan kurtulabilirdim.

Savaşmasını istiyordum. Beni karşısına alıp savaşan bu adamın arkasını dönüp benim için savaşmasını istiyordum. O savaşmazsa ben kaybedecektim. O savaşmazsa biz kaybedecektik.

Bunu yapıp yapmayacağını bilmiyordum, yapacağım dese bile gerçeği zaman gösterecekti. Yapmayacağını söylese bile her zaman yürüyeceğimiz yolları biz seçmiyorduk, yolların sonunda bizi bekleyenlerse meçhuldü.

Ediz gözlerini açtı ve bana baktı.

Tekrar, "Ben seninle ne yapacağım?" diye sordu. Sanki bu soru onu hapseden bir çıkmazdı.

Ellerini çekerek yavaşça benden uzaklaştı ve gözlerimin içine baktı. Karşılıklı durmuş birbirimize bakarken hangi kıyıya vuracağı belli olmayan dev bir dalga gibi denizin içinde ilerlediğimizi hissettim. Vurduğumuz kıyıda da bir yıkım yaratacağımız açıktı.

Biz sessizlik içinde birbirimize bakarken zaman acımasızca ilerlemeye devam etti.

Gece içeriden, "Ediz!" diye seslendi. "Gelip bunu görmelisin."

Gece'nin sesi endişeliydi.

Ediz'in kaşları çatılırken içimde yükselen kaygı iki göğsümün arasına sıkıştı. Çoktan başlayan ve gitgide büyüyecek bir yangının ortasında olduğumuzu biliyordum. Bu saatten sonra hayatımızın her bir köşesi yanacaktı, alevler çoktan gökyüzüne yükselmeye başlamıştı.

Ediz mutfak kapısına yönelirken tezgâhtan inip onu takip ettim.

Gece ve Uygar oturdukları yerde doğrulmuş, kaşları çatık bir halde dikkatle televizyona bakıyordu. Ediz hızla yanlarına gidip ekrana baktığında profilinden yüzüne düşen gölgeyi gördüm. Yüzleşeceklerimden korkarak ağır adımlarla yanına gidip ekrana baktım.

Babam avukatıyla birlikte polis merkezinden çıkıyordu ve ekranın altında ifadesinin tamamlandığı yazıyordu. Ona uzatılan mikrofonlara ve kameralara bakmadan sessizce arabasına bindiğinde içine gizlenen o kini gözlerinde görebiliyordum.

Babamın arabaya binmesiyle bütün dikkatler avukatına çevrildi. Yüzünde soğukkanlı, sakin bir ifade olan avukatı, etrafını saran kameralara baktı.

Bir muhabir, "Osman Güngör hakkında çok büyük iddialar var," dedi. "Bu konuda bir açıklama yapacak mısınız?"

"İlk olarak burada olduğunuz için hepinize teşekkür ediyorum," dedi avukat. "İddiaların hepsi asılsız ve hiçbirinin kanıtı yok. Müvekkilime kurulan bir kumpastan ibaret."

Başka bir muhabir, "Basına sızan görüntüler hakkında ne diyeceksiniz?" diye sordu. "O görüntülerde Osman Güngör kendi kızı üzerinden bir anlaşma yapıyor."

Avukat gülümsedi. "Sadece o görüntülere bakarak böyle bir kanıya varılamaz. Elimizde müvekkilimin kızı Doğa Güngör'ün kendi iradesiyle Ediz Çağıran'ın yanında olduğuna dair görüntüler var ve onları çok yakında sizinle paylaşacağız."

Ediz'in bir elini yumruk yaptığını gördüm ama ben soğukkanlılıkla avukata bakıyor, onu dinliyordum.

Muhabir, "Görüntülerin açıklaması nedir?" diye sordu.

"Görüntüleri daha dikkatli izlerseniz Doğa Güngör'ün Ediz Çağıran'ın elinde zorla tutulduğuna dair bir kanıt bulamazsınız," dedi avukat. "Müvekkilim kızının nerede olduğunu soruyor, Ediz Çağıran ona yerini söylemeyeceğini belirtiyor. Müvekkilim zaten kızının Ediz Çağıran'ın yanında kendi isteğiyle durduğunu biliyordu, sadece onu kurtarmaya çalışıyordu."

Uygar öfkeyle, "Şerefsiz," dedi.

"Doğa Güngör on sekiz yaşını doldurmuş, reşit bir birey," diye devam etti avukat. "Aldığı kararlara müdahale edilemez."

Muhabir, "Görüntülerde Doğa Güngör'ün zorla tutulduğuna dair bir kanıt olmayabilir ama bir anlaşma yapıldığı çok açık," dedi. "Bu anlaşma da Osman Güngör'ün çeşitli suçlara karıştığı iddiası üzerine yapılıyor. Bu konudaki açıklamanız nedir?"

Avukatın kravatını gevşetmeye ihtiyacı olduğunu hissettim ama soğukkanlılığını korudu.

"Bahsettiğiniz iddiaların hiçbir kanıtı yok," dediğinde Ediz küçümseyici bir ses çıkardı. Ona baktığımda yüzünde öyle ürkütücü bir ifade vardı ki aklından geçenleri merak ettim. "Daha önce de sizinle paylaştığım gibi," diye devam etti avukat, "bu, müvekkilime kurulan bir kumpastan ibaret."

Başka bir muhabir, "Ediz Çağıran yakalanmışken Osman Güngör onu neden serbest bıraktı?" diye sordu.

"Bu, başka bir davanın konusu," dedi avukat. "Ediz Çağıran'ın işlediği suçlar bilinse de bu suçlara ait kanıtlar onu uzun süre ellerinde tutmaya yeterli değildi." Kalabalıktan başka sorular yükseldi ama avukat hepsini duymazlıktan geldi. "Gelişmelerden önümüzdeki günlerde haberdar olacaksınız. Müvekkilim suçsuzdur. Ediz Çağıran, müvekkilimin kızı Doğa Güngör'le iş birliği içinde olup bu asılsız suçlamalarla ona tuzak kurmaktadır."

Muhabirler sorularına devam etseler de, "Hepinize tekrar teşekkür ediyorum," dedi ve kameraların arasından geçerek arabada babamın yanına oturdu. Siyah camdan görünmeseler de avukatın gerginlikle kravatını gevşettiğini biliyordum.

Gece kumandaya uzanıp televizyonu kapattı ve Ediz'e baktı. Gözlerinde öfke vardı. Ben de bakışlarımı Ediz'e çevirdiğimde kapalı ekrana bakmaya devam ederek düşündüğünü gördüm. Aklından geçenlerin yansıması gözlerindeydi ve gözlerindeki ifade bir uçurum kadar derindi.

Uygar, "Doğa," deyince bakışlarım ona kaydı. Gözlerinde endişeli bir ifade vardı. Manasız olduğunu düşünmüş olmalıydı ki bana iyi olup olmadığımı sormadı.

"İyiyim," dedim. Sesim sakindi. Babamın bu yönüyle zaten yüzleşmiştim ve düşebileceğim kadar dibe düşmüştüm. Daha da düşecek bir derinlik kalmamıştı.

"Çırpınsın bakalım çırpınabildiği kadar," dedi Ediz.

"Elinde kanıtlar var, değil mi?" diye sordu Gece. Hâlâ Ediz'e bakıyordu.

"Var," dedi Ediz soğuk bir sesle. "Bunu o da biliyor."

Gece şüpheyle, "O kanıtları ortaya çıkaracaksın, değil mi?" diye sordu. Ediz'in hamlelerini kestiremiyor gibiydi, ben de kestiremiyordum.

"Çıkaracağım," dedi Ediz, Gece'ye bakarak. "Sadece zamanını bekleyeceğim. Gözüne uyku girmiyordur. Mahvolacak ve mahvolacağı zamanı ben seçeceğim, bunu biliyor."

"Ya bu şerefsiz kaçmaya kalkarsa?" diye sordu Uygar. Sesinde kin vardı.

Ediz başını iki yana salladı. "Kanıtları hemen ortaya çıkaracak olsaydım bunu görüntülerle birlikte yapardım. Onunla bir oyun oynadığımın farkında. Kaçacak olsaydı iki gün bile beklemezdi."

"Köşeye sıkışacağına karar verdiği an yurt dışına kaçacak," dedi Gece ama Ediz kendinden emin bir şekilde başını iki yana salladı.

"Sonuna kadar bu oyunun içinde kalacak," dedi. "Kendisi köşeye sıkışmadan önce beni köşeye sıkıştırmaya çalışacak ki elimde ona karşı kullanabileceğim ne varsa alabilsin."

Ediz'in bir gerçeği özellikle dile getirmediğini biliyordum ama ben o gerçeğin zaten farkındaydım. Babamın kazanmak uğruna her riski alabileceği, herkesi kurban edebileceği, beni attığı ateşten belliydi.

Gece huzursuz olmuştu. "Bilemiyorum."

"O kanıtların ortaya çıkması ve kendi sonuna bu kadar çabuk ulaşması onun için bir ödül olur," dedi Ediz kinle. "Bu beni tatmin etmez. İstediğim bu olsaydı çok önceden yapardım, bu kadar beklemezdim."

Artık herkesin bildiği bir savaşın içindeydik ama kimin kazanacağını kimse bilmiyordu.

"O avukatın da çenesinin yayını sikeyim," dedi Ediz. "Onunla ayrı bir hesabım olacak."

Ediz bana baktı ve göz göze geldik. Sanki orada değilmişim gibi sessizce yanında duruyordum, konuşmaya dâhil olmuyordum. Gerçekler ortadayken yapabileceğim bir yorum yoktu. Ediz gibi elimde babama karşı kullanabileceğim bir koz da tutmuyordum.

Ediz'in bakışlarına karşılık vermekle yetindim.

İçten içe korkmadığımı da söyleyemezdim. Saklandığım yerde kimse bana dokunamazdı ama bir kere açığa çıkarsam beni içine çekip yutacak bir kaosa sürükleneceğimi biliyordum. Savaşmaya kararlıydım ama aksi olsaydı bile savaşmaya mecbur kalacaktım.

Telefonu çaldığı sırada Ediz hâlâ bana bakıyordu. Gözlerini gözlerimden ayırmadan telefonunu cebinden çıkardı ve kimin aradığına bakmadan kulağına götürdü. Kaşları çatılınca beklenmedik birinin aradığını anladım.

Karşı taraf telefon açılır açılmaz konuya girmiş olmalıydı ki Ediz sessiz kaldı ve dinledi. Sonra telefonu bana uzattı, bunu hiç beklemiyordum.

Soran gözlerle baktığımda, "Umay," dedi.

"Umay mı?" Herkesi bekliyordum ama onu beklemiyordum. Ardından Ediz'in Umay'ın telefonunu alıp bir numarayı tuşladığı anı hatırladım. Şaşkınlığımı üzerimden atamayarak telefonu aldım ve onlara sırtımı dönüp biraz uzaklaştım.

"Umay?" Sesim onu beklemediğimi belli ediyordu.

"Doğa..." Sesi telaşlıydı. "Ortalık çok fena karıştı."

"Biliyorum," dedim onun aksine sakin bir sesle.

"Yaşananlara inanamıyorum." Sesi titriyordu. "Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Çaresiz hissetmesem de aslında çaresizliğin tam ortasında duruyordum. "Ediz bana yardım edecek."

"Etse iyi olur," dedi öfkeyle. Ardından sakinleşmek ister gibi bir nefes aldı. "Ben de sana yardım etmek istiyorum."

Telaşla, "Sakın," dedim. "Sakın bu işe bulaşma."

"Olmaz," dediğinde sesi yine titriyordu. "Yaşananlarda payımın olmasının da ötesinde çok üzülüyorum Doğa. Nasıl olur da bunlar yaşanabilir?"

Gözlerimi kapatarak düşünmeye çalıştım ve yatak odasına gidip kapıyı arkamdan kapattım. Karanlığın içinde yürüyerek kapıdan uzaklaştım.

"Bunu yapabileceğim yanılgısına ben de kapıldım," dedim öfkeyle. Bu yanılgıya kapılırken de beni uyaracak kimsem yoktu. "Olayların nereden nereye geldiğini görüyorsun. Sen bunları yaşamayacaksın. Telefonu kapat ve bu numarayı yok et."

Aramalarının kontrol edilmiyor olmasını umdum. Bu onun için de benim için de iyi olmazdı. Onun yerinde olsaydım farklı davranmazdım ama onun aksine ben artık neyin neyle sonuçlanabileceğini biliyordum.

Bana inatla, "Hayır," deyince ona numarasını verdiği için Ediz'e sinirlendim.

"Umay," dedim uyaran bir sesle. "Beni dinle. Bana yardım edemezsin."

Hattın diğer ucuna sessizlik çöktü.

"Belki öyle büyük yardımlar yapamam ama sana burada yaşananları söyleyebilirim," dedi. "Televizyonda olanlar dışında kapalı kapılar ardında olanlara şahit oluyorum, bir şeyler duyuyorum."

Duraksadım. "Bildiğin bir şey mi var?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Atalay'da bir tuhaflık var. Babanla çok büyük bir kavga ettiler. Başlangıçta bunun seninle ilgili olduğunu sandım ama bence değil. Bir işler dönüyor."

Ediz'in Atalay hakkında söylediklerini hatırladım, ardından televizyondaki yüzü gözümün önüne geldi. Ayrıca Atalay'ın babamla kavga etmesi pek sık rastlanır bir durum değildi, hatta geçmişe dönüp baktığımda böyle bir anım olmadığını fark ettim.

"Tamam," dedim. Ondan bunun altını deşmesini, bu olaya dâhil olmasını istemeyecektim. "Sakın bu olayı kurcalama."

Sessizlik çöktü.

Sabırla gözlerimi kapatarak, "Umay," dedim. "Bana bir iyilik yapmak istiyorsan uzak dur." Ona ne söylemem gerektiğini biliyordum, kaçırıldığım gecenin onda açtığı bir yara vardı. "O akşam seni korumak için farklı yollara gitmemizi sağladım. Seni de ateşe çekmek isteseydim bunu yapmazdım. İzin ver, yaptığımın bir anlamı olsun."

Sessizliği dağılmadı. Konuştuğundaysa da sesi üzgündü. "Ben de seni korumak istiyorum."

Benden gizlemeye çalışsa da başaramadı, ağlıyordu.

"Yapma Umay," dedim. Savaştığım, endişelendiğim, üzüldüğüm yeterince konu vardı. "Bana yardım etmek istiyorsan toparlan lütfen. Düşünmem gereken yeterince mesele var, aklım bir de sende kalmasın."

Telefonu kendinden uzaklaştırmış olmalıydı ki bir süre sesi gelmedi. Tekrar konuştuğunda sesi çok daha iyi geliyordu.

"Tamam," diyerek kabul etti. "Yine de bilmen gereken bir durum olursa seni arayacağım."

Onunla inatlaşmamın zaman kaybı olacağını anlayarak, "Tamam," dedim. "Annem nasıl?"

Annemin sessizliği onunla ilgili düşüncelerime de yayılmıştı. Belki tüm bu yaşananların dışında kalacağını bildiğim için, belki de kendi fırtınamda savrulurken onun perişanlığından kaçmak için onu düşünmemiştim. Suçluluk bir külçe gibi içime çöktü.

"İyi, merak etme," dedi Umay ama bunu beni üzmemek için söylediğini biliyordum. "Onu hiç yalnız bırakmıyoruz. Olanlardan haberi var ama haberleri izlemesine izin vermiyoruz."

Üzerime çöken sessizliğin ardından, "Teşekkür ederim Umay," dedim.

"Aklın annende kalmasın," dedi beni rahatlatmaya çalışarak. "Onu hiç yalnız bırakmayacağız."

"Ne kadar ısrar ederse etsin haberleri izlemesine izin vermeyin, olur mu?"

Bilmek ile şahit olmak arasındaki farkı yaşayarak öğrenmiştim. Biri yaralarken diğeri yıkıyordu.

"Merak etme," dedi. "Annem bu konuda çok kararlı."

Sessizce odanın karanlığına baktım. Bir insanın sevdiklerine sıkıca sarılmasının önemini yaşayarak anlıyordum ve bir adım sonrasını göremeyeceğim kadar karanlık bir yolda yürürken bir daha bunu yapmaya fırsatım olup olmayacağını bile bilmiyordum.

Yorgun hissederek, "Artık kapatmam lazım," dedim.

"Dikkatli ol Doğa," deyince ben de dalgın bir sesle, "Sen de dikkatli ol," dedim ve telefonu kapattık.

Elimde telefonla bir süre karanlığın içinde öylece durdum. Ardından içeri dönüp dönmeme konusunda kararsız kalarak kapıya baktım. Karmaşadan kaçamazdım ama uzaklaşma arzusuyla telefonu komodinin üzerine koydum ve yatağın kenarına oturdum.

Ailemi ve geriye kalan parçalarını düşündüm. Hiçbir zaman bir bütün olmamıştık ama bu denli de dağılmamıştık. Düşüncelerimin arasında Atalay'ın yüzüyle karşılaştım ve Umay'ın söylediklerini, Ediz'in şüphesini hatırladım.

Atalay, Ediz'le konuşmak istiyorsa belki de Ediz bu talebe bir yanıt vermeliydi.

Kucağımda duran ellerime dalgın ve düşünceli gözlerle baktım. Düşüncelerimin beni götürdüğü bir yer yoktu, sadece koşuyormuş ve yorulduğumla kalıyormuş gibi hissediyordum. Kendimi toparlamaya çalışarak yatağa uzandım ve sırtımı kapıya dönüp hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

Dağ evinin bu odasını, bu yatağı seviyordum. Sanki buraya ne zaman ne de yaşananlar dokunuyordu. Bu kadar karmaşanın içinde bu büyük yatak bir sığınak gibiydi.

Boş gözlerle ne kadar zaman karanlığı izlediğimi bilmiyordum ama bir süre sonra kapının açıldığını duydum. Yattığım yerde dönerek yatağa yaklaşan Ediz'e baktığımda kendimden uzak tuttuğum düşünceleri derinlere sakladım. Kazağını üzerinden çıkarıp yatağın kenarına koydu ve karanlığın içinde bana baktı.

Sessizce, "Doğa?" dedi. Uyuyup uyumadığımı kontrol ediyor olmalıydı.

Başımı çevirip ona baktığımda nasıl olduğumu merak ettiğini biliyordum ama bunu sormadı. Zaten nasıl olduğumu düşünmek istemiyordum. İçinde bulunduğum an dışında hiçbir şeyi düşünmek istemiyordum. Bir yangının ortasındaydık ama alevler bize henüz ulaşmamıştı, o yangını düşünmek istemiyordum.

Ediz bunu anlamış olmalıydı ki bana Umay'la ne konuştuğumuzu da sormadı.

Yavaşça yatağa girip yanıma uzandı ve sessizliğime eşlik etti. Düşüncelerim bu sessizliği sevdi ve onları sakladığım yerden kurtuldular.

Kendimi, "Neden Umay'a numaranı verdin?" diye sorarken buldum.

"Seninle iletişimde kalmak istedi," dedi. Üzerinde düşündüğü bir konu olmadığını sesinden bile anlayabiliyordum.

"Olaylara dâhil olmaya çalışıp yardım etmek istiyor."

Umursamaz bir sesle, "Bırak dâhil olsun," dedi. Kaşlarımı çatarak yattığım yerden doğruldum ve ona baktım.

"Yardım edebileceği bir konu olmadığını sen de çok iyi biliyorsun," dedim. Sesim tartışmaya açıktı. Karanlıkta yüzünü göremiyordum ama tek kaşını kaldırdığını bilecek kadar tanıyordum onu. Ciddi bir

tavırla bu hareketi yaptığında bende geri çekilme isteği uyandırıyordu ama geri adım atmayacaktım.

Aynı umursamazlıkla, "Üzerinde düşündüğüm bir konu değil Doğa," dedi. Umay'ı hiç umursamıyordu.

"Onu tüm bunlara dâhil eden sendin," diye hatırlattım.

Ediz karanlığın içinde bir süre sessiz kaldı, ardından yattığı yerden doğrulduğunda yüzü tam karşımdaydı.

Bunun neyi değiştireceğini sorgularcasına, "Evet, ben dâhil ettim," dedi.

"Onu biraz düşünebilirsin." Böyle bir mecburiyeti yoktu ama bunu ona borçluydu.

"Bu konuda bana gerek kalacağını sanmıyorum," dedi kararlılıkla. "Umay kendini yeterince düşünebilen biri."

Umay'a söylediklerini hatırladım, o gece beni bırakması konusunda ona kin besliyordu. Babama söylediklerini düşündüm, "Ben Doğa'nın düşmanıyken sen babasısın," demişti. Hayatımdaki insanların bana yaptıkları Ediz'e dokunuyordu.

"O gece Umay'ın bir suçu yoktu," dedim bundan hiç şüphe duymayarak. "Kaçmasını isteyen bendim. Ben bunu istemişken kaçması yanlış değildi."

"Zaten yaptığının yanlış olduğunu söylemedim," dedi. "İnsanın kendini düşünmesi yargılanacak bir konu değil, mesele beni durdurmaya bile çalışmamış olması. Bu senin için önemli olmayabilir ama benim için önemli."

Düşüncelerini değiştiremeyeceğimi bilerek karanlığın içinde sessizce ona baktım.

"Ne sanıyorsun Doğa?" dedi sessizliğin ardından. "Her insana sana yaklaştığım gibi yaklaştığımı mı? Sen benim kötü yanımı gördün ama soğuk yanımı hiç görmedin."

Öylece ona bakmaya devam ettim. Bir insan hakkındaki düşünceleri ve duyguları yönetemez, değiştiremezdim. Çekinsem de inatlaşarak, "O gece Umay'ın bir suçu yoktu," dediğimde kelimeler ağzımdan çıkıp çıkmamak konusunda kararsız olduklarını belli ediyordu.

Aramızdaki tartışmanın uzamasını istemeyerek yatağa tekrar uzandığım sırada, "O küçük ağzınla hep benimle inatlaşacak mısın?" dediğini duydum. Ardından bir kolunu altımdan geçirip belime sardı

ve yatağa uzanırken beni kendine doğru çekip üzerine çıkardı. Buna hazırlıksız yakalandığım için neredeyse çığlık atacaktım.

Başım göğsüne yaslanmış halde duruyordum. Sessiz kalarak söylediklerini ve Umay'ı düşündüm.

Düşüncelerimin arasından, "Umay bu yaşananlara dâhil olmayacak," dedim. Oysa bu konuda böyle bir talebi, diretmesi yoktu.

Güldü. "Tamam, dâhil olmasın."

Kaşlarımı çatmış bir halde üzerinde uzanırken sessizliğe gömüldü, bunun tartışmamız gereken bir konu olduğunu bile düşünmüyor olmalıydı.

"Olmayacak," diye uzattım.

Tekrar güldü ama yorum yapmadı. Sanırım içtenlikle bana katılmasını istiyordum ama bunu yapmayacağını da anlamıştım. Umay dâhil olsun ya da olmasın, umursamıyordu. Sustum.

Sessizlik derinleştikçe düşüncelerimiz de derinleşmiş olmalıydı ki, "Korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu. Asıl umursadığının, ciddiye aldığının yaşananlar olduğunu biliyordum ve odağı bambaşka bir yerdeydi. Umay'ı umursamamasını anlayabiliyordum çünkü bizi yok edebilecek olan Umay'ın seçimleri değil, saplandığımız bataklıktı.

"Korkuyorum," dedim dürüstçe. Sadece paniklemiyordum.

Düşünceli bir sesle, "Korkma," dedi. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Korkumun kökünde sadece alacağım zarar yoktu, hatta o kadar zarar görmüştüm ki artık bundan korktuğumdan bile emin değildim. Korktuğum, yolun sonuydu.

Sessiz kalarak düşüncelerimin arasında dolandım.

Korku, eğer onu kontrol edersen tehlikelere karşı uyanık kalman ve savaşman için bir motivasyondur. Eğer korku seni kontrol ederse bir kelepçeye dönüşür, seni kısıtlar ve kararları veren o olur.

Korkunun beni yönetmesini istemiyordum. Yolun sonunda bekleyenlerden korktuğum için bu yolu gözlerim kapalı yürümek istemiyordum. Gözlerimi açmam da yeterli olmayacaktı; görmem, duymam, bilmem gerekiyordu.

İnsan kendi içinde bir bilgiye ulaşamazsa bu ona sahip olmadığı anlamına gelirdi ve kişinin o bilgiye ulaşmak için çabalaması gerekirdi. Savaşmayı bilmiyorsam savaşanları izlemeliydim.

Avukatı düşündüm, ona uzatılan mikrofona konuşurken Ediz'in yaptığı hamleye insanın içini üşüten bir soğuklukla karşılık vermişti. Sonra Ediz'in gözlerindeki o soğukluğu düşündüm, o soğukluk ağır ağır yürüyüp arabaya binen babamın gözlerinde de vardı. Bir kitap okur gibi yüzlerini okudum, o kitaptan da bir savaş hamlesinin nasıl yapıldığını öğreniyordum. Kendinden emin, şüphesiz ve soğuk... Telaştan, kararsızlıktan ve korkudan uzaktılar.

Belki de ilk öğrenmem gereken bu olmalıydı çünkü bu zamana kadar hep telaşlı, kararsız ve korku dolu olmuştum. Bu da yaptığım hataları inşa etmişti.

Ediz merakla, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Kendimi eğitiyorum," dedim. Bir tahtanın karşısına kendimi oturtacak, kendime en temelden başlayarak ne varsa öğretecektim. Ediz, *dikkat her şey*, demişti. Dikkatimi insanlara ve olaylara verecek, her ayrıntının üzerinden onları öğrenerek geçecektim.

Ediz güldü. "Sen de çok heveslisin."

"Ben de senin gibi olacağım," dedim. İnsanların gözlerine baktığımda amaçlarını, zayıflıklarını, planlarını görmek istiyordum. Ben de attığım her adımı daha o adımı atmadan bilmek, o adımın beni götüreceği yolları önceden kestirmek istiyordum.

Ediz yine güldü.

"Bana inanmıyor musun?" diye sordum. İnanmasaydı bunun kırgınlığını hissetmezdim ama sürekli kendimi ona kanıtlamaya çalışırdım. Oysa bir önemi olmamalıydı.

Ediz uzanıp iki parmağıyla çenemi tuttu ve ona bakmam için başımı kaldırdı. Göğsünde uzandığım yerden, karanlığın izin verdiği kadarıyla ona baktım.

"Karşındaki insanı da iyi tanıman gerekiyor Doğa," dedi. "Sana ve yapabileceklerine inanmasaydım gerçekleri göstermek için uğraşır mıydım?" Elini çenemden çekti ama ona bakmaya devam ettim. "Zamanım o kadar kıymetsiz değil."

"Ya yapamazsam?" diye sordum. "Ya zamanını boşa harcıyorsan?"

Kararlıydım ama kendime karşı hâlâ şüphelerim vardı. Kendime olan inancım, yapabildiğimi kendime gösterdiğimde yerine oturacaktı ama Ediz buna ihtiyaç duymuyor gibiydi.

"Sen akıllı bir kadınsın Doğa, sadece tecrübesizsin," dedi, düşüncelerini benimle paylaşıyordu. "Bir koruma duvarı örüp kendi dünyanda bir hayat geçirmişsin. Öne atılmadığın, yaşamadığın sürece öğrenemezsin. Bakıp görmediğin sürece bilemezsin. Kimse bu dünyaya her şeyi bilerek gelmiyor, kimsenin ömrü de her şeyi tecrübe etmeye yetmiyor. Bu yüzden sadece yaşaman da yetmez, yaşayanları iyi gözlemleyeceksin. Kendi dünyandan çıkıp hiç bilmediğin başka bir dünyaya adım attın, başta elbette bocalayacaksın."

Haklıydı, kendi dünyamdan çıkıp kendimi bambaşka bir dünyada bulmuştum. Ben saklandığım yerde dururken herkes koşmuştu ve şimdi yanlarında dursam bile hepsinden çok uzakta olduğumu biliyordum. Yeterince hızlı koşarsam ben de onlara yetişirdim. Önemli olan yargılardan sıyrılıp gerçeğin farkında olmaktı ve farkında olacak, kendime gereksiz bir şekilde yüklenerek zaman kaybetmeyecektim.

Olan olmuştu. Geriye dönemez, yaşananları ve seçimleri değiştiremezdim ama bundan sonra olacaklara karar verebilirdim.

"Bocaladıkça daha çok öğreneceksin," diye devam etti Ediz. "Sakın pes etme."

Sonunu görmek istediğin yolda, seni kör eden inanca bir çift gözden daha fazla ihtiyacın vardır.

Bunu biliyordum. Ayrıca bütün gözler taşıdıkları inançsızlıkla baksa da bir insanın kendine olan inancı tüm dengeleri değiştirebilirdi. Yine de Ediz'in bana olan inancını sırtımda duran bir el gibi hissettim, beni kim iterse itsin geriye düşmeme izin vermeyecekti sanki.

Tekrar, "Ben de senin gibi olacağım," dedim.

Güldü.

"Kolay gelsin."

Gözlerimi yüzünden çektim ve odadaki karanlığa bakarken sessiz kaldım. Düşüncelerde bir sonuca ulaşmak, bir karar almak kolaydı, asıl mesele o kararı hayata geçirmeye gelince başlıyordu. Bir gün bir hamle yapmak zorunda kalırsam bu kararlılığım devam edecek miydi? Bilmiyordum. Bunu zaman gösterecekti.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordum konuyu değiştirerek. "Babama nasıl bir karşılık vereceksin?"

"Şu şerefsize baba deyip durma," dedi ama ne yazık ki bu gerçeği kimse değiştiremezdi. "Şimdilik hiçbir şey. Elinde senin benim

yanımda kendi iradenle durduğuna dair kanıtlar varmış. Karar vermeden önce onun kartlarını göreceğim."

"Ya elindeki kanıtlar güçlüyse?" diye sorsam da Ediz bu hamleyi çok ciddiye almıyor gibiydi.

"Kendi ayaklarınla da bana gelsen o adımları benim yönetmediğimi kanıtlayamaz," dedi. "Tehdit edip seni korkuttum. Aksini nasıl kanıtlayabilir?"

Haklıydı ama bunun yeterli olacağından emin değildim.

"Ayrıca arkadaşların şahitlik yaparak sana yardım edecek," dedi. Kaşlarım çatılırken kimlerden bahsettiğini anlayamadım ve başımı kaldırıp ona baktım. "Hatay'daki arkadaşlarından bahsediyorum."

Kutay'ın, Egemen'in, Yeliz'in, Gökalp'in ve Sıla'nın yüzleri gözümün önüne gelirken şaşkınlıkla Ediz'e baktım.

Aklımdan geçen isimleri biliyormuş gibi, "Başak da sana yardım edecek," diye ekledi.

Konuşmak için dudaklarımı aralasam da ne diyeceğimi bilemedim. Bunu o kadar beklemiyordum ki yüzleri yavaş yavaş hatıralarımın arasına gömülen arkadaşlarımın bana yardım edeceğini duymak beni çok şaşırtmıştı.

Sadece, "Nasıl?" diye sorabildim.

"Kutay ve Egemen yaşananları zaten biliyordu," dedi. "Diğer arkadaşların da haberlerden öğrendi. Polis onları da sorguya çekecek, hatta çoktan çekmiş bile olabilir. Olayların farkında olmadıklarını ama benden hep rahatsızlık duyduklarını, ağız birliği yapıp sanki seni yanımda zorla tutuyormuşum gibi davrandığını, psikolojinin iyi olmadığını söyleyecekler."

Olayların Hatay'daki insanlara kadar sıçrayacağını hiç düşünmemiştim ama bunun olacağı zaten ortadaydı. Polis her yerde bizi arıyordu ve bizimle bağlantısı olan herkese ulaşacaktı.

"Yeliz, Sıla ve Başak senin sürekli tedirgin olduğunu, onlarla konuşurken sanki yardıma ihtiyacın varmış gibi davrandığını, davranışlarından şüphelenip sana ne olduğunu sorduklarında da korkuyla susup konuyu değiştirdiğini söyleyecekler."

Tüm bunlara ne zaman karar vermişlerdi?

"Seni yanımda zorla tuttuğuma dair bariz bir kanıt veremezler ama nasıl bir psikolojik baskı altında olduğunu gösterebilirler," diye devam etti. "Bu da senin dava dosyanda önemli bir yer tutar."

Başak'ın bana olan nefretini hatırlayarak, "Başak bunu nasıl kabul etti?" diye sordum.

"Kendisi bu durumda olsaydı senin de ona yardım edeceğinin farkında," dedi Ediz.

Haklıydı. Aramızda yaşananlar trajikomik ve lafı bile edilmeyecek kadar önemsizdi. Şimdi dönüp baktığımda aramızdaki düşmanlığın ne kadar gereksiz olduğunu görebiliyordum. Birbirimize elle tutulur bir kötülüğümüz bile olmamıştı, sadece bir ego savaşına girmiştik. Başak'a onu aklımda tutacak kadar bile kinim yoktu, muhtemelen o da benim için aynısını düşünüyordu. Birbirine sataşan, hakaretler eden iki çocuk gibi davranmıştık.

Düşünceli bir sesle, "Acaba onları bir daha görebilecek miyim?" diye sordum. Bu soruyu Ediz'den çok kendime sorsam da, "Göreceksin ama şimdi değil," dedi. "Bu senin için tehlikeli olur."

"Onlar için de tehlikeli olur," dedim ama Ediz'in bunu umursamadığını biliyordum. Yine bunun benim için önemli olduğunu bildiğinden olsa gerek yorum yapmadı. Ediz'in gerçekten umursadığı sayılı insan vardı.

Değer verdiği insanları düşünmek bir gerçeğin farkına varmamı sağladı.

"Hatay'da yaşananları araştırıyorlarsa Gece ve Uygar da tehlikede," dedim.

Ediz her ne kadar onları yaşananların dışında tutmak istese de aslında tam ortasındaydılar.

Ediz'in canının sıkıldığını hissettim. "Evet," dedi.

Gece ve Uygar da bunu biliyor olmalıydı. Ediz'e yardım etme suçundan onlar da mı aranıyordu? Belki de bunu umursamamam gerekirdi, sonuç olarak bu işe dâhil olmak hem onların seçimiydi hem de benim tarafımda olmamışlardı. Yine de onlar için endişelendim.

"Uçağa binip gitmeleri gerekiyordu," dedi Ediz ve aralarında bunun tartışmasının yaşandığını anladım. Ben ateşler içinde savaş verirken kavga etmiş olmalıydılar. Yorum yapmadım.

"Daha önce tecrübe etmediğim ama sana bakarak öğrendiğim bir gerçek var," dedi Ediz uzun bir sessizliğin ardından. "İyiliğin ve merhametin bir güçmüş. Kötülük ve zekice yapılmış hamleler insanları sindirip köşeye sıkıştırırken asıl kalbe dokunan iyilik ve merhametmiş. Tüm bu insanlar senin içindeki iyiliği ve merhameti bildikleri için seni sevdiler ve onların sevgisi şimdi seni koruyor."

Bu gerçek onu şaşırttığı kadar beni de şaşırtmıştı.

Kurduğu cümleyi düşünerek, "Tecrübe etmediğine inanıyorsan yanılıyorsun," dedim. Bunu görmemesine şaşırmıştım. "Gece ve Uygar'ın sevgisini görmezden gelme."

Ayrıca Ediz'in sakladığı ama gizleyemediği o iyilik ve merhamet benim de kalbime dokunmuştu. Ediz içinde sadece kötülüğü taşımıyordu, eğer taşısaydı yaşananların seyri bambaşka olurdu.

"Bir insanı sevdiğinde korkuyorsun," dedi düşünceli bir sesle.

Haklıydı. Sevgi büyük bir güç ama aynı oranda bir zayıflıktı.

Çöken sessizliğin içinde kalp atışlarını dinledim. Kalbi bana kendi korkumu anlatıyordu sanki. Bir gün bu kalbin durmasından o kadar korkuyordum ki duyduğum korku benim kalbimi de kırdı.

Sessizce, "Ediz," dedim. Ardından sustum.

"Evet?"

Açılmayan bir konuyu kapatmak isteyerek, "Hiç," dedim ama buna izin vermeyeceğini biliyordum.

"Doğa." Beni yanıltmadı. "Söyle."

"Bir şey yok," diye direttiğimde, "İstersen sabaha kadar inatlaşabiliriz, benim için sorun yok," dedi.

Sessizliğe gömüldüm, beni sabırla bekledi.

"Ölmeni istemiyorum," dedim yeterince güçlü çıkmayan bir sesle.

Kaşlarını çatmış olmalıydı. "Bu da nereden çıktı?"

"Hiçbir yerden," dedim hafifçe omuz silkerek. "Ölmeni istemiyorum."

Derin bir nefes alarak belimi daha sıkı sardı.

"Ölmemi isteseydin bu senin için de benim için de daha kolay olurdu ama sanırım artık bunun olmayacağını kabul etmeliyim."

"Beni rahatlatman gerekiyordu," dedim.

Güldü. "Uyu Doğa."

Uykum yoktu ama sesimi çıkarmadım. O uyumamıştı ve dinlenmesi gerektiğini biliyordum. Gözlerimi kapatarak bütün düşüncelerden uzaklaştım, sadece kalp atışlarına odaklandım. Kaç kalp atışı sonra, bilmiyorum, Ediz uykuya daldı ve belimi saran kolu gevşese de beni bırakmadı.

Duymayacağını bilsem de gözlerimi açmadan sessizce, "Ölmeni istemiyorum," dedim.

Durdur beni, demişti Ediz. *Durdur beni, yoksa bu bizim felaketimiz olacak.*

Bu karanlık odada birbirimize yaslanmış dururken yanımızdan akıp giden zaman bizi kendi felaketimize mi sürüklüyordu? Zamanı iplerinden tutup durdurmak istedim ama bunu başarabilen olmuş muydu? Yaşanacakları durdurmanın bir yolu yok muydu? Sonsuza kadar bu karanlık odada, birbirimize karışmış halde duramaz mıydık?

Bu anı kapalı gözlerimin ardına, ruhumun derinliklerine gizledim. Yatağın dağınıklığını, pencereden giren solgun ay ışığını, Ediz'in varlığını ezberledim. Zaman acımasızca ilerlerken karşısına geçip onu engelleyemezdim ama uzanıp ondan bir parça çalabilirdim. Bu anı zihnime yok olmamak üzere hapsettim.

Hatıralarımda kalan diğer anlara gittim. Ediz evin önünde durmuş bana elini uzatıyordu. Karşılaştığımız ilk an değildi belki ama karşı karşıya geldiğimiz ilk andı. Unutmamak için gözlerini tekrar tekrar hatırladım. O gözler bana arabanın dikiz aynasından bakıyordu.

Kulağıma çarpan nefesini hatırladım ve sesini duymaya çalıştım.

Sonra acıyla fark ettim ki anıların sesi yoktu. Bir gün yollarımız ayrı düşerse ilk önce sesini unutacaktım.

Hatırladıklarıma tutundum. Ediz uyurken unutmamak için defalarca uzanıp aynı eli tuttum, aynı sokaktan geçtim, o arabanın arka koltuğunda oturup dikiz aynasından bana bakan gözleri izledim.

Tekrar tekrar koştum. Ediz arabayı kullanıyordu, ben yanındaki koltukta oturuyordum. Başımı çevirip ona baktım, sonra bir daha baktım ve bir daha baktım. Elleri çıplak tenimde gezdi, sildiği gözyaşlarım tekrar aktı, Ediz onları bir kez daha sildi. Hatay'da, boş bir odadaydık ve onun kucağına oturmuş ağlıyordum. O boş odanın kapısını defalarca açtım, hep aynı adımlarla içeri girdim.

Ediz'in elini tutup bir ara sokakta defalarca koştum, polisler peşimizdeydi. Bir gece kulübünde, Ediz kapüşonunu tekrar tekrar başına geçirdi. Sırtımı duvara yaslayıp yüzünü yüzüme yaklaştırdığında polislerden saklanıyorduk. Defalarca kaçtık, o insan seline defalarca karıştık. Sırtım o duvara tekrar tekrar yaslandı, yeşil gözleri gözlerimi esir almıştı.

İnsan yaşanmışlıklarını geçmişe bırakacak ama izlerini taşıyacak kadar çaresizdi.

O izlerin üzerinden geçtim, geçmişi hatırladım.

Sonra düşüncelerim yönünü kaybetti ve yavaşça karanlığa batmaya başladı. Hâlâ Ediz'in üzerindeydim ve kolları beni tutuyordu. Onun çoktan daldığı uykunun kıyısında durmuş, yavaşça içine doğru yürüyordum ama huzurlu değildim.

Karanlık üzerime çöktüğü gibi dağıldı. Uykunun kollarına hiç düşmemiş gibiydim ama gözlerim açıldığında havanın aydınlandığını gördüm. Gri sabahın ışığı pencereden içeri süzülüyor, üzerimize dökülüyordu.

Ediz'in kolu hâlâ belime sarılıydı ve başım göğsüne yaslanmış haldeydi. Ediz'in yanına kaymıştım ve bedenlerimizin sıcaklığı birbirine karışmıştı. Uykulu gözlerle başımı kaldırarak yüzüne baktığımda hâlâ uykunun kollarında olduğunu gördüm. Huzursuzluğun pençesine yakalanan benim aksime o huzurluydu.

Susadığımı hissederek komodindeki boş bardağa, ardından sabahın sızdığı pencereye baktım. Işık gözlerimi alırken başıma ince bir sızı girdi. O kadar fazla uyumuştum ki dinlenmiş olmaktan çok, yorgun hissediyordum.

Ediz'i uyandırmamaya dikkat ederek kollarının arasından yavaşça çıktığımda hareketlendi ve kaşlarını çattı. Uykunun derinliklerinden yüzeye çekilmiş olmalıydı ama yine de uyanmadı. Gözlerimi ondan ayırmadan yataktan kalktım ve sessiz adımlarla kapıya yöneldim.

Sessiz evin içinde ilerleyip mutfağa gittiğimde dün gece yaşananlarla beraber evin içine saklanmış gibi huzursuzdum. Akan su sessizliği bozdu, kaşlarım çatık bir halde bardağın dolmasını bekledim. Tezgâha yaslanıp suyu içerken gözlerimi sessiz mutfağın içinde gezdirdim.

Bardağı tezgâha koyup içeri geçtiğimde gözüm duvardaki saate takıldı. Henüz çok erkendi.

Uykunun verdiği sersemliği dağıtmak için gözlerimi ovuşturarak yatak odasına yöneldiğim sırada dağ evine yaklaşan arabanın sesini duydum ve olduğum yere çivilendim. Bu duruma bir anlam veremeyerek tekrar duvardaki saate baktığımda hayra alamet olmadığını biliyordum.

Telaşla dağ evinin penceresine gittim ve perdeyi hafifçe kenara çekerek kimin geldiğine baktım. Gördüğüm araba tanıdık geldi, sonra onu nereden hatırladığımı düşündüm. Hakan'ın arabası olabilirdi ama arabasına bundan emin olabileceğim kadar dikkat etmemiştim. Ardından patika yolu takip eden diğer arabaları gördüğümde korkuyla pencereden çekildim.

Telaşa kapılmak yerine düşünmeye çalıştım, o sırada çoktan Ediz'i uyandırmak için yatak odasına yönelmiştim. İçten içe paniklesem de sakinliğimi koruyarak Ediz'e yaklaştım ve ona doğru eğilerek sessizce, "Ediz," dedim.

Uykusunun ne kadar hafif olduğunu biliyordum, sesim uykusunun arasından ona ulaştı. Sabahın ışığında yemyeşil görünen gözleri yavaşça aralandı ve gözlerimi buldu.

"Doğa."

"Kalkman lazım," dedim. "Birileri geliyor."

Uyku sersemliğiyle beni anlayamayarak kaşlarını çattı. Sonra yattığı yerden hızla doğruldu ve beni kenara çekerek yataktan çıktı. Pencereye gidip dışarı baktığında kaşları daha da çatıldı.

Yatağın kenarından yere düşecekmiş gibi duran kazağını alıp üzerine geçirirken, "Hakan'ın arabası," dedi. "Bir terslik var."

Odanın içinde ilerleyip kapıya ulaştığında duraksamadan, "Gece'yi ve Uygar'ı uyandır," dedi.

Ben de peşinden gidip odadan çıktım ve Ediz silahını alırken Gece ve Uygar'ın kapısını çaldım. Sanki ses dışarıdan duyulacakmış gibi tedirgindim çünkü bu iyi olmazdı. Uykuda olduğumuzu düşünmeleri daha rahat davranmalarını sağlayıp bize zaman kazandırabilirdi.

İçeriden ses gelmeyince müsait olup olmamalarını umursamadan kapıyı açtım. İkisi de derin uykudaydı. Gece yatakta yüzüstü yatmıştı

ve yorganın açıkta bıraktığı sırtı çıplaktı. Yerdeki kıyafetlere ve iç çamaşırlarına bakılırsa ikisi de çıplaktı.

Buna aldırmadan Gece'nin yanına gittim ve onu uyandırdım. Gece kaşlarını çatarak uyandı ve kısık gözlerle yüzüme baktığında bir terslik olduğunu anında anladı.

"Evin önünde birileri var," dedim.

Gece yorganı göğsüne kadar çekerek doğruldu ve "Geliyoruz hemen," dedi. Gergin bir halde başımı salladım. Ben kişisel alanlarında bulunmaktan rahatsızlık duyarak odanın kapısına yönelirken Gece, Uygar'ı uyandırmıştı.

Odadan çıktığımda Ediz hızla yanıma geldi ve beni omuzlarımdan tutarak odanın bir köşesine çekti.

"Kaçmanı söylediğimde kaçacaksın," dedi gözlerimin içine bakarak. "Duydun mu?"

Dudaklarım ona itiraz etmek için aralandığında sertçe, "Doğa," dedi. Öfkeli olduğunu sandım, sonra neye öfkelenmiş olabileceğini düşündüm. Korktuğunu fark etmemle o korkuyu gözlerinde görmem bir oldu.

Uygar ve Gece odadan çıkıp bize baktıklarında duraksadılar. Ediz tam karşımda durmuş, gözünü bile kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu ve ben de bakışlarına karşılık veriyordum.

Uygar evin içinde ilerleyip pencereye yaklaştı ve o, kapalı perdenin ardından dışarıya bakarken Gece, "Neler oluyor?" diye sordu.

Cevabı Ediz yerine Uygar verdi: "Hakan'ı yakalamışlar." Çenesi gerilmişti.

"Polisler mi?" diye sordu Gece, Uygar'ın yanına giderken. Paniklemese de telaşlandığı belliydi.

"Hayır," dedi Uygar.

O sırada Ediz'le birbirimizin gözlerinin içine bakmaya devam ediyorduk.

"Amaçları bize saldırmak olsaydı evin önünde oyalanmazlardı," dedi Ediz. "Belli ki dertleri başka ama olayların nasıl gelişeceğini bilmiyorum. Sana söylediklerimi hatırla. Kazanamayacağın mücadeleden kaçacaksın."

"Sen ne olacaksın?" diye sordum korkuyla.

"Onlarla konuşacağım," dedi ama bu içimi rahatlatacak bir cevap değildi. Diğer yandan bu durumu doğrultulan bir silahın düzeltmeyeceğinin de farkındaydım, sayıca bizden fazlalardı.

"Ediz." Korkum şiddetlenerek çoğalıyordu.

Omzumdaki elini çekip yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Ben iyi olacağım," dedi söz verir gibi. "Senin de iyi olacağından emin olmam gerekiyor."

Ben korkuyla onun gözlerinin içine bakarken Gece pencereden uzaklaşmış, yanımıza geliyordu. Uygar hâlâ olduğu yerden dışarıdaki insanlara bakıyordu.

"Ben Doğa'yla birlikte olacağım," dedi Gece, Ediz'e bakarak ama Ediz bana bakıyordu. "Ona zarar gelmesine izin vermeyeceğim, gerekirse onunla kaçacağım fakat sen de Uygar'a zarar gelmesine izin vermeyeceksin."

Ediz ellerini yüzümden çekse de gözlerime bakmaya devam etti.

Gece, "Ediz," dedi.

Ediz bakışlarını Gece'ye çevirip başını salladı. "Size kaçmanızı söylediğimde kaçın."

"Tamam," dedi Gece hiç düşünmeden ama ben hayal kırıklığıyla Gece'ye baktım. Tehlike buradayken arkamızı dönüp nasıl kaçacaktık? Gece bakışlarımı fark etti.

"Onlarla ne konuşman gerektiğini biliyor musun?" diye sordu bana, başıyla dağ evinin dışını göstererek. "Ben bilmiyorum. İşleri daha da zorlaştırıp çıkmaza sürüklemenin bir anlamı yok."

Haklıydı. Kendime insanların yüzünde okuduğum o kendinden eminliği, şüphe duymazlığı ve soğukluğu hatırlattım. Yine tereddüt ediyor, şüphe duyuyor, korkuyordum ve bu bana hep yanlış seçimler yaptırmıştı.

Ediz'e bakarak, "Tamam," dedim. Yapmam gereken kaçmaksa bunu yapacaktım.

Bakışlarımda verdiğim sözün yansımasını gören Ediz rahatlayarak benden uzaklaştı ve dağ evinin kapısına doğru yürüdü. Uygar bakışlarını pencereden çekmiş, Ediz'e çevirmişti.

"Kapıya yakın dur," dedi Ediz ona. "Sana işaret verdiğimde Gece ile Doğa'nın arka kapıdan kaçmasını sağla."

Uygar gergin bir ifadeyle başını sallayarak bize baktı. Gece'yle yan yana durmuş, korkuyla onlara bakıyorduk. Ediz kapıyı açıp dışarı çıktığında Uygar da peşinden gitti ama Ediz'in dediğini yaptı, kapının önünden uzaklaşmadı.

Ediz sakin adımlarla dağ evinin önünde, karda yürüyüp onu bekleyen adamların karşısında durdu.

Adamlardan birinin Ediz'e, "Silahını yere bırak," dediğini duydum.

Ediz'in böyle bir talebin geleceğini bilmesine rağmen silahını yanına almasının, o silahı bırakarak bir güven ortamı oluşturmak istemesinden kaynaklandığını hissettim. Silahını çıkarıp adamlara gösterdi, ardından yavaşça yere koyup ayağıyla önlerine itti. Silah karın içinde kaydı.

Açık kapının izin verdiği ölçüde dışarıda ne olduğunu görmeye çalıştım ve Hakan'ı namlusu başına yaslanmış bir silahla gördüm. Yüzünde gergin bir ifade vardı.

Ediz adamların karşısında kendinden emin duruşunu bozmayarak sakin bir sesle, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu. Sesinde korkunun izi bile yoktu.

Hakan'ı tutan adam, "Senin için burada değiliz," dedi ve sırtı bana dönük olmasına rağmen Ediz'in gerildiğini gördüm.

"Size niçin burada olduğunuzu sormadım," dedi Ediz. Tek kaşını kaldırmış olmalıydı. "Ne istediğinizi sordum."

O sırada arabalardan birinin kapısı açıldı ve arabadaki kişinin siyah botunu gördüm. Yavaşça arabadan çıktığında bakışları doğruca Ediz'i buldu ve onu tanıdım. Bu adam sürekli Ediz'in peşinde olan Gökhan'dı. Beni kendi tarafına çekmek istemesiyle ve bir kâğıda yazdığı numarasını bana vermesiyle tanımıştım onu. Sonrasında kendini ara sıra gösteren bir gölge gibi hareket etmiş, Ediz'in karşısına hiçbir zaman tam olarak çıkmamıştı. Bir elini arabanın kapısına koyup Ediz'e baktı.

Kim olduğunu bilmiyordum, Ediz'in bilip bilmediğiyse şüpheliydi.

"Ediz Çağıran," dedi gülümseyerek ama gözlerinde dostça bir ifade yoktu. "Uzun zaman oldu."

Ona cevap vermeden bakarken Ediz'in gözlerini kıstığını biliyordum. Karşısında duran adama şüpheyle bakıyor olmalıydı.

Sadede gelmesini isteyerek, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Gökhan arabanın kapısını sakince kapatıp adamların arasından geçti ve Ediz'in karşısına dikilip gözlerinin içine baktı. Neredeyse aynı boydaydılar ve ikisinin de kendinden emin bir duruşu vardı.

Gökhan gülümsedi. "Doğa'yı istiyorum Ediz."

Neredeyse bir adım gerileyecektim. Ediz'in karşısına çıkmaktan çok, benim karşıma çıkan bu adamın benden ne istediğini bilmiyordum ve sebeplerini düşünmek de beni korkutuyordu. Ediz'in kaçmamı söylemesine gerek yoktu, Uygar başını çevirip bana baktığında gözlerindeki mesaj açıktı.

Kaçmam gerekiyordu.

Gece uzanıp kolumu tuttuğunda başımı çevirip ona baktım. Mavi gözlerinde cam kadar keskin bir ifade vardı, onun da gerildiğini görebiliyordum. İçimdeki ses çok huzursuzdu ve bu huzursuzluğun yansımasını Gece'nin gözlerinde görebiliyordum.

Bakışlarımı Gece'den çekip Uygar'a döndüğümde bana çenesiyle televizyonun altındaki çekmeceyi işaret ettiğini gördüm. Bunu Gece de görmüştü ve vakit kaybetmeden çekmeceyi açıp içindeki silahı aldı. Tekrar yanıma geldiğinde durmadı, beni kolumdan tutup mutfağa yönlendirdiğinde onu engellemedim. Omzumun üzerinden arkama baktığımda Uygar hâlâ gergin bir şekilde arkamızdan bizi izliyordu.

Gece arka kapıya yönelirken, "O kim Doğa?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim darmadağın düşüncelerimin arasından. Neden beni istiyordu, hiçbir fikrim yoktu. İçimdeki ses bana bu isteğinin Ediz'den kaynaklanmadığını söylüyordu. Konu Ediz değilse kimdi? Babam mıydı?

Gece dağ evinin arka kapısını açmadan önce dışarıyı kontrol etti. Bense uyuşmuş bir halde onu izliyordum. Dışarıda kimsenin olmadığından emin olunca kapıyı yavaşça açtı ve çıkmam için bana baktı.

Soğuk kış sabahına adım atmadan önce son kez omzumun üzerinden geriye baktım. Uygar dikkat çekmemek için olsa gerek, artık bize bakmıyor ama tetikte duruyordu. Yaşanacaklardan korkarak önüme döndüm ve dağ evinden çıktım. Gece de peşimden gelip kapıyı kapattığında önümüze dizilen ağaçlara baktık.

Gece'nin elindeki silahı sıkıca tutuşundan daha önce hiç kullanmadığını anlayabiliyordum, gerilmişti. Başıyla ağaçları gösterip, "Bu taraftan," dediğinde sesimi çıkarmadan beni yönlendirdiği tarafa

yürümeye başladım. Başlangıçta tedbirli ve sessiz olan adımlarımız zamanla hızlandı. Geriye dönüp gitgide uzaklaştığımız dağ evine ve karda bıraktığımız ayak izlerimize baktım.

İçimden bir ses boşuna kaçtığımızı söylüyordu. Bu ses bir fısıltı kadar sessizdi ama hiç susmuyor, peşimi bırakmıyordu.

Yeterince uzaklaşınca koşmaya başladık.

Soğuktan uyuşmaya başlayan ellerimi saçlarıma götürerek durdum ve "Gece," dedim. O da durup bana baktı. "Ediz ve Uygar iyidir, değil mi?"

"Umarım," dedi. İkimizin de içini ferahlatan her yeri saran sessizlikti, bu sessizliğin içinden bir silah sesinin yükselmemesiydi.

Soğuktan kavrulan dudaklarım acıyordu, muhtemelen kıpkırmızı olmuşlardı. Yutkunmakta zorlanıyordum ve yorulmuştum.

Gece telaşla, "Doğa," deyince bakışlarım hızla ona çevrildi. Gözleri arkamda bir yere sabitlenmişti ve korkuyla başımı baktığı yere çevirdim. Üç adamın bize doğru koştuğunu görünce Gece, "Koş!" dedi.

O koşmaya başlamıştı bile. Düşüncelerimde henüz koşmaya karar vermemişken içgüdülerim beni yönetti ve kendimi koşarken buldum. Yakalanmamız halinde nasıl bir yol izlemem gerektiği sorusu düşüncelerimi ele geçirmişti. Gece'yi buna dâhil etmek istemediğime çoktan karar vermiştim.

Ne kadar hızlı koşmaya çalışırsak çalışalım yorulmuştuk. Ne kadar direnirsek direnelim yetmedi ve adamlara baktığımda bize yaklaştıklarını gördüm. Ne yapacağıma gücümün tükenme aşamasında karar verdim.

"Gece," dedim nefes nefese. "Dur."

Ben çoktan durmuştum. Gece buna anlam veremeyerek durduğunda, "Haydi Doğa," dedi. Başımı iki yana salladım.

İçimden geçen kendini feda etme fikrine kapılmadan edemedim. Sonra aldığım kararları, bunu daha önce yaptığımda yaşananları düşündüm. Bu bir hataydı.

Gece yanıma gelip, "Doğa," dediğinde gözlerinin içine baktım. Kazanamayacağın mücadeleye girme, demişti Ediz ama kaçmak da işe yaramayacaktı. Bana söylediklerini, öğrettiklerini düşündüm. Kaçmak da işe yaramıyorsa ya teslim olacaktım ya da kazanamayacaksam bile o mücadeleye dâhil olacaktım.

Gece'nin gözlerinin içine baktığım o kısa saniyelerde kendimi yeniden küvetin içinde buldum. Suyun içinde kırılan ışığı izliyordum. Saçlarım yanımda yüzüyor, başımı çevirmemle ağır ağır dalgalanıyordu. Orası bir daha teslim olmayacağıma karar verdiğim yerdi.

Uzanıp Gece'nin elinden silahı aldığımda bu kararı da o suyun içinde, dalgalanan saçlarıma bakarken almıştım. Gece daha ne olduğunu anlamamışken ben silahı çoktan bize doğru koşan adamlara doğrultmuştum.

Gece panikle, "Doğa," dedi ama o bilmiyordu. Nelerle yaşadığımı, zihnimin içinde neler taşıdığımı bilmiyordu. Bir küvette, suyun içindeydim, o bunu bilmiyordu. Babamın, Atalay'ın bana yaptıklarını biliyordu ama bunların bana nasıl hissettirdiğini bilmiyordu.

Aylar önce karanlık bir sokakta ondan yardım isteyen bir genç kız tanımıştı. O genç kızdan yıllar kadar uzak olduğumu, bana neler yaptıklarını bilmiyordu.

Onca yaşanmışlığa rağmen içimde hâlâ bu tetiğe gözümü kırpmadan basabilecek kadar büyük bir öfke ve nefret hissetmiyordum. Bu tetiğe basmanın ruhumu paramparça edeceğini biliyordum. Bu yüzden adamlar bize yaklaşmadan o silahı alıp doğrultmuştum. Ediz, gözlerindeki tereddüdü düşmanının görmesine izin verme, demişti. O tereddüdü onlardan saklıyordum.

Adamlardan birinin Gökhan olduğunu fark edince kalbim korkuyla tekledi. Benden ne istiyordu? Ne isteyebilirdi?

Silahı doğrulttuğumu fark edince aramızda belli bir mesafe bırakarak durdular.

Gökhan'ın gözleri gözlerimi buldu ve bana dikkatle baktı. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama bakışlarından hoşlanmamıştım.

"Yapma Doğa," dedi ve bana doğru yürümeye başladı. O bana doğru geldikçe, "Yaklaşma," dedim ve aramızdaki mesafeyi kapatmasına izin vermeyerek geri geri yürüdüm. Gece de beni takip ederken sessizliğini korudu.

Gökhan kaşlarını kaldırarak, "Basacak mısın tetiğe?" dedi. "O zaman durma."

Silahı daha sıkı kavradım. "Benden ne istiyorsun?"

"Başından beri kendimi sana gösterdim," dedi hayal kırıklığına uğramış bir sesle. "Seni yanıma çekmeye çalıştım ama sen o adamı seçtin. Bu büyük bir hataydı."

"Benden ne istiyorsun?" Konuyu dağıtmasına izin vermeyecek, cevabını alana kadar bu soruyu soracaktım.

"Emin ol, tüm yaşananlar daha farklı olurdu," diye devam etti soruyu duymazlıktan gelerek. "Tüm bunları yaşamak zorunda kalmazdın."

Üstü kapalı konuşuyordu ve bunu yapması aramızdaki gerilimi daha da artırıyordu. Üzerime gelmekten vazgeçip olduğu yerde durdu ve kollarını iki yana açtı.

"Sen ve ben birbirimize benziyoruz," dedi. "İkimiz de terk edildik."

"Yeter artık," dedim. "Benden ne istiyorsun?" Bunu yaparak beni daha da korkutmaktan başka bir sonuca ulaşamayacaktı. Belki de ulaşmak istediği bir sonuç bile yoktu.

Bakışları ciddileşirken, "Seni," dedi. "Benimle gel."

Gece'nin, "Doğa," dediğini duydum. O da artık korkmaya başlamıştı.

"Gelmeyeceğim," dedim kararlı bir sesle. "Seninle neden geleyim? Sen kimsin?"

Gökhan uzun uzun bana bakınca kalbim o kadar hızlı çarpmaya başladı ki çöken sessizlikte atışlarının duyulacağını sandım. Gökhan bana doğru bir adım daha attığında ben de karşısında bir adım geriledim.

"Kim olduğumu bilmemen senin suçun değil," dedi. "Babamın suçu."

Zihnimin derinliklerinden bir düşünce yükseldi, o kadar beklenmedik ve aniydi ki neredeyse dizlerimin bağının çözüleceğini sandım.

O düşünceyi biliyormuş gibi, "Evet, Doğa," dedi. "Babamızın suçu. Kim olduğumu öğrenmek istiyordun. Ben Osman Güngör'ün herkesten sakladığı oğluyum. Bir gölgeyim. Senin de abinim."

5. BABALARIN GÜNAHLARI

Zaman akıp giderken suyu çekilip kuruyan bir nehir gibi içine gömülen sırları açığa çıkarıyor, kıyısında durup baktığımız geçmiş bütün gerçekleri anlatıyordu. Kaçamıyorduk, saklanamıyorduk, ne kadar derine gömersek gömelim toprak günahları kabul etmiyordu. Yıllar kadar uzaklaştığımız günahlarımız bir köşe başında ansızın karşımıza çıkıyor, bizi yakalıyordu.

Her günah sahibini tanırdı.

Babaların günahlarıysa çocuklarının kaderine yayılırdı.

Bir günahın gölgesi altındaydım. Düşüncelerim bir yalanın peşinden sürüklenmemem için beni uyardı. İçten içe bildiğim gerçeklerse sessiz kaldı ve zihnime tutunamayan düşüncelerim bu sessizliğin içine kaydı. Babamın annemi aldattığı gerçeğiyle uzun zamandır yaşıyordum ama bu gerçeğe uzanıp hiç dokunmamış, kabuğunun altında neyin yaşadığına hiç bakmamıştım.

Uzanıp dokunmadığım o gerçeğin kabuğu kırılmıştı.

Konuşmak istedim ama hiçbir kelime içimdeki karmaşayı yansıtamazdı. Yanı başında duran bir gerçeğe başını çevirdiğinde şaşırmaman gerekirdi ama ben dehşete kapılmıştım.

Gece'nin, "Doğa," demesiyle sessizlik bozuldu. "Sakın inanma."

Gece benim bildiğim gerçekleri bilmiyordu. Gördüklerimi görmemiş, duyduklarımı duymamış, bildiklerimle hiç karşılaşmamıştı.

Karşımda duran yeşil gözlere bakarken darmadağındım. Annesinin gözlerini almış olmalıydı. O kadını düşünmek ruhuma gömdüğüm acılara dokundu, onlara can verdi.

Nasıl seçimler yaparsak yapalım bir başkası da kendi seçimlerini yapıyordu. Belki bizimle aynı, belki de farklı bir zamanda, belki

aynı belki farklı koşullarda, belki bilerek belki de hiç istemeyerek o seçimleri yapıyordu. Hayatımızın seyrini belirleyen sadece kendi seçimlerimiz değildi, yapılan seçimlerin hepsiydi.

Babamın yürüdüğü yolları, o yollara neden saptığını ve kararlarının altında yatan yaşanmışlıkları bilmiyordum. Yaşam içinde bir kaos taşıyordu; insanın o kaosa nerede, nasıl yakalanacağı da bilinmiyordu.

Babamın kaosu nerede başlamıştı? Bir kış sabahında, bir savaş meydanında kardeşim olduğunu söyleyen bu adamla bizi karşı karşıya getirecek seçimleri ne zaman yapmıştı?

Onun seçimlerinin sonuçlarını biz yaşıyorduk.

Bizim seçimlerimizin sonuçlarını kim yaşıyordu?

İçten içe söylediklerine inanmak için sebeplerim olsa da şüpheyle, "Sana neden inanayım?" diye sordum.

Bu benim sebeplerimi bilen birinin inanacağını bilerek söylediği bir yalan da olabilirdi. Bu gerçeği görmezden gelmeyecektim.

Soruma soruyla cevap verdi: "Sana neden yalan söyleyeyim?"

Onun sebeplerini düşündüm ve içinde bulunduğumuz durumu tarttım. Başından beri beni yanına çekmeye çalıştığı ama bunu başaramadığı bir gerçekti. Amacına ulaşmak için bir oyun da oynuyor olabilirdi.

"Yalan söylemek için sebeplerin var," diyerek düşüncelerimi onunla paylaştım. "Bana Ediz'i içeriden fethetmek istediğini, bunu da benimle yapacağını söylemiştin. İstediğini sana vermedim."

Kaşlarını çattı. "Bunu isteyen ben değildim."

"Kim istedi?" diye sordum gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Babam mı?"

Sesim soğuktu ve ona inanmayacağımı gösteriyordu ama gerçek buymuş gibi bana sakince baktı. Beni ikna etme çabasına girmedi.

Düz bir sesle, "Sana inanmıyorum," dedim.

"Ediz sana gerçeği söyleyecektir," dedi ve neredeyse irkilecektim. Ediz biliyor muydu? "Osman Güngör'ün bir oğlu daha olduğunu biliyor. Kim olduğumu öğrenmesi an meselesiydi."

Eğer tüm bunlar gerçekse ve Ediz bu gerçeği biliyorsa bana neden söylememişti?

"Kendine bir destek arayarak söylediklerini güçlendirmeye çalışıyorsun," dedi Gece. Bakışları da sesi kadar keskin olmalıydı. "Madem gerçeği söylüyorsun, karşındaki insanı güvendiği birinin adını kullanarak manipüle etmek yerine kanıtla. Her gerçeğin bir de kanıtı vardır, değil mi?"

Gökhan'ın bakışları Gece'ye kaydığında gözlerini kısmıştı.

"Sen de buradaydın değil mi?" diye sordu umursamaz bir sesle. "Unutmuşum."

Gece'nin sinirlenip bir hamle yapmasından korkarak ona baktım ama aşağılayıcı gözlerle Gökhan'a bakıyordu.

"Aklınca beni önemsizleştirmeye çalışıyorsun," dedi Gece. "İstersen sabaha kadar konuş, Doğa'nın kulak vereceği benim tek bir kelimem olur." Gökhan gözlerini Gece'ye dikti. "Doğruyu söylediğini varsayalım, neden gerçeği ortaya çıkarmak için bu zamana kadar bekledin? Ne oldu? Birden kardeş sevgisiyle mi doldun?" Gece buz gibi bir ifadeyle gülümsedi. "Yoksa bu, elinde tuttuğun ve oynamak için zamanını beklediğin bir kart mıydı?" diye devam etti Gece.

Gökhan gözlerini Gece'den ayırmıyordu.

"Akıllı kadınları severim," dedi. "Paranoyak olanları değil."

Gece onu aşağılarcasına, "Bu gerçekle nasıl yaşayacağım?" diye sordu.

Gece'ye arka çıkarak, "Doğru söylüyor," dedim. "Karşıma çıktın, benimle konuşmak için fırsatın oldu ama konuşmadın. Kim olduğunu gizledin, hatta gizlemekten de öte gerçeği saptırdın. Ediz'le aranızda bir husumet varmış gibi davrandın. Sana neden inanayım?"

"Bir husumet olmadığını söylemedim," dedi kaşlarını kaldırarak ama bu husumetin ne olduğunu söylemedi. "Başlangıçta seninle konuşmak için bir sebebim yoktu."

Ben de kaşlarımı kaldırdım. "Nasıl bir sebep kendini açığa çıkarmana neden oldu?"

"Kardeş sevgisiyle dolmadım," dedi Gökhan gözlerini kısıp Gece'ye bakarak. Ardından tekrar bana baktı. "Kan bağının bir aile yaratmaya yetmediğini öğrenecek kadar yaşadım bu hayatı."

Ben de yaşamıştım.

"Karşıma çıkmanın nedeni ne o zaman?" diye sorguladım. Söyledikleri bana dokunmamıştı çünkü gerçekten abim olsaydı bile benim için hâlâ bir yabancıydı.

Bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra, "Seninle aynı taraftayız," dedi. "İkimiz de terk edildik."

Hikâyelerimiz farklıydı, bunu ona söylemek istedim ama acımasızca olacağını düşünerek sustum. Eğer gerçeği söylüyorsa yeterince yara almış, acı çekmiş olmalıydı ve o yaralara bir de ben basmayacaktım. Babama olan öfkemden dolayı ona bıçak çekmem adil değildi.

"Aynı tarafta değiliz," dedim sadece.

"Çok erken konuşuyorsun." Hiç şüphesi yoktu.

Daha fazlasını öğrenmek isteyerek, "Aydınlat beni," dedim. "Karşıma geçip aynı tarafta olduğumuzu söylemen sana inanmam için yeterli değil."

"Var olduğumu bilmemen babamın da beni yok saydığı anlamına gelmiyor," dedi. "Onun gölgesi bendim. Kimse bilmiyorken o hep bir adım öndeydi çünkü o olduğu yerde dururken onun yerine yürüyen bendim."

Nedense babamla hiç görüşmedikleri, babamın onu istemediği fikrine kapılmıştım. Belki de içten içe bunu ummuştum. Hiç bencil olmadığımı düşünürken içimdeki bu acımasızlığa hazırlıksız yakalandım. Oysa herkes kadar insandım, içimde aydınlık kadar karanlık da vardı.

"Ne sana ne de Atalay'a bu şekilde yaklaştı," diye devam etti. "Siz kendi içinizde paramparçayken bana olan yakınlığıyla gurur duydum. Oysa sizi koruyorken beni bir maşa gibi ateşin içine uzatıyordu. Bu gerçek hep apaçık ortadaydı ama yaşayana kadar görmedim, belki de görmek istemedim."

Söylediklerinin içime dokunmadığını söyleyemezdim, yine de şüphe ona üzülmemi engelliyordu.

"Oradan bakınca beni koruyor gibi mi görünüyor?" Bu, içimi yaralayan bir soruydu. "Yoksa yaşananlardan bihaber karşıma geçmiş bana bunları mı anlatıyorsun?"

Başını iki yana sallayarak, "Sana aynı tarafta olduğumuzu söylerken neyi kastettiğimi sanıyorsun?" diye sordu. "Bir zamanlar seni koruyordu."

Kurduğu bu cümlenin ağırlığı kalbime çöktü.

"Ne değişti?" diye sordum. Bu sorunun muhatabı o değildi, cevaplarının da onda olmadığını biliyordum. Yine de içimi yakıyordu işte.

"Bana bunları yaşatırken sizi koruyor olması gönlünü ferah tutmasına yetiyordu," dedi. "Kendi içinizde paramparça olsanız bile bir aileydiniz, bense sadece bir gölgeydim. Ona nasıl bir baba olduğunu yaşatarak gösterdim."

Anlattıklarına bir anlam veremeyerek ona baktım ve söylediklerini düşündüm.

"Yaşananların sebebi sen misin?" Nasıl buna sebep olabilirdi?

"Hayır," dedi. Dudaklarında tehlikeli bir gülümseme vardı. "Ben sadece buna ortam yarattım, yaşadıklarınızsa yalnızca kendi seçimlerinizdi."

Hâlâ anlam veremeyerek, "Ne yapmış olabilirsin?" diye sordum.

"Niye bu soruyu Atalay'a sormuyorsun?" Hissettiğim huzursuzluk daha da büyüyerek bana kendini hatırlattı. "Osman Güngör'ün nasıl bir baba olduğu gerçeğiyle o senden önce yüzleşti."

Gözümün önüne gelen Atalay'ın yüzü canımı acıttı. Televizyon ekranındaydı, babamın hemen arkasında durmuş, karşısındaki kalabalığa bakarken olmak istemediği bir yerde duruyor gibiydi. Ne yaşamıştı? Ona ne yapmışlardı?

Atalay'ın bana yaşattıklarından sonra ona üzülmemem gerekiyordu ama yapamıyordum. Ona karşı beslediğim sevginin kökleri yıllar kadar uzundu, küçük bir çocuğun kalbinde yeşermişti ve küçük bir çocuğun kalbini içinizden söküp atamıyordunuz.

"Ona ne yaptın?" diye sordum. Hesap sormamam gerekirdi, o bana yapılanların hesabını bile tutmamıştı. Canım acıdı.

Umursamaz bir sesle, "Ben sadece ortam yarattım," dedi.

"Levent Çağıran'ı öldürmesinin nedeni sen misin?" diye sordum. "Bunu kim istedi? Babam mı?"

"Bir aile olsanız bile paramparçasınız," dedi sorumu yanıtlamak yerine. "Hepiniz farklı yerlere savruldunuz."

Haklı olduğunu bilsem de bunu onun söylemesini istemiyordum. Diğer yandan anlattıkları doğruysa öfkesinin haklılığını da biliyordum. Biz ne kadar çocuk olduysak o da o kadar çocuk olmuştu, biz ne kadar babaya ihtiyaç duyduysak o da o kadar ihtiyaç duymuştu.

Ediz'in sesini zihnimde duydum: "Çok farklı görünsek de hepimiz özümüzde aynıyız ve kendine yeterince dürüst olur, kendini yeterince iyi tanırsan bütün insanları tanırsın."

İçim sızlarken, "Buna gerek var mıydı?" diye sordum. "Varlığından bile haberimiz yoktu. Karşımıza çıkmayı bile denemedin. Atalay'ın da benim de seni kabul edeceğimizi hiç düşünmedin mi?"

Gökhan'ın bakışları sertleşti. "Annemden ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Bir yarama dokunmuştu ve bu yara öfkemin soluklandığı yerdeydi.

"O durum farklı," dedim sertçe. "Senin annen evli bir adamla birlikteydi. Senin annen de babam kadar yaşananların sorumlusu. Sakın karşıma geçip ona olan öfkemin hesabını sormaya kalkma."

Öfkemle hiç karşılaşmamış ve onu hiç tanımamış olan Gece'nin bu çıkışımı beklemediğini biliyordum. Her zaman o kadar affedici davranmıştım ki birini affetmediğime hiç şahit olmamıştı.

Küçük bir çocuğun kalbine uzanan sevgiyi söküp atamadığın gibi oradaki öfkeyi de yenemiyordun. Belki kabullenmiyordun ama o zaman da karanlığın içine gizlenerek gözlerini dikip sana bakıyor, tekrar ortaya çıkacağı anı bekliyordu.

"Onun neler yaşadığını bilemezsin," dedi Gökhan. Bakışları daha da sertleşmişti.

"Ne yaşadı?" diye sordum. "Babam mı onu zorladı? O mu babamı zorladı?" Bunlar cevabını bildiğim sorulardı. O kadının da babamın da yaşadıkları kendi seçimlerinden ibaretti. "Madem insanların neler yaşadığını düşünecek kadar anlayışlısın, sen neden bu kadar kızgınsın?"

Kaşlarını çattı.

"Beni karşına mı alacaksın?" diye sorunca, "Hiç yanında olmadım ki," dedim.

Uyarırcasına, "Hata yapıyorsun," dedi.

"Hiç sanmıyorum." Sesimde şüphenin gölgesi bile yoktu. "Söylediklerin doğruysa babam ne yaptığını öğrendi, değil mi? Bu yüzden aranız bozuldu."

"Başından beri biliyordu," dedi soğuk bir sesle. "Toparlamaya çalıştı ama daha da dağıttı."

Ona doğrulttuğum silahı daha sıkı tuttum. Keşke rahumu umursamıyor olsaydım, içimde gözümü kör eden bir nefret ve hırs

olsaydı. Keşke onunla empati kuramayacak kadar soğuk bir kalbim, onu anlayamayacak kadar yetersiz bir aklım olsaydı. O zaman bu tetiğe gözümü kırpmadan basardım.

Bana doğru yürümeye başladığında, "Son kez söylüyorum Doğa," dedi. "Benimle gel."

Geri geri gittim. "Hayır."

Yine aramızda belli bir mesafe bırakarak durdu ve gözlerimin içine baktı.

"Benimle gelirsen sana zarar gelmeyecek," diye güvence verdi ama tek kelimesine bile güvenmiyordum. "Eğer gelmezsen şimdi gideceğim ama bu beni son görüşün olmayacak. Bir sonraki karşılaşmamız çok farklı olacak."

İçime belirsizliğin korkusu düşse de, "Senden korkmuyorum," dedim.

"Korkmak için sebeplerin var," diye karşılık verdi.

Ne söylerse söylesin kararımın arkasındaydım. "Seninle gelmiyorum."

Kışın içinde parlayan güneş yüzüme dokundu. Babamınkilere benzeyen gözlerimin rengini ortaya çıkarmış olmalıydı, gölgede koyuyken güneş vurunca daha açık bir kahverengiye dönüşüyordu.

Aramıza çöken sessizliğin içinde birbirimize baktık.

"Bir gün kendi ayaklarınla bana geleceksin Doğa," dedi. Bundan hiç şüphesi yokmuş gibi bakıyordu bana. "O gün geldiğinde seni bekliyor olacağım."

Aklından geçenlerden korkarak, "O gün hiçbir zaman gelmeyecek," dedim.

"Bir zaafı korumak, o zaafı yok etmeye yönelik tehditten daha etkilidir." Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Bunu sakın unutma."

Ediz'in yüzü zihnimde beni karşıladı. Hangi anıdan çıkıp geldiğini bilmiyordum ama karanlık bir odadaydık ve koridordaki ışık odanın açık kapısından taşıp arkasından vuruyor, onun yüzünü gölgede bırakıyordu. Ediz'i mi bana karşı kullanacaktı, yoksa beni mi Ediz'e karşı kullanacaktı bilmiyordum ama kastettiğinin bu olduğunu biliyordum.

"Bu bir aile meselesi," dedim. "Neler yaşadın bilmiyorum ama belli ki intikam istiyorsun. Ediz'i buna karıştırma."

Kaşlarını çatarak, "İntikam istemiyorum," dedi.

Ne istediği umurumda değildi. "Ediz'i buna karıştırma," dedim tekrar.

"Çok geç Doğa." Artık geri dönüşü olmayan bir gerçeği söyler gibiydi. "Levent Çağıran'ın öldüğü gece Ediz bu meseleye karıştı."

Huzursuzluk bir sis gibi etrafıma yayılırken ne varsa içine çekti ve yönümü kaybettim. O gece düşündüğümden bile daha karanlıktı. Saatler, günler, haftalar, hatta aylar geçip gitmişti ama o karanlık, aydınlığa hiç kavuşmamıştı.

Levent Çağıran'ı düşündüm. Onu düşünmek beni o çok karanlık geceye sürükledi. Yüzüme çarpan güneşten, zamandan ve yaşananlardan çok uzaktaydım. Hâlâ ayaklarımın altında olan kar beyaz ve temizdi.

Tanrı'nın kışı neden bu kadar temiz bir renkle donattığını merak ettiğim sırada karın üzerindeki kızıllığı gördüm. Levent Çağıran oradaydı; karın içinde, kendi kanında yatıyordu. Zaman akacak, Levent Çağıran artık orada olmayacaktı. Sessizce yağan kar yaşananların izini silecek, sonra eriyecek ve beraberinde yaşananları da alıp götürecekti.

Levent Çağıran'ı bu bahçede düşündüm. Karların arasında, kanının üzerinde yatarken değil de bahçenin diğer ucunda durmuş gözlerimin içine bakarken. Uzun boyu, ak düşmüş saçları ve yeşil gözleriyle Ediz'e benziyordu.

Ölümünün ve yokluğunun ağırlığını ilk defa bu kadar içimde hissettim.

Düşen kar tanelerine baktım, zamanın soğuk ama narin çocuklarına... Sessizlikleri ve saf renkleriyle tanık olduklarını sergilemeye ama sonra onları da alıp gitmeye mahkûmdular.

Levent Çağıran'ı da geri dönmemek üzere peşlerinden gitmeye mahkûm bıraktılar.

Zihnimin içinde, o çok karanlık geceye yağan kar yavaş yavaş altında bulunduğum gökyüzünden dökülmeye başladı ve başımı kaldırıp o kar tanelerine baktım.

Karşımda duran Levent Çağıran kaybolmuştu ve onun yerini alan Gökhan dikkatle beni izliyordu.

Kar taneleri yavaş yavaş dökülürken, "O adama ne yaptınız?" diye sordum.

Atalay'ın Ediz'e yana yakıla anlatmaya çalıştığı bir gerçek vardı ve o gerçeğin gölgesini Gökhan'ın cümlelerinde görebiliyordum. O gece yaşananlar sadece onların ortak olduğu bir sırdı. Babam, Atalay ve Gökhan o geceyi biliyorlardı, belki de onlar bir adam ölürken oradaydı. Belki de bu ölümün ortaklarıydılar.

Yaşadıklarımı hatırladım. Karanlık bir sokakta koşarken kaçtığım neydi? Atalay'ın bir adamı öldürmeyeceğine, çıkan bir çatışma sonrası kendisini korumak istediğine inanmıştım. Ediz'in acısını ve öfkesini anlamış ama hayatını o karanlık geceye terk edip bu yola çıkmasını anlayamamıştım. Karanlık bitip gün doğduğunda yaşattıkları da yaşadıkları da aydınlıkta çıplak kalacaktı, pişman olacaktı.

Kendimi onun yerine koysam bile hiçbir zaman sonuca ulaşamamıştım çünkü onun düştüğü derinliği bilmiyordum. Onun öfkesini tatmamış, yalnız kalmış ama hiç kimsesiz olmamıştım. Şimdi onun düştüğü derinliğe çakılmıştım, yine yalnızdım ama bu sefer kimsesiz bırakılmıştım. Öfke acının yanında soluklanıyor, büyüyordu. Acım öfkemden büyüktü ama gün gelecek uykumdan uyanacaktım ve öfkem acımdan daha büyük olacaktı.

O gün geldiğinde belki de Ediz'i anlayacaktım.

Gökhan aklımdan geçenlerden habersiz, "Neden bu soruyu Atalay'a sormuyorsun?" dedi.

Bütün kelimeler beni terk etti. Gökhan sorduğum sorunun gelebileceği manaların hiçbirini reddetmiyordu. Beni bu soruyla yapayalnız bırakacaktı ve cevabı olmayan sorularla olanları Ediz'e anlatan ben olacaktım.

"Ediz'e söyle, onun peşine düşmeyeceğim," dedi. "Karşısına çıkmayacağım. Ona saldırmayacağım. Bir gün kendi ayaklarıyla bana gelecek ve o günü bekleyeceğim."

Gece araya girerek, "Ediz hepinizi mahvedecek," dedi.

"Belki," dedi Gökhan. "Belki de mahvolan kendi olacak, kim bilir?"

Levent Çağıran'ın karın içinde yatan cansız bedeni gözlerimin önüne geldi. Kar üzerini kapatmak istercesine usul usul yağıyordu. Onun öldüğü yer bir savaşın bittiği, başka bir savaşın başladığı yer miydi?

"Dağ evine geri döneceksiniz," dedi Gökhan. "Ben gideceğim, benimle gelenler geri çekilecek. Hiç gelmediğimi, hiç karşılaşmadı-

ğımızı varsayacağız çünkü bugün buraya sadece senin için geldim ve sen seçimini yaptın Doğa."

Gökhan'ın elinde bir fırsat vardı; Ediz elindeydi, isteseydi ona zarar verebilirdi ama gideceğini söylüyordu. Elinde bir fırsat varken bunu kullanmayacak kadar kendine güvenmesi beni korkutuyordu.

Herkes birbirinin kafasına bir silah dayamıştı ama kimse tetiğe basarak oyunu bitirmiyordu. Kimse kolay yolu istemiyordu. Bu bir üstünlük savaşıydı. Kim daha güçlü, daha zeki olursa kazanan o olacaktı.

Gökhan elimdeki silaha aldırmadan bana doğru yürümeye başladı ama bu sefer ondan uzaklaşmadım. Tam karşımda durup gözlerimin içine baktığında bir eliyle silahın namlusunu tuttu.

"Bugün burada bir savaş olmayacak Doğa."

"Hata yapıyorsun," dedim. Bu ses bana ait olsaydı da söyleyeceklerim Ediz'e aitti. O burada olmadığı için onun adına konuşma ihtiyacı hissediyordum. "Fırsatın varken bunu kullanacaktın çünkü bir daha eline böyle bir fırsat geçmeyecek."

"Karşındayım, elinde bir silah var. Beni öldürebilirsin." Gözlerime bakarken gözünü bile kırpmıyordu. "Sen niye elindeki fırsatı kullanmıyorsun?"

Önce soğuktan acıyan ellerimle kavradığım silaha, ardından Gökhan'a baktım. Haklıydı. Onu da, yaşatacaklarını da tek bir kararla yok edebilirdim. Silahın karşısında durmuş gözlerime bakarken cesurdu çünkü yapamayacağımı düşünüyordu. Düştüğü bir yanılgıda onu yok edebilirdim.

"Bu, Doğa'nın savaşı değil," dedi Gece. Onu tetiğe basmamdan çok tetiğe bastıktan sonra içine düşeceğim durum endişelendirmiş gibiydi. "O silahı sana doğrultan Ediz olacak. Bakalım o zaman da bu kadar cesur olabilecek misin?"

Gökhan, Gece'ye baktı. "Göreceğiz."

"Silahı bana ver Doğa," dedi Gece. Hiç tepki vermeden elimde silahla Gökhan'a bakmaya devam ettim. Korktuğu gibi tetiğe basmayı düşünmüyordum, haklıydı, bu benim savaşım değildi. Ama yine de içimde benim savaşımmış gibi bir acı ve öfke vardı.

Geçen saniyelerin ardından silahı yavaşça indirdim ve Gece uzanıp onu elimden aldı.

Gökhan önce bana, sonra Gece'ye baktı ve yanımızdan geçip giderken geride duran adamlara bir işaret vererek, "Onlara dağ evine kadar eşlik edin," dedi.

"Kendi ayaklarımız ve yer, yön duygumuz var," dedi Gece.

Gökhan duraksamadan yürümeye devam ederken, "Direnirlerse zor kullanın," dedi.

"Bırak, istediği gibi olsun," dedim ruhsuz bir sesle. Duyduklarımdan ve yüzleştiklerimden sonra bu hiçti. Durumdan hoşnut olmadığı açık olsa da Gece başka yorum yapmadı.

Yanımıza gelen adamlardan biri Gece'nin kolunu tuttuğunda Gece kolunu adamın elinden kurtarıp önden yürümeye başladı. Omzumun üzerinden Gökhan'a baktım; gideceğimiz yönün tersi istikamette yürüyor, uzaklaşıyordu. Yürümeye devam ederken o da omzunun üzerinden bana baktı ve göz göze geldik.

Önüme dönüp sessizce yürümeye başladığımda zihnim çoktan düşüncelerle dolmuştu. Söylediklerinin doğru olup olmadığını sorabileceğim tek bir kişi vardı: babam. Anlatılanlara inansaydım bir yalanı yaşadığımdan şüphelenecektim. Bir yalan olduğunu düşünseydim doğru olma ihtimali attığım her adımda ayaklarıma dolanacaktı.

Dalgın gözlerle ağaçlara baktığımda kar hâlâ yavaş yavaş yağıyordu. Kendimi Levent Çağıran'ın öldürüldüğü gecenin içinden gökyüzüne bakıyormuş gibi hissediyordum ama o geceden çok uzaktaydık. Yine de peşimizi bırakmıyordu.

Ediz'i düşündüm. Yaşananları ona nasıl anlatacağımı, ne hissedeceğini bilmiyordum. Ortak olmasam bile babamın günahlarını yüreğimde hissediyordum ve bu bana ağır geliyordu.

Sessizlikle geçen dakikaların ardından dağ evine ulaştığımızda içinde yürüdüğümüz sessizlik bizi burada da karşıladı. Huzursuzluk içimi kaplarken sabırla adımlarımın beni Ediz'e ulaştırmasını bekledim. Gökhan'ın Ediz hakkında söyledikleri zarar görmediğinin tek güvencesiydi.

Dağ evinin etrafından dolanıp önüne ulaştığımızda ilk önce arabaları, ardından orada bekleyen adamları gördüm. Duran zamanın içinde ilerliyor gibiydik. Uygar görüş açıma girdiğinde başına bir silah dayandığını gördüm.

Botların karda çıkardığı sesi duyunca başını kaldırıp bize baktı. Göz göze geldik, ardından hemen arkamda duran Gece'ye baktığında nefesini serbest bırakıp gözlerini kapattı. Ne kadar korktuğunu ve zamanın onun için Gece'yi gördükten sonra akmaya başladığını görebiliyordum.

İlerledikçe Ediz de görüş açımıza girdi. Onun başında iki adam vardı. Adamlardan biri Ediz'in başına silah tutarken diğeri eliyle kanayan burnunu tutuyordu. Ortalığa sessizlik hâkim olsa da bu sessizlikten önce olay çıktığı belliydi.

Biz onlara doğru yürürken Ediz gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu, ben de ona baktım. Bakışlarında öyle bir derinlik vardı ki o derinlikte hangi duygunun yaşadığını göremiyordum. Sessizlik içinde birbirimize baktık.

Olduğum yerde durduğumda yanımızdaki adamlar da durdu ve Gece bana baktı ama ben Ediz'e bakmaya devam ettim. Sanki Levent Çağıran onun yanında, yağan karın altındaydı. Babamın nefesi ensemde, Atalay yanımdaydı. Gökhan gözlerini bana dikmiş, bir gölge gibi ağaçların arasına saklanmıştı.

Zaman zihnimde geriye doğru devrildi ve beni dağ evine götüren adımlarım geri geri giderek beni tekrar Gökhan'ın karşısına götürdü. Silahı elimde sıkıca tutmuş, "O adama ne yaptınız?" diye soruyordum.

Ardından daha da geriye gitti. Gökhan, "Sen ve ben birbirimize benziyoruz," dedi. "İkimiz de terk edildik."

Zaman beni oradan aldı, karanlık odaya götürdü. Sessizliğin içinde başımı Ediz'in göğsüne yaslamış, kalp atışlarını dinliyordum. Dudaklarımdan dökülen sesi dinledim. O ses, "Ölmeni istemiyorum," dedi.

Aydınlığın ve karanlığın bir bıçak gibi kestiği gökyüzünü gördüm. Nazlı Çağıran'ın sesi bir rüyanın içinden, "Üzgünüm," diyordu. Ona, "Keşke böyle olmasaydı," dediğimde Ediz'in kucağında ateşler içinde yanıyor ve suyun dolduğu küvete bakıyordum.

Bütün anılar birbirinin üzerine devrildi, parçalara ayrılarak birbirine karıştı. Ağaçların arasında, soğuk kışın içinde koşuyordum. Ediz bir sorgu odasında oturuyordu ve babamın gözlerine bakıyor, "Ona senin gibi hiç zarar vermediğimi söyleyemem," diyordu. "Ama ben en azından babası değil, düşmanıydım."

Sorgu odası yavaşça karanlığa gömülürken o karanlığın içinde suyun uğultusunu duydum. Bir küvetin içinde, suyun altındaydım. Suda kırılan ışık tenime dokunuyor, saçlarım etrafımda yüzüyordu. Başımı çevirmemle saçlarım suyun içinde ağır ağır dalgalandı.

Zaman adım adım geriledi ve Ediz karşımdaydı. Hâlâ küvetin içindeydik ve Ediz, "Güvendiğin o adam olmak isterdim," dedi. Sonra gece kulübünün ışıkları yavaşça yüzümüze dokunmaya başladı ve içinde bulunduğumuz banyo kayboldu.

Ediz'in yüzü karşımdaydı ve gözlerini gözlerimden ayırmadan babamla yaptığı anlaşmayı anlatıyordu. Gerçek acımasızdı ve zaman bu acımasızlığı, hissettirdiği çaresizlikle beraber içine hapsetmişti.

Akrep ve yelkovan geriye doğru hareket etmeye devam ederek beni karanlık bir sokağa götürdü. Ediz yolun ortasında, dizlerinin üzerindeydi ve başına bir silah dayanmıştı. Ben de dizlerimin üzerine çökmüş halde karşısında duruyordum, birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

O yoldan bir araba geçti ve biz o arabanın içindeydik, farklı bir zamandı. Elimde bir kitap vardı ve Ediz bana bakıyordu. Yaşananların arasına saklanan bu sıradanlık canımı yaktı. Arabanın camından dışarı baktığımda gece yavaşça yerini gündüze bıraktı. Hâlâ arabanın içindeydim ama bu sefer arka koltukta, kanlar içindeydim.

Çığlık atıyordum. Acı çekiyordum. Gözyaşlarım yanaklarımdan akıp yavaşça zamanın içine damlıyordu. Ediz'in yüzü karşımda duruyor, dudakları, "Bunu yapmak zorundayım," diyordu.

Durmaları için onlara yalvarıyordum. Yakarışlarım hâlâ orada, o arabanın içindeydi ve zaman akıp giderken onları oraya terk etmiştim. Yine de terk edildikleri yerden bana seslendiler.

Zaman beni bir havalimanının içine sürükledi ve Ediz'in karşısındaydım. Çaresizce, "Ben seni bırakmadım," diyen sesim zamanın içinde yankılandı ve yaptığım hamleyle yanlışlıkla patlayan silahın gürültüsüne karıştı. Acı nefesimi kesti.

O acı beni daha da derinlere sürükledi. Hatay'daydık, bir vedanın izleri kalbimdeydi. İlerleyen arabanın penceresinden bakarken Egemen'i ve Yeliz'i görmüştüm, el ele yürüyorlardı ve geride bıraktığım arkadaşlarımın mutluluğu anılarıma kazınmıştı.

Hızla ilerleyen araba beni daha da geriye götürdü, gözlerimi bir hastane odasında açtım. Ediz'in başı göğsümdeydi ve bana, "Ölmeni istemiyorum," diyordu. Onun sesi beni daha da gerilere götürdü ve önünde durduğum dağ evinin içinde, yerdeydim. Ediz yanımda yavaşça yürürken onun botlarını izliyordum.

Sonra arabanın içinden çıkarken yere indirdiği ayağındaki botunu gördüm. Evimin önünde, soğuk bir sonbahar akşamındaydım. Arabasının kapısını yavaşça kapatıp bana baktığında yaşanacakları ne ben biliyordum ne o biliyordu. Bilseydik seçimlerimiz farklı olur muydu? Seçimlerimiz farklı olsaydı bile yürüdüğümüz yollar bizi yine bu kaçtığımız sona gelmeye mecbur bırakır mıydı?

Karşımda durup yeşil gözleriyle bana baktı ve elini uzatıp kendini tanıttı: "Ediz."

Ediz Çağıran.

Zaman zihnimde kayboldu ve anın içine çekildim. Ediz başına yaslanmış silahla orada duruyor, gözlerimin içine bakıyordu. Uygar'ın başına yaslanan silahsa onu olduğu yere çivileyen bir tehditti. Gece omzunun üzerinden bana bakıyordu, içimi yakan gerçeği bir tek o biliyordu.

Gözlerime dolan yaşlar sakince yanaklarıma döküldü.

Ediz'in kaşları endişeyle çatıldığında sessizlik daha da derinleşti. Herkes silinirken Ediz'den başka kimse yokmuş gibi hissediyordum. Onun varlığına olan ihtiyacım canımı yakıyordu.

"Doğa," dedi Ediz.

Kimseye aldırmadan ona doğru yürümeye başladığımda dağ evinin önünde bekleyen adamlardan biri silahını bana doğrulttu ama bunu umursamadım. Ediz önce bana doğrultulan silaha, sonra tekrar bana baktı ve her an atağa geçebilirmiş gibi duruşunu dikleştirdi.

Adamların yanından geçip Ediz'e yaklaştığımda Ediz endişeyle gözlerimin içine bakıyordu.

Bir kez daha, "Doğa," dediğinde ona ulaşmış, karşısında durmuştum. Tekrar bana elini uzatmasını istedim. Elini uzatmasını ve gözlerime bakarken kendini tanıtmasını bekledim. Yaşananları silmek, yok etmek istedim. Başka yollar istedim.

Karşı karşıya durmuş birbirimize bakarken ikimizin de kafasına yaslanmış birer silah vardı. Ensemde babamın nefesi, yanımda Atalay

vardı. Sanki Gökhan ağaçların arasına gizlenmiş bana bakıyordu ve Levent Çağıran, Ediz'in yanında duruyordu.

Ediz'e biraz daha yaklaştım ve kollarımı boynuna doladım. Şaşırsa da bir kolunu belime sarıp beni kendine çekti.

Adamlardan biri, "Silahlarınızı çekin," dedi. Gece ile beni buraya getiren adamlardan biri olmalıydı bu. "Gidiyoruz."

Kimin nasıl tepki verdiğine bakmadım ama derin bir sessizlik çöktü. Onu takip eden saniyelerde biri karda yürüdü ve bir arabanın kapısı açıldı. Bunu yapan, konuşan adam olmalıydı.

Başka ayak sesleri de duyulurken kimse konuşmadı ve açılıp kapanan kapıları, arabaların çalışan motorlarının sesini duydum. Kollarımı Ediz'e sarmış bir halde öylece dururken arabalar karlı yolda teker teker ilerlemeye, dağ evinden uzaklaşmaya başladı.

Sonrası yine sessizlikti.

Ediz diğer kolunu da bana sardığında dağ evine doğru yürüyen başka birinin ayak seslerini duydum. Gece, Uygar ve Hakan bizi yalnız bırakmak istemiş olmalıydılar ki dağ evine girdiler. Belki de Ediz onlara bunu yapmalarını işaret etmişti, bilmiyordum.

Ediz endişeyle, "Doğa," dedi ama konuşmadım. Nasıl söyleyecektim? Babasının ölümünün sanılandan çok farklı olabileceğini nasıl söyleyecektim ona? Gökhan'ın o geceyi bildiğini, abim olabileceğini nasıl söyleyecektim? Babamın, Atalay'ın, Gökhan'ın o geceyle bir bağlantılarının olması ihtimalini nasıl söyleyecektim? Onların günahları benim sırtımdaydı.

Kırık bir sesle, "Üzgünüm," dedim.

Ediz beni kendinden uzaklaştırıp dikkatle gözlerimin içine baktı ve kaşlarını çattı. Dağ evinin önünde bizden başka kimse yoktu.

Ellerini yüzüme götürüp gözyaşlarımı sildi. "Ağlama."

"Babamın gayrimeşru bir çocuğu olduğunu biliyor muydun?" diye sordum. "Bir abim mi var?"

Ediz'in kaşları daha da çatılırken, "Sen?.." dedi ama sözlerinin devamını getirmedi. Bana bunu nereden bildiğimi soracakken Gökhan'ın söylediğini anlamıştı.

"Bunu bana neden söylemedin?" diye sordum.

"Kim olduğunu bulup emin olduktan sonra söyleyecektim."

O zaman Gökhan'ın söyledikleri doğru muydu? Yutkunamadım.

"Artık kim olduğunu aramana gerek yok," dedim. "Kim olduğunu biliyorum."

Ediz gözünü bile kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu. Bakışları derinleşirken aklındaki sorunun cevabını gözlerimde buldu.

"Gökhan mı?" diye sordu ama şaşırmamıştı. Daha çok şüphelenmişti. "Bu bilgiye ben ulaştıysam herkes ulaşabilir ve yalan söyleyebilir." Ardından bakışları yumuşadı. "Bunun için mi ağlıyorsun?"

Bu soruyu sorması içimde daha da fazla ağlama isteği uyandırdı ama yutkunarak gözyaşlarımı engelledim ve başımı iki yana salladım.

"Babanın ölümüyle bir bağlantısı olabilir." Sesim çatladı. "Hatta babamın, Atalay'ın, hepsinin o geceyle ilgili bilinenden daha farklı bir bağlantısı olabilir."

Yüzü ifadesizdi. "Sana bunu mu söyledi?"

"İma etti," dedim.

Ediz başka bir yöne bakarak derin bir nefes aldı ve düşündü.

"Seni söylenen her şeye hemen inanmaman konusunda uyarmıştım," dedi tekrar gözlerime bakarak. "Hemen inandığın yetmiyormuş gibi canını sıkıp ağlıyorsun." Yüzümü tekrar sildi. "Sen neden ağlıyorsun ki? Ağlama."

"İçimdeki ses bana anlattıklarının doğru olduğunu söylüyor," dedim. "Ayrıca bu zamana kadar Atalay sana bilmediklerin olduğunu söylemedi mi? Neden bahsediyor olabilir?"

"Diyelim ki anlattıkları doğru," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bunun senin canını sıkmasını istemiyorum."

Başımı kaldırıp ona bakarak, "Adam karşıma geçip kardeş olduğumuzu söyledi Ediz," dedim. "Seninle husumetinin babanın öldüğü gece başladığını söyledi. Bunun anlamı ne olabilir? Babamı ve Atalay'ı saymıyorum bile."

"Suçlu hissediyorsun."

Ediz'in karşısında kendimi kötü hissediyordum. Ailemin yaptığı seçimlerin sorumlusu ben değildim ama o seçimlerin bana da bir yük olduğu gerçekti.

"Seni bu işe dâhil ederek bir hata yaptım ve benim sana yaptığım hatayı şimdi sen kendine yapıyorsun," dedi gözlerini kısarak. "Sakın Doğa."

Sustum.

"Bir günahın bedelini sırf o günahı işleyene yakın diye bir masum ödememeli," diye devam etti. "Bunu yaşayıp gördüm. Sen görmedin mi?"

Evet, görmüştüm ama insanın içindeki hisler gerçeğe dokunarak kaybolmuyordu.

"Ben içimdeki nefreti yendim," dedi aklımdan geçenleri biliyormuş gibi. "Emin ol, canın yanıyorsa ve öfkeliysen bu söylendiği kadar kolay olmuyor. Senin bir suçun yok. Bir daha o şerefsizler yüzünden ağladığını görmeyeceğim."

Konuşmak için ağzımı açmıştım ki, "Görmeyeceğim," diye üsteledi.

Sustum ve gözlerinin içine baktım. Yavaşça gözlerini kapatıp sakin bir nefes aldı. Gözlerini açtığında bakışlarındaki sertlik gitmişti.

"Bakma şöyle," dedi. Nasıl baktığımı bilmiyordum. "Artık sadece iyiliğini istiyorum, tamam mı? Sana dokunan her şey canımı sıkıyor."

Gözlerimi gözlerinden çektim ve dalgın bakışlarla etrafımızdaki sessizliği izledim. Ediz çenemi iki parmağıyla tutup yüzümü yüzüne çevirdi.

"Tamam mı?" diye sordu.

Başımı hafifçe sallayarak, "Tamam," derken artık daha sakindim.

"O şerefsizin söylediklerini ben doğruluğunu kanıtlayana kadar düşünme," dedi. "Yalan söylememesi için hiçbir sebep yok."

Tekrar başımı salladım. Başımı sallamamı izledi ve gözlerini yüzümde gezdirdi. "Ben seninle ne yapacağım?"

Bu soruyu her seferinde benden çok kendisine sorduğunu hissediyordum.

Cevapsız bir sorunun rahatsızlığını hissederek, "Demek içindeki nefreti yendin," dedim ve konuyu değiştirdim.

"Belli olmuyor mu?" diye sordu. Oluyordu.

"Nasıl yendin anlatsana," dediğimde neredeyse gülümseyecekti.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Söylediklerimin arasından sadece buna takıldın, değil mi?" diye sordu. Bunun olacağını biliyormuş gibiydi, hiç şaşırmamıştı. "Çok konuşma da bana orada ne olduğunu anlat. O şerefsizin derdi neymiş?"

"Onun tarafında olmamı istedi," dedim. "Buraya sadece benim için geldiğini ve olay çıkarmayacağını söyledi ama onunla gitmezsem bir sonraki karşılaşmamızın bu kadar sakin olmayacağı konusunda beni uyardı."

Ediz tek kaşını tehditkâr bir ifadeyle kaldırdı.

"Senin peşine düşmeyeceğini, bir gün zaten kendi ayaklarınla ona gideceğini söyledi," diye devam ettim. "O güne kadar karşımıza çıkmayacakmış."

"Elinde bir fırsat varken bunu kullanacaktı," dedi soğuk bir sesle.

Heyecanla, "Tam olarak bunu söyledim," dedim. "Bunu söyleyeceğini biliyordum."

Ciddiyeti dağılırken alaycı bir sesle, "Sen gerçekten bana özeniyorsun," dedi.

"Hayır," diye itiraz ettim. "Sadece seni tanıyorum."

Alaycı bir şüpheyle bana baktı. Ardından başıyla dağ evini göstererek, "Gidelim," dedi ve beni yalnız bırakıp dağ evine yöneldi.

Adımlarına yetişmeye çalışarak peşinden giderken, "Sana özenmiyorum," dedim.

Dağ evinin kapısını açıp içeri geçmem için bekledi. Yanından geçip dağ evine girdiğim sırada, "Kesin öyledir," dedi.

Yaşananların gerginliği hâlâ içerideydi. Ediz'in içeri girmesiyle Hakan ayağa kalktı ve biraz da korkuyla ona baktı.

"Kimsenin beni takip etmediğinden eminim Ediz Bey," dedi direkt açıklamaya girişerek. "Adamlar sanki dağ evini biliyormuş gibi yolda karşıma çıkıp önümü kestiler."

Aklıma dışarıdan gelen sesle uyandığım gece geldi. Ediz salondaki koltukta uyuyordu ve korkup yanına gitmiştim. Belki de Gökhan uzun zamandır bu evi biliyordu ama kendini göstermiyordu. "Babamın gölgesiyim," demişti. Belki de bir gölge gibi hep etrafımızdaydı.

"Senin suçun değil Hakan," dedi Ediz. O da uzun zamandır dağ evinin bilindiğini düşünüyor olmalıydı.

Gece, "Doğa sana yaşananları anlatmıştır," dedi. Kalçasını masaya dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde bize bakıyordu. "Anlattıkları doğru mu Ediz?"

Uygar da bakışlarını Ediz'e çevirdiğinde biz dışarıdayken Gece'nin yaşananları Uygar'a anlattığını anladım.

Ediz cevap vermedi ve Gece'nin yanına gidip masadaki viski şişesine uzandı. Viskiyi kadehe doldururken, "Osman Güngör'ün gayrimeşru bir çocuğu olduğunu biliyorum," dedi. "Kim olduğunu araştırıyordum ama bunu ben biliyorsam bir başkası da bilebilir."

Ediz kadehi alıp şöminenin yanındaki tekli koltuğa oturdu.

"Başlangıçta yalan söylediğinden ben de şüphelendim," dedi Gece. Hâlâ Ediz'e bakıyordu. "Açıkçası pek yalan söylüyormuş gibi bir hali yoktu."

Ediz kadehindeki kehribar rengi viskiden bir yudum aldı, yorum yapmadı. Düşüncelerinin arasında dolandığını ve dikkatinin sadece küçük bir kısmının burada olduğunu görebiliyordum.

"Ben araştırabilirim," dedi Hakan ama Ediz, "Hayır," dedi. "Ertan Bey'e ulaşmanı istiyorum."

Yanında durduğum Uygar'a, "Ertan Bey kim?" diye sordum sessizce.

"Nazlı'yı hatırlıyor musun?" diye sorduğunda başlangıçta bu isim bana bir çağrışım yapmadı. Sonra bir yemekte karşımda oturup beni küçümseyen gözlerle izleyen kadını hatırladım. Uygar onu hatırladığımı varsayarak, "Onun babası," dedi.

Aynı zamanda Levent Çağıran'ın yakın arkadaşıydı.

"Ona ulaşıp ne yapacaksın?" diye sordu Gece. Aklımdaki soruyu dile getirmişti.

"Dağ evinden uzaklaşmamız lazım," diye karşılık verdi Ediz. "Her yerde fotoğraflarımız var, yardım almadan güvenli bir yerde saklanmamız mümkün değil. Bana yardım edecektir."

Uygar kaşlarını çatıp, "Ya etmezse?" diye sordu ama Ediz başını hafifçe iki yana salladı.

"Beni oğlu gibi sever," dedi. "Yardım edecektir."

Gece kaşlarını kaldırıp, "Nazlı'nın bu işe karışmayacağını söyle," dedi. "Doğa'yı gözünü kırpmadan kurtların önüne atar."

Ediz bakışlarını Gece'ye çevirdiğinde gözlerinde sert bir ifade vardı. Gece bunu ona takılmak için söylemiş olmalıydı ama bu ne beni ne de Ediz'i güldürdü.

"Ne?" dedi Gece. "O kadının sana takıntısı var."

Ediz sadece, "Karışmayacak," dedi ve diğer söylediklerine yorum yapmadı. Ediz ve Nazlı'nın arasındaki iletişimi merak ettim. Ediz'in Nazlı'ya nasıl yaklaştığını, onunla bir araya geldiklerinde neler yaptıklarını bilmiyordum ve zihnim bu boşluğu kendi cevaplarıyla dolduruyordu. Bu beni rahatsız etti.

"İyi, peki," dedi Gece ama buna çok inanmış görünmüyordu.

Uygar bana eğilerek sessizce, "Nazlı babasının Ediz'e yardım ettiğini öğrenirse bu işe dâhil olmaya çalışır," dedi.

Ben de ona eğildiğimde Uygar bana merakla baktı. Onun gibi sessizce, "Sol omzumdaki şeytan gibi kulağıma fısıldamasan mı Uygar?" diye sordum.

Uygar gülmeye başlayınca odadakilerin bakışları bize döndü.

"Ne konuşuyorsunuz siz?" diye sordu Ediz ama Uygar gülerek başını iki yana salladı. Ben de omuz silktim. Gece ne olduğunu anlamaya çalışarak bize baktı.

Uygar tekrar bana eğildi. "Senin tarafını tutuyorum."

Omzuna hafifçe vurarak, "Taraf yok Uygar," dedim. Bu sefer sesli konuştuğum için herkes beni duymuştu ama aldırmadım.

Gece, Uygar'a bakarak gözlerini devirdi. Ediz de, "Uygar," diyerek onu uyardı.

Uygar ellerini masum bir ifadeyle kaldırdı ve sustu.

"Ertan Bey'e ulaşacağım," dedi Hakan. "Ona ne söylememi istersiniz?"

"Ona sadece benimle iletişim kuracağı bir telefon ve dikkat çekmeyecek birinin üzerine yeni bir hat al," dedi. "Telefonu ona ver ve onu arayacağımı söyle."

Hakan başını sallayarak, "Bunu ne zaman yapayım?" diye sordu.

"Şimdi," dedi Ediz. "Bu meseleyi olabildiğince hızlı halletmemiz gerekiyor."

Hakan tekrar başını salladı ve vakit kaybetmeden dağ evinin kapısına yönelirken, "Numarayı size mesaj olarak atarım," dedi.

"Aklında ne var?" Gece bu soruyu Ediz'e bakarak sormuştu.

"Sahte kimliklerle, kılık değiştirerek Ertan Bey'in otellerinden birinde bir süre kalabiliriz," dedi Ediz. "Dikkat çekmememiz için bize yardımcı olacaktır. Ayrıca Atalay'ın bana ulaşmasını sağlayacağım."

Kaşlarım çatıldı. "Onunla konuşmaya mı karar verdin?"

"Madem anlatacakları var, anlatsın bakalım," dedi Ediz ama bakışlarında beni tedirgin eden bir karanlık vardı. Ediz'in silahı ilk çeken kişi olmayacağını görüyordum ama Atalay ona silah çekerse tetiğe de basacaktı.

Ediz'in itiraz edeceğini bile bile, "Ben de orada olacağım," dedim.

"Aklımdaki bu zaten."

Bu konuda onunla tartışmaya o kadar hazırdım ki bunu beklemediğim için ne diyeceğimi bilemedim. Beni de yanına almasının altında bir neden mi vardı, yoksa bu yüzleşmenin sadece Atalay ve onun arasında değil, hepimizin arasında mı olmasını istiyordu?

Gece odanın içinde ilerleyip sigara paketini aldı ve düşünceli gözlerle paketin içinden bir sigara çıkardı. Uygar da yanına gidip koltuğa oturarak, "Bana da versene," dedi. Gece ona da bir sigara uzatıp dizine oturdu. Yaktığı çakmakla ilk önce Uygar'ın sigarasını, sonra kendi sigarasını yaktı ve bir kolunu Uygar'ın omzuna attı.

Sessizlik yine bizimleydi.

Hiç konuşmasak da düşüncelerimizin ortak olduğunu biliyordum. Ediz'e baktığımda onun da bana baktığını gördüm. Aklından geçenler yüzüne yansımıyordu ama düşüncelerinin yönü ben olmalıydım. Ben de onu düşünüyordum.

Ediz ayağa kalkıp elindeki kadehi masanın üzerine bıraktı.

"Sigaralarınızı içip hazırlanın," dedi. "Gideceğiz."

Uygar omzunun üzerinden Ediz'e bakarak, "Hakan'ı beklemeyecek miyiz?" diye sordu.

Ediz yanıma gelirken, "Burada beklemeyeceğiz," dedi. Yanıma geldiğinde gözlerimin içine baktı. "Haydi Doğa."

Bir elini belime koyarak beni yatak odasına yönlendirirken Uygar ve Gece'ye baktım ve onu takip ettim. Odaya girdiğimizde Ediz kapıyı kapatıp yatağa doğru ilerledi. Ben olduğum yerde durup onu izlerken üzerindeki kazağı çıkardı. Kazağı yatağın üzerine atıp dağılan saçlarını elleriyle daha da dağıtırken omzunun üzerinden bana baktı.

Gözlerimde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama Ediz bana dönüp gözlerimin içine baktı.

"Korkma Doğa," dedi ama korkmuyordum. "Hepsi bitecek."

"Korkmuyorum," dedim sakin bir sesle.

"Yaşanabileceklerden korkuyorsun," dedi. Bu konuda haklıydı. "Korkma."

Ellerimle kollarımı ovuşturarak, "Sen korkmuyor musun?" diye sordum. Telaşsız adımlarla yanıma gelerek gözlerimin içine baktı.

"Yaşanacak olan yaşanır," dedi. "Ne korkarak, ne düşünerek, ne de kontrol etmeye çalışarak olacak olanı engelleyebilirsin. Aksine

bu dikkatini dağıtır. Olana odaklan ve durumu nasıl kendi lehine çevirebilirsin, hep bunu ara."

"Sen öyle mi yapıyorsun?" diye sorunca gözlerimin içine uzun uzun baktı.

Sonra hafifçe başını sallayarak, "Evet, öyle yapıyorum," dedi.

Söylediklerini düşünürken ben de başımı salladım. Ediz gözlerini yüzümde gezdirdi ve bakışlarının son durağı dudaklarım oldu. Bakışları duraksamama neden oldu çünkü aklından beni öpmeyi geçirdiğini biliyordum ama bunu yapmadı. Benden uzaklaşarak dolabına gitti ve kapağı açıp içinden siyah bir kazak çıkardı. Benim kıyafetlerimi de çıkarıp bana attığında buna hazırlıksız yakalandığım için neredeyse yakalayamayıp düşürüyordum.

Kazağını üzerine geçirdikten sonra, "Hazırlan," dedi.

Siyah bir çanta çıkarıp içine kıyafetlerini koymaya başladığında elimdeki kıyafetlerle yatağa gittim ve onları yatağın kenarına koyup üzerimdekileri çıkarmaya başladım. Ediz odanın içinde dolanarak çekmeceleri karıştırıyor ve eşyalarını çantanın içine koyuyordu.

Pantolonumu giyip fermuarını çektiğimde Ediz doldurduğu çantayı yatağın üzerine koymuştu. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip saçlarımı tek omzumda topladığımda Ediz'in bakışları bana kaydı.

"Ne oldu?" diye sordum. Bana cevap vermeden dikkatini tekrar önündeki çantaya verdi ve çantanın fermuarını kapattı. Kaşlarımı hafifçe çatarak yatağın üzerindeki kazağa uzandım.

Alaycı bir sesle, "Sorumdan mı kaçıyorsun sen?" diye sordum. Bu çıkarımımdan hoşlanmayacağını biliyordum.

Doğrularak gözlerimin içine bakınca yanılmadığımı anladım.

"Ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum," dedi ve yüzümdeki alaycılık kaybolurken bana yaklaştı. "Başka neler düşünüyordum, öğrenmek ister misin?"

Gözlerimi kaçırdım. Uzanıp iki parmağıyla çenemi tuttu ve yüzümü yüzüne çevirdi.

İltifatına karşılık olarak, "Teşekkür ederim," dedim ama sorusunu yanıtlamadım. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

"Rica ederim," dedi zafer kazanarak ve parmağıyla çenemi okşayıp benden uzaklaştı. Nefesimi tuttuğumu o benden uzaklaşınca anladım ve afallamış bir halde kazağımı giydim.

Ediz yatağın üstünde duran çantasını alıp, "Gidelim," dedi.

Yatağı bir sığınak olarak gördüğüm düşünülürse dağ evinden gidişimiz beni üzüyordu. Sanki kaçıp saklandığım bir yer elimden alınmıştı. Ediz'i takip ederken dağ evini ne kadar içselleştirdiğimi fark edip şaşırdım.

Gece ve Uygar da hazırlanmış, salonda bekliyorlardı. Hiçbir şey söylemeden gidip çizmelerimi aldım ve eğilip onları giymeye başladım.

"Bir şey unutmadınız, değil mi?" diye sordu Ediz. Sanki sıradan bir gündeydik, tatil planı yapmıştık ve yola çıkmak için hazırlanıyorduk. Bu düşünce sessizce iç çekmeme neden oldu.

Uygar başını iki yana sallayıp bir elini Gece'nin beline koydu. Diğer elinde bir çanta vardı. Montumu giyip fermuarını boğazıma kadar çekerek ellerimi ceplerime yerleştirdim ve onları beklemeye başladım.

Onlar da montlarını giyip botlarına yöneldiklerinde dağ evinden çıktım ve güneş yüzüme vurunca gözlerimi kısıp bir elimi yüzüme siper ettim. Karda hâlâ arabaların izleri vardı.

Ediz yanıma geldi ve ona baktım. Güneş yüzüne vurduğunda memnuniyetsiz bir tavırla gözlerini kıstı ve elindeki çantanın fermuarını açıp içinden bir güneş gözlüğü kutusu çıkardı. Başka bir kutu daha çıkarıp onu bana uzattığında, "Teşekkür ederim," diyerek kutuyu aldım.

Gözlüğünü takıp etrafa bakmaya devam etti ve hiçbir şey söylemedi. Ben de bana verdiği gözlüğü taktım.

"Havalı olduk bence," dedim ona bakarak. Güldü.

Dağ evinden çıkan Gece ve Uygar, "Haydi, gidelim," diyerek yanımızdan geçtiler. Onlar arabaya doğru ilerlerken biz de peşlerinden gittik ve Ediz arabanın kilidini açtığında ışıkları yanıp söndü. Ediz direksiyona geçerken Uygar ve Gece arkaya oturdular. Ben de Ediz'in yanına geçtim.

Ediz arabayı çalıştırıp geri geri gitti ve direksiyonu kırarak dağ evinin patika yoluna sıktı. Tekerlekler etrafa kar saçarken dikiz aynasından dağ evine baktım.

Uygar, "Acıkan sadece ben olamam, değil mi?" diye sorunca, "Ben de açım," dedim. Dün gece içtiğim çorba dışında hiçbir şey yememiştim. Ediz başını çevirip bana baktı.

"Kahve istiyorum," dedi Gece.

Ediz, "Tamam çocuklar," dedi. "Ağlamayın."

Araba karlı yolda hiç zorlanmadan hızla ilerlerken ağaçlar yanımızdan akıp gidiyordu. Belirsiz bir geleceğe doğru hareket ediyorduk ama Ediz'in söylediklerini kendime hatırlattım. Yaşanacak olan yaşanırdı.

Peşimizden gelen gerçeklere de yalanlara da aldırmadım. Biraz uzaklaşmaya, nefes almaya ihtiyacım vardı ve zihnimdeki düşünceler o kadar çoktu ki birbirlerini sıkıştırıyorlardı. Kaçmamın bir yolu yoktu ama küçük bir kahve molasına bile razıydım.

Patika yoldan çıkıp ana yola geçtiğimizde araba daha da hızlandı.

Uygar iki koltuğun arasından başını uzatıp, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Arabayı boş bir alana çekeceğim," dedi Ediz. "Orada bekleyeceğiz."

Gece arkadan, "Kahve," dedi.

"Kahve alabilir miyiz?" diye sordum ben de. "Yoksa bu çok mu tehlikeli olur?"

Bir kahve almak bile tehlikeli bir hale gelmişti ve nasıl bir durumun içinde olduğumuzu sığınağım olan dağ evinden uzaklaşınca anlamıştım. Ediz tekrar başını bana çevirdi.

"Kahve mi istiyorsun?" dedi güneş gözlüğünün ardından bana bakarak. Güneş dağınık saçlarının arasından akıyordu ve saç renginin daha açık görünmesine neden olmuştu.

Sakince, "Güzel olabilirdi," dedim.

Bu sefer iki koltuğun arasından başını uzatan Gece oldu. Ediz'e gözlerini dikti. "Sabahtan beri kahve diye sayıklıyorum. Senin gibi arkadaş olmaz olsun."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirse de Ediz, Gece'ye yanıt vermedi. Dikkatini yola vererek araba sürmeye devam etti. Gece söylenerek geri çekildiğinde ben hâlâ Ediz'e bakıyor, onu izliyordum.

Bir süre sonra Ediz arabayı bir benzinlikte durdurduğunda ne olduğuna anlam veremeyerek çevreme baktım. Şehrin bayağı dışında olduğu için alanda daha çok tırlar vardı ve etraf kalabalık değildi. Ediz el frenini çekip arabanın kapısını açınca, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Soruma cevap vermeden arabadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Benzinliğe yürümeye başladığında sorumun cevabı ortada olsa bile, "Ne yapıyor?" diye sordum.

"Rahat davranıyor," dedi Gece. Arkasına yaslanmış, hatta koltukta biraz öne doğru kaymıştı. Ediz'in bu hallerine alıştığı çok belliydi.

Uygar, "Umarım sandviç de alır," dedi.

Onların bu rahatlığının aksine benim için zaman geçmek bilmedi. Dirseğimi kapıya, başımı da elime yaslamıştım ve gözlerimi benzinliğin marketinden ayırmıyordum. Bir süre sonra Ediz marketten çıktığında elinde ünlü bir kahve zincirinin karton poşeti vardı. Yanında da beyaz, dolu bir poşet daha vardı. Arabanın yanına geldiğinde sakin bir tavırla kapıyı açtı ve poşetleri bana uzattı.

Arabaya binip kapısını kapattığında, "Neden bunu yaptın?" dedim.

"İnsanlar özellikle televizyonda gördükleri bir insanın karşılarına çıkmasına ihtimal vermezler," dedi. "Oradaki çalışan beni haberlerde gördüyse bile burada karşısına çıkacağımı düşünmemiştir." Arabayı çalıştırdı. "Yüzüme doğru düzgün bakmaması bile bunu doğruluyor."

"Ya bakabilecekleri bütün kamera kayıtlarına bakıyorlarsa?" diye sordum. Onun kadar rahat değildim.

Araba hareket ettiğinde, "O zaman da şehir dışında olduğumuzu düşünürler," dedi. "Bu da işimize gelir."

Ediz ana yoldan çıkıp arabayı bir patikaya soktu ve tekrar karlı bir yolda ilerlemeye başladık. Yeterince uzaklaştığımızda iki yanımızda da boş araziler uzanıyordu ve kimse yoktu. Arazilere yağan kar bize buraya kimsenin gelmediğini söyler gibi pürüzsüzdü, tek bir iz dahi yoktu.

Ediz arabayı kenara çekip durdurdu.

Uygar, "Artık yemek yiyebilir miyiz?" diye sorduğunda gülerek elimdeki poşetin içinden kendim ve Ediz için birer sandviç aldım. Poşeti arkaya uzattıktan sonra sandviçlerden birini Ediz'e verdim.

Ben paketi açamayınca Ediz bana baktı ve derin bir nefes alarak paketi elimden aldı, açıp bana geri verdi.

"Teşekkür ederim," desem de yanıt vermedi ve sandviçini yemeye başladı.

Gece sandviçin içini incelerken, "Gökhan konusunda ne yapacaksın Ediz?" diye sordu. Ediz bir süre sessiz kalarak düşündü.

"Bir yandan onu araştırırken diğer yandan Osman Güngör'ün gayrimeşru çocuğunun kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordum," dedi sonunda. "Onu bulmaya çok yakındım, bu yüzden benden önce davranıp ortaya çıkmış olabilir."

"Bundan ne gibi bir çıkarı olabilir ki?" diye sordu Uygar.

Sorunun cevabı çok barizmiş gibi, "Doğa," dedi Ediz. "Bunu benden öğrenmesindense ondan öğrenmesini istemiş olabilir, bu şekilde güvenini de kazanabileceğini düşünmüştür."

"O zaman anlattıklarının doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum ona dikkatle bakarak.

Başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır. Ona güvenmiyorum ve bunu o da biliyor. Araştıracağım, bu da ona zaman kazandıracak. Anlattıkları doğru ya da değil, amacı zaman kazanmak bile olabilir."

"Anlattıkları doğruysa babamla araları bozulmuş olmalı," dedim ama Ediz yine başını iki yana sallayarak, "Böyle düşünmeni istiyor da olabilir," dedi.

"Atalay gerçekleri anlatacaktır," diye karşılık verdim.

Gözlüğünün üzerinden yeşil gözleriyle bana baktı. "Gerçekleri anlatacağını nereden biliyorsun?"

Gece homurdandı. "Beni şüpheciliğim konusunda eleştiren adama bak."

"Sen güvenmen gereken insanları da sorgulayan birisin Gece," diye karşılık verdi Ediz. "Karşımızda asla güvenmememiz gereken insanlar var."

Gece yüzünü buruşturarak, "Senin güvendiğin bir insan var mı ki?" diye sordu ama Ediz cevap vermedi.

"Gökhan'ın annesini bulacağım ve Osman Güngör'le bir bağlantısı var mı öğreneceğim," dedi Ediz. Sandviçini bitirmişti. "Sonrasında ne yapacağıma karar veririm."

Levent Çağıran'ın ölümünün arkasında bambaşka bir olay olabilirdi ve bunun Ediz'i etkilemesini bekliyordum ama etkilenmemiş görünüyordu. Belki de ben görünene inanmışken o bunu hep sorgulamıştı ve sorguladıklarıyla yüz yüze gelince bu ona tanıdık gelmişti.

Kahvesini alıp, "Sigara içeceğim," dedi ve arabadan çıktı.

"Ben de geliyorum," dedi Uygar. O da kahvesini alıp arabadan çıktığında Gece'yle arabada yalnız kaldık ve bir sessizlik çöktü.

Benzinliğe yürümeye başladığında sorumun cevabı ortada olsa bile, "Ne yapıyor?" diye sordum.

"Rahat davranıyor," dedi Gece. Arkasına yaslanmış, hatta koltukta biraz öne doğru kaymıştı. Ediz'in bu hallerine alıştığı çok belliydi.

Uygar, "Umarım sandviç de alır," dedi.

Onların bu rahatlığının aksine benim için zaman geçmek bilmedi. Dirseğimi kapıya, başımı da elime yaslamıştım ve gözlerimi benzinliğin marketinden ayırmıyordum. Bir süre sonra Ediz marketten çıktığında elinde ünlü bir kahve zincirinin karton poşeti vardı. Yanında da beyaz, dolu bir poşet daha vardı. Arabanın yanına geldiğinde sakin bir tavırla kapıyı açtı ve poşetleri bana uzattı.

Arabaya binip kapısını kapattığında, "Neden bunu yaptın?" dedim.

"İnsanlar özellikle televizyonda gördükleri bir insanın karşılarına çıkmasına ihtimal vermezler," dedi. "Oradaki çalışan beni haberlerde gördüyse bile burada karşısına çıkacağımı düşünmemiştir." Arabayı çalıştırdı. "Yüzüme doğru düzgün bakmaması bile bunu doğruluyor."

"Ya bakabilecekleri bütün kamera kayıtlarına bakıyorlarsa?" diye sordum. Onun kadar rahat değildim.

Araba hareket ettiğinde, "O zaman da şehir dışında olduğumuzu düşünürler," dedi. "Bu da işimize gelir."

Ediz ana yoldan çıkıp arabayı bir patikaya soktu ve tekrar karlı bir yolda ilerlemeye başladık. Yeterince uzaklaştığımızda iki yanımızda da boş araziler uzanıyordu ve kimse yoktu. Arazilere yağan kar bize buraya kimsenin gelmediğini söyler gibi pürüzsüzdü, tek bir iz dahi yoktu.

Ediz arabayı kenara çekip durdurdu.

Uygar, "Artık yemek yiyebilir miyiz?" diye sorduğunda gülerek elimdeki poşetin içinden kendim ve Ediz için birer sandviç aldım. Poşeti arkaya uzattıktan sonra sandviçlerden birini Ediz'e verdim.

Ben paketi açamayınca Ediz bana baktı ve derin bir nefes alarak paketi elimden aldı, açıp bana geri verdi.

"Teşekkür ederim," desem de yanıt vermedi ve sandviçini yemeye başladı.

Gece sandviçin içini incelerken, "Gökhan konusunda ne yapacaksın Ediz?" diye sordu. Ediz bir süre sessiz kalarak düşündü.

"Bir yandan onu araştırırken diğer yandan Osman Güngör'ün gayrimeşru çocuğunun kim olduğunu öğrenmeye çalışıyordum," dedi sonunda. "Onu bulmaya çok yakındım, bu yüzden benden önce davranıp ortaya çıkmış olabilir."

"Bundan ne gibi bir çıkarı olabilir ki?" diye sordu Uygar.

Sorunun cevabı çok barizmiş gibi, "Doğa," dedi Ediz. "Bunu benden öğrenmesindense ondan öğrenmesini istemiş olabilir, bu şekilde güvenini de kazanabileceğini düşünmüştür."

"O zaman anlattıklarının doğru olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum ona dikkatle bakarak.

Başını hafifçe iki yana salladı. "Hayır. Ona güvenmiyorum ve bunu o da biliyor. Araştıracağım, bu da ona zaman kazandıracak. Anlattıkları doğru ya da değil, amacı zaman kazanmak bile olabilir."

"Anlattıkları doğruysa babamla araları bozulmuş olmalı," dedim ama Ediz yine başını iki yana sallayarak, "Böyle düşünmeni istiyor da olabilir," dedi.

"Atalay gerçekleri anlatacaktır," diye karşılık verdim.

Gözlüğünün üzerinden yeşil gözleriyle bana baktı. "Gerçekleri anlatacağını nereden biliyorsun?"

Gece homurdandı. "Beni şüpheciliğim konusunda eleştiren adama bak."

"Sen güvenmen gereken insanları da sorgulayan birisin Gece," diye karşılık verdi Ediz. "Karşımızda asla güvenmememiz gereken insanlar var."

Gece yüzünü buruşturarak, "Senin güvendiğin bir insan var mı ki?" diye sordu ama Ediz cevap vermedi.

"Gökhan'ın annesini bulacağım ve Osman Güngör'le bir bağlantısı var mı öğreneceğim," dedi Ediz. Sandviçini bitirmişti. "Sonrasında ne yapacağıma karar veririm."

Levent Çağıran'ın ölümünün arkasında bambaşka bir olay olabilirdi ve bunun Ediz'i etkilemesini bekliyordum ama etkilenmemiş görünüyordu. Belki de ben görünene inanmışken o bunu hep sorgulamıştı ve sorguladıklarıyla yüz yüze gelince bu ona tanıdık gelmişti.

Kahvesini alıp, "Sigara içeceğim," dedi ve arabadan çıktı.

"Ben de geliyorum," dedi Uygar. O da kahvesini alıp arabadan çıktığında Gece'yle arabada yalnız kaldık ve bir sessizlik çöktü.

Sessizliğin ardından Gece, "Ediz sana güveniyor," dedi.

"Güvenini kıracak bir seçim yapmadım," dedim ama bunu duymak ruhuma dokunmuştu.

"Evet, yapmadın," dedi Gece. "Ona ihanet etsen bile seni suçlayacağını düşünmüyorum."

Arabanın ön camından Ediz'e baktım. Sigarayı dudaklarının arasına yerleştirmişti ve elini çakmağa siper ederek yakarken gözlerini kısmıştı. Sigaranın dumanı yüzüne çarparak soğuk havaya karıştı.

Gözlerimi ondan ayırmadan, "Ediz'in ihaneti affedeceğini sanmıyorum," dedim.

"Etmez zaten," dedi. "Ediz kindar bir adam ve ihaneti affetmeyeceği gibi ona yapılanın da intikamını alır ama sen ihanet etsen affedermiş gibi geliyor."

Cevap vermedim. Ediz'in yaptığı seçimlerin bir bedeli olmamıştı ve belki de bunun ağırlığını hissediyordu. Ödenen bedeller yapılan seçimleri de alıp götürüyordu ama bir bedel ödenmediğinde insan yaptığı seçimlerle yapayalnız kalıyordu.

"Evet, affeder," dedim. "Bunun için benden intikam alacağını da sanmıyorum çünkü Ediz kendini bilen bir adam. Aynı zamanda yaşananların da farkında ama bir gün ona ihanet edersem bana kin tutmasa bile aramızda bir savaş başlatır."

"Belki," dedi Gece, bu konuda benim kadar emin olmadığını görebiliyordum.

"Ediz kimse için dizlerinin üzerine çökmez Gece," dedim. "Zaten bir karşılık veriyorsam bu benim de bir savaş başlattığım anlamına gelir ve savaşta ya kazanır ya kaybedersin."

Gece araya girip, "Ya da ateşkes ilan edersin," dedi.

"Bana neden bunları anlatıyorsun?" diye sorduğumda omuz silkti.

"Bunu söylemek beni nasıl bir dost yapar bilmiyorum ama Ediz'in bunu yaşamasını isterdim," dedi. "Zaten içten içe burada konuştuklarımızın farkındadır ama yaşayarak görmesini isterdim."

Şaşırarak, "Ona ihanet etmemi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Tam olarak öyle denemez," dedi. "Ediz kendi içinde yaşayan farklı bir adamla yüzleşiyor ve o adamı daha çok tanımasını istiyorum. Bence onu kurtaran o adam olacak."

Bakışlarımı Ediz'e çevirdim. Sigara içerken Uygar'la sohbet ediyordu ve ona baktığımı hissetmiş gibi dönüp bana baktı.

Gece kapısını açarak, "Ben de sigara içeceğim," dedi ve dışarı çıkıp beni arabada yalnız bıraktı. Yanlarına gittiğinde Uygar bir kolunu omzuna atıp onu kendine çekti.

Arabanın içindeki sessizliği dinleyerek Gece'nin söylediklerini düşündüm. İhanet etmek benim kişiliğimin bir parçası değildi. Gece bu denklemde beni değil, Ediz'i düşünüyordu.

Ediz bana bakmaya devam ederken ben yüzümü Gece'ye çevirdim, güneş gözlüğü bakışlarımı gizlediği için Ediz ona baktığımı göremezdi. Gece'nin beni kabullendiği bir gerçekti ama arkadaşı olarak da görmüyordu. Bunun kırgınlığını hissetmedim, içinde bulunduğumuz durumda mantıklı olan buydu.

Uygar camı tıklatınca bakışlarım ona çevrildi. "Gel Doğa."

Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Gece'nin aksine Uygar'ın beni benimsediğinin farkındaydım, hatta geriye dönüp baktığımda bu uzun zamandır böyleydi.

Düşüncelerimi arabanın içinde bırakıp kapıyı açtım ve soğuk hava yüzüme vurdu. Dışarı çıktığımda Ediz hâlâ bana bakıyordu ama gözlük onun da bakışlarını gizliyordu, bu yüzden ne düşündüğüne dair bir tahmin yürütemiyordum.

"Ne konuşuyorsunuz?" diye sordum arabada geçen konuşmayı unutmaya çalışarak.

"Üniversitede bir hocam vardı," dedi Ediz. "Aramız epey iyiydi. Onu konuşuyoruz."

Bu kadar sıradan bir muhabbet beklemiyordum.

"Aranız iyi olduğuna göre senin 'ben her şeyi bilirim' tavırlarını görmezden gelmiş olmalı," diye takıldım ona. Uygar güldü.

Ediz tek kaşını kaldırdı. "Hocalarıma karşı hiçbir zaman öyle bir tavır sergilemedim."

Ona şüpheyle baktım ve gözlüğüm bakışlarımı gizlese de Ediz şüphemi gördü.

"'Her şeyi bilirim' tavırlarına girseydim hiçbir şey öğrenemezdim," dedi Ediz. "Çok şey bildiğim doğru ama bildiklerimi de hiçbir şey bilmediğimi kabul ederek öğrendim."

Uygar, "Bu çokbilmişliği sadece bize," dedi.

"Bakıyorum da ikiniz bir olup bana cephe aldınız," dedi Ediz önce bana, sonra Uygar'a bakarak. Bir zamanlar aramızdaki iletişim onu rahatsız ederken artık bu durumun değiştiğini görüyordum.

Uygar bana göz kırptıktan sonra Ediz'e bakarak, "Doğa'nın tarafındayım," dedi. "Artık ayağını denk alsan iyi edersin."

Ediz alaycı bir sesle, "İşte şimdi işim bitti," dedi.

"Burada ne kadar bekleyeceğiz?" diye sordu Gece. Muhabbetle ilgilenmediği açıktı. "Ona göre biraz uyuyacağım."

Ediz biten sigarasını attı. "Hakan'dan haber gelene kadar."

Gece yanıt vermeden sigarasını içmeye devam etti. Sigarası bitince Uygar'ın kolunun altından çıktı ve tekrar arabaya girdi. Uygar, Gece'nin arkasından bakarken bir sessizlik çökmüştü.

"Ben de biraz uyuyayım," dedi Uygar ama bunu daha çok Ediz ile beni yalnız bırakmak için yaptığını hissettim. Yanımızdan ayrılıp arabaya bindiğinde Ediz'e baktım. Paketini çıkarmış, içinden sigara alıyordu.

Sigarasını yakıp bana baktığında, "Üşüyor musun?" diye sordu. Gökyüzünde parlayan güneş havayı yumuşatıyordu.

"Hayır," dedim.

Başıyla patikayı göstererek, "Gel, biraz yürüyelim," dedi.

Ben arabanın içindeki Uygar ve Gece'ye bakarken Ediz ona yanıt vermemi beklemeden yürümeye başlamıştı. Sessizce peşinden gidip ona yetiştiğimde benimle konuşmak istediği bir konu olduğunu düşündüm ama sessizliğini korudu.

Saniyeler dakikalara dönerken arabadan iyice uzaklaştık.

"Uygar iyi bir adam," dediğimde sadece başını salladı ve yürümeye devam etti. Konuşmak istemediğini anlayarak sustum.

Sessizlikle geçen saniyelerin ardından, "Uygar güvenip seni emanet edebileceğim tek insan," dedi. "Bu yüzden iyi anlaşmanız güzel."

"Uygar'ın iyi anlaşamayacağı birini düşünemiyorum," dedim. Girdiği her ortamda kendini sevdirebilecek bir adamdı.

Yorum yapmadı, ben de uzatmadım. Birkaç adım sonra Ediz durdu ve bana baktı.

"Gece'yle ne konuştunuz?" diye sordu ve neden benimle yürümek istediğini anladım. Gözünden kaçmamıştı. Ben de karşısında durup ona baktığımda kaşlarını çattı.

Uzanıp gözlüğümü çıkarırken, "Bunu sevmedim," dedi.

"Bu onunla benim aramda," dedim gözlüğümü çıkarmasını umursamayarak. Kaşları daha da çatıldı.

"Her ne konuştuysanız bu hoşuna gitmedi," dedi.

Tekrar, "Bu onunla benim aramda," dedim. Artık Gece'yle de Uygar'la da Ediz'den bağımsız bir iletişimim vardı ve bazı konular sadece bende kalmalıydı.

"Gece, Uygar gibi değildir," dedi beni uyaran bir sesle. "Uygar herkesi umursarken Gece sadece benimsediği insanları umursar. Gece'nin sana karşı bir garezi yok, hatta gerektiğinde sana arka çıkıp yardımcı olur ama onun bakış açısı bencilliğinden dolayı tehlikelidir."

Gece'ye haksızlık ettiğini düşünerek, "Seni önemsiyor," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Asıl soru şu: Seni önemsiyor mu?"

"Bir insanın söylediği yalana kolayca inanabilirim ama fikirlerini benimsemem için ona inanmam gerekiyor," dedim. "Kolay kolay da bir insana inanmam."

"Ne söyledi?" Israr edecekti ama bu konuda geri adım atmayacaktım.

Kararlı bir sesle, "Anlatmayacağım," dedim. Bakışlarını gizleyen gözlüğe rağmen gözlerinde keskin bir ifade olduğunu biliyordum. "Böylelikle bilmek istemene rağmen birinin sana tek kelime etmemesinin ne demek olduğunu da anlamış olursun."

Kaşlarını kaldırırken uyarırcasına, "Doğa," dedi.

Ediz'den çekiniyordum ve onun da bunu gördüğünü biliyordum ama yine de bunu gizlemeye çalıştım. Gözlerimi kaçırarak, "Gerçekleri söylüyorum," dedim.

"Gece'nin canını sıkmasına izin verme," dedi.

Ne Gece ne de söyledikleri canımı sıkmıştı. Sadece kurduğu tek bir cümleye takılmıştım.

Ediz kendi içinde yaşayan farklı bir adamla yüzleşiyor ve o adamı daha çok tanımasını istiyorum. Bence onu kurtaran o adam olacak.

Gece'nin Gökhan'la konuşurken kurduğu cümleleri hatırlıyordum. Söylediklerini güçlendirmek için güvendiği birinin adını kullanmakla suçlamıştı onu. Gece kelimelerin altındaki oyunu görebiliyorsa o oyunu kendisi de oynayabilirdi ve kurduğu cümlenin bende bıraktığı etkiye bakılırsa bunu bilerek yapmış bile olabilirdi.

Gece'ye olan güvensizliğime bu düşüncelerimin arasında rastladım.

Bu konuyu Gece'yle tekrar konuşacaktım çünkü konuştuklarımızı düşünmek içime başka bir şüphenin tohumunu ekmişti. Neden bana ihanetin yolunu göstermeye çalışmıştı?

Ediz'e bu şüphemi söylemek istedim ama yok yere aralarını da bozabilirdim. İçinde bulunduğumuz durumda bir de buna hiç ihtiyacımız yoktu. Ayrıca Gece'nin Ediz'in arkasından iş çevirmesinin bir mantığı da yoktu çünkü içinde bulunduğumuz şartlarda ona yardımcı olabilecek tek kişi Ediz'di.

Birden, "Gece'ye güvenmiyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Zamana güvenen bir adam değilim," dedi. "Bir insanı güvenilir kılan sadece bugün değil, yarın da olacağı kişidir ve zamanın insanları değiştirmek gibi bir gücü var."

Kaşlarımı çattım. "O zaman kimseye güvenemeyiz."

"Kimse de sana güvenemez," dedi. "Yine de insan sırtını birine yaslamaya öyle ya da böyle ihtiyaç duyar. Birine sırtını dönmüşken bir gün o kişinin sana bir bıçak saplayıp saplamayacağını da bilemezsin, belki de bıçağı saplayacak olan kişi sensindir."

"Bana güveniyor musun?" diye sordum.

Uzun uzun gözlerimin içine baktı. "Güveniyorum."

Gözlerinde, içindeki güvene karşı hiçbir tereddüt yoktu. Bakışlarımı başka yöne çevirdim ve yürüdüğümüz yolları düşündüm. O yollar karanlıktı. Artık karanlığın içinde olduğumuzu söyleyemezdim ama o yol bizi beklediğimizden daha farklı bir yöne götürüyordu, bunu söyleyebilirdim.

"Ya bu güvene ihanet edersem?" diye sordum tekrar gözlerine bakarak.

Bunu düşünmesi için benim bu soruyu sormama gerek yoktu, çoktan bütün ihtimalleri tarttığını biliyordum.

Soruma cevap vermek yerine, "Neden bunları düşünüyorsun?" diye sordu. Şüphelendiğini biliyordum.

"Merak," dedim gözlerimi kaçırmadan. "Böyle bir durumda beni karşına mı alırsın, yoksa ödeştiğimizi düşünüp affeder misin, merak ettim."

"Ben kimseye kolay kolay güvenmem," dedi. "Bana bir bıçak saplayacaklarsa bile bu sırtımdan olmaz çünkü kimseye kolay kolay sırtımı dönmem. Sana bunu yapıyorsam ve sen o bıçağı bana sap-

layacak olursan beni tekrar karşında bulursun." Bakışları keskindi. "Bu sadece benim saldırdığım değil, senin de karşılık verdiğin bir durum olur ve asıl savaş o zaman başlar."

Zaten bildiğim bir gerçeği dinlediğim için sakince, "Biliyorum," dedim.

"Seni korkutmaya çalışmıyorum," diye karşılık verdi. "Seni durduran korkuya değil, sana güvenmek istiyorum."

"Sana ihanet etmem Ediz," dedim.

Hiç şüphe duymadan, "Biliyorum," dedi.

Sessizce birbirimize bakarken dikkatle onu inceledim. Sırtına bıçağı saplamamdan bahsediyordu ama sanki o bıçağı elime veren zaten kendisiydi. Bu bir sınav mıydı? Bugün olduğum insana güvenirken, yarın olacağım insanın olasılıkları üzerinden oynadığı bir kumar mıydı?

Bu kadar düşünmek, her şeyi tartıya koymak onu yormuyor muydu?

Ediz'in derinlerde ne kadar mutsuz ve huzursuz bir adam olduğunu bu soruyla beraber gördüm. Hiç gözlerini huzurla kapatıp derin bir uykuya dalmış mıydı?

Sessizliğim üzerine, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Seni," dedim ama ona ne düşündüğümü söylemedim. Tek kaşını kaldırınca, "Söylediklerini düşünüyordum," diye ekledim.

Gözlerini şüpheyle kıstı.

"Sen de her şeyi öğrenmek istiyorsun," dedim onun cümlesini ona karşı kullanarak ama gülmedi.

"Benim bir yanım çok soğuktur Doğa." Bunu daha önce de söylemişti. "Ne yaşanırsa onu kabul ederim çünkü değiştiremeyeceklerine direnmek insanı sadece güçsüz yapar." Bana yaklaşıp çenemin ucunu tuttu ve başımı kaldırıp onunla göz göze gelmemi sağladı. "Benimle ilgili düşüncelerinde bunu aklından çıkarma."

Bakışlarında öyle bir güç arzusu vardı ki düşüncelerimde bile güçsüz düşmek istemiyordu.

Ne diyeceğimi bilemeyerek, "Mutsuz olduğunu düşünüyordum," dedim.

"Mutsuzum," dedi itiraz etmeden. "Bunu umursamıyorum."

Haklıydı, bir yanı gerçekten çok soğuktu.

"Mutsuzluk küçümsenemeyecek kadar güçlü ve ağır bir duygudur," dedi. "Ona ne kadar tutunursan, o sana ne kadar tutunur

seni o kadar dibe çeker. Bu psikolojik bir rahatsızlığa dönüşmediği sürece bir insanın mutsuz da hissedebileceğini kabullenmen ve seni dibe çekeceğini hissettiğin yerde onu görmezden gelmen gerekiyor ki elini kolunu bağlamasın."

"Sen öyle mi yapıyorsun?" diye sordum, cevabı açık olmasına rağmen.

Hafifçe başını sallayarak, "Evet," dedi. "Öyle yapıyorum."

Başımı daha da kaldırarak gökyüzüne bakmamı sağladı.

"İnsan dibe düşebilir," dedi. "Düştüğünü kabullenmen gerekir ki başını kaldırıp düştüğün yerden nasıl çıkacağını görebilesin."

Ediz elini çenemden çekse de gökyüzünün maviliğine ve uçsuz bucaksızlığına baktım. Ardından tekrar Ediz'in gözlerine baktım.

"Bana da soğuk olmayı öğretir misin?" diye sorduğumda güldü.

Kaşlarını kaldırarak, "Öğretiyorum ya," dedi. "Sana görmezden gelmeyi öğretiyorum diye her şeyi görmezden gelmeye kalkma. Bir ortan olmadığı için sana güvenemiyorum."

Düşünceli gözlerle önce ona, ardından tekrar gökyüzüne baktım. Beni izlerken gülümsedi.

"Bunu unutmayacağım," dedim gökyüzüne bakmaya devam ederek. Sonra konuyu bana çektiğini fark ederek kaşlarımı çattım ve ona baktım. "Sen çok fenasın."

Gülümsemesi artık daha alaycıydı. "Ne oldu?"

"Konu niye bana döndü?"

Hiç bilmiyormuş gibi, "Konu sana mı döndü?" diye sordu.

Gözlerinin içine baktım. "Ediz."

Keyfi yerine gelmişti. Telefonu çalmaya başlayınca cebinden çıkarıp kimin aradığına baktı. Yüzündeki ifadenin ciddileşmesini bekledim ama keyfini bozmadı.

"Söyle Hakan," dedi telefonu kulağına götürerek. Hakan konuşurken Ediz onu gözlerimin içine bakarak dinledi. "Bir yolunu bulurum." Hakan'ın sesini telefondan duyuyordum ama ne söylediği anlaşılmıyordu. "Tamam, numarayı bana gönder."

Telefonu kapattığında soran gözlerle ona baktım.

"Yardım edecek," dedi. "Polisler her yerde bizi aradığı için çok dikkatlilermiş, bu yüzden polislerin dikkatini dağıtmamız gerektiğini söylemiş."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl olacak o?"

Ediz başka bir yöne bakarak düşünmeye başladı.

"Ortalığı karıştırarak," dedi ve bunun bir yolunu arıyor gibiydi. "Bunu yapmanın tek yolu onları bizim peşimize düştüklerine inandırmak." Gözlerini kıstı. "Arabaya geri dönelim."

O sırada Ediz'in telefonuna mesaj geldi. Muhtemelen Hakan, Ertan Bey'e verdiği telefonun numarasını atmıştı. Ediz mesaja bakarak yürümeye başlayınca peşinden gittim.

Ediz sigara paketini çıkarırken, "Yalan ihbarda bulunulsa?" diye sordum.

"Sadece bir ekip gönderirler," dedi. "Ortalığı karıştırmaya yetmez. Birçok yerde çevirme vardır."

"Aklında bir plan var mı?" diye sordum, o sırada dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı yakıyordu.

Sigaradan bir nefes çekip, "Düşünüyorum," dedi.

Sustum. Açıkçası nasıl bir yol izleyip nasıl bir plan yapacağını merak ediyordum. Peşimize takılan polislerden kurtulmanın bir yolunu bulabilirdi ama ortalığı karıştırmaktan bahsediyordu ve aklındaki karışıklığın boyutunu bilmiyordum.

Arabanın yanına geldiğimizde sigarası bitmek üzereydi ama henüz bitmemiş olmasını umursamadan onu elinden attı ve arabaya bindi. Ben de onunla arabaya bindiğimde Gece kaşlarını çatarak uykusundan uyandı.

"Hakan aradı mı?" diye sordu uykulu bir sesle.

Ediz gözlüğünü çıkarıp başını arkaya yasladı ve kaşları çatık halde arabanın ön camından dışarı bakarak düşünmeye devam etti. Gece'yi duymamıştı bile.

Gece'ye bakarak, "Aradı," dedim. Ediz cevap vermeyecekti.

Uygar önce Ediz'e, ardından bana baktı. "Bir sorun mu var?"

"Her yerde polisler varmış," dedim. "Anladığım kadarıyla onların dikkatini dağıtmadan gitmemiz mümkün değil."

"Yalan ihbarda bulunulsa?" dedi Gece. Doğrulmuştu ama gözleri hâlâ uykuluydu.

"Bunu ben de söyledim," dedim. "Ortalığı karıştırmaya yetmezmiş."

Uygar şüpheyle, "Ortalığı karıştırmaktan kasıt ne?" diye sordu. Aynı soru hepimizin aklındaydı ama Ediz cevap vermiyordu.

"Bilmiyorum," dedim kaşlarımı kaldırarak.

"Bence bu tehlikeli görünüyor," dedi Gece, Ediz'e ama Ediz aklında bir işlem yapıyormuş gibi görünüyordu. Gece'yi duyuyorsa bile umursamıyordu. "Başka bir plan yapalım," diye devam etti Gece.

Sonra iki koltuğun arasından başını uzatarak, "Ediz," dedi.

Ediz başını çevirip ona baktı.

"Neden başka bir plan yapalım ki?" diye sordu, sanki çok normal bir durumla karşı karşıyaymışız gibi. "Eğlenceli olacak."

"Eğlenceli mi olacak?" diye sordu Gece hayretle.

Ediz sakin bir sesle, "Evet," dedi. "Eğlenceli olacak."

Bir plan yapmıştı. Merakla ona bakarak planı anlatmasını bekledim ama o, telefonunu çıkarıp rehberindeki bir numarayı aradı.

"Hakan," dediğinde hepimiz susmuş, ona bakıyorduk. "Aynı model, aynı renk on araba kiralamanı istiyorum."

Uygar'la birbirimize şüpheyle baktık.

"On tane de adam bul," diye devam etti Ediz. "Kiraladığın bütün arabaların plakalarını değiştir, aynı yap."

Gece ağzı bir karış açık halde Ediz'e bakıp, "Yok artık," dedi ve arkasına yaslandı. "Yok artık."

"Arabalardan birini ben kullanacağım ve polisleri peşime takıp plakayı almalarını sağlayacağım," dedi Ediz. "Onlardan kurtulduğumda plaka bütün polislere anons edilecek ama on tane aynı plaka, aynı model, aynı renk araba olacak. Adamlardan biri kamera olmayan güvenli bir sokakta beklesin, orada arabayı adama vereceğim ve yola o devam edecek."

Dudakları tehlikeli bir alaycılıkla kıvrıldı.

"Ortalık karışacak."

6. ŞAHMERAN'IN GÖZYAŞLARI

Karanlık gökyüzünün altında, ellerim ceplerimde, başımı kaldırmış geceye gömülen aya durgun gözlerle bakıyordum. Geceyi saran sis ayın önünden su gibi yavaşça akıyor, ışığını ayın etrafına hapsediyordu.

Bu ışık bana zamanın bile beni terk ettiği, ölüm kadar yalnız olduğum o anı hatırlatıyordu.

Sanki yine suyun altındaydım. Suyun içinde, yüzümün etrafında yüzen saçlarımı hatırladım. Zamanın bile artık uğramadığı bu yerde, küvetin içine hapsolmuştum ve hapsolduğum suyun içindeki tek hareketlilik nazikçe yüzüme dokunan saçlarımdı. Tavandaki ışık hiç sönmüyor, suyun içinde kırılıp bana uzanıyordu. Başımı telaşsızca çevirdiğimde saçlarım ağır ağır suyun içinde dalgalandı.

Derin bir sesin, "Doğa," dediğini duydum. Suyun içinde o sesi dinledim.

"Uyanıyorsun," dediğinde ses yavaşça uzaklaşıyordu. "Dağılmaya başlayan bir düşün ortasındasın ama gözlerin hâlâ açılmış değil."

Ona bunu nasıl yapacağımı sormak isterdim ama bu soruyu soracağım kişi yine bendim. Bu suyun içinden nasıl çıkacaktım? Kendimi nasıl kurtaracaktım? Sorular benimleydi ama cevaplara ulaşamadım.

İyice uzaklaşan ses, "Uyan," dedi ve kayboldu.

Zihnim bir kapıdan geçip içinde bulunduğumuz ana çekildi ve kapı ardımdan gürültüyle kapandı. O kapının ardında hâlâ suyun içinde yapayalnızdım. Karanlık gökyüzündeki aya bakmaya devam ettim.

Saatler sessizlikle geçmişti ve bu sessizlik beni kendimle yalnız bırakmıştı. Bir kargaşanın içinde savrulurken kendimi unutuyordum. Yalnızlık ve sessizlik bana kendimi hatırlatmıştı. İçine düştüğüm o derin karanlığı yeniden görmüştüm.

Ediz zihnimde, "İnsan dibe düşebilir," dedi. "Düştüğünü kabullenmen gerekir ki başını kaldırıp düştüğün yerden nasıl çıkacağını görebilesin."

Başımı kaldırıp nereden düştüğüme baktığımda acının yanında soluklanan öfkem daha da büyümüştü.

Bakışlarımı gökyüzünden çekip arkamı döndüm ve karşımda duran arabalara baktım. Yan yana, hizalı bir şekilde dizilmiş on tane siyah, aynı model araba vardı. Hakan'ın getirdiği bir adam bütün plakaları sökmüş, yerlerine sahte plakalar takmıştı.

Uygar yanıma gelip ellerini cebine soktu ve arabalara baktı.

"Bu zamana kadar sadece seyahat ediyormuşuz," dedi düşünceli bir sesle. "Asıl mesele şimdi başlıyor."

Gece ve Uygar için durum böyleydi ama Ediz ve benim için bu mesele evimin önünde karşılıklı durup birbirimizin gözlerinin içine baktığımız an başlamıştı. Uzattığı elini tuttuğumda aramızda yaşanacakların sessiz bir anlaşmasını yapmıştık. Şimdiyse bu savaş daha da şiddetleniyor, büyüyordu ve biz aynı taraftaydık.

Uygar'a baktım. "Korkuyor musun?"

"Hayır," dedi bakışlarıma karşılık vererek. "İnsanın bir amaç uğruna savaş vermesi güzel bir duygu. İşe gidip geldiğim, tatil günlerini kovaladığım ve bir rutine sıkışıp kaldığım bir hayat beni daha çok korkutuyor."

Merakım bakışlarıma yansıdı. "Sıradanlıktan mı korkuyorsun?"

"Sen korkmuyor musun?" diye sordu.

Yaşadıklarımı düşününce sıradanlık korkutucu gelmiyordu ama yine de cevap vermedim. İnsan sahip olmadıklarını arzulamaya meyilliydi.

Gece de yanımıza geldi ve Uygar'ın yanında durarak karşımızdaki arabalara baktı.

Sessizliğinin ardından, "Acaba Ediz'den korkmayarak hata mı yapıyorum diye düşünmeye başladım," dedi.

Bu kış gecesinde, yan yana durmuş karşımızdaki arabalara bakarken kendi düşüncelerimize gömüldük.

Ediz zihnimde, "Konu hiçbir zaman sen değildin," dedi. "Tüm yaşananların asıl hedefi Atalay'dı. Sen benim savaşacağım bir insan değildin Doğa."

Ne demek istediğini anlıyordum artık. Ediz bunu söylerken tecrübesizliğimin farkındaydı, hayatın bu yönünü hiç bilmiyordum ve Ediz'e bir savaş açmış olsaydım ben bir hamle yapamadan beni yere sererdi.

Gece ve Uygar gergindi ama benim içimde bir heyecan kıvılcımı vardı. Ediz'i izliyor, ondan öğreniyordum ve ondan öğreneceklerimin beni dönüştüreceği insanı aynada görme fikri beni daha da heyecanlandırıyordu.

Yaptığı seçimler onu hatalar yapmaya ve geri dönüşü olmayan sonuçlar yaşamaya, yaşatmaya sürüklese de onun zekâsına da hayat tecrübesine de hayrandım.

Ediz'e baktığımda Hakan'ın yanında durduğunu ve yüzünde ciddi bir ifadeyle onunla konuştuğunu gördüm. Daha çok komut veriyor gibi görünüyordu. Hakan, Ediz'e bakmıyordu ama ciddiyetle onu dinliyor, anladığını gösterecek şekilde başını hafifçe sallıyordu.

Ediz nazikçe Hakan'ın sırtına vurdu ve arabaları kullanmaları için tutulan adamlara baktı. Sakin adımlarla Hakan'ın yanından ayrılırken bakışları beni buldu ve adamların karşısına geçene kadar bana baktı. Sanki gözlerimizle birbirimizle sessizce konuşuyorduk.

Başını çevirip adamların dikkatini çekmek için ellerini birbirine vurmadan önce bakışlarıyla bana güven verdiğini hissettim. Adamlar dikkatlerini Ediz'e verdiğinde Ediz artık bana bakmıyordu ama ben onu izlemeye devam ettim.

O sırada Hakan geldi ve yanımızda durup sessizce Ediz'e baktı.

"Polisler sizi yakaladığında size işin içinde benim olduğumu söyleyecekler ama siz kendinizi korumak için bunu bildiğinizi söylemeyeceksiniz," derken Ediz karşılarında o kadar kendinden emin duruyordu ki kimsenin ondan da dudaklarından dökülen kelimelerden de şüphe duyacağını sanmıyordum. "Kim olduğunu bilmediğiniz bir adam hepinize ayrı ayrı telefon açtı ve bir iş teklifinde bulundu."

Adamlardan ikisi birbirine baktı ama yorum yapmadan tekrar Ediz'e baktılar.

"Kullanacağınız her arabanın bagajında bir zarf var," diye bilgi vermeye devam etti Ediz. "Sizi arayan adam size bu zarfları bir adrese teslim etmenizi söyledi ve bu işe polisi karıştırmamanız konusunda sizi tehdit etti. Bu yüzden peşinize takılan polisten kaçtınız."

Ediz son cümlesini kurarken tek kaşını kaldırmıştı. Sesi sakin, kelimeleri tehlikesizdi ama bu hareketinde olası bir ihanete karşı gerçek bir tehdit vardı.

Gözlerimi ondan ayırmadan yanımda duran Hakan'a, "Zarfların içinde ne var?" diye sordum.

"Osman Güngör'ün işlediği suçların kanıtları," dedi.

Gece gergin bir sesle, "Oyun oynuyor," diye araya girdi. "Bu meseleyi daha farklı bir yolla da çözebilirdik ama resmen fırsatını buldu, dalga geçmek istiyor."

"Kanıtları ortaya mı çıkaracak?" diye sordum.

Hakan başını iki yana salladı. "Polislerin onları yakalamasıyla zarflar zaten Osman Güngör'ün eline geçecek," dedi. "Gözdağı veriyor."

Kaşlarımı çattım. Gece haklıydı, Ediz resmen babamla dalga geçecekti ve her olaya bakış açısı çok ciddi olan babam onunla dalga geçilmesinden hiç hoşlanmayacaktı. Ediz ateşe odun atıyordu ve bu yangında kimin yanacağını bilmiyordum.

Babamın televizyondaki yüzü gözümün önüne geldi. Kış kadar soğuk bakışlarıyla sessizliğini kuşanmış, arabaya yürüyor, kimseye bakmıyordu. Ne düşünüyor, ne hissediyordu? İnsan bir çukur kazarken kazdığı derinliğe kendisi de giriyordu ve onun kazdığı çukur o kadar derinleşmişti ki acaba oradan çıkabilecek miydi?

Oradan çıkabilecek miydim?

"Ankara'nın girişinde çevirme var," diye devam etti Ediz. "Bütün araçlar polislerin ikazına uymadan aynı anda yoluna devam edecek ve yol boyunca teker teker dağılıp şehrin farklı yerlerine doğru ilerleyecek."

Ediz avıyla oynayan bir avcı gibiydi ama saldırdığı bir av değil, başka bir avcıydı. Bu hamlenin bir karşılığı, kimin ödeyeceğinin henüz belli olmadığı bir bedeli olacaktı.

"Ediz yapılması gerekeni yapıyor," dedim düşünceli bir sesle. "Babam ciddi bir adam olsa da Gökhan'ın oyun oynamayı sevdiği çok açık. Saklandığı yerden yaşananları izleyecektir."

Gece sıkkın bir sesle, "Bir de o mesele var," dedi.

Evet, bir de o mesele vardı. Yaşam büyülü bir çember gibi herkesi içine alıyordu ama insan içinde taşıdığı yaşamda yalnızdı. Geçmişin içinde hayatından geçen bütün insanlarla karşılaşabilirdi, yine de

orada yalnızdı. İçi insanlarla dolu bir hatırayı hatırlamak o insanlara ulaşmak değildi, o hatırada yalnızdı. Hayatını darmadağın eden bir fırtına kopardı; o fırtına duyulur, bilinir ama unutulurdu. O fırtınada yalnızdı.

İnsanın çaresizliği, içinde büyüttüğü yalnızlığıydı.

"Ediz'in aldığı risk onu herkesin karşısında daha korkusuz ve güçlü gösterecek," dedim.

"Haklısın," dedi Uygar.

Ayrıca babamın hedef tahtasına beni yerleştirmesinin sebebinin sadece kendini kurtarmak olmadığını da artık görebiliyordum. Aynı zamanda beni korkutup sindirmeye çalışıyordu. Bildiklerimden dolayı ben Ediz'e karşı kullanabileceği büyük bir kozdum ve bu kartı elinde tutmak istiyordu.

Ediz bu riski alırken onun yanında durarak ben de babamın karşısında daha korkusuz ve güçlü görünecektim, bunu biliyordum. Beni bu zamana kadar korkuyla bastırmayı başarmıştı ama Ediz haklıydı, zamanın insanları değiştirmek gibi bir yönü vardı.

Osman Güngör çarkın döndüğünü, dönerken de yaşananları öğütüp nasıl bir değişim başlattığını anlayacaktı.

Ediz kolundaki saate baktıktan sonra, "Bir sorunuz yoksa başlayabiliriz," dedi.

Sessizlik bozulmadı. Muhtemelen tek ilgilendikleri bu işin sonunda elde edecekleri kazançtı ve onun da hesabı çoktan yapılmış olmalıydı.

Ediz, "Güzel," dedi. "Arabalara geçin. Başlıyoruz."

Adamlar arabalara yöneldiğinde Ediz de bize doğru yürümeye başladı. Soğuktan dolayı nefesi bir sis bulutu halinde geceye karışıyordu. Ellerini ceplerine sokup arabalara binmeye başlayan adamlara baktı. Yanımıza geldiğindeyse bakışlarını arabalardan çekip gözlerimin içine baktı.

"Güzel bir plan yaptın," dedim kaşlarımı kaldırarak.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Şüphen mi vardı?"

"Yoktu," dedim hiç tereddüt etmeden. Dudaklarındaki alaycılık kaybolurken bakışları derinleşti. Benim bakışlarımdaysa hiç şüphe yoktu, ona olan inancımı gizlemiyordum.

Gece araya girerek, "Ne yapıyoruz şimdi?" diye sordu ama Ediz gözlerini gözlerimden ayırmadı. "Arabaya binin," dedi.

Göz ucuyla Gece ile Uygar'ın birbirlerine baktıklarını gördüm, ardından sessizce yanımızdan ayrılırken Ediz'e ve bana baktılar.

"Sen de gidebilirsin Hakan," dedi Ediz. O sırada çalışan arabaların farları üzerimize vurdu ve geceyi aydınlattı.

Hakan'a baktığımda o da çekingen bir gülümsemeyle bana bakıp yanımızdan ayrıldı. Uzaklaşan Hakan'ı izledikten sonra bakışlarımı yeniden Ediz'e çevirdim ve dikkatle beni izlediğini fark ettim.

"Bu gece bir aksilik olursa ve polislere yakalanırsak o eve dönmeni istemiyorum," dedi. Cebinden bir telefon çıkarıp onu bana uzattığında önce telefona, ardından tekrar Ediz'e baktım. "Bir aksilik çıkarsa seni bir sokakta bırakacağım. Kaçacaksın ve Hakan'ı arayacaksın."

Buna itiraz edecektim ki, "Doğa," dedi. "Al şu telefonu."

Kendimi karanlık, sessiz bir sokakta tek başıma düşündüm. Her şey karanlık, sessiz bir sokakta başlamıştı.

"İstemediğin sürece seni yakalayamazlar."

"Doğa," dedi tekrar. "Sana bu cümleleri kurduran benim. İnsanları hiç hata yapmayacağıma, hiç yenilmeyeceğime inandıran benim."

Uzanıp elimi tuttu ve telefonu avucumun içine koyup parmaklarımı üzerine kapattı. Sonra elini çekip gözlerimin içine baktı.

"Beni iyi dinle," dedi. "Bunu kimseye söylemem, bir daha benden bu cümleleri duymayacaksın da. Yenilmek, yapacağım bir hataya bakar. Gün gelir hesaba katmadığım bir durum ortaya çıkar, her şeyi hesaba katsam bile koşullar değişir ve yenilirim."

Elimde tuttuğum telefona baktım.

"Bu gece yenilmeyeceksin," dedim. Bu gece ben de yenilmeyecektim.

Uzanıp çenemin ucunu tutarak gözlerimi gözleriyle buluşturdu. "Arkana bile bakmadan kaçacağına söz ver."

Dikkatle yüzüne baktım. Arabaların farları yüzünün yarısını aydınlatıyor, saçlarının arasından akıyordu. Gölgeler yüzüne yerleşmiş ama gözlerine dokunmamıştı. Yeşil gözleriyle gözlerimin içine bakıyordu.

İçinin rahat etmeyeceğini bilerek, "Söz veriyorum," dedim. "Kaçacağım ama buna gerek kalmayacağını biliyorum çünkü sana inanıyorum."

Ediz'in kaşlarının arasında bir çukur oluştu. Yavaşça bana yaklaşarak yüzümü iki elinin arasına aldı ve gözlerime bakmaya devam etti.

Dalgın bir sesle, "Bunun sonu felaket olacak," dedi ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. İnsanların gözlerinin üzerimizde olduğunu biliyordum, bu gerilmeme neden olsa da Ediz bunu umursamadı. Dudakları dudaklarımla buluştuğunda gözlerimi kapattım ve arabaların, insanların, hatta zamanın bile silindiğini hissettim.

Ediz'in dudaklarındaki yumuşaklık sakinleşmeme neden olurken bir elimi koluna götürerek ona tutundum. Öpüşü sakin ve derindi. Kirli sakalı tenime batıyordu ve bu hissi seviyordum. O beni öperken sanki bedenlerimizden sıyrılıyor, sadece hislerden ibaret oluyorduk. Bir yandan ateş gibi yakarken diğer yandan suyun içinde süzülüyormuş gibi ferah ve huzurluydu.

Ruhum ruhuna yaslanıp ona karışıyordu, bir bütün oluyorduk.

Dudaklarımın arasına yerleşen dudaklarına karşılık verdiğimde Ediz'in haklı olduğunu biliyordum, bunun sonu felaket olacaktı. Bu gerçek, acıyı da yanında getiriyordu ve bu acı bir yasaktan doğuyordu. Belki bu acı geçmişte bir yerde, gerçek bir savaş meydanında karşı karşıya gelen iki insanın çaresizliğinde doğmuş, sonra zamana saklanarak bir sonraki sahibini aramıştı.

Ediz Çağıran ve Doğa Güngör. O acının sahipleri bizdik.

Hesaba katılmayan durumlar, değişen koşullar her zaman yenilgi getirmezdi. Bazen yenileceğini bile bile çıktığın bir yolda seni zafere de götürebilirlerdi. Yenileceğimizi bildiğimiz bir yolda yürüyor, sonumuza doğru adımlar atıyorduk. Ne o duruyordu ne ben duruyordum.

Ediz dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde gözlerimi yavaşça açtım ve nefeslerimiz birbirine karışırken gözlerine baktım. Arabalardan gelen ışık yüzlerimizin arasındaki o kısacık aralıktan akıyordu.

Alnını alnıma yaslayarak bir kere daha, "Bunun sonu felaket olacak," dedi.

Arabaların birinden korna sesi yükselse de Ediz beni bırakmadan öylece durdu. Ardından alnını yavaşça alnımdan çekti ve elleri yüzümden kaydı.

"Gidelim," dediğinde başımı hafifçe salladım ama yerimizden kıpırdamadan birbirimize bakmaya devam ettik. Uzanıp elini tuttuğumda kaşlarını çatarak önce ellerimize, ardından tekrar bana baktı.

Yeşil gözleri aynı zamanda zihnimdeydi. Evimin önündeydik, uzattığı elini tutmuş, ona bakıyordum ve geçmiş ile gelecek bir girdap gibi etrafımızda dönüyordu.

Sakin bir sesle ben de, "Gidelim," dedim ve bu sefer onu yönlendiren ben oldum. Arabalara doğru yürümeye başladığımızda farlardan yayılan ışıklar yüzümüze çarpıyor ve gölgemizi yere düşürüyordu.

Arabanın yanına geldiğimizde elini bırakıp kapıya yöneldim ve kapıyı açmadan önce Ediz'e baktım. O da bana baktı ve kapıyı açıp arabaya binmeden önce bakışlarını yüzümde gezdirdi.

Arabaya binip emniyet kemerimi taktığımda arka koltukta oturan Uygar ve Gece sessizdi. Ediz de tek kelime etmeden arabayı çalıştırdı.

"Haberiniz olsun diye söylüyorum," dedi Gece, "ikiniz de ateşle oynuyorsunuz."

Zaten bunun farkındaydık, belki de sessizliğimizin sebebi buydu.

Sessizliğimizi bozmayınca, "Bu sizi yok edecek," dedi. "Olabilecekleri düşündükçe dehşete kapılıyorum."

Dikiz aynasından ona baktığımda gözlerindeki korkuyla karşılaştım. Aklından ne geçiyordu bilmiyordum ama düşündüğü olasılıkların onu gerçekten korkuttuğu açıktı.

Ediz direksiyonu avucunun içiyle çevirerek arabayı patikaya yönlendirdiğinde diğer arabalar da harekete geçip bizi takip etmeye başladı.

Ediz ruhsuz bir sesle, "Artık olabilecekleri umursamıyorum," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu Gece keskin bir sesle. "Sıradan bir durumun içinde değiliz Ediz. Delilik bu. Bu deliliğin size neler yaptıracağını da tahmin bile edemiyorum."

Kaşlarım hafifçe çatılırken sessizliğimi korudum.

Uygar araya girip, "Bence bu meseleye karışmamalıyız Gece," dedi.

"Hayır," dedi Gece. "Tam olarak bu meseleye karışmalıyız. Benim gördüğümü sen görmüyor musun? Şimdi silahların ortasında kalsak ikisi de kendisini umursamadan diğerini korumaya çalışacak."

"Her şeyin farkında olduklarından eminim," dedi Uygar. "Sen bunu değiştiremezsin, emin ol, değiştirebilseydiler ilk onlar değiştirirdi."

Ediz gözlerini yola dikmişti ve sessizdi.

"Beni düşünüyormuş gibi davranmana gerek yok Gece," dedim. "Sonumu umursasaydın başlangıçta bu yola hiç çıkmazdın."

Gece'nin bunu beklemediğini biliyordum.

"Sesim çıkmıyor diye hiçbir şeyin farkında olmadığımı sanma," diye devam ettim. "Madem senin sesin bu kadar çok çıkıyordu, keşke başlangıçta yaşananları engelleseydin. Belki de şu an söylediklerin yaşanmazdı. Yine de haklısın."

Ediz kaşlarını çatarak, "Ne demek haklısın?" diye sordu. "Silahların ortasında kalsak kendini umursamadan beni korumak gibi bir hata yapmayacaksın."

"Tehlikede olduğunda gözlerimi mi kapatayım?" Ben de kaşlarımı çatmıştım.

Sert bir sesle, "Evet," dedi. "Kendini düşüneceksin."

"Sen öyle mi yapardın?" diye sorunca sustu.

"Aynı durum değil," dedi sessizliğinin ardından. Kaşlarımı kaldırdım. "Senin gözlerini kapatman için çok sebebin var," diye devam etti.

Tartışmaya hazır bir sesle, "Derdim intikam almak olsaydı evet, bunu yapmak için çok sebebim olurdu," dedim.

"Kendini düşüneceksin Doğa," dedi keskin bir ifadeyle.

"Aramızdaki fark ne?" diye sordum. "O zaman sen de kendini düşüneceksin ama zaten bunu benden kendini düşündüğün için istiyorsun, değil mi?"

Ediz bakışlarını bana çevirdi. "Ne demek istiyorsun?"

Cevap vermedim.

"Doğa," dedi.

"Vicdan azabı mı çekiyorsun?" diye sordum ona bakarak. "Vicdan azabı çektiğin için mi yanımda durup bana yardımcı oluyorsun?"

Kaşları daha da çatılırken Ediz dikiz aynasından Gece'ye bakarak soğuk bir sesle, "İstediğin bu muydu?" diye sordu.

"Yapmayın," dedi Uygar. "Sırası değil."

Ediz bir süre daha dikiz aynasından Gece'ye baktıktan sonra dikkatini yola verdi.

"Seninle bu konuyu konuşacağız," dedi bana. Cevap vermedim.

Uygar, "Polisleri nasıl atlatacağız?" diye sorarak asıl meseleye dikkat çekti.

"Çevirmenin olduğu yerde kendimi göstereceğim," dedi Ediz. Gergindi. "Bizi durdurmaya çalışacaklar ama durmayacağız ve diğer

arabaların arasına karışacağız. Her araba farklı bir yoldan gidecek ve hangisinin peşine düşeceklerini bilemeyecekler."

"Ya yakalanırsak?" diye sordu Gece. Onun da sesi gergindi.

Ediz mesafeli bir sesle, "İzimizi kaybettireceğiz," dedi.

Gece rahatlamamıştı. "Ya kaybettiremezsek?"

Uygar ona baktı ve "Rahatla Gece," dedi.

"Söylemesi kolay," diye homurdandı Gece.

"Bence asıl endişelenmemiz gereken şey izimizi kaybettirmek değil," dedim gerginliğimi saklamaya çalışarak. "Babamın bu durumu nasıl karşılayacağını bilmiyorum ve bu daha tehlikeli. Çok sinirlenecek."

Saldırılarını benim üzerimden yapmaya başlamıştı ve yine hedefinde ben olacaktım, bunu biliyordum. Babamın beni karşısına aldığı gerçeğiyle yüzleşmiş, acısını yaşamış, hatta kabullenmeye başlamıştım. Yine de ondan korkmadığımı söyleyemezdim.

Ediz'le göz göze geldik.

"Hiçbir savaş sessiz ve sakin geçmez Doğa," dedi. "Her seferinde bir seçim yapacak ve yine her seferinde daha büyük bir karşılık bulacak."

Tek kelime etmeden ona baktığımda aramızda geçen konuşmayı zamanı gelince tekrar açmak için kapattığını gördüm.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Korkma," dedi. "Ne yaparsa yapsın sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Sessizliğimi korudum. Ediz bakışlarını benden ayırıp dikiz aynasından arkamızdan gelen arabalara baktı, ardından gaza yüklendi. Araba öne atılarak hızlanmaya başladığında far ışığı ince ince yağmaya başlayan kar tanelerini aydınlatıyordu.

Araba karanlık gökyüzünün altında önüne çıkan diğer arabaların arasından su gibi akarak son hızla ilerledi, diğer arabalar da bizi takip ediyordu. Araba gitgide hızlanmış, korkutucu bir hıza ulaşmıştı ama Ediz'in ne yaptığını bildiğine işaret eden sakinliği beni rahatlatıyordu.

Ediz sol şeritte giderken önüne çıkan bir arabaya selektör yaptı ve araba sağ şeride geçince hızla yanından geçip gittik.

Karanlık yolda farların aydınlattığı şeritler altımızda kayıyordu. Başımı cama yasladığımda gökyüzünü ele geçiren sis, ayı hâlâ kendi ışığına hapsediyordu.

Babam zihnime hapsolan bir hatırada, ona uzatılan mikrofonlara konuşuyor ve soğuk bir sesle, "Ediz Çağıran'ı da kızım Doğa

Güngör'ü de kendi ellerimle adalete teslim edeceğimden hiç şüpheniz olmasın," diyordu. Buz bir ateş gibi yakar mıydı? Babamın soğukluğu beni yakmıştı.

Yaşananları geçmişte bırakmak istiyordum ama ait oldukları yerden uzanıp beni yakalıyorlardı. Unutmak kolay olmayacaktı. Yaralarım canımı yakmadan kaybolmayacaktı. Huzura kavuşmanın bedeli ne kadardı? Ardımda bırakmam gereken kaç gece, kaç gündüz vardı? Hayatım buna yetecek miydi, yoksa hiç unutamadan, hiç iyileşemeden ölüp gidecek miydim?

Şehrin ışıkları gecenin içinde parlamaya başlayınca Ediz, "Başlıyoruz," dedi ve frene hafifçe basarak biraz yavaşladı. Peşimizden gelen araçlar da yavaşlarken şeritler yolun ortasında altımızdan akıp gitmeye devam ediyordu.

Polis arabalarının yanıp sönen mavi kırmızı ışıkları göründüğünde oturduğum koltuğun içine gömüleceğimi sandım. Nefesimi tutmuş, gözlerimi bile kırpmadan gitgide yaklaştığımız ışıklara bakıyordum.

Arabada ölüm sessizliği vardı.

Polisler yoldan geçen arabalara sağa çekmeleri için işaret veriyordu. Sol şeridi eğri bir çizgi halinde dubalarla kapatmışlardı ve gelen arabaları sağ şeride geçmeye mecbur bırakıyorlardı.

Araba daha da yavaşladığında yol kenarındaki polis memuru kaşlarını çatarak neler olduğunu anlamaya çalıştı çünkü hemen arkamızda kullandığımız arabanın aynısı dokuz araba vardı.

Polis elindeki fenerin ışığını yolda kaydırarak bize sağa geçmemizi işaret ettiğinde Ediz yanımdaki pencereyi açtı ve başını eğerek polis memuruna baktı. Ben de başımı çevirmiş polise bakıyordum ve o kadar gerilmiştim ki yüzüm ruh gibi beyaz olmalıydı.

Polisin gözleri ikimizin arasında gidip geldi, kim olduğumuzu anlamıştı. Her şey saniyeler içinde oldu. Ediz polis memuruna gülümsedi ve doğrulup arkasına yaslandıktan sonra gaza yüklendi. Araba hızla öne atıldı, yolu kapatan dubalara çarptık ve dubalar etrafa saçıldı.

Peşimizden gelen arabaların şoförleri de gaza yüklendiğinde dikiz aynasından polise baktım. Çoktan etrafındaki polislere bağırarak arabasına yönelmiş, diğer polisleri de harekete geçirmişti.

Gece, "Öleceğim galiba," dedi, sesi boğuk çıkmıştı.

Siren sesleri geceyi ele geçirdiğinde Ediz de dikiz aynasından arkaya baktı. Yol kenarında bekleyen üç polis arabası da peşimize takılmıştı. Ediz hafifçe frene basarak peşimizden gelen ve yola dağılan arabaların arasına karıştı.

Dört şeritli büyük yolu tamamen ele geçirmiş bir halde hızla giderken önümüze çıkan arabaların arasından geçip gidiyorduk. Ediz benim tarafımdaki aynadan arkaya baktı ve direksiyonu aniden kırıp diğer şeride geçti.

Aynaya bakmaya devam ederek, "Gelin bakalım," dedi. Gözlerinde tehlikeli bir alaycılık vardı.

Sonra bakışlarını aynadan çekip cebinden bir telefon çıkardı, bu onun telefonu değildi. Dikkatle ona bakarak ne yaptığını anlamaya çalıştım. Gözlerini telefon ile yol arasında gezdirerek telefonu arabaya bağladı ve bir numara tuşladı.

Telefon uzun uzun çaldıktan sonra babamın, "Efendim?" diyen sesi arabanın içini doldurdu ve kalbime bıçak saplanmış gibi kaskatı kesildim.

"Sana bir sürprizim var," dedi Ediz alaycı bir tavırla. Babam onun sesini tanımış olmalıydı ki bir sessizlik çöktü.

"Seni kendi ellerimle öldüreceğim puşt!" diye bağırdı hiddetle ve ellerim buz gibi oldu. "Seni elime geçirdiğim an geberteceğim!"

Ediz onu ayıplar bir sesle, "Sana bir sürprizim var diyorum, sen beni tehdit ediyorsun," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun lan sen benimle?" diye bağırdı babam.

Ediz yine alaycı bir gülümsemeyle ve babamın hiddetine karşılık sakin bir sesle, "Evet," dedi. "Anlaşılmıyorsa üzülürüm."

Karşı taraftan çarpma ve kırılma sesleri geldi. "Seni geberteceğim!"

Babamın hiddeti Ediz'i eğlendirse de beni korkutuyordu.

Babam öfkeyle, "Doğa..." diye lafa girse de Ediz söyleyeceklerini ağzına tıkarak, "Sus lan!" diye bağırdı. "Sus! Tek kelime edersen senin hayatını sikerim!"

Korku nefesimi kesmişti. Gözlerimi kapatıp oradaki karanlığa saklandım ve sakinleşmeye çalıştım. Kaçmayacağıma, savaşacağıma karar vermiştim ama bu bir kapıdan geçmeye karar verip o kapının önüne gelince donakalmak gibiydi. Kolay değildi.

Gözlerimi açtım.

"Şimdi siktir git, kimi arıyorsan ara ama köpek gibi seni bitirecek dosyaların peşinden koş!" Ediz benim adımı duyunca o kadar öfkelenmişti ki babam karşısında olsaydı Ediz onu yere yatırıp öldürene kadar dövecek gibiydi. "Şerefsiz!"

Arabanın camını açıp telefonu camdan dışarı fırlattı, direksiyonu iki eliyle sıkıca kavrayarak gözlerini yola kilitledi. Yol kenarındaki lambalardan yayılan loş ışık yolu aydınlatsa da arabanın içine dokunamıyordu ve Ediz'in karanlıkta simsiyah görünen gözleri nefretle parlıyordu.

Aklımda çocukluğum belirdi, küçük bir kız çocuğu karanlık bir sokağın ortasındaydı. Her yerde takvim yaprakları uçuşuyordu ve her sayfa yere konarken o çocuk büyüyordu. Takvim yapraklarının üzerinde tarihler değil, yaşanmışlıklar yazıyordu ve yavaş yavaş şimdi olduğum insana dönüşüyordum. Düşen sayfalardan birinde babamın adı vardı.

Uygar dikkatli bir sesle, "Doğa," dediğinde bana çok uzaktan sesleniyor gibi geldi. Cevap vermedim.

O sırada arabalardan biri karşımıza çıkan ilk yol ayrımından döndü. Polis araçlarından biri o arabanın peşine takılırken kalan arabalarla yola devam ettik. İki polis arabası hâlâ peşimizdeydi ve plakayı çoktan anons geçip çağrı yapmış olmalıydılar.

Ediz daha da gaza bastığında öfkesini akıtıyor, sakinleşmeye çalışıyor gibiydi. Bense içimdeki zehri nasıl atacağımı bilmiyordum, beni yavaş yavaş çürütüyordu.

"O eve asla dönmeyeceksin," dedi Ediz gergin bir çeneyle. "Duydun mu beni? Asla."

Cevap vermedim. Zaten eve dönmek gibi bir düşüncem yoktu, üzerimdeki suçlamalar kalksaydı bile o eve dönersem yaşayacaklarımı biliyordum. Gözlerim yanarken içime bir hüzün, o hüznün içine de annemin hatırası çöktü.

Sessizce yutkunarak sakinleşmeye, özgür kalmak için bana direnen gözyaşlarımı yok etmeye çalıştım.

Karşımıza çıkan diğer yol ayrımına da arabalardan biri girdi. Kalan iki polis arabasından biri o arabayı takip ederken hızla bir tünele girdik.

Ediz soğuk bir sesle, "Sıra bizde," dedi.

Tünelin içine yerleştirilen ışıklar o kadar parlaktı ki yanımızdan hızla akıp giderlerken gözlerim kamaştı. Gözlerimi kısarak ışıklara, ardından içinde hızla ilerlediğimiz tünelin sonunda bizi bekleyen karanlık geceye baktım.

Tünelden çıktığımızda hiç durmadan yola devam ettik. Yolun ilerisinde bir kavşak, kavşağın girişinde de trafik ışıkları vardı. Kırmızı ışık yanıyordu ve durma şansımız yoktu ama devam ettiğimiz takdirde de bir kaza yaşanabilirdi.

"Bunu hesaba katmış mıydın?" diye sordu Gece korkuyla ama Ediz cevap vermedi. Hiç hız kesmeden boş sağ şeride geçti.

Nefesimi tutarak gitgide yaklaştığımız trafik lambasına baktığımda ışık hâlâ kırmızıydı.

"Haydi," dedi Gece korkuyla ama trafik lambasına vardığımızda hâlâ kırmızı yanıyordu. Gözlerimi kırmızı ışıktan ayırmazken araba hiç yavaşlamamıştı ve tam geçeceğimiz sırada sarı ışık yandı. Araba kavşaktan bir rüzgâr gibi geçerek yoluna devam etti.

"Delisin sen Ediz!" dedi Gece.

Ediz bütün dikkatini yola verse de düşünceleri onu rahat bırakmıyor gibiydi. Dikiz aynasından baktığında yüzünde soğuk ve ciddi bir ifade vardı. Polisi kontrol ettikten sonra tekrar önüne bakıp önümüzdeki bir arabayı solladı ve yine sağ şeride geçti. İleride virajlı bir yol ayrımı vardı.

Gece, "Polis bizi takip ederse ne yapacaksın?" diye sordu. Babamla konuşmasından sonra Ediz'in ruh hali değişmişti ve Gece bunun farkında olduğundan sorular sorarak Ediz'in dikkatinin dağılmasını engellemeye çalışıyordu.

"Etmeyecek," dedi Ediz ruhsuz bir sesle. "Diğer arabaları takip edip hangi yollara saptıklarına dair bilgi verecek."

Arabanın hızını azaltarak yola saptığında gözlerimi aynaya dikmiş, polisin bizi takip edip etmeyeceğine bakıyordum. Aynada arabaların kırmızı mavi ışıklarını görünce, "Ediz," dedim.

Ediz küfrederek direksiyonu daha sıkı kavradı, yaptığı hesap tutmamıştı.

Zihnimde, "Yenilmek, yapacağım bir hataya bakar," diyen sesini duydum. "Gün gelir hesaba katmadığım bir durum ortaya çıkar, her şeyi hesaba katsam bile koşullar değişir ve yenilirim."

İşler ters giderse yaşanacakları biliyordum. Beni bir sokakta bırakacaktı ve arkama bakmadan kaçacaktım. O karanlık sokağı düşündüm, düşüncelerimse beni aydınlığın ve karanlığın bıçak gibi kestiği gökyüzüne götürdü. Ne kadar koşarsam koşayım o aydınlığa hiç ulaşamayacaktım.

Sessizce, "Beni bu savaşta yalnız bırakamazsın," dedim. Kaçmaktan başka ne biliyordum ki? Saklansam nereye saklanacaktım?

Ediz'in çenesi gerilmişti. Başımı çevirip arabanın arka camından peşimizden gelen polise baktım. Siren sesleri arabanın içine doluyor, sessizliğimize eşlik ediyordu.

Arkama yaslanıp sakinleşmeye çalıştım. Paniklemem bir işe yaramayacak, aksine durumu daha da çıkmaza sokacaktı. Yolun kenarındaki kara, yolu solgun bir ışıkla aydınlatan lambalara baktım.

Ediz zihnimde, "Yaşanacak olan yaşanır," dedi. "Ne korkarak, ne düşünerek, ne de kontrol etmeye çalışarak olacak olanı engelleyebilirsin. Aksine bu dikkatini dağıtır. Olana odaklan ve durumu nasıl kendi lehine çevirebilirsin, hep bunu ara."

Yol daha geniş bir ana yola bağlanıyordu ve viraj bitince Ediz yolu kontrol etmeden trafiğin içine dalıp gaza bastı. Yolda gürültüyle kayan tekerleklerin ve öfkeyle çalınan kornaların sesi arkamızda birikti ama Ediz bunlara aldırmadan sol şeride geçti. Belli aralıklarla yerleştirilen lambaların ışıkları arabanın içini aydınlatıyor, sonra tekrar karanlıkta bırakıyordu.

Ediz hız kesmeden trafiğin içinde şerit değiştirerek arabaların arasından akıp gidiyordu. O kadar hızlıydı ki daha saniyeler bir dakikaya dönüşmeden polis arabası geride kalmıştı, yine de Ediz hızını düşürmüyordu.

Yolun sonunda bizi karşılayacak olan trafik lambasını gördüm. Yeşil ışık yanıyordu ama ona yetişip yetişemeyeceğimizi bilmiyordum.

"Ediz," dedim gerilerek. "Daha hızlı."

Ediz gözlerini yoldan ayırmadan gaza daha da yüklendi ve araba daha da hızlandı. Yanından geçtiğimiz ve Ediz'in makas attığı arabalardan korna sesleri yükseliyordu. Işıklara yaklaştığımızda trafik lambasının ışığı sarıya döndü.

Uygar gergin bir sesle, "Ediz," dedi. Gece'nin sesi çıkmıyordu.

Ediz sertçe kornaya bastı ve elini kornadan çekmedi. Korna gecenin içinde uyarıcı bir tonda bağırırken Ediz dikkat çekmek için arka arkaya selektör de yapmaya başladı. Yaptığı uyarıyı anlayanlar olmuştu, anlamayan iki şoför ise geçiş hakkı onlarda olduğu için yola devam etmeye hazırlandı, neredeyse çarpışacaktık. Araba son sürat önlerinden geçerken arkamızda bir panik dalgası bırakmıştı.

Muhtemelen insanlar polisi arıyor, plakayı bildirerek şikâyet ediyorlardı.

"Polisi atlattık," dedim yavaşlaması için ama Ediz beni duymazlıktan geldi. Kaşlarını çatmış yola bakıyordu, arada bakışları sokak aralarına çevriliyordu.

Bir alt geçide girdiğimizde araba sayısı azalmıştı, yine de rahatladığımı söyleyemezdim. Ediz arabaların arasından geçerek yola devam etti. Alt geçitten çıktığımızda da uzaklardan gelen siren seslerini duydum. Sesleri Ediz'in de duyduğunu biliyordum ama dikkati biraz olsun dağılmadı.

Bir alt geçide daha girdiğimizde yol kıvrımlıydı, Ediz frene bassa da viraja gereğinden hızlı girdi. Önümüzdeki beton duvara bakarken kalbim korkuyla çarptı ama neyse ki araba yola tutundu. Elimi kalbime götürdüğümde kalbimin hızlı ve güçlü atışları avuçlarımın içine panikle doldu.

Alt geçidi aydınlatması için yerleştirilen beyaz ışıklara baktım. Ediz virajı atlatır atlatmaz tekrar gaza basmıştı ve hızımızdan dolayı sanki tavanda bir ışık seli vardı. Kalbimin atışları, hissettiğim panik ve korku tavandaki ışıkla birleşince zihnim yine küvete, suyun içine çekildi. Etrafımda yüzen saçlarım ile arabanın hızından dolayı akıp giden ışıklar birbirine karıştı.

Ediz alt geçitten çıktığında gözlerimi kapatarak sessizce, "Şimdi olmaz," dedim.

Derinlerden gelen o ses, "Doğa," diye seslendi. Ardından Ediz'in, "Doğa," dediğini duydum ve bu iki ses birbiriyle savaştı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki sanki yaşamın rezonansına ulaşmıştı.

"Uyanıyorsun. Dağılmaya başlayan bir düşün ortasındasın ama gözlerin hâlâ açılmış değil." Kendi sesim zihnimde defalarca yankılanarak, "Uyan," dedi.

Ediz yeniden, "Doğa," dedi ve gözlerimi açıp ona baktım. Dikkati dağılmış, çenesi daha da gerilmişti. Elimi hızla çarpan kalbimin üzerinden çekip, "İyiyim," dedim.

Bir insanın dibe düşmesi ile dibi içinde hissetmesi bambaşka şeylerdi. Dibe düşmüştüm ama dibin beni ele geçirmesine izin vermeyecektim. Eğer izin verirsem beni yok eden bu olacaktı.

"Az kaldı," dedi Ediz. Sesi gergindi.

Sağ şeride geçse de hızını azaltmadı. Başımı çevirip kaldırımda yürüyen insanlara baktığımda onlar da başlarını çevirmiş, yanlarından hızla geçen arabaya şaşkınlık ve korkuyla bakıyorlardı.

Ediz arabayı yavaşlatmaya başlayınca yola daha dikkatli baktım. Sokak isimlerine bakıyordu ve özellikle aradığı bir sokak olduğunu o zaman anladım. Arabayı daha da yavaşlattı, sinyal vermeden bir sokağa saptı ve gaza tekrar basarak sokak boyunca ilerledi. Neyse ki bu saatte sokak sessiz ve boştu.

Sokağın sonunda, kaldırımda bekleyen iki adamı gördüm. Sigara içiyorlardı. Arabanın sesini duyunca bakışları onlara hızla yaklaşan arabaya çevrildi. Adamlardan biri sigarasını telaşla attı ve yolun kenarına yaklaştı, diğeriyse sakince sigarasını içmeye devam etti. Onlara yaklaştığımızda da sigarasını telaşsız bir hareketle yere atıp ayakkabısının ucuyla ezdi.

"Araba durunca vakit kaybetmeden inin," dedi Ediz. Emniyet kemerimi hızla açıp kendimi arabadan inmeye hazırladım. Gece ve Uygar da kendi taraflarındaki kapılara yaklaşmışlardı.

Ediz arabayı adamın yanında durdurduğunda kapısını hızla açıp arabadan çıktı, biz de onu takip ettik. Adam tek kelime etmeden arabaya binip Ediz'in yerini aldı ve saniyeler içinde araba tekrar hareket edip yoluna devam etti.

Ediz yanıma gelip bir elini belime koydu ve geride kalan adam, "Bu taraftan," diyerek önden yürümeye başladı. Biz de onu takip etmeye başladığımızda Ediz elini belimden çekmemişti ve Uygar ile Gece arkamızdan geliyordu.

Bir apartmanın garajının önündeydik ve beyaz kepenk yukarıya doğru açılıyordu. Adam kepengin tamamen açılmasını beklemeden eğilerek altından geçince biz de onu takip ettik ve kepenk tamamen açılmadan aşağıya doğru kayarak kapanmaya başladı.

Garaj kapısı kapanır kapanmaz Ediz yüzümü ellerinin arasına alıp gözlerimin içine baktı.

"Doğa," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. Bakışları hissettiği endişeyle sertleşmişti.

Kalp atışlarım yavaşlasa da hâlâ normal ritmini kazanmamıştı ama buna aldırmadan, "İyiyim Ediz," dedim.

"Gözlerin kızarmış," dedi.

Zihnimi kontrol altında tutmak için kendimi o kadar sıkmış ve zorlamıştım ki bütün enerjimin tükendiğini hissediyordum. Muhtemelen ince, kırmızı damarlar gözlerimin akına bir ağ gibi yayılmıştı.

Uygar yanımıza gelip bana baktı ve endişeyle, "Doğa," dedi, "betin benzin atmış. İyi misin?"

Sabırla, "İyiyim," dedim ama bu şekilde üzerime gelmeleri bana yardımcı olmuyordu. Kendi halime bırakılmaya ihtiyacım vardı.

"Kızı rahat bırakın," dedi Gece soğuk bir sesle. Benimle ilgilenmiyor, garajın içinde gezinerek etrafı inceliyordu.

Uygar endişeyle bana baksa da uzatmadı ve Gece'nin yanına gitti ama Ediz beni bırakmadı. Dikkatle yüzüme bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu çünkü olayın görünenden daha derinde olduğunu biliyordu ama hâlâ o küvetin içinde olduğumu göremiyordu.

Belki de Ediz'in bana bakıp da anlamadığı, göremediği sadece verdiğim bu savaş olacaktı.

Ellerimi ellerinin üzerine koyarak yüzümü çektim. "İyiyim."

Bir kez daha bunu söylemek zorunda kalırsam patlayacağımı biliyordum çünkü benden beklenen bu iyi olma hali çok bencilce geliyordu. İyi olabileceğim bir durumun içinde değildim ama kendimi buna zorluyordum ve bu da ruhumu yoruyordu.

Ediz yüzüme bakmaya devam ederken ben bakışlarımı garaja çevirdim. İçeride bizi buraya getiren adamdan başka kimse yoktu. Arabalar belli bir düzen içinde yan yana park edilmişti.

Adam Ediz'in yanına gelip ona bir zarf uzattı. "İstediğiniz evraklar içinde."

Ediz gözlerini benden ayırmasa da uzanıp zarfı alırken adama baktı. Ardından, "Araba nerede?" diye sorduğunda Gece ona döndü ve kollarını göğsünde birleştirerek ona baktı. Soğuk bir sesle, "Daha fazla polis istemiyorum," dedi.

Adam, "Bu tarafta," deyip yürümeye başlayınca Ediz onun peşinden gitti ama Gece'nin yanından geçerken durup gözlerinin içine baktı.

"Daha fazla polis yok," dedi ve Gece'yle birbirlerine bakışlarıyla meydan okudular. Gece gözlerini Ediz'in gözlerinden çekince Ediz adamın peşinden yürümeye devam etti.

Garajın içinde Ediz'i takip ettiğimde Uygar ve Gece de bana eşlik ettiler. Garajın sensörlü lambası hareketleri algılayıp yandı ve arabaları aydınlattı. Adam beyaz bir spor arabanın önünde durdu, Ediz de arabanın karşısına geçip onu incelemeye başladı.

Sonra adam arabanın anahtarını Ediz'e uzattı, Ediz de gözlerini arabadan ayırmadan anahtarı aldı.

Uygar arabaya bakarak, "Sırada ne var?" diye sordu.

Ediz bakışlarını arabadan çekip, "Otele gideceğiz," dedi. "Resepsiyondaki görevli kim olduğumuzu biliyor, bize yardım edecek."

"Elimizi kolumuzu sallayarak otele giremeyiz," dedi Gece. "Görevli bize yardım edecek olabilir ama insanlar var. İnsanları geçtim, kameralar var."

Ediz ona ters bir bakış attı. Elbette bunları o da düşünmüştü, Gece'nin de bunu bildiğinin farkındaydım ama yaşananlardan memnun olmadığı için Ediz'in sabrını sınamak istiyor gibiydi.

Ediz, Gece'ye cevap vermedi ve elindeki anahtarı ona attı. Gece anahtarı son anda yakalarken Ediz, "Kafandaki sorunun cevabı bagajda," dedi.

Gece şüpheyle önce ona, ardından Uygar'a baktı. Sonra umursamadan arabaya yöneldi ve anahtarın üstündeki düğmeye basıp kilidi açtı. Arabanın ışıkları yanıp sönerken kapalı halde duran dikiz aynaları yavaşça açıldı. Gece doğruca arabanın arkasına geçti ve bagajı açtığında kaşları çatıldı.

"Kılık değiştireceğiz," diye yanıtladı kendi sorusunu. Ediz bunu zaten daha önce söylemişti.

Bizi bir köşeden sessizce izleyen adam, "Zarfın içinde sahte kimlikler var," diye açıkladı.

"Otele ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Uygar.

Ediz bana baktığında sessizliği yanıma almış, konuşmaları sakince dinliyordum. Sanki bir çölde ayaklarımızın altındaki kuma batarak koşuyorduk ve fırtına bizi yakalamak için peşimizden geliyordu.

"Vakit kaybedemeyiz," dedi Ediz. "Ortalık durulmadan otele gitmemiz lazım."

Uygar, Gece'nin yanına gitmeden önce, "İşe koyulalım o zaman," dedi.

"Otele gittiğimizde bitecek mi?" diye sordum sakin bir sesle.

Ediz gözlerimin içine baktı. Yanımda değildi ama bakışları yanımdaymış gibi hissettirdi. Sanki hemen arkamdaydı, kollarını belime sarmıştı ve dudaklarını kulağıma yaklaştırmış, sıcak nefesi tenime çarparken bana, "Hepsi geçecek," diyordu.

"Bitecek," dedi gözlerimin içine bakmaya devam ederek.

Başımı hafifçe salladığımda bu, biteceğini söylemesine yönelik bir hareket miydi, yoksa bakışlarının bana hissettirdiklerine mi, bilmiyordum. Yine de ikisine de inanıp tutundum.

Ediz sakince arabayı göstererek, "Haydi," dedi. Elini bana uzatmamıştı ama uzanıp elimi tutmuş gibi hissettim.

Bakışlarımı ondan çekip bagajın başında duran Uygar'a ve Gece'ye baktım, ardından arabaya yöneldiğimde Ediz'in yanından geçtim. Bagajdaki kıyafetlere bakarken Ediz de geldi ve tam arkamda durdu. Bu tanımsız bir histi, sanki karşıma geçse beni mahvedebilirdi ama arkamda dursa kimse bana zarar veremezdi.

Şaşırarak, "Peruk mu o?" diye sordum.

"Evet," dedi Gece. "Galiba Ediz'de sarışın sevdası var."

Gece'nin sesi imalıydı. Uzanıp sarı peruğu elime aldım ve kaşlarımı kaldırarak Ediz'e baktım. Hemen arkamda durduğu için şimdi yüzlerimiz birbirine çok yakındı.

Gece'nin yaptığı imayı yansıtarak, "Sarışın mı seviyorsun?" diye sordum. Ortamdaki gerilimin dağılmasına ihtiyacım vardı.

"Siyah saç, beyaz ten seviyorum," dedi Ediz gözlerimin içine bakarak. Ardından bakışlarını benimle Gece arasında gezdirdi. "Siz ikiniz çok merak ediyorsanız size neyi sevdiğime dair daha fazla ayrıntı verebilirim."

Ben bakışlarımı kaçırıp önüme dönünce Gece güldü. Söz konusu Ediz olunca neyi kastettiğini kestirmek mümkün değildi ve sormak da tehlikeliydi. Hiç çekinmeden birçok şey söyleyebilirdi.

"Emin ol, cinsel zevklerini hiç merak etmiyorum Ediz," dedi Gece. "Doğa merak eder mi bilemem tabii."

Şaşkınlıkla Gece'ye baktığımda Uygar güldü. Ediz'in yüzünde alaycı bir gülümseme olduğundan ve bu durumdan keyif aldığından emindim.

İsyan edercesine, "Gece!" dedim.

Uygar tek kaşını kaldırıp bana baktığında gözleri aldığı keyiften dolayı parlıyordu.

Ediz, Gece'nin yanına geçip bagajdaki siyah çantayı kulplarından tuttu ve çıkarıp bagajı kapatırken, "Çok konuşmayın da hazırlanmaya başlayın," dedi. "Zaman geçiyor." Üzerime geleceğini düşünmüştüm ama aksine beni kurtarmıştı.

Yanımızdan geçip çantayı yere koyarken adama, "Sen artık gidebilirsin," dedi. Adam ona başıyla selam verip çıkışa yöneldi.

"Doğa ve Gece," dedi Ediz, yapacaklarımızı organize ediyordu. "Sizin hazırlanmanız daha uzun sürecek. Burada kamera yok, rahatça hazırlanabilirsiniz." Sonra Uygar'a döndü: "Biz de bir sigara içelim."

Yanımdan geçip uzaklaşmadan önce alaycı bir gülümsemeyle yüzüme bakıp, "Seni bir de sarışın görelim bakalım," dedi.

Uygar güldü ve Ediz'in peşinden giderken Gece ona bakarak gözlerini devirip çantaya uzandı. Çantanın fermuarını açarken, "Bu adam insanın dengesini bozuyor," dedi. Gece çantanın içini karıştırdığı sırada artık uzaklaşan Ediz ile Uygar'a baktım.

Gece çıkardığı makyaj çantasına bakarken Ediz'i taklit ederek, "Seni bir de sarışın görelim bakalım," dedi. Güldüm. Ayağa kalkıp gözlerime baktı.

"Arabanın aynası var ama hiç uğraşmadan birbirimizin makyajını yapalım," dedi. Kalçamı arabaya yasladım ve hafifçe başımı salladım.

Gece makyaj çantasını karıştırırken uzun bir sessizlik oldu, ardından, "Söylediklerinde haklıydın," dedi. Bir fondöten kutusu çıkarıp bana baktı. "Ediz'i durdurmalıydım." Yanıma yaklaşarak yüzüme düşen saçları yavaşça kenara çekti. "Sanırım ben daha çok Ediz'i anlayan taraftım."

Kaşlarım hafifçe çatılırken Gece bana sakince makyaj yapmaya başladı.

Bir süre makyajla uğraştıktan sonra, "Kendimi onun yerine koydum," diye devam etti. "İntikam ister miydim?" Başını geriye çekip yaptığı makyaja baktı, ardından devam etti. "Bu soruyu kendime

sorarken bile isteyeceğimi biliyordum. Bunun bir kötülük olduğunu, hatta bakış açını değiştirirsen aptallık olduğunu biliyorum çünkü nihayetinde bir insanın hayatını kararttığında sen de o karanlığın içinde kalıyorsun."

Gözlerinin içine bakarak, "O zaman neden?" diye sordum. "Bir insan neden bunu bile bile yapar?"

"İnsan zihni," dedi gülümseyerek ama keyifli bir gülümseme değildi bu. "Belki öfke, belki adaleti sağlamak, belki düşmanı yok etmek, belki de hepsi, kim bilir? Bir düşmana bir kere saldırdığında daha fazla saldırma arzusuyla doluyorsun."

"Ben senin düşmanın değildim," dediğimde duraksayarak gözlerime bakıp, "Düşmanım değildin ama Ediz dostumdu," dedi. Derin bir nefes aldı. "İnan ki ne Ediz'in ne de senin bunları yaşamanızı isterdim. Bu sana samimi gelmeyecek biliyorum, nihayetinde yaptığım seçimler ortada. Ama ne yazık ki hiçbir zaman iyi bir insan olduğumu söyleyemedim, hiçbir zaman da söyleyebileceğimi sanmıyorum."

Gece makyajımı yapmaya devam ederken düşüncelere dalarak sustum. Saptığım o karanlık sokağı düşündüm, Uygar ve Gece oradaydı. Bir av, avcıdan yardım ister miydi? Düştüğüm tuzaktan habersiz, onlardan yardım istemiştim.

"Haydi Ediz'in bir savaşı vardı," dedim. "Haydi Ediz öfkeliydi, adaleti sağlamak ya da düşmanını yok etmek istedi diyelim. Hiçbir zaman ona hak vermeyecek olsam da belki anlayabilirim ama seni ve Uygar'ı hiçbir zaman anlayamayacağım."

Gece göz makyajımı yapmaya devam ederek, "Bunun bir önemi var mı?" diye sordu. "Olsa bile artık o önem kaldı mı? Hepimiz seçimler yaptık ve bunun bedelleriyle yaşıyoruz." Dikkati yaptığı makyajdan uzaklaşırken bana baktı. "Geçmişi telafi edemeyeceğimi biliyorum, açıkçası böyle bir derdim de yok. Bazı yaralar vardır, onları en çok o yaraları açan iyileştiremez. Aramızdaki böyle bir durum Doğa, ne desem boş. Yine de özür dilerim."

Sakince, "Haklısın," dedim. Özür dilemesi karşısında söyleyebileceğim bir şey yoktu. Gece makyaj yapmaya devam etti.

"Sen ve ben çok farklı insanlarız," dedi. "Belki birbirimizi anlamamız çok zor çünkü ben hiçbir zaman senin yaptığın seçimleri yapmazdım, sen de benimkileri yapmazdın, biliyorum. Savaşma

gücünün olduğunu söyleyemem ama dayanma gücün çok fazla. Ben savaşırdım fakat bu kadarını kaldıramazdım."

"Kaldırabildiğimden emin değilim," dedim acı bir tebessümle.

Far fırçasını göz kapaklarımın üzerinde gezdirirken, "Teselli olsun diye kimseye bu cümleleri kurmam," dedi. "Ne kadar darbe alırsan al hâlâ yıkılmış değilsin ama şunu unutma ki daha fazla darbe almak zorunda da değilsin." Durdu ve fırçayı far paletine götürüp üzerinde gezdirdi. "Ya savaş ya kaç Doğa."

Cevap vermedim. İçini açıp düşüncelerini paylaşan biri hiçbir zaman olmamıştım, bu ketumluğum bir tek Ediz'in yanında kayboluyordu. Yoksa savaşmaya çoktan karar vermiştim ama bunu Gece'ye söylemedim.

"Ediz'in zayıflığı merhameti," dedi Gece, bu kez dikkatini yaptığı makyaja vererek. "Buna zayıflık demek ne kadar doğru, orası tartışılır ama böyle bir yola çıkıyorsan yanına merhameti almaman gerekiyor."

Merhameti düşündüm. Onu ilk kez hissettiğimde çocuktum, acımasızlığı hissettiğimdeyse merhamet hâlâ benimleydi. Merhametin bir koruyucu olduğunu anladığımda bir odada öylece bir noktaya bakıyordum, hayatım mahvedilmişti ve elim intikama uzandığında onu tutmak yerine itmiştim.

Gece haklıydı. Merhamet sahibini korumuyor, onu paramparça etseler dahi bunu yapanları sahibinden koruyordu.

"Ben bu zayıflığa sahip değilim," dedi Gece. "Bu yüzden Ediz'i anlamam da kolay değil çünkü intikam için yola çıkan ben olsaydım seni o gece, kitapçının önünde çoktan öldürmüştüm."

Kaşlarımı kaldırarak, "İnsanlar genelde birlikte hazırlanırlarken daha neşeli konuları konuşurlar," dedim.

Güldü. "Ne yazık ki içinde bulunduğumuz durumdan uzaklaşamıyorum. Bu bana kendini kandırmak gibi geliyor."

"Ediz'in beni öldürmemesinin bir hata olduğunu ima ediyorsun," dedim. "İçinde bulunduğun durumdan uzaklaşamayabilirsin ama düşüncelerini de kendine saklayabilirsin çünkü bu seni gözümde korkunç bir insan yapıyor."

Gece hafifçe kaşlarını çatarak, "İma yok, hata olduğunu da düşünmüyorum" dedi. "Sadece farkındayım. İntikam için çıkılan bir yol zaten karanlıktır, sen ne bekliyorsun ki? O yolun sonu başından

bellidir. Söylediklerim seni rahatsız edebilir, bu bir vicdanının olduğunu gösterir ama anlamıyorsan özünle yüzleşmemişsin demektir."

Fırçayı tekrar far paletinin üzerinde gezdirdi.

"Bir intikam için yola çıktın diyelim Doğa, ne yapardın?" Cevabını beklemediği bir soruydu bu. "Sen ne sanıyorsun, içinde sadece saf iyiliğin olduğunu mu? Nesin sen, melek mi? Beni mi kandırıyorsun yoksa kendini mi?"

Başımı iki yana sallayarak, "İntikam için yola çıkmazdım," dedim.

"Babandan intikam almak istemediğini mi söylüyorsun?" diye sordu şüpheyle.

"İntikam için kimseyi öldürmezdim," diye düzelttim.

"Belki," dedi. "Eğer gerçekten öyleyse senin için sevinirim. İyiliğin de kötülüğün de kimseyi kurtardığını düşünmüyorum, bir insanı asıl kurtaran şartlardır ama şunu da biliyorum: İyilik seni kendi içindeki azaptan kurtarır. Yine de yaşamadığın hiçbir tecrübe hakkında büyük konuşma, insan da zaman da keskin cevaplar veremeyeceğimiz kadar karmaşıktır."

Kaşlarımı çattım. "Kendimize ait doğrularımız, yanlışlarımız olmazsa neden yaşıyoruz?"

"Kendine ait doğrun ya da yanlışın olmasın demedim," dedi. "Hayatın insana ne getireceğini bilemezsin dedim. Dünü referans alarak bugünden bahsedebilirsin ama yarın ne olacağını bilemezsin. Tüm bunları intikam için bir insanı öldürürüm deseydin de söylerdim."

"O zaman sen de büyük konuştun," dedim, Gece makyajımı yapmaya devam ederken ona bakarak. "Ediz'in yerinde olsaydım seni öldürürdüm dedin."

"Doğru," dedi. "Belki de yapamazdım, kim bilir? Belki Ediz'i anlamıyorken kendimi onun yerinde bulurdum. Hayat."

"İçimizde kötülük olabilir ama ben iyiliğe inanıyorum," dediğimde Gece düşünceli gözlerle, "Umarım hep böyle kalırsın," dedi. "Yine de sana bıçak çeken bir insana çiçek uzatmak her zaman işe yaramaz, bunu unutma. Bu, Ediz'de işe yaramış olabilir ama herkes aynı değildir. Kendini korumak zorundasın."

"O zaman kötülüğü yenmenin tek yolunun kötülük olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum.

"Şeytanı yenmenin yolunun onun gibi düşünmekten geçtiğine inanıyorum, doğru," dedi. "Yine de tek yolunun bu olduğunu da düşünmüyorum."

"Diğer yol nedir?"

"Korku," dedi Gece. "Bir insanın kötülüğü hissetmesini de düşünmesini de engellemenin bir yolu var mı bilmiyorum, bu konuda daha pesimist olduğum bir gerçek ama korku insanın o kötülüğü yapmasını engeller, bunu biliyorum. İçgüdülerimiz bizi hayatta kalmaya zorlar ve bu sadece kalbimizin atmasından ibaret değildir. Yakalanıp ceza almaktan, toplumdan dışlanmaktan ve açığa çıkmaktan korkarız. Çoğu insan yaptığı iyiliklerle övünürken yaptığı kötülükleri gizler. Bu, toplum içinde hayatta kalma içgüdüsüdür. İnsanlar bilmiyorken istersen gerçek bir melek ol, gizli kapılar ardında her türlü kötülüğü işleyen bir insanın açığa çıkan tek bir iyiliği onu melek yapacaktır."

Düşünceli bir sesle, "Bu çok acımasızca değil mi?" diye sordum.

"Hayat ve insan," dedi. "İkisinin de kolay olmadığı ortada, değil mi?"

"Ediz korkuyu kullanıyor," diye karşılık verdim. "Hem de başından beri kullanıyor. İnsanların yapabilecekleri kötülükleri bu şekilde bastırıyor."

"Evet," dedi Gece. "Dediğim gibi, kimsenin kalbini söküp çıkaramazsın ama o kalbin içindekileri orada tutup dışarı çıkmasını engelleyebilirsin." Elindeki far paletini kapattı. "Bitti."

Düşüncelere dalarak, "Teşekkür ederim," dedim.

"Sana bunları yaşatan ne öfkeydi ne de nefret, Doğa," dedi Gece. "Kararsızlıktı. Ediz bir karar verdi, intikam alacaktı ama yapamadı. Yapamadığını anladığında durması gerekiyordu ama durmadı. Durmayacaksa sonunu getirmesi gerekiyordu ama getirmedi."

Derin bir nefes alarak elindeki far paletine baktı ve onu makyaj çantasına koydu.

"Ediz'in intikam istemekteki haklılığı tartışılır; bana göre haklıdır, sana göre haksızdır. Yaşam hepimiz için aynı anlama gelse de her insanın hikâyesinde farklılık gösteriyor, bu yüzden onu anladığımızı sanmıyorum. Doğruyu da yanlışı da insan belirliyor. Doğru olan ne? Yanlış olan ne? Cevabı bile zamanla ve insanla beraber değişiyor. Bu yüzden neyin doğru, neyin yanlış olduğunu söylemeyeceğim, bu

beni aşıyor. Kendi doğrularının ve yanlışlarının olması güzel, onların peşini bırakma. Bu senin hayatın."

Kaşlarımı çattım. Gece'nin bana yol göstermeye çalışması tuhaftı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordum. "Niye bana yardımcı olmaya çalışıyorsun?"

Bunun cevabını bilmiyormuş gibi duraksadı. "Günahlarımın kefareti," dedi. "Beni affetmen için de yapmıyorum, kendimi affetmek için yapıyorum."

Soğuk bir dürüstlüğü vardı ama bu soğukluk içimi üşütmüyordu. Gece bana ne kadar mesafeliyse ben de ona o kadar mesafeliydim. İçime dokunamıyordu.

"Gerçekleri söylemek kendini affetmene yetiyorsa zaten suçluluk duymuyorsun demektir," dedim şüpheyle. "Beni mi kandırıyorsun, yoksa kendini mi?"

Gece kaşlarını kaldırdı, bunu benden beklemediğini biliyordum.

"Aptallık yapmış olmam aptal olduğum anlamına gelmiyor," dedim.

Yüzüme dikkatle bakarak, "Öyle görünüyor," dedi. "Neyse." Konuyu kapatmıştı. "Acele edelim de şu işi bitirelim."

Konuyu uzatmadım. Gece'nin söylediklerini düşünürken sessizlik içinde makyajını yaptım, o da sessizliğime eşlik edip kendi düşüncelerine daldı. Bir yanım içinde bulunduğumuz durumu anlarken diğer yanım yaşananları kabullenemeyip kül oluyordu.

Ölümünü kaldıramayacağım birini düşündüm, mesela annemi. Bir cinayete kurban gitseydi ve cinayetin üstü örtülseydi ne yapardım? Ortada bir ceza yoksa adaleti kendim mi yaratırdım? Hissedilen öfke ve nefret acı ve çaresizlikle birleşince insana neler yaptırırdı? İnsanın kendi karanlığında bir sınırı var mıydı?

Bunların cevabını bilmediğim için Ediz'i yargılayamıyordum. Hiç tecrübe etmediğim bir acıya ve çaresizliğe uzaktan bakıp öfkeyi ve nefreti hissetmeden onun yaptıklarını yapmazdım diyemiyordum.

Ediz bu bir savaş demişti, peki bir savaş meydanında suçlu olan kimdi? Savaşı başlatan mıydı, yoksa kaybedene daha fazla kayıplar yaşattığı için savaşı kazanan mı? Suçlu olana karar veren kim olacaktı? Zamanla değişen şartlara uyum sağlayıp dün doğru dediğine bugün yanlış diyen insan mı? Peki bu yanlış zamanla tekrar doğruya dönüşürse o zaman ne olacaktı?

Hayatın ne kadar karmaşık ve derin olduğu gerçeğiyle yüzleşmiştim.

Arabanın camındaki yansımama baktım. Sarı saçlar omuzlarımdan aşağıya dökülüyordu, bambaşka bir insana bakıyor gibiydim. Ayaklarımda beyaz bir bot ve altımda krem rengi, kısa bir tenis eteği vardı. Üzerimdeki beyaz, uzun kollu spor tişörtü dardı ve gövdemi sarmıştı. Dudaklarımdaki parlatıcı, yüzümdeki hafif makyaj saçlarım ve kıyafetlerimle birleşip bambaşka bir kimlik yaratmıştı.

Uygar'ın, "Yok artık," dediğini duydum ve bakışlarımı aynadaki yansımamdan ayırıp sesin geldiği yere baktım. Ediz ve Uygar yan yana durmuş bize bakıyorlardı ve Ediz'in kaşlarını kaldırıp gözlerini ayırmadan bana baktığını gördüm.

Sessizce, bakışlarını üzerimde gezdirerek beni izledi.

Gece önce bana, ardından Ediz'e ve Uygar'a baktı. "Bence kimse bizi tanıyamaz."

Uygar, Gece'nin yanına gittiğinde Ediz olduğu yerde gözünü bile kırpmadan beni izlemeye devam etti. Uygar, Gece'yi dudaklarından öpmeye başladığında onları yalnız bırakma ihtiyacı duyarak Ediz'in yanına gittim.

Ediz dikkatle yüzümü izlemeye devam etti.

"Gerçekten sarışınlardan mı hoşlanıyorsun?" diye takıldım ona. Bana cevap vermek yerine sadece başını iki yana salladı ve bana bakmaya devam etti.

Sessizliğinin ardından bir elini belimde kaydırarak beni kendine doğru çekti ve dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Güzel olmuşsun," dedi. Ardından alaycı bir gülümsemeyle bana baksa da bakışlarındaki durgun ifade değişmedi. "Etek yakışmış."

Bakışlarımı başka bir yöne çevirerek hafifçe güldüm.

Uygar, "Biz de hazırlanalım," dedi.

Ediz elini belimde kaydırarak çekti ve bakışlarını Gece'ye çevirdi. "Arabayı sen kullanacaksın."

"Tamam," dedi Gece. Buna anlam veremediği tek kaşını hafifçe kaldırmasından belliydi ama sorgulamadı.

"Anahtar sende. Doğa'yla arabayı garaj kapısının önüne götürün ama dışarı çıkmayın. Bizim hazırlanmamız uzun sürmez."

Gece hafifçe başını sallayarak tekrar, "Tamam," dedi. "Haydi Doğa."

Önce Gece'ye, ardından tekrar Ediz'e baktım ve hiçbir şey söylemeden arabaya yöneldim. Ön koltuğa oturacaktım ki Ediz, "Arkaya geç," dedi. Omzumun üzerinden ona soran gözlerle baksam da omuz silkerek arka koltuğa geçtim. Nerede oturduğumun bir önemi yoktu.

Gece arabayı çalıştırıp önce Uygar'ın, ardından Ediz'in yanından geçti ve aramızdaki camın ardından Ediz'le birbirimize baktık. Garaj kapısının önüne geldiğimizde Gece motoru durdurdu, beyaz kepengi aydınlatan farları kapattı ve sessizliğe gömüldük.

Oluşan sessizlikten rahatsız olarak Gece'ye, "Benim yerimde olsaydın ne yapardın?" diye sordum. Yaşadıklarımla ve aldığım kararlarla o kadar yalnızdım ki bir arkadaşa ihtiyaç duyuyordum. Gece'yle hiçbir zaman bir yakınlığımızın olacağını sanmıyordum ama dürüstçe, çekinmeden aklından geçenleri söyleyeceğini de biliyordum. Hatta dürüstlüğü acımasızlık seviyesindeydi.

"Senin yerinde olsaydım olaylar bu aşamaya gelmezdi," dedi neden bahsettiğimi anlayarak. Ona sessizce Ediz'i soruyordum. "Muhtemelen çoktan ölmüştüm," diye devam etti.

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle söyledin?"

"Ediz'in acımasızlığı da merhameti de herkese değil," diye karşılık verdi. "Çoğu zaman başını çevirir, insanları umursamaz. Sende tam olarak ne görüyor bilmiyorum ama bence onun içindeki merhameti ortaya çıkaran senin sahip olup benim sahip olmadığım bir şeydi. Belki de sessizliğindi, bilmiyorum. Ediz onunla savaşılmasına alışkın bir insan. Babası için bu yola çıktığına bakma, onunla bile savaşıyordu. Sen ona hiç saldırmadın."

"Sessizliğim mi?" diye sordum, beklediğim cevap bu değildi.

"Bu sadece bir tahmin," dedi. "Onun adına konuşamam."

"Peki olaylar bu aşamaya gelseydi ne yapardın?" diye sorduğumda başını arkaya yaslayarak sıkıntılı bir nefes aldı.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Öyle boktan bir durumun içindeyiz ki bir çıkış yolu bile göremiyorum. Kördüğüm gibi. Başka şartlar altında olsaydık bütün cevaplar ortada olurdu ama bu durumda hiçbir şey bilmiyorum. Sana sadece kendini korumanı söyleyebilirim."

Sustum. Dikiz aynasından gözlerimin içine baktı. "Ediz'e karşı hislerin var, değil mi?"

Bu soruyu beklemediğim için kaskatı kesildim. Gece'nin bakışlarını görebiliyordum; bu, cevabını bildiği bir soruydu. Bu soruyu, öğrenmek için değil, yüzleştirmek için sormuş gibiydi.

"Diyelim ki var," dedim apaçık bir cevap vermek yerine. "Yerimde olsaydın ne yapardın?"

Gece dikiz aynasından bana uzun uzun baktı.

"Birbirinizde ne buluyorsunuz?" diye sordu anlam veremeyerek. "Birbirinize sadece zarar verdiniz."

Kaşlarımı hafifçe çattım. "Ben Ediz'e zarar vermedim."

"Doğa, sen kim olduğunun farkında değil misin?" diye sordu Gece hayretle. "Babanın, abinin, hatta artık aramıza katılan diğer abinin kim olduğunun farkında değil misin? Hiç mi içinde bulunduğun duruma uzaktan bakmadın?"

"Onların yaptıklarından haberim bile yoktu," dedim savunmaya geçerek. Söyledikleri zaten farkında olduğum ve yükünü taşıdığım bir gerçekti.

"Ne önemi var?" diye sordu. "Aslında önemi var ama bu gerçek, Ediz'in sana baktığında gördüklerini değiştirecek güce sahip mi? Atılan soğuk bir bakıştan bile ön yargıya kapılan insandan bahsediyoruz, yeri geliyor sırf sevmediğimiz biriyle yakınlık kurdu diye bir insanı sevmiyoruz. Sence Ediz'in psikolojisi senin bunlardan haberinin bile olmamasını ne kadar umursadı? Sana baktığında saf bir şekilde Doğa Güngör'ü mü gördüğünü sanıyorsun, yoksa ona yaşatılanları mı hatırladı?"

Gece omzunun üzerinden bana baktı. "Bunu ben bile umursamadım Doğa. Keşke insan olaylara sakinlikle yaklaşıp her açıdan değerlendirse ama kimin gücü ve ömrü herkesi anlamaya yeter?"

"Bu çok yanlış," dedim.

"Doğru olduğunu söylemedim ki, olanı söyledim," dedi. "Sorduğun soruya gelirsek, bunun cevabını sana ben veremem çünkü Ediz'i tanıyorum, tarafsız olamam. Verdiğim yanıt tanıdığım adama bakıp taraf tutmamla sonuçlanır." Cümlelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Öyle bir durumun içindeyiz ki haklı ya da haksız bulamıyorum. Ortada büyük bir trajedi var, sadece bunu görüyorum."

Derin bir nefes alarak önüne döndü ve gözlerini arabanın camına dikti.

"Ne yaşadığını, ne hissettiğini sen biliyorsun Doğa. Ne yapacağına karar verecek olan da sensin. Bu senin hayatın. Tekrar söylüyorum, senden tek isteyebileceğim kendini koruman olur. Bunu hangi şartlar altında, kimin yanında, nasıl yaparsın bilmiyorum ama kendini koru."

Derin bir sessizliğin ardından, "Ediz'in yaptıklarına rağmen hâlâ yanında olmam bir hata mı?" diye sordum.

"Evet," dedi. "Bana sorarsan başından beri sessiz kalıp hiç savaşmaman da hataydı ama şimdi dönüp baktığımda bunun seni kurtardığını görüyorum. Bu yüzden artık doğru olan ne, yanlış olan ne bilmiyorum."

Sessizliğe bürünse de düşüncelerinin susmadığını görebiliyordum. İçinde oturduğum karanlıktan dikkatle onu izledim.

İşin içinden çıkamıyormuş gibi, "Boktan bir durum," dedi. "Senin ağzına sıçayım Ediz."

Çıkmazdaydık. Bunu Gece'nin içine sıkıştığı denkleme bakarken daha net görüyordum.

O sırada arabanın kapısı açılınca irkildim ve kapıdan içeri başını uzatan Ediz'e baktım. Gözünde çerçeveli, kare bir cam gözlük vardı. Tek kaşını kaldırıp, "Ne konuşuyorsunuz siz?" diye sordu.

"Sana ne?" dedi Gece. "Her şeyi bilmek zorunda değilsin."

Ediz kaşını daha da kaldırdı. "Yine benden nefret etme saatin gelmiş."

Arabaya binip yanıma oturduğunda Uygar da ön koltuğa geçmişti. Neler olduğuna anlam veremediğini gösteren bakışlarını Gece ile Ediz arasında gezdirirken emniyet kemerini takıyordu. Sonra bana bakıp sadece dudaklarını oynatarak, "Ne oldu?" diye sordu.

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. Verebileceğim bir yanıt yoktu.

"Başım ağrıdı," dedi Gece başını koltuğa yaslayarak. "Gerçekten başım ağrıdı. Nereye gidiyorsak gidelim artık."

Ediz o sırada bana bakıyordu ama ben ona bakmaya cesaret edemedim.

"Arabayı sür," dedi Ediz bakışlarını Gece'ye çevirerek. "Tarif edeceğim."

Garajın kapısı yukarı kayarak açılmaya başladığında Ediz'e bakma cesareti buldum. Karanlıkta rengini seçemediğim bir eşofman takımı giymiş, kapüşonunu kafasına geçirmişti. Gözlüğü tam yüzüne göreydi ve yakışmıştı. Ediz de bakışlarını bana çevirip dikkatle gözlerime baktığında durgun görünüyor olmalıydım.

Ne olduğunu sormasa da üzerimdeki ağırlığı görmüştü ve anlamaya çalışıyordu.

Araba karanlık sokakta ilerlerken Ediz bir elini yüzüme götürüp yanağımı avucunun içine aldı ve parmağıyla yavaşça okşadı. Teması karşısında gözlerimi kapattığımda o kadar doluydum ki ağlasam rahatlayacaktım ama gözyaşlarım bile kaybolmuştu.

"Yüzün ufacık," dediğinde gözlerimi açıp ona baktım, kaşlarını çatmış beni inceliyordu.

Ben de onun yüzünü inceleyerek, "Senin elin çok büyük," dedim. Güldü ama keyifsizdi.

"Ne oldu Doğa?" diye sordu sessizce. Anlayamamaktan, bilmemekten rahatsızdı.

Durgun bir sesle, "Hiçbir şey olmadı," dedim. Yalan sayılmazdı, sadece gerçeklerle acımasızca yüzleştirilmiştim.

Sıkıntılı bir nefes alarak elini çekti ve arkasına yaslanıp kaşlarını çattı. Bu konunun kapanmadığını biliyordum, diğer konularla birlikte ortaya dökülecek anı bekliyordu. Arabaya derin bir sessizlik çöktü ve Ediz'in gideceğimiz yeri tarif ettiği anlar dışında bu sessizlik bozulmadı.

Arkama yaslanıp arabanın ön camından farların aydınlattığı yolu, akan şeritleri izledim. Yol kenarındaki ışıklar ara sıra yüzümüze dokunuyor, ardından yerini karanlığa bırakıyordu.

Başımı yasladığım koltuktan kaldırmadan Ediz'e baktığımda bacaklarını iki yana açarak oturduğunu ve arabanın ön camından yolu izlediğini gördüm. Arabanın içine dökülen ışık dalgın bakışlarını aydınlatıyor, ardından tekrar karanlığın içine gizliyordu.

Ona baktığımı biliyordu ama o bana bakmadı. Sessizliğin içinde dikkatle onu izlememe, ezberlememe izin verdi. Sonunda başımı çevirip önüme baktığımdaysa bakışlarını arabanın ön camından ayırmadan uzanıp elimi tuttu ve büyük avuçlarının arasına alarak gözlerini kapattı.

Şaşkın bakışlarımı ona çevirsem de o bu bakışları görmedi. Kaşları hafifçe çatılmıştı ve huzursuz, belki de korkuyor gibi görünüyordu. Aklından geçenleri merak etsem de sessizliği bozmadan onu izledim.

Araba otelin önünde durana kadar elimi bırakmadı ama bana bakmadı da. Soğuk bir sesle, "Kimseyle muhatap olmayın," dedikten sonra elimi bıraktı ve zarfın içindeki sahte kimlikleri çıkarıp hepimize dağıttı. Kartı elimde tuttum, üzerinde yazan isme bakmadım bile. "Doğruca resepsiyona gideceğiz," diye ekledi Ediz.

Otelin valesi arabaya yaklaştığında Ediz arabanın kapısını açtı. Biz de onu takip ederek arabadan çıktığımızda Gece tek kelime etmeden valenin yanından geçti. Adam ifadesiz bir yüzle arabaya binip direksiyonun başına geçtiğinde dördümüz çoktan otelin girişine yönelmiştik.

Büyük döner kapıdan içeri girdik. Otelin lobisi loş ama rahatlatıcı bir ışıkla aydınlatılmıştı. Sessizce resepsiyona yürüdüğümüzde orada bekleyen adam bizi gördü ve dikkat çekmeden ama biraz tedirgin bir şekilde etrafı kontrol etti.

Resepsiyona ulaştığımızda bizi tanımıyormuş gibi gülümseyerek, "Hoş geldiniz," dedi.

Kimliklerimizi verip kayıtlarımızı oluşturduktan sonra odamıza kadar eşlik etmek için bize katıldı. Sessizce ve tedirgin bir şekilde boğazını temizlemeseydi bizi gerçekten tanımadığını düşünecektim ama kim olduğumuzu biliyordu. Gece ve Uygar kendi aralarında sıradan bir sohbete dalmış, spordan, tenisten konuşuyorlardı. Asansörün önünde beklerken Ediz ve ben sessizdik.

Asansörün kapısı iki yana açıldığında içinin boş olduğunu gördüm. Sakince asansöre bindiğimizde Ediz hemen arkamda, Gece ve Uygar yanımdaydı. Adam önümüzde, sırtı bize dönük halde duruyordu, kravatını sağa sola kaydırmasıyla gerginliğini ele veriyordu.

Asansör ara katlarda dursa da kapı açıldığında karşılaştığımız insanların dikkatini çekmediğimiz bakışlarından belli oluyordu. Kimse bizden şüphelenmedi, herkesin kendince bir gündemi vardı.

Otelin en üst katına ulaştığımızda adamın peşinden asansörden çıktık. Koridorun sonuna doğru yürürken Uygar ve Gece artık rol yapma gereği duymuyordu, sessizlik bizi takip ediyordu. Adam koridorun sonundaki odalardan birinin önünde durup elindeki kartı okuttu ve kapı açıldı.

Uygar ve Gece'ye dönüp sakince gülümseyerek, "Bu sizin odanız," dedi.

"Haberleşiriz," dedi Ediz. Gece çoktan içeri girmişti, Uygar da Ediz'i başıyla onaylayarak adamın elindeki kartı aldı ve içeri girdi.

Adam odanın kapısını kapatıp yürümeye başlayınca sessizce onu takip ettik. Koridorun en sonundaki odanın kapısında durup elindeki kartı kapıya okuttu ve kapıyı bizim için açtı. Ediz odaya geçmem için kenara çekilince hiç vakit kaybetmeden içeri girdim ve Ediz'in adama, "Viski istiyorum," dediğini duydum.

Odanın kapısı kapandığında peşimizden gelen sessizlik her yere yayılmıştı. Ediz kartı yuvasına taktığında loş bir ışıkla aydınlanan odaya baktım. Bir duvarı boydan boya camdı ve şehir ayaklarımızın altına serilmişti. Geçmiş sinsice düşüncelerimin arasında belirdi ve Ediz'in banyodan çıktıktan sonra silahla vurup ittiği adamı hatırladım. Camdan duvara çarpıp yere yığılmıştı.

O gece saçlarımdan damlayan su sanki bu otel odasının zeminine de düşüyordu. Her geçen saniye bizi o geceden biraz daha uzaklaştırıyordu ama paramparça olan ruhumun büyük bir kısmı o otel odasına hapsolmuş gibiydi. Odanın içinde yavaşça ilerleyip sessizce etrafı izledim.

Girişte siyah, deri bir koltuk takımı ve büyük bir televizyon vardı. Odanın diğer ucundaki birkaç basamakla büyük bir yatağın olduğu alana çıkıyordu. Duvarlardan biri çizgili bir aynayla kaplıydı ve odanın içinde ilerlerken başımı çevirip o aynaya baktım. Aynanın çizgileri görüntümü parçalara ayırdı.

Bakışlarımı aynadan ayırıp Ediz'e baktığımda dikkatle beni izlediğini gördüm.

Sessizlik bozulsun diye, "Güzel oda," dedim ama cevap vermeden beni izlemeye devam etti. Sessizlik yeniden bizimleydi.

Odanın kapısı tıklatılınca Ediz gözlerini benden ayırıp kapıya yöneldi. Bakışlarımı tekrar aynaya çevirip omuzlarımdan dökülen sarı saçlara baktım. Sanki uzun süre aynaya baksam koyu renkli saçlarımı ve çıplak omuzlarımdan süzülen su damlalarını görebilecektim.

Ediz elinde bir viski şişesi ve kadehle geri geldiğinde, "Ertan Bey'i aramam lazım," dedi. Bakışlarında benimle konuşacağını, hiçbir yere kaçamayacağımı belli eden bir kararlılık vardı.

Tek kelime etmeden ona baktım. Ediz odanın içinde ilerleyip tekli koltuklardan birine otururken gözlerimle onu takip ettim ve sessizce onu izledim. Telefonunu çıkarıp bir numara tuşladıktan sonra telefonu başı ile omzu arasına sıkıştırıp koltukta öne kaydı. Viski şişesini açıp önündeki sehpaya koyduğu kadehi doldurmaya başladı. Çıkarmadığı gözlüğü onu olduğundan daha büyük ve olgun gösteriyordu.

Başını kaldırıp bana baktığında göz göze geldik. Telefonla konuşmaya başlamıştı ama bakışlarını benden ayırmadı. Ne düşündüğünü bilmesem de kaşlarını hafifçe çatması gözlerimdeki sessizliği işittiğini gösteriyordu.

Ediz zihnimin içinde kendinden emin bir tavırla, "İstersen sonsuza kadar sus ama ben zaten senin bir bakışından ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlarım Doğa," dedi. "Duymamı istemediğin cümleler mi kurdun? Sen daha kendi içinde kendinle konuşmazken ben seni zaten duyuyordum."

Kaybolduğum yerde beni bulması bana kendimi hem güvende hem de savunmasız hissettiriyordu. Herkesten saklanabilirdim ama Ediz'den kaçacak yerim yoktu.

Bakışlarımı ondan çekip odadaki aynaya yöneldim. Attığım her adımda yaşananlar peşimden geliyordu. Gece'nin söyledikleri hemen arkamdaydı, nefesini ensemde hissediyordum.

Gece'nin acımasızca, "Doğa, sen kim olduğunun farkında değil misin?" diye sorduğunu duydum.

Bir insanın kim olduğunu belirleyen neydi? Kim olduğumuz bizimle ilgiliydi, kimliğimizse insanların bize baktıklarında gördükleriydi. Bakışlar ve düşünceler içinde bir hapishanedeydik.

Aynanın önünde durup gözlerimin içine baktım. Sarı saçlarıma ve makyajıma rağmen aynada gördüğüm benim gözlerimdi. Bakışlarımdaki yorgunluğun yanı sıra aynalarda uzun zamandır beni karşılayan bir soğukluk ve mesafe vardı.

Ediz telefonda konuşurken sesini duysam da kelimelerine odaklanmadım. Elimi başıma götürdüm ve peruğu yavaşça çıkardım, özgür kalan koyu renkli saçlarım omuzlarımdan aşağı döküldü.

Sanki Gece yanı başımda durmuş, "Babanın, abinin, hatta artık aramıza katılan diğer abinin kim olduğunun farkında değil misin?" diye soruyordu. "Hiç mi içinde bulunduğun duruma uzaktan bakmadın?"

Zihnimin içinde ona cevap vererek, "Hayır, bakmadım," dedim. "Baksaydım daha farklı olur muydu?"

Sessizlik beni karşıladı.

Sonra bu sessizliğin üzerine ağır ağır kar taneleri süzülmeye başladı ve ben dalgın gözlerle aynadaki yansımama bakarken düşüncelerim beni soğuk bir kış gecesine sürükledi. Karanlık gökyüzünde uzanıyor, yavaşça yüzüme konan kar tanelerinin arasında geceyi izliyordum. Sessizlik peşimden sürüklenmişti ama aynadaki görüntümden de otel odasından da çok uzakta, üzerine karın örtüldüğü bir bahçenin içindeydim.

Zihnimin kapıları nereye açtığını anlamam yalnızca birkaç saniyemi aldı. Levent Çağıran'ın Bilkent'teki evinin bahçesinde, öldürüldüğü yerdeydim. Bahçenin bir köşesinde duruyordum ve dudaklarımdan dökülen nefesim bir sis bulutu halinde soğuk havaya karışıyordu.

Sonra onu gördüm, Ediz'i. Bahçenin ortasında durmuş bana bakıyordu. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Yalnız değildik. Bahçenin diğer ucuna, gölgelerin arasına saklanan kişi babamdı. Başka bir köşesinde Atalay, onun karşısında da Gökhan vardı.

Ortamızda duran Ediz'i bakışlarımızla kuşatmıştık ama o sadece bana bakıyordu.

Yerim burasıydı. Mahkûm olduğum yer ailemle birlikte bu bahçenin köşesiydi. Kim olduğumun cevabı buradaydı, ben Doğa Güngör'düm ve Güngör ailesine gölge gibi çöken bir günah vardı.

Geçmişten gelen ve kime ait olduğunu bile hatırlamadığım bir ses, "Kader, Tanrı ve insan arasındaki en büyük sırdır," dedi. Oysa bu sırrın ortakları vardı ve bütün ortaklar Levent Çağıran'ın öldürüldüğü bu bahçede toplanmıştı.

Dalgın gözlerle saçlarımın arasından geçirdiğim parmaklarım beni içinde bulunduğum ana çekti ve zihnimin kapıları kapandı. Aynadaki yansımada gözlerime baktım, bakışlarımdaki soğukluğa kadar gözlerimi babamdan almıştım. Sonra sakince saçlarımı sol omzumda toplayarak aynadan Ediz'e baktım. Onun da dikkati yaptığı konuşmadan çok benim üzerimdeydi, aynadan göz göze geldik.

Gece zihnimin içinde, "Birbirinizde ne buluyorsunuz?" diye sordu. "Birbirinize sadece zarar verdiniz."

Gerçekler içimi yakarken ellerimi saçlarımdan çekip bütün dikkatimi Ediz'e verdim ve aynadaki yansımasından onu izledim.

Kaşlarını çatarak telefonda konuştuğu kişiye, "Duymadım," derken Ediz'in bakışları hâlâ üzerimdeydi. Dikkati tamamen dağılmıştı, artık karşı tarafı dinlemiyordu. "Bu konuşmayı yarın yapalım mı?"

Gözlerini benden ayırmadan sabırla karşı tarafın konuşmayı bitirmesini bekledi. Ardından sadece, "İyi geceler," deyip telefonu kapattı ve önündeki sehpaya koydu. Odaya çöken sessizliğin içinde arkasına yaslanıp beni izledi. Bakışları derindi.

"Haberiniz olsun diye söylüyorum," dedi Gece geçmişin içinden. "İkiniz de ateşle oynuyorsunuz."

Haklıydı, ateşle oynuyorduk. O ateşten uzaklaşmamız lazımdı, bunu da biliyordum ama içimde o kadar güçlü bir dürtü vardı ki beni yakacak olan ateşten kaçmak yerine ona doğru yürüyordum. Sanki bir kara deliğin çekim alanına girmiştim ve yörüngesine kapılan her şeyi, ışığı bile içine çeken bu güçten kurtulmak için artık çok geçti.

Zihnimde beliren o görüntüyü hatırladım. O karanlık bahçenin içinde, yağan karın altında benim yerim Ediz'in yanı değildi, onun yeri de benim yanım değildi. Biliyordum. Gözlerim gözlerine dokundukça o ateş daha da harlanıyor, sadece bizi değil her yeri yakacak kadar büyüyordu ve artık durdurmak için çok geçti.

Ediz yaslandığı yerden doğrulup uzun parmaklarıyla kadehini aldı ve viski şişesiyle beraber yavaşça oturduğu yerden kalktı. Bana doğru yürümeye başladığında üzerimdeki etkisi çenemi hafifçe dikleştirmeme neden oldu, duruşum zaten dikti.

Telaşsız adımlarla bana doğru yürümeye başladığı sırada aklından geçenleri merak ettim, bana baktığında gördüğü neydi? Viskisinden bir yudum alıp kadehi ve viski şişesini yanımızdaki masaya bıraktı ve arkama geçip aynadan bana baktı.

Aynadaki yansımadan birbirimizi izlerken sanki o soğuk ve karanlık bahçenin ortasına yerleştirilmiş bir aynaya bakıyorduk. Kar taneleri gökyüzünden dökülüyor ama bize dokunamıyordu.

"Sen ve ben, Ediz," dedim dalgın bir sesle. "Tüm bunları yaşamak zorunda mıydık? Başka bir yolu yok muydu?"

Yaşananlardan çok, yaşanamayanlar canımı yakıyordu. Açılan yaralar iyileşirdi ama zaman kimseye bir şans daha vermezdi.

Ediz sessizce beni izledikten sonra, "Daha kötüsü yaşanabilirdi," dedi. "Daha iyisi yaşanmazdı."

Belki de artık kabullenmenin vakti gelmişti. Kabullenmekse insanın içine soğuk bir sakinlik yayıyordu, o sakinlikle Ediz'e baktım. Başlangıcımız karanlık bir bahçeydi, soğuk bir kış gecesiydi. Seçimlerimiz daha farklı olsaydı bile değişen ne olurdu? Levent Çağıran bir gece bir silahın namlusunun ucunda can vermişti ve her şeyi değiştirseydik bile bunu değiştiremezdik çünkü bu seçimi yapan biz değildik.

Bir başkasının seçimi kadere müdahale etmişti.

"Gece sana ne söyledi?" diye sordu, kaşlarını çatmıştı.

Sakin bir sesle, "Gerçekleri," dedim.

"Gerçekleri söylemek için ilk önce onları görmek gerekiyor," dedi Ediz şüpheyle. "Gördüğünü nereden biliyorsun?"

"Çünkü o gerçekleri ben de görüyorum," dedim ve arkamı dönüp Ediz'in yüzüne sakince baktım. "Yetmez mi?"

Gözlerini gözlüğünün ardından yüzümde gezdirdikten sonra gözlerime baktı. Kuşkulu bir sesle, "Neymiş bu gerçekler?" diye sordu.

Ediz'in gözlerinin içine bakarken Gece'nin, "Ediz'e karşı hislerin var, değil mi?" diye soran sesini duydum.

Gözlerimi kaçırıp başka bir yöne baktım.

"Beni durdur," diye seslendi Ediz geçmişin içinden bana. "Beni durdur yoksa bu bizim felaketimiz olacak."

Asıl felaket kalbimde yaşıyordu.

Ediz iki parmağıyla çenemin ucunu tutarak yüzümü kendine çevirdi. Aklımdan geçenleri duyabilirmiş gibi çekinerek gözlerinin içine baktığımda, "Yapma," dedim.

Elini çenemden çekip bana doğru yürüdüğünde ben de geri geri gittim ama sırtım aynanın soğuk yüzeyine dokunduğunda kaçacak bir yerim kalmamıştı. Ediz aramızdaki mesafeyi iyice kapattığında onu durdurmak için bir elimi göğsüne koydum.

"Yapma."

"Konuş benimle Doğa," dedi ama gözlerimi gözlerinden ayırmadan öylece ona baktım.

Gözlerim dolmaya başladığında kalbimdeki gerçek benim felaketime dönüşüyordu. Kendi çaresizliğimde ve acımda yalnızdım. Bu gerçekle ne yüzleşebilirdim ne de onu ortaya çıkarabilirdim.

Ediz'i hafifçe iterken kırılgan bir sesle, "Yapma," dedim.

Elimle uyguladığım güç onu yerinden bile kıpırdatmazdı ama gözlerimde parlayan yaşları görünce onu kendimden uzaklaştırmama izin verdi. Ayna ile onun arasından kaçar gibi çıkarak uzaklaştığımda sırtım ona dönüktü ve yanaklarıma dökülen yaşları görmedi.

"Doğa," deyince gözlerimi kapattım ve oradaki karanlığa saklanmaya çalıştım ama kaçmaya çalıştığım şey benim içimde saklanıyordu. İnsan kendinden nasıl kaçabilirdi?

Gözlerimi açıp parmaklarımı gözlerimin altından kaydırarak gözyaşlarımı sildim.

İnsan yaşamak zorunda kaldıklarından ibaret Doğa, dedim içimden kendime. *Herkes kalbinde taşıdığı bir sır, bir acı, bir eksiklikle ölüyor.*

Ediz'in masanın üzerine koyduğu viski kadehi gözüme çarptı. Elinde bir içki şişesiyle bir koltukta sabahı beklediği geceler aklıma geldi. Benim içinde süzüldüğüm boşluktan o da mı süzülmüştü? Hayat beni Ediz Çağıran'ı anlamaya mahkûm mu etmişti? Yoksa çok basit bir denklemin içinde aslında bütün insanlar aynı mıydı?

"İnsanı insan yapan duygularıdır," dedi Ediz zihnimin içinde. Dağ evindeydik. "Sadece onları birbirimizden daha farklı ifade ediyoruz. Çok farklı görünsek de hepimiz özümüzde aynıyız ve kendine yeterince dürüst olur, kendini yeterince iyi tanırsan bütün insanları tanırsın."

"Tadı sana ağır gelebilir," dedi ben kadehe bakarken.

Omzumun üzerinden ona baktım. "İşe yarıyor mu? Rahatlatıyor mu?"

"Uyuşturmak hiçbir yarayı iyileştirmez," dedi.

Gözlerinin içine bakmaya devam edip, "Sen neden içiyorsun o zaman?" diye sordum.

"Kendi yaralarımın hiçbir zaman iyileşmeyeceğini bildiğimden."

İtirafı karşısında duraksadım ve ne diyeceğimi bilemedim. Zaten söylenecek bir söz yokmuş gibi bir beklentisi de yoktu. Yavaşça yanıma gelip masadaki kadehi aldı ve bana uzattı.

"Ufak bir yudum al."

Sessizce kadehe uzandığımda parmaklarım eline değdi ve bakışlarım gözlerinde duraksadı. Gözlerimi kaçırarak kadehi aldım, dudaklarıma götürdüm. O sırada Ediz beni izliyordu. Kehribar rengi içki kadehin içinden kayıp dudaklarımın arasına aktı ve boğazımı yaktı. Kaşlarımı çatarak dudaklarımdan uzaklaştırdığım kadehe baktım.

Ediz güldü ama keyifsizdi. "Ağır gelebilir demiştim."

Yorum yapmadan viskiden bir yudum daha aldım ama bu seferki daha küçük bir yudumdu. Kanıma karıştığında nasıl bir etki yaratacağını, içimdeki acıya nasıl dokunacağını merak ediyordum çünkü benim de hiçbir zaman iyileşmeyecek yaralarım vardı.

"Bu kadarı yeterli," dedi Ediz uzanıp kadehi elimden alarak. "Alkole alışkın değilsin; kaçmak isterken, kaçmak istediklerine kendi ayaklarınla koşabilirsin."

Kadehi masaya koyarken onu izledim.

"Şimdi bana ne olduğunu anlat," dedi. Bu konuyu kapatmayacağı belliydi.

Kararlı bakışlarına karşılık vererek, "Bilmek neyi değiştirecek?" diye sordum.

"Benden saklanmamış olacaksın," dedi. "Bunu değiştirecek."

"İstemiyorum," dedim kararlılıkla. Tek kelime etmedi ama bu konuyu kapatmayacağı bakışlarından bile okunuyordu, kelimelerine gerek kalmıyordu.

Niye bu kadar üstüme geldiğini anlayamıyordum. Bilmek gerçekten neyi değiştirecekti? Bana yine bir yol mu gösterecekti, hiç iyileşmeyecek bir yarayla nasıl yaşayacağımı mı öğretecekti? Yalnızlığıma acılar eklemişti. Başını çevirmek unutmasına yetmeyecekti, bu belliydi. Bir hatıranın, bir acının, hatta bir mutluluğun ortakları varsa unutmak mümkün değildi, unutmak için uzanıp yaşananları benden mi silecekti?

"O kadar bencil bir adamsın ki Ediz." Kelimelerimin keskinliğine rağmen sesim sakindi. "Beni düşünürken bile aslında o kadar kendini düşünüyorsun ki."

Etkilenmemişti. Karşımda durup bana bakmaya devam etti. Başka bir yöne bakarak başımı iki yana salladım ve ondan uzaklaşmak için bir hamle yaptım ama uzun parmaklarıyla bileğimi kavradı.

Önce bileğimi tutan eline, ardından gözlerine baktım. "Kaçma," dedi.

"Ne söylersem söyleyeyim seni etkilemeyecek, değil mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi.

"Ya seni istemiyorsam Ediz? Ya artık senden saklanmak istiyorsam?"

Gözlerini kıstı, dikkatle gözlerimin içine baktı. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmiyordum ama bakışları kendisinden bile daha sessizdi.

Soğuk bir sesle, "Öyle mi?" diye sordu ama cevap beklemedi. Beni birden kendine doğru çekti ve yerlerimizi değiştirerek geri geri gitmemi sağladı. Kalçam masaya dokunduğunda bir kolunu belime sarıp beni masaya oturttu ve bacaklarımın arasına girip yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

Dudakları dudaklarıma dokunmak üzereyken durup, "Aynı cümleyi bir daha kur," dedi.

Ben nefesim kesilmiş bir halde ona bakarken o meydan okuyan gözlerle bana bakıyordu. Kurduğum cümlelerin onun üzerinde böyle bir etki yaratacağını tahmin etmemiştim, sanki ona hakaretler etseydim öylece yüzüme bakacaktı ama bu cümleleri kaldıramamıştı.

"Söyle," dedi.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım, buna gerçekten hazırlıksız yakalanmıştım. Bakışları sertti ve onu bu kadar öfkelendirenin ne olduğunu anlamaya çalıştım, sonra ardı ardına devrilen düşüncelerimin arasında yanıldığımı anladım. Bu öfke değildi. Canını yakmıştım.

Dudaklarına doğru, "Ediz," dedim sessizce.

"Söyle," diye üsteledi.

Bakışlarımı yüzünde gezdirerek tekrar gözlerine baktığımda orada bir ateş yanıyordu. Benimse buz gibi bir sakinliğim vardı.

Yakınlığı dikkatimi dağıtıyordu, hatırlatıyordu, unutturuyordu.

"Ne bekliyordun?" Bu soru hep bana yöneltilmişti, şimdi sorma sıra bendeydi. "Olması gereken başından beri bu değil miydi?"

"Ne olduğunu bana anlatacaksın," dedi Ediz, aksini kabul etmediğini gösteren bir sesle.

Kararlılıkla, "Hayır," dedim. Bu konu onu ilgilendirmiyordu.

"Doğa." Birbirimizin gözlerinin içine meydan okuyarak bakıyorduk.

Soğuk bir sesle, "Ben senden bağımsız bir insanım Ediz," dedim. "Bildiğim her şeyi bilmek, duyduğum her şeyi duymak, gördüğüm her şeyi görmek zorunda değilsin."

Ediz benden uzaklaşarak yüzüme baktığında bakışları sertti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu bakışları kadar sert bir sesle. "Seni kendi haline bırakıp kaybolmanı mı izleyeyim? Yaşadıklarının altında ezilmene mi müsaade edeyim?"

Başka bir yöne bakarak bakışlarımı sabit bir noktaya kilitledim. Düşüncelerimin arasından baktıklarımı görmüyordum bile, sadece düşünüyordum ve sessizdim. İçimdeki buzun çatladığını, çatlakların arasından alevlerin yükselmeye başladığını hissediyordum. Bu konuşmayı yapmak için doğru bir zaman değildi.

Sakince masadan inip uzaklaşacağım sırada Ediz önüme geçerek beni engelledi.

"Yine mi kaçıyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Kaç Doğa, bakalım bu sefer nereye kadar kaçabileceksin?"

Bakışlarımı ona çevirdiğimde onun gözlerinde parlayan ateş artık benim gözlerimde de olmalıydı.

Buz gibi bir sesle, "Yeter Ediz," dedim.

"Sen bana bir dürüst olsana," dedi bakışlarıyla üzerime gelerek. "Bunu yapabilmen için başta kendine dürüst olman gerekiyor, o ayrı konu. Dürüstlükse korkusuzluk ister. Korkusuz olsana. Ne istiyorsun?"

Söylediklerinin doğru olması beni daha da öfkelendirirken onu bütün gücümle ittim. Ediz adım adım gerilerken ben de üzerine yürüdüm.

"Biraz nefes almak istiyorum!" diye bağırdım ve onu tekrar ittim. "Anlıyor musun? Konuşmak istemiyorsam susmanı istiyorum!"

"Tamam, haydi susalım," dedi alaycı bir gülümsemeyle ama onun da gözleri öfkeyle parlıyordu. "Biraz daha susalım. Yarın olsun, yine susalım. Siktiğimin her şeyine susalım!"

Bağırınca onu bir kez daha ittim ama bu sefer ellerimi geri çekmeme fırsat bırakmadan bileklerimi sertçe kavradı, o birkaç adım gerilerken beni tuttuğu için ona doğru sürüklendim. Bedenim bedenine çarptığında dudaklarımız yine birbirine bir nefes kadar yaklaştı. Gözlerini bile kırpmadan gözlerimin içine baktı ve uyarı içeren bir ses tonuyla, "Doğa," dedi.

Ondan korkmadan bakışlarımı gözlerinin arasında gezdirerek, "Sessizliğim her zaman işine gelmedi mi?" diye sordum.

Gerginliğin kıvılcımı bir kavgayı alevlendirmişti, biliyordum ama bu yangının sonunda kim kimi yakacaktı bilmiyordum. Ediz haklıydı, kaçıyordum ve belki de bunun sebebi yanmaktan korkmamdı ama zaten kül olmamış mıydım?

Bütün mesele biraz cesur olmaktı.

"Böyle mi düşünüyorsun?" dedi gözleri daha da alevlenirken. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

Bileklerimi ellerinden kurtarmaya çalışarak, "Yalan mı?" diye sordum ama beni bırakmadı. Bu, hissettiğim gerginliği daha da artırırken, "Söylesene!" diye bağırdım. "Yalan mı?"

"Öyle mi?" diye sordu ürkütücü bir sesle. "İşime geldi, öyle mi?"

"Evet, öyle!" dedim gözlerinin içine bakarak.

Karanlık bir ifadeyle gülerek bileklerimi bırakıp benden uzaklaştı. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp başka bir yöne baktı ve başını iki yana salladı. Bir süre öyle durduktan sonra dudaklarındaki gülüş yavaş yavaş yok oldu. Tekrar bana baktığında gözleri kuyular kadar karanlık ve derindi.

"Sen neyin farkındasın ki bunun farkında olasın?" dedi buz gibi bir keskinlikle. "Sen neyin farkındasın?"

Sorduğu soru buzdan bir bıçak gibi kalbime saplanınca başka bir yöne bakarak elimi alnımdan saçlarıma kaydırdım. Soruyu o kadar kendinden emin bir sakinlikle sormuştu ki bağırsaydı bu kadar etkili olmazdı. Gece de beni bu sorunun farklı bir yönüyle yüzleştirmişti ve karşısında savunmasızdım.

Ediz'e bakarak, "Bunun ne önemi var?" diye sordum. "Farkında olsaydım daha mı farklı olacaktı?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Daha farklı olacaktı."

Yaşananların daha farklı olmasına yönelik arzum o kadar güçlüydü ki kurduğu cümle bana ağır geldi. Öyle büyük bir acı hissettim ki çaresizlik yanında öfkeyi de getirdi.

"Sorumlusu benim, öyle mi?" diye sordum gülerek. Üzerine yürüdüm ve tam karşısında durarak gözlerinin içine baktım. "Yaşadıklarımı hak ettiğimi de söyleyecek misin?"

Gözlerimin içindeki acıya, çaresizliğe ve öfkeye baktı. Bakışları daha da sertleşirken uzanıp çenemi tuttu ve yüzümü yüzünün hizasına getirdi, elini çenemden çekmedi.

"İşte bundan bahsediyorum," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Bakıyorsun ama görmüyorsun. Duyuyorsun ama dinlemiyorsun. Bak bana Doğa. Gerçekten bak bana."

Gözlerim yanmaya başladığında dişlerimi birbirine bastırarak içimdeki çaresizlikle savaştım. Kelimelerimin üzerine sessizlik örtülse de düşüncelerim avaz avazdı. Sessizliğimi bozmayınca Ediz çenemi bıraktı, bakışlarımı ondan ayırmadım.

Saniyeler zamanın nabzı gibi atarken, "Sen gördün de ne oldu?" diye sordum. Ardından, "Sen dinledin de ne oldu?" diye bağırdım. "Sen farkında oldun da ne oldu?"

"Bütün seçimleri ben yaptım lan!" dedi öfkeyle. "İyisine de kötüsüne de ben karar verdim! Sen neredeydin?"

Haklı olmasının getirdiği öfke ve acıyla, "Senin seçimlerinin sonuçlarını yaşayan bendim!" diye bağırdım.

Karşı karşıya gelmiştik ama hiç savaşmamıştık. Birbirimizin gözlerinin içine bakarken birimizin değil, ikimizin de cephe aldığı ilk savaştı bu. Kim kazanacaktı, kazanmanın bir önemi var mıydı bilmiyordum ama bu gece bir yıkım olacaktı. Belki de kaybeden ikimiz olacaktık.

Öylece karşımda durmuş bana bakarken ne düşündüğünü bilmiyordum ama birden uzanıp kolumu tuttu ve beni sertçe çekmeye başlayınca, "Bırak beni!" diye bağırdım. Aldırmadı.

"Bırak!"

Direnişlerime aldırmadan beni aynanın önüne çekti ve çırpındığım için dağılan saçlarımın arasından aynadaki yansımamıza baktım.

"İyi bak," dedi sertçe. "İyi bak! O seçimlerin sonuçlarını yaşayan sadece sen misin?"

Aynada bir kayıp, bu kaybınsa bir adı vardı.

Ediz Çağıran ve Doğa Güngör.

İçimde bir fırtına sessizce kalbime tırmanıyordu, belki de bu fırtına zaten kalbimden doğuyordu. Aynada bambaşka bir hayatın, bambaşka yolların soluk gölgesi vardı ve bu gölge her saniye daha da yok oluyordu.

Yanımdan ayrılıp beni aynanın önünde yalnız bırakmadan önce, "Gerçekleri görene kadar bak!" dedi.

Ben aynaya bakarken Ediz masaya gidip kadehi aldı, viskiyi içtikten sonra elindeki kadehe baktı. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama sakinleşmediğini biliyordum, buz gibi durmama rağmen benim içimdeki ateş de sönmemişti.

"Beni mahveden, işime geldiğini söylediğin sessizliğindi!"

Tek kelime etmeden, hatta hiç tepki vermeden aynaya bakmaya devam ettim. Sanki ayna karanlık bir sokağın ortasındaydı ve aynadaki yansımadan o sokağın içinde koşarken kendimi izliyordum. Gece ve Uygar o sokaktaydı. O gece kar yağmamıştı ama şimdi aynadaki yansımama bakarken Levent Çağıran'ın öldüğü gece yağan kar o sokağa dökülüyordu.

O kar bütün yaşanmışlıkların üzerine yağmaya başladı. Sanki aynanın karşısında durmuş kendi yansımama bakarken başımı kaldırsam yavaşça süzülecek, yüzüme konacaktı.

Gerçek neydi, görmem gereken kimin gerçekleriydi bilmiyordum ama bir ölümü örten bu kar hepimizin ortak gerçeğiydi.

Başımı ona çevirdiğimde Ediz elindeki boş kadehi sertçe masanın üzerine koyup masaya yaslandı ve gözlerini kapattı. Sakinleşmeye mi çalışıyordu, yoksa aklından geçenlerle içindeki ateşi mi harlıyordu? Bilmiyordum.

Yavaşça aynanın önünden ayrıldığımda çok sakin görünüyor olmalıydım ve hem aklımdan hem de kalbimden geçenlere rağmen bunu nasıl başardığımı bilmiyordum. Bu sessizlik derin ve huzurlu bir sessizlik değildi, fırtınanın izlerini taşıyordu.

Gece'nin sesi adımlarımı takip ederek, "Sende tam olarak ne görüyor bilmiyorum ama bence onun içindeki merhameti ortaya çıkaran senin sahip olup benim sahip olmadığım bir şeydi," dedi. "Belki de sessizliğindi, bilmiyorum. Ediz onunla savaşılmasına alışkın bir insan. Babası için bu yola çıktığına bakma, onunla bile savaşıyordu. Sen ona hiç saldırmadın."

Bütün mesele bu muydu gerçekten? Savaşarak kaybedeceğim bir savaşı sessiz kalarak mı kazanmıştım?

Ediz'in karşısında durup gözlerinin içine baktım. "Seni durduran benim sessizliğim miydi?"

"İstediğinde görebiliyormuşsun," diyerek iğnesini bana batırdı ama ona aldırmadım.

"Ya seninle savaşsaydım?" diye sorduğumda hiç tereddüt etmeden, "Kaybederdin," dedi.

Evet, kaybederdim. Bunun sebebi onun benden daha güçlü ya da zeki olması değildi, belki benden daha güçlü ve zekiydi ama asıl sebep her savaşın bir kuralı olmasıydı. Ediz savaşmayı kuralları kendisi yazacak kadar iyi biliyordu.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Ya bu sessizliğim bozulsaydı?" diye sordum. "Yaşananlar yine de seni mahvetmez miydi?"

Cevap vermeden gözlerimin içine baktı.

Bu sakinliğin içinde gözlerim dolarken, "Yaşananlar beni her şekilde mahvetti," dedim.

Gözlerimde parlayan yaşları görünce Ediz'in bakışları daha da sertleşti. Ağlamam ona dokunuyordu, artık bunu biliyordum.

"Aklımın alamayacağı kadar bencil bir adamsın Ediz," dedim kırgın bir sesle. "Seninle savaşırsam kaybedeceğimi biliyorsun ama sessizliğime katlanamayıp seninle savaşmamı istiyorsun."

Gözünü bile kırpmadan gözlerimin içine bakıyor ama düşüncelerine ya da hislerine dair tek bir açık vermiyordu.

"Kes şunu," dedi.

Kaşlarımı kaldırarak, "Neden?" diye sordum. "Gerçeklere bakmamı söyleyen sen onları duymaya tahammül edemiyor musun?"

"Kes şunu!" diye bağırdı.

Sakinleşmek için gözlerimi kapattım ama bu beni sakinleştirmekten çok, içimdeki fırtınaya çekti. Ediz'e olan kırgınlığımın derinliğiyle bu fırtınanın içinde yüzleştim. Bu kırgınlık bana kendimi daha da çaresiz hissettirdi ve çaresizlik öfkeyi bir maske gibi yüzüne geçirdi.

Gözlerimi açarak, "Konuşmamı isteyen sendin," dedim. "Kaçtığımı söyleyen sendin!"

"Karşıma geçip bağırıp çağırıyorsun diye kaçmadığını mı sanıyorsun?" diye sordu alaycı bir öfkeyle.

Onun öfkesi bir dalga gibi benim öfkeme çarptı ve yıkıcı bir duygu yoğunluğu hissettim.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Her şeyi nasıl mahvettiğini konuştuk," dedim.

"Anlamadım..." dedi kaşlarını çatarak.

"Gece'yle," dedim ona bu tartışmanın başlangıcını hatırlatarak. "Senin her şeyi nasıl mahvettiğini konuştuk."

Gözlerinde bir ateş parladı ve ben ona ne düşünmesi ne de konuşması için zaman tanıdım.

"Kararsızlığını konuştuk," dedim aynı sakinlikle ama bir ateş de benim onun gözlerinden ayırmadığım gözlerimde parlıyordu, biliyordum. "Senin o her şeyi mahveden merhametini ve acımasızlığını konuştuk."

Bakışlarındaki ateş daha da harlandı ama Ediz tek kelime etmeden gözlerime baktı.

"Benim kim olduğumu konuştuk," dedim. "Doğa'yı değil, Doğa Güngör'ü."

Kaşları daha da çatılırken, "Gece sana ne söyledi?" diye sordu.

"Kendimi korumam gerektiğini," dedim sakince. "Şimdi fark ediyorum ki bunu duymak çok manasızdı. Geç kalınan her şey çok manasız ve Gece bunu söylemek için çok geç kaldı."

"Bunu birinin sana söylemesine ihtiyacın yok," dedi Ediz. "Kendini koruman gerektiğini bilmen gerekiyordu."

Hayretle ona baktım. "Nasıl oluyor da suçlu bir şekilde ben oluyorum?"

"Suçlu değil, savunmasızsın Doğa," dedi. "Ne sanıyorsun, yaptıklarımın sorumluluğunu almayıp sana yıkacağımı mı? Kafandaki Ediz böyle bir adamsa sikeyim böyle işi çünkü o adam ben değilim."

Savunmasız olduğumu duymak içimdeki öfkeyi dalgalandırdı. Bu, Ediz'in haklı olduğunu bilmenin getirdiği bir öfkeydi, daha çok kendimeydi.

Ediz'in gözlerine uzun uzun baktım. "Bu konuşma burada bitti."

Kaşlarını çattı.

Ediz'den de yüzleştirildiklerimden de uzaklaşma ihtiyacı duyarak, "Duşa gireceğim," dedim ve yanından geçip banyoya yöneleceğim sırada Ediz bir elini karnımın üstüne koyarak beni durdurdu.

"Bir yere gitmiyorsun," dedi.

Önce eline, ardından yüzüne baktım. "İzin verir misin?"

"Kaçmana izin vermeyeceğim," dedi gözlerimin içine bakarak. Bakışları ruhumu darmaduman ediyordu.

"Yeterince aşağılandım Ediz," dedim.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Derdim seni aşağılamak değil," dedi.

"Yeterince aşağılandım," diye tekrar ettim. Bahsettiğim aramızda geçen konuşma değildi, bu bir yüzleşmeydi ve yüzleştiğim bütün hatalar aşağılanma hissiyle derimin altına sızıyordu.

Ediz ne demek istediğimi anladı. Elini karnımdan çekerek geçmeme izin verse de bakışlarını gözlerimden ayırmadı. Yanından geçip birkaç adım attıktan sonra durdum ve gözlerim otel odasının boşluğuna tutundu.

Omzumun üstünden Ediz'e bakıp, "Pişman mısın?" diye sordum. "Beni tanıdığın için pişman mısın? O gece beni öldürseydin hiçbir şey şu an olduğu kadar zor olmayacaktı."

Bu, cevabını beklemediğim, belki de beklemekten korktuğum bir soruydu ama içimden geçenleri bilmesini istiyordum. Konuşmanın bitmesini istedikten sonra konuşmaya başlamış olmam bir çelişkiydi ama bu cümlelerin dudaklarımdan dökülüşü çok aniydi.

"Artık görüyorum, biliyorum," diye devam ettim vereceği her cevaptan kaçarak. "Sen Doğa Güngör'ü öldürsen Doğa da ölmüş olacak. Doğa'yı yaşatsan Doğa Güngör de benimle yaşayacak. Sen birimizi öldürmek isterken diğerimizi yaşatmak istiyorsun ve bu seni mahvediyor."

Ediz dişlerini birbirine bastırdığında yanağında bir çukur oluştu.

"Gece bana kendi açısından senin gerekçelerini anlattı, senin gözünden beni gösterdi ve kötü olan neydi biliyor musun? Anlamış olmam." Bu anlayış kalbimi yakıyor, yoruyordu. "Anladım ama hiç anlamamış olmayı dilerdim."

Bu cümleyi kurana kadar bunu bu kadar içtenlikle istediğimin farkında değildim ve dilimden düşen kelimeleri duymak bana ağır gelmişti. Anlamak kendime ettiğim bir ihanetti.

"Sessizliğim seni durdurdu çünkü görüyorum ki merhametine dokundum," dedim. "Ama bu sessizlik senin acımasızlığını yok etmeye de yetmedi. Bir çıkmazdayız Ediz ve bizi bu çıkmaza sokan ne sendin ne de bendim, bizi bu çıkmaza sokan ikimizin de kalbiydi."

Karşılıklı durmuş birbirimize bakarken yaşananlar aramızda duruyordu, birbirimize kimsenin olamayacağı kadar yakındık ama

birbirimizden kimsenin aşamayacağı kadar da uzaktık. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk ama gördüğümüz sadece bakışlarımız değildi.

Ediz yaslandığı yerden doğrulup yanımdan geçtiğinde onun bıraktığı boşluğa bakmaya devam ettim. Ardından banyoya yöneleceğim sırada sesi beni durdurdu.

"Sessizliğin beni durdurdu, doğru," dedi. Bana baktığını biliyordum ama sırtım ona dönük durmaya devam ettim. "Haydi beni durduran sessizliğindi, seni yanımda tutan neydi?"

Canım o kadar yandı ki bu acı gerçek bir ateş olsaydı ruhum kül olurdu.

"Ne fark ettim biliyor musun?" dedi öfkeyle. "Sen aslında içten içe her şeyin farkındasın ama bir korkaksın!"

Ona dönüp gözlerinin içine baktım. "Korkak, öyle mi?"

"Evet, öyle," dedi. "Korkaksın!"

İçime çöken sessizlik, hislerimden kopan büyük bir gürültüyle dağıldı. Hissettiklerim henüz düşüncelerime ulaşamamışken masadaki kadehe uzandım ve kadehi öfkeyle ona fırlattım ama kadeh Ediz'i ıskalayıp duvara çarparak gürültüyle parçalara ayrıldı. Ediz kaşlarını çatarak önce kadehin çarptığı duvara, sonra bana baktı.

Hırsımı alamayarak viski şişesine uzandığımda Ediz sert bir sesle, "Sakın, Doğa!" diyerek beni uyardı ama ona aldırmadan şişeyi de fırlattım. Bu seferki daha isabetli bir atış olsa da Ediz son anda kenara çekildi ve şişe duvara çarptı. Parçalanan şişedeki viski duvardan akarken cam parçaları etrafa saçıldı.

"Senin dürüstlüğün bile korkaklığındandı!" diye bağırdım. "Bana babamla anlaşma yaptığını anlattığın geceyi hatırlıyor musun? Sen o yalanla gecelerce yanımda uyudun! Neden o gece anlattığını biliyor musun?"

Ediz beni uyaran bir sesle, "Doğa," dedi ama ben öfkeyle, "Dinle!" diye karşılık verdim. "Hiç konuşmuyorum, sesimi çıkarmıyorum diye kendime de sustuğumu sanma! Haklısın, ben her zaman içten içe her şeyin farkındaydım!"

İçimdeki fırtına artık odanın içindeydi, her şeyi yakıp yıkıyordu.

"O gece anlattın çünkü korktun!" diye bağırdım. "O gece anlattın çünkü planların istediğin gibi gitmedi! Sen hep maskeler taktın

Ediz ama bütün o maskelerin ardından hep tek bir gerçeğe baktın! O gerçek bendim! Senin yanında kalacak kadar cesur olan bendim! Sana hiç yalan söylemeyen bendim!"

"Sorun bu zaten!" diye bağırdı. "Ben senin kaçman gereken bir adamdım! Güvenmemen gerekiyordu! Yalanlar söylemen gerekiyordu!"

Geçmişin içinde Atalay'ın sesini duydum. Bana, "Sana saldıran adamın yüzünü gördün mü Doğa?" diye soruyordu.

Bakışlarımı yerde parlayan cam parçalarından ayırıp Atalay'a bakmıştım. Kitapçının önündeydik. Yanımda duran polis memuruyla beraber bir şemsiyenin altındaydık ama çoktan ıslanmıştım. Kollarımı etrafıma sararak titrememi engellemeye çalışırken yağmur yüzünden tel tel olan saçlarımdan su damlıyordu.

"Karanlıktı."

O gece yerde parlayan cam parçalarına bakarken düşündüklerimi hatırlıyordum. Sakince karanlık sokağa bakmıştım. Bana silahı kullanan kişinin hedefi ıskaladığını söylemişlerdi ama bu bana mantıksız gelmişti. Birincide ıskalayan ikinci kez denemez miydi?

O gece sokakta Ediz ve benden başka kimse yoktu. Kaçması için bir sebebi yoktu, şartlar onun lehineydi. O gece beni öldürebilirdi ama öldürmemişti. Ediz Çağıran'ı henüz görmemiştim ancak onun hakkındaki düşüncelerim parlayan cam parçalarına bakarken oluşmaya başlamıştı.

Bana zarar vermeyeceğini, zarar vermeye kalksa bile sonunu getiremeyeceğini o gece hissetmiştim. Bu bir içgüdüydü. Sonra onu tanıdım. Karşımda durmuş bana elini uzatıyordu, evimin önündeki sokaktaydık ve yanımda Umay vardı.

Ediz Çağıran'la o sokakta tanışmıştım ama kim olduğunu öğrenmem daha trajik olacaktı.

Haklıydı, kaçmam gereken bir adamdı o. Ona güvenmem bir hataydı, yalanlar bu oyunda dostum olmalıydı. Bu apaçık ortada olan bir gerçekti, bunu görmek için zekâ şart değildi. Aptallık bile bunu görmeme engel değildi. Bu gerçeğin soluğu hep ensemdeydi.

Karşımdaki Ediz Çağıran değil de bir başkası olsaydı ona da güvenir miydim? Ona da gerçek beni gösterir miydim? Yaşananlar değişir miydi? Şüphesiz değişirdi.

Ediz bana, "Derinlere bakıyorsun," demişti. Bir gerçeğin özüyse derinlerde gizliydi. Toprağın üzerindeki dalı göremiyordum ama toprağın altındaki kökler ellerimdeydi.

Bu zamana kadar beni onun yanında tutan motivasyonum buydu. Elinde beni öldürebilecek bir güç ve o gücü kamçılayacak bir nefreti vardı. Bunu yapmayacağını hiçbir zaman söyleyemezdim ama yapamayacağını içten içe hep bildim.

İçinde bulunduğumuz şartlarda bana zarar vermeyeceğini hiç söyleyemezdim ama sonunu getiremeyeceğini içten içe hep bildim.

Yapmayacaktı değil, *yapamayacaktı*. Bu gerçek, ayak izlerini kitapçının karanlık sokağına bırakmıştı.

"Bu yola intikam için çıktın, doğru!" Düşüncelerimin arasından sıyrıldığımda Ediz'in karşısındaki duruşum daha sarsılmazdı. "Bu yol zaten karanlıktı! Kimse yanlışın içinde doğru arayamaz, sen kurallarına göre oynadın!" Kararlılıkla gözlerinin içine baktım. "Şimdi iyi bak etrafına Ediz, senin inandıklarını mı yaşıyoruz yoksa benim inandıklarımı mı?"

Sanki kelimeler ucu keskin birer bıçaktı ve bu gece o bıçakları birbirimize çekiyorduk.

Elimle aynayı göstererek, "Gerçekleri görmek için bir de o aynaya sen bak!" dedim. "Çünkü şimdi görüyorum, ben zaten başından beri senin görmediğin gerçeklerin bile farkındaydım!"

Bakışlarını dikkatle yüzümde gezdirirken ona yaklaştım ve gözlerinin içine baktım.

"Sen kendinle savaştın Ediz!" dedim gerçekleri onun yüzüne vurarak. "Kitapçının o karanlık sokağında senin bu yolun sonunu getiremeyeceğin belliydi ama sen bu gerçekle savaştın! Şimdi söylesene, hangimiz gerçeklerle yüzleşemeyecek kadar korkağız?"

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak sert bir sesle, "Evet, doğru, ben kendimle savaştım," dedi. "Çıktığım yolun sonunu getirmek istedim çünkü olması gereken buydu! Nasıl yanlışın içinde doğru aranmazsa kötülüğün içinde de iyilik aranmaz, ben bu yola bir kötülükle çıktım!"

Onu sertçe iterek, "Getir o zaman sonunu!" diye bağırdığımda onu iyice sinirlendirdiğimi biliyordum. Aldırmadan korkusuzca gözlerinin içine baktım.

"Bana cesaretten bahsediyorsun ama sen neden içinden geçenleri açıkça söylemiyorsun?" diye sordum. Gözlerini kıstı, bakışları daha da sertleşti. "Saklanmamı istemeyen sen neden saklanıyorsun?"

Birbirimize gözlerimizle meydan okumaya devam ediyorduk.

"Ben hiç saklanmadım Doğa," dedi. "Görmeyen sendin!"

"Keşke sen haklı olsaydın!" diye bağırdım. "Keşke bakmama rağmen görmeseydim! Keşke duymama rağmen dinlemeseydim! Keşke anlamasaydım! Keşke sana gerçekten bakmasaydım!"

Öfkeyle, "Keşke!" diye bağırarak karşılık verdi. "Keşke benden nefret etseydin! Keşke bana hak ettiğimi verseydin de nefret etseydin!"

"Haklıyım, değil mi?" diye sordum çaresiz bir öfkeyle. "Vicdan azabı çekiyorsun, değil mi? Hak ettiğin nefreti alamadın, bu sana dokunuyor ve sana karşı iyiliğimi hak etmeye çalışıyorsun! Sen kendini affetmeye çalışıyorsun!"

Ediz öfkeyle tavana baktı ve bana arkasını dönüp odanın içinde ilerledi. Parmaklarını saçlarının arasına geçirdiğinde sakinleşmeye çalışıyor gibiydi.

Bana bakarak, "Ne hissettiğimle neden bu kadar ilgileniyorsun?" diye bağırdı. "Sebebi ne olursa olsun artık sana zarar vermeyeceğim, asıl ilgilenmen gereken buyken neden sebebini bu kadar umursuyorsun?"

Beni kapana sıkıştıran bir soru sormuştu. Sustum.

"Doğa, benim sevgimin ne önemi var?" diye bağırdı. "Ne önemi var?"

Aniden sorduğu bu soru donup kalmama neden oldu.

"Bakma öyle!" dedi ama bakmaya devam ettim. "Farkında değil miyim sanıyorsun? Seni sevmemi istiyorsun, artık sana zarar vermeme sebebimin sevgi olmasını istiyorsun! Benim sevgimin ne önemi var?"

"Ya sen değil misin iyi kötü bütün kararları aldığını söyleyip bunu benim yüzüme vuran?" diye bağırdım. "Neye önem verip vermeyeceğime bile sen karar vermeye çalışıyorsun!"

Parmağını bana uzatarak, "Sana doğruları söylüyorum!" diye bağırdı.

"Doğrular şimdi mi aklına geldi?" Hâlâ bağırıyordum. "Madem bu kadar düşünceliydin, bunu bana en baştan gösterseydin!"

Güldü ve bu tepkisi tehlikeliydi. "Bir ara hatırlat bunu bana, intikam için yola çıkan birine iyi ve düşünceli ol uyarısı yapalım! Çok mantıklı!"

"Sen niye yaptın bunu ya?" diye bağırdım. "Beni geçtim, sen kendine bunu niye yaptın? Bu savaşı başlatmanın başka yolları vardı, sen bir avukatsın!"

Öfkeyle bağırarak, "Adam polis Doğa!" dedi. "Çatışma çıktığını ve karşılık vermek zorunda kaldığını söyledi! Babamın masumiyetini kanıtlasam bile o gece yaşananları nasıl kanıtlayacağım? Sen dünyadaki bütün suçluların demir parmaklıkların ardına girdiğine mi inanıyorsun?"

Söyledikleri zihnimde bir kapı açtı ve o kapıdan esen geçmişin rüzgârı yüzüme çarptı.

Gözlerim irileşti. "Bana yalan söyledin!"

Ediz neden bahsettiğimi anlayamayarak gözlerimin içine bakarken elimi alnımdan saçlarıma daldırdım ve düşüncelerimi bir arada tutmaya çalıştım. Saklanmamıştı, uyarmıştı. Onu suçlayamazdım ama umursamadım.

"Dağ evinde, bir anlaşma yapmak için kapını çaldığımda eğer suçlularsa gereken cezayı alacaklarını, sana yardım edeceğimi söyledim!" diye bağırdım. "Sen bunu kabul ettin!"

Gözlerini kısarak, "Gerçekten sana inandığımı mı düşündün?" diye sordu.

"İnanmadıysan neden kabul ettin?" Gözümü kırpmadan gözlerinin içine bakıyordum. "Madem bana inanmadın, neden beni bu savaşa dâhil ettin?"

Ediz bakışlarıma karşılık vererek, "Sen kendine inandın mı?" diye sordu. "Babanın da abinin de hak ettiği cezayı alacağını söylerken hiç mi içindeki gerçeği dinlemedin?"

Bunlara bir anlam veremeyerek ona baktım.

"Sen bu yola babamın gerçekten bir suçlu olduğunu bana kanıtlamak için çıktın!" diye bağırdı. "İçindeki sevgiden dolayı çıktın! Gerçeğe ortaya çıksın diye zaman kazandırmak için çıktın! İnandığın o gerçek ortaya çıktığında karşıma geçip babanın da abinin de masum olduğunu bana söylemek için çıktın!"

Sanki elini göğsümden içeri sokmuş, kalbimdeki gerçekleri çıkarıp yüzüme çarpmış gibi kalakaldım.

"Sen beni aptal mı sanıyorsun Doğa?" Gözlerinde ateşler yanıyordu. "Farkında olmadığımı mı sanıyorsun?"

"O zaman neden kabul ettin?" diye bağırdım.

Kollarını iki yana açarak, "Neden kabul etmeyeyim?" diye sordu. "Seni bırakmıştım, arkana bakmadan gidebilirdin ama gitmedin! Neden kabul etmeyeyim?"

Öfkenin nabzı yükselirken yanımda duran cam vazoya uzandığımda, "Sakın, Doğa!" diyerek beni yine uyardı ama aldırmadan vazoyu ona fırlattım. Refleksle kenara çekildiğinde vazo yere çarparak paramparça oldu.

Ediz önce cam parçalarına, ardından bana baktı. Gözleri öfkeyle parlıyordu.

"O anlaşmada ortak değil taraftık!" diye bağırdı. "Yanımda kalma sebebin benmişim gibi davranma! Sen benim yanımda kendin için bile değil, o şerefsiz baban ve abin için kaldın!"

Öfkeyle gülerek, "Bu saflığım seni eğlendirmiştir!" dedim.

"Afalladım Doğa, afalladım!" diye bağırdı. "Atalay yaşanacakları bilmesine rağmen engellemedi ama sen kendini onun için feda ettin, afalladım! Sonrasında ne yapacağını merak ettim! Bir çıkarın olmalıydı!"

"Bir çıkarım yoktu!" Keşke olsaydı.

"Keşke olsaydı!" diye bağırdı.

O sırada Ediz'in yanındaki otel telefonu çaldı. Ediz telefonu hiç düşünmeden açıp, "Ne var?" diye bağırdı. O kadar çok bağırıyorduk ki seslerimize kırılma sesleri de eklenince otelin müşterilerinden yönetime şikâyet gitmiş olmalıydı.

Resepsiyondaki görevli konuşmaya devam ederken Ediz telefonu kapattı. Dikkatle onu izliyordum ve telefonun kapanmasıyla çöken sessizlik, bakışlarıma eşlik etti.

Gece zihnimin içinde, "Sana bunları yaşatan ne öfkeydi ne de nefret, Doğa," dedi. "Kararsızlıktı. Ediz bir karar verdi, intikam alacaktı ama yapamadı. Yapamadığını anladığında durması gerekiyordu ama durmadı. Durmayacaksa sonunu getirmesi gerekiyordu ama getirmedi."

Ne kadar haklıydı. Ediz'in kararsızlığının kökü iyiliği ve kötülüğüydü. İyilik benim tarafımı tutuyorken kötülük intikamını kamçılıyordu.

"Keşke senden nefret etseydim Ediz!" diye bağırdım. "Bana diyorsun ya, insanların derinliklerine bakıyorsun diye, herkesin derinliklerini görseydim de sana baktığımda sadece bana yaşattıklarını görseydim!"

Sessizce gözlerimin içine baktı.

Sonunda konuştuğunda sadece, "Daha kolay olurdu," dedi.

"Senin için bunu zorlaştıran ne?" diye sordum. "Yüzüme baktığında gördüklerin mi? Aslında hiç bitmedi, içindeki nefret de öfke de hiç sönmedi, değil mi? Hâlâ içinde canımı yakmak isteyen bir adam var ama bunu yapamıyorsun!"

Yanına aldığı sessizlikle bana bakmaya devam etti.

"O adam hiç susmayacak, hiç kaybolmayacak, değil mi?" Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. "Nihayetinde bana baktığında gördüğün bu yüz, Doğa Güngör'ün yüzü!"

Yakıcı bir sesle, "Canını yakmak istesem yakamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu.

"Ne duruyorsun? Yak o zaman!" diye bağırdım. "Ne duruyorsun?"

Gözlerini gözlerimden ayırmadan olduğu yerde durdu. Ona doğru yürüdüğümde cam parçaları botlarımın altında ezildi.

Onu iterek, "Yetmedi mi?" diye bağırdım. "Yetmedi mi? İçindeki nefret doymuyor mu?"

Bu sefer onu itmemden etkilenmemişti, olduğu yerde durup gözlerimin içine baktı. Karşımda bu kadar güçlü durmasına sinirlenerek onu tekrar iteceğim sırada bileklerimi kavradı ve yerlerimizi değiştirerek sırtımı aynaya yasladı.

Gözlerimin içine bakarak, "Canını yakmak istemediğimi gayet iyi biliyorsun!" diye bağırdı. "Sebebini de biliyorsun! Zorlaştıranın ne olduğunu da biliyorsun! Bari bu gece kendine karşı cesur ol!"

İmkânsızlık karanlıktan bile daha zifirî, daha derindi. Bu derinlikte yok olmak bile mümkün değildi, savurur ve bir sona ulaşamadan yarım bırakırdı. Kendi sonumuza doğru ilerlediğimizi düşünürken aslında çok yanıldığımı, bir yarım kalmışlığa doğru savrulduğumuzu anladım.

Onu bir kez daha ittim ama yerinden bile kıpırdamadı. Kaçmak için hamle yaptığımda bana karşılık verip sırtımı bu kez sertçe aynaya yasladı.

"Yeter Doğa" diye bağırdı.

"Asıl sana yeter!" Ben de bağırıyordum. "Yeterince zor değilmiş gibi niye daha da zorlaştırıyorsun?"

Gözleri öfkeyle parlıyordu.

Sert bir sesle, "Daha ne kadar zorlaşabilir?" diye sordu. Ardından bağırarak, "Daha ne kadar zorlaşabilir?" diye tekrarladı.

"Bir gece yaşananlarla birlikte yapayalnız kaldığında anlarsın daha ne kadar zorlaşacağını!" diye bağırdım. "Bir sabah uyanacağım ve sen olmayacaksın Ediz! Bilmiyor muyum sanıyorsun? Görmüyor muyum sanıyorsun?"

Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Ne var biliyor musun?" dedim öfkeyle. "Nereye gidersen git, seni asla durdurmayacağım! Asla peşinden gelmeyeceğim! Seni asla affetmeyeceğim!"

Acımasızca, "Gidiyorsam zaten gelmeni istemiyorumdur," dedi. "Affetmeni istemiyorumdur."

Onu öfkeyle ittim, bir etkisi olmayınca daha da öfkelendim ve ona vurmaya başladım. Başlangıçta öfkemi atıp sakinleşmemi ister gibi hareketsiz durdu ama sonra tek eliyle bileklerimden birini yakalayarak beni çevirdi ve aynaya yasladı. Yanağım aynanın soğuk yüzeyine dokunduğunda dudaklarımdan dökülen nefesim buğu oluşturdu. Ediz ellerimi arkamda birleştirerek tek eliyle bileklerimi kavradı.

"Bırak!" diye bağırdım. "Bırak!"

"Doğa," dedi ama ben elinden kurtulmak için direnmeye devam ettim. "Doğa!"

Gürleyen sesi durmama sebep olsa da öfkem yakıp yıkarak içimde ilerliyordu.

Dudaklarını kulaklarıma yaklaştırarak, "Gittiğimde değil, gitmediğimde öfkelenmen gerekiyor," dediğinde nefesi tenime çarptı. "Çünkü senin için gider, kendim için kalırım."

Elinden kurtulmak için tekrar direnmeye başladığımda saçlarım dağılmıştı.

"Bırak da neye öfkeleneceğime ben karar vereyim!" diye bağırdım.

Saniyeler yanımızdan akıp giderken öyle bir ateşin içindeydik ki sanki zamanın içinde çalan bir siren vardı ve geçmişi de geleceği de bir yıkım için uyardı.

"O kadar alışmışsın ki Doğa," dedi. "Bütün kararları benim almama o kadar alışmışsın ki bunu bile benim yapacağıma inanıyorsun. Belki de giden sen olacaksın. Bunu hiç düşündün mü?"

Duraksadım, kaşlarım çatıldı. Haklıydı ama haklı olduğu kadar da yanılgı içindeydi.

Sessizliğin ardından, "Bir karar alırsam sonuçlarını yaşamaktan korktuğumu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordum. "Sonuç olarak bir başkasının kararlarını yaşamak ile kendi kararlarının sorumluluğunu almak arasında büyük bir fark vardır. Birine mecbursundur, diğerini seçmişsindir. Unuttuğun bir gerçek var: Seninle kalma kararı alan bendim."

Artık ona direnmiyordum, tamamen pes etmiş bir şekilde öylece durdum.

"Haklısın," diye devam ettim. "Belki de gün gelecek, arkama bile bakmadan gideceğim. Keşke gitmek geride bırakmak demek olsaydı ama ne yazık ki değil. Gitsem bile, gitsen bile yaşananlar benimle kalacak ve bu beni korkutuyor."

Sessizce arkamda duruyordu; ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmiyordum. Yavaşça bileklerimi bıraktığında da sessizliğinde saniyeler birikmişti. Hâlâ arkamdaydı ama geri çekildiğini hissettim. Kelimelerini, öfkesini, beklentilerini geri çekmişti.

Yavaşça benden uzaklaştığında dönüp sırtımı aynaya yasladım ve ona baktım. Dudaklarındaki sessizlik gözlerine de yerleşmişti.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Haklısın," dedi. "Bunu yapmak durumu daha da zorlaştıracak."

Bana direnmesi öfkemi kamçılarken kabullenmesi içimi derin bir sessizliğe boğdu. Göğüs kafesimin içinde bir sancı vardı, bu sancı kalbimin duvarlarındaydı. Yavaşça ruhuma sızdı.

"Niye öyle bakıyorsun?" dedi. "İstediğin bu değil mi?"

Nasıl baktığımı bilmiyordum ama gözlerimi kaçırdım.

Ona bakmadan başımı hafifçe sallayarak, "İstediğim bu," dedim.

"Güzel," dedi ifadesiz bir sesle ve benden daha da uzaklaşarak odanın içinde ilerlemeye başladı. Yerdeki cam kırıklarına bakarak, "Bunlara dikkat et," dedi. "Bana bir viski borcun var."

Olduğum yerde durdum, konuyu kapattığını biliyordum. Bir daha hiç açmayacağı bir kapıyı kapatmıştım ama o kapının ardında yalnız kalmıştım. Sessizce ona bakarken bu yalnızlıkta kendimi gördüm. Bir uçurumdaydım, düşmüştüm ama çakılmamıştım. Tutunmuştum ve

altımda uçsuz bucaksız bir derinlik vardı, uçurumun tepesiyse artık tırmanamayacağım kadar uzağımdaydı.

Gözlerim yanmaya başladığında altımdaki derinlikten çok, uçurumun tepesine bakmak beni çaresizliğe mahkûm etti. Artık çok geçti.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordum, sesim o kadar kırılgandı ki Ediz olduğu yerde durdu. Kasıldığını sırtından anlasam da dönüp gözlerimin içine bakmadı. "Neden?" diye üsteledim.

Heykel gibi hareketsiz ve sessizdi. Kaç kalp atışı, kaç saniye boyunca öyle durduğunu bilmiyordum ama sonunda omzunun üzerinden bana baktığında gözyaşlarım sessiz bir yakarışla yanaklarımdan süzülüyordu.

Bakışlarında içinde kaybolduğum bir derinlik vardı. "Ağlama," dedi.

"Aslında cevabını biliyorum," dedim ona aldırmadan. "Ne hissediyorsam, ne düşünüyorsam, ne istiyorsam korkusuzca arkasında durup onu yaşamamı istiyorsun. Kendimi özgür bırakmamı istiyorsun."

Yaşlar yanaklarımdan kayarak dudaklarıma ulaştı ve tuz tadı aldım. Ediz akan gözyaşlarımı izledi. Ardından söylediklerime aldırmadan tekrar, "Ağlama," dedi.

"Çok tuhaf, değil mi Ediz?" diye sordum. "Dışarıdan bakıldığında beni alıkoydun, özgürlüğümü elimden aldın ama ben zaten hiç özgür değildim."

"Ağlama!" diye üsteledi sertçe ama ona aldırmadım.

"Sen çok özgürsün," dedim. "Hep çok yoğun yaşıyorsun. Hata yapmadığını söyleyemem, hatta geri dönüşü olmayan hatalar bile yaptın ama benim aksime sen doğrusuyla, yanlışıyla yaşıyorsun."

Çeneme ulaşan gözyaşlarımdan biri yavaşça yere düştü.

"Bilmiyorum," diye devam ettim. Bakışlarım çaresizdi. "Bana baktığında gördüğün ne, bilmiyorum. Söylediğinde o kadar haklıydın ki, iyi kötü bütün seçimleri yapan sendin. İyiliğinde de kötülüğünde de seni yalnız bırakansa bendim."

Kaşlarını çatarak, "Yapma Doğa," dedi.

Kendimle bile konuşmadıklarımı Ediz'e söylüyordum ve kabullenmek hiç beklemediğim kadar özgür hissettiriyordu. Sanki ruhuma ağır gelen yaşadıklarımdan çok, sakladıklarımdı.

"Merak etme Ediz, suçluluk duymuyorum," dedim dürüstçe. "Bana yaşattıklarının yanında senin yalnızlığın ne ki?"

İçimdeki öfke kaybolmuş ama kazarak indiği derinlik benimle kalmıştı. Çok sakindim.

"Bu yaşıma kadar nefretin ardından gelecek olan sevgiyi bekledim," dedim, babamdan bahsediyordum. "Affetmeye o kadar hazırdım ki istediğim sadece sevgiydi. Keşke ben de nefret etseydim ama kalbim de benim felaketim işte."

Ediz gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Bunu yapma," dedi. "Yapma."

"Beklemeye başladığımda çocuktum Ediz," dedim ona aldırmadan. "Bir çocuğun kalbi savunmasızdır. Anlamadığımsa, sana karşı nasıl bu kadar savunmasız kaldım?"

Sorduğum soru ona ağır gelmiş gibi gözlerini yavaşça kapattı. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama onun beni büyüttüğü gibi benim de onu büyüttüğümü görebiliyordum.

Kendi savaşının ortasında gözlerini açarak, "Ben senden nefret etmedim," dedi. "Nefret etmek istedim, bu doğru, çünkü içinde bulunduğumuz şartlarda olması gerekenin bu olduğuna inandım ama nefret edemedim."

Başımı çaresizce iki yana salladım.

"Bana hiç öyle gelmedi," dedim gözyaşlarımın arasından.

Artık kendisiyle savaşmayı da sonuçlarını umursamayı da bırakmış gibi, "Yapamadım Doğa," dedi.

"İnsan eksik kaldıklarına dönüşüyormuş Ediz," diye karşılık verdim. "Yaşananlar bana bunu öğretti. Eksik kaldıklarına o kadar çok bakıyormuş ki o eksikliğin nasıl tamamlanacağını beklentileriyle öğreniyormuş. O eksikliği de en çok o eksikliği tadan tamamlıyormuş. Yaptıklarına rağmen senden neden hiç vazgeçmedim biliyor musun?"

Bu, cevabını beklemediğim, düşüncelerine yön vermek için sorduğum bir soruydu.

"Benden o kadar vazgeçildi ki biri çıkıp dışarıdan görünenden çok olanı görsün istedim," dedim. "Bilmiyorsam, bilmediğim için bana arkasını dönmesini değil, öğrenebileceğimi görüp bana inanmasını bekledim. Biri gerçek beni görsün istedim. Kimse görmedi, görse bile beklemedi ve vazgeçti."

Ediz sessizce gözlerime bakmaya devam ederken, "Vazgeçilmemeyi beklerken vazgeçmemeyi öğrenmişim," dedim. "İnsanların gerçekliğini görmeyi öğrenmişim. Ben gerçek seni gördüm Ediz, sen bunu biliyordun."

Sanki aramızda aşılamaz bir boşluk vardı, derin ve karanlıktı. Ben bir ucunda durmuş ona bakarken o da diğer ucunda durmuş bakışlarıma karşılık veriyordu.

"İnsanın zayıflığı yine kendisiymiş," diye devam ettim. "Sen seçimlerin değildin, yaptıkların da değildin. Bu gerçekle seni yüzleştiren bendim." Gözlerimden akan yaşlar çenemden düşüp yerde dağılıyordu. "Sen beni büyüttün Ediz, hem de çok büyüttün ama sen de benimle büyüdün."

Gözlerini bile kırpmadan gözlerimin içine bakarken bakışlarında derin bir sessizlik vardı.

"Cesur olup hissettiklerimin de düşündüklerimin de arkasında durmamı istiyorsun," dedim. "Onları ben kaldıramıyorum daha, sen kaldırabilecek misin?"

"Bırak da buna ben karar vereyim," dedi. "Bilmek istiyorum."

"Sen bilmek değil, bildiklerini duymak istiyorsun," dedim. "Çünkü söylemek kabul etmektir, kabul etmek teslim olmak demektir. Sana teslim olmamı istiyorsun. Ya sen Ediz? Bu savaş gerçekten bitti mi? Sen teslim oldun mu? Yoksa tek istediğin hâlâ kazanmak mı?"

Uzun uzun gözlerime baktıktan sonra, "Görünen o ki zaten bildiklerini duymak isteyen sadece ben değilim," dedi.

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedim gözyaşlarımın arasından gülümseyerek. "Ne istiyorsun, ne hissediyorsun bilmiyorum. Bir bakıyorum tek istediğin bana zarar vermek, bir bakıyorum tek istediğin beni iyileştirmek. Aklımı karıştırıyorsun."

"Belki de olması gereken ile olmasını istediklerim arasında kalmışımdır Doğa," dedi kaşlarını çatarak. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Sen böyle olması gereken ile olmasını istediklerin arasında durdukça ben sana nasıl güveneceğim Ediz?" diye sordum çaresizce. "Nasıl güveneceğim?"

Sessizce gözlerimin içine baktı ve "Seni inandırmamı istiyorsun," dedi. Soran gözlerle ona baktığımda, "Bana güvenebileceğine

seni inandırmamı istiyorsun," diye açıkladı. "Çünkü bana güvenmek istiyorsun. Neden Doğa?"

Sıkıntıyla bakışlarını başka bir yöne çevirdi, gözlerinde bir çıkmazın yansıması vardı. Ne kadar haklıydı.

Gözleri tekrar gözlerimle buluştuğunda, "Ben buyum," dedi. "Sana olmadıklarımın sözünü veremem."

"Hâlâ olması gereken ile olmasını istediklerin arasında kaldığını mı söylüyorsun?" diye sordum.

Başını hafifçe iki yana sallayarak, "Senin anladığın şekilde değil," dedi. "Artık sana zarar vermeyeceğim."

"Sana inanayım mı?" diye sordum.

"Zaten inanmaya hazırsın Doğa," dedi, başı ağrıyor gibiydi. "Sen sadece bana karşı mı böylesin? Yoksa kendini kimseye karşı korumuyor musun?"

Yine gözyaşları içinde gülerek, "Bilmek istediğin buysa söyleyeyim," dedim. "İnsanlar beni tedirgin ediyor. Onlardan korkuyorum, bu yüzden bu zamana kadar kimsenin bana ulaşmasına izin vermedim."

"Seni asıl tedirgin etmesi gereken insan bendim," dedi. "Ne yaparsam yapayım benden hiç korkmadın. Neden Doğa?"

"Bu, somut gerekçeler sunabileceğim bir durum değil," dedim. "Biliyordum, nasıl bildiğimi sorma. Hissettim, sonra da farkında bile olmadan seni gözlemlemiş olmalıyım."

Kaşlarını çatarak, "Bu çok tehlikeli," dedi.

"Sorduğun soruya gelirsek," dedim söylediğine aldırmadan, "evet, sadece sana karşı böyleyim. Karşımda başka biri olsaydı yaşananlar farklı olurdu."

"Orası kesin," dedi mesafeli bir sesle. Kendisinin yerinde bir başkasının olması ihtimali onu tedirgin etmişti.

"Evet, başıma çok kötü şeyler gelebilirdi," dedim. "Yine de bunları seninle yaşamış olmayı bir şans olarak görmüyorum Ediz. Nihayetinde sonunu getiremesen de sen de bana hiç kötülük yapmamış değilsin."

Gözlerime bakarak, "Biliyorum," dedi. "Bunu hiçbir zaman inkâr etmedim."

"Sonunu getirebileceğine inanıyordun, değil mi?" diye sordum. "Yapabileceğine inanıyordun ama yapamadın."

"Bu soruların bir önemi yok," diye karşılık verdi. "Neyi görürsen gör, neyi bilirsen bil, bir insan sana saldırdığında ya kaç ya da savaş Doğa. Karşındaki kişi kim olursa olsun ya kaç ya da savaş. Hâlâ yanımda duruyorsun ve bencil tarafım bundan hiç şikâyetçi değil ama bir yanım var ki sana bencil olamıyor. Şimdi geçmişe dönebilseydik, arabanın anahtarını gitmen için sana verdiğim gün seni o arabaya zorla bindiren ve gitmeni sağlayan da ben olurdum."

Ben sessizce ona bakmaya devam edince yavaşça bana doğru yürüdü ve attığı her adımda üzerine bastığı cam parçaları biraz daha parçalandı. Yanıma geldiğinde karşımda durup gözlerimin içine baktı.

"Tehlikeye karşı açık olmanı istemiyorum," dedi. "Ben yapamamış olabilirim ama ya yapsaydım Doğa? Ya sonunu getirseydim? Ya hislerin seni yanıltmış olsaydı? Güven kazanılır, kazanmak için çabalamayan kimseye güvenme. Kimsenin özünde iyi bir insan olmasının önemi yok, yaptığı seçimlerin önemi var. Merhametli bir insan da acımasız olabilir. Bir dürtüye, sadece bir saniye içindeki ilkelliği dinlemesine bakar."

Aramızdaki boy farkından dolayı başımı kaldırmış, gözlerinin içine bakıyordum. Kaşlarımı hafifçe çatarak, "Bunları konuşmak istemiyorum," dedim.

"Konuşma zaten, dinle," dedi. "Hatta iyi dinle. Hislerin ne kadar kuvvetli olursa olsun, insanın derinliğini ne kadar görürsen gör sadece karşındaki insana değil, o insanın içinde bulunduğu şartlara da bakmalısın. İnsan zihni, içinde bulunduğu şartlara uyum sağlayıp tahmin bile edemeyeceğin kadar tehlikeli olabilir Doğa."

Kaşlarını çattı. "Ya ölmek için bana yalvarmana sebep olacak kadar işkence etseydim sana? Seni alıkoymanın artık bir işime yaramayacağını düşündüğümde sana yapabileceklerim nelerdi? Arabanın anahtarını eline verip gitmeni mi söyleyecektim? Ya seni öldürüp kimsenin bulamayacağı bir yere gömseydim? Ya seni öldürmenin içimi soğutmayacağını düşünüp kadın tüccarlarının eline verseydim? O orospu çocuklarının eline düşseydin ne yapacaktın?"

Ben irileşen gözlerle ona bakarken onun gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Ya sana tecavüz etseydim?" diye sordu. "Seni yatağa kelepçeleyip Atalay'ı aradığım gece seni içinde bulunduğun hayattan kurtaran değil,

alıkoyan bir adamdım. Bunun nasıl bir kötülük olduğunun farkında değil misin? Nefret etmeliydin, asla affetmemeliydin."

Öfkeyle başka bir yöne baktı ve alt dudağını dişlerinin arasına aldı, sanki düşüncelerini de hislerini de dizginlemeye çalışıyordu ama tekrar gözlerime baktığında bunu başaramadığı ortadaydı.

"Sen affettin," dedi bunu kaldıramıyormuş gibi. "Bu bana o kadar ağır geldi ki öfkem beni daha da hırslandırdı. Seni karşıma oturtup seninle konuşmak istedim ama bunu istemek de beni öfkelendirdi." Kaşlarını çatarak, "Niye konuşacaktım ki? Bana ne amına koyayım?" dedi hırsla. Ardından bağırarak, "Bana ne?" diye sordu.

"Ben senin baban mıyım? Abin miyim? Sevgilin miyim?" Hâlâ bağırıyordu. "Kimim ben? Sokakta karşına çıkan herhangi biri bile değilim! Sana zarar vermek istediğim başından beri belliydi! Bana ne?"

Gözlerim daha da irileşirken, "Bakma öyle!" diye bağırdı. "Sana defalarca söyledim, bana güvenme dedim! Sana defalarca kim olduğumu hatırlattım! Yetmedi, sana defalarca kim olduğumu gösterdim! Sen ne yaptın?"

"Bağırma," dedim sesim titreyerek ve bu onu daha da öfkelendirdi.

"Sen affettin!" dedi öfkeyle gülerek. "Benden kaçman gerekirken, biri sana zarar vermeye kalktığında koştuğun bendim!" Öfkesi gözlerinden taşıyordu. "Bendim!"

O kadar haklıydı ki söyleyecek hiçbir sözüm yoktu.

Sıkıntıyla kaşlarını daha da çattı ve "Bakma öyle!" diye bağırdı. "Sen dağ evinde, yatakta huzurla uyurken ben o koltukta oturmuş, senin yerine bunları düşünüyordum! O kadar kötülükten bihaber, kendi halindesin ki bunların aklından bile geçmediğinden eminim! İçinde o kadar kötülük yok ki bu kötülüğün çok uzaklarda, televizyonda bir haber programında, bir kitapta ya da filmde olduğunu sanıyorsun ama dışarıda böyle insanlar var Doğa! Ya onlardan biri olsaydım? Onlardan biri olmaya en yakın insandım, sana yapabileceklerimden hiç mi korkmadın?"

Ardından daha da hırsla bağırdı: "Hiç mi korkmadın?"

Gözlerimi kaçırıp başımı başka yöne çevirdiğimde çenemi tutarak yüzüne bakmamı sağladı, bana izin vermedi.

"Kaçmak yok!" dedi öfkeyle. "Gözlerime bakacaksın! Seni anladım ben, senin yüzüne gerçeklerin vurulması gerekiyor!"

Bakışlarımı gözlerinde gezdirerek, "Madem kendine 'bana ne' diye sordun hep, niye şimdi konuşuyorsun?" dedim.

"Görmüyor musun?" diyerek yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve gözlerini kırpmadan gözlerimin içine baktı. "Sana da kendime de nasıl bir insan olduğumu defalarca kanıtlamaya çalıştım ama olmadı." Bağırarak, "Görmüyor musun?" diye sordu.

"Bağırma!" dedim ama ben de bağırmıştım.

"Senin yerine ben korkuyorum lan!" diye bağırdı. "O gece sana gerçekten tecavüz etseydim yaşayacağın travmayı hiç mi düşünmedin? Kim olduğum belli, çıktığım yol belli, bu yola neden çıktığım belli! Bana baktığında gördüğün iyiliğin ne önemi vardı?"

Gözlerimden akan yaşlar Ediz'in çenemi tutan eline bulaştı. Bakışları eline bulaşan gözyaşlarıma kaydı ve elini çenemden çekti. Başını başka bir yöne çevirerek gözlerini kapattı ve sakinleşmeye çalıştı.

Gözlerini açıp bana baktığında, "Yapabileceğime inanıyordum Doğa, bundan hiç şüphen olmasın," dedi. "İnanmasaydım sadece öfkeyle bu yola çıkmazdım. Yapabileceklerimin hiçbir sınırı olmadığından emindim ama yanılmışım. Defalarca denedim, denedikçe daha da hırslandım ama olmadı, yapamadım."

Sessizce ona baktım.

"Bakma öyle," dedi. "O sana saydığım kötülükler var ya, bir o kadar da saymadıklarım var. Bunları senin yerine düşünmemeye çalıştım, umursamamaya çalıştım çünkü bu yola intikam için çıkmışken amına koyduğumun gerçeklerini neden umursayacaktım? Olmadı. Diyorsun ya, sen kendinle savaştın diye, o savaşın ne kadar şiddetli olduğuna dair senin hiçbir fikrin yok Doğa. Sen beni darmadağın ettin."

Yüzümü ellerinin arasına alıp gözyaşlarıma baktı, ardından başparmaklarını yüzümde kaydırarak onları yavaşça sildi.

"Senin bende gördüklerin kadar benim de sende gördüklerim var," dedi. "O kadar güçlüsün ki Doğa. İnsan inandığı bir gerçeğin arkasında her şeye rağmen kolay kolay bu kadar kararlı duramaz. Sen farkında değilsin ama bana aslında kim olduğumu gösteren, ruhumu koruyan sendin."

Dudaklarım hafifçe aralanırken ellerini yavaşça yüzümden çekti.

"Şimdi bırak, bunu senin için yapan ben olayım," dedi.

"Ruhunu mu korudum?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Nasıl? Bu ne zaman başladı?"

"Sen bu soruların cevaplarını zaten biliyorsun Doğa," dedi. "Bana güvenmenin asıl sebebi buydu. Hep farkındaydın."

Sustum.

"Kendine itiraf et," dedi. "Söyle."

Ben sessizce gözlerinin içine bakmaya devam edince, "Çok inatçısın," diye üsteledi. "Direnmeyi bırak artık Doğa."

O bu savaşı vermiş, hatta bu savaşı bitirmişti ama benim için ipleri bırakmak o kadar kolay değildi. Artık kaçacak bir yer kalmamıştı, artık savaşmanın da bir manası kalmamıştı çünkü yenilmiştim.

"Cevaplar seninle," dedi. "Onları bulmak için doğru soruları sorman gerekiyor. Söyle Doğa, bu kaos ne zaman başladı?"

Kelimeler geri geri giderken artık kaybedecek bir şeyimin kalmadığı gerçeği o kelimeleri tekrar dilime itiyordu. Artık söndüremeyeceğim ve yanmaktan kaçamayacağım bir ateş vardı, her yeri sarmıştı. Kaçacak yerin kalmamışken o ateşe yürümek cesaret isterdi.

Ediz'in gözlerine bakarken beni o ateşin içine çağırdığını biliyordum. Yanan ikimiz olacaktık.

Verdiğim kararı biliyormuş gibi, "Söyle," dedi.

"O gece kitapçının önünde aslında beni öldürecektin, değil mi?" diye sorduğumda sakince, "Evet," dedi.

"Aslında benim gördüklerimi sen de görmüştün, benim hissettiklerimi sen de hissetmiştin, değil mi?" diye sordum. "Bu gördüğünün de hissettiğinin de kelimelerle bir izahı yok, sadece bakıyorsun ve biliyorsun. Bir arayış içindeydin, tıpkı benim gibi ve bunun farkında bile değildin ama o gece o sokakta buldun. Bulduğunu bile bilmiyordun, bu bir dürtü gibiydi. Sen o gece ıskalamadın, anlamını bile bilmediğin bir his seni durdurdu."

Sustuğumda gözlerimin içine bakarak, "Devam et," dedi.

"Sanki içinde bir eksiklikle yaşıyormuşsun da aslında o eksikliği bulana kadar bunun farkında bile değilmişsin," dedim. Bunlar benim duygularım olsa da derinlerde bir yerde, bir fısıltı kadar sessiz ama bir çığlık kadar güçlü bir ses bana onun da bunları hissettiğini söylüyordu. "Bunu hesaba katmamıştın."

Sessizce gözlerimin içine baktığında sanki ruhlarımız ezelden beri birbirini tanıyordu.

Geçmiş odaya toplanmış, anılar bir kalabalık oluşturmuştu ve yaşananlar bu kalabalığın içinden bizi izliyordu. Geçmiş geride kaldıkça anlam kazanıyordu ve beraber geçirdiğimiz her anın artık bir anlamı vardı.

Bir yataktaydık. Ediz'in yanımda uyuduğu ilk geceydi; bir kolunu belime sıkıca sarmış, beni bedenine hapsetmişti. Sanki zamanın dışındaydık, yaşananlar oraya dokunamıyordu. Saklandığımızı sanıyorduk ama aslında çoktan yakalanmıştık.

Ediz huzurluydu.

Gözlerim dolduğunda, "Sana bu kadar huzurlu hissettireceğimi hesaba katmamıştın," dedim.

Bakışları derinleşirken hiçbir yorum yapmadı. "Başka?"

Bir odadaydık, oda karanlıktı. Ediz'in kucağında oturuyor, kollarımı boynuna sarmış ağlıyordum. Yavaşça sırtımı okşayarak beni sakinleştirmeye çalışırken parmakları ruhuma dokunuyordu. Yüzümü boynuna saklamıştım ve ben ona saklanırken Ediz beni durdurmamıştı. Ruhuma dokunan parmakları onu oradan söküp çıkarmalıydı ama Ediz sessizce ruhumu yatıştırdı.

"Sana sığınmamı istedin," dedim gözyaşları yanaklarımdan dökülürken. Bu gerçekler canımı o kadar kötü yakıyordu ki çaresizdim. "Beni karanlığın içine sen çektin ama o karanlıkta da korkmamamı istedin. Bunu hesaba katmamıştın."

Ediz uzun uzun gözlerimin içine baktıktan sonra, "Başka?" diye sordu. İtiraz etmiyordu.

Bu kaosun içinde sıradan bir günün ışığı üzerimize dökülüyordu. Bir masadaydık, önümüzde kitaplar vardı. Sanki zaman yine bize dokunamıyordu, yaşananlar da o zamanın içine hapsolmuştu. Sadece ikimiz vardık. Ediz ve Doğa. Bir gelecek inşa etmem için bana yardım ediyordu, oysa Ediz bu yola o geleceği ömrümden çalmak için çıkmıştı.

Daha fazla ağlamaya başlayınca gözlerim kısıldı.

Gözyaşlarımın arasından, "Ölmemi istemedin," dedim. Küvette, suyun altında ağır ağır yüzen saçlarımı hatırladım. Suda kırılan ışık yavaşça yüzümü okşuyordu. Ölecektim, buna inanmıştım ama gerçek, geçmişin içinden hep bana seslenmişti, onu duymamıştım. Ediz

bunu yapamayacaktı, bu başından beri belliydi. Kitapçının o karanlık sokağında kendini göstermiş, zamanla beraber yürüyerek paylaştığımız her anın bir köşesinde durmuştu. "Sen ölmemi hiç istemedin. Bu sende bir kaos yarattı. Bunu hesaba katmamıştın."

Ediz önce yanaklarımdan akan gözyaşlarına, ardından kısılan gözlerime baktı. "Başka?"

Zaman odanın içinde akarak ayak bileklerimize çarptı. Bir yatakta, bir kâbusun içindeydim. Ediz yatakta, yanımdaydı ve ben kâbusun etkisiyle çığlık atarken sesi bana her şeyin ötesinden ulaşmıştı. Uykudan sıyrılmış, bir kâbustan kaçmıştım. Ediz beni kollarının arasına çekmişti, geçtiğini söylüyordu.

Bakışlarını hatırladım. Sonra o bakışlarla bir evde, bir sokakta, bir arabada, karanlık ve aydınlık gökyüzünün altında karşılaştım. Bakışları bana dokunacak bir tehlikeyi arar gibiydi ama aslında bana dokunacak tehlike o değil miydi?

Ediz'in ateşin içinden bana uzattığı eli tutmuş, yavaşça o ateşe çekiliyordum.

"Beni korumak istedin," dedim çaresizce gözlerinin içine bakarak. "İnsanların beni koruması gereken kişi senken beni insanlardan koruyan sen oldun. Bunu hesaba katmamıştın."

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki bana dokunmuyordu ama varlığını bütün bedenimde hissettim. "Başka?"

Aramızda öyle kuvvetli bir çekim, öyle bitmeyen bir savaş, öyle şiddetli bir yenilgi vardı ki ruhuma ağır geliyordu ama diğer yandan bana her zamankinden daha fazla yaşadığımı hissettiriyordu.

Başımı kaldırmış ona bakarken zaman bana başka bir gerçeği gösterdi. Havalimanındaydık, bir silah patlamıştı ve ben Ediz'e tutunmuş, yine başımı kaldırmış onun gözlerine bakıyordum. Kendi kanımın sıcaklığı tenimde akıyordu. Ediz dehşet dolu gözlerle bana bakarken kalbinin atışlarını duymuyordum ama duysaydım korkunun sesi beni karşılardı.

"İçin soğumalıydı," dedim. Gözlerine bakarken sanki havalimanındaydık ve ceketine tutunmuş onunla konuşuyordum. "Bana yaşattığın her acıda, her ölümle burun buruna gelişimde için soğumalıydı ama sen korktun Ediz. Bunu hesaba katmamıştın."

Bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra tekrar gözlerimin içine baktı ve aramızdaki mesafeyi tamamen kapatarak bir elini başımın yanına, aynaya yasladı.

Sessizce, "Başka?" dediğinde kalp atışlarım hızlanmaya başlamıştı. Bir elimi farkında bile olmadan karnına götürdüm, ellerim buz gibiydi, sanki varlığının bana gelen ağırlığıyla her an onu itecek gibi duruyordum.

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken dudaklarıma dokunan dudaklarını hatırladım. Elleri çıplak tenimde ruhumun haritasını çıkarıyormuş gibi geziyordu. Beni saran kollarını hatırladım. Beni bir daha bırakmak istemiyormuş gibi sıkıca kendine hapsediyordu. Sanki sessizce ona ait olduğumu söylüyor, bana ait olduğunu anlatıyordu.

Söyleyeceklerim kalbimin atışlarını daha da hızlandırırken nefesimi kesen bir cesaretle, "Bana bir adam tanıyacağımı söylemiştin," dedim. "Bir üniversitede, bir kampüste... İncitmekten korkarak sevecekti, yaralarımı iyileştirecekti. Sen bu adam olmak istedin Ediz, bunu hesaba katmamıştın."

Bu çok derinlerden gelen bir gerçekti, mantığım buna inanmakta zorlanıyorken kalbim gerçekliği karşısında heyecanlanıyordu. Korkuyla Ediz'in gözlerinin içine baktığımda bunu reddetmesini, hatta gülüp benimle dalga geçmesini bekledim ama o sessizce gözlerime baktı.

Ellerim daha da soğurken kalbim o kadar hızlı atıyordu ki sanki göğüs kafesimin içinde çırpınıyordu.

"İntikam istedin, öfkelendin, nefret ettin," dedim. Ateşin beni yakmasına izin verdiysem kül etmesine de itirazım yoktu. "Sandın ki bu yolun sonu da başı gibi olacak, bu duygular hep seninle kalacak... Öyle olmadı Ediz. İntikamdan, öfkeden, nefretten daha güçlü duygular vardı ve sen bu duyguları tattın. Bunu hesaba katmamıştın."

Gözlerimin içine baktı. Geçen saniyeler bana o kadar uzun geldi ki sanki her saniyede yılları geride bırakıyordum. Ediz gözlerimi uzun uzun izledi; ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmiyordum.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında daha da hızlanan kalbimin sesi düşüncelerimin sesini bastırdı. Karnında duran elim uyuşuyordu, elimi yavaşça yumruk yaptığımı ve üzerindeki kıyafete tutunduğumu çok sonra fark ettim. Dudakları dudaklarıma dokunmak üzereyken durdu.

Nefeslerimiz birbirine karışırken, "Hesaba katmamıştım Doğa," dedi sessizce. "Hem de hiç hesaba katmamıştım."

Uyuştuğumu hissettim. Sanki Ediz'e tutunmayı bıraksam olduğum yere çökecektim. Hızlanan nefesim dudaklarına çarparken ona daha sıkı tutundum ve gözyaşları içinde, "Ediz," diye fısıldadım.

Artık o ateşin içindeydim, Ediz yanımdaydı.

Dudaklarını dudaklarıma iyice yaklaştırarak, "Seni o adama bırakmam," dedi. "Sen benimsin."

Dudakları söylediklerini bana mühürlemek ister gibi dudaklarımla buluştuğunda bir elim boynuna gitti, oradan da ensesine kaydı. Elim buz gibiydi ama teninden kayarken bizi yakan ateşi daha da körükledi. Gözyaşlarım dudaklarımızın arasına sızdığında Ediz ağırlığını üzerime vererek beni aynaya daha sert yasladı.

Dudaklarımızda öfke, öpüşmemizde hiddet vardı.

Tutku insanı hiç sönmeyen bir ateşe atardı. Acı yakardı. Çaresizlik kalbi sağır bırakan bir çığlıktı. Kızgınlık her yeri yıkan derin bir sarsıntıydı. Kırgınlık ruhun kanayan yarasıydı. İhanet sırttan kalbe saplanan bıçaktı. Derinlik insanı boğup nefessiz bırakmalıydı ama yaşam oraya saklanmıştı. Umuda sıkıca tutunan imkânsızlıktı; alev almak için savaşırdı, oysa buz yanmazdı. Derinlerde kurulan bağları gerçeğin keskinliği dahi koparamazdı. Bir insana muhtaç olmak yollara bile o insanı aratırdı.

Birini dahi hissetmek insanı darmadağın edebilecekken dudaklarımızda, ruhumuzda, birbirine yaslanan varlığımızda bu duygularla yaşıyorduk ve mahvolmuştuk.

Ediz yetmiyormuş, hiç yetmeyecekmiş gibi bir elini saçlarımın arasına kaydırarak saçımı sıkıca kavradı ve başını yana yatırıp beni daha derin öpmeye başladı. Dudakları dudaklarıma varlığının hiç silinmeyecek izini bırakıyordu. Kalbim o kadar doluydu ki göğsümdeki kafesin içine sığmıyordu.

Dudaklarımız birbirine karışırken bir eli belime gitti ve parmakları tenime saplandı. Hislerimiz birbiriyle çarpışmış gibi daha da şiddetlenirken gözlerimi kapattım. Ediz beni belimden kendine doğru çekerek bedenimi bedenine yasladığında her bir parçamız birbirine karışmalıymış, yaşamak için buna mecburmuşum gibi hissettim.

Sanki boşlukta süzülüyorduk, belki de düşüyorduk, bilmiyordum. İçimde nereye koyacağımı bilmediğim bir his vardı, bu his özleme benziyordu. Oysa o uzansam dokunacağım kadar yakınımdaydı, başımı kaldırsam gözlerim gözlerine ulaşırdı. Aramızda yalanlar vardı, gerçekler vardı; gerçekler yalanlardan daha yakıcıydı. Yanarak kül olmamız gerekirdi ama yandıkça yok olmamış, kendi yangınımızı başlatmıştık. Hiçbir ateş bizi yok edememişken kendi ateşimizde kül olacaktık.

Dudaklarımız yaşananlara, yaşatılanlara meydan okur gibiydi. Diğer yandan yaşananlar, yaşatılanlar kadar şiddetliydi. Ediz'in dişleri dudaklarının arasına hapsettiği alt dudağımı sıyırdığında boğazımdan hafif, içgüdüsel bir inleme yükseldi. Ediz dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan, "Siktir," dedi ve belimdeki parmakları tenime daha da saplandığında verdiği acı, hislerimin arasında kayboldu.

Saçlarımın arasına karışan elini yüzüme kaydırarak çenemi kavradı ve başımı daha da geriye yatırarak aynaya yasladı. Dudakları daha da hiddetli bir öpüşle dudaklarımı sararken kan akışım nabzımla beraber o kadar hızlanmıştı ki yanaklarım beni yakan ateşle kızarmış olmalıydı.

O kadar derindeydik ki düşüncelerin sesi bu derinliğe ulaşamıyordu. İçimde nefret için ayrılmış bir boşluk vardı ama orayı muhtaçlık dolduruyordu. Bu muhtaçlık beni darmadağın ediyordu, mahvediyordu, öldürüyordu.

Ellerim çıplak tenini keşfetmek, orada dolaşmak istiyordu ve bu o kadar yakıcı bir arzuydu ki tenine dokunsam bile sönmeyecek, daha da alevlenecek gibiydi. Yetmeyecekti.

Elimi ensesinden başına kaydırıp saçlarını sıkıca kavradığımda canını yakmam yangının daha da alevlenmesine neden oldu. Bizi bir araya getiren nefret ve bir arada tutan bağ birbiriyle çarpışıyordu. Bu karşıtlığın yarattığı imkânsızlık bizi bambaşka yerlere savurmalıydı ama karşı konulmaz bir şekilde ona çekiliyordum. Bu çekim o kadar güçlüydü ki bir seçim hakkı bile bırakmıyordu.

Yoğun ve tüketiciydi.

Aramızdaki bağ bir yandan yıkıp diğer yandan iyileştiren bir tamamlanma gibiydi. Birbirine karışan dudaklarımızdaki muhtaçlık dayanılmazdı. Ondan kaçamazdım, onu içimden söküp atamazdım. O kadar derinlerdeydi ki onu oradan çıkaramazdım.

Ediz Çağıran. Karşı konulamaz günahımdı.

Ediz elini çenemden çektiğinde ona daha yakın olmak için ayak parmaklarımın ucunda yükseldim. Ediz belimdeki elini sırtıma kaydırıp beni kendine daha da çok çekti ve dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan yerlerimizi değiştirerek sırtını aynaya yasladı. Buna ihtiyacı varmış gibi bedenimi kendi bedenine yaslamış, bütün ağırlığımı almıştı.

Sanki ruhum derin bir uykudaydı ve onun dudaklarındaki öpücük ruhumu uyandırmak için bir çağrıydı. Duygular o kadar yoğun ve derindi ki ruhumu sarmıştı. Öpüşmemiz gitgide derinleşirken boğazımdan yükselen yumuşak bir inlemeyle kendimi tamamen onun kollarına bıraktım.

Dudakları dudaklarımı nefes nefese bıraksa da nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakındı. Gözlerimi açıp ona baktığımda onun gözleri hâlâ kapalıydı ve acı çeker gibi kaşlarını çatmıştı.

Sessizce, "Doğa," dedi. Duymadığım ama hissettiğim cümlelerle bana yalvarıyor gibiydi. Ne kadar derine inersen oradan çıkmak bir o kadar zorlaşırdı ve o bunu biliyordu, ben bunu biliyordum. Bildiğim diğer bir gerçekse artık geri dönüşü olamayacak kadar derinlere indiğimizdi.

Bir elimi Ediz'in yüzüne götürdüğümde kaşları daha da çatıldı.

"Ediz," dedim kirli sakalı elime batarken. Bu, yandığımız ateşin içinde şefkatli bir dokunuştu ve Ediz başını elime doğru çevirdi.

"Bu felaketimiz olacak," dediğinde nefesi avucuma doldu. "Durdur beni."

Sessizce onu izledim. Yalvarır gibi, "Durdur beni," dedi.

Sessizliğim onun kelimelerine dokundu.

Çaresizce, "Bu felaketim olacak," dedi. "Sana karşı koyamıyorum."

Benden ona karşı koymamı istiyordu. Sanki bunu yapabilirmişim gibi, sanki artık çok geç değilmiş gibi... Elim yüzünde kayarak yavaşça ondan çekildiğinde gözlerini açıp gözlerimin içine baktı.

Son bir direnişle, beni ondan uzaklaştıran her adımın daha büyük bir kuvvetle beni ona çekeceğinin bilinciyle, saçlarının arasındaki elimi de ensesinden kaydırarak geri çektim. Ediz gözlerimin içine uzun uzun baktı, ardından elini sırtımdan çekip başını geriye atarak aynaya yasladı. Nefes nefeseydik.

Başını yasladığı yerden, kirpiklerinin arasından bana bakmaya devam etti. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan yavaşça bir ayağımı geriye attım ve ondan uzaklaştım. Bakışlarımız birbirine kilitlenmişti.

Ediz'in gözlerime bakarken daha da hızlanan nefesi göğsünün inip kalkmasına neden oluyordu. Birbirimizin gözlerinin içine o kadar uzun süre baktık ki sanki zaman aramızdaki çekimin içinde yavaşlıyor, kayboluyordu.

Varlığım onun varlığı için yanıp tutuşurken ondan daha da uzaklaşmak istedim ama bunu yapamadım. Ateşi içimde hissederken ellerim nasıl bu kadar soğuk olabilirdi? Zaman bu kadar yavaş akarken kalbim nasıl bu kadar hızlı çarpabilirdi? Bir arada olmamız bu kadar imkânsızken nasıl olur da ondan uzaklaşmam da bu kadar imkânsız olabilirdi?

Bu arzu çok derindi, çok manyetikti. Birbirine çekilen iki mıknatıs gibiydi.

Ediz başını aynaya tamamen yaslayıp gözlerini kapatarak nefes nefese, "Siktir," dedi. Kendisiyle savaşıyordu, bense olduğum yerde durmuş, bu savaşı kaybetmesini bekliyordum. Bekliyordum çünkü biliyordum, artık kazanamayacaktı. Biliyordum çünkü bu savaşı tanıyordum; bir düşmanla değil, arzularınla savaşıyordun ve o arzular savaştıkça daha da güçleniyordu. "Siktir."

Ediz gözlerini yeniden araladığında daha karanlık, daha derin, daha vahşi bir bakış beni karşıladı.

Sessizce, "Ediz," dediğimde bana bakıyordu. Bakışları daha da kontrolsüz bir hal almıştı.

"Bir daha söyle." Başını yasladığı aynadan kaldırdı. "Adımı bir daha söyle."

Bu talebinin bana manasız gelip aklımı karıştırması gerekiyordu ama bakışları nabzımı hızlandırdı, içimdeki tutkunun yoğunluğunu artırdı.

Derin bir tutkuyla, "Söyle," dedi.

Dudaklarım hafifçe aralandı, bende uyandırdığı hisler başımı döndürüyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Sesi ve bakışları son direnişime de darbe indirirken ona karşı hiçbir gücüm kalmamış gibi, "Ediz," dedim. Sesimdeki yoğunluk ve

teslimiyet bu savaşın benim tarafımda bittiğini, kaybettiğimi belgeliyordu. Ayrıca sesimde onun varlığına çaresiz bir çağrı vardı.

Bakışları daha da yoğunlaşan Ediz asırlar gibi gelen saniyeler boyunca bana baktı. Aramızdaki tensel gerilimi daha da artıran bu saniyeler, düşüncelerin kalan son sesini de siliyordu.

Ediz artık direnemiyormuş gibi başını tekrar aynaya yaslayarak gözlerini kapattı.

Nasıl mümkün olabiliyordu, bilmiyordum ama bilincini kaybetmek gibiydi bu. Suya atlamak, oradan dibi olmayan derin bir çukura düşmek gibiydi. Gücümüzü çoktan kaybetmiştik ama bu gücü kaybettiğimizi beraber kabullenmiştik.

Ediz teslim olarak, "Sikeyim sonuçları," dedi ve yaslandığı aynadan uzaklaşıp başka çaresi yokmuş gibi bana doğru atıldı, dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Burnundan sertçe nefes alarak beni ilkel bir vahşilikle öperken bedenlerimiz birbirine hapsolmuştu ve artık kurtuluş yoktu. Buradan dönüş yoktu.

Nefesim kesilmiş bir halde ona tutundum ve Ediz diğer elini sırtıma koydu. Dudaklarının hiddetinden dolayı sırtım geriye doğru gitmiş, belimde bir kıvrım oluşmuştu ve boşlukta sallanan saçlarım eline dokunuyordu. Bir elimi yanağına götürdüğümde sadece hislerden ibarettim ve avuçlarıma batan kirli sakalı bile içimdeki duyguları ateşe veriyordu.

Artık ateşin beni yaktığını değil, ateşin kendisi olduğumu hissediyordum.

Birbirimize yasak olduğumuz, imkânsız olduğumuz, birbirimizi karanlıkta bulduğumuz için yasak elmayı elimde tutuyor gibiydim. Ediz Çağıran benim yasak elmamdı ve ona sahip olmak istiyordum ama onu elimde tutmamın bir cezası olacağını da biliyordum.

Ediz dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan beni odanın içinde yürüttü ve sırtım otel odasının duvarına yaslanana kadar durmadı. Beni kendi bedeni ile duvar arasında hapsettiğinde dudaklarını dudaklarımdan ayırdı ama benden uzaklaşmadı. Dudaklarımı serbest bırakan dudakları çeneme, oradan da boynuma indiğinde başımı içgüdüsel olarak geriye atıp duvara yasladım.

Ediz boynumu, tenimi kokumla beraber keşfederken bir elim saçlarına gitti ve ona tutundum. Ona olan ihtirasım o kadar yoğun

ve yıkıcıydı ki içimdeki ilkelliği ortaya çıkarıyordu. Aralanan dudaklarımdan, "Ah!" diye hafif bir inleme döküldüğünde bakışlarım tavandaki loş ışıktaydı. Işık hiç olmadığı kadar gerçek ve canlıydı.

Yerimde sabırsızca kıpırdandım, Ediz'e dokunmak istiyordum. Bedenim sürekli öne doğru çekilip ona dokunmaya, ulaşmaya çabalıyordu ve boynumdaki dudakları zihnimin ışıklarını tamamen kapatmıştı. O kadar yoğun ve baştan çıkarıcı bir histi ki dayanamıyordum. Bir elimle onu itip durdurmaya çalıştığımı bile ancak Ediz elimi kavrayıp duvara yaslayınca fark ettim. Bu onu istemediğimden değildi, aklımı kaybedecek kadar çok istediğimdendi ve Ediz bunun farkındaydı.

"Ediz," dedim nefes nefese. Ardından başımı kulağına doğru çevirip güçsüz bir sesle, "Ediz," diye fısıldadım.

Ediz boynuma gömdüğü başını kaldırıp dudaklarını tekrar dudaklarımla buluşturdu ve diğer elimi de yüzümün yanına, duvara yasladı. Dudaklarına doğru inleyip vücudumu ona doğru ittiğimde Ediz de erkeksi, boğuk bir ses çıkardı ve beni daha sert öpmeye başladı.

Bu öyle bir yoğunluktu ki dağılmak istiyordum ama hâlâ bir bütündüm.

Ediz dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan ellerimi duvara hapseden ellerini çekti ve bir elini çıplak bacağıma götürüp onu sıkıca kavradı. Parmaklarının çıplak tenime dokunuşu o kadar derinlere ulaştı ki sanki ruhum bu elleri, bu dokunuşu tanıyordu. Sanki şimdiye kadar onu hiç hatırlamadığım bir zamandan, varlığımın da ötesinden tanıyor ve özlüyordum.

Bacağımı kaldırıp yanına yasladığında bacağımı ona doladım ve bir kolumu boynuna sararak onu öpmeye devam ettim. İçimde hiç tanımadığım duyguları uyandırıyordu, bu duygular daha önce hiç deneyimlemediğim kadar vahşi ve saldırgandı. Duygularsa bir tek onu tanıyordu. Bu, şehvetten daha öteydi; bütün kimliğimi sarsıyor, özümü ele geçiriyordu.

Dudaklarımızın ayrıldığı kısa bir aralıkta Ediz, "Doğa," dedi ve sesindeki muhtaçlık, benliğimin zincirlerini kırdı. Ediz'in bedenini, ruhunu, hislerini, sahip olduklarını istiyordum ve bu o kadar güçlü bir arzuydu ki tüm kurallarımı çiğniyor, bütün sınırlarımı yerle bir ediyordu.

Dudaklarımı Ediz'in dudaklarıyla birleştirip onu öpmeye başladığımda dudaklarıma doğru inledi ve beni daha sert bir şekilde duvara yasladı. Ağırlığı üzerimdeydi ama onun ağırlığı altında hafiflemiş hissediyordum. Dişlerimle alt dudağını çekiştirdiğimde daha boğuk bir sesle inledi, ardından elleri belimin iki yanından yukarıya çıkarak göğüslerime ulaştı ve göğüslerimi sıkıca kavradı.

Nefesim kesilmiş bir halde kaskatı olarak başımı geriye attım ve duvara yasladım. Ediz dudaklarını dudaklarımdan çekip kıyafetimi çekiştirerek boğuk ve karanlık bir sesle, "Çıkar şunu," diye emretti ama bu daha çok tenlerimizin arasındaki kumaşın varlığına tahammül edememesinin bir yansıması gibiydi. Üzerimdeki tişörtü parçalamak istiyormuş gibi hızla üzerimden çıkardığında uzun saçlarım dağılarak çıplak omuzlarıma döküldü.

Tişört ayaklarımızın dibine düşerken üzerimde sütyenim ve eteğimle Ediz'in karşısındaydım. Dudakları hiç sönmeyen, hatta gitgide harlanan bir tutkuyla tekrar dudaklarımı bulunca bir elimi ensesine götürerek ona tutundum. Ediz dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan belimi kavradı ve beni kaldırdığında onunla uyum içinde bacaklarımı bedenine doladım.

Çıplak sırtıma dokunan duvar soğuktu ama soğuk bile bizi sarmalayan ateşin içinde kayboldu. Elimi saçlarının arasından geçirip saçlarını kavradığımda Ediz dudaklarını dudaklarımdan çekip boynuma indi. Başımı geriye atıp duvara yasladım ve dudaklarımdan kesik bir nefes döküldü, inledim.

Nefesi boynuma dökülürken, "Beni mahvediyorsun," dedi.

Dudaklarıyla bir rota belirleyerek boynumdan omzuma kaydı ve dişleriyle sütyenimin askısını yana kaydırdı. Sütyenimin askısı kolumdan aşağıya kayarken, minik öpücükler kondurarak omzumu keşfe çıkan dudakları saçlarını daha sıkı kavramama sebep oldu. Dudaklarım hazla aralanmış, gözlerim yeniden tavandaki loş ışığa takılmıştı.

Nabzım o kadar güçlü ve hızlıydı ki ruhumda hissettiğim yaşam, damarlarımdan akıyordu.

Nefes nefese Ediz'in saçlarını daha da sıkı kavradım. Canını yakıyor olmalıydım ama o bunu umursamıyordu, bense hareketlerimin kontrolünü kaybetmiştim. Canını yakıyor olduğum düşüncesi

bile sanki bana ait değildi, algılarım zihnime yer açmaya çalışıyordu ama düşünceler hazzı aşıp oraya ulaşamıyordu.

Ediz dudaklarını boynumdan çektiğinde ben de bakışlarımı tavandaki ışıktan çekip gözlerinin içine baktım ve gözlerine bakmak algılarımı bile kör etti. Nefesim daha da hızlanırken elimi saçından çektim ve yüzünü ellerimin arasına alarak onun için yanıp kavrulan dudaklarımı dudaklarıyla buluşturdum.

Dağılan saçlarımdan tutamlar öne doğru kayarak onun yüzüne dokunduğunda acım, mutluluğum, umudum, çaresizliğim, hatta yaralarım bile varlığına ihtiyacı varmış gibi ona çekiliyordu.

Ediz dudaklarını dudaklarımdan çekmeden sırtımı duvardan ayırdı ve beni kucağına alıp odanın içinde ilerledi. Durup beni masaya yatırmadan önce masanın üzerindeki her şeyi yere itti ve kırılma sesleri yükseldi. Sırtım ahşap masayla temas ettiğinde göğüslerim sütyenin üst kenarına kayarak dolgunluk oluşturmuş, saçlarım masanın üzerine dağılmıştı.

Başımı kaldırmadan kirpiklerimin arasından Ediz'e baktım, oynadığım ateş çok tehlikeliydi. Boyun eğdiğim duygular, başkaldırdığım gerçekler beni darmadağın edecek kadar kuvvetliydi. Bu onun uğruna teslim olduğum bir bedeldi.

Ona teslim oldukça aramızdaki bağın daha da düğümlendiğini biliyordum, öte yandan onunla savaşsam da bu bağın aynı kuvvetle düğümleneceğini biliyordum. Ne kaçabilir ne kurtulabilirdim. Ne kaçabilir ne kurtulabilirdi.

Ediz gözlerini gözlerimden ayırmıyor, sanki bakışlarıyla kabuklarımı kırıyor, varlığımın derinliklerine iniyor, katmanlarımı aşıyordu. Saklı duygularımı, karanlık sırlarımı, zihnimde ve kalbimde taşıyıp da kendimle bile konuşmadıklarımı karşı koyamadığımız bu fiziksel temasla ona aktarmamı istiyordu. Bedenimin çıplaklığının da ötesinde, ruhumun da onun karşısında çıplak olmasını istiyordu. Ne hissettiğini, ne istediğini nasıl bildiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama sanki aynı zihni, aynı ruhu paylaşıyormuşuz gibi biliyordum.

Çok derin sularda yüzüyorduk. Tehlikeli olansa daha da derinlere çekildiğimiz gerçeğiydi.

Bakışları daha da alevlenirken Ediz gözlerini gözlerimden ayırmadan üzerindeki kıyafeti yavaşça çıkarmaya başladığında hızlanan

kan akışımla beraber nabzım da kontrolden çıkmıştı. Bakışlarım gözlerimin önüne yavaşça serilen çıplak gövdesine, ardından dağılan saçlarına kaydı.

Bakışlarımız tekrar buluştuğunda oradaki karanlık arzunun içinde gizemli bir tehlike parlıyordu. Biliyordum, beni mahvedebilirdi. Biliyordum, elinde çok büyük bir güç vardı. Biliyordum, ona karşı koyamayacağımın başından beri farkındaydı. Elinde böyle bir silah tutarken o tetiğe hiç basmayacak olması beni sarstığı kadar onu da sarsıyor olmalıydı. Bu, gücün içindeki güçsüzlük, güçsüzlüğün içinde doğan bambaşka bir güçtü.

Ediz gözlerini gözlerimden ayırmadan çıkardığı tişörtü yavaşça yere bıraktı. Bakışlarım yeniden gözlerine gömülmüştü ve oradan kurtulamıyordum. Tenine dokunma arzusu kalbimden yayılıp beni yakıp yıkarak ele geçirdiğinde hâlâ gözlerine bakıyordum.

Bu sorunun cevabını gözlerimle ona vermiş olmama rağmen gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Beni istiyor musun Doğa?" diye sordu.

Adımı onun sesinden defalarca duymuş olsam da ilk defa duyuyormuş gibi hissettim. O kadar yoğun bir tınıyla söylemişti ki defalarca adımı söylemesini istedim. Nefesim daha da hızlanırken göğsüm yattığım yerde inip kalkıyordu ve gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum.

Ediz bacaklarımı tutarak beni masanın üzerinde iyice kendine doğru çekti ve kalçam masanın ucuna geldiğinde bacaklarımın arasına girdi. Saçlarım masanın üzerine serilmişti.

Yavaşça üzerime doğru eğilerek karşı konulmaz bir sesle, "Söyle," dedi.

Bir elini masaya, başımın yanına yaslayıp diğer elini çıplak karnıma götürerek, "Söyle," dedi. Dokunuşu nefesimi kesip kasılmama neden olurken Ediz karnımdaki elini çıplak tenimde yavaşça kaydırdı ve parmak uçlarını eteğimin altına soktuktan sonra durdu.

Dudaklarım aralanırken belim masanın üzerinde hafifçe yükseldi ve Ediz'in gözlerinin içine baktım. Bakışlarımda ne vardı bilmiyordum ama Ediz'in gözlerindeki tutkuyu derinleştirmişti.

Ediz elini eteğimin içine biraz daha sokarken, "Bana beni istediğini söyle Doğa," dedi ve bedenim eline çekiliyormuş gibi belim daha da kıvrıldı.

Nabzım yaşamla çarparken hissettiklerimin altında ezilerek güçsüzce, "İstiyorum," dedim.

"Duyamadım," dedi ama duyduğunu biliyor, gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Elini daha da aşağılara indirdi ve artık elinin yarısı eteğimin altında, iç çamaşırımın içindeydi. Bacaklarımı kapatarak birbirine bastırma isteği duydum ama Ediz'in varlığı bunu yapmamı engelledi.

Neredeyse kıvranarak, "İstiyorum," dedim. "Seni istiyorum Ediz."

Bunu duymak onu tatmin etmemiş, aksine daha da tahrik etmiş gibi bakışları yabanileşti ve bakışlarına eşlik eden bir sesle, "Beni istiyorsun," dedi. Ardından bana doğru eğilirken elini tamamen iç çamaşırımın altına soktu.

Vücudum kaskatı kesilirken, "Seni istiyorum," diye tekrarladım.

"Islanmışsın," dedi boğuk bir sesle. "Siktir."

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda beni utandıracağını düşündüğüm bu anın içinde utançtan çok uzaktım. Ellerimi Ediz'in yüzünün iki yanına koyup öpüşüne karşılık verdim. Nefesim kesilmiş bir halde Ediz'i öpmeyi bıraktım ve bedenim yay gibi gerilirken dudaklarımdan Ediz'in dudaklarına doğru bir inleme döküldü.

Ediz'in yüzünü bırakıp bir elimi başımın yanına götürerek tutunacak bir yer aradım ama yoktu. Elimi yumruk yaptığımda avuçlarıma saplanan tırnaklarım canımı yakmış olmalıydı ama haz o kadar güçlüydü ki acının varlığı hazzın içinde kayboldu.

Ediz gözünü kırpmadan gözlerime bakıyordu. Bakışlarında karanlık bir memnuniyet vardı, ona ne kadar muhtaç olduğumu görüyordu ve bu hoşuna gidiyordu. Ben yattığım yerde dudaklarımın arasından dökülen yumuşak inlemelerle kıvranırken o sonsuza kadar beni bu şekilde izleyebilirmiş gibi bana bakıyordu.

Yalvarırcasına, "Ediz," dediğimde belim yay gibi kıvrılmıştı ve başımı geriye atmıştım. Boynum iyice açığa çıkarken otel odasını gördüm ama orada değil gibiydim. Oda çok canlıydı ama bir yandan da bir hayal gibiydi. Tek gerçek, beni büyülenmiş gibi izleyen adamdı.

Ediz başımı geriye atmamla dudaklarına doğru yükselen çeneme dudaklarını bastırdı ve çenemi öptü. Ardından elini yavaşça iç çamaşırımdan çıkardığında, "Hayır," diye inledim. "Durma."

Dudaklarını çenemden boynuma indirirken belimi serbest bıraktım ve çıplak tenim tekrar masayla buluştu. Kendimden geçmiş bir halde başımı yana çevirip odaya baksam da baktığım yeri görmüyordum.

Ediz, "Şimdi değil güzelim," dediğinde nefesi tenime döküldü. Dudakları rotasını kaybetmeden boynumdan da aşağı, hızlı nefeslerimle inip kalkan göğüslerime kayarken elimi saçlarının arasına götürdüm. Diğer elim hâlâ yanımda duruyordu ama sıkıca kapattığım parmaklarım gevşemişti.

Ediz'in dudakları tenimde gezinip sütyenimin üzerinden taşan göğüslerime ulaştığında saçlarını sıkıca kavradım. Başım hâlâ yana dönüktü ama gözlerim artık baygın bakıyordu. Odadaki her şey her saniye daha da uzaklaştı. Sadece onun dudakları, onun dokunuşu, onun varlığı vardı.

Ediz sütyenimi aşağı çekerek göğüslerimden birini açığa çıkardı. Başımı çevirip aşağıya, ona baktığımda dudaklarını göğüs ucuma yaklaştırdı. Göğsümün ucuna dokunmak üzereyken durup bakışlarını kaldırdı ve gözlerimin içine baktığında yeşil gözleri aklımı başımdan aldı. Dudaklarında belli belirsiz, karanlık bir gülümseme belirince saçlarını çekip inleyerek başımı geriye attım. Nabzım sanki damarlarımı parçalayacaktı.

Dudaklarının arasına aldığı göğüs ucumda dilini hissettiğimde dudaklarım aralandı ve başımın yanında duran elim önce ensesine, sonra çıplak teninin üzerinden sırtına kaydı. Ediz elini göğsüme götürüp onu sıktığında dudaklarının hareketi devam ediyordu. Sanki sarhoştum ve hislerden ibarettim. Bu hisler başımı döndürürken bakışlarım tavandaydı. Sanki tavan sıvılaşıyor, dalgalanıyordu.

Ediz dudaklarını göğsümden ayırmadan elini sırtıma kaydırarak uzun parmaklarıyla sütyenimin kopçasını açtı. Göğsümün ucunu dişlerinin arasına alıp çekiştirmesi, "Ah!" diye inlememe neden olduğunda acı ve haz birbiriyle çarpıştı. Dudaklarını göğsümden uzaklaştırarak sütyenimin askılarını kollarımdan çıkardı, ardından sütyenimi üzerimden çekip yere attı.

Gözlerimin içine baktığında bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Dağınık saçları yeşil gözleri ve yüzüyle birleşiyordu.

Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, "Kendi güzelliğinden habersiz, bana hayran oluyorsun," dedi.

Söylediğini düşünmeme, hatta hissetmeme bile fırsat vermeden elini belime kaydırarak sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi yattığım yerden beni kendine doğru kaldırdı. Bedenim ona doğru çekilirken dağılan saçlarım masada kayarak yavaşça sırtımda toplandı ve kendimi Ediz'in karşısında, masanın kenarında otururken buldum. Ellerim çıplak göğsündeydi ve dudakları dudaklarımı karşılamıştı ama onlara dokunmamıştı.

"O kadar eşsizsin ki Doğa," dedi. "Aklım almıyor."

Sıkıca kavradığı belimden beni kendine doğru çekerek aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. Çıplak göğüslerim çıplak tenine dokunduğunda birbirinin etrafında dönen iki ayrı ateş gibiydik.

Dudaklarını dudaklarımla buluştururken göğsündeki ellerimi yukarı kaydırarak kollarımı boynuna sardım ve Ediz ne kadar yakın olursak olalım yetmeyecekmiş gibi belimi saran koluyla beni daha da kendine çekti.

Birbirimizi sabırsızca öperken ruhumuzun en mahrem, en gizli yerlerini paylaşıyor gibiydik. Ediz'in dili dudaklarımı aşarak beni işgal ettiğinde bunun yarattığı his hem tatmin hem açlıktı. Sahip olduklarını bütün sınırlarımı yerle bir ederek elde etmek istiyordum ve bir adamın da bu sınırları yıkıp sahip olduklarımı elinde tutacağını bilemezdim.

Ediz nefesini burnundan sertçe verirken haz dolu bir ses çıkardı. Dudaklarımız birbirini nefes nefese bıraktığında Ediz'in gözlerinde gitgide kararan ve kontrolden çıkan dürtünün yansıması vardı. Gözlerime öyle yoğun baktı ki varlığını benim bile henüz keşfetmediğim derinliklerime daldığını biliyordum.

Bir elini yüzüme götürüp gözlerini gözlerimden ayırmadan yanağımı okşadı. Ben de gözlerinin içine bakarak yanağımı onun eline yasladım ve başparmağını hafif bir dokunuşla alt dudağımda gezdirdi, ardından parmağını dudaklarımın arasına yerleştirdi. Bilinçsizce ve derinden gelen bir dürtüyle dudaklarım aralandığında parmağını yavaşça ağzıma soktu.

Ne yapacağımı anlayamayarak ona baktığımda bakışları o kadar yoğundu ki bu yoğunluk derimin altına sızıp bütün bedenimi ele geçirdi. Arzuları arzularıma karışırken bakışları beni yönlendirdi.

Gözlerimi bir an olsun gözlerinden ayırmadan dudaklarımı parmağının etrafına sardım ve dudaklarım parmağının etrafında

dolgunlaştı. Dilimin yavaşça dokunduğu parmağını emdiğimde Ediz'in nefesi kesildi ve bakışları parmağının etrafında dolgunlaşan dudaklarıma kaydı.

Bakışları iyice hırçınlaşmıştı, gözlerini dudaklarımdan ayırmıyordu.

"Dur," dedi boğuk bir sesle ama elini çekmedi. Ben de durmadım.

Bu ona haz verdiği kadar bana da haz veriyordu ve bunun sebebini kendime açıklayamıyordum. Belki de beni bu denli tatmin eden, bunun onda yarattığı etkiydi. Ediz'in üzerinde böyle bir etkimin olması beni daha fazlasını yapmam için kamçılıyor, içgüdülerimi kışkırtıyordu.

"Siktir, Doğa," dedi gözlerimin içine bakarak. "Dur."

Hızlanan nefesi ve bakışlarındaki yoğunluk o kadar hoşuma gitmişti ki daha fazlasını istedim. Parmağını yavaşça çekse de dudaklarımdan ayırmadı. Onda yarattığım etkinin hiçbir anını kaçırmak istemediğim için gözümü bile kırpmıyordum ve onun aldığı haz katlanarak benim içimde büyüyordu.

Ediz tekrar dudaklarıma, ardından gözlerimin içine baktı ve parmağını dudaklarımdan çekti. Yanağımdaki eli saçlarımın arasına kaydı ve dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni sertçe öptü. Saçlarımı kavradığında masanın üzerinde ona biraz daha yaklaşmaya çalıştım ama aramızda aşılacak bir mesafe kalmamıştı. Yine de yetmiyordu.

Ellerimi teninden ayırmadan göğsünden sırtına doğru kaydırdım ve Ediz beni öpmeye devam ederken inlediğinde tırnaklarımı sırtına batırdığımı anladım. Haz o kadar yoğundu ki bunu yaptığımın farkında bile değildim.

Derin bir muhtaçlıkla birbirimizi öperken Ediz'in dili tekrar dudaklarımı aşıp beni işgal etti. Ardından Ediz saçımı geriye çekerek yüzümü iyice yüzüne doğru kaldırdı. Boştaki eliyle boğazımı tuttuğunda ben de dudaklarıma bıraktığı öpücüğe karşılık veriyordum.

O kadar hırçındık ki sanki birbirimizi parçalayıp o parçalardan yeni bir bütün yaratmak istiyorduk ve o bütün bizdik. İki ayrı bedende olmamız, o bedenler birbirine yaslansa bile yetmiyordu.

Kalçamı masada kendine doğru çekti. Bütün düşünceler bu yoğunluğun içinde kaybolup gitmişti, bu o kadar vahşi bir dürtüydü ki sadece onu istiyordum, kalan hiçbir şey umurumda değildi.

Ediz dudaklarını dudaklarımdan çekince itiraz edercesine inleyip tekrar dudaklarına uzanmaya çalıştım ama boğazımı kavrayan eli

beni engelledi. Gözlerinin içine baktığımda o da nefes nefese gözlerimin içine bakıyordu.

"Seni istiyorum," dedim. Bu sefer dudaklarımdan dökülen kelimeler daha güçlü ve kendinden emindi.

Çıplak tenine dokunma arzusuyla ellerimi kalçasından sırtına çıkardığımda ellerini saçlarımdan ve boğazımdan çekip ellerimi tuttu ve arkama götürerek tek eliyle kelepçe gibi kavradı.

Kıvranıp itiraz ederek, "Sana dokunmak istiyorum," dedim.

"Sabırlı ol." Sesinde ne yaptığını ve yaptırdığını bilmenin getirdiği bir netlik vardı.

Dudaklarını boynuma yaklaştırdığında dilini tenimde hissettim ve inleyerek ellerimi tutan ellerinden kurtulmaya çalıştım ama buna izin vermedi ve ellerimi daha sıkı kavradı. Bir elini karnıma götürüp tenimde hafifçe gezdirdiğinde belim öne, avucuna doğru kıvrıldı.

Dudakları boynumda gezerken elini karnımdan aşağı indirip önce eteğimin içine, ardından iç çamaşırımın altına soktu. Bu sefer parmakları daha da aşağıya indi ve belim daha fazla ona doğru kıvrıldı.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp beni öpmeye başladığında ellerimi kurtarmaya çalıştım ve bu sefer bana izin verdi. Serbest kalan ellerim yüzünü kavrayınca Ediz'in elleri kalçama gitti ve beni sertçe kendine çekti.

Dudaklarımın rotası dudaklarından çenesine kaydı. Sakallarının sertliğini hissettiğimde bunun yarattığı his rahatsızlıktan çok uzak, mantığını kavrayamayacağım bir hazza daha yakındı. Ne yapmam gerektiğini düşünseydim bu bilgileri zihnimde bulamazdım. Doğal bir akıştaydım. İçgüdü ve tutku tarafından yönetiliyordum ve hareketlerimi planlamıyordum.

Dudaklarım çene hattında dolanarak boynuna indi, çıplak tenini yavaşça öptüm ve Ediz başını geriye atarak saçlarımı daha sıkı kavradı. Dudaklarımı boynunda ufak öpücüklerle gezdirdikten sonra dokunduğum yerlerde daha fazla oyalanmaya, onu daha derin öpmeye başladım ve Ediz'in bedeni kasıldı.

Bir koluyla belimi kavrayarak beni kendine daha fazla çekmeye çalıştı ve onun da sanki aramızda aşılması gereken bir mesafe varmış gibi hissettiğini anladım. Oysa birbirimize kenetlenmiştik ve çıplak tenlerimiz birbirine yaslanmıştı.

Dudaklarımı boynundan omzuna kaydırdım ve omzunu öptüm. İçimdeki hisler o kadar güçlüydü ki tek başıma bunu yaşamam mümkün değildi. Ne hissediyorsam onun da hissettiğini içten içe biliyordum. Bu, mantıkla açıklanamayacak kadar sezgisel bir gerçekti. Sanki bir araya geldiğimizde oluşan çok güçlü bir enerji alanı vardı ve bu, varlığın çok ötesindeydi.

Dudaklarımı omzundan köprücük kemiklerine indirdiğimde sahip olduğu her zerreyi istiyordum. Onu istiyordum ve onun uğruna bütün sınırlarımı yıkacak kadar cesur hissediyordum. Bütün doğrularım ve yanlışlarım, kurallarım yok olmuş, yaşamın bana ilmek ilmek ördüğü bütün temellerim sökülmüştü. Sadece o vardı.

Ediz beni masada öne doğru çekti ve ayaklarım yere değdiği gibi beni döndürdü. Bir elini boğazıma götürüp beni kendine doğru çekti ve çıplak sırtım çıplak gövdesine yaslandığında omzumu öptü. Ellerimi masaya götürerek parmaklarımın uçlarıyla destek aldığımda Ediz omzundaki dudaklarını sırtıma kaydırdı. Boğazımdaki elini çekip saçlarımı tek omzumda topladı ve dudaklarını sırtımda ağır ağır gezdirmeye başladı.

Ellerimi masaya tamamen yaslayarak gözlerimi kapattım ve Ediz'in dudaklarının bıraktığı hisse teslim oldum. Bir elini karnıma kaydırıp orayı yavaşça okşarken, "Tenin çok yumuşak," dedi.

Dudaklarını sırtımın her köşesinde oyalanarak ağır ağır gezdirdiği sırada ellerimi masanın kenarına koyup başparmaklarımı masanın altına götürdüm ve tırnaklarım ahşaba saplanabilirmiş gibi parmaklarımı büktüm. Ediz'in dudakları sırtımdan daha da aşağılara inerken başımı hafifçe geriye atıp inledim. Belim kıvrılmıştı ve kalçamı ona doğru itmiştim.

Belimi iki yanından tutarak bel kıvrımıma doğru indiğinde tırnaklarımı masaya daha da sapladım ve kontrollü olmaya çalıştım. Ama Ediz'in belimi tutan parmakları tenime saplanınca acının zevke bu kadar yakın olması beni afallattı.

Ediz sırtımın her noktasını öptükten sonra dilini belimden başlayıp enseme kadar tenimde kaydırarak doğruldu ve ben artık tırnaklarım kırılacakmış gibi masayı tutarken kendini bana yasladı. Nefesim o kadar hızlanmıştı ki aklımı kaybetmiş gibi sadece hislerimle hareket ederek ellerimi masadan çekip arkamda duran Ediz'e uzandım. Onu

görmüyordum ama ellerim nereye gideceğini biliyormuş gibi üzerindeki eşofmanın iki yanına uzandı ve kalçamı ondan ayırmadan eşofmanı üzerinden çıkarmaya çalıştım.

Ediz bileklerimden tutup beni engellemeye çalıştığında ona direndim ama gücüm yetmedi. Bileklerimi kavrayarak ellerimi tekrar masaya yasladı fakat bileklerimi bırakmadı, çıplak gövdesi ve ağırlığının bir kısmı sırtımdaydı. Sıcak nefesi ensemden boynuma dökülürken, "Masada olmaz," dedi. "Yatak."

Omzumun üzerinden Ediz'e baktım. Bakışlarımda nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama bileklerimi daha sıkı kavradı.

"Masada olmaz," diye tekrarladı, bu sefer bunu benden çok kendine söylüyor gibiydi. "Siktir."

Bakışları bakışlarıma kilitlenirken, "Doğa, bakma öyle," dedi.

Ona tamamen teslim olmuş bir halde, "Seni istiyorum," dedim.

"Doğa," dediğinde gözlerindeki alevler büyüyordu.

Sessizliğin içinde birbirimizin hızlanan nefeslerini dinledik. Sanki bir büyünün tesiri altındaydık ve onun varlığı tenimden bilinçaltıma kadar sızıyor, her yeri ele geçiriyordu. İmkânsız bir derinliğin içinde, karşı konulmaz bir cazibeyle ruhlarımız ve bedenlerimiz bir tamamlanmanın eşiğindeydi. Direnmek mümkün değildi, teslim olmak tek seçenekti.

Ediz ellerini bileklerimden çekip vahşi bir sesle, "Siktir et yatağı," dedi ve ellerini eteğimin altına sokarak iki yandan iç çamaşırımın ince lastiğine yöneldi. Lastiği canımı yakarak koparırken uyguladığı güçten dolayı kalçam iyice ona doğru çekilmişti. Parçaladığı iç çamaşırımı yere atıp beni kendine çevirdi ve dudaklarını dudaklarımla buluşturarak bir elini belime sardı.

Bir elimle arkamdaki masadan destek alırken diğer elimi yüzüne götürüp dudaklarına uyum sağladığımda Ediz burnundan sert bir nefes alarak beni masadan uzaklaştırdı. Masadan ayrılınca öteki elimi de yüzüne götürdüm. Adımlarına uyum sağlayarak parmak uçlarımda geri geri giderken ne yaptığına odaklanmadım, her zerremde sadece onun varlığı vardı.

Ediz diğer elini de sırtıma koyup dudaklarını dudaklarımdan ayırmadan beni geriye doğru zemine, duvar ile masa arasında kalan yere yatırdığında yüzündeki ellerimi ensesine ve saçlarına kaydırıp

ona tutundum. Beni yere yatırırken bir dizini yere koydu ve ilk önce uçları yere dokunan saçlarım zemine yavaşça yayılmaya başladı. Ediz dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde çıplak sırtım zeminle buluştu.

Ellerimi ondan çekmeden gözlerinin içine baktığımda masanın yanında, yerde uzanıyordum. Ediz de gözlerimin içine bakıyordu ve yeşil gözlerinde artık çığırından çıkmış bir tutku vardı. Elleriyle başımın iki yanından destek alıp ağırlığını kontrol ederek üzerimde durduğunda bakışlarımız birbirine kilitlenmişti.

"Bunu bana nasıl yapıyorsun?" Bu soruyu sorarken gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki aramızdaki bağ köklenerek büyüyor, ölümsüzleşiyor, hatta zamana yayılıyordu. Belki de bizi bir araya getiren de daha biz doğmadan köklenerek büyüyen, ölümsüzleşen ve zamana yayılan bu bağdı.

Ellerimi ensesinden yüzüne kaydırırken kirli sakalının tenimde bıraktığı hissi ezberledim ve dudaklarını avucuma doğru çevirip avucumun içini öptüğünde bu hissi zihnime gizledim. Ardından tek elini zeminden çekip bileğimi tutarak dudaklarını bileğime bastırdı. Gözlerimi bileğimin incecik derisini öpen dudaklarından ayıramıyordum; bu tutkulu olduğu kadar şefkatli de bir dokunuştu ve ruhumu daha da ateşe verirken aynı zamanda da sakinleştiren bir yanı vardı. Ediz bileğimi bırakıp bana baktığında gözlerimi gözleriyle buluşturdum, sanki aramızda sessiz kelimeler vardı.

Ediz gözlerini benden ayırmadan elini çıplak bacağıma götürdüğünde dokunuşu bakışlarının etkisiyle birleşti ve bana ilk defa dokunuyormuş gibi bir akım hissettim. Bedenim ona anında tepki verdi ve uzandığım yerde belim hafifçe kıvrıldı. Üzerimde bu kadar büyük bir etkiye sahip olmasının korkutucu bir yanı vardı. Ona o kadar çok çekiliyordum ki ellerini bacağımın arkasından dizime doğru kaydırdığında dudaklarım hafifçe aralandı. Bacağımı dizimin arkasından kavrayarak bedeninin yan tarafına çekti.

Çıplak tenlerimizden birbirine akıp karışan tutku, arzu ve şehvet bütün düşüncelerini kör etse de Ediz içinde kaldığı karanlıkta adımlarını dikkatle atıyordu. İpleri elinde tutup dürtülerini zapt etmeye çalışıyordu ama bunu yapmasını istemiyordum.

Ayağımı yerde kaydırarak diğer bacağımı da kendime doğru çektim ve Ediz'in iki bacağımın arasına yerleşmesine izin verdim.

Kumaşın ardındaki sertliği bacaklarımın arasında hissettiğimde kalçamı içgüdüsel olarak kaldırıp kendimi ona daha fazla bastırdım. Onun karşısında irademin gücü yoktu ve hissettiğim tutkuyu evcilleştiremiyordum. Tek hissettiğim, tek istediğim oydu.

Uzandığım yerden gözlerinin içine bakıp neredeyse mırıldanarak, "Seni istiyorum," dedim.

Ağırlığını üzerime vererek kalçasını ileriye doğru itti. Onu bu hareketi yaparken izlemek bile aklımın buğulanmasına neden olmuştu, kesik kesik nefes almaya başladım.

"Bir daha söyle," dedi ama yoğunluğun içinde kelimeleri kaybetmiştim. "Söyle."

Sanki defalarca duymak istiyordu, diğer yandan defalarca duysa bile yetmeyecekti.

Nefesim kesilmiş bir halde, "Seni istiyorum," dedim.

Gözlerimden ayırmadığı gözlerinde iradesinde bir çatlak oluştuğunu, tuttuğu son ipin de elinden kayıp gittiğini görebiliyordum. Sergilediği iradenin de sıkıca tuttuğu o son ipin de altında bir hassasiyet yattığının farkındaydım, sanki kontrolünü kaybederse bunun sonuçlarından korkuyordu. Kalçasını çekip bacaklarımın arasındaki hareketini tekrarladığında onu izlemek bu son düşüncemin varlığını da söküp attı.

"Seni istiyorum!" Artık sonuçlar umurumda değildi. Doğrular ve yanlışlar, yaşananlar ve yaşanacaklar umurumda değildi. Zaman bile durmuştu ve sadece içinde bulunduğumuz andan, iki bedenden, iki ruhtan ibarettik.

Ediz küfrederek beni belimden kavradı ve ağırlığım yokmuş gibi kaldırarak yerlerimizi değiştirdi. Birden kendimi onun üzerinde, ellerimi göğsüne yaslamış halde buldum. Saçlarımın uçları yüzüne dokunuyordu.

Tekrar küfredip, "Bana bu kadar güvenme," dedi. Terlemişti ve dişlerini sıkıyordu.

Ellerimi yasladığım göğsü aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Ne yapacağımı bilemediğim için duraksayarak gözlerinin içine baktığımda tekrar, "Bana bu kadar güvenme," dedi.

Saf haliyle, olduğu adamla bana zarar vereceğinden o kadar emindi ki bir maskeyle bana yaklaşıyordu. Oysa ben taktığı maskeyi

değil, olduğu adamı istiyordum. Beni uyarıyordu, hep uyarmıştı ama varlığını hep hissettiğim adamın da o maskenin ardında yaşadığını biliyordum.

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak ona doğru eğildiğimde beni uyarmasına rağmen ona güvendiğim son anın içindeydim. Dudaklarım dudaklarına yaklaşırken bir elini belime kaydırıp bedenimi sıkıca kavradı.

Bu ikimiz için de bir sınavdı, gün doğup her yer aydınlandığında bir başka harabenin içinde uyanabilirdik ve bu sefer altında kaldığımız enkazın içinden ikimiz de çıkamayabilirdik.

Dudaklarım dudaklarıyla buluştu ve birbirimizi hoyratça öpmeye başladık.

Bana olduğun adamı göster Ediz. Bir maske taktığın sürece ne iyiliğine ne kötülüğüne güvenebilirim. Bir maskeyi sevemem. Bir maskeden nefret edemem. Bana seni göster.

Ediz'in diğer eli de tenimden kayıp sırtıma ulaştığında bedenim ona doğru kıvrıldı. Saçlarım etrafımızı saran bir perde gibiydi. Vardığımız derinliğin geri dönüşü yoktu ama her saniye daha da derine iniyorduk ve geri dönüşü olmasa bile yolunu bildiğimiz bu derinlikte artık kaybolmuştuk.

Bütün kurallar dudaklarımızın arasında parçalanıyor, yok oluyordu. Ediz başını yasladığı yerden kaldırarak beni daha da sert öperken bir elini enseme götürüp beni kendine esir aldı. Birbirine dolanan dillerimiz sessiz kelimeler taşıyordu ve bu sessiz kelimelerin anlattıklarını duyuyor gibiydik.

Nefes almayı bile unutmuş gibi birbirimizi öperken Ediz uzandığı yerden hiç zorlanmadan doğruldu ve sırtımdaki elini belime götürüp beni sertçe kendine doğru çekerek kucağına yerleştirdi. Bir elimi ensesinden kaydırarak saçlarına götürdüm ve saçlarını sıkıca kavrayarak ona tutundum. Başımı hafifçe yana yatırarak onu öperken boştaki elimi yüzüne götürüp kirli sakalının üzerinden kaydırdım ve boynuna indirdim. Parmaklarımın altındaki teninin sıcaklığı, nabzının varlığı içimdeki yaşama dağıldı.

Yıllardır içimde gizlenen ve varlığıyla hiç karşılaşmadığım bir yanım beni birden ele geçirmişti. Öpüşmemizdeki şiddet her nefeste biraz daha artarken Ediz ellerini kalçama götürüp beni sıkıca kavradı.

Ben de onun bu hareketine karşılık saçını çekerek başını hafifçe geriye yatırmasını sağladım. Birbirinden ayrılmayan dudaklarımıza, aldığımız her nefesten daha fazla ihtiyacımız varmış gibi öpüyorduk birbirimizi. Ediz kalçamı kavrayan elleriyle bana direktif vererek kucağında hafifçe öne arkaya hareket etmemi sağladı. Nefesim daha da hızlanırken dudaklarına doğru inleyerek elimi saçından ensesine kaydırdım ve ona tutundum. Kendimi kaybetmiş bir halde dudaklarımı dudaklarından çeksem de araladığım gözlerim anında gözleriyle buluştu.

Ediz'in gözlerinde onunla, gerçekten olduğu adamla karşılaştım. Maskeler yoktu, sınırlar darmadağın olmuştu ve bütün gerçekliğimizle karşı karşıya duruyorduk. Ruhlarımız bir daha kimsenin karşısında olamayacağı kadar çırılçıplaktı. Belki kendimize karşı bile bu kadar çıplak ve dürüst olmamıştık. Belki birbirimize ulaştığımız kadar kendimize ulaşamamıştık.

Ediz kalçamdaki elini belime götürdüğünde artık bana yön vermiyordu ama bedenim bu hissi zaten tanıyormuş gibi kucağındaki hareketine devam etti. Ediz dudaklarını göğsüme yaklaştırırken kesin bir dille, "Sakın kendini bırakma," dedi ama sesini uzaklardan duyuyor gibiydim. Dudaklarını göğsümün ucuyla buluşturduğunda hazzın içinde kendimi kaybetmiş bir halde başımı arkaya attım ve saçlarım geriye savrulurken tavandaki ışık yüzüme döküldü.

Gözlerimi ışıktan ayırmıyordum; gözlerime dokunan ışıktan, Ediz'in varlığından ve beni ele geçiren hislerimden başka hiçbir gerçekliğin farkında değildim. Ediz göğsümün ucunu dişlerinin arasına aldığında hafifçe inledim ve başımı doğrultarak gözlerimi ışığın döküldüğü tavandan ayırdım.

Dağılan saçlarımın arasından nefes nefese Ediz'e baktığımda kucağındaki hareketimi durdurdum. Ediz'e sanki ondan başka kimse yokmuş, geri kalan her şey silinmiş gibi bakarken aldığım her nefeste göğsüm inip kalkıyordu.

Ediz de dudaklarını göğsümden çekip yüzüme baktığında gözlerimiz birbiriyle buluştu. Gözlerimde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum, sanki bakışlarım ona benim bile duymadığım gerçekleri söylüyordu ve Ediz o gerçekleri dinliyordu. Bakışlarına daha da karanlık bir ifade çökerken bakışlarının yankısını taşıyan bir sesle, "Seni hissetmek istiyorum," dedi.

Ne istediğini biliyordum ve bunu bilmek kalbimin ritmini hızlandıran korku ile heyecanın buluşmasına neden oldu. Ne yapacağımı bilemeyerek gözlerine bakarken Ediz bu sefer daha yoğun ama sessiz bir şekilde, "Seni hissetmek istiyorum," diye tekrarladı.

Belki de beklediği, yaşanacaklara vereceğim onaydı. Bir elimi çenesine götürdüğümde kirli sakalına dokunan parmaklarım buz gibiydi ve neredeyse titriyordu. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdığımda bu, sessiz bir teslim oluştu.

Kalp atışlarıma eşlik eden saniyeler bu zamana kadar yaşananları ve yaşanamayanları yanlarında alıp götürüyordu. Dudaklarım dudaklarını bulduğunda Ediz bu teslim oluşu dizlerinin üzerinde karşılamıştı.

Aralanan dudakları dudaklarımı işgal ederken Ediz sırtını yasladığı yerden kaldırdı ve doğrularak beni daha derinden öpmeye başladı. Dudaklarını dudaklarımdan, beni kendinden ayırmadan soyunduğunda artık birbirimizin karşısında tamamen çıplaktık. Ruhlarımız da bedenlerimiz de bütün varlıklarıyla karşı karşıya duruyordu.

Ediz dudaklarını çeneme kaydırdı, ardından dokunuşları çenemi takip ederek kulağıma ulaştı. Sıcak nefesi kulağıma çarparken, "Canını yakmak istemiyorum," dedi. "Canını yakarsam söyle."

Yaşanacakların artık saniyeler kadar uzağımda olduğunu anladığımda ne yapacağımı bilemeyerek donakaldım ve gözlerini görebilmek için geri çekilip afallamış bir halde ona baktım. Ne yapmam gerekiyordu? Ediz gözlerimdeki karmaşayı gördü.

Beni kendinden uzaklaştırmadan birden yere yatırdığında saçlarım yeniden zemine, etrafıma saçıldı ve yüzü nefesini hissedeceğim kadar yakınımda olan Ediz'in gözlerine baktım. Göğüslerim hızlanan nefesimle kalkıp iniyordu.

Bir bacağımı omzuna alarak bacaklarımın arasına yerleşti, gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Yeniden, "Canını yakarsam söyle," dedi. Dudaklarım korku ve heyecanla kurumuştu.

Ediz'in varlığını bacaklarımın arasında hissettiğimde nefesim kesildi ve beni nasıl bir hissin beklediğini bilemeyerek, kalbim hızla çarparken gözlerine bakmaya devam ettim. O an geldiğinde kaskatı kesilmemle nefesimin kesilmesi bir oldu.

Bir elimi Ediz'in sırtına kaydırıp ona tutundum, Ediz gözünü bile kırpmadan gözlerime bakıyordu. Alışmam için bana biraz zaman tanıdı ama ben daha da kasıldım ve bakışlarımla bakışlarına tutundum. Sanki ruhum da ruhuna tutunmuş, yavaş yavaş ona karışıyordu.

Ediz durunca gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Durma," dedim. Tereddüt ederek gözlerime baktığında bu sefer neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Durma," diye tekrarladım.

Ediz gözlerime dikkatle bakarken hislerim o kadar yoğundu ki kalbimden taşmış, göğüs kafesime sığmaz hale gelmişti. Kalbim kalbini, ruhum ruhunu, bedenim bedenini istiyordu ve bu o kadar güçlü bir arzuydu ki bütün varlığımı ele geçirmişti.

Yine de Ediz yaşananları dudaklarımdan dökülen kelimelere bırakmadı, tedbirli yaklaştı ve ne yaptığından emin bir halde bir elini yüzüme yaklaştırdı. Yüzüm büyük avucunun içinde küçücük kalıyordu ve bunu bana defalarca söylemesine rağmen kendimi ilk kez Ediz'in karşısında gerçekten küçük hissettim.

Yavaşça yüzümdeki elini saçlarıma kaydırdı, bir yandan dirseğiyle yerden destek alıyordu. Kuruyan dudaklarım hafifçe aralanmıştı ve gözlerimi Ediz'in gözlerinden ayırmıyordum.

Saçlarımı kavradığında onun da bana tutunduğunu hissettim. Sanki onun da kalbi kalbime, ruhu ruhuma, bedeni bedenime muhtaçtı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan bakışlarımı izledi ve kalçasını aniden öne itip tamamen içime girdiğinde dudaklarım daha da aralandı. Aralanan dudaklarımdan hafif bir çığlık döküldüğünde kaskatı kesilen bedenim gerilerek ona doğru yükseldi ama gözlerim gözlerinden ayrılmadı.

Ediz'in bakışları daha da yoğunlaşırken artık bir bütündük. Sanki bir aradaki varlığımız o kadar güçlüydü ki geriye hiçbir şey kalmıyordu. Geriye kalan her şeyi yakıp yok ediyordu. Ediz ona alışmam için bana zaman tanırken bakışlarımdaki hiçbir duyguyu kaçırmak istemiyor gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu ve bu soru öylesine sorulmuş bir soru değildi.

Hafifçe başımı salladım, bedenim ona alışmaya başlamıştı. Ediz bakışlarını gözlerimde gezdirdikten sonra dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve beni öpmeye başladı. Başlangıçta durgun bir su gibi

sakin olan bu dokunuş, anında yakıp yıkan bir ateşe döndü ve Ediz saçlarımdaki elini çeneme götürerek çenemi canımı yakacak kadar sıkı kavradı.

Birbirimizi birbirimize muhtaç bir halde öperken Ediz geri çekildi ve tekrar, "Canını yakarsam söyle," dedi.

Başlangıçtaki acılı kasılma vücudumun değişime ve ona alışmasıyla yerini artık daha tanıdık gelen bir hisse bıraktı. Ediz'in gözlerine bakarken başlangıçtaki hassasiyetinin ve kontrolünün yavaşça dağıldığını görebiliyordum.

Ediz bir kez daha içime girdiğinde dudaklarımdan bir inleme döküldü ve bakışlarındaki dikkat yerini daha vahşi bir dürtüye bıraktı. Kolunu belime götürerek, "Seni izlemek istiyorum," dedi. İçimden çıkmadan beni kucağına alıp sırtını duvara yasladığında uzun saçlarım dağılmış bir halde omuzlarımdan göğüslerimin üzerine döküldü.

Gözlerimiz, yüzümüz, ruhumuz karşı karşıya durmuş birbirine bakıyordu. Ediz ellerini belimin kıvrımına yerleştirip beni hafifçe kaldırdığında bir elimi duvara yaslayarak oradan destek aldım ama bakışlarımı bir an olsun bakışlarından ayırmadım.

Kendini sertçe içime ittiğinde birbirine bastırdığım dudaklarımdan boğuk bir çığlık döküldü ve terden ıslanan alnımı alnına yasladım.

Ne kadar söylerse söylesin yetmeyecekmiş gibi, "Beni mahvediyorsun," dedi.

Belimin kıvrımına yerleştirdiği elleriyle beni yönlendirip kucağında hareket ettirmeye başladı, sonra başını geriye atarak duvara yasladı ve gözünü bile kırpmadan beni izlemeye koyuldu. Bakışları yoğundu.

Acı geçmemişti ama hazla karışmaya başlamıştı. Bu, fiziksel hazzın çok ötesindeydi, herhangi bir insanda bulunabilecek bir his değildi. Varlığının eksik bir parçasını bulmak gibiydi ve eşsizdi.

Ediz yüzünü boynuma götürdüğünde tenimde hissettiğim dudakları inlememe sebep oldu ve belimi kavrayan parmakları derime öyle bir saplandı ki acının hazza olan yakınlığı beni bir kez daha afallattı.

Boynumdaki dudakları yavaşça göğsüme kaydı ve Ediz göğüs ucumu dudaklarının arasına aldığında başımı geriye attım. Sanki üzerindeki basıncın gitgide arttığı bir cam gibiydim ve dağılıp etrafa saçılacaktım.

Ediz'in bir eli bel boşluğuma kaydı ve diğer eli bacaklarımın arasına yöneldi, o sırada içimdeki hareketine devam ediyordu. Bel boşluğuma yerleştirdiği eliyle düşmemi engelleyerek beni hafifçe geriye yatırdığında saçlarım boşlukta sallandı ve Ediz'in parmağının klitorisimin üzerine baskı yapmaya başladığını hissettim. Bütün vücudum o kadar uyarılmıştı ki başımı geriye attığımda tavandaki ışık gözlerimin içinde dağılıyor gibiydi.

Otel odasının içini dolduran boğuk inlemeler benim dudaklarımdan dökülmüyormuş gibi çok uzaklardan geliyordu. Ediz'in dudakları tenimin her yerindeydi sanki, beni tamamen ele geçirmişti ve bütün varlığımla varlığına karışmıştım.

Gitgide yükseldiğimi hissederken zevk, acı ve azalması gerekirken daha da yoğunlaşan muhtaçlık hissi beni sarmalamıştı. Geriye attığım başımı kaldırıp Ediz'in gözlerine baktığımda saçlarımın bir kısmı terden ıslanan sırtıma yapıştı ve gözlerim gözlerine kilitlenip kaldı.

Bakışların yarattığı etki nasıl bu kadar güçlü olabilirdi?

Birbirimize, birbirimizde kaybolmuşuz ama asıl yolumuzu bulmuşuz gibi bakıyorduk.

Bakışları ruhuma, kalbime ve bedenime yaptığı son dokunuş oldu ve başımı bir kez daha geriye atarak bir inleme eşliğinde dağılmaya başladım. İnlememe Ediz'in de inlemesi karıştı ve içimde bir sıcaklık hissettim.

Sarsılan bedenim Ediz'in kollarının arasına yığıldığında ikimiz de ter içindeydik. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu, ruhlarımızsa çok önceden birbirini tamamlamıştı ama birbirlerini bulmaları zaman almıştı.

Bir sis bulutunun içinde gibiydim, belki de bir hayaldi. Bir gerçeğin içinde hayali yaşamak gibiydi.

Ediz kollarına yığılan bedenimi sararken boğuk bir sesle, "Beni mahvediyorsun," dedi. Ardından beni daha sıkı sardı ve sesi çınlayan kulaklarıma dolarken gözlerimi kapattım.

Birbirimizde kaybolmuştuk ama asıl yolumuzu bulmuştuk.

7. TALİHSİZ KARŞILAŞMALAR

Yüzümüze dokunan rüzgâr günler önce çok uzaklarda esmişti ve yapılan her seçim bir gün karşımıza çıkmak için zamanın içine gizlendi.

Her yalanın sahibi gerçeğiydi.

Her sır saklandığı yerden çıkmayı beklerdi.

Her yeri yıkıp dağıtacak fırtına zamanın içinde kopardı; belki gecikirdi ama sabırla adımlarımızı izler, seçimlerimizi takip eder, bize yetişirdi.

Hayat kiminle aynı masada oturduğumuzun önemli olduğu bir kumardı. Şans elimizdeki kartlarda değil, o masada kimlerin oturduğunda gizliydi. Sadece kendi seçimlerimizin bedelini ödemezdik, belki de en büyük bedeli bir başkasının seçimleri için öderdik.

O rüzgâr zamanın içinde esiyordu, ne kadar uzaktaydı bilmiyordum ama yaklaşıyordu. Bir fırtınanın yaklaştığını da sadece o seçimi yapan kişi biliyordu. Geri kalanıysa fırtınanın yaklaştığından habersiz, yüzüne dokunan güneşe bakıyordu.

Derinlerden duyduğum telefon sesi uykumu dağıtırken pencereden yüzüme vuran güneş kaşlarımın çatılmasına neden oldu.

Kapalı gözlerimin ardındaki ışığa alışamadan elimle yatağı yokladım. Telefonun sesi sanki her saniye yükseliyordu ve bu da kaşlarımı daha da çatmama sebep oldu. Büyük yatağın içinde telefonu buldum ve yarısı yastığa gömülü başımı kaldırmadan telefonun ekranına baktım. Ediz'in telefonuydu ve arayanın kim olduğunu bilmiyordum. Uykulu bir halde düşünmeden telefonu elimden bıraktım ve uykuya geri döndüm.

Telefon tekrar çalmaya başladığında uykunun içinde değişen zaman algısı aradan geçen saniyeleri hesaplamamı engelledi. Tek

bildiğim yorgun hissettiğim ve uyumak istediğimdi ama ısrarla çalan telefon buna izin vermiyordu.

Zamanın içinde esen rüzgârın bize yaklaştığını ilk o zaman hissettim ama o kadar cılız ve güçsüzdü ki uykumun derinliklerinde kayboldu, unutuldu.

Uykulu bir sesle, "Ediz?" diye seslendim ama yanıt gelmedi.

Yine kaşlarımı çatarak yatakta sırtüstü döndüm, bir elimi yüzüme götürdüm ve uykum tamamen dağılırken diğer elimle yataktaki telefonu aldım. Dağılmaya başlayan uykumun arasından banyodan gelen su sesini duyabiliyordum, ardından yatakta yalnız olduğumu anladım.

Telefonu uykulu bir sesle, "Efendim?" diye yanıtladım. Bir elim odadaki ışıktan rahatsız olduğum için hâlâ yüzümdeydi.

Arayan Uygar'dı.

"Saatten haberiniz var mı?" diye sordu.

"Hayır," dedim huysuz sayılabilecek bir sesle. "Uyuyordum."

"Ediz nerede?"

Banyodan hâlâ su sesi geliyordu. "Duşta."

"Telefonu ona verebilir misin?" dedi Uygar.

Yüzümdeki elimi saçlarıma kaydırarak ve sitem edercesine, "Adam duşta Uygar!" dedim. Uyumaya devam etmek istiyordum.

"Acil."

Sesindeki ciddiyet kaşlarımın çatılmasına neden olurken yattığım yerden doğruldum.

Tedirgin olarak, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Yolunda," dedi ama ona inanmadım. "Ediz'e söylemem gereken bir şey var," diye ekledi.

Kaşlarım daha da çatılırken, "Bekle," dedim ve yorganı bir elimle çıplak bedenimin önünde tutarak odaya baktım. Dün gecenin bütün izleri odadaydı ve kendine gelen zihnimi yaşananlar ele geçirdi. Sanki Uygar odanın halini görebilirmiş gibi yanaklarım kızardığında tekrar, "Bekle," dedim ve telefonu yatağa koyduktan sonra Ediz'in yerde duran tişörtünü alıp üstüme geçirdim.

Elimde telefonla cam kırıklarının ve dağınıklığın arasından geçtim ve banyoya yöneldiğimde kapının açık olduğunu gördüm. Ediz'i çıplak görsem de buna alışmam zaman alacaktı, bu yüzden sırtına baktım.

"Ediz?" dedim yerimde kıpırdanarak. Sesimi duyunca musluğu kapattı ve omzunun üstünden bana baktı. Ona telefonu göstererek, "Uygar," dedim. "Acilmiş."

Kaşlarını çatarak uzandığı havluyu beline sarıp bana yaklaştı. Telefonu alıp kulağına götürmeden önce eğilerek dudaklarıma minik bir öpücük kondurunca donup kaldım. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Acil olan ne Uygar?" diye sordu.

Uygar'ın Ediz'e sövdüğünü duydum ve Ediz ağzının içinden, "Siktir," dedi. "Unuttum."

Neler olduğunu anlamaya çalışarak ona baktığımda Ediz, "Uygar ve Gece'ye aşağıda buluşalım demiştim ama sonra tekrar uyuyakalmışım," diye açıkladı.

Kaşlarımı kaldırdım ve inanamayarak, "Sen?" dedim. "Uyuyakaldın?"

Uygar hâlâ hattın diğer tarafından Ediz'e sövüyordu. Ediz'in dudaklarında alaycı ve umursamaz bir gülümseme belirdi.

"Kusura bakmayın kardeşim," dedi ama umurunda olmadığı çok açıktı.

O sırada uykudan uyandırılma sebebimi kavradım ve Uygar'ın endişelenmeme neden olan acil durumunu anladım. İnanamayan gözlerle Ediz'e bakarken, "Gerçekten mi?" diye homurdandım.

Ardından parmaklarımın ucunda yükselerek Ediz'in kulağındaki telefona ulaşmaya çalıştım ve tekrar, "Gerçekten mi Uygar?" dedim. "Uyuyordum!"

Uygar karşı taraftan bir şeyler söyledi ama sadece, "Saatin kaç olduğunun farkında mısınız?" diye sorduğunu anladım. İnanamayarak başımı kapının pervazına yasladım.

"Dün gece biraz yorucuydu," dedi Ediz gözlerini gözlerimden ayırmadan ve gözlerim irileşti. Sesi alaycıydı. Sesindeki alaycılık hakışlarına da yansırken, "Sesler mi duydunuz?" diye sordu ve gözlerim daha da irileşti. "Doğa kafama viski şişesi fırlattı."

Uygar öyle bir kahkaha attı ki Ediz telefonu kulağından uzaklaştırdı. Telefonu tekrar kulağına götürdüğünde bana, "Seni tebrik ediyormuş," dedi.

Parmak uçlarımda tekrar yükselerek telefona yaklaştım ve üzgün bir sesle, "Ne yazık ki isabet etmedi Uygar," dedim.

"Siz ikiniz kaşınıyorsunuz," dedi Ediz, ben sırıtırken.

Tekrar parmaklarımın ucunda yükselerek telefona doğru gururla, "Bardak da fırlattım," dedim.

Uygar yeniden kahkaha atmaya başladığında Ediz gözünü bile kırpmadan gözlerime bakıyordu ve bakışlarında bunun acısını çıkaracağını belli eden bir ifade vardı ama tehditkâr değildi.

Telefondan Uygar'ın kahkahalarının uzaklaştığını duydum ve yerini daha ince bir ses aldı. Ediz kaşlarını kaldırdığında Gece'nin telefonu eline aldığını anladım. Uygar gibi küfretmediğinden ama iğnesini sakince batırdığından emindim.

"Siz kahvaltınızı yapın," dedi Ediz.

Gece'nin, "Kahvaltı mı?" diye sorduğunu duydum, artık o kadar da sakin değildi. "Saatin kaç olduğunun farkında mısın?"

"Kaç?" diye sordu Ediz ve ben bile inanamayarak ona baktım.

Gece'nin sakinleşmek için gözlerini kapatarak nefes aldığını görür gibi oldum.

Sakince, "Sen neden benim arkadaşımsın?" diye sordu. Ardından sorduğu soruya yanıt beklemedi. "Doğa'ya sabır diliyorum."

"Sana sabır diliyormuş," dedi Ediz.

Kaşlarımı hafifçe kaldırarak, "Duyuyorum," dedim.

"Seni duyuyormuş," dedi Ediz, Gece'ye. Başımı inanamayarak iki yana sallarken Ediz'e bakıyordum.

"Duyuyorum," dedi Gece. "Ne dersin Doğa? Bence telefonu suratına kapatmamı hak etti."

"Hak etti," dediğimde Ediz tek kaşını kaldırıp bana baktı.

Gece telefonu kapattığında Ediz telefonu kulağından uzaklaştırıp ekrana baktı.

"Kapattı," dediğinde onu başımla onaylayarak sakince, "Görüyorum," dedim.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Umursamazlığının karşısındaki insanda bıraktığı etkiyi bildiğinin farkındaydım ve bunu kullanıyordu. Parmağımla odayı göstererek, "Ben uyumaya gidiyorum," dedim.

Aslında kaçıyordum.

Ondan uzaklaşacağım sırada bir kolunu belime sararak, "Gitmiyorsun," dedi.

Kaçtığımı biliyordu.

Uzanıp elindeki telefonu lavabonun kenarına koyarken onu izledim. Gözlerimiz buluştuğunda dikkatle gözlerimin içine baktı. Bakışlarındaki alaycılık kaybolmuştu, ciddileşmişti.

"İyi misin?" diye sordu. Bu rastgele sorulmuş bir soru değildi, iyi olup olmadığımla gerçekten ilgilendiğini bakışlarından anlayabiliyordum.

Uyandığımdan beri yaşananları düşünmeye fırsatım olmamıştı ama şimdi bütün düşünceler karşımda, Ediz'in yüz hatlarında ve bakışlarındaydı.

"İyiyim," dedim başımı hafifçe sallayarak. Bakışlarını dikkatle yüzümde gezdirdi.

Bakışlarının ağırlığı içime çöktü. Ediz her gözlerime baktığında ruhuma da baktığını hissederdim ama artık baktığı her yeri ezberlemiş, keşfetmiş gibiydi. Tanıyordu, biliyordu. Bunun zor bulunduğunu biliyordum ama zor bulunan her şey gibi bir yandan da korkutuyordu.

Kaybetmekten korkutuyordu.

Zarar görmekten korkutuyordu.

Bir elini yüzüme götürdüğünde hâlâ dikkatle gözlerimin içine bakıyordu ve üzerimdeki gücünü hissedebiliyordum. Böyle bir inancın da zor bulunduğunu biliyordum ama bu da korkutuyordu.

Hiç sahip olmamak, bulup da kaybetmekten daha kolaydı.

Bakışlarını önce dudaklarıma, sonra gözlerime çevirdi.

"Dün geceyi bir sonuca bağlayalım," dediğinde sesi daha toktu ve dikkatinin dağınık olduğunu görebiliyordum. Bakışlarını gözlerimde gezdirirken kurduğu bu cümle içime bir korku tohumu ekti.

Kaşları hafifçe çatıldı. "O bakış ne öyle?"

"Nasıl bakıyorum?" diye sordum ama hissettiğim korku gözlerime yansımış olmalıydı. Dün geceyi henüz kendi içimde konuşmamışken ondan duyacaklarıma karşı savunmasızdım. Kendimi hazırlamamıştım.

"Tedirgin oldun," dedi dikkatle beni incelemeye devam ederek.

Dürüst davranarak, "Ucu açık bir şey söylediğinde hep tedirgin oluyorum," dedim. Sonunun nereye varacağı belli olmuyordu.

"Öyle mi?" dedi gözlerini hafifçe kısarak. Başlangıçta içime kendi elleriyle ekmeye çalıştığı korkudan ve çelişkiden artık hoşlanmadığını hissettim ama bunu dile getirmedi.

"Öyle," dedim.

İki elini başımın iki yanına götürerek saçlarımın üzerine koydu ve aşağıya kaydırarak boynumda durdu, bunu yaparken gözlerini gözlerimden ayırmamıştı.

Birden, "Seninle farklı koşullarda, farklı bir yerde tanışmalıydık," dedi.

"Nasıl olurdu?" diye sorduğumda bunu hep hayal ettiğimi ama onun zihnini, neler düşündüğünü bilmediğimi fark ettim.

"Ben hep zor bir adamdım Doğa, o yüzden kolay olmazdı," dedi. "Yine de yaşanan zorluklar bile çok..." Duraksadı. "Normal olurdu."

Sanki farklı bir dile ait, anlamını bilmediği bir kelimeyi söyler gibi söylemişti bunu.

"Beni daha farklı bir adam olarak tanımanı isterdim," dedi ve içtenliği beni hazırlıksız yakaladı. Bu cümleyi öylesine kurmadığını, hissettiğini görebiliyordum. İçime dokundu.

"O adamı anlatsana bana," dediğimde beraber bir düş kurduğumuzun farkındaydım. Hayat, içine yazılanların silinemeyeceği bir defter gibiydi ve biz kendi sayfalarımızı yaşananlarla doldurmuştuk. Artık çok geçti ama yine de bu düşü kurmak istiyordum.

Ediz Çağıran'a olan inancım ona baktığımda gördüklerimdi ve bu çok daha derinlerde gördüğüm bir gerçekti. Arada o adamı taktığı maskelerin ardından bana bakarken görüyordum.

Ellerini saçlarımın üstünden çekerek boynuma kaydırdı ve bu sefer tenime dokundu.

"O kadar savunmasız bir yanın var ki seni korurdum," dedi. "Sana kendini korumayı öğretirdim ama kendini koruyabildiğinde bile ben orada olurdum."

Başparmağıyla tenimi yavaşça okşadı.

"Seni saklamak isterdim," diye devam etti. "Çok değerli parçaları onlara kimse zarar veremesin diye cam vitrinlerde saklarlar, ben de seni öyle saklamak isterdim ama bunu sana yapmaya da içim elvermezdi. Bu yüzden hep yanında olmak isterdim, nerede olduğunu bilmek isterdim. İyi misin, güvende misin, bana ihtiyacın var mı, bunların hepsini bilmek isterdim."

Duyduklarım beni afallatmıştı ve Ediz vereceğim tepkinin bu olacağını biliyormuş gibi şaşkınlığımı izledi.

"Düşmene, kaybetmene, zarar görmene asla izin vermezdim ama olur da düşersen seni kaldırır, kaybedersen kazandırır, zarar görürsen ilk önce seni iyileştirir, ardından sana zarar verenden bunun acısını çıkarırdım."

Zihnimde Gece'nin, "Bazı yaralar vardır, onları en çok o yaraları açan iyileştiremez," dediğini duydum. Ediz söylediklerini bu zamana kadar yapmasa da bundan sonra yapabilirdi ama Gece'nin dudaklarından dökülen tek bir cümle, gerçeği acımasızca fısıldıyordu.

Bazı yaralar vardı, onları en çok o yaraları açan iyileştiremezdi.

"Seninle başka koşullar altında tanışsaydık seni korumak isteyeceğim ne varsa bu koşullar altında hepsi benim," dedi. "Bu bana ağır geliyor."

Bakışları derinleşmişti.

"Bana da ağır geliyor," dedim. İçten içe söylediklerinin her zaman farkındaydım, buna bir isim koyamıyordum, onun gibi kendi içimde kendime bile açıklayamıyordum ama hep biliyordum. Ediz Çağıran'a bu kadar inanmama sebep olan, adını bile koyamadığım bu gerçeklerdi.

Kendimi bir mezarın başından ayrılamayan biri gibi hissediyordum. Belki yanılıyorduk, belki bu ihtimaller ölmemişti, belki bazen bir yarayı en çok o yarayı açan iyileştirirdi. Belkiler çoğalıyordu.

"Yanında olur, gerekirse arkanda dururdum ama karşında olmazdım," dedi Ediz.

Ne kadar farklı, güzel ama artık yaşanması mümkün olmadığı için acı verici bir hayatı konuşuyorduk. Ediz dönüp geçmişe bakmazdı, bu ona mantıksız geldiği gibi bu konuşmaların yaşananları değiştirmeyeceğini de bilirdi.

İçten içe çektiği acıyı o zaman fark ettim. Ediz Çağıran acı çekiyordu.

"Başka koşullar altında tanışsaydık sen benim ailem olurdun," diye itiraf ettim. "İhtiyacım olduğunda koştuğum ilk insan olurdun, kaybolsam bana gösterdiğin yolları şüphe duymadan yürürdüm, yorulsam sende dinlenirdim." Gözlerinin içine baktım. "Bu koşullar altındaysa sen beni kimsesiz bıraktın."

"Kimsesiz değilsin Doğa," dedi. "Her şeyi unut, bunu unutma."

Başımı sakince iki yana salladım, bu çoktan kabullendiğim bir gerçekti.

"Hâlâ düştüğün, kaybettiğin, zarar gördüğün yerde ben olacağım," dedi. "Belki yanında olamayacağım ama karşında da durmayacağım. Her zaman arkanda olacağım, bunu sen bile bilmeyeceksin."

Gece'nin sesi, "Sana bunları yaşatan ne öfke ne de nefretti, Doğa," dedi. "Kararsızlıktı."

Ediz'in gözlerine her baktığımda bu kararsızlıkla karşılaştığımı, Ediz bir karara vardığında anladım. Bakışlarında bir karara varmış olmanın sakinliği, sessizliği vardı ve bu yaşadığı o gürültülü çelişkiden çok daha güçlüydü.

"Sen çok değerlisin Doğa," dedi. "Sen bu değerin hiçbir zaman farkında değildin, ben de bu değeri sana hiçbir zaman hissettiremedim ama seninle karşılaşana kadar mümkün olabileceğine inanamadığım kadar değerlisin."

İçimden bir ses bana başka koşullarda tanışmış olsaydık bu cümleleri ondan sürekli duyacağımı ama bu koşullar altında son kez duyduğumu söylüyordu.

İlk ve son kez.

Boğazıma çaresiz bir yumrunun oturduğunu hissettim.

Hiç yaşanmayacak olsaydı bu kadar canımı yakmazdı ama koşullar ve seçimler yüzünden yaşanamayacak olması o kadar büyük bir talihsizlikti ki içimde hiç sönmeyecek, beni hep yakacak bir yangın başlatmıştı.

Yutkunarak boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım ama olmadı.

"Bunları duymak hiç duymamaktan daha zor," dedim dürüst davranarak.

"Biliyorum," dedi. "Bu cümleler yüzünde gülümsemeye sebep olmalıydı ama gözlerinin dolmasına neden olacağını biliyorum."

Haklıydı. İçimde çiçekler açmalıydı ama ben kurumuş, artık hiçbir çiçeğin açmayacağı bir toprağa bakıyordum.

"İçten içe yaşananları telafi etmemi istiyorsun, bunu da biliyorum," dedi ama telafi edip etmeyeceğine dair bir yorum yapmadı. Belki de telafi edemeyeceğini biliyordu.

İçimdeki umuttan nefret ettim çünkü onun kadar güçlü bir umutsuzluk da benimleydi.

"Değersiz olmadığını bil Doğa," dedi yeniden. "Sana değersizmişsin gibi davrandığım anlarda bile aslında ne kadar değerli olduğunu bildiğimi bil. Suçu kadere atmayacağım, ne yaşandıysa ben yaptım ama kaderin de masum olmadığını bil."

Bakışlarımın durgunlaştığını biliyordum. Bir elini boynumdan yukarıya kaydırarak çeneme götürdü ve başparmağıyla dudaklarımı yavaşça okşadı.

"Bana ait hissetmeni isterdim," dedi. "Çünkü farklı koşullarda tanışmış olsaydık benim sana hissedeceğim bu olurdu."

Geriye çekilerek ellerinden uzaklaştım. Bunu yapma sebebim söylediklerinin canımı yakmasıydı. Sanki nefesime karışıyor, içime sızıyor ve beni içten içe mahvediyordu. Sanki önüme çiçekler koyuyordu ama hepsi ölüydü.

"Yapma," dedim dayanamayarak.

Sessizce gözlerimi izledikten sonra bir kolunu tekrar belime sardı ve beni yavaşça banyoya çekerek önüne aldı. Sırtım gövdesine yaslanırken diğer elini de belime sarıp çenesini başıma koydu.

Karşımızdaki aynaya baktığımda Ediz'le aynadan göz göze geldik. Bakışlarından ne hissettiğini anlayamasam da düşündüklerinin getirdiği dalgınlığı görebiliyordum.

"Sen bu aynada gördüğün adamı tanıdın Doğa," dedi. "Başka şartlar altında tanışsaydık karşısında duracağım ne varsa bu gördüğün adamda var ve sen bu adamı tanıdın."

Tekrar, "Yapma," dedim, bu sefer sesim daha güçsüzdü.

Ona o adamı hâlâ tanıyabileceğimi söylemek istedim, kelimeler dilimin ucuna geldi ama söyleyemedim. Bu benim için bile fazla iyimser bir hayaldi çünkü yaşananlar geri alınamayacak kadar ağırdı. Ne yaşıyorsak bir sele kapılmış, sürükleniyormuş gibi yaşıyorduk ve içten içe biliyordum ki varacağımız yer bir daha hiç aydınlanmayacak bir karanlık olacaktı.

Belimi saran kolları güçlenirken aynadan onu izledim.

"Belki de bizi bir araya getirecek tek koşul buydu," dedim sakince.

Bazı karşılaşmalar kaderdi, her ne kadar talihsiz olsalar bile.

Sessizce beni izledikten sonra, "Ne yaparsam yapayım yanımdaydın," dedi. "Bana karşı neden böylesin bilmiyorum."

Bunun nedenini ben de bilmiyordum. Mantıkla açıklanabilecek hiçbir yanı yoktu, sadece ruhum onu tanıyormuş gibi hissediyordum. Sanki isteseydim de gidemezdim, gitseydim bile kaçamazdım, kaçsaydım bile yakalanırdım.

Aynadan birbirimizin gözlerine sessizce bakarken artık kelimeler bir kenara çekilmişti. Ediz karnımı yavaşça okşuyordu ve dokunuşunun tenimin altına sızarak bütün vücuduma yayıldığını hissediyordum.

Sessizce derin bir nefes aldığında bakışlarındaki kararlılığı gördüm, bu zamana kadar yaşadığı karışıklıktan ve bunun getirdiği çelişkiden daha güçlü bir bakıştı.

Sakin ama yoğun bir sesle, "Benden nefret etmelisin," dedi. Aynada gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Yaşanabilecek bütün ihtimalleri yok ettiğin için mi?" diye sorduğumda başını sakince iki yana salladı.

"Hayır. Tüm bunları başka bir adamla da yaşamanı istemeyecek kadar bencil olduğum için."

Karnımdaki eli yavaşça aşağı inmeye başlarken gözlerini gözlerimden ayırmadı ve sesindeki sakinliğe rağmen kelimelerinde öfke vardı. Dokunuşu tenimin altına yayıldığında Ediz aynadan bakışlarımdaki değişimi izledi.

Elleri daha da aşağı inerken, "Her koşulda benim olmanı istediğim için," dedi.

Bedenim dokunuşundan doğan yoğunluğa yanıt verdi ve bacaklarımı birbirine bastırdım.

Üzerimdeki tişörtü yukarı kaydırdı ve kumaşın tenimde bıraktığı his bile bacaklarımı daha sıkı kapatmama neden oldu. Ediz elini tişörtün altına sokup birbirine bastırdığım bacaklarımı aralad. Elini bacaklarımın arasında hissettiğimde bu sefer nefesim kesilmiş bir halde bacaklarımı elinin üzerine kapattım.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırarak, "Sen," dedi, sıcak nefesi tenime dökülüyordu, "her koşulda benimsin Doğa."

Bir parmağını yavaşça içime kaydırdığında kollarının arasında kaskatı kesildim ve gövdesine yaslandım.

"Nasıl karşılaşmış olursak olalım," dedi kulağıma. "Ne yaşamış olursak olalım, sen benimsin."

Parmağını yavaşça hareket ettirmeye başladığında nefesim kesildi ve belimi saran koluna uzanıp bileğine tutundum.

"Seni çok yaraladım ama o yaraları başka bir adam iyileştiremez, buna izin verme," dedi. Bunu o kadar büyük bir kararlılıkla söylüyordu ki bu düşüncenin altında yatan öfkesini duyabiliyordum. Bu düşünceye tahammül edemiyordu. "İzin ver, ben iyileştireyim," diye devam etti.

Bana daha da yaklaştığında ve dudakları kulağıma hafifçe dokunduğunda yarattığı yoğunluktan dolayı tüylerim diken diken oldu ve bileğini daha sıkı kavradım.

Gözümü bile kırpmadan aynadan onu izlediğim sırada, "Seni kimsenin tanıyamayacağı kadar tanıyorum," dedi. "Seni kimsenin göremeyeceği kadar görüyorum. Seni neyin yaralayacağını biliyorum ama nasıl iyileştireceğimi bilen de benim."

Kulağımdaki dudaklarını yavaşça boynuma indirince nefesi tenime döküldü. Boynuma yönelen dudaklarını aynadan izlerken bileğini sıkmaya başladım.

"Başka koşullar altında karşısında duracağım ne kadar kötülük varsa hepsi benim ve sen beni bu koşullar altında kendimle karşı karşıya getirdin Doğa," dedi. "Aynada gördüğün bu adamı durduran benim, buna sebep olan da sensin."

Dudaklarını yavaşça boynuma bastırdığında başımı geriye atarak göğsüne yasladım ve boynum daha da açığa çıktı. Onunla aramda öyle bir çekim vardı ki bütün düşünceler bu çekimin içinde kayboluyordu. Nefesim hafifçe aralanan dudaklarımdan dökülürken böyle bir hissin varlığı içinde kayboldum.

"Artık karşında değilim," dedi Ediz, dudaklarını boynumda gezdirdikten sonra. "Hemen arkanda, buradayım. Senin beni kovmayacağını bilecek ve gitmem gerektiğini bilmeme rağmen kalacak kadar da bencil bir adamım."

Başını boynumdan kaldırmadan aynadan gözlerimin içine baktı ve gözlerindeki karanlığı gördüm. Bu karanlık, içinde kötülüğü taşıdığından mı, yoksa kötülüğü tanıdığından dolayı mı oradaydı bilmiyordum. Bakışlarındaki kararlılıkta yaşananların hırsı vardı ve artık o karanlığın yalnızca beni içine saklamak için bana dokunacağını hissediyordum.

Kötülüğü tanımadığımı sadece onun gözlerine bakarken bile görebiliyordum ve bir gün o kötülüğe ihtiyacım olduğunda Ediz'in arkamdan çıkıp önüme geçeceğini biliyordum.

Gece zihnimde, "Şeytanı yenmenin yolunun onun gibi düşünmekten geçtiğine inanıyorum," dedi ve Ediz'in şeytan gibi düşünmekten öte, şeytanın kendisi olduğuna inandığını görebiliyordum.

Bu beni korkutmalıydı ama korkmuyordum. Sanki Ediz beni bilmediklerimle ne kadar tamamlıyorsa ben de onu bilmedikleriyle o kadar tamamlıyordum.

Bu seferki dün gecekinden daha farklı olacaktı, bunu görebiliyordum. Bu durumun bizi evcilleştirmek yerine daha da vahşileştireceğini de biliyordum çünkü birbirimizle yakınlaştığımız her saniye biraz daha çıkmaza giriyor, işleri daha da karmaşık bir hale getiriyorduk.

Ellerini belimin iki yanına yerleştirip beni sertçe kendine çekince bu ani hareketle nefesim kesildi ve ellerimle lavabodan destek aldım. Ediz yüzünü saçlarıma gömdüğünde bakışlarımı aynadaki yansımasından ayıramıyordum. Kokumu içine çekerken parmakları tenime saplandı.

Kalp atışlarım o kadar hızlanmıştı ki kalbim göğüs kafesimin içinde çırpınıyordu. Dudaklarımdan dökülen nefesimin sesini duyabiliyordum. Başımı hafifçe geriye attım ve bu, hislerim tarafından yönetilen bilinçsiz bir hareketti. Ediz belimdeki ellerinden birini çekerek açığa çıkan boynuma götürdü ve boğazımı tuttu.

Yüzünü saçlarımdan çekip aynaya baktığında göz göze geldik ve gözlerini kırpmadan gözlerimin içine baktı. Belimdeki eli üzerimdeki tişörtü yukarı sıyırırken de gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Belindeki havlunun bacaklarıma sürtünerek ayaklarımızın dibine düştüğünü hissettim ve lavaboya tutunan ellerim mermeri sıkıca kavradı. Kalbimin atışları daha da hızlanırken gözümü bile kırpmadan aynadan Ediz'e bakıyordum ve içimdeki beklentinin bakışlarıma yansıdığını biliyordum.

O sırada Ediz'in de bedenimi izlediğini gördüm ve bakışları içimde sabırsızlık, heyecan ve korku uyandırdı.

Aramızda yeni bir iletişim dili oluşmuş gibiydi. Sanki yaşananların ve yaşanamayanların acısını bu şekilde çıkarıyorduk ve bunun altında hem tutku, hem öfke, hem de acı vardı. Bu tehlikeli bir yoğunluktu.

Bakışlarımı ondan ayırmış, iki elimi yasladığım lavaboya dikmiştim ama Ediz'in, "Bana bak," demesiyle başımı kaldırıp aynadan yeniden ona baktım. Gözlerimiz buluştuğunda Ediz'in aniden hissettiğim varlığı daha da aralanan dudaklarımda çığlıkla karışık bir inlemeye dönüştü. Ediz'in parmakları tenime gömüldü.

İçimdeki varlığına alışmaya çalıştım. Bedenim onu kabul etse de bu his bana hâlâ yabancıydı. Bir yandan da Ediz'le bir bütün olduğumuz düşüncesi zaten tanıdığım, hatta beklediğim bir his gibiydi.

Ediz bu sefer beklemedi, bu sefer aramızdaki paylaşım daha hiddetliydi. Aynadan gözlerime bakarak hareketlerini hızlandırdığında gözlerini bir kez olsun kırpmadı ve yaşananlar karşısındaki çaresiz hırsını bakışlarında görebiliyordum.

Birbirimize her dokunuşumuz bir veda olabilirdi, onun kadar ben de bunun farkındaydım ve bu düşünce onu daha da hiddetlendiriyordu. Ediz'in burun delikleri büyürken benim dudaklarımdan dökülen inlemelere hızlanan nefesim karışıyordu.

Onun varlığına alışan bedenime acının yanında zevk de yayılmaya başlayınca bütün algılarım geriye sadece Ediz kalıncaya kadar kapandı. Sanki dünyada sadece ikimiz vardık.

Ediz bir elini boynuma götürüp boğazımı sertçe kavradı ve beni eğildiğim yerden kaldırdı. Sırtım çıplak göğsüne çarptığında nefes nefeseydim ve alnımda ter birikmişti.

Boğazımdaki elini çeneme götürerek çenemi kavradı ve başımı kendine doğru çevirip yüzünü bana yasladı. O da terlemişti ve nefes nefeseydi.

Nefesi yüzüme çarparken, "Sen," dedi boğuk bir sesle. "Benimsin."

Sanki bunu artık silemeyeceğim bir gerçek olana kadar söyleyecekti. Sanki bütün hayatıma, bütün varlığıma bu gerçeği kazıyordu.

Dudaklarımdan dökülen inlemelerin sesi o kadar yüksekti ki elimi ağzıma götürüp kendi sesimi bastırmaya çalıştım ama Ediz ağzıma kapattığım elimi bileğimden tutarak çekti.

Ağırlığını üzerime verirken, "Beni senden mahrum bırakma," dedi. "Sesini duymak istiyorum."

Boğazımı daha da sıkı tutarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı ve iyice yaklaştığımız aynadan beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. "Seni görmek istiyorum."

İkimizin de alnında ter damlaları parlıyordu ve başımı ona doğru geriye attığım için kirpiklerimin arasından yeşil gözlerine bakıyordum. Bakışlarındaki tutku aynadaki yansımadan bana ulaştı.

Yüzünü bana doğru çevirdiğinde burnu yüzüme baskı yaptı.

Elimi nereye koyacağımı bilemeyerek Ediz'in boğazımdaki eline götürdüm ve ona tutundum. Ayaklarımın altındaki zemini hissedemiyordum, sanki gitgide yükseliyordum.

İçimdeki his o kadar yoğundu ki, "Ediz," diye inlediğimi çok uzaklardan duyuyordum.

Hızlanan nefesi kulağıma çarparken Ediz boynumdaki elini tekrar çeneme götürdü ve çenemi sıkıca kavrayarak başımı kendine doğru çevirdi. Dudakları dudaklarımı bulduğunda boğuk inlemelerimiz birbirine karıştı. Ediz'in dilini ağzımın içinde hissettiğimde üzerimdeki ağırlığıyla birbirimize karıştığımızı hissettim.

Daha da yükseldiğimi hissederken inleyerek Ediz'in dudaklarını bıraktım ve dudaklarım aralanmış bir halde lavaboya tutundum. Bu o kadar yoğun bir histi ki parçalara ayrılacağımı hissediyordum.

Ediz bir elini karnıma götürerek hareketlerini daha da hızlandırırken aynadan beni izliyordu. Elini karnımdan bacaklarımın arasına götürüp beni okşamaya başladığında dudaklarımdan, "Ah!" diye bir inleme döküldü ve bakışlarımı kaldırıp aynadan ona baktım.

Göz göze geldiğimizde çenesini omzuma yaslamış bir halde büyülenmiş gibi beni izlediğini gördüm ve bakışları, dokunuşu, onu içimde hissetmem bütün bedenimi saran bir sarsıntıya dönüştü.

Sanki bütün bedenim dağılıp etrafa saçılmış gibi yükseldiğim yerden düştüğümü hissettim ve vücudum bir yay gibi gerildi. Kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki kulaklarımda yankılanıyordu. Ardından bu yankıya bir çınlama karıştı ve Ediz'in sessizce küfrettiğini duydum.

Tüm bu his yoğunluğunun içinde bütün vücudum uyumuş bir haldeydi. Ediz'in çenemdeki eli tekrar boğazıma yöneldiğinde iki elimle bileğine tutundum ve kulaklarımdaki çınlama devamı ederken sırtımı hiç ağırlığım yokmuş gibi gövdesine yasladım.

Boğazımdaki eli gevşese de Ediz beni bırakmadı ve diğer kolunu belime sardı. Belimi saran kolu beni ona mühürlerken çenesini omzuma iyice yasladı ve ağırlığını hissettim. Gözlerimi kapatmış, kollarında

öylece duruyordum. Birbirimize yaslanmış halde kendimize gelmeye çalışırken Ediz'in, "Doğa," dediğini duydum.

Bütün ağırlığını üstüne almıştı ve ben başımı geriye atıp omzuna yaslanırken bir eliyle saçlarımı geriye alarak boynumu açığa çıkardı. Boynuma ufak bir öpücük kondurduktan sonra çenesini başıma yasladı.

Gözlerimi aralayarak aynadaki görüntümüze baktığımda gözlerim Ediz'in gözlerini buldu. Ben yorgun gözlerle ona bakarken dudaklarının kenarı hafifçe yukarıya doğru kıvrıldı ve bakışlarında yaramaz bir ifade belirdi.

Boynuma tekrar bir öpücük kondurup aynadan bana baktı ve "Güzeldi," dedi.

Dağılan zihnimin içindeki düşünceler toparlanmaya başladığında gözlerimi gözlerinden kaçırıp sırtımı yasladığım gövdesinden uzaklaştım. Sanki banyonun varlığını yeni fark ediyormuşum gibi etrafıma baktığımda Ediz güldü.

Kalçama vurarak, "Duş zamanı," dedi.

Omzumun üzerinden ona baktığımda göz göze geldik.

"Beraber mi?" diye sordum ve dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Sorusunun beni utandıracağını bilerek, "Benimle birlikte mi duş almak istiyorsun?" diye sordu ve bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Senin onu kastettiğini sandım," dedim kaşlarımı kaldırarak. "O yüzden sordum."

"Onu kastettim zaten," dediğinde ses tonundan bile yüzündeki alaycı gülümsemenin büyüdüğünü anlayabiliyordum.

Dönüp ona baktığımda gözlerimde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama dudaklarındaki gülümseme yavaşça kayboldu, bakışları derinleşti.

"Bakma öyle," dedi.

Ne demek istediğini anlayamayarak, "Nasıl?" diye sordum ama bana yanıt vermeden gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Ben çok insan tanıdım Doğa, çok kötülük gördüm," dedi. "İnsanlar kötülüğü tanıdıkça ona çekilirler, kötülük en iyi ona maruz kaldığında öğrenilir. Sen öyle değilsin. Bazen çok masum bakıyorsun."

Kaşlarımı hafifçe çatarak, "Bilemezsin," dedim.

"Kalbin çok eşsiz," dedi. "Bu beni hep afallattı."

"Kendi halinde bir insanım Ediz," dedim ve bunu söyledikleri karşısında mütevazı olmak için söylememiştim. Gerçekten kendimde gördüğüm buydu.

"Evet, kendi halindesin," dedi. "Asla farkında değilsin."

Bu durum da onu şaşırtıyor gibiydi.

"Kendinin farkına varmanı sağlamak isterdim," dedi ve bu düşüncenin zihnindeki derinliğini bakışlarında gördüm.

Kitapların içinde geçen yıllarımı düşünerek, "Ben halimden memnunum," dedim. Orada hep huzurlu olmuştum.

"Belki de seni bu kadar kıymetli yapan budur," diye karşılık verdi, bunu bana söylüyordu ama daha çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Farkında bile olmaman."

Kaşları çatıldı ve bir elini belime koyarak konunun kapandığını belli edercesine, "Haydi," dedi. "Sen duşa gir."

Gözlerindeki ifadeye bir anlam vermeye çalışarak ona baksam da Ediz'in zihninden geçenleri okumak kolay değildi. Bende ne görüyordu bilmiyordum ama Ediz'in bende gördüğünü aynaya baktığımda hiçbir zaman göremeyeceğimi biliyordum.

Bu konuyu konuşmak istemediğini seziyor olsam da nedenini bilmiyordum, yine de üstelemeden bir süre yüzünü izledim ve sadece, "Tamam," dedim. Ona ne yapacağını sormadım.

Dakikalardır karşısında çıplaktım ama kendimi asıl duş kabinine yöneldiğimde çıplak hissettim. Bakışları üzerimdeydi ve dikkatle beni incelediğini biliyordum.

Ona bakmadan musluğu açtığımda tepemden dökülen su başlangıçta soğuktu. Soğuk olmasına aldırmadan suyun altında durduğumda saçlarımı ıslatan su belimin kıvrımından akarak kalçalarıma yöneldi ve çenemden süzülmeye başladı.

Ediz'in bakışlarını hâlâ üzerimde hissediyordum.

Bir otel odasında, Ediz'le birlikte banyoda, suyun altında olmak zihnimin derinliklerinde bir sarsıntıya neden oldu. Ne kadar zaman geçerse geçsin, yaşananların gölgesi de bir o kadar uzuyor, bana uzanıyordu ve onlardan kurtulamıyordum. Gözlerimi kapatarak bu sarsıntıdan kaçmaya çalıştım ve tenimde akan suyu hissettim.

Suyun ardında kırılan ışığı, dalgalanan saçlarımı ve yalnızlığımı görmek zor olmadı. Ediz bana kimsesiz olmadığımı söylemişti ama

o dâhil herkesin beni kimsesiz bıraktığı yer burasıydı. Suyun altında dalgalanan saçlarım yavaşça yüzüme dokundu ve gözlerimi açtım.

Ağır ağır vücudumu ve saçlarımı yıkadım. Başımdan akan su vücudumdaki köpüğe karışarak giderden akıp yok olurken hissettiklerim gürültülü değil, aksine sessizdi.

Başımı çevirip banyoya baktığımda Ediz'in hâlâ içeride olduğunu gördüm, havluyu beline sarmıştı ve lavaboya yaslanmış, beni izliyordu. Elinde bir havlu vardı ve onu benim için tuttuğunu biliyordum. İçimdeki bir his bana onun da aynı geceyi düşündüğünü söylüyordu.

"Bu yaptığın röntgenciliğe girmiyor mu?" diye takıldım ona.

"Seni istediğim gibi izleyebilirim," dedi, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirmişti ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Rahatsız oluyorsan çıkabilirim ama görmediğim şeyler değil."

Dudaklarındaki alaycı gülümseme büyüdü.

Musluğu kapatıp, "Ediz," dedim.

Buz dağının görünen kısmında bir sorun yokmuş gibi gelse de görünmeyen kısmında yaşananlar yatıyordu ve Ediz'in bilerek benimle duşa girmediğini biliyordum. Ama bunu beni düşündüğü için mi yapıyordu, yoksa yaşananlar ona da mı ağır geliyordu bilmiyordum.

Bana uzattığı havluyu alıp bedenime sardım. Ben bunu yaparken beni izlemeye devam etti.

"Hayatımda ilk defa seviştikten sonra banyo sırası bekledim," dedi alaycı bir tavırla.

Yanından geçip otel görevlilerinin koyduğu taraklardan birini aldım ve Ediz'e bakıp, "Geçmişte ne yaptığını merak etmiyorum," dedim.

Dudaklarında tekrar alaycı bir gülümseme belirdiğinde kurduğum bu cümlenin hoşuna gittiğini anladım. Ediz'i onun beni sahiplendiği gibi sahiplensem bundan rahatsız olmayacağını, aksine bunu çok seveceğini görebiliyordum.

"Sen de beni izlemek istersen burada durabilirsin," dedi. "Bunun için para vermeye hazır kadınlar tanıyorum, sana bedava."

Ediz'e ters ters baktım. "İçerideyim ben."

Banyo kapısına yöneldiğimde Ediz'in arkamdan o alaycı gülümsemesiyle bakmaya devam ettiğinden emindim. Beni utandırmaktan keyif alıyordu.

Banyonun kapısını kapattım ve bir elim kapının kolunda, otel odasına baktım. Dün gecenin bütün izleri odadaydı ve bunu görmezden gelerek yerdeki cam kırıklarının arasından dikkatle geçip yatağa oturdum.

Uyandığımda yüzüme vuran güneş şimdi bulutların arkasında kaybolmuştu.

Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemeyerek elimde tarakla bir süre öylece durdum. Banyodan tekrar su sesi geliyordu ve zihnim sessizdi.

Bazı yaralar vardır, onları en çok o yaraları açan iyileştiremez.

Ediz bana yaralarımı nasıl iyileştirebileceğini bildiğini söylemişti ama biliyordum ki bazı yaraları o bile iyileştiremeyecekti. O yaraları ben de iyileştiremeyecektim. Bazı yaralar asla iyileşmezdi.

Ediz'in banyoda duran telefonunun çaldığını duydum ve içimdeki durgunluğa rağmen güldüm. Muhtemelen arayan yine Uygar'dı ve Ediz yine duştaydı. Ediz'in küfrettiğinden emindim. Banyodan gelen su sesi kesildi.

Ediz'in, "Yine ne var Uygar?" dediğini duydum ve güldüm, yine de içten bir gülme değildi.

İçimdeki hissi gülerken fark ettim. Bu his yağmur yağmadan önce çöken sıcaklık gibiydi. Bunaltıcıydı. Belki de yaşadığım duygu yoğunluğunun ve karmaşanın bir sonucuydu, bilmiyordum. Yaşadıklarımın zorluğunun farkındaydım.

Aldırmadan saçlarımı taramaya başladığımda banyonun kapısı açıldı ve bakışlarım banyodan çıkan Ediz'e çevrildi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Bu sefer de akşam yemeğini mi kaçırmışız?" diye sordum.

Ediz bana yanıt vermeden odanın içindeki kıyafetlerini toplamaya başlayınca saçlarımı taramayı bırakıp dikkat kesildim.

"Her şey yolunda mı?" diye sorduğumda Ediz yerden eşofmanını alıyordu.

Bana baktı ve bakışlarında anlamını çözemediğim bir ifade yakaladım.

Bakışlarını benden çekerek, "Yolunda," dedi. "Uygar'ın yanına gideceğim."

Bunu çok doğal bir şekilde söylese de ona inanmamıştım ve dikkatle ona baktım. Hareketlerinde telaş yoktu ama tedirgin edici bir sessizliği vardı.

"Ne oldu Ediz?" diye sordum ama bana bakmadan giyinmeye başladı.

"Uygar'ın huysuzlukları," derken bakışlarını odanın içinde gezdirdi.

"Ne arıyorsun?" diye sorduğumda, "Tişörtümü," dedi. Ardından onu benim giydiğimi hatırlamış olmalıydı ki alaycı bir gülümsemeyle, "Küçük bir hırsızım var," dedi.

Banyoya girmesini ve tişörtünü başından geçirerek çıkmasını sessizce izledim. Islak saçları tişörtü de ıslatmıştı ama buna aldırmadı. Dikkatle onu izleyen gözlerime baktı.

Yaklaşıp bana doğru eğildiğinde hâlâ sessiz bir tedirginlikle onu izliyordum ve tedirginliğimi hissettiğini biliyordum. Bir elini boynuma götürerek donup kalmama neden olacak bir şekilde beni başımın tepesinden öptü.

"Sen odada bekle," dedi gözlerimin içine bakarak. "Geleceğim."

Ona neler olduğunu sormak istedim ama sorarak öğrenemeyeceğimin de farkındaydım. Ona cevap vermemi de tepki vermemi de beklemeden yataktan uzaklaştı ve elinde telefonuyla odanın kapısına yöneldi. Sessizce gidişini izledim.

Benden gizlediği ne olabilirdi?

Kaşlarımı çatarak odanın içine saçılan kıyafetlerime baktım. Kararımı almam kısa sürdü. Oturduğum yerden kalkıp hızla odanın içindeki kıyafetlerimi topladım ve üzerime geçirdim. Yaşananlara müdahale edemeyecek olsam da neler olduğunu bilmek istiyordum. Ne kadar kötü olursa olsun, bilmemek kadar kötü olamazdı.

Islak saçlarımı dar tişörtün yakasından çıkarıp ayakkabılarımı giydim. Ediz gizlenme gereği duymamıştı, yani Uygar ve Gece'nin odasına gitmiş olmalıydı. Bu yüzden ben de aldırmadan odanın kapısına yöneldiğimde içimde kötü bir his vardı.

Odanın kapısını açtığımda koridorda Ediz'in sesini duydum ve olduğum yerde durup kapıyı aralık kalacak şekilde ittim. Uygar'ın ve tanımadığım bir adamın sesini de duyabiliyordum. Konuşma gergin değildi ama olanlar hâlâ tedirgin ediciydi.

Ediz'in, "Derdi neymiş?" diye sorduğunu duydum.

"Bilmiyorum," dedi adam. "Sadece her yerde sana ulaşmaya çalışıyor ve bunu polisten gizli yapıyor."

"İçimdeki his hiç iyi değil," dedi Uygar.

Gece'nin, "Doğa biliyor mu?" diye sorduğunu duydum ve sanki beni görebilirlermiş gibi kapıyı aralık iyice azalacak şekilde biraz daha kapattım.

"Hayır," dedi Ediz. "Biz ne olduğunu anlayana kadar bilmesine gerek yok. Ailesiyle ilgili yeterince olay yaşandı zaten."

"Belki Atalay'ın ne yapmaya çalıştığını tahmin edebilir," dedi Gece. "Abisi sonuçta, onu bizden daha iyi tanıyor."

Elim kapının kulpunda donakaldı ve belirsizlik tedirginliğimi kamçıladı. Atalay her yerde polisten gizli bir şekilde Ediz'i mi arıyordu?

Geçmiş kendini havalimanında gösterdi. Ediz'in kollarındaydım ve vurulmuştum. Atalay, Ediz'e bağırıyor, herkes onu duyuyor olmasına rağmen sanki kimse duymuyormuş gibi sesini duyurmaya çalışıyordu.

Zihnimin içinde, "Bilmediğin şeyler var!" diye bağıran sesi yankılandı.

O zaman hiç dikkatimi çekmeyen bu cümle şimdi içimde korkunç bir huzursuzluğa dönüştü. Atalay'ın bilip de Ediz'in bilmediği ne vardı?

"Bilmeyecek, Gece," dedi Ediz kesin bir sesle.

Gece'yi göremesem de gözlerini devirdiğini tahmin edebiliyordum.

"Bence Atalay'a ulaşmalısın," dedi adam. "Bunu polisten gizli yaptığına göre gizlediği ve ortaya çıkmasını istemediği ama senin de bilmeni istediği bir şeyler var."

"O adamı karşıma alıp onunla konuşmayacağım," dedi Ediz. Ses tonu bile aksini hiçbir koşulda kabul etmeyeceğini gösteriyordu.

"Düşmanın karşısına her zaman onu öldürmek için çıkmazsın Ediz," dedi adam.

Ediz'in gerildiğini biliyordum ve Atalay'la onu karşı karşıya düşünmek beni o kadar tedirgin etmişti ki ben de gerildim. Yine de içimdeki huzursuzluk bana bu yüzleşmenin gerçekleşmesi gerektiğini söylüyordu, bu yüzleşmenin düşüncesi de içimdeki huzursuzluğu daha da büyütüyordu.

Gece tekrar araya girerek, "Doğa bunu bilmeli," dedi.

"Sen niye Doğa'yı bu kadar düşünür oldun?" diye sordu Ediz şüpheyle.

"Ben mi?" dedi Gece, kaşlarını kaldırarak hayretle Ediz'e baktığını görür gibi oldum. "Ben sadece mantıklı olanı söylüyorum. Acaba aramızda Doğa'yı düşünen kim? Ben mi? Sen mi?"

"Yine başlamayın," dedi Uygar ama ne Ediz ne de Gece ona aldıracaktı, bunu biliyordum.

"Mantıklı olanı mı söylüyorsun?" diye sordu Ediz. "Bunu ona söylemek onu tedirgin etmekten başka ne sonuç verecek? Duyalım bakalım mantıklı açıklamanı."

Uygar, "Gerçekten Doğa'yı düşünüyor," dedi ama bunu kendi kendine söylüyor gibiydi.

"Atalay onun abisi," dedi Gece.

Ediz sertçe, "Bu mu mantıklı açıklaman?" diye sordu.

"Belki bizim bilmediğimiz ama onun dikkat ettiği bir şey vardır," dedi Gece. Onun da sesi gergindi. "Bunu ondan gizleyerek ne elde edeceksin?"

"Biraz nefes alsın, Gece," dedi Ediz ve bu beni o kadar şaşırttı ki içimde bir şüphe oluştu. Ediz bunu sadece ben kötü hissetmeyeyim diye mi gizliyordu? Yoksa başka bir amacı vardı da bunu bu şekilde mi maskeliyordu?

Ediz'e güvenimin hiç sarsılmadığını sanıyordum ama sarsıldığı gerçeğiyle aklımdaki bu soruların arasında karşılaştım.

Ona hiç güvenmemem gereken bir zamanda güvenip asıl güvenmem gereken zamanda mı güvensizliğe kapılıyordum? Eğer böyleyse bu büyük bir talihsizlik olacaktı.

Gece sonunda pes ederek, "Karışmıyorum," dedi ama bu durumdan hiç hoşnut olmadığı sesinden belliydi.

"Bu karışmamış halinse karışmış halini düşünemiyorum," diye karşılık verdi Ediz.

Uygar, "Bu kadar yeter," dedi. Aralarında tartışmalarından sıkıldığı sesinden belliydi. "İki yetişkin insansınız, çocuk gibi kavga ediyorsunuz."

"Bunların sırası değil," dedi sesini tanımadığım adam. "Ne yapacaksın Ediz?"

Kapıyı hafifçe aralayarak gizlice koridora baktım ve Ediz'in elini gergin bir şekilde çenesine götürdüğünü, sakalıyla oynadığını gördüm.

Ediz düşünürken Uygar, "Bu bir tuzak da olabilir," dedi.

"Bana tuzak kurmasına izin vermem," dedi Ediz.

Adam telefonunu çıkardı ve kısa bir süre sonra Ediz'in telefonuna mesaj geldi.

"Bu, Atalay'ın numarası," dediğinde içimde doğan kaygı beni âdeta zehirliyordu. Atalay'ın neyin peşinde olduğu bir yana, ikisinin karşı karşıya gelmesi düşüncesi bile beni o kadar korkutmuştu ki olabilecekleri düşünmek bile istemiyordum.

Ediz ona gelen mesaja bakarken hâlâ düşünceliydi ve yüzünü sadece profilden görsem de bakışlarındaki kini hissedebiliyordum. Atalay'ın bir kararı yaşananlara sebep olmasının yanı sıra yaşanamayanların da katili olmuştu ve bu gerçeğin ağırlığı üzerime çöktü.

Ediz telefonunun ekranına bakarken adam, "Karar senin," dedi. "Ben yüzleşmen taraftarıyım. Seni her yerde araması normal ama gizli bir şekilde araması bunun altında bir iş olduğunu gösteriyor."

"Atalay'ın fotoğrafları vardı," dedi Uygar. "Bir çöpün kenarında yakarak bir şeyleri yok ediyordu. Konu bununla ilgili olabilir mi?"

"Yok ettiğine göre kimsenin de görmesini istemiyor," dedi Gece. "Bu da neyi yok ettiğini kimsenin bilmediğini gösteriyor."

Atalay zihnimin içinde yeniden, "Bilmediğin şeyler var!" diye bağırdı.

Atalay neler çeviriyordu? Bakışlarını hatırladım, orada karmaşa ve korku vardı. O zamanlar bunun Ediz'in elinde rehin tutulmamla alakalı olduğuna inanmıştım. Öyle bir durumdaydık ki olması gereken buydu, oysa artık o korkunun da karmaşanın da o gün yaşananlar dışında bir sebebinin olduğunu görebiliyordum.

Düşünmedim. Yavaşça otel odasından çıktığımda birbirlerine ve olaya o kadar odaklanmışlardı ki başta beni fark etmediler. Öylece durup onlara bakarken aklımdan geçenlerle bir kumar oynadığımın farkındaydım.

Korkusuz olmaya çalışıyordum ama açıkçası korkuyordum. Yine de korkmak cesur olmanın önüne geçmiyordu.

Varlığımı ilk fark eden Gece oldu. "Doğa?"

Herkesin bakışları aniden bana çevrilse de ben Ediz'le göz göze geldim. Bakışlarında ilk önce şaşkınlık, ardından öfke belirdi.

"Senin ne işin var burada?"

Ona aldırmadan, "Atalay aslında uzun zamandır sana ulaşmaya çalışıyor," dediğimde Gece bilmiş bir tavırla Ediz'e baktı ama Ediz onu görmedi bile. Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu.

"Sen bizi mi dinledin?" diye sorduğunda hafifçe başımı sallayarak, "Evet, sizi dinledim," dedim.

"Doğa," dedi sert bir sesle.

Söylediklerini hatırlıyordum, öyle ki hiç unutmayacağım kadar net bir şekilde hatırlıyordum. Bana başka koşullar altında tanışmış olsaydık beni her şeyden koruyacağını söylemişti ve bu koşullarda da artık bunu yapmaya çalışıyordu.

"Beni bu şekilde koruyamazsın Ediz," dedim. Artık çok geçti.

Ediz yanıma gelip beni kolumdan tuttu ve odaya çekti, kimseye aldırmamıştı. Beni odaya yönlendirmesine izin verdim ve ona direnmedim. Odaya girmeden önce Gece'yle göz göze geldik.

"Doğa, sen kim olduğunun farkında değil misin? Babanın, abinin, hatta artık aramıza katılan diğer abinin kim olduğunun farkında değil misin? Hiç mi içinde bulunduğun duruma uzaktan bakmadın?"

Bakışları bana bu cümleleri hatırlatmıştı. Kim olduğumu hatırlamak bana tüm bu yaşananlara ait olduğumu ama Ediz'in, Uygar'ın ve Gece'nin yanında aslında bir yerim olmadığını hissettiriyordu. Aslında olmam gereken yer bambaşka bir yerdi fakat oraya da ait değildim.

"Kimsesiz değilsin Doğa," dedi Ediz zihnimin içinde.

Öyleydim.

Otel odasına girdiğimizde Ediz kapıyı kapattı ve kolumu bırakıp odanın içinde ilerlemeye başladı. Olduğum yerde durup onu izledim.

"Bunu niye yaptın?" diye sorduğunda sakince, "Bilmeye hakkım var," dedim.

"Hakkın olduğunu biliyorum," dedi bana bakarak. Bakışları sertti. "Sen canının acımasından zevk alıyor olabilir misin Doğa?"

Bana kızıyordu ve öfkesinin sebebinin beni düşünmesi olduğunu biliyordum.

"Canımı acıtmadı," dedim. Bu doğruydu. Sadece korkup tedirgin olmuştum.

"Bana ulaşmaya çalışması neden canını acıtsın zaten?" diye sordu sertçe. "Derdi ne bilmiyoruz, ne istediğini bilmiyoruz, ne söyleyecek bilmiyoruz."

"Artık bana yalan söylemeyeceğini söylemiştin," dedim. Sesim hâlâ sakindi. "Bunu benden gizleyecek miydin?"

Kaşlarını çatarak, "Yalan söylemek ile gizlemek farklı şeyler Doğa," dedi.

"Yeterli bir açıklama değil," dedim. Hâlâ sakindim ve bu sakinliğim üzerime çöken durgunluktan geliyordu.

"Tamam, öğrendin," dedi. "Ne geçti eline?"

"Her şeyin senden gizlenmesinin ne demek olduğunu bilmiyorsun Ediz," dedim.

Yorum yapmadı. Bir yandan benimle empati kurabildiğini, beni anladığını ama diğer yandan kendi doğrusu neyse öyle olması gerektiğini düşündüğünü biliyordum. Ediz kendi doğruları olan bir adamdı ve diğer şeyleri mantıklı bir açıklaması olsa bile kabullenemiyordu.

"Atalay'la görüşmelisin," dedim.

Bakışları bana çevrildiğinde yüzünde sert bir ifade vardı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Biliyorum," dedim.

"Bence bilmiyorsun," diye karşılık verdi. "Her şey mahvolduysa o adamla birlikte mahvettik. Ona olan öfkemi ve kinimi tahmin bile edemeyeceğin bir kalbin var Doğa."

Aynı zamanda kendisine olan öfkesini ve kinini de görebiliyordum. İçimden bir ses bana Atalay'ın karşısına geçtiğinde bir suç ortağını göreceğini, kendini göreceğini ve Atalay'a saldırırsa sadece ona olan öfkesini ve kinini değil, kendine olan öfkesini ve kinini de çıkaracağını söylüyordu. Bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkındaydım.

Belki de Atalay için de aynı durum söz konusuydu ve bu korkutucuydu.

"O zaman bırak onunla ben konuşayım," dediğimde Ediz bana öyle bir baktı ki neredeyse bir adım geri gidecektim.

"Sence böyle bir şeye izin verir miyim?" diye sordu ürkütücü bir sakinlikle. Oysa daha önce bu konu geçtiğinde beni yanında istediğini söylemişti.

Başımı iki yana sallayarak, "İzin istemedim," dedim.

Bakışları daha da kararırken bana yaklaştı ve "Tamam," dedi. "Git, bunları yaşamana göz yuman adamla konuş. Eminim güzel bir sohbet olacaktır."

Çok öfkelenmişti.

"Bunları bana yaşatan sensin ve şu an seninleyim," diye karşılık verdim, öfkesine öfke kattığımın farkındaydım.

"O adamın senin abin olduğunun farkında mısın sen?" diye bağırdı. "Benim kim olduğumun farkında mısın? Seni benim ellerime bırakan adamdan seni ben korumaya çalışıyorum!"

Söyledikleri o kadar gerçekti ki sadece gerçek bu kadar acımasız olabilirdi. Konuşmak için dudaklarım aralandığında tek kelime edemedim, yalnızca kalbimin kırıldığını hissettim. Kırılan kalbim için de hesap soramazdım çünkü Ediz doğruları söylüyordu.

Bakışlarımı görünce gözlerini kapattı. Öfke yüzünde yer edinmişti ve sakinleşmediğini biliyordum ama bakışlarım onu öfkesini bastırmaya zorladı.

"Doğa," dedi gözlerini açıp gözlerime baktığında. "O adamı seviyor olabilirsin, sen onu abi olarak görüyor olabilirsin ama o bunu yapmadı." Bakışları keskindi. "Şu siktiğim ağzımı açtırma, yoksa söylediklerimle kalbini kıracağım. Bunu yapmak istemiyorum."

Onun öfkesinin zıddı bir sakinlikle, "Söyleyebilirsin, sıkıntı değil," dedim.

Söylemedi. Odanın içinde ilerleyerek benden uzaklaştı.

Sonra gittiği yerden bana bakarak, "Unut bunu," dedi. "Atalay'la konuşmayacaksın. Bunu ben yapacağım."

"Ben de orada olmak istiyorum," dedim. Bilmek istiyordum ve Ediz'in benden bazı gerçekleri saklayabileceğini görüyordum.

"Hayır," dedi tartışmaya kapalı olduğunu gösteren bir sesle. Tek kelime etmeden ona baktım, onunla tartışmamın bir sonuca varmayacağını biliyordum. Bu konudaki keskinliğini de görebiliyordum ama ben de kararlıydım.

Sessizliğimi bir onay olarak algıladı ve "Dağ evine gitmem gerekiyor," diyerek konuyu değiştirdi. Hâlâ gergindi.

Ben sessizce ona bakmaya devam edince dikkatle beni inceledi. Bana baktığında gördüğü neydi bilmiyordum ama bakışları dikkatli ve derindi. Kendime onun gözünden bakmaya çalıştım, bu otel odasının kapısında durmuş ona bakıyordum.

Yalnızlığımı o zaman gördüm.

"Sen de geliyorsun," dedi bakışlarını benden çekerek. Beni burada yalnız bırakmak istemediğini sezdim.

Bana baktığında gördüğü bu muydu? Yalnızlığım mıydı?

Yalnız hissetmek ile bu yalnızlığı birinin görmesi arasındaki farkı o zaman anladım. İkincisi daha ağır geliyordu.

"Neden dağ evine gidiyoruz?" diye sorduğumda Ediz düşüncelerimden habersizdi.

Ediz bana farkında olmadığımı söylemişti ve aslında bunun altında çok cümle yattığını şimdi anlıyordum. Belki de Gece'nin, "Savaşma gücün yok ama dayanma gücün var," derken göremediği buydu. Belki de ne yaşadığımın bile farkında değildim.

"Atalay'la konuşacaksam her şeyi konuşacağım," dedi Ediz. "Sana Atalay'ın kanıtları yakarken çekilmiş fotoğraflarını göstermiştim. Onlar dağ evinde."

"Seninle ne konuşacağına dair bir tahminin var mı?" diye sorduğumda, "Hayır," dedi. "Belki yaptıklarından pişman olmuştur ve seni bırakmamı istiyordur."

İçten içe bunu istediğini fark ettim. Ediz birinin bana arka çıkmasını, yaşananlarda ve yaşanacaklarda yanımda olmasını istiyordu. Sadece kötülüğümü istemesi gereken bir adamın, yanımda olması gereken insanlardan böyle bir beklentisinin olması yaralayıcıydı.

"Sanmıyorum," dedim. Yaşananları böyle bir beklenti içinde olmayacak kadar kabullenmiştim, Ediz'in de bunu beklemesini istemiyordum. Ağır geliyordu.

Ediz hissettiklerimi anlamış gibi konuyu uzatmadı ve elindeki telefona baktı. Ardından telefonu yatağın üstüne attı ve oturup ellerini yüzünde gezdirdi. Ardından elleri yüzünden saçlarına kaydı ve başını ellerinin arasına alarak düşünmeye başladı. Gerginliğinin gitgide arttığını görebiliyordum.

Odanın içinde sakin adımlarla ilerleyip yanına gittim ve yatağın kenarına, bacaklarının arasına diz çöküp başımı kaldırarak yüzüne baktım. Kafasını kaldırmamıştı ve gözlerimiz buluştu.

Bir elini dizine koydum, ona temas etme ihtiyacı duymuştum.

"Ben de çok öfkeliyim Ediz," dedim. Onun öfkesi benimkinden fazlaydı ama onu anlayabiliyordum.

"Sence ne yapmalıydım Doğa?" diye sordu, fikrimi merak etmesi beni şaşırtmıştı. Neyi sorduğunu biliyordum, her şeyin başlangıcını soruyordu. Bir intikam kararının alındığı o anı, kendine seçtiği katil kimliğini ve bunlar uğruna hayatını altüst etmesini soruyordu.

Bakışlarımı ondan kaçırdığımda ellerini başından çekip bir elini çeneme götürdü ve başımı kaldırarak beni ona bakmaya zorladı.

Tekrardan, "Ne yapmalıydım?" diye sordu.

"Yaşamadan hiçbir şey bilinmez," dedim dürüstçe. "Senin hissettiklerini anlayabilirim ama bir yere kadar Ediz. Senin kararlarını anlayabilirim ama bir yere kadar."

"Babamı öldürdü," dedi, sanki bana içini açıyordu. Belki de onu anlamamı istiyordu, bilmiyordum. "Levent Çağıran kesinlikle iyi bir baba değildi, içinde iyilik kadar kötülük de vardı ama masumdu Doğa."

Gözlerimi kaçırmak istedim ama çenemdeki eli buna izin vermedi.

"Masum olmasaydı bile bunu umursar mıydım bilmiyorum, sonuç olarak öldü," dedi. "Ama masumdu. Bu benim için bir anlam ifade etmese bile insanlar için anlam ifade etmeliydi."

Sadece, "Üzgünüm," dedim. Söyleyebileceğim her şey bu durum karşısında anlamsızdı.

"Babam bana sahip çıkmayı öğretti," dedi. "Son nefesine kadar bir yanının benden nefret ettiğinden eminim ama ne olursa olsun sahip çıkmayı bildi. Ben onun hayatım dediği kadını elinden aldım ama diğer yandan ona o kadını hatırlatan tek insandım."

"Senin bir suçun yoktu Ediz," dedim hiç şüphe duymadan.

"Suçlu seçilirsen masum olmanın bir anlamı yok," diye karşılık verdi.

Bakışlarım aklımdan geçenlerden dolayı dalgınlaştı. Levent Çağıran masum olduğu bir durumda suçlu ilan edilmişti ve bunun bedelini canıyla ödemişti. Belki de Ediz'e, kendi oğluna yarattığı hayatın karmasıydı bu ama bunu Ediz'e söylemedim.

Ediz gözlerimin içine bakarak, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Bunu düşünmekte haklısın, bunu da biliyorum."

"Hepimiz yaptıklarımızın bedelini öderiz," dedim sessizce.

"O kadar bencil bir adamım ki Doğa," dedi gülerek ama bu gülüş tehlikeliydi. "O kadar ikiyüzlüyüm ki, içten içe bildiğim bütün gerçekleri inandırıcı gerekçelerle örtüyorum."

Kaşlarım hafifçe çatılırken, "Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordum.

"Sen bana baktığında güzellikleri görüyorsun," dedi. "Sana kötü davranıyorum ama sen sana gösterdiğim şefkati görüyorsun. O kadar kötülük yapıyorum, sen içimdeki iyiliğe bakıyorsun. Oysa gerçek Ediz Çağıran'ı görsen arkana bakmadan kaçarsın."

Uzun uzun gözlerine baktım. "Kendinden bu kadar nefret etme Ediz."

"Etmeyeyim mi?" dedi gülerek.

Sustum.

"Sen," dedi çenemi daha sıkı kavrayarak, "yaşadığın her şeyi benim öfkem yüzünden yaşadın."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Bunu biliyorum," dedim.

"Hayır, bilmiyorsun," dedi. "Uzun bir süre bunu ben bile bilmiyordum."

"Söyle," dedim tereddüt etmeden. Bana kendini gösteriyordu ve bunu bir daha yapmayacağını biliyordum.

"Neden bütün hayatımı mahvettim?" diye sordu. "Bu soruyu bana sormuştun, senin yanıtını merak ediyorum. Neden bütün hayatımı mahvettim?"

Bu soruyu ona sormuştum ama yanıtını hiç düşünmemiştim. Ediz'in yeşil gözlerine bakarken bu soruların hep bende olduğunu, yanıtlarına hiç dönüp bakmadığımı fark ettim.

"Babanın başına gelenler ile senin yaşadıkların çok farklı," dedim. "Diğer yandan aynı. Masum olduğunuz bir konuda ödememeniz gereken bir bedel ödediniz. O bedeli ben de ödedim."

Kaşları çatıldı.

"Sana hak vermiyorum ama seni anlıyorum," diye devam ettim. "Sen eşsiz bir kalbe sahip olduğumu düşünüyorsun ama o öfkeyi ben de taşıyorum. Bir gün bir intikam almak istesem altında yatan her sebep yine ben olurdum."

Şüphe bile duymadan, "Sen intikam almazsın," dedi.

"Doğru," dedim. "Yaşadığım hiçbir şey beni o aşamaya getirmedi ama eğer çok değer verdiğim bir insan elimden alınırsa ne yapacağımı bilemem. Bunu yaşamadım ama yaşananlara baktığımda da bunu tercih etmeyeceğimi görebiliyorum."

Dikkatle gözlerimin içine baktı, dudaklarımdan dökülen hiçbir kelimeyi kaçırmadığını biliyordum.

"Babanın hakkını aramanın birçok yolu vardı ama sen en kötüsünü seçtin Ediz," dedim. "En öfkelisini seçtin. Bu senin öfkendi. Kendi hayatını mahvedecek kadar gözünü karartıyorsan mesele zaten kendi hayatınla ilgilidir."

Kaşları çatıldığında bu cümleleri duymaktan rahatsız olduğunu hissettim, belki de onu göremeyeceğime olan inancı o kadar büyüktü ki görmem onu rahatsız etmişti.

"Sen kendi intikamını alıyorsun Ediz," dedim.

Elini çenemden çekse de gözlerimin içine bakmaya devam etti ve "Siktir et," dedi.

Ediz'i bu kadar görüyor olabilmem ona kendini çıplak hissettirmişti ve daha önce kimsenin onu görmediğini anladım. Sanki yıllardır karanlıktaydı ve ben saklandığı yere ışık tutmuştum. Bu ışık onu rahatsız etmişti.

Oturduğu yerden kalkıp benden uzaklaşırken, "Atalay'ı arayacağım ama burada değil," dedi.

Diz çöktüğüm yerden Ediz'in önümde bıraktığı boşluğa baktım.

"Şimdi ara," dedim. "Bu bir tuzak değil Ediz, Atalay'ın korktuğu ve kimsenin bilmediği bir şeyler var."

Gözümün önüne havalimanındaki bakışları geldi.

"Bu sakinliğin beni korkutmalı mı?" diye sordu Ediz. Bu zamana kadar hiç konuşmadığım kadar konuşuyor, bu işe hiç dâhil olmadığım kadar dâhil oluyordum ve bu, Ediz'in gözünden kaçmamıştı.

Oturduğum yerden kalkarak sadece, "Yaşananlar beni büyüttü," dedim.

Ediz'in bakışlarını üzerimde hissediyordum ama ona bakmadım.

"Sen beni büyüttün," dedim ve bu, altında çok fazla anlam barındıran bir cümleydi.

Ediz sessizce beni izlemeye devam edince başımı çevirip ona baktım.

"Suçlu seçilirsen masum olmanın bir anlamı yok," diye tekrarladım onun cümlesini. "Yaşadıklarımı ve yaşadıklarını tek bir cümleyle özetledin."

Ediz'in de söylediği gibi çok sakindim ve sakinliğimin nedenini onunla konuşurken anladım. Sakindim çünkü kabullenmiştim.

"Atalay'la görüşmeye ben de geleceğim," dedim kararlılıkla. "Atalay da sen de bu yüzleşmeyi bana borçlusunuz."

Ediz bu sefer itiraz etmedi.

Odanın içinde öylece duruyorduk ve oluşan sessizlik beni rahatsız etti. Bu sessizlik Ediz'i de rahatsız etmiş olmalıydı ki, "Doğa," dedi ve ona baktım.

Bütün tecrübelerin onun sırtına bindiğini gördüm. Babasının yaptıkları, babasının nedenleri, kendi yaptıkları, kendi nedenleri hep sırtındaydı ama bu sefer oraya bana yaşattıkları binmişti. Bana yaşattıklarıyla babasını, kendi yaşadıklarıyla da beni anladığını biliyordum.

Ediz bir çocukken masum, o çocuğu büyüttüğünde bir suçluydu.

Bana yaklaştığında ne yapacağını bilmiyordum. Çenemi tutup yüzümü yüzüne doğru kaldırdı ve "Sen de beni büyüttün Doğa," dedi.

Dudakları dudaklarımla buluştuğunda bu başlangıçta masum bir öpücüktü ama aramızda yaşanan her şeyde olduğu gibi sonrasında hırslı bir hal aldı. Dudaklarım dudaklarına karşılık verirken öpüşünde yakıcı bir ihtiyaç vardı, hatta neredeyse acılıydı.

Bir elimi boynundan ensesine kaydırdığımda Ediz burnundan sert bir nefes verdi. Birbirimize dokunmamız artık kelimelerle anlatamayacaklarımızı hissettirdiğimiz ve kimsenin göremeyeceği, hissedemeyeceği derin bir paylaşıma dönüşmüştü.

Ediz elini belime, oradan sırtıma götürdü ve beni daha da hırsla öpmeye başladı. Öpüşündeki şiddet sırtımı geriye itmişti ve boşlukta sallanan saçlarım Ediz'in eline değiyor olmalıydı.

Nefes nefese dudaklarımı bıraktığında gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu gördüm. Burun delikleri genişlemişti ve kendini durdurduğunu görebiliyordum. Sırtımdaki elini yavaşça çekerek gözlerini açtı ve gözlerime baktıktan sonra benden uzaklaştı.

"Seni bu yüzleşmeye dâhil edeceğim," dedi odanın içinde ilerlerken. Köşede duran tekli koltuğa oturup cebinden sigara paketini çıkardı. "Sana son kez seçme hakkı veriyorum ve seni uyarıyorum, eğer Atalay aklımdan geçenleri yaparsa onu gözümü kırpmadan öldürürüm."

O, sigarasını yakarken, "Aklından geçenler neler?" diye sordum.

Cevap vermedi.

"Tuzak kurmasından mı bahsediyorsun?" diye üsteledim.

Arkasına yaslanıp sigarasından bir nefes çekti ve başını sakince iki yana salladı. Sigarasının dumanı yüzünü örterken gözünü kırpmadan bana bakıyordu.

"Aklımdan geçenler kalbini kırar," dedi.

Neden bahsettiğini o zaman anladım. Konu bendim.

"Bana yapılanlar neden seni bu kadar sinirlendiriyor?" diye sorduğumda bu sorunun aslında çok cesurca bir soru olduğunun farkındaydım. Gece de yaşadıklarımla ilgilenmeye başlamıştı ve söylediği her kelime hafızama kazınmıştı.

"*Günahlarımın kefareti. Beni affetmen için de yapmıyorum, kendimi affetmek için yapıyorum.*"

"Sence yaparım dediklerini yapmayacak kadar boş konuşan bir adam mıyım ben Doğa?" diye sordu Ediz. "Seni her şeyden korurum derken ciddiydim."

"Bu başka koşullardaydı."

"Mantıksız olsa bile bu koşullarda da seni kendimden başka herkesten korudum," diye karşılık verdi. "Bunu görmedin mi?"

Sorduğu soruyu duymazlıktan gelerek, "Kendi içinde yaşadığın çelişkiyi bana da yaşattın," dedim.

"Bu çelişkiyi içimde sen başlattın," diye karşılık verdi. "Bir yandan kim olduğumu ve kim olduğunu biliyordum, diğer yandan kimsenin sana zarar vermesine tahammül edemiyordum. Çok mantıksız amına koyayım ama olan buydu."

Yorum yapmadım, sessizce Ediz'e baktım. Sigarasını içerken telefonunu çıkarmıştı.

"Onu arayacak mısın?" diye sordum.

Gözlerini telefon ekranından ayırmadan, "Evet," dedi.

Atalay'ın bir tuzak kurmadığına dair düşüncemi ciddiye alması beni şaşırtmıştı. Ediz hep kendi bildiğini yapar, kimseyi dinlemez ama en çok da bana kulak vermez diye düşünürdüm. Bunu yapması beni şaşırtmıştı.

Ediz telefonu kulağına götürdüğünde aniden o kadar gerildim ki bütün kaslarım kaskatı kesildi. İkisinin bir araya geldiği bir ortamda bulunmayı istemek kolaydı ama buna şahit olmak zor olacaktı.

Ediz gözlerini odanın içinde bir noktaya dikmiş, Atalay'ın telefonu açmasını bekliyordu. Bunu yapmasını ondan ben istemiştim ama şimdi buna hiç hazır olmadığımı fark ediyordum.

Ve Atalay telefonu açtı.

Ediz direkt konuya girerek, "Beni arıyormuşsun," dedi.

Sesi o kadar soğuk ve sakindi ki daha da gerildim. Bağırıp çağırsa, küfürler etse bu kadar korkmazdım. Telefonda bir sessizlik oldu.

"Beni arıyormuşsun," diye tekrarladı Ediz, bu sefer sesi daha sertti. Atalay'ın hiçbir tepkisine ya da tepkisizliğine tahammül edemeyeceği belliydi.

Atalay konuşmaya başlamış olmalıydı ki Ediz kaşlarını çatarak dinlemeye koyuldu ama kaşlarını çatma sebebi Atalay'ın söylediklerinden çok, Atalay'la konuşuyor olmasıydı. Bunu görebiliyordum.

"Senden sürekli aynı cümleleri duyuyorum," dedi Ediz buz gibi bir sesle. "Neden korkuyorsun lan sen?"

Nefesimi tutmuş, Ediz'e bakıyordum. Kaşları daha fazla çatılmıştı ve sert konuşmasına rağmen sesini yükseltmiyordu.

"Doğa'nın adını ağzına alma," dediğinde bütün kaslarının gerildiğini gördüm. "Sakın."

Ediz'in sessizliğinden Atalay'ın uzun uzun konuştuğunu anlayabiliyordum ve bu bekleyiş kötüydü. Aynı zamanda ne söylediğini bilmiyordum ve belirsizliğin gerginliği de üzerimdeydi.

"Eğer bu bir tuzaksa..." dedi Ediz ama Atalay sözünü kesmiş olmalıydı ki sustu. Ediz'i bunun bir tuzak olmadığına mı ikna etmeye çalışıyordu? Ediz'i ikna etmeye çalışacağı kadar önemli ne vardı?

"Yalnız olacağına neden inanayım?" diye sordu Ediz.

Ardından sırıttı ama bu daha çok öfkesini ve kinini gösteren bir tepkiydi. Bakışları korkutucuydu.

"Benim karşıma tek başına çıkmaya cesaret edeceğin kadar önemli olan ne olabilir?" diye sordu bakışlarını kilitlediği noktadan ayırmadan. Atalay'ın aksine az yorum yapıp az konuşuyordu ve bunu özellikle yaptığını biliyordum.

Kaşlarını hafifçe kaldırarak, "İyi," dedi. "Seninle konuşacağız. Bunun planlanmış bir zamanı ve yeri olmayacak, zamanına da yerine de ben karar vereceğim. Karar verdiğimde de bir araç gelip seni alacak."

Atalay'ı dinledi ve bunu yaparken sanki bütün yaşananları bir kenara koymuş, duygularını kapatmış gibiydi. Zaten başka türlü bu kadar soğukkanlı olması mümkün değildi.

Atalay her ne dediyse Ediz ona cevap vermedi ve telefonu kapattı. Kapattığı telefonu sertçe sehpanın üzerine koyduktan sonra arkasına yaslanıp sigarasının kalanını sessizce içmeye devam etti. Sabırla onu beklerken aklından geçenlerin yansımasını yüzünde görebiliyordum. Kinle dudağının kenarını dişlerinin arasına aldı. Sakin kalmak için çabalıyordu.

Sonunda bana baktığında yaslandığı yerden doğrulup öne eğilmiş, izmaritini küllüğe bastırıyordu. Ona ne konuştuklarını sormaya cesaret edemedim.

"Gelmek istediğinden emin misin?" diye sordu sadece. Yorum yapmadı, bir şey anlatmadı.

Sorusuna yanıt vermek yerine, "Ne zaman?" diye sordum.

"Bu gece," dedi.

Ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilemeyerek ona baktım.

"Konuşmak kadar kolay değilmiş, değil mi?" diye sordu soğuk bir sesle. Haklıydı.

Sadece, "Geleceğim," dedim.

"Sen bilirsin," dedi arkasına yaslanarak. "Senin kararın."

O kadar gerilmişti ki gerginliği bana da yansıyordu. Bu konuda ona soru sormaya, yorum yapmaya o sakinleştiğinde bile cesaret edemeyecektim. Huzursuzca yerimde kıpırdandım. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilemediğim bir anın içindeydik.

Bir süre sessizliğin içinde öylece durduk. Ardından Ediz oturduğu koltuktan kalkarak, "Dağ evine gidiyoruz," dedi.

Ona bu yüzleşmeyi yapmak isteyip istemediğini sormak istedim ama bir yandan da bunu sormak için geç kaldığımın farkındaydım. Sessizlik içinde sadece başımı salladım.

Yüzüme bakmadan, "Makyaj yapmana gerek yok, sadece peruğu takman yeterli," dedi.

Tek kelime etmeden dediğini yapmak için harekete geçtim. Saçlarımı hızlıca ensemde toplayıp peruğu aldım ve aynanın karşısına geçip başıma yerleştirdim. Sarı saçlar omuzlarımdan aşağı dökülürken aynada gözlerime baktım.

Göz bebeklerim irileşmişti. Bakışlarım yaşanacakların bırakacağı etkiye yer ayırmış gibi bomboştu. Yine de solgun yüzüm ne kadar gerildiğimi ve korktuğumu ele veriyordu. Yüzümü çevreleyen sarı saçlarsa beni daha da solgun gösteriyordu.

Beni bekleyenleri bilerek aynada son kez kendime baktım ve bu görüntüm zihnime kazındı. Bu geceden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayabilirdi ve beni ele geçiren bu gerçek, içimi buz gibi yaptı.

Aynadan uzaklaşıp Ediz'e baktım ve "Hazırım," dedim. Dudaklarımdan dökülen tek kelime bu oldu.

Hiçbir şey söylemeden başıyla otel odasının kapısını işaret etti ve odanın içinde ilerleyerek yanından geçip kapıya yöneldim. Hemen arkamdan geliyordu ama varlığı o kadar sessizdi ki yanımda değil gibiydi.

Kapıyı açtığımda geçmem için tuttu ve koridorda yürümeye başladığımda beni takip etti.

Ona Uygar'ı ve Gece'yi soracaktım ama kelimeler dilime ulaşamadı. Sessizce asansörün yanına gittiğimizde uzanıp düğmeye bastı ve bu sessizliğin içinde gerginliğim daha da arttı. Dönüp bana baktığını hissettim ama ben ona bakmaya cesaret edemedim.

Asansörün kapısı iki yana açıldığında Ediz uzanıp elimi tutarak beni asansöre çekti ve şoke olarak önce tuttuğu elime, ardından ona baktım. Bana bakmıyordu ama benim ona baktığımı bildiğini biliyordum.

Elim elinin içinde kaybolmuştu.

Asansör aşağı inmeye başladığında, "Korkma," dedi. "Sana bir adım bile yaklaşamayacak."

Söz konusu Atalay olunca Ediz'in bana karşı tutumu neden böyle oluyordu bilmiyordum ama benim korktuğum, Atalay'ın bana zarar vermesi değildi.

"Kendim için korkmuyorum," dedim.

Ediz ve Atalay için korkuyordum ama bunu da dile getirmedim. Bir savaşta iki tarafa da dâhil olmak çok ağır bir yüktü, kim kazanırsa kazansın kaybediyordun.

Ediz, "Bu gece her şey olabilir," diyerek beni uyardı.

Bu gerçek, kalbimin sıkışmasına neden oldu. İnsan bazen bir olay yaşanana kadar onun ne kadar ciddi olduğunu anlayamıyordu

ve bu gece bizi her şey bekliyor olabilirdi. Ne yaşanacağını kestiremiyordum ama her şey değişecekti, bunu biliyordum.

Asansörün kapısı kayarak iki yana açıldığında Ediz elimi bırakmadı ve otelin resepsiyonundan el ele geçtik. O kadar gergindim ki etrafımdaki her hareket beni tedirgin ediyor, tetikte bir halde etrafı incelememe neden oluyordu.

Otelden çıktığımızda bizi Ankara'nın soğuğu karşıladı. Bizi gören vale arabayı getirmek için harekete geçti ve sessizlik içinde arabanın gelmesini bekledik. Tedirginlikle Ediz'in elini daha sıkı tuttuğumda o da karşılık olarak elimi sıktı.

Aklımda bu geceye dair öyle çok senaryo vardı ki bu kadar düşünmek de beni tedirgin ediyordu ama kendimi durduramıyordum. Öte yandan biliyordum ki ne düşünürsem düşüneyim hiç beklemediğim, hiç düşünmediğim bir olay yaşanacaktı. Hep böyle olurdu.

Araba geldiğinde vale şoför koltuğunun kapısını açık bırakarak benim tarafıma yöneldi ve kapıyı benim için açtı. Ediz arabaya yürüdüğümüz sırada elimi bıraktı ve varlığının bana ne kadar büyük bir destek olduğunu anladım.

Sessizce arabaya bindiğimde vale kapımı kapattı, Ediz de arabaya binip kendi kapısını sertçe kapattı ve karlı yolda ilerlemeye başladık.

Ediz sinyal verdiğinde çıkan tok sinyal sesini dinledim. Kar atıştırmaya başladığı için Ediz silecekleri çalıştırmıştı.

"Atalay korkuyor," deyince bakışlarım ona çevrildi. Bütün dikkatini yola vermiş gibi görünse de öyle olmadığını biliyordum. "Bu iyi değil."

"Senden mi korkuyor?" diye sorduğumda başını sakince iki yana salladı.

"Benden korksaydı karşıma çıkmaktan çekinirdi," dedi. "Atalay benden çekinmiyor. Her ne gizliyorsa ondan korkuyor."

Atalay'la konuşan, sesini duyan oydu ve Ediz iyi bir gözlemciydi. Yaptığı gözlemde yanılmayacağını biliyordum ama bir yandan da yanılmasını istiyordum.

"Konuşurken artık her şeyi göze aldığını söyledi," dedi Ediz. Bu özellikle dikkatini çekmiş gibiydi. "Bu çok ağır bir yük altında ezilen bir insanın o yükü taşımaktansa o yükten kurtulmak için her şeyi kabul ettiğini gösterir."

Haklıydı ve bu, Ediz'in karşısına hesaplaşmak için çıkmasından daha korkutucuydu. Sanki bu gece hesaplaşmayacak, teslim olacaktı. Atalay'ın ne yaşadığını, nasıl bir ruh halinde olduğunu merak ettim.

Havalimanındaki bakışları gözümün önünden gitmiyordu.

Bu gece onu çökmüş bir halde göreceğime dair bir hisse kapıldım ve bu his kalbimi kırdı. Ne yaşanırsa yaşansın tükenmeyen bir sevgim vardı ve kıymetini bilmeyen bir insanı sevmek kalbi yoruyordu. Kalbim yorulmuştu.

Araba Ankara sokaklarında ilerlerken dalgın gözlerle camda sağa sola hareket eden silecekleri izledim. Her hareketlerinde camdan gelen ses arabadaki tek sesti.

Ediz bir ara hırkasının kapüşonunu başına geçirdiğinde bakışlarımı ona çevirdim ve dalgın gözlerim ona takıldı.

"Her şey yoluna girecek Ediz," dedim, bunu söylerken onu inandırmaya çalıştığım kadar kendimi de inandırmaya çalışıyordum. İçinde kaldığım karanlıkta yalnız değildim. Ediz, Atalay, babam, hatta Uygar ve Gece bile bu karanlığın içindeydi.

Uzanıp elimi tutarak dudaklarına götürdü ve parmaklarımı öptü.

Bu beni sakinleştiren ve içimdeki huzursuzluğu dağıtan bir temastı. Bakışlarım Ediz'e asılı kalırken elimi bırakmadan dikkatini yola verdi ve araba sürmeye devam etti. Araba Ankara sokaklarında içinde sessizliğimizi taşıyarak ilerledi.

Ediz bu sefer polis kontrolünün olduğu yoldan değil, daha karmaşık bir yoldan gitti ve Ankara'dan çıktık. Araba polis tarafından durdurulmadığı sürece dikkat çekmiyordu.

"Atalay'dan bahsetsene biraz," dedi.

Sessizliği bozan bu cümle beni Atalay'ı düşünmeye itti.

"Aile kavramına benden daha bağlı biri," dediğimde Ediz alay edercesine güldü ve neden güldüğünü anlayamayarak ona baktım. Bakışlarımı görmüyordu ama ne düşündüğümü biliyordu.

Başını hafifçe iki yana sallayarak, "Her şeye iyi tarafından bakıyorsun," dedi bana. "Kalbin çok saf."

"Senin düşüncen ne?" diye sordum.

"Ben seni ve aileni aylarca takip ettim Doğa," dedi. "İnan bana, sen ailene ondan daha bağlısın, daha kopuk yaşasan bile kalben çok daha bağlısın."

"Sana Atalay'ın ailesine bağlı olmadığını düşündüren ne?"

"Atalay sadece kendini düşünüyor ve bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum," dedi. "Akşam yemeğinde masaya oturmak, daha fazla sohbet edip vakit geçirmek bağlılık değildir. Atalay kendine ve hırslarına bağlı bir adam."

Kaşlarımı hafifçe çatarak, "Hep babamın sevgisini ve takdirini kazanmaya çalışmıştır," dedim.

"Çok tehlikeli bir cümle," dedi Ediz. "Bir insan sevgi ve takdir kazanmak için her şeyi yapabilir."

"Haklısın," dedim. "Zaten yaşananların temelinde hepimiz için bu yok mu?"

Hafifçe başını sallayarak, "Doğru," dedi. "Bir insanı yaptıklarına rağmen körü körüne seviyorsan bu, o insanın da seni sevmesini umut ettiğin içindir."

Bazı cümlelerin altında tecrübe yatardı ve bu cümlenin altında da bir tecrübe yattığını biliyordum. Ediz Çağıran'ın tecrübesi. Doğa Güngör'ün tecrübesi. Atalay Güngör'ün tecrübesi.

"Atalay hiçbir zaman babanı öldürdüğü için gurur duymadı," dedim. "Onun gurur duyduğu, babamın gözlerindeki takdirdi."

Ediz bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Atalay hepimiz kadar bencil," dedi. "Öldürdüğü kişi babam değil de başka biri olsaydı ve onu uzaktan izleseydim anlardım. Hâlâ anlıyorum ama bu sefer bir fark var, umurumda değil."

"Onu ben de anlıyorum," dedim. Bir insanı anlamak yetmiyordu, bunu da biliyordum.

Ediz, "Yaşananlardan sonra hiç Atalay'la ilgili gözüne çarpan bir şey oldu mu?" diye sorduğunda geçmişi karıştırmaya başladım ama çevremde olup bitenlere karşı o kadar ilgisizdim ki bu soruyu yanıtlamak zordu.

En sonunda, "Uyumakta zorlanıyordu," dedim. Bazı geceler elimdeki kitaba dalmış olurdum ve o gecelerde Atalay'ın evin içinde gezdiğini bilirdim. "Gergin ve huzursuzdu ama yaşananlara bakılırsa bu çok normaldi."

"Panik insana her şeyi yaptırır," dedi Ediz ve bu cümleyi neden kurduğunu anlamadım.

Kaşlarımı çatarak, "Neden öyle söyledin?" diye sordum.

"Sesli düşündüm," dedi Ediz.

"Atalay'ın paniğe kapıldığını mı düşünüyorsun?" diye sorduğumda bir süre sessiz kaldı. Sanki aklından geçenleri söylemek ile söylememek arasında kalmıştı.

"Nefret, kin ve korku dışında hiçbir gerekçe sana yaptıklarını açıklamıyor," dedi. "Atalay senden nefret mi ediyordu Doğa?" Yanıtımı beklemeden kendi kendine güldü. "Sanki nefret etse farkında olacakmışsın gibi sana bu soruyu soruyorum."

Yorumunu duymazlıktan gelerek, "Hayır, etmiyordu," dedim. Bazı anlar dışında bir kardeşi yokmuş gibi davranıyordu. Nefret bile etmiyordu.

Ediz, "Onun canını yakacak, sana kin duymasına neden olacak bir şey mi yaptın?" diye sordu ve bu sorusu ona bakmama neden oldu.

Düşünmeden, "Hayır," dedim. "Ben hep kendi halimdeydim."

"Ya sen farkında değilsin ve Atalay senden nefret edip sana kin güdüyor ya da ona tüm bunları yaptıran korkuydu."

Bu çıkarım çok huzursuz ediciydi. Neden korkuyor olabilirdi? Atalay'ın bu zamana kadar gizlediği ve onu öldürmek isteyen bir adama, Ediz'e göstereceği neydi?

"Sebebi nefret, kin ya da korku olsun, fark etmez," dedi Ediz. "Bu gece kalbin kırılacak Doğa."

Bunun onun içine dert olduğunu görebiliyordum.

Bazı yüzleşmelerin sonu sadece yıkımdı ve bu gece yüzleşmeyecek, geriye kalan enkazı da darmadağın edecektik. Korksam da kaçmayacaktım.

Araba dağ evinin patikasına girdiğinde buradan ayrılmamızın üzerinden aylar geçmiş gibi geldi, oysa sadece bir günü geride bırakmıştık. Patikada bizi karşılayan ağaçlara baktım, yaşanan her şeyin tek şahidi onlardı.

Ediz arabayı dağ evinin önünde durdurdu, el frenini çekip bana baktı.

"Sen onu sevdiğin sürece kalbini koruyamam," dedi. "Sen de koruyamazsın. Bir insanı sevdiğinde o kalbi sadece o sevginin sahibi koruyabilir ve Atalay bunu yapmayacak. O adamı sevme Doğa."

Gözlerinin içine bakarak, "İnsan kimi sevdiğine karar veremiyor," dedim.

"Sevgi kazanılır Doğa," dedi. "Sevgi hak edilir. Hak etmeyen kimseye sevgini verme. Buna ben de dâhilim."

Tek kelime etmeden ona baktım, bu cümleler bana ağır gelmişti çünkü içten içe beni sevmesini beklediğim insanları sevdiğimi biliyordum.

"Bu gece kalbinin kırılmasına izin verme," dedi sessizliğime aldırmadan.

Tutamayacağım bir söz verdiğimi bilerek, "Vermem," dedim. Ediz de tutamayacağım bir söz verdiğimin farkındaydı.

Başıyla kendi kapısını işaret ederek, "Haydi," dedi. Başımı hafifçe sallayıp arabadan çıktığımda dağ evinin soğuğu kendini hatırlattı. Burası her yerden daha soğuktu.

Arabanın kapısını kapatıp bizi çevreleyen ağaçlara baktım. Buraya çok daha fazla kar yağmış ve ağaçların dallarını beyaza boyamıştı. Üzerimdeki kıyafetler ince olduğu için soğuk tenime işliyordu.

Ediz dağ evinin kapısına doğru yürümeye başladığında sessizce onu takip ettim. Dağ evine girdiğimizde de gittiğimizden beri yerimizi alan sessizlik bizi karşıladı. Buraya geldiğim ilk günü hatırladım, sabahtı ve hava aydınlanmaya başlamıştı. Ediz'in öfkesini ve hırsını hatırladım. Zaman hiçbir şeyi yok etmemiş ama her şeyi değiştirmişti, Ediz'in öfkesini ve hırsını bile.

Buraya geldiğimiz o ilk günden çok uzaktaydık.

Ediz, "Çok oyalanmayacağız," dedi. "Almam gerekenleri alıp gideceğiz."

"O zaman ben seni dışarıda bekleyeyim," dedim. Biraz temiz havaya, hatta soğuğa ihtiyacım vardı. O sırada dağ evinin içinde ilerleyen Ediz omzunun üzerinden bana bakarak duraksadı.

"Dışarısı soğuk," dedi. Sorun olmadığını söyleyecektim ki konuşmama izin vermedi. "Benim ceketlerimden birini al."

Buna gerek olmadığını söylemek için ağzımı açtıysam da baskın bir sesle, "Doğa," dedi ve onunla bu tartışmaya girmek istemedim.

Hoşnutsuz bir sesle, "Peki," dedim ve askıdaki ceketlerden birini aldım.

Elimde ceketle dağ evinin kapısına yöneldiğimde, "O ceketi giydiğini göreceğim," dedi.

Gözlerimi devirerek ceketi üzerime geçirdim.

"Seni düşündüğüm zamanlarda bana böyle tepkiler verme," dedi tek kaşını kaldırarak. Bakışları sertleşmişti.

"Dışarıdayım ben Ediz," dedim her türlü tartışmadan kaçınarak. Yeterince yorgun ve gergindim. Onun da benim kadar yorgun ve gergin hissettiğini biliyordum. Vereceği yanıtı beklemeden dağ evinden çıktım ve kapıyı arkamdan kapatıp önümde uzanan beyazlığa baktım.

Dağ evinin önündeki merdivenden ağır ağır inip basamaklardan birine sakince oturdum. Bana abim olduğunu söyleyen Gökhan'ın yüzü gözümün önüne geldi. Sanki karşımda durmuştu ve bana bakıyordu.

"Kan bağının bir aile yaratmaya yetmediğini öğrenecek kadar yaşadım bu hayatı."

Bunu ben de yaşamıştım ve yaşananların burada bitmediğinin de farkındaydım.

Ediz'in içinde kaybolduğum ceketinin kollarından ellerimi çıkardım ve dirseklerimi dizlerime yaslayarak yüzümü ellerimin arasına aldım. Düşünceli gözlerle boşluğu izliyordum.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama Ediz yanıma oturunca irkilerek ona baktım.

"Benim, korkma," dedi. Elinde iki kadeh şarap vardı ve birini bana uzattı.

Uzattığı kadehi alırken, "Dalmışım," dedim. "Gitmeyecek miyiz?"

"Biraz nefes alalım," dedi sanki bundan sonrasında boğulacakmışız gibi. "Gideriz."

Şarabından bir yudum almadan önce kadehini bana doğru kaldırdı ve ben de kadehimin kenarını onunkine dokundurdum. İkimiz de şaraplarımızdan sessizce birer yudum aldık.

Ediz cebinden sigara paketini çıkarıp içinden bir sigara çekti ve onu dudaklarının arasına sıkıştırdı. Ardından elini sigaranın ucuna siper ederek çakmağı çaktı, dumanı içine çekmesini ve sigaranın yanmasını izledim.

Ne düşündüğünü bilmiyordum, bir süre öylece durdu ve sigarasını içti.

"Bana ceket giydirdin ama bu sefer sen soğukta oturuyorsun," dedim. Üzerinde sadece hırkası vardı ve kapüşonu hâlâ başındaydı.

Önüne bakmaya devam etti, cevap vermedi. Soğuğu sevmediğini hatırladım ama bu sefer buna aldırmıyor gibiydi.

"Sen soğuğu sevmezsin," dedim ve bakışları bana döndü.

Kaşlarını çatarak, "Bu konulara girme," dedi.

"Neden?" diye sordum.

"Beni merak ettiğini biliyorum Doğa," dedi. "Hakkımdaki her şeyi öğrenmek istiyorsun, bunu da biliyorum ama bilmen her şeyi daha karmaşık bir hale getirecek."

Parmaklarımın arasındaki kadehe bakarak, "Yeterince karmaşık, değil mi?" diye sordum.

"Yeterince karmaşık," dedi.

"O halde benimle konuşabilirsin," dedim. "Sen nasıl hissediyorsun bilmiyorum. Sonuçta yanında Uygar ve Gece var ama ben birbirimizden başka kimsemizin kalmadığını hissediyorum."

Ediz hafifçe başını sallayarak, "Öyle," dedi. "Sadece sen, ben ve yaşananlar kaldı."

"Soğuğu neden sevmiyorsun?" diye sordum bu sefer açıkça.

Şarabından bir yudum alarak, "Bir yarayı göstermek o yaranın kendisinden daha güçsüz hissettirir," dedi. "Sen yaralarımı görmek istiyorsun, bunu hep istedin. Bazen yaralarımı sarıyorsun ama her yarayı iyileştiremezsin."

Susup şarabımdan bir yudum aldım. Beni izledi.

"Geçmişe çok fazla odaklanıyorsun," dedi tekrar önüne bakarak. "Değiştiremeyeceğin bir anın artık ne önemi var ki? Her şey yaşandığı anda önemlidir."

"Önemi var ki soğuğu hâlâ sevmiyorsun," diye karşılık verdim.

Uyaran bir sesle, "Doğa," dedi.

"Niye kendini benden bu kadar saklıyorsun?" diye sordum. Ben de duvarlarım olduğuna hep inanmıştım ama Ediz'in duvarları aşılamayacak kadar güçlüydü.

"Saklamıyorum," dedi. "Yanında duruyorum. Hissettiğim ve şu an yaşadığım her şeyi biliyorsun. Saklansaydım hiçbirini bilemezdin."

Şarabından bir yudum daha aldıktan sonra başını çevirip gözlerimin içine baktı.

"Beş yaşındayken babam beni öldürmek istemişti," dedi. Bunu o kadar sıradan bir olayı anlatıyormuş gibi söylemişti ki gerçekten artık

onun için önemsiz miydi, yoksa önemsizleştirmeye mi çalışıyordu anlayamadım. "Kışın, gecenin bir yarısı beni kapının önüne koydu. İnsanlar beni bulduğunda donarak ölmek üzereydim."

Konuşmak için dudaklarım aralandı ama hiçbir kelime aralanan dudaklarıma sığmayacak gibiydi.

"Bu yüzden soğuğu sevmiyorum."

"Ve sen bu adam için hayatını mahvediyorsun," dedim inanamayarak. Dilimde çok daha fazlası vardı ama sustum. Kelimeler birbirinden keskindi.

Ediz bakışlarını benden çekip önüne baktı ve başını iki yana sallayarak, "Sana zaten mahvedilen hayatımın intikamını aldığımı söylemiştim," dedi.

Bana geçmişte yaşadığımı söylüyordu ama bunu kendisi de yapıyordu. Yine de bunu ona söylemedim.

"Öfke sadece onu gerçekten hissedenin anlayabileceği bir duygu," dedi.

Aslında ne kadar duygusal bir adam olduğunu görebiliyordum, sadece bunu mantıkla örtüyordu. Bir şeyi kabullenen bir insan çok sakin olurdu ve Ediz'de kabullenmenin sessizliği vardı.

"İnsanlar sesini yükselttiğinde, saldırganlaştığında evet, öfkeleniyorlar," dedi. "Sonra sakinleşiyorlar ve geçiyor, hatırlamıyorlar bile. Gerçek öfke çok daha sessiz, tehlikeli ve geçmiyor."

Söylediklerini anlıyordum, belki de anladığımı sanıyordum. Haklıydı, öfke sadece onu gerçekten hissedenin anlayabileceği bir duyguydu.

"Seni öldürmek isteyen bir adamın yanında neden durdun?" dediğimde bana öyle bir baktı ki bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Bunu ben de yapmıştım ve Ediz bakışlarıyla bu gerçeği yüzüme vurmuştu.

Ben ona bakmasam da Ediz gözlerini yüzümden ayırmadan, "Sen neden seni öldürmek isteyen bir adamın yanında durdun?" diye sordu.

Güzel soruydu. Cevabını kalbim verdi ve bu canımı yaktı.

Sevgi.

Ediz zihnimde, "Bir insanı yaptıklarına rağmen körü körüne seviyorsan bu, o insanın da seni sevmesini umut ettiğin içindir," dedi.

Umut.

Sevgi karşılıklı olunca insanı nasıl güçlendiriyor, karşılıksız olunca nasıl güçsüz düşürüyordu.

Aslında Ediz'i ne kadar iyi anladığımı, onun da beni anladığını burada, bu dağ evinin önünde otururken görmüştüm. "Sadece sen, ben ve yaşananlar kaldı."

İnsanın yaşadıklarını kabullenmesi mi daha tehlikeliydi, yoksa kabullenmeyip inkâr etmesi mi, artık bilmiyordum. Sonuç olarak kabullenmek teslim olmak demekti. Belki de asıl tehlikeli olan, insanın kendini yaşadıklarıyla kabullenmesi ve bunu değiştirmek istememesiydi.

"Artık aynaya baktığımda karşımda babamı görüyorum," dedi gülerek. Ardından başını iki yana sallayarak tekrar güldü ve şarabından bir yudum aldı. "Dedem bana babalar oğullarının hayat dersidir, o dersi iyi dinle demişti. Haklıymış piç."

Ben sessizce onu izlerken Ediz gözlerini boşluğa dikerek, "Orospu çocuğu," dedi.

Herkesten önce Kemal Çağıran'a öfkeli olduğunu anladım. Onu anlamadığımı da söyleyemezdim, sonuç olarak her şeyi yirmi beş yıl önce Kemal Çağıran'ın aldığı bir karar başlatmıştı. Oğlunun Nazlı Çağıran'la evlenmesine izin verseydi o araba yolculuğu hiç yaşanmayacaktı ve belki her şey çok farklı olacaktı.

Bugün bu dağ evinin önünde yirmi beş yıl önce alınan bir karar yüzünden oturuyorduk.

Şarabımdan bir yudum daha alarak ben de dağ evinin çevresini izledim. Zaman yavaş yavaş geceye doğru akıyordu.

"Tüm bunlar bittiğinde içindeki öfke soğuyacak mı?" diye sordum ve Ediz, "Soğur sanıyordum," dedi.

"Her şeyi bırakıp yeni bir hayata başlamak daha mantıklı değil mi?" diye sorduğumdaysa başını hafifçe iki yana sallayarak bana baktı.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Evet, daha mantıklıydı," dedi. "Doğru kararlar doğru zamanlarda alınır Doğa. Artık çok geç. Ok yaydan çıktı."

"Yani ya batacağız ya çıkacağız," dedim.

Kaşlarını hafifçe çatarak, "Çoktan batmaya başladık," dedi. "Hepimiz."

Yanılmasını istiyordum ama haklı olduğunu da biliyordum. Batmaya başlamıştık ve bu durdurulamazdı.

Şarabımdan bir yudum daha alıp elimdeki kadehe baktım.

Gözlerimi kadehten ayırmadan, "Battığımız yerden çıkarız," dedim. Bunu bu kadar inanarak söylemeyi ben de beklemiyordum. Ediz uzanıp çenemin ucunu tuttu ve kadehi izleyen gözlerimi kendine çevirdi.

Söyleyeceği şeyler olduğunu düşündüm ama vazgeçmiş gibi sustu. Elini çenemden çekse de gözlerimin içine bakmaya devam etti. Ardından önüne dönüp sigarasından son nefesi çekti ve izmaritini atıp cebinden telefonunu çıkardı.

Rehberdeki bir numaraya bastı ve telefonunu kulağına götürerek şarabından bir yudum aldı.

"Hakan," dedi telefon açıldığında. "Gece yarısına doğru Atalay Güngör'ü söylediğim yerden almanı istiyorum. Atalay'ın yalnız olduğundan ve takip edilmediğinden emin ol."

Hakan'ı dinledi. Ardından hafifçe başını sallayarak, "Birazdan Atalay'ı alacağın yeri sana mesaj olarak atacağım," dedi.

Hakan'ı kısaca dinledikten sonra telefonu kapattı ve gözlerini telefondan ayırmadan başka bir numarayı aradı.

Karşı taraf telefonu açınca, "Akşam on birde söylediğim yerde ol," dedi. Atalay'la konuştuğunu anladım ve gerildim. Kadehimi daha sıkı kavrarken gözümü bile kırpmadan Ediz'i izliyordum.

Atalay ona yeri sormuş olmalıydı ki Ediz, "Doğa'nın eskiden çalıştığı kitapçının önü," dedi ve karşı tarafa sessizlik çöktü. Ediz bir süre bu sessizliği dinledi, ardından telefonu kapatıp bir küfür savurdu.

Tekrar Hakan'ı arayarak, "Doğa'nın çalıştığı kitapçının önünde olacak," dedi.

"Onu nereye götüreyim?" diye sordu Hakan.

"Ben de orada olacağım," dedi Ediz. "Atalay'ı aldıktan sonra benim arabamı takip et."

Kitapçının önüne mi gidecektik? Ediz'in orayı özellikle seçtiğini biliyordum. Kaşlarımı çatarak şarabımdan bir yudum daha aldım ve bu gece yaşanabilecekleri düşündüm. Güneş çoktan batmıştı ve gökyüzü karanlık çökmeden önceki son aydınlığı taşıyordu.

Ediz telefonu kapatıp tekrar cebine koydu ve kadehinde kalan şarabı bitirdi.

"Gitmemiz lazım," dediğinde ona baktım.

Sonra başımı hafifçe sallayarak elimdeki kadehi ona uzattım. Henüz şarabımın yarısını içmiştim. "Kalanı sen iç."

Ediz ona uzattığım kadehi alıp başına dikti ve kalan şarabı tek seferde bitirdi. Kadehleri içeri götürüp bir evrak çantasıyla geri geldiğinde ben hâlâ basamakta oturuyordum. Ediz kapıyı kapatırken oturduğum yerden yavaşça kalktım ve dağ evinin etrafını saran sessizliğe son kez baktım.

Arabaya bindiğimizde ön camdan gördüğüm dağ evine baktım, kararmaya başlayan gökyüzünün altında öylece duruyordu. Yaşanan her şeyle birlikte bu eve karşı bir aidiyet hissettiğimi fark ettim.

Ediz arabayı yerinden geri geri çıkarırken benim gözlerim hâlâ dağ evindeydi. Arabayı patikaya çevirdiğindeyse dağ evi arkamızda kaldı ama yaşananlar bizi takip etti. Ediz arabanın hızını gitgide artırırken hâlâ üzerimde olan ceketinin içine gömüldüm. Kokusu tenimi sarmıştı.

Bir süre sonra Ediz'e bakarak, "Neden kitapçı?" diye sordum.

"Her şeyin başladığı yerlerden birisi orası," dedi. "Ona yaptığı seçimleri hatırlatacak ve bunun ne kadar kahredici olabileceğini biliyorum."

Bakışlarımı yüzünden çekmedim. Artık hava kararmıştı ve yol kenarındaki lambalar aydınlanmıştı. Işıklar belli aralıklarla Ediz'in yüzüne düşüyordu.

"Ayrıca o saatlerde sokak ıssız oluyor," dedi. Söylediği her şeyi tereddütsüz biliyordu. Ediz yaptığı seçimleri hatırladıkça kahrolduğunu mu söylemeye çalışıyordu?

Hiçbir şey demeden bakışlarımı ondan çektim ve yolu izledim. Arabanın farlarının aydınlattığı şeritler yolda kayıyordu. Arabaya gergin bir sessizlik çökmüştü.

Atalay zihnimin içinde, "Bilmediğin şeyler var!" diye bağırdı ve onun sesini bir otel odasında, küvette, suyun içinde duydum. Saçlarım suyun içinde yüzüyor ve yavaş yavaş dalgalanarak yüzüme dokunuyordu. Suda kırılan ışığı izliyordum.

Ediz arabanın hızını artırırken kalbimin içinde çarpan korkum da artıyordu.

"O saate kadar ne yapacağız?" diye sordum.

Düz bir sesle, "Yemek yiyeceğiz," dedi. "Uyandığından beri hiçbir şey yemedin."

"Pizza yiyelim mi?" diye sordum ve Ediz'in bakışları bana çevrildi. Sanırım daha önce ondan hiç yemek konusunda ricada bulunmamıştım.

"Canın pizza mı çekti?" diye sordu şaşırarak.

"Evet," dedim sakince. Bakışlarını yola çevirip yolu kontrol ettikten sonra tekrar bana döndü.

"Tamam, pizza yiyelim."

Aslında iştahım yoktu ve hissettiğim gerginlik aç hissetmemi engelliyordu ama bu kadar karmaşanın içinde normal bir şey yapmak istiyordum.

Şehrin ışıkları görünmeye başladığında Ediz yavaşladı.

"Çantadan bilgisayarı çıkarsana," dedi bana. Ona baktım, isteğine bir anlam veremesem de nedenini sormadan çantaya uzandım ve içinden bilgisayarı çıkardım. Ediz cebinden telefonunu çıkarıp bana verdi.

"İnternete bağla," dedi. "Oradaki fotoğrafları Hakan'a e-posta olarak atman gerekiyor."

Bilgisayarı açtım ve Ediz'in telefonundan internete bağladım.

"Orada isimsiz bir dosya var," dedi Ediz. "Atalay'ın fotoğrafları o dosyanın içinde."

Dediğini yapmadan önce e-posta hesabına girdim, ona şifresini soracaktım ama sayfa otomatik olarak açıldı. Kendi adına açılmış bir hesap değildi. Atalay'ın bir çöp konteynerinin önünde çekilmiş fotoğraflarını iletiye yüklediğimde Ediz bana Hakan'ın e-posta adresini verdi.

E-postayı Hakan'a atarken içimde Atalay'a ihanet ettiğime dair bir his doğdu ve bu his içimi kapladı, beni ele geçirdi. Bir savaşta er ya da geç bir taraf seçiyordun.

Hislerimi sesimden uzak tutmaya çalışarak, "Gönderdim," dedim.

Ediz bana baktı ve "Bunu yapmak zorundayız Doğa," dedi.

O bunu yapmak zorundaydı ama ben değildim. Bu benim tercihimdi. Ediz'in yaptığı saldırmaktı, benim yaptığımsa ihanet etmekten ibaretti. Atalay'ın da bana ihanet ettiğini göz önüne alırsak yaptığım onursuz bir davranış değildi ama öyle hissediyordum.

Beni bunları yapmaya mecbur bıraktığı için Ediz'e kızgındım. Belki de asıl hissettiğim kırgınlıktı.

"Kendimi kötü hissediyorum," dedim dürüstçe. Ekranını yavaşça indirdiğim bilgisayarı çantaya yerleştirdim. Çantayı arkaya koyup arkama yaslandım ve gözlerimi karşıya diktim. Sakin kalmaya çalışıyordum.

Bazen istediklerimiz ve yaptıklarımız birbirinden farklı olabilirdi. Bazen yapmamız gerekenler istediklerimizden daha önemliydi.

"Bunu sana yaptırmamalıydım," dedi Ediz.

"Hayır," dedim duygularımı kontrol altına almaya çalışarak. "Sıkıntı yok. Olması gereken buydu."

Ediz de olması gerekenin bu olduğunun farkındaydı ama beni olması gerekenlerin önüne koyduğunu hissediyordum ve buna alışmak zaman alacaktı.

Dürtülerimle hareket edersem hata yapardım. Dürtülerimse bana bir hayal dünyasının içine girip tüm bu yaşananlardan kaçmamı söylüyordu ama kaçmayacaktım. Hata yapmayacaktım. Bana ne hissettirirse hissettirsin, olması gerekeni yapacaktım.

Büyümüştüm ve daha da büyüyordum.

Ediz'in bakışlarını üzerimde hissettim ama ona bakmadım. Araba Ankara'nın içinde ilerlemeye başladığındaysa gözüm saate takıldı. Atalay'la yüzleşmemize birkaç saat kalmıştı ve gerginliğimin artması gerekirken süngere çekilen su gibi yavaşça içime çekildiğini, yok olduğunu hissediyordum.

Belki de yaşanabilecek her şeye hazırdım ve hepsini kabullenmiştim.

O sırada Ediz'in telefonu çaldı ve elimdeki telefonu ekranına bakmadan Ediz'e uzattım. Telefonu alıp çağrıyı reddetti, ardından telefonu arabaya bağladı ve onu arayan numarayı geri aradı.

Telefon açıldığında Ediz, "Efendim Uygar?" dedi.

"Senin ben..." Uygar sözlerinin devamını getirmedi ve nefesini vererek sakinleşmeye çalıştı. "Neredesiniz?"

"Doğa'yla işimiz vardı," dedi Ediz.

Uygar'ın sinirlendiğini hissettim, haklıydı da. "Bize haber vermek aklına gelmedi mi?" diye sordu.

Ediz'in yaşananlardan dolayı tahammül seviyesinin düştüğünü görebiliyordum ama bunu Uygar'a yansıtmadan, "Bir sürü belayla uğraşıyorum Uygar," dedi.

Uygar, "Bu yüzden bize haber vermek aklına gelmeliydi," dedi ama konuyu uzatmadı. "Neyse. Neredesiniz?"

"Doğa'yla yemek yiyeceğiz," dedi Ediz, Atalay'dan bahsetmedi.

"Uğraştığın bela yemek mi?" diye sordu Uygar.

Ediz gözlerini yoldan ayırmadan, "Atalay'la konuşacağım," dedi ve karşı tarafa sessizlik çöktü.

Uygar, "Atalay'la konuşacakmış," derken sesi uzaklaşmıştı ve telefonu kulağından çekerek Gece'yle konuştuğunu anladım. Hattın diğer ucunda bir hareketlenme oldu.

"Nerede konuşacaksınız?" Gece'nin sesiydi bu.

"Bu işe bulaşmanızı istemiyorum," dedi Ediz. "Siz otelde kalın."

"Sana bu işe bulaşacağımızı söylemedim," dedi Gece soğuk bir sesle. "Nerede konuşacaksınız?"

"Onu babamı öldürdüğü yere götüreceğim," deyince bakışlarım aniden Ediz'e çevrildi. Bu iyi değildi. Hem de hiç iyi değildi ve bakışlarıma korkumun yansıdığını hissettim. Gece de aynı hisse kapılmış olmalıydı ki telefona sessizlik çöktü.

Gece sadece, "Doğa yanında mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Ediz.

"O zaman kararını bu durumu ele alarak ver Ediz," dedi Gece onu uyaran bir sesle. "Doğa yanında."

"Sen neden Doğa'yı bu kadar umursamaya başladın?" diye sordu Ediz yine şüpheyle. Gece hiçbir zaman benim varlığımı, alacağım hasarı umursamamıştı.

Gece'nin buz gibi bakışlarını göremesem de etkisini hattın diğer tarafından bile hissettim.

"Umurumda olan Doğa değil, senin yapacağın hatalar," dedi. "Aklından ne geçtiğini biliyorum."

Şüpheyle karışık merakla Ediz'e baktım. Aklından ne geçiyordu? Neden Atalay'ı babasını öldürdüğü yere götürecekti? Her şeyin başladığı yer her şeyin son bulduğu yer mi olacaktı? Bu son neydi?

Sorular çok fazlaydı ve hiçbirinin yanıtı yoktu. Olsaydı bile o yanıtlardan korkuyordum.

"Sakın Ediz," dedi Gece.

"Atalay'ı öldüreceğini düşünüyorsun," dedim birden. Bu cümle dudaklarımdan benden habersiz dökülmüştü ve bütün sorularımın cevabıydı. Gece sustu. Ediz'e baktım. "Aklından geçen bu mu?"

"Kapatıyorum Gece," dedi Ediz ve telefonu kapattı.

"Aklından geçen bu mu?" diye sordum tekrar. Ediz'e bakıyordum. "Aklından geçen buysa beni buna nasıl dâhil edersin Ediz?"

"Bu gece her şeyin yaşanabileceğini biliyorsun," dedi Ediz. "Bunu bilerek gelmeyi seçtin."

"Bu gece her şeyin yaşanabileceğini biliyorum, evet," dedim. "Senin aklından geçenleri bilmiyorum. Bilmem için onları benimle paylaşman gerekir."

"Düşünmekten kaçıyorsun Doğa," dedi soğuk bir sesle. "Çünkü varacağın sonuçlardan korkuyorsun. Bu ihtimal, bu gece yaşanacaklara dair düşünmen gereken ilk ihtimal olmalıydı." Derin bir nefes aldı. "Merak etme, Atalay'ı oraya öldürmek için götürmüyorum. Sen varken bunu yapamam."

Başımı koltuğa yaslayıp gözlerimi kapattım ama bu rahatladığım için değil, gerildiğim içindi. Bu savaş elbet bir gün bitecekti, elbet bir kazanan olacaktı ama her koşulda kaybeden ben olacaktım.

"Yine de şunu aklından çıkarma Doğa," dedi. "Atalay'ın beni polisten gizli aramasının sebebi benden kendi intikamını almak istemesi de olabilir. Senin aklından geçenleri biliyorum, karşılıklı durup sakince konuşacağımızı sanıyorsun ama o iş öyle değil. Buna şimdiden hazır olsan iyi olur."

Resmen birbirlerine silah çekeceklerdi.

"Hâlâ gelmek istediğinden emin misin?" diye sordu belki de son kez.

Ellerim buz gibi olmuştu.

Hafifçe başımı sallayarak, "Evet," dedim. Savaşta bir taraf tutmamak iki tarafın da çektiği silahın ucunda olmak demekti. İki düşmanı birbirinden koruyabilir miydim?

Hissettiğim paniğin düşüncelerimin önüne geçmesini beklediysem de öyle olmadı. Çok büyük stres altındaydım ama bunu kontrol edebildim. Yaşanacaklar bu gece olmasa bile başka bir gece yaşanacaktı ve bundan kaçış yoktu.

Atalay'ın sesi zihnimin duvarlarına çarptı: "Bilmediğin şeyler var!"

Gizlenmiş bir şeyi ne kadar geç ortaya çıkarırsan yıkımı o kadar büyük olurdu çünkü zaman geçtikçe yaşananlara kök salıyordu.

Gözüm saate takıldı. Vakit yaklaşıyordu.

"Artık pizza yemek istemiyorum," dedim. Normal bir an geçirmek sadece bir illüzyonu yaşamak demekti. Normal hiçbir şey yoktu ve olmayacaktı.

Ediz kaşlarını hafifçe çatarak, "İyice güçten düşeceksin Doğa," dedi. "Bu konuda itiraz kabul etmiyorum."

"Hayal âleminde yaşıyorum," diye mırıldandım. Beni anlayıp anlamadığını bile bilmiyordum ama zaten kendime kızmıştım. Gerçekçilikten uzak bir iyimserliğim vardı ve bu artık bana zarar vermeye başlamıştı.

"Sen herkesin mutlu ve huzurlu olduğu bir yaşam istiyorsun," dedi Ediz. Söylediğimi duymuştu. "Her şeyi geride bırakalım, yaşananları düşünmeyelim istiyorsun ama bu hayal âleminde yaşamak da değil, direkt kaçmak."

Yorum yapmadım.

"Kaçma," dedi. "Yüzleş. Yapman gereken canını ne kadar yakarsa yaksın, onu yap. Ne kadar yorgun olursan ol, devam et. Yaşamın anlamı bu."

Ediz arabayı bir pizza restoranının önünde durdurdu. Camları ışıklarla süslenmişti ve ışıklar yanıp sönüyordu. Mavi ışığa odaklanan gözlerim diğer hepsini bulanık gördüğünde aklımdan o kadar çok düşünce geçti ki onlara tutunamadığım için hiçbirini düşünmemiş gibiydim.

Ediz kapıyı açtığında, "Arabada yiyelim," dedim. Bir eli açık kapıda, duraksayıp bana bakınca ben de bakışlarını ona çevirdim. Gözlerim ifadesiz olmalıydı.

"Olur," dedi.

"Sen de yiyeceksin, değil mi?" diye sordum. Kaybettiği kilolar yüzünden ne kadar endişeli olduğumu o an fark ettim.

"Evet," dedi. Ortamın havasını değiştirmek ister gibi alaycı bir gülümsemeyle, "Büyük boy," dedi.

Bana düşen payı azaltma fırsatı bulunca, "Benimkini de yiyebilirsin," dedim. Tek kaşını kaldırdı.

"Seninkini yiyeceğim zaten." Dudaklarındaki alaycı gülümseme büyümüştü. Gözlerimi kaçırmamak için direnSem de yanaklarıma yol alan kan için yapabileceğim bir şey yoktu. Ediz sırıttı ve arabadan çıkıp kapıyı kapattı.

Arabanın önünden dolanıp pizzacıya doğru ilerlerken onu izledim. Duruşu dik, adımları düzgündü ve hırkasının kapüşonu hâlâ başındaydı. Işıklı camların önünden geçip kapıya ulaştığında bir fotoğraf karesine bakıyor gibi hissettim.

Onu izlerken kendi içimde de ışıklar sönüyor gibiydi. Söylediklerinde haklıydı; olaylara hep iyi tarafından bakmak, aynı zamanda onları yaşamamak demekti çünkü her şey her zaman iyi olamazdı. Yaşamak çok yönlüydü ve hayat sadece aydınlıktan ibaret değildi.

Ediz üst üste iki kutuyla dönüp kapıyı açtı ve soğuğu da peşinden sürükleyerek şoför koltuğuna oturdu. Kutulardan küçük olanı bana uzattığında yayılan kokuyla açlığımı yeniden hissetmeye başladım.

Ediz kendi kutusunu açmış, hatta içinden bir dilim pizza çıkarıp onu yemeye başlamıştı bile. Ben de kutumu açtığımda Ediz, "İleride bir kafe var," diyerek sessizliği bozdu. "Küçük ama samimi bir ortam. İnsana huzur veren şarkılar açarlar, ışıklar hep loştur. Kışın kahve kokusu daha yoğun olur."

Pizzamdan bir ısırık alırken ona baktım.

"Seninle farklı koşullarda tanışmış olsaydık seni ilk buraya getirirdim," dedi. "Çok seveceğinden eminim."

Sessizce pizzamdan aldığım lokmayı çiğnedim ve bahsettiği kafe görüş açımızda olmasa bile arabanın ön camından oraya baktım.

Sakin bir sesle, "Beni bir gün buraya getirir misin?" diye sordum.

"Belki başka bir hayatta kampüste çarpıştığın kişi ben olurum," dedi bana göz kırparak. Kurduğu cümle içime bir hüzün dalgasının yayılmasına neden oldu. Elimdeki pizza dilimini kutunun içine koydum.

"Bana bak," dedi. "Kaçmak yok. Hepsi yenilecek."

"Kafenin adı ne?" diye sordum durgun bir sesle.

Merakla, "Neden sordun?" deyince gözlerine baktım ve "Belki bir gün kendim gelirim," dedim.

"Sillage," dedi. "Fransızca bir kelime, kokunun izi anlamına geliyor."

Önümdeki pizzaya bir süre baktıktan sonra bıraktığım dilimi tekrar elime aldım.

"Belki bir gün kendim gelirim," diye tekrarladım.

"O pizzanın hepsini bitirirsen belki bir gün seni ben getiririm," dedi ve hevesle ona bakmaktan kendimi alamadım. Ardından bakışlarım için kendime kızdım ama Ediz bana yine göz kırptı.

Pizzamdan bir ısırık daha almadan önce, "Belki bir gün beraber geliriz o zaman," dedim.

Uzun uzun bana baktı. "Ben seninle ne yapacağım?"

Çenemin ucuyla pizza kutusunu göstererek, "Pizza yiyebilirsin," dedim ve güldü. Kutudaki pizza dilimlerinden bir tane daha alırken tekrar güldü ve kaşlarını kaldırarak başını iki yana salladı.

Sanki bize yaklaşan fırtınadan haberimiz yokmuş gibi sakince pizzalarımızı yedik. Bu benim yaşanan olaylar arasında kurduğum son düştü. Bu düşünce zihnimin kapılarını açtı ve kendi sesimi duydum.

"Dağılmaya başlayan bir düşün ortasındasın ama gözlerin hâlâ açılmış değil."

O düş artık gerçeği görebileceğim kadar dağılmıştı.

"Uyan."

Bu gece gözlerim bir daha kapanmamak üzere açılacaktı. Gözlerimi açan adamsa yanımda oturuyordu. Aynı zamanda beni büyütmüştü.

Pizzamı bitirdikten sonra kutuyu kapattığımda Ediz çoktan kendi pizzasını bitirmişti. Bu gece yaşanacaklar için ikimiz de acele etmiyorduk; zaten zamanın içinde durmuş, bizi bekliyordu. Ediz boş kutuyu kucağımdan alıp arabadan çıktı ve kutuları çöpe atarken onu izledim. Dikkati hep çevresindeydi ve etrafında olup bitenlere karşı duyuları çok açıktı.

Ediz'in bu halinin yaşananlardan dolayı olmadığını, normal hayatında da etrafını sürekli inceleyen bir adam olduğunu tahmin edebiliyordum. Gözü hep açıktı.

Arabaya geri döndüğünde, "Asla normal değiliz," dedi.

"Pizza yedik," dedim onu destekleyen bir sesle.

Arabayı çalıştırırken, "Umarım boku da yemeyiz," dedi. Kaşlarını kaldırıp indirmişti. Araba hareket ettiğinde artık vaktin yaklaştığını biliyordum. Sırtımı döndüğümü fırtınanın sesini artık duyabiliyordum.

Sokağın sonundaki kırmızı ışıkta durduğumuzda yaya geçidinden geçen insanlara baktım. Kimse önünden geçtiği arabanın aslında nasıl bir yaşanmışlığa ait olduğunu bilmiyordu. Tüm bunlar bittiğinde

önünden geçtiğim her arabanın içindekileri merak edecek, her evin içinde yaşananları düşünecektim.

"Kitapçıya mı gidiyoruz?" diye sordum.

Ediz hafifçe başını sallayarak, "Evet," dedi. "Orada bekleyelim."

Hiçbir şey söylemedim ve kırmızıdan sarıya, sarıdan yeşile dönen ışığı izledim. Araba hareket ettiğinde yaya geçidinin kenarında bekleyen bir kız çocuğuyla göz göze geldik, annesinin elinden tutmuş bana bakıyordu.

Çocuğa gülümsemek istedim ama yapamadım. Çocuğun, yeni başlayan bir yaşamın önünden öylece geçip gittik.

Geçtiğimiz caddeyi fark ettiğimde Ediz'e baktım. Burası Ediz'in Umay'ı ve beni getirdiği kafenin olduğu caddeydi. Biraz daha ilerlediğimizde kafe görüş açımıza girdi, önünden geçerken başımı çevirip içine baktım.

Bizim oturduğumuz masa boştu. Sanki hâlâ orada oturuyorduk ve o akşam o masada oturan Doğa başını çevirmiş bana bakıyordu. Ediz hemen karşımdaydı, gözlerini bana dikmiş dikkatle beni izliyordu. Her şeyden habersizdim.

O akşamın ardından en karanlık gecenin çökeceğini bilemezdim.

Araba o akşam koştuğum kaldırımı takip ederek yolda ilerlemeye devam etti. Sanki geçmiş, içinde bulunduğumuz ana karışmıştı. O kaldırımda kendimi koşarken gördüm, uzun saçlarım savruluyordu ve omzumun üzerinden Ediz'e bakarken yüzüme dokunuyordu.

O akşam saptığım sokağın bugünlere çıkacağını kim tahmin edebilirdi? Hayat garipti.

Ediz'in de o kafeye ve kaldırıma baktığını biliyordum. Hiçbirimiz yaptığımız seçimlerin bizi bu çıkmaza getireceğini bilemezdik. Sanki kader bizi özellikle seçip avuçlarının arasına almış, sonra zar fırlatır gibi hayatın içine fırlatmıştı ve biz oyunu çok yanlış oynamıştık.

İkimiz de o akşam hakkında konuşmadık. Ediz haklıydı, hayat silinmeyen cümlelerin yazılması için elimize verilen bir kalemdi ve biz geçmişi yazmıştık. Artık hiçbir şey onu değiştiremeyecekti. Yazdığımız her cümlenin de bir devamı olmak zorundaydı ve biz hâlâ elimizde kalemle cümlelerin devamını yazıyorduk.

Ediz bir sokağa saptı ve geçmiş artık arkamızdaydı. Geriye sadece arabadaki sessizliğimiz kalmıştı.

Dakikalar geçtikçe kitapçının olduğu sokağa yaklaşıyorduk ve elimi başımdaki sarı peruğa götürüp onu yavaşça çıkardım. Özgür kalan koyu renkli saçlarım omuzlarıma döküldü.

Sonunda kitapçının olduğu sokağa girdiğimizde bakışlarım doğruca kitapçıyı buldu. Sanki burası başka bir hayata, başka bir Doğa'ya aitti, sanki bu hayatta buraya hiç gelmemiştim. Tanıdık geliyordu ama bir o kadar yabancıydı.

Işıkları kapalıydı, sanki ben gittiğimden beri o ışıklar hep kapalıymış gibi hissettim ama öyle olmadığını da biliyordum.

Ediz arabayı başka bir arabanın arkasına, gölgelerin arasına park etti ve motoru durdurdu. Sokağın ilerisindeki lambadan yayılan loş ışık dışında sokak karanlıktı. Her şey hatırladığım gibiydi. Ediz'in o gece saklanıp beni izlediği karanlık hâlâ olduğu yerde duruyordu.

Sanki zamanın değiştirdiği sadece bizdik.

Başımı çevirip Ediz'e baktım ve onun da o gece saklandığı karanlığa baktığını gördüm. Ne düşünüyor, ne hissediyordu bilmiyordum. Yüzünde de gözlerinde de hiçbir ifade yoktu.

"Hiç hayatına girmemeliydim," dedi gözlerini o karanlıktan ayırmadan.

Ben de onun baktığı karanlığa baktım. "Belki de haklısın ama başka türlüsü de olmazmış gibi hissediyorum."

"Bunu ben de hissediyorum," dedi. "Sanki hayatına girmedim, zaten hep hayatındaydım."

Onun olmadığı anlarda ne yaptığımı bir rüyayı hatırlar gibi hatırlıyordum. Sanki onun olmadığı her anda bir şeyler eksikti.

"Geçmiş yaşandı ve bitti," dedi. "Dediğim gibi, her şey yaşandığı anda önemlidir ama bu sokakta yaşananlar..."

Sustu.

O geceyi hatırladım. Kitapçının camındaki yansımamı, kapıyı kilitlerken birbirine çarpan anahtarların sesini, o gece etrafımı saran soğuğu ve karanlığı... Tüm hayatım değişmeden önceki son andı ve ben bunun farkında bile değildim.

Sanki patlayan silahın sesi hâlâ bu sokaktaydı ve parçalanan cam hâlâ soğuk zemine saçılmış halde duruyordu. Oysa sokakta ne silah sesi vardı ne de cam parçaları etrafa saçılmıştı. Artık o sesi duyan, o cam parçalarını gören sadece Ediz ve bendik.

Beraber bu sokağa hapsedilmiştik.

"Talihsiz bir karşılaşma," dedim. Belki de başka türlü olmayacak bir karşılaşmaydı.

"Neyse," dedi Ediz. Bu tarz konuşmaları sevmediğini biliyordum, bu yüzden ben de uzatmadım. Zaten geçmişin ortaklarıydık. Konuşmasak bile birbirini en iyi anlayacak iki insandık.

O sırada sokağın diğer ucunda bir araba belirdi ve farları yüzümüze çarptı. Farlarının aydınlattığı ince kar tanelerini gördüm, kar yağmaya başlamıştı.

Işık gözümü aldığı için kimin geldiğini göremiyordum. Araba sokağın kenarındaki arabaların arasına park edildi ve farları kapatıldı. Arabadan çıkacak kişiyi sessizce bekledik ama bir süre hiç hareketlilik olmadı.

Derin bir sessizliğin ve yavaşça akan saniyelerin ardından arabanın kapısı açıldı. Atalay'ın arabadan çıktığını gördüğümde kalbim göğüs kafesime vurmuş gibi hissettim. Buradaydı. Geçen zamandan ve yaşanmışlıklardan sonra karşı karşıya gelecektik.

Tahmin ettiğim gibi çökmüş bir haldeydi ve onu böyle görmek kalbimin acımasına neden oldu. Düzenli olarak kestiği sakalı uzamıştı ve saçları dağılmış haldeydi. Üzerinde beyaz bir gömlek vardı ve gömleğin bir kısmı pantolonunun içindeydi. Arabanın kapılarını kilitlerken dengesini sağlamakta zorlanıyormuş gibi bir adım geriledi.

"Sarhoş," dedim şaşkınlıkla. Atalay'ı daha önce hiç sarhoş görmemiştim.

Ediz de dikkatle Atalay'ı izliyordu. "İçimde çok kötü bir his var."

Aynı his benim içimde de büyüyordu.

"Ediz," dedim ama ona bakmadım, gözlerimi Atalay'dan ayırmıyordum. "Onunla önce ben konuşmak istiyorum."

Ediz, "Hayır," diyerek bunu net bir şekilde reddetti.

"Halini görmüyor musun?" diye sordum.

"Ne olmuş?" diye sordu acımasızca. "Ayrıca buraya sarhoş gelmesi ayık kafayla gelmesinden daha tehlikeli."

"O benim abim," dediğimde Ediz iğneleyici bir sesle, "Bunu fark etmen güzel," dedi. "Umarım bir sonraki aşama, yaptıklarını da fark etmek olur."

Gerilmişti ve ısrarım onu daha da geriyordu. Gerçekleri görmem uğruna kalbimi kırmayı umursamıyordu, sadece kendimi korumamı istiyordu. Elim arabanın kapısına gittiğinde Ediz diğer bileğimi o kadar sert kavradı ki şaşkınlıkla ona baktım.

"Hayır," dedi gözlerimin içine bakarak.

Ben de gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Onunla konuşmak istiyorum," dedim. "Lütfen."

Başını tehlikeli bir sakinlikle hafifçe iki yana salladı. O sırada Atalay kitapçıya doğru yürümeye başlamıştı.

"Sen de benimle gel," dedim.

"Konuşacağız zaten Doğa," dedi. "Hakan birazdan gelip Atalay'ı alacak."

Haklıydı. Yine de içimde kötü bir his vardı. Ediz'in gözlerimin içine dikkatle bakan gözleri yakıcıydı. Bakışlarımı ondan ayırıp kitapçının önünde duran Atalay'a çevirdiğimde Atalay'ın soğuk karanlıkta öylece dikildiğini gördüm.

Tekrar Ediz'e baktım ve "Tamam," dedim. "Gitmeyeceğim."

Ona yalan söyleyip söylemediğimden emin olmak için gözlerimin içine dikkatle baktı. Ardından gitmeyeceğimden emin oldu ve kolumu bıraktı. Yüzü gerilmişti, bakışları sertti.

Telefonunu alıp son aramalara girdi ve Hakan'ı aradı. Telefon kulağında, bakışları Atalay'ın üzerindeydi ve bir avcı gibi her hareketini takip ediyordu.

Gözlerini Atalay'dan ayırmadan, "Neredesin Hakan?" diye sordu. Gergindi ama sakinliğini de koruyordu. Hakan konuşurken Ediz'in onu dinlemediğini hissettim, düşünüyordu.

"Boş ver," dedi birden ve Hakan'ın sözünü kesmiş gibiydi. "Gelmene gerek yok, ben halledeceğim."

Ediz'in de Atalay'ı bu halde bulmayı beklemediği açıktı. Hakan'ı bir tuzak ihtimaline karşı olaylara dâhil etmişti ama Atalay'ın bu gece bir tuzak kurmadığı, gerçekten Ediz'i aradığı her halinden belliydi. Üzerinde silah taşıdığını bile sanmıyordum.

Ediz telefonu kapatıp birden arabanın kapısını açınca kalbim korkuyla sarsıldı. Bütün kaslarım gerilirken, "Ediz," dedim ve peşinden korkuyla ben de kapımı açtım. Ediz hiç oyalanmadan arabanın

önünden dolanırken ben de arabadan çıkmıştım ve Atalay'ın bakışları bize çevrilmişti.

Atalay'la göz göze geldik ve bakışları değişti. Daha durgun, daha üzgündü.

"Doğa," dedi ve bana doğru yürümeye başladı ama Atalay bana ulaşamadan Ediz ona ulaştı. Elini Atalay'ın göğsüne yerleştirerek onu itti ve Atalay geriye doğru sendeledi ama dengesini sağlamayı başardı.

"Olduğun yerde kal," dedi Ediz ama Atalay onun varlığını umursamıyordu bile. Söylediklerini duymuyor gibiydi.

Gözlerimin içine bakarak, "Üzgünüm Doğa," dedi. İçimdeki korkunç his büyüdü ve beni hızla ele geçirdi.

Onunla konuşmayı isteyen bendim ama Atalay gözlerime bakarken söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Ona neler olduğunu sormak istedim ama her kelime anlamsız geldi.

Atalay sonunda bakışlarını Ediz'e çevirdi, gözlerinde nefret vardı. İki adam karşılıklı durmuş birbirine bakıyordu ve gözlerindeki ifade aynıydı. Sanki sadece birbirlerine değil, kendilerine de bakıyorlarmış gibi hissettim.

Bu yüzleşmede onların yanında olmak, hatta olası bir gerginlikte onları ayırmak isteyeceğimi düşünüyordum ama ayaklarım geri geri gitmek istedi. Birbirlerine o kadar odaklanmışlardı ki sokağın köşesindeki hareketliliği fark etmediler. Bense diken üstünde olduğum için anında fark etmiştim.

Ediz'in o gece saklandığı karanlıkta bir araba durdu.

"Başın büyük belada," dedi Atalay.

Gözlerimi karanlıktan ayırmadan, "Ediz," dedim. Atalay gerçekten tuzak mı kurmuştu?

Ediz tek kelime etmeden Atalay'a bakıyordu.

"Bu yaşananların altından nasıl kalkacaksın merak ediyorum," diye devam etti Atalay. "Çünkü ben kalkamıyorum."

Karanlığın içinde biri mi vardı?

"Ağzının içinde ne geveliyorsun lan sen?" diye sordu Ediz. "Niye arıyorsun beni her yerde?"

Ediz ve Atalay'ın etrafından ayrılmadan kitapçının önüne doğru yürümeye başladım. Biri bizi mi izliyordu? Olanlar anlaşılır ve polise

haber verilirse bu üçümüz için de iyi olmazdı. Kaldırımda durup dikkat kesildiğimde hiçbir hareketlilik göremedim.

"Yaptığın her şey boşunaydı," dedi Atalay. "Verdiğin tüm o zarar, almaya çalıştığın intikam ve kendininki de dâhil mahvettiğin hayatlarımız, hepsi boşunaydı."

"Ediz," dedim tedirgin olarak ama bütün dikkati Atalay'daydı. "Sanırım orada biri var."

Ediz'in de Atalay'ın da bakışları bana döndüğünde ben kitapçının önünde durmuş, sokağın sonundaki karanlığa bakıyordum. Ediz ve Atalay yolun ortasında duruyordu. Yansımalarımızsa kitapçının camına düşüyordu.

"Nerede?" dedi Ediz ve Atalay'ın da yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördüm.

Ediz benim baktığım yere baktı ve nereden bahsettiğimi anında anladı. Bakışlarımı Ediz'e çevirdiğimde kaşları çatılmış bir halde bir zamanlar kendisinin de saklandığı karanlığa dikkatle baktığını gördüm.

Gözlerini karanlıktan ayırmadan, "Doğa," dedi ve bir elini bana uzattı. "Buraya gel."

Sonra yüzündeki kasların gevşediğini ve yüz ifadesine korkunun yerleştiğini gördüm. Tekrar karanlığa baktığımda orada bir adamın durduğunu ve elindeki silahı kaldırdığını gördüm. İçim korkuyla dolarken namluyu kime yönelttiğini anlayamadım. Aklıma gelen ilk düşünce bunun bir tuzak olduğu ve namlunun ucundakinin Ediz olduğuydu.

Atalay'ın panikle, "Doğa!" diye bağırdığını duydum.

Sonrası çok ani oldu.

Ediz'in bana doğru atıldığını gördüm. Ardından silah sesi bütün sokağa yayıldı.

Geçmişin şimdiye karıştığı anlardan birindeydim. Kitapçının camındaki yansımama bakıyordum, o yansımada gördüğüm gözler şimdi aylar sonra bir kez daha bana o camdan bakıyordu.

Sanki ben öylece dururken o gece sevdiğim kedi bacaklarıma sürtünüyor ve başını kaldırmış bana bakıyordu. Bense irileşmiş gözlerle olduğum yerde donakalmıştım ve bütün düşüncelerim sadece birkaç adım atmış olan saniyelerin içindeydi.

Ediz bana sertçe çarparak bir kolunu belime sardı ve ben daha ne olduğunu anlayamadan savrulduk. Ediz'in sırtı kitapçının vitrinine çarpınca camın patladığını duydum ve paramparça olan camın sesi sokağı kapladı.

Cam parçalarıyla birlikte geriye doğru düşerken sanki zamanın içinde düşüyorduk.

Aynı anda bir sokaktaydık, otel odasında yaşananlardan sonra Ediz'den kaçıyordum ve o beni yakalamıştı. Kitapçının parçalanan camıyla birlikte düşerken sanki o sokakta, yağan karın altında beraber düşüyorduk.

Bir otel odasındaydık. Loş ışığın döküldüğü banyoda küvet suyla doluydu. Su dolu küvete düşüyorduk.

Dağ evindeydik, içerisi karanlık ve sessizdi. Dışarıda esen rüzgârın sesini duyabiliyordum. Beraber yatağa düşüyorduk.

Kalabalığın içindeydik. Ediz'in Umay'ı ve beni götürdüğü kafenin olduğu caddede, koşarak ondan kaçtığım kaldırıma düşüyorduk.

Evimi gördüm. Ediz gözlerimin içine bakıp kendini tanıyordu ve o gece elim onun büyük elinin içinde kaybolmuştu. Karşı karşıya durduğumuz ve birbirimizin gözlerinin içine baktığımız ilk andı. Hemen arkamızda duran Ediz'in arabasının üzerine düşüyorduk, sanki o kadar yüksekten düşüyorduk ki arabanın camları paramparça oldu.

Ediz'le birlikte kitapçının zeminine düştüğümüzde sanki aynı zamanda Levent Çağıran'ın öldürüldüğü o soğuk bahçeye düşmüş, karın arasına gömülmüştük.

Cam parçalarının çıplak bacaklarımı kestiğini hissettim. Ediz'in üzerinde, yerdeydim ve birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Sanki cam parçaları hâlâ etrafımızda süzülüyordu, zaman durmuştu. Oysa her şey çok hızlı ve ani olmuştu.

Dudaklarımdan dökülen nefesin sesini duydum, ardından boğuk bir sesle, "Ediz," dedim.

Çok uzaklardan konuşuyor gibiydim, sanki geçmişin içinden ona sesleniyordum.

Yere yasladığım elimde bir sıcaklık hissedince başımı çevirip parmaklarıma bulaşan kana baktım. Her şey o kadar bulanık ama aynı zamanda o kadar keskindi ki kanın parmak izlerimin arasına sızışını bile gördüm.

Bakışlarımı korkuyla Ediz'e çevirdim, hâlâ bana bakıyordu. Vurulmuş muydu?

Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı. Daha önce böyle bir korku hissettiğimi hatırlamıyordum, ölümün kıyısına yaklaştığımda bile. Gözlerim o kadar hızlı doldu ki Ediz'in yüzü yaşların arasında bulanıklaştı.

"Atalay!" diye bağırdığımı uzaklardan duydum.

Daha önce hiç Atalay'a bu kadar ihtiyacım olduğunu hissetmemiştim. Daha önce kimseyi kaybetmekten bu kadar korktuğumu hissetmemiştim. Daha önce hiç kalbim korkuyla paramparça olmamıştı.

Ellerimle yerden destek alarak kalkmaya çalışırken uzun saçlarım Ediz'in yüzüne dokundu.

"Atalay!"

Bir gece ansızın hayatınızı mahveden bir insandan o hayatı kurtarması için çığlık çığlığa yardım istiyordunuz.

Buna da hayat diyorlardı.

8. TERK EDİLMİŞ YALANLAR

Yaralar geçmiş değildir, yaralar şimdidir.

Geçmiş, o yaranın nasıl açıldığından ibarettir.

Ediz, "Doğa," dedi ve sadece adımı söylemesi bile ona acı vermiş gibi yüzünü buruşturdu. Cam parçalarının arasında, kendi kanının üzerinde yatıyordu ve gözleri hâlâ yüzümdeydi.

"Ediz," dedim telaşla ve göz ucuyla Atalay'ın yanımıza geldiğini gördüm. Ayaklarının altındaki cam parçaları daha da dağıldı.

Başımı kaldırıp Atalay'a baktığımda yüzünün ruh gibi beyaz olduğunu gördüm ve yaşananları algılayamadığını odağını kaybeden gözlerinden anladım. Bakışları bana çevrildi.

"Atalay," dediğimde düşüncelerim o kadar panik halindeydi ki bu panik bakışlarıma da yansıyor olmalıydı. "Ediz vuruldu."

"Vurulmadım," dedi Ediz. Bunu söyledikten sonra dişlerini birbirine bastırarak nefesini serbest bıraktı. "Cam parçası saplandı."

Atalay bakışlarını yeniden Ediz'e çevirdiğinde yaşananların yarattığı şok bir sis misali düşüncelerinden dağılıyor gibiydi. Gözlerini Ediz'in yüzünden sadece etrafında birikmeye başlayan kana bakmak için ayırdı.

Korku içinde, "Neden bakıyorsun?" diye sordum. "Bir şeyler yap! Ambulansı arayamayız."

Bu, Ediz'i polise teslim etmekle aynı şeydi.

"Bir şeyler mi yapayım?" diye sordu Atalay ve sesindeki soğukluktan, damarlarımdaki kanın çekildiğini hissettim.

"Siktir git," dedi Ediz. O sırada benim bakışlarım Atalay'ın gözlerinde takılı kalmıştı.

Duyduğum şeye inanamayarak, "Sen ciddi misin?" diye sordum.

"Onu neden kurtarayım?" diye sordu Atalay ve beynimden vurulmuşa döndüm. Düşüncelerim o kadar panik halindeydi ki içinde bulunduğumuz şartları bile düşünemiyordum. Atalay'ın da Ediz'in de kim olduğu gerçeği yere yayılan kanın içinde kaybolmuştu.

Başımı hafifçe iki yana sallarken yaşananlara inanamıyordum.

Atalay'ın varlığını hesaplarımdan çıkarıp Ediz'in ceplerini yokladım. Gece ve Uygar'ı arayacaktım. Ellerim titriyordu.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu Atalay ama onu duymadım bile. Kanlı ve titreyen ellerimle Ediz'in telefonunun tuş kilidini açmaya çalıştım. Atalay uzanıp elimdeki telefonu aldı, bakışları kararmıştı.

Diğer eliyle kolumu sertçe tuttu ve "Gidiyoruz," dedi.

Kolumu elinden kurtarmaya çalıştım. "Ne yapıyorsun sen?"

Bağırmıştım. Atalay beni neredeyse sürükleyerek Ediz'in üzerinden kaldırdığında Ediz'in, "Bırak onu," dediğini duydum.

Atalay'ın parmakları koluma öyle bir saplanmıştı ki tuttuğu yerin moraracağından emindim ama acı bile hissedemiyordum.

"Ver şu telefonu!" diye bağırdım. "Bırak beni!"

Kolumu ondan kurtarmak için çırpındığımda beni durdurmak için diğer kolumu da tuttu ve beni iki eliyle hapsetti.

"Kendine gel!" diye bağırdı.

"Asıl sen kendine gel!" diye bağırarak karşılık verdim. "Ne yapıyorsun? Beni mi kurtarıyorsun?"

Geçen her saniye Ediz'in ömründen yıllar çalıyor olabilirdi ama Atalay'la bu yüzleşmeyi yaşamaktan başka bir çare göremiyordum.

"Şimdi mi aklına geldi?" Hissettiğim panikle birlikte sesim de yükseliyordu. "Yaşananlara göz yuman sen değil miydin?" diye bağırdım gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Beni bu adamın ellerine göz göre göre bırakan sen değil miydin? Şimdi ne yapıyorsun? Beni mi kurtarıyorsun?"

Gece zihnimde, "Günahlarımın kefareti," dedi. "Beni affetmen için de yapmıyorum, kendimi affetmek için yapıyorum."

Dudaklarımdan dökülen her kelimenin yansımasını Atalay'ın gözlerinde gördüm.

"Sen değil misin bu adamın babasını öldüren?" diye bağırdım. "Şimdi de onu mu öldüreceksin?" Yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Bir insanı öldürmek için her zaman o tetiğe basmak gerekmiyor Atalay."

Bakışlarında parçalanmışlığı gördüm. Kurduğum cümleyle ona tokat atmışım gibi bana baktı. Bunun onu neden bu kadar etkilediğini anlamamıştım ama bunu düşünebilecek durumda da değildim.

Ediz'in yerden kalkmaya çalıştığını ama sadece bunu yapmaya çalışmanın bile onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. Başını yere yasladığında zemin etrafında dönüyormuş gibi tavana baktı.

"Bir insanı öldürmenin ağırlığı dışında senin içinin rahat olması gerekiyordu," dedim ve kurduğum cümlenin anlamı boğazıma oturdu. Gözlerimden yaşlar akarken, "Senin içinin rahat olması gerekiyordu," diye tekrarladım.

"Neden bunu söylüyorsun?" diye sordu Atalay, gözlerimden akan yaşlara bakarken.

"Sen bir insanı bilerek öldürmedin," dedim. "Sen kendini koruyordun. Sebebi ne olursa olsun bir insanın hayatını almanın yükü ağırdır Atalay, bunu tahmin edebiliyorum ama senin taşıdığın yük bambaşka, değil mi? Ne yaptın?"

Kollarımı tutan elleri gevşese de Atalay beni bırakmadı.

Ediz, "Doğa," dedi. "Yapma."

Ediz'e aldırmadan Atalay'a, "Ne yaptın?" diye bağırdım. "Hayatlarımız ne uğruna mahvoldu?"

Atalay'ın elleri gitgide gevşiyordu.

"Hiçbir şey bilmiyorsun," dedi Atalay ama bu bir savunmadan çok, teslim oluş gibiydi.

"Eğer gerçekten masumsan beni bırak, arkanı dön ve git," dedim. "Beni bırakmanı istiyorum çünkü sen beni bir kere terk ettin. Terk ettiğin yere dönüp sahip çıkamazsın çünkü köprünün altından çok sular aktı. Artık çok geç."

Atalay'ın elleri yavaşça kollarımı bırakıp iki yanına düştü.

"Eğer suçluysan ve kendini affetmeye çalışıyorsan da bunu beni kurtarmaya çalışarak yapma," dedim. "Çünkü mahvettiğin tek hayat benimki değil, Ediz'in hayatını da mahvettin ve o hemen yanımızda, yerde, kanlar içinde yatıyor."

Atalay'ın bıraktığı kollarım sızlıyordu ama buna aldırmadım. Uzanıp hâlâ elinde duran telefonu aldım ve bu sefer bana karşı çıkmadı.

Atalay'ın gözlerine gözlerim gözyaşlarıyla parlayarak, kırgın bir nefretle bakıp, "Şimdi ne yapacağına sen karar ver," dedim.

Bakışlarımı ondan çekip telaşla dikkatimi telefona verdiğimde ellerim hâlâ titriyordu. Tuş kilidini tekrar açınca ekrandaki kanı gördüm ve kalbim sanki asıldığı yerden düştü. Uygar'ı arayıp telefonu kulağıma götürürken Ediz'in yanında diz çöktüm.

Ediz'in gözleri kapalıydı ve hafifçe aralanmış dudakları kuruydu ama nefes aldığını görebiliyordum.

Uzanıp elini tutarak, "Ediz," dedim. Gözleri hafifçe aralandı. Atalay hâlâ hemen arkamda duruyordu, hiç hareket etmiyordu.

"İşin düştü de aklına geldim, değil mi?" diyerek açtı Uygar telefonu.

Titreyen bir sesle, "Uygar," dedim ve işlerin yolunda gitmediğini sesimden anladı. Uzandığı yerden kalkarken yüzüne yerleşen endişe gözümde canlandı.

"Doğa?" dedi korkuyla.

"Ediz yaralandı," dedim sakin kalmaya çalışarak. "Ne yapacağımı bilmiyorum, ambulans çağıramam."

"Vuruldu mu?" diye sorduğunda çoktan ayaklanmıştı. "Neredesiniz?"

Gece'nin arkadan endişeyle, "Neler oluyor?" diye sorduğunu duydum.

"Benim eskiden çalıştığım kitapçıyı biliyor musun?" diye sorduğumda Ediz elindeki elimi güçsüzce sıktı. "Oradayız."

"Nasıl yaralandı?" diye sordu Uygar. Ardından panikle Gece'ye, "Ediz yaralanmış," dedi.

Hattın diğer ucundaki hareketlenmeyi duyabiliyordum.

"Cam kırıldı," dedim etraftaki cam parçalarına bakarak. Kitapçının içindeydik ve sokaktan gelen ışık cam parçalarını aydınlatıyordu. "Ediz üstüne düştü ve cam parçası saplandı."

"Tamam, sakin ol," dedi Uygar. Olayları nasıl bir sesle anlattığımın bile farkında değildim. "Hemen geliyoruz," diye ekledi.

"Ne yapacağım Uygar?" dedim ve gözyaşları yanaklarımdan ardı ardına devrilmeye başladı. "Biri bana saldırdı, sokakta silah patladı. İnsanlar çoktan polisi aramıştır."

Artık Uygar'ın da paniklediğini ama hem durumu kontrol altına almak için hem de beni daha da paniğe sevk etmemek için sakin kalmaya çalıştığını biliyordum.

"Neresinden yaralandı?" diye sordu ve "Sırtından," dedim.

O sırada bir el arkadan elimdeki telefonu alınca korkuyla Atalay'a baktım. Atalay telefonu kulağına götürerek diğer elini saçlarının arasına geçirdi ve başka bir yöne baktı.

Gözlerini kapatarak, "Tanıdığım bir doktor var," dedi. "Size adresi vereceğim, oraya gelin."

Şaşkınlıkla Atalay'a baktığımda gözleri hâlâ kapalıydı. Başı ağrıyormuş gibi parmaklarıyla burun kemerini sıkıştırdı.

"Atalay Güngör," dedi. Uygar ona kim olduğunu sormuş olmalıydı. Telefona sessizlik çöktü. Ardından Uygar konuşmaya başladığında Atalay gözlerini açarak bana baktı.

"Bunu o şerefsiz arkadaşınız için yapmıyorum," dedi. Bana bakmasına rağmen bunu benim için de yapmadığını biliyordum. "Bir borcum var, o borcu ödüyorum."

Ediz konuşmaya çalıştı ama aldığı nefes bile ona acı veriyormuş gibi yüzünü buruşturdu. Aynı zamanda yüzünde tiksinti vardı. Atalay'ın bunu yapmasındansa onu ölüme terk etmesini tercih edeceğini biliyordum ama bu tercihi onun yerine ben yapmayacaktım.

Uygar da yapmayacaktı.

Atalay, Uygar'a doktorun adresini verdikten sonra telefonu kapattı ve bana uzattı. Önce uzattığı telefona, ardından ona baktım ve telefonu yavaşça aldım. Bakışlarını benden çekip Ediz'in yanında diz çöktü.

"Vakit kaybetmeyelim," dedi ifadesiz bir sesle.

Tek kelime etmeden başımı salladım. Bunu neden yaptığı, neler yaşandığı umurumda değildi. Tek umurumda olan Ediz'i kurtarmaktı.

Ediz yeşil gözlerini açıp Atalay'ın gözlerinin içine baktı. Bu bakışı gördüğüm an tanıdım, yardımını kabul etmeyecekti.

Nefretle, "Siktir git," dedi.

"Ediz," dedim korkuyla ama Ediz gözlerini Atalay'ın gözlerinden ayırmadı.

"Sana bir borcum var," dedi Atalay. "Sana yardım ediyorum diye seninle barış imzalamıyoruz. Sadece borcumu ödüyorum."

Ediz bu sefer heceleyerek, "Siktir git," dedi.

Atalay, "Bilmediklerin var," dedi.

"Kendini bu şekilde mi korumaya çalışıyorsun?" diye sordu Ediz. "Sen benim hayatımı kurtardın diye senin canını alamayacağımı mı sanıyorsun?"

"Hayır," dedi Atalay. "Sana bir yalanın borcunu ödüyorum."

Ellerim buz kesildi.

"Yaptıklarının hesabını da senden soracağım," dedi Atalay. "Bu dostluk değil Ediz. Bazen düşmanını kendi ellerinle yok etmek için de kurtarırsın."

Ediz'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ama gücünün kalmadığını da görebiliyordum.

Gözlerimi yüzünden ayıramıyordum.

"Atalay." Aldığım kararla adını söylediğim Atalay bakışlarını bana çevirdi. "Silah sesinden dolayı sokağa çıkan insanlar olacaktır. Sen onlarla ilgilenir misin?"

Ediz bakışlarını bana çevirdiğinde ben de ona baktım.

"Anlamadım..." dedi Atalay.

"Ediz'i arabaya ben götüreceğim," dedim. "Yürüyebilmek için sadece desteğe ihtiyacı var."

Onu kurtarmak isterken ruhunu yaralamak istemiyordum ve Atalay'ın yardımı konusunda ısrar etmem Ediz'de bu yarayı açacaktı. Ayrıca bunu yaptığım için Ediz'in bana öfkeleneceğini ve içerleyeceğini de biliyordum. Ediz beni hep anlamıştı, şimdi onu anlama sırası bendeydi.

Atalay kaşlarını çattığında, "Git haydi," dedim.

Bunu sorgulayacak gibi oldu ama sustu ve gözlerimin içine baktıktan sonra ayağa kalktı. Bunu Atalay'dan o bir polis olduğu için istemiştim, insanların telaşını ve ortalığın karışmasını engelleyebilirdi.

Atalay yanımızdan cam kırıklarını ezerek geçti.

Ediz'e bakarak, "Kalkmana yardım edeceğim," dedim.

"O şerefsizin bana yardım etmesini istemiyorum," dedi Ediz.

"Biliyorum."

İçimde onu dinlemenin ve istediğini yapmanın sonuçlarına karşı bir korku vardı. Ediz'e bu gece bir şey olursa bu benim aldığım bir kararın sonucu olacaktı ve kalbim bu yükü kaldıramazdı.

Aynı zamanda Ediz'in içindeki düşmanlık ve nefretle de bu şekilde tanışmıştım. Bu durum bu zamana kadar benimle ilgili yaşadığı kararsızlığı da gözler önüne sermişti çünkü Ediz ne yaşanırsa yaşansın ona uzattığım eli hep tutmuştu.

Oysa birinden nefret ettiğinde o eli tutmak yerine ölümü bile tercih ediyordu.

Dizlerimin üzerinde durarak, "Bunu beraber yapacağız," dediğimde cam parçalarının tenime saplandığını hissettim.

Bir elimle elini tuttum, diğer elimi ise sırtının altına kaydırdım ve elimin üzerini cam parçaları sıyırdı. Ediz'i sırtından itip elinden çekerek kaldırdığımda yüzünde çektiği acının yansımasını gördüm.

Ediz elimi canımı yakacak kadar sıkı kavramıştı ama bu acı bana etki etmedi.

Oturur pozisyona geldiğinde elini bırakmadan sırtındaki cam parçasına baktım. Ediz'in hırkası kendi kanıyla ıslanmıştı ve kıpkırmızıydı. Kalp atışlarım panik duygusuyla hızlandı. Ellerim buz gibiydi, Ediz'in kanıyla kırmızıya boyanmıştı ve titriyordu.

"İyi misin?" diye sordum. Anlamsız bir soru olduğunu bilmeme rağmen ondan iyi olduğunu duymaya ihtiyacım vardı.

Gözlerini yorgun bir şekilde kapatarak başını hafifçe salladı ve "İyiyim Doğa," dedi. "Korkma."

"Kalkabilecek misin?" diye sorduğumda gözlerini açıp gözlerimin içine baktı. Gözlerimde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama bakışları yorgun ve derindi.

"Korkma," dedi. "Buradayım."

"Evet," dedim gözlerinin içine bakarak. "Sen beni bu kadar kötülüğün içinde bir başıma bırakmazsın."

"Bırakmam," dedi.

"Beni mahvedeceklerini biliyorsun." Bu sözlerimin ona dokunacağını biliyordum. Gözlerindeki yorgunluğun sadece aldığı yaradan olmadığını da biliyordum. Ediz yorgundu.

Yavaşça kolunun altına girerek, "Kalkmaya hazır mısın?" diye sordum. Kaybedecek zamanımız yoktu.

Cevap vermek yerine ağırlığının bir kısmını üzerime vererek yerden kalkmaya başladı. Ağırlığının sadece bir kısmını üzerime verse bile buna gücümün yetmeyeceğini hissettim ama direndim. Beraber ayağa kalktığımızda Ediz dengesini sağlamakta güçlük çekti ve onunla birlikte benim de dengem bozuldu.

Sırtım duvara çarptığında Ediz son anda bir elini duvara, başımın yanına yasladı ve bütün ağırlığının üzerime binmesini engel-

ledi. Dişlerini birbirine bastırmış, başını öne eğerek yüzünü acıyla buruşturmuştu. Alnındaki ter ne kadar zorlandığını gösteriyordu.

"Ediz," dedim.

Genişleyen burun deliklerinden nefes alarak kendini toparlamaya çalıştı ve başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Yeşil gözlerinin etrafında kırmızı damarlar belirmişti.

"İyi misin?" diye sorduğunda bakışlarımı gözlerinde gezdiriyordum.

Bu durumda bile bana bunu sorması içimi acıtsa da içini rahatlatacağını bildiğimden, "İyiyim," dedim. Hafifçe başını salladı.

"Gidelim," dedi.

Sırtımı yasladığım duvardan ayırıp bir kolumu Ediz'in beline sardım, üzerime daha fazla kan bulaştı. Bu içimdeki korkuyu daha da körüklese de beni ele geçirmesine izin vermedim. Sakin kalmak zorundaydım.

Ediz beni bir kolunun altına alıp zar zor adım atarak kitapçıdan çıktı.

Atalay sokağın başında birkaç adamla konuşuyordu ve tahmin ettiğim gibi silah sesini duyan insanlar pencerelerine çıkmıştı. Boştaki elimle Ediz'in kapüşonunu başına geçirdim ama ben açıktaydım.

Yolun karşısına geçip arabanın yanına vardığımızda omzunun üzerinden bize bakan Atalay'la göz göze geldik. Bakışlarımı ondan çekip arabanın kapısını açtım ve Ediz'in arka koltuğa yerleşmesine yardım ettim. Ediz arabaya bindikten sonra kapıyı kapatıp arabanın etrafından hızla dolandım ve Ediz'in yanına, diğer tarafa bindim.

Önce üzerimdeki ceketi, ardından tişörtümü çıkardım ve sütyenimin üzerine yeniden ceketi giydim. Tişörtü bükerek, ürkek bir şekilde Ediz'in yarasının olduğu yere, cam parçasının etrafına bastırdım.

Ediz dişlerini birbirine bastırdı.

"Özür dilerim," dedim.

Başını iki yana sallayarak, "Sıkıntı yok," dedi.

"Bana yaslan." Bunun içinde bulunduğumuz duruma hiçbir faydası olmayacaktı ama bana yakın olmasını istiyordum. Ediz'in kollarımın arasına girecek şekilde bana yaslanmasına yardım ettim ve onun ağırlığını hissetmenin bile bana iyi geldiğini fark ettim.

Ellerimi göğsüne doğru uzattığımda elimin üzerindeki kesikleri gördü. İki elim de kan içindeydi ve onun kanıyla benim kanım karışmıştı.

Kaşlarını çatıp elime bakarken yarası acımış olmalıydı ki dişlerini sıkarak küfretti.

Atalay hızlı adımlarla arabanın yanından geçip şoför koltuğuna geçtiğinde biz arka koltukta, karanlıkta oturuyorduk.

Arabayı çalıştırırken kendi kendine, "Bunun yaşandığına inanamıyorum," dedi.

"Arabayı polis merkezine sürmezsen orospu çocuğusun," dedi Ediz.

"Polisin peşinde olduğu sadece sen olsaydın yapacağım bu olurdu," dedi Atalay. "Doğa'yı da kendinle birlikte ateşe atmaya alışmış olabilirsin ama ben bunu yapmayacağım."

"Sizde onursuzluk yapıp onurluymuş gibi davranmak genetik mi?" diye sordu Ediz. "Ateşe atmazmış!"

"Bunun sırası değil," diye araya girdiğimde Atalay arabayı sürmeye başlamıştı. Hakkımda sanki ben yanlarında değilmişim gibi konuşulması beni rahatsız etmişti. Konuşmanın tamamı beni rahatsız etmişti.

Atalay arabayı kullanırken bahsettiği doktoru aradı. Durumun aciliyetini ve gizliliğini açıklarken sesi soğuk ve gergindi. Sonunda telefonu kapattığında bize hiçbir şey söylemedi, bu sessizliğinden doktoru ayarladığını anladım.

Ediz'in kapalı gözlerine bakarak, "Sakın uyuma," dedim. "Duydun mu beni?"

Korkmuştum.

"Seni bu adamla yalnız bırakmam," dedi Ediz.

Atalay aşağılayıcı bir sesle güldü. "Hayatın şu an benim elimde," deyince ona dikiz aynasından öfkeli gözlerle baktım.

"Beni ölüme terk etmezsen orospu çocuğusun," diye karşılık verdi Ediz. "Sonunu getiremeyeceğin tehditler savurma."

Arabadaki konuşma beni o kadar geriyordu ki, "İnsanlar seni bizimle gördü Atalay," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Haberleri diziye çevirdik zaten," diye homurdandı Atalay. "Az önce bütün kariyerimi ve hayatımı riske attım."

"Bunu neden yaptın?" diye sorduğumda, "Zaten biten bir şeyi riske atmak zor değil," dedi.

Ediz alaycı bir tavırla gülerek, "Siktir ya," dedi. "Adam zaten dibe vurduğu için bir şeyler peşinde. İşler yolunda olsaydı umurunda bile olmayacaktı."

Ediz'in haklılığı can yakıcıydı.

Ediz tehlikeli bir şekilde tekrar gülerek, "Siktir," dedi. Ardından başını arkaya atarak bana yasladı. Canının ne kadar yandığını görebiliyordum.

"Borç falan, geç bu işleri," dedi Ediz. "Her ne yaptıysan seni bu durumdan kurtaracak kişinin bir şekilde ben olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Bu yüzden her yerde beni arıyordun. Şimdi de bu yüzden hayatımı kurtarıyorsun."

Bakışlarım Atalay'a döndüğünde o da dikiz aynasından bana baktı ve sessiz kaldı.

"Beni kendi ellerinle öldürmen gerekiyordu," dedi Ediz. "Sen nasıl bir kansızsın lan? Kardeşine..."

Ellerim buz gibi olurken, "Yeter," dedim. "İkiniz de susun artık."

"Ben yaşananların altından kalkamıyorum Ediz," dedi Atalay bana aldırmadan. "Sen de kalkamayacaksın. Bu gece seni kurtarıyorum ama ölümü tercih edeceksin."

Atalay bunu kitapçının önünde de söylemişti.

Ediz, "Ne saklıyorsun?" diye sorduğunda Atalay dikiz aynasından tekrar bana baktı. Nedense sakladığı şey her neyse onu benden hep saklamak istediğini ama artık kaçamadığını hissettim.

Atalay arabayı yolun kenarına park edince geldiğimizi anladım. Uygar ve Gece de yolun karşısında duruyordu, buraya taksiyle gelmiş olmalıydılar. Arabayı gördüklerinde koşar adım bize doğru yürümeye başladılar.

Atalay karanlık arabanın içinde omzunun üzerinden Ediz'e baktı.

"Sen o geceye dair hiçbir şey bilmiyorsun," dedi ve hangi geceden bahsettiğini anında anladım. Levent Çağıran'ın öldürüldüğü geceden bahsediyordu.

Korkuyla, "Atalay," dedim. Şimdi bunun sırası değildi ama Atalay'ın gözlerinde kin vardı.

"Yaşadığın ve yaşattığın her şeyin bir yalan uğruna olduğunu düşün," diye devam etti Atalay ve bunu söylerken gözlerindeki gerçeğin soğukluğu içimi üşüttü. "Bunun altından kalkabilir miydin?"

Uygar ve Gece arabaya ulaşmak üzereydi.

"Levent Çağıran yaşıyor mu?" diye sordum yüzümdeki bütün kan çekilmiş bir halde.

Ediz gözlerini Atalay'dan ayırmıyordu.

"Hayır," dedi. "Levent Çağıran o gece öldü ve onu öldüren ben değildim."

Sessizlik arabadan başlayarak her yeri, bütün zamanı ve yaşananları ele geçirdi. Arabadaki karanlık, ellerimdeki kan, sokak ışığı, Atalay'ın varlığı, hatta karşı kaldırım bile zihnime sindi.

Bunu öğrenmek bir yıkım yaratmalıydı ama kurduğu cümlenin taşıdığı anlamları kavrayamamış gibiydim. Öylece Atalay'a baktım. Koyu renkli saçları ve gözleri karşımdaydı. Karanlıktaydık ama sokağın loş ışığı bize dokunmasa bile ayrıntıları gösteriyordu.

Uyuştuğumu hissettim fakat hâlâ yıkım yoktu.

Uygar ve Gece arabaya ulaştı, Ediz'in bulunduğu tarafın kapısını açtılar. Kapının sesini duydum, arabaya doğru eğilen Uygar'ı ve yüzündeki endişeyi gördüm. Hemen arkasında duran Gece'nin gözleri gözlerimle buluştu ve bakışlarından bu gecenin ağırlığını hissettiğini anladım.

"Her şey mahvoldu Ediz," dedi Atalay. "Sen ve ben her şeyi mahvettik."

Uygar'ın bakışları Atalay'a çevrildiğinde yüzündeki endişe arttı. O sırada bize yaklaşan arabanın farları arabayı aydınlattı ve Atalay'ın gölgesi üzerimize düştü.

"Doktor geldi," dedi Atalay arabanın ön camından bize yaklaşan arabaya bakarak.

Uyuşmuş bir halde bakışlarımı Atalay'dan ayırmadan, "Uygar," dedim. "Acele etmemiz lazım."

Uygar arabaya doğru eğilip Ediz'e uzanacağı sırada Ediz, Uygar'ın bileğini kavradı ve Atalay'a bakarak, "Eğer söylediğin doğruysa," dedi, kan kaybından ve acıdan zar zor konuşuyordu, "her şeyi bırak, sen Doğa'nın hayatını mahvettin."

Uygar'ın bize doğru eğilmesiyle kapıdan içeri vuran sokak ışığı elimdeki kanı açığa çıkarmıştı.

Tekrar, "Uygar," dedim ama bakışlarımı Atalay'dan ayıramıyordum.

Uygar, Ediz'in arabadan çıkmasına yardım edince Atalay ve ben arabanın içinde yalnız kaldık. Arabadaki kan kokusu, Atalay'ın bakışları bana yaşadıklarımı hatırlattı. Kanlar içinde arka koltukta uzandığım o gün çığlıklarım arabanın içini doldurmuştu. O çığlıkları ben duyuyordum ama Atalay duyamazdı.

Atalay'ın, "Bilmediğin şeyler var!" diye bağırması da o çığlıkların arasındaydı. Bunu söylediği gün ile benim yaramın morfin olmadan dikildiği gün aynı gündü. Şimdi o günden çok uzaktaydık ama o gün aslında bir nefes kadar yakınımızdaydı.

Gece'nin, "Haydi Doğa," dediğini duydum ve bakışlarımı Atalay'dan ayırıp uyuşmuş bir halde Gece'ye çevirdim. Ardından koltukta kayarak açık kapıdan dışarı çıktım ve soğuk hava ince ince yağan karla birlikte beni karşıladı.

Doktor, Ediz ile Uygar'ın yanına gelmiş, onlara yolu gösteriyor, bir yandan da Ediz'in yarasına bakıyordu.

Gece şüpheyle arabadaki Atalay'a bakarken bir elini sırtıma koydu ve beni kliniğe yönlendirirken de gözlerini Atalay'dan ayırmadı. Atalay olduğu yerde, arabada oturmaya devam etti. Sorular başımı ağrıtıyordu.

Gece bakışlarını Atalay'dan ayırıp bana çevirdi ve "Ne oluyor Doğa?" diye sordu ama ona yanıt veremedim. Dilim de zihnim ve kalbim kadar sessizdi.

Bir süre sonra, "Biri beni öldürmek istedi," dedim. Bu cümle ağzımdan çıkana kadar yaşananların farkında değildim.

"Levent Çağıran o gece öldü ve onu öldüren ben değildim."

Atalay'ın sesi zihnimde yankılanıyordu.

Kliniğe girerken, "Ediz beni kurtardı," dedim. "Kitapçının camı kırıldı, cam parçalarından biri Ediz'e saplandı."

"Ediz iyi olacak," dedi Gece.

Atalay'ın neden burada olduğunu, neler söylediğini merak ettiğini biliyordum ama belki de ilk defa hassasiyet gösterip bu konuyu sorgulamadı. Beni sorgulasaydı da ona verebileceğim bir yanıt yoktu. Bir gerçeğin ortaya çıkmasının bile bir zamanı vardı ama yalanlara dahi geç kalınmıştı.

Her şeye geç kalınmıştı.

Doktorun, "Acil müdahale edilmesi gerekiyor," dediğini duydum. "Yardım gerekecek."

"Ben ederim," dedi Gece.

Bunu bu kadar kolay kabul etmesi zihnimin kapılarını anılarıma açtı. Arabanın içinde, kanlar içinde uzanıyordum ve camdan dışarı bakıyordum. Cam dışarıdaki konuşmanın içeriye sızmasını engelleyemiyordu.

Yaşam ile ölüm arasında mücadele verdiğim saniyelerde Gece bu savaşımı sonlandırmayı reddetmişti. Şimdi hızlıca ellerini yıkayıp eldivenleri ellerine geçiren Gece'ye bakarken Ediz'in onu ikna etmeye çalışan sesi zihnimin içindeydi.

Hiç tereddüt etmemişti. Şartların farklı olduğunu, yaşam ile ölüm arasında asılı kalanın onun arkadaşı olduğunu biliyordum, bu yüzden Gece'nin yaklaşımı beni gücendirmedi. Sadece anladım. Bir insanın kalbinde taşıdığı sevginin, kurduğu bağın her şeyden önemli olduğunu anladım.

Doktor, Ediz'in hırkasını çıkardı. O sırada açık kapıdan Ediz'le göz göze geldik. O kadar bitkindi ki bunu bakışlarından silemiyordu.

Sesimi çıkarmadan, sadece dudaklarımı oynatarak, "İyi olacaksın," dedim ve bakışları dudaklarıma indi.

Doktor, Ediz'i metal masaya yüzüstü yatırdı ve üzerindeki tişörtü makasla keserek sırtını açtı. Ediz'in sırtı kanla boyanmıştı ve cam parçasının etrafından hâlâ kan sızdığını görebiliyordum. Doktor camı çıkarmadan yaranın etrafına kanamayı durdurmak için tampon yapmaya başladı.

Gece yanımdan geçip yanlarına gidecekti ki onu durdurdum. Gece de odaya girdiğinde kapının kapanacağını ve Ediz'in kapının arkasında kalacağını biliyordum.

Gece soran gözlerle yüzüme baktığında, "Ben de gelebilir miyim?" diye sordum. Dudaklarının bana itiraz etmek için açıldığını biliyordum ama bakışlarım onu durdurdu.

Tereddüt ederek, "Bu iyi bir fikir olmayabilir," dedi.

"Neden?" diye sordum. "Bir arabanın içinde yaramı uyuşturmadan dikmeniz iyi bir fikirdi."

Gece gözlerini kaçırdı. Benim yaşadıklarım, koşullarım ve yalnızlığım onun umurunda değildi ama bu bana dokunmuyordu. Tek

bildiğim Ediz'i böyle bir durumda yalnız bırakmak istemediğimdi çünkü koşullar ne olursa olsun o da beni yalnız bırakmazdı.

Gece hiçbir şey söylemeden odaya yöneldiğinde bunun bir onay olduğunu biliyordum çünkü isteğimi reddedecek olsaydı bunu bana açıkça, hatta sertçe söylerdi. Sessizce peşinden gittiğimde bana, "Kapıyı kapat," dedi.

Kapıyı arkamdan yavaşça kapattım ve Ediz yattığı yerde başını bana çevirdi, yanağını soğuk metale yasladı.

"Çok kan kaybetmiş," dedi doktor.

Gece, Ediz'in sırtına saplanan cama endişeli gözlerle baktı. Bense ellerim arkamda, kapı kulpunun üzerinde, sırtımı kapıya yaslamış halde Ediz'in gözlerinin içine bakıyordum. Sanki her an kaçacaktım. Ona bir şey olursa kaçardım.

Doktor çekmeceden bir iğne ve şişe çıkardığında Ediz'in yarasını uyuşturacaklarını anladım. Bakışlarım iğne ve şişeye takıldı, geçen her saniye âdeta benim yaşadıklarımın üzerine akıyordu.

Zihnimin içinde Uygar'ın, "Morfin yok," dediğini duydum.

İğnenin şişeye girmesini ve içindeki sıvının yavaşça şırıngaya çekilmesini izledim. Ediz'in göz kapakları uyuşmaya başlamış gibi düşmüştü, hâlâ bana bakıyordu ama çevresinde olup biteni anlayamıyordu.

Kapıdan uzaklaşıp yavaşça ona yaklaştım ve metal masanın önünde durarak eğildim. Ediz beni görebilmek için başını kaldırdı ve çenesini metal masaya dayadı. Gözlerimiz anında birbirini buldu.

Gözlerimin içine bakarken gözlerinin yeşili daha önce hiç görmediğim kadar berraktı.

"Bir kâbus gördüm," dedi Ediz. O sırada doktor elinde iğneyle Ediz'in yanında durdu. "Atalay babamı öldürmediğini söylüyordu."

Kan kaybından dolayı zihninin bulanıklaştığını, gerçek ile hayali birbirine karıştırdığını anladım. Buraya gelirken gerçeklikten kopmaya başlamış olmalıydı.

"Gerçekten burada mısın Doğa?" diye sordu. "Gerçekten karşımda durmuş, o güzel gözlerinle bana mı bakıyorsun? Yoksa bu, senin beni hiç terk etmeyecek hayalin mi?"

Gözlerimin yandığını hissettim ama bunu nasıl başardığımı bilemesem de yaşlarla dolmalarını engelledim. Sessizce Ediz'e baktım.

Neredeyse duyulmayacak bir sesle, "Bir kâbus gördüm," dedi.

O bir kâbus değildi Ediz.

Gerçekti. Gerçekler de insanın kâbusu olabiliyordu.

Masanın kenarını tuttum ve Ediz'e yaklaştım.

Her şeyin yeni başladığını bile bile, "Geçti Ediz," dedim. "Ben buradayım."

Doktor iğnenin ucuna vurdu.

"Senin hayatını avuçlarımın içinde mahvetmemden daha beteri varmış," dedi Ediz. "Hayatını bir yalan uğruna mahvetmiş olmam."

Sanki artık sınır geçilmiş gibi gözlerimin dolmasını engelleyemedim. Ediz'in gözleri gözyaşlarımın ardında bulanıklaştı ama yaşlar yanaklarıma dökülmedi.

"Uyandın Ediz," dedim sesimin titremesini engelleyemeyerek. "Kâbus bitti."

Doktor, Ediz'in koluna iğneyi sapladı ve şırıngadaki ilaç damarlarına yavaşça sızıp kanına karıştı. Ediz hâlâ gözlerimin içine bakıyordu.

"Yaklaş," dedi Ediz bana. Dediğini yapıp yüzümü yüzüne yaklaştırdım. "Öp beni."

Gözlerimdeki yaşlar yanağıma dokunduğunda Ediz'in gözleri anestezinin etkisiyle kapanmaya başlamıştı. Dudaklarımı kuruyan ve solan dudaklarına dokundurduğumda gözyaşım dudaklarını ıslattı.

Bir elimi saçlarına götürerek, "Güzel bir rüya gör Ediz," dedim. Bilinci kapanmaya başlamıştı. "Nerede huzurluysan rüyanda orada ol."

Ediz'in bilinci kapandı ve başı yana düştü.

Kapalı gözlerine bakmaya devam ederek, "Çünkü uyandığında kâbusun seni bekliyor olacak," dedim.

Gözlerimden akan yaşlar metal masaya, onun yüzünün kenarına düşerken hıçkırarak ağlamamak için yutkunmak zorunda kaldım.

Belki de uyandığında asıl kâbusu başlatan o olacaktı.

Elimin tersiyle yanağımdaki yaşları silerek çöktüğüm yerden kalktım ve Gece'yle göz göze geldik. Bakışlarımda nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama Gece'nin de bakışları değişti ve endişelendiğini gördüm.

"Kurtar onu Gece," dedim.

Ardından kapıya yöneldiğimde bana, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu ama onu duymazlıktan gelerek odadan çıktım ve kapıyı ar-

kamdan kapattım. Kapının önünde Uygar'la bakışlarımız buluştu. Yanağımdan dökülen yaşlara baktı.

"Doğa?" dedi endişeyle ama ona da aldırmadan yanından geçip kliniğin kapısına yöneldim.

Arkamdan, "Doğa!" diye bağırdı fakat peşimden gelmedi. Zaten gelmesini istemiyordum.

Kliniğin kapısını iterek açtım ve merdivenden inerken tavandaki ışık gölgemi peşime taktı. Hızla basamaklardan inip dışarı çıktığımda soğuk hava gözyaşlarımın bıraktığı izlere dokundu. Soğuğun izleri dondurucuydu.

İnce ince yağan kara yağmur karışmıştı. Başımı çevirip Atalay'ın durduğu yere baktım, arabaya yaslanmış sigara içiyordu. Ona bakarken o kadar kırgındım ki içim sanki parçalara ayrılmıştı ama o parçalardan da alevler yükseliyordu.

Yanağımdaki ıslaklığa gökyüzünden dökülen kar ve yağmur dokunurken Atalay başını kaldırıp bana baktı.

"Doğa," dedi duruşunu düzelterek. Olduğum yerde öylece durmuş, ona bakıyordum ve bana doğru attığı adımlar bana kaçırılmadan önceki gece gördüğüm rüyayı hatırlattı. Bir ormanda Atalay'dan kaçıyordum ve her köşede başka bir Doğa vardı. Hepsinin yaşı birbirinden farklıydı.

Bu sefer ondan kaçmayacaktım. Ben de ona doğru yürümeye başladım.

Ona ulaştığımda ellerimi göğsüne yerleştirerek onu ittim ve "Bunu bana nasıl yaparsın?" diye bağırdım.

"Doğa," dedi ama onun sesinden adımı duymak içimi daha da yaktı, kırdı. Beni daha da öfkelendirdi.

"Yalan söylüyorsun, değil mi?" diye sordum. "Bir planın var ve bu yüzden yalan söylüyorsun!"

Onu tekrar iteceğim sırada bileklerimi yakaladı ve gözlerimin içine baktı. "Doğruyu söylüyorum Doğa."

Çırpınarak ellerinden kurtulmaya çalıştım, çığlık çığlığa bağırmak istiyordum.

"Sana inanmıyorum!" diye haykırdım. "Sana inanmıyorum!"

"O gece neler yaşandığını bilmiyorsun," dedi. Yaptığının bir açıklaması, bir savunması varmış gibi konuşuyordu ama nasıl bir açıklaması, savunması olabilirdi ki?

Kırgın bir nefretle gözlerine bakarak, "Sonrasında ne yaşandığını biliyorum!" diye bağırdım.

Atalay gözlerimin içine bakamadı.

"Yalan söylüyorsun," dedim başımı iki yana sallayarak. "Yalan söylüyorsun."

"Üzgünüm Doğa," dediğinde öyle bir güçle bileklerimi ellerinden kurtardım ki canım acıdı. Acıya aldırmadım. Hiçbir fiziksel acı bana ruhumun içinde boğulduğu karanlıktan daha fazla zarar veremezdi.

"Ediz'e söylediklerini bana da söylesene!" diye bağırdım. Karla karışık yağmur saçlarımı ıslatmıştı. "Yaşadığın her şey boşunaydı desene!"

Atalay hâlâ gözlerimin içine bakamıyordu.

"Gözlerime bak!" diye bağırdım onu iterek. "Gözlerime bak!"

Atalay sonunda başını çevirip gözlerime baktığında yaşlar gözlerimden akıp gidiyordu.

"Sen benim abimsin!" dedim gözyaşları içinde. "Ne olursa olsun yanımda olması gereken insansın! Yanımda olmasan bile bir telefonun ucunda seni hep bulmalıyım! Bir ihtiyacım olduğunda sen orada olan olmalısın çünkü ben senin kardeşinim ve benim sana yapacağım bu olurdu!"

Atalay yine gözlerini kaçırdı.

"Sen benim abimsin ve beni mahvettin!" diye bağırdım.

Sessiz kaldı. Bazı anlar vardı, kelimeler hiçbir anlamı taşıyamazdı. Sessiz kaldı çünkü artık bütün kelimeleri anlamsız bırakmıştı.

"Ne uğruna?" diye sordum, bu sorunun yanıtı bir anlam taşımayacak olsa bile. "Ne uğruna, söylesene!"

"O gece..." dedi Atalay ama sonra sustu. Artık o gecenin bile bir anlamı kalmamıştı.

"Anlat," dedim hırsla. "O geceyi anlat bana. Levent Çağıran'ı sen öldürmediysen kim öldürdü? Babam mı? Onu mu korumaya çalışıyorsun?"

Başını utançla iki yana sallayarak, "Hayır," dedi. "Kimin öldürdüğünü bilmiyorum."

Hayal kırıklığıyla ona baktım. O ise bakışlarımdaki kırgınlığı görmedi. Öfkemi, acımı, kinimi görmedi. Parçalara ayrılmış, etrafa saçılmıştım ama o bunu görmedi.

"O geceyi anlat bana," dedim gözyaşları içinde. Hâlâ bir umut, geçerli bir sebep beklediğimi biliyordum ve kalbimin içindeki sevgiden nefret ettim.

"Ben gittiğimde Levent Çağıran çoktan ölmüştü," dedi Atalay gözlerimin içine bakarak. Ardından, "Benim silahımla öldürülmüştü," diye ekledi.

"Biri suçu senin üzerine mi atmaya çalıştı?" dedim öfkeli bir alaycılıkla. "Kim bunu niye yapsın Atalay?"

"Bilmiyorum," dedi. Gözlerindeki dürüstlüğü görebiliyordum ama ona inanmak istemiyordum. "O gece bana bir telefon geldi ve Levent Çağıran'ın yeri ihbar edildi. Evine gittiğimdeyse çoktan ölmüştü."

Kaşlarımı kaldırarak, "Senin silahınla nasıl öldürüldü?" diye sordum.

"O adamın öldürüldüğü gün benim silahım kayıptı," dedi. "Onu bir yerde unuttuğumu sanıyordum, hatta arıyordum ama bir tuzağa çekildiğimi Levent Çağıran'ın evine gidince anladım."

Sessizce yüzüne bakmaya devam ettiğimde sessizliğimin ona daha çok zarar verdiğini gördüm.

"Doğa," dedi sanki bana ulaşmaya çalışıyormuş gibi. Yine sesini duyurmaya çalıştığını hissettim, birinin onu anlamasını istiyordu. "O gece bir çatışma çıktığını ve Levent Çağıran'ı vurmak zorunda kaldığımı söylemeseydim şu an hapiste olacaktım."

Oysa onu anlamaktan çok uzaktım. Ediz'i bile yaptıkları için anlayabiliyordum ama Atalay'a karşı sadece hayal kırıklığı, acı ve öfke hissediyordum.

"Tamam, Levent Çağıran'ı sen öldürmedin," dedim ve kelimeler boğazımı kesmiş gibi hissettim. "Tamam, biri sana tuzak kurdu ve böyle bir yol seçmek zorunda kaldın."

Atalay'ın gözlerindeki affedilme arzusunu gördüm, onu anlarsam onu affedeceğimi düşünüyordu.

"Anlıyorum," dedim başımı sallayarak. "Gerçekten anlıyorum. Anlamadığımsa bu gerçeği kimseye söylemesen bile neden Ediz'e söylemediğin... Peşime düşeceğini biliyordun."

"Uzun zamandır onu arıyorum Doğa," dedi.

Gözlerimde yaşlar parlarken, "Uzun zamandır onu mu arıyorsun?" diye sordum. "Sence de çok geç kalmadın mı Atalay?"

Tam karşımda duruyordu ama bir adım gerilemiş gibi hissettim. Bakışlarını kaçırdı.

"İnsan gerçekten her şeyden önce kendini düşünüyormuş," dedim.

Atalay bana doğru bir adım attığında ben de geriye doğru bir adım attım ve ondan uzaklaştım.

"Doğa," dedi yalvarır gibi ama başımı iki yana salladım.

"Sürekli kafamda ne dönüyor biliyor musun?" diye sordum. "Belki sen ve babam başından beri, çocukluğumdan beri biraz yanımda dursaydınız bambaşka bir kadın olabileceğim dönüyor. Siz ikiniz yaptıklarınızla beni çok güçlendirdiniz ama bir o kadar da savunmasız bıraktınız."

Atalay konuşacaktı ki, "Beni sonuna kadar dinleyeceksin," dedim. "Sürekli kafamda sen ve babam varsınız. Eğer bu yaşananlarda yanımda olsaydınız belki de Ediz gözümde dünyanın en kötü insanı olacaktı. Şimdi olan ne biliyor musun?"

"Yapma," dedi Atalay ama ona aldırmadım.

"Sana bakıyorum," dedim onu göstererek. "Babama bakıyorum. Ediz'e bakıyorum. Diyorum ki abim ve babam bile bana bunları yapmışken Ediz neden kendini durduracaktı ki? Ben sizden sevgiyi öğrenmeliydim ama sevgiyi beklemeyi öğrendim."

Atalay gözlerini kapattı.

"Umurundaymışım gibi davranma!" diye bağırdım. "Hiçbir zaman umurunda olmadım!"

Atalay başını iki yana sallayarak, "Öyle değil," dedi. Kaşlarını çatmıştı ve gözleri hâlâ kapalıydı.

"Evet, şimdi ikna oldum," dedim öfkeli bir alaycılıkla. "Kesin öyle değildir."

"Hatalar yaptım," dedi Atalay.

"Sen baba olma," dedim öfkeyle. "Hele bir kız çocuğu babası hiç olma!"

Atalay gözlerini açtığında gözlerime pişmanlıkla baktı. Pişmanlığının altında azap vardı ve bu azap bir daha hiç yaşanmayacak bir hayattan geliyordu. Bir daha abi ve kardeş olmak için bir şansımız olmayacaktı.

Bir insanı kaybetmek sadece o insanın ölümüyle olmuyordu, bazı insanlar yaşarken de ölüyordu.

"Ne öğrendim biliyor musun?" diye sordum. "Bir insanın kaderi yaşayacakları değil, yaşadıklarıymış."

Atalay gözlerimin içine acıyla bakarak, "Öyleymiş," dedi.

"Git buradan," dedim. "Git buradan çünkü Ediz kendine geldiğinde seni yaşatmayacak."

"Babasını ben öldürmedim!" diye bağırdı. "Benden neyin hesabını soracak?"

Ediz'in gözlerini hatırladım. Aynadaki yansımamızda hemen arkamda duruyordu ve kolları bedenimi sarmıştı.

"Sen bu aynada gördüğün adamı tanıdın Doğa. Başka şartlar altında tanışsaydık karşısında duracağım, seni koruyacağım ne kadar kötülük varsa bu gördüğün adamda var ve sen bu adamı tanıdın."

Atalay farkında değildi. Levent Çağıran'ı öldürmemişti ama bütün ihtimalleri yok etmişti.

Yaşananların, saptığı yolların Ediz'in canını ne kadar yaktığını ama bir yandan da buna ne kadar mecbur hissettiğini biliyordum. Ediz Çağıran bir yalanın üzerine kendi doğrularını yazmıştı.

"Git buradan," dedim. Gözlerinin içine son kez bakıyordum.

Atalay bana yaklaştı ama ben de bir o kadar geriledim. "Doğa."

"Ben gidiyorum," dedim. "Bu seninle son konuşmamızdı. Senin için hiç var olmadım ama sen her koşulda benim abimdin. Şimdi sen de benim için hiç var olmayacaksın."

"Doğa," dedi yalvarır gibi ama ona aldırmadan kliniğe gitmek için arkamı döndüm. Sonra aklıma gelen düşünceyle durdum ve omzumun üzerinden ona baktım.

"Bu arada umurunda olmaz ama belki bilmek istersin," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Ediz beni kaçırdığı gün elime bir araba anahtarı verdi ve bana gitmemi söyledi. Eğer gitseydim asıl hedefi sen olacaktın, belki seni korurum diye onunla kaldım."

Atalay'ın ruhunun paramparça olduğunu bakışlarından anladım.

"Biz bir aile değiliz Atalay," dedim. "Hiç olmadık. Sadece aynı çatı altında farklı hayatlar yaşadık."

Yağan karın ve yağmurun altında Atalay'a son kez baktım ve önüme dönüp onu orada yalnız bırakarak kliniğe doğru yürümeye başladım. Adımlarım beni ondan her saniye uzaklaştırdı ama o olduğu yerde kaldı.

İnsanın uzaklaşması mı zordu, yoksa olduğu yerde kalması mı, bilmiyordum.

Hızla indiğim merdivenden bu sefer yavaş yavaş çıkarken uzun saçlarımın uçlarından süzülen su zemine damlıyordu. Yere düşen damlaları izleyerek basamaklardan çıktım ve kliniğe girdiğimde derin bir sessizlikle karşılandım.

İçim korkuyla doldu ve bu korkunun beni hızlandırması gerekirdi ama aksine karşılaşacaklarımdan kaçar gibi yavaşladım. Geride adımlarımın izlerini ve seslerini bırakan botlarımla kliniğin içinde ilerledim ve açık kapıdan metal masanın üzerinde uzanan Ediz'i gördüm.

Bilinci hâlâ kapalıydı ve yüzü ifadesizdi. Olduğum yerde durup onu izledim, sessizliğini dinledim. Sanki sahip olduğum bir tek o kalmıştı, belki de bunca yıllık hayatımda bir tek ona sahip olmuştum.

Hayatımdan çıksaydı arkasında kocaman bir boşluk ve kimsesizlik bırakırdı.

Bir insanı kaybetmekten korkmak çok çaresizce bir duyguydu, bir insanın varlığının bu kadar tamamlanmış hissettirmesi de mucize gibi geliyordu. Sanki ona karşı hissettiklerim kalbime sığmıyor, kaburgalarımın içine taşıyordu.

Gözlerimi ondan ayırmadan odaya doğru yürüdüm ve sırtındaki yarayı diken doktoru gördüm. Gece içinde büyük, kanlı bir cam parçasının bulunduğu metal kâseyi kaldırıyordu ve Uygar, Ediz'in başında oturuyordu.

Uygar ile Ediz'in arasında ince, içinden kan akan bir boru vardı. Uygar başını çevirip bana baktığında dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Bakışlarım nasıldı bilmiyordum ama beni rahatlatmaya çalışıyor gibiydi. Başarılı da oldu.

Saçlarımın ucundan sular damlarken tekrar Ediz'e baktım.

"O iyi Doğa," dedi Uygar. "Sadece çok fazla kan kaybetmiş."

Gözlerimi Ediz'in yüzünden ayıramıyordum. Onu bu halde görmek gözlerimin yeniden yanmasına neden oldu. Onun her ko lda kazanacağına, hasar görmeyeceğine dair öyle güçlü bir in ki onu bu kadar savunmasız görmek beni yaralamı karşı bir koruma güdüsü olduğunu o zaman anladı

"Uygar'ın kan grubu Ediz'in kan grubuyla aynı," dedi Gece. Sesini ve hareketlerini o kadar iyi kontrol ediyordu ki sanki tüm bu olaylar hiç yaşanmamıştı.

Uygar ortamın havasını yumuşatmak ister gibi, "Tabii akşam yemeğimi yiyebilseydim daha fazla kanım olurdu," dedi.

Gece eldivenlerini çıkarırken gözlerini devirdi, bense hiç tepki vermeden Ediz'e bakmaya devam ettim.

"İyi olacak, değil mi?" diye sordum. Gözlerini açana kadar içimin rahatlamayacağını biliyordum.

Doktor başını kaldırmadan, sadece gözlerini çevirerek bana baktı. "Hayati tehlikesi yok. Sadece yarasının iyileşmesi ve dikişlerin açılmaması için dinlenmesi gerekiyor."

"Kesin dinlenir," dedi Uygar.

Gece kaşlarını kaldırarak, "Kesin," dedi.

"Dinlenecek," dedim düz bir sesle. Uygar ve Gece bana baktı.

"Aramızda hâlâ umudunu kaybetmeyen biri var," dedi Uygar. Ona aldırmadım.

Doktor dikişi bitirdikten sonra yarayı gazlı bezle kapattı.

Eldivenlerini çıkarırken gözlerini Ediz'in sırtındaki yaradan ayırmadan, "Geçmiş olsun," dedi. Kim olduğumuzu bildiğinden emindim ama hiç renk vermiyordu.

Eldivenleri çöpe atıp bir serum çıkardı ve onu Ediz'in koluna açılan damar yoluna bağladı. Serumu masanın başındaki askıya astıktan sonra, "Kendine geldiğinde sırtüstü uzanmasına izin vermeyin," dedi.

"Ben hallederim," dedi Gece.

Doktor bir parça pamuk alıp Uygar'ın yanına gitti ve kolundaki iğneyi çıkardı. Uygar koluna pamuğu bastırırken onun da yorgun göründüğünü fark ettim ama bakışları Ediz'e dokunduğunda bundan şikâyetçi olmadığını gördüm. Ediz için bunu yaparken hiç tereddüt etmemişti.

"Geceyi burada geçirebilirsiniz," dedi doktor.

Uygar, "Her şey için teşekkürler doktor," dedi.

Doktor başıyla teşekkürü karşıladı ama gergin olduğunu hissedebiliyordum. Bu ortamda daha fazla kalmak istemiyordu. Olabildiğince az konuştuğu, konuşmalara dâhil olmadığı da dikkatimi çekmişti. Kesinlikle kim olduğumuzu biliyordu.

Doktor ceketini alıp klinikten çıktı ve arkasında bir sessizlik bıraktı.

Gece sırtını duvara yaslayarak, "Neler oldu Doğa?" diye sordu. "Kim seni öldürmeye çalıştı? Atalay'ın burada ne işi var?"

"Bilmiyorum," dedim. "Karanlıktı."

"İşlerin bu kadar karışması iyi değil," dedi Uygar. "Meseleye Atalay bile dâhil oldu."

Ediz'in insanlara, hatta yeri geldiğinde Uygar'a ve Gece'ye bile güvenmediğini bildiğimden Atalay'ın söylediklerini onlarla paylaşmadım. Ediz'in bilinci kapalıyken onu kollamak istiyordum.

Gece hiç çekinmeden, "Seni öldürmeye çalışan kişinin Atalay'la bağlantısı olabilir mi?" diye sorduğunda Uygar, "Gece," dedi.

İnsanların böyle düşünmesi normaldi, bunu yapan ailemdi. Soru beni etkilememişti ama böyle bir soruyla karşı karşıya kalacak duruma gelmiş olmam beni yaraladı.

Verdiğim yanıtsa hepsinden daha yaralayıcıydı. "Bilmiyorum."

"Aklıma biri geliyor," dedi Gece. Aklından geçenleri bilemezdim ama buna rağmen kimi düşündüğünü tahmin edebildim. "Abin olduğunu söyleyen adam var ya, adı neydi?"

Uygar tekrar, "Gece," dedi ve tedirgin olarak bana baktı.

"Ne var?" diye sordu Gece.

"Bence bunların sırası değil," dedi Uygar. "Ediz bir uyansın, konuşuruz."

Uygar, Ediz'in yanımda olmadığı zamanlardaki yalnızlığımdan rahatsızlık duyuyordu. Arkamı kollayan, yanımda duran tek insan Ediz'di ve onun yokluğunun bana ne kadar kimsesiz hissettirdiğini bir kez daha anladım.

Gece umursamaz bir tavırla omuz silkince Uygar oturduğu yerden kalkarak, "Biz içeride bekleyelim," dedi. Gece soran gözlerle ona baksa da Uygar ısrar etmedi. "Haydi."

Nasıl göründüğümü bilmiyordum ama Uygar hislerimi anlıyordu. Kendim bile nasıl ayakta durabildiğimi bilmezken Uygar sanki düşeceğimi görüyordu.

Uygar bir elini Gece'nin beline koydu ve beraber odadan çıkıp kapıyı kapattılar.

Sessizlikle, Ediz'in sessizliğiyle odada yalnız kaldım. Bakışlarım yüzündeydi ama gözlerini açıp bana bakmadı. Yanağı metal masadaydı ve hafif aralık duran dudakları yanağındaki baskıdan dolayı daha dolgun duruyordu.

Bir süre öylece durdum, sanki öylece başında durunca bunu hisseder ve gözlerini açardı ama açmadı. Uygar'ın oturduğu sandalyeyi metal masanın kenarına çektim ve yavaşça oturdum.

"Her şeyi başlatan sendin Ediz," dedim dalgın ve yorgun bakışlarla. "Yine de sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Hâlâ saçlarımın ucundan su damlıyordu.

"Senin beni duymadığını düşündüğüm zamanlarda bile konuştuğumda aslında duyuyordun," dedim. "Bu sefer beni gerçekten duymuyorsun. Bu bana kendimi çok yalnız hissettiriyor."

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim.

"Bir insana veda etmek sessizce arkanı dönüp gitmek değilmiş, bir insana onunla yüzleşmeden veda edemezmişsin," dedim. "Bu zamana kadar Atalay'ın hayatımda hiç yerinin olmadığını sanıyordum ama varmış. Bunu onunla vedalaşınca anladım."

Boğazıma bir yumru oturdu. "Atalay artık yok. Sanki içime bir ağırlık çökmüş ama aynı zamanda bir parçam eksilmiş gibi."

Kendi sesimi dinlemeyi bırakıp sustum. İnsan bir ağırlığı içinden atabiliyordu da bir eksikliği atamıyordu.

Sandalyeyi iyice masaya yaklaştırdım ve bir kolumu masaya yaslayıp başımı kolumun üzerine koydum. Ediz'in yüzü yüzümün biraz ötesindeydi.

"Senden başka kimsem yok Ediz," dedim sessizce.

Gözlerim doldu ama sadece bir damla yaş burnum ile göz pınarımın arasındaki boşluğa düştü.

"İyi ol," dedim. "Ölümü bile umursamayacağını biliyorum, bu söylediğim çok bencilce, bunu da biliyorum ama benim için iyi ol."

Başımın altındaki elimi koluna götürdüm ve parmaklarımı teninde gezdirdim. Ona dokunmak, teninin altında hâlâ dolaşan yaşamı hissetmek beni sakinleştirdi. O buradaydı, sadece uyuyordu, hiçbir yere gitmemişti.

Gözlerimi kapattım ama elimi ondan çekmedim. Yağmurdan ve kardan dolayı ıslanmıştım, üşüyordum ama onun sıcaklığı kalbimi

ısıttı. Ellerimin üzerindeki cam sıyrıklarının kanaması durmuştu ve yağmurdan dolayı kanın bir kısmı silinmişti ama ellerimde hâlâ kan vardı.

Uygar da Gece de bunu umursamamıştı. Atalay bile umursamamıştı ama Ediz'in beni bu halde görmeye dayanamayacağını biliyordum. Beni öldürmek isteyen, hatta ölümün kıyısına sürükleyen bir adamın beni kimsenin düşünmediği kadar düşünüyor olması çok garipti.

Ediz'in nefesinin sesini belli belirsiz duyuyordum, benim nefesimin sesine karışıyordu. Başımı onun yanına yaslayınca ne kadar yorgun olduğumu anladım, sanki dinlenebileceğim bir limandı o.

Bir süre sonra düşüncelerim zihnimin içinde karanlığa doğru kaymaya başladı ve uykunun kollarına çekildim ama huzurlu değildim.

Zihnimin içi karanlıktan ibaretti. Sanki derin bir boşluktu ve kâbuslar bile içinde kaybolmuştu. Uykunun içinde dahi nerede olduğumu biliyordum, metal masanın soğukluğunu ve Ediz'in parmaklarımın ucuna bulaşan sıcaklığını hissediyordum.

Bir süre sonra odanın kapısının açıldığını duydum ve gözlerim açıldı. Odanın ışığı gözlerimi alırken kaşlarımı hafifçe çattım.

Gece'nin, "Ediz?" dediğini duydum ve başımı yasladığım yerden kaldırdım.

Ediz gözlerini açmış, bana bakıyordu.

Gece biten seruma yöneldi. Uykudan uyanmıştım ama bir rüyanın içindeymiş gibi Ediz'e baktım. Ağladığım için gözlerim şişmiş olmalıydı ve acıyordu.

"Ediz?" dedim endişeyle.

Gözlerini gözlerimden çekmeden, "İyiyim güzelim," dedi.

Onun sesini duymak, sesinden iyi olduğunu duymak anında yüzüme yaşam getirmiş olmalıydı ki Ediz'in bakışları yüzümü incelerken derinleşti.

"Canın acıyor mu?" diye sorduğumda başını yasladığı yerden hafifçe iki yana salladı.

"Acımıyor," dedi. Kaşları hafifçe çatıldı. "Sen ağladın mı?"

"Hayır," diye yalan söyledim ama yalan söylediğimi biliyordu. "Yorgunum."

Kaşları daha da çatıldı.

O sırada içeri giren Uygar, "Ediz Bey uyanmış," dedi. Ediz hâlâ bana bakıyordu ve neler yaşandığını düşündüğünü biliyordum. Bilincinin ne kadar zamandır kapalı olduğunu bilmiyordu, bu onu tedirgin etmiş olmalıydı.

"Atalay nerede?" diye sordu bana.

Sakince, "Gitti," dedim.

"Kâbus mu gördüm Doğa?" diye sordu Ediz ve bir gerçeği bilen tek kişi olmanın yükü altında ezildim.

Gece ile Uygar'ın birbirlerine baktıklarını göz ucuyla gördüm.

"Dinlenmen gerekiyor," dedim sorduğu sorudan kaçarak. "Çok kan kaybettin."

Ediz söylediklerime aldırmadan, "Duyduğum gerçek miydi?" diye sordu. Cevabını alana kadar bana bunu ısrarla soracağını biliyordum, kaçabileceğim bir durum değildi bu.

Ona yalan söylemeyi düşündüm ama bu, durumu daha da karmaşık bir hale getirecekti. Her yalan, durumu karmaşık hale getirirdi.

"Gerçekti," dedim. Ediz'in yüz ifadesi değişmedi ama bakışları anında değişmeye başladı. Sanki asıl kâbusu şimdi görüyordu.

"Neden bahsediyorsunuz siz?" diye sordu Uygar ama Ediz ve ben öylece birbirimize bakmaya devam ettik.

Gece sert bir sesle, "Ediz," dedi. "Neler oluyor?"

Ediz bir süre daha sessizce bana baktı.

"Atalay babamı öldürmediğini söyledi," dedi. Gece ve Uygar yine birbirlerine baktılar ve bir sessizlik çöktü.

"Yaşıyor mu?" diye sordu Gece.

"Hayır," dedim ve Ediz bana daha dikkatli baktı. Ben o gece yaşananları öğrenmiştim ama Ediz bilmiyordu.

Uygar ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Odadaki herkes bu durumun ağırlığının farkındaydı ama yükü Ediz ve ben taşıyorduk.

"Yalan söylüyordur," dedi Uygar sonunda konuşabildiğinde.

Kısa bir sessizliğin ardından, "Söylemiyor," dedim. Sesim duyulmayacak kadar kısık çıkar sanıyordum ama anlaşılacak kadar netti.

"Yok artık," dedi Gece. Geçen her saniye bu gerçeğe bir anlam daha ekliyordu ve hepsi birbirinden ağırdı. "Yok artık."

"Yani şimdi her şey?.." dedi Uygar ve sustu. Evet, yaşanan her şey bir yalan uğrunaydı. Uygar ve Gece'yle o sokakta bir yalan uğ-

runa karşılaşmıştık. Bir yalan uğruna bu yola çıkmıştık ve yalanla başlayan hiçbir yolun sonu yoktu.

Sonu olmayan bir yolda ilerlemiştik.

"Kim?" diye sordu Ediz bana. Atalay'la konuştuğumu biliyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum. "Osman Güngör mü?"

Ediz de benim düşündüğümü düşünmüş, Atalay'ın babamı koruduğu ihtimali üzerinde durmuştu. Bu ihtimalin üzerinde durmasının diğer nedenini de biliyordum. Eğer Levent Çağıran'ı öldüren babamsa yaşananlar o kadar da yalan uğruna olmayacaktı.

Bunun hüznünü içimde taşıyarak, "Hayır," dedim. "Atalay kimin yaptığını bilmiyor ama babam değil."

Gece'nin tedirgin gözlerle Ediz'e baktığını göz ucuyla görebiliyordum. Elini ağzına götürmüş, tırnağının dibindeki deriyi dişleriyle çekiştiriyordu.

Ediz'in sessizliği korkutucuydu.

Uygar'ın, hatta Gece'nin bile yorum yapmaya çekindiğini biliyordum. Atalay bu kötülüğü herkese yapmıştı ama en başta kendi kardeşine yapmıştı. Gece'nin bakışlarını üzerimde hissettim ve sıkıntıyla elini ağzından çekti.

Ediz bana sadece, "İyi misin?" diye sordu ve daha kötü hissetmem gerekiyormuş gibi hissettim. Oysa artık hissizdim.

"İyiyim," dedim sakince. Dikkati benim üzerimdeydi.

Uygar ve Gece'nin bile benden daha kötü hissettiklerini fark ettim ve bunun ne kadar üzücü olduğunun farkındaydım. Hayatımdaki insanlardan beklentilerim o kadar azalmıştı ve yaşananlara o kadar alışmıştım ki sadece yorgunluğu hissediyordum.

Ediz yüzüstü yattığı yerden dönerek kalkmaya çalıştığında, "Ne yapıyorsun?" dedim.

"Gidiyoruz," dedi ifadesiz bir sesle.

"Dinlenmen gerekiyor," dediğimde Uygar ve Gece bu duruma alışmış gibi hiç çabalamadılar.

Ediz dişlerini birbirine bastırarak kalkıp masaya oturdu ve omuzlarını hafifçe geriye atarak yüzünü buruşturdu. Ardından gözlerimdeki ifadeyi gördü.

"Otele gidelim," dedi. "Orada dinlenirim." Bu konuyu deşerken çok dikkatli davranacağını bakışlarından anlayabiliyordum. Bu herkesin yarasıydı ama benim ruhumda açılmıştı.

"Söz mü?" diye sordum ama bana yanıt vermeden oturduğu yerden kalktı.

Ben de oturduğum yerden kalktığımda Gece yanıma gelip Ediz'e baktı. Sanki bakışlarıyla anlaşmışlar gibi Gece koluma girerek, "Gidelim Doğa," dedi. "Zaten burada durmamız riskli, doktoru Atalay ayarladı."

Ediz'in bu duruma nasıl tepki vereceğini kestiremediğim için yüzüne baktım ama düşünceleri okunmuyordu. Ediz bir süre ayakta durarak durumunu tarttı ve yürüyebileceğine karar vermiş olmalıydı ki kapıya doğru ilerledi. Benimle temas kurmamıştı.

Uygar bize baktıktan sonra Ediz'in peşinden gitti, biz de Gece'yle onları takip ettik.

Uygar'ın Ediz'e, "Bu gece ne yaşandı?" diye sorduğunu duydum. Yaşananları biliyordu, asıl merak ettiği bana saldıran kişinin kim olduğuydu.

"Biri ya bizi ya da Atalay'ı takip ediyor," dedi Ediz.

Biz geriden yürürken Gece konuşmaya dâhil olarak, "Bu biri babanın asıl katili olabilir mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Ediz. "Doğa'yı öldürmek istedi, bunu biliyorum."

Ediz bu cümleyi kurduktan sonra duraksadı ve dönüp bize baktı. Ardından bir kolunu kaldırarak, "Gel Doğa," dedi. Beni yanından ayırmak istemiyor gibiydi.

Ben daha ne yapacağımı düşünemeden Gece kolumdan çıktı. Olduğum yerde durup Ediz'e baktıktan sonra yanına gidip bana uzattığı kolunun altına girdim. Bir kolumu dikkatle beline yerleştirdiğimde Ediz yürümeye başladı.

"Yanımdan ayrılmıyorsun," dedi ama yorum yapmadım.

"Kim Doğa'yı öldürmek ister?" diye sordu Uygar.

Gece sessizce, "İntikam isteyen biri," dedi ve bunu söylerken bakışlarının Ediz'in üzerinde olduğunu biliyordum ama bu, Ediz'in yaptığını ima etmek için değildi. Nedenlere ışık tutmak içindi.

"Orada sen ve Atalay vardınız Ediz," dedi Gece merdivenden inmeye başladığımızda. "Biri ikinizden birinin canını yakmak istedi ve hedefin Atalay olduğunu düşünüyorum."

"Belki de hem Ediz hem Atalay'dı," dedi Uygar. Onlar yaşananların analizini yaparken Ediz ve ben sessizdik.

"Kimdi o adam Ediz?" diye sordu Gece. Ediz'in bir tahmini olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Dış kapıdan sokağa çıktığımızda yağmur durmuştu ama kar hâlâ ince ince yağmaya devam ediyordu. Sokak yağmurun ıslaklığından dolayı kar tutmuyordu. Atalay'ın gittiğini ama arabayı bıraktığını gördüm.

Ediz sadece, "Düşünüyorum," dedi.

Arabaya gittiğimizde Ediz arka koltuğa yöneldi. Arka koltuk Ediz'in kanıyla ıslanmıştı ve henüz kurumadığını tahmin edebiliyordum. Bunu düşünmemeye çalıştım ve Ediz kapıyı açtığında sakince arabaya bindim.

Gece şoför koltuğuna geçti ve Uygar da yanına oturup kapıyı kapattı.

Ediz uzanıp elimi tuttuğunda bakışlarımı ona çevirdim. Parmağını elimdeki kesiklerin üzerinde gezdirerek yüzüme baktı. "Acıyor mu?"

O dokunana kadar acıdığının farkında değildim.

"Acımıyor," diye yalan söylediğimde elimi dudaklarına götürerek dudağını bastırdı. Şaşkınlıkla ona baksam da Ediz şaşkınlığıma aldırmadan elimi kucağına koydu ve arkasına yaslandı. Dikiş yerleri acımış olmalıydı ki yüzünü hafifçe buruşturdu ama sesini çıkarmadı.

Elimdeki kesikler bacaklarımda da vardı. Aynaya baksaydım kendimi kan revan içinde bulacak kadar yıpranmış ve yaralanmış hissediyordum ve şimdi bu hissim gerçek olmuştu. Aynaya baksaydım ruhumun bir yansımasını görecektim.

"Bu şekilde otele giremeyiz," dedi Ediz. Sonra elini cebine götürdü ama telefonunu bulamadı. Ceketimin cebine koyduğum telefonunu ona uzattığımda yaşananları hatırlamış gibi bana baktı.

Bir numaraya basıp telefonu kulağına götürdüğünde sessizce onu izlemeye devam ettim. Ardından yorgun bir halde yanağımı koluna yasladığımda üzerimde yaşananların ağırlığı vardı. Ona bu ağırlığı taşıyamıyormuş gibi yaslanmıştım.

Ediz kolunu kaldırıp beni kolunun altına aldı ve göğsüne yasladı.

"Hakan," dedi araba sessizce ilerlerken. Arada bir üzerinden geçtiğimiz çukurlar hafifçe sallanmama neden oluyordu. "Sana birazdan atacağım konuma Doğa ve benim için giyecek bir şeyler getirebilir misin?"

Hakan getirebileceğini söylemiş olmalıydı ki Ediz, "Acele etmen gerekecek," dedi ve Hakan'ı dinledikten sonra telefonu kapattı.

"Başım sana ağır geliyor mu?" diye sordum Ediz'e. Yarasını zorlayacak bir şey yapmak istemiyordum.

Elini saçlarıma götürerek, "Gelmiyor güzelim," dedi. Teması gözlerimin kapanmasına neden oldu.

Uygar, "Otele gitmiyor muyuz?" diye sorduğunda ön koltuktan arkaya dönmüş, bize bakıyor olmalıydı.

"Hayır," dedi Ediz. "Bulduğun ilk sessiz, sakin sokakta arabayı durdur Gece."

Gece sessiz kaldı ama başını sallamış olmalıydı. Gözlerimi açmadım ve arabanın içindeki sesleri dinledim.

Ediz, "Senin neyin var Uygar?" diye sorunca gözlerim açıldı ama başımı göğsünden kaldırmadım. Ediz, Uygar'ın ona kan verdiğini bilmiyordu.

Uygar'ın bir eli gözlerindeydi. "Başım dönüyor sadece."

Yaptığı şeyin lafını etmek bir yana, ona kan verdiğini bile söylemedi. Bakışlarım Uygar'ın yüzüne takılmıştı. Taşıdığı kalp ne kadar kıymetliydi.

Gece, "Uygar hayatını kurtardı," deyince Ediz duraksadı. Benimse ellerim buz gibi oldu, ben dışarıda Atalay'la konuşurken içeride ne yaşanmıştı? Başımı Ediz'in göğsünden kaldırdım.

"Anlamadım..." dedi Ediz.

"Gece abartıyor," dedi Uygar.

"Hayır, abartmıyorum," dedi Gece. "O kadar çok kan kaybetmiştin ki cam parçasını vücudundan çıkardığımızda kan kaybından ölebilirdin. Uygar sana kan verdi."

Bu ihtimali duymak bile içimi parçalarken Gece'nin bakışlarını hatırladım, cam gibi mavi gözleri sakin ve kontrollüydü.

Doktor zihnimin içinde, "Çok kan kaybetmiş," dedi. Gece başından beri bu ihtimalin farkındaydı ama bunu öyle bir soğukkanlılıkla saklamıştı ki tehlikenin büyüklüğünü anlamamıştım bile.

Ediz sessiz kaldı fakat kalbinin gürültüsünü duydum.

Ustaca gizlese bile Uygar'a ne kadar değer verdiğinin her zaman farkındaydım. Uygar'ın yaptığı şeyin onun için çok büyük anlam taşıdığının da farkındaydım, aynı zamanda bu onu duygulandırmış olmalıydı ama bunu bakışlarıyla bile ele vermedi.

Ediz Çağıran ne yaşıyorsa içinde yaşıyordu.

Uygar'a doğru eğilerek bir elini omzuna koydu ve omzunu sıktı. Dışarıdan bakıldığında basit ama çok fazla anlam taşıyan bir hareketti bu. Bir dostluk iziydi, kardeşlikti.

Uygar, Ediz'e bakıp gülümsedi ve gülümsemesindeki saflık ve temizlik zihnime kazındı. Gözleriyle konuşmuştu. Sanki Ediz ona sessizce teşekkür etmişti ve o da aynı sessizlikle lafının bile edilmeyeceğini söylüyordu.

Bakışlarımı kaçırdım. Aralarındaki çok özel bir andı ve buna dâhil olmak istemiyordum, bu ikisi arasındaydı.

Ediz'in kolu hâlâ omzumdaydı ve başımı tekrar göğsüne yaslayarak gözlerimi kapattım. Ediz'in dostları, bir hayatı, hatta ne yaşanırsa yaşansın, nefret bile etse bağlarının güçlü olduğu bir ailesi olmuştu. Benim dostum, hayatım ve ne yaşanırsa yaşansın, bir gün nefret edecek olsam bile bağlarımın güçlü olduğu ailemse Ediz Çağıran'dı.

Belki bunu ona hiç söylemeyecektim, belki kalbimdekini görecekti ama bu kadar büyük bir yeri kapladığını bilmeyecekti.

Sessizlik içinde ilerledik ve araba durana kadar Ediz'in içinde taşıdığı yaşamın sıcaklığına saklandım. Bu sıcaklık kalbimi ısıtmaya devam etti.

Ediz elini tekrar saçıma götürerek sessizce, "Doğa?" dedi. "Uyuyor musun?"

Uyuyorsam bana dokunmayacağını, beni uyandırmayacağını hissettim.

Başımı göğsünden kaldırmadan, "Hayır," dedim ama sesim uykulu çıkmıştı. Ediz yorgun bir sesle güldü ve saçımı okşayarak, "Geldik," dedi.

Başımı hafifçe salladım ama göğsünden kaldırmadım. Ediz tekrar güldü. Arabanın kapılarının açıldığını duydum ve dışarıdaki soğuk içeri girdi. Uygar ve Gece arabadan çıkmış olmalıydı. Kapılar tekrar kapandığında Ediz'le yalnızdık.

"İyi misin?" diye sordum kalp atışlarını dinleyerek.

Bir süre sessizce saçlarımı okşadıktan sonra, "İyiyim güzelim," dedi.

"Ölmeni istemiyorum," dedim ve bunu söylerken içimde ne kadar büyük bir korkuya dönüştüğünü gördüm.

Ediz yine sessiz kaldıktan sonra, "Biliyorum," dedi. Bu gerçek ona ağır geliyormuş gibi söylemişti bunu. "Sen neden böylesin Doğa?"

"Nasıl?" diye sordum.

"Neden bu kadar iyisin? Benim ölmemi en çok isteyen sen olmalıydın."

Atalay'ın yüzü gözümün önüne geldi. Yağan kar ve yağmur dağınık saçlarının arasında parlıyordu.

"Sana bakıyorum. Babama bakıyorum. Ediz'e bakıyorum. Diyorum ki abim ve babam bile bana bunları yapmışken Ediz neden kendini durduracaktı ki? Ben sizden sevgiyi öğrenmeliydim ama sevgiyi beklemeyi öğrendim."

Ediz'in söylediği gibi onu affetmem ve anlamam iyilikten miydi, yoksa geçmişim yüzünden miydi?

"O kalbi sev Doğa," dedi Ediz. "O kalbi sev ve koru. Çünkü seni içimdeki kötülükten koruyan oydu."

Başımı kaldırıp yüzüne baktım.

"Her şeyin yönünü değiştiren sensin," dedi. "Sen olmasaydın yaşanan her şey farklı olurdu."

"Seni değiştirdiğimi mi söylüyorsun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ben böyle bir adamım. İçimdeki kötülüğün bir sınırı yok. Yine de seninle fark ettim ki içimdeki iyiliğin de bir sınırı yok."

Bir elini yüzüme götürdü ve elimi elinin üzerine koydum. Benim elim yara içindeydi.

Gözlerimin içine bakarak, "O kalbi her şeyden çok sev," dedi.

Sessizce gözlerinin içine baktım.

"Yapmazsın biliyorum ama ona nefreti öğretecek kadar çok sev onu," dedi. "Kalbindeki o koşulsuz sevgiyi ve merhameti seviyorum

ama konu sen olunca bencil olamıyorum Doğa. Keşke benden nefret etseydin ve beni hiç bağışlamasaydın. Bunu kendin için yapsaydın."

Kaşlarımı hafifçe çatarak, "Hata yapıyorum, değil mi?" diye sorduğumda, "Evet, hata yapıyorsun," dedi. "Senin sevgini de merhametini de hak eden bir adam değilim."

"Bu söylediklerin bu kadar değerliyse o zaman kıymetini bil Ediz," dedim.

Yüzünü yüzüme yaklaştırarak, "Söyleyeceklerimi aklından çıkarma," dedi. "Bunları sevgini de merhametini de koşulsuzca verdiğin kimse sana söylemeyecek çünkü neden onlara altın tepside sunulan bir kalbi geri çevirsinler? Ben sana bunu yapmayacağım çünkü sana kıyamıyorum."

Kaşlarını çattı ve aklından geçenlere kendi kendine öfkeyle güldü. Bana kıyamadığını söylemesine rağmen yaptıkları ona kendini hatırlatıyor olmalıydı.

"Bir insan sana bir kere zarar verebildiyse, yalan söyleyebildiyse, seni terk edebildiyse, yok sayabildiyse bunu son kez yapmaz, eline bir fırsat geçtiğinde tekrar yapar," dedi. "Sana hayatı öğretmeyi o kadar çok istiyorum ki, içindeki inancı ve iyimserliği yok etmeyi o kadar istiyorum ki ve bunu seni korumak için değil, kendini korumaya başlaman için yapmak istiyorum ama gözlerin gözümün önüne geliyor."

Elini yüzümden çekti.

"Sen sana yaşattıklarımın hiçbirini bir daha yaşatmayacağıma inanıyorsun," diye devam etti. "Bir daha bu inanca kapılma, insanlara bu kadar güvenme diye bile sana yaşattıklarımı bir kez daha yaşatabilirim ama kıyamıyorum."

Söylediklerini sessizce dinlerken karanlık arabanın içinde ona bakıyordum.

"Bana bir söz vermeni istiyorum," dedi. Bakışlarındaki kararlılığı, onun da ötesinde dürüstlüğü görebiliyordum. "Güveneceksen, inanacaksan artık sadece bana güven, bana inan. Çünkü ben o kalbin kıymetini çok iyi anladım Doğa, anlamaktan da öte gördüm. İnsanlar bunu görmeyecek."

Ondan şüphe etmememe rağmen, "Sana güvenmemi mi istiyorsun?" diye sordum.

"Farkında değilsin ama ben olduğum insan konusunda sana karşı hep dürüsttüm," dedi. "Sana hep bana güvenmemeni söyledim, bana inanmamanı söyledim. Sana yalanlar söyledim ama bu olduğum adamla alakalı değildi. Ben sana kendimi hep gösterdim Doğa."

Sessizce, "Biliyorum," dedim. Ona kulak vermeyen bendim, kulak vermek istememiştim çünkü ona inanmak istemiştim.

"O zaman beni dinlemedin ama şimdi dinle," dedi. "Güveneceksen bana güven, inanacaksan bana inan çünkü artık zarar görmene izin vermeyeceğim Doğa." Bakışlarında hiç tereddüt, hiç şüphe yoktu. "Zaten gün gelecek artık sana zarar vermeyeceğime inanacaksın ama aslında bunun için de ne kadar geç kaldığımı anlayacaksın. O gün geldiğinde bana da güvenme, inanma."

Belki de ben çok bencil bir insandım çünkü içinde bulunduğumuz durum tam tersi olsaydı, ne olursa olsun bana güvenmesini ve inanmasını isterdim. Aksini kaldıramazdım.

Bana kendinden daha fazla mı değer veriyordu, yoksa bana yeterince değer vermiyor muydu?

Hiçbir şey söylemedim. İçimden gelen ona hep güvendiğimi, inandığımı söylemekti ama sessiz kaldım.

"Bana sürekli bir şeyler öğretmeye çalışıyorsun," dedim. "Neden?"

"Tüm bunlar sona erdiğinde hayattan öğrendiklerim benim işime yaramayacak ama senin onlara ihtiyacın olacak," diye karşılık verdi.

Şüpheyle, "Neden öyle söyledin?" diye sordum. Benim onlara ihtiyacım olacağını söylemesinden çok, artık kendisinin ihtiyacı olmayacağını söylemesine takılmıştım.

"Yapabileceğim bütün iyilikleri ve kötülükleri yaptım Doğa," dedi. "Görebileceğim bütün iyilikleri ve kötülükleri gördüm. Yaşamak bir hasta yatağında ölümü beklemekten ibaret değil, bunu unutma. Yaşamak budur. Ben yaşayacağımı yaşadım, sense her şeyin çok başındasın."

Söylediklerini düşündükten sonra, "Senden öğreneceğim," dedim. Yaptığım hep bu olmuştu.

"Güzel," dedi ve çenesinin ucuyla dışarıyı işaret etti. "Haydi."

Söylediğini yapıp arabanın kapısını açtığımda onun hâlâ olduğu yerde durduğunu görerek ona baktım. Telefonunu çıkarıyordu.

"Geliyorum," dedi.

Şüpheyle elindeki telefona baksam da ona soru sormadan dışarı çıktım. Elim kapının üzerinde, sessiz sokağa baktığımda düşen kar tanelerinin arasında Uygar'ı ve Gece'yi gördüm. Kapıyı kapatırken sokağın sonunda Atalay gözüme çarpar gibi oldu ama aslında orada kimse yoktu.

Ağır adımlarla yolun karşısına yürümeye başladığımda zihnimin içinde sesler dönüyordu. Sanki geçmiş kafamın içine hapsolmuştu ve özgür kalmasının tek yolunun beni delirtmek olduğuna inanıyordu.

Yağan karın altında yürüdüm.

"Levent Çağıran'ın cansız bedeni, otopsisi yapılmak üzere Adli Tıp Kurumu'na götürüldü. Ünlü avukatın oğlu Ediz Çağıran olay yerine geldiğinde polislerle aralarında çıkan kargaşa, genç avukatın karakola götürülmesiyle sonlandı."

Her adımımda zihnimin içindeki başka bir sesi duyuyordum.

"Ankara Emniyet Müdürü Osman Güngör'ün oğlu Komiser Atalay Güngör uzun zamandır süregelen bir dosyayı bu gece kapattı."

Oysa Atalay bir dosyayı kapatmamış, hepimizin hayatını yerinden oynatan bir karar almıştı. Bir kararla bütün kaderi etkilersen kader intikamını almaz mıydı?

"Ankara Emniyet Müdürü Osman Güngör'ün on sekiz yaşındaki kızı Doğa Güngör bu akşam saatlerinde kimliği belirlenemeyen kişi ya da kişilerin silahlı saldırısına uğradı."

Alırdı. Sessiz sedasız, kimseye hissettirmeden o intikamı alırdı. Akışa kapıldığını, yaşanması gerekenin yaşandığına inandırırdı ve her şey son bulduğunda bunun kader olduğunu anlardın.

"Kendi kızınızın böyle bir suça bulaşması sizin için zor olmalı. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Babamın gözleri gözümün önüne geldi; aradan ne kadar zaman geçerse geçsin babam orada durmuş bana bakıyor, beni izliyordu.

"Ediz Çağıran'ı da kızım Doğa Güngör'ü de kendi ellerimle adalete teslim edeceğimden hiç şüpheniz olmasın."

Herkesin kaybettiği bu savaş neden devam ediyordu? Belki de hâlâ karanlığın içindeydik, her yerin yıkıldığını ve geriye yaşanacak bir hayat kalmadığını kimse göremiyordu. Bu karanlık aydınlandığında aslında çoktan yok olmuş bir hayat için savaştığımızı görecektik.

Herkes kaybetmişti.

"Doğa'yı sana geri vermeyeceğim. Ona senin gibi hiç zarar vermediğimi söyleyemem ama ben en azından babası değil, düşmanıydım."

Bu karanlığın hiç aydınlığa kavuşmamasını diledim çünkü gün doğduğunda beni yeni bir başlangıç beklemiyordu. Bir yüzleşme bekliyordu.

"Bilmediğin şeyler var!"

Atalay'ın havaalanındaki bakışları ömrüm boyunca aklımdan gitmeyecek, sesi kulaklarımdan silinmeyecekti.

"Levent Çağıran o gece öldü ve onu öldüren ben değildim."

Onu öldüren ben değildim.

Kader sanki sadece bu dört kelimelik cümleyi istemişti. Gerçeği istemişti. Bir yalanın içinde yaşayan bizlerse o yalana karışmıştık, yaşadığımız hiçbir şey gerçek değildi.

Yolun karşısına, Uygar ve Gece'nin yanına gittiğimde ikisinin de bakışları bana çevrildi. Aklımdan geçenlerden, beni ele geçiren geçmişten habersiz gözlerimin içine baktılar. Zihnimin içindeki seslere Gece'nin sesi karıştı.

"Ediz nerede?"

Omzumun üzerinden hâlâ arabanın içinde duran Ediz'e baktım.

"Sanırım bir telefon görüşmesi yapacak," dedim ve Uygar yaslandığı yerden doğrularak tedirgin gözlerle önce arabaya, ardından bana baktı.

"Atalay'ı mı arıyor?"

İfadesiz bir sesle, "Bilmiyorum," dedim.

Oysa Atalay'ın peşine düşeceğini, ondan yaşananların hesabını sormak isteyeceğini biliyordum. Onu durdurmaya çalışmalıydım ama Ediz'in avuçlarıma arabanın anahtarını bıraktığı o günü unutamıyordum. Sanki o anahtarın ağırlığı hâlâ avuçlarımdaydı.

Kaçabilirdim; yaşananlardan ayrı, bambaşka bir hayat yaşayabilirdim. Ediz beni bırakmıştı, gidebileceğim yolu benim için açmıştı ama ben kalmıştım. Atalay için kalmıştım. Ailem için kalmıştım.

Şimdi geriye dönüp bakınca yaşananların dağ evini ilk kez gördüğüm o sabah ışıklarındaki gibi olmasını dilerdim.

Bir kez daha o kararı almayacak, Atalay için kendimi öne atmayacaktım. Bu onun savaşıydı. Bir kez daha onun kurbanı olmayacaktım.

"Ediz bu sefer Atalay'ı öldürecek," dedi Gece. Uygar bana baktı. Nasıl tepki vereceğimi, ne söyleyeceğimi kestirmeye çalışıyor gibiydi.

Ben sessiz kalınca Uygar, "Sanmıyorum," dedi ama içimi rahatlatmaya çalıştığını biliyordum.

Gece birden bana baktı. Bakışlarında acımasız bir gerçeklik vardı. "Ediz, Atalay'ı öldürürse ne yapacaksın Doğa?"

Bu sorunun ağırlığı ben daha cevabına ulaşamadan üzerime çöktü. Ediz, Atalay'ı öldürürse her şeyi çıkmaza sürüklerdi.

"Bilmiyorum," dedim Gece'nin gözlerinin içine bakarak.

"Ediz'i mi affedeceksin yoksa Atalay'ı mı, merak ediyorum," dedi Gece.

Soğuk bir sesle, "Yeter Gece," dedim. Onun dilinde gezen gerçekleri ben yaşıyordum. Gece kaşlarını hafifçe kaldırarak bana küçümseyici bir bakış attı.

"Hiç farkında değilmiş gibi davranma," dedi. "Bir gün ailen ile Ediz'in karşı karşıya geleceğini biliyordun. O zaman ne yapacağını hiç düşünmedin mi?"

Evet, biliyordum ama bu işin sonunu düşünmemiştim. Levent Çağıran masumsa ve Atalay masum bir adamı öldürdüyse cezasının hapis olduğu bir sona inanmıştım. Bir düşün içindeydim ve şimdi o düş bitiyordu.

"Senin problemin düşünmemek," dedi Gece kelimeleriyle üzerime gelerek. "Düşünmüyorsun."

"Gece," dedi Uygar, ardından bana baktı. "Doğa. Sırası değil."

"Hayır, bence sırası," dedim gözlerimi Gece'den ayırmadan.

Gece de gözlerini gözlerimden kaçırmadan, "Bence de sırası," dedi. "Çık şu hayal dünyasından ve çevrende ne olup bitiyor, bir bak."

"Sen düşündün mü bu işin sonunu?" diye sordum. "Gizli kapılar ardından Ediz'e yardım edip hiçbir sonucu olmadan bu işten sıyrılacağını sanan sen değil miydin? Sen kendi sonunu hiç düşündün mü?"

Gece gözlerimin içine baktı ama birbirimize çektiğimiz bu bıçakların haklı nedenleri olduğunu biliyordu. Bunu ben de biliyordum. Hepimiz aynı bataklığın içindeydik ve battığımız yer aynıydı.

"Mantığın peşinden gitmek o kadar kolaysa sen niye gitmedin?" diye üstüne gitmeye devam ettim. "Çok düşünüyorsun ya, neden başta da düşünüp tüm bu yaşananları engellemedin?"

Gece kelimelerin üstüne basa basa, "İşlerin bu noktaya geleceğini bilemezdim," dedi.

"Ben bilebilirdim, değil mi?" diye sordum. "Senin yapmadığını yapıp hep Ediz'i engellemeye çalıştım. Sen kimsin ki sütten çıkmış ak kaşık gibi karşıma geçip beni yargılıyorsun?"

Gece, "Ediz'i engelleyemezdim," dediğinde kaşlarımı kaldırdım.

"Öyle mi?" diye sordum. "Bal gibi biliyorsun ki engelleyebilirdin. Hepimizin zaafları var. Senin de vardı. Ediz kardeşini, ardından seni ve Uygar'ı kurtarmıştı. Bu senin zaafındı. Bu yüzden Ediz'in isteklerini gözü kapalı yerine getirdin. Sorgulamadın, yargılamadın, eleştirmedin."

Gece öfkeyle, "Kardeşimi bu işe karıştırma," dedi.

"Sen de beni ve ailemi bu işe karıştırma," dedim. "Burada hatasız kimse yok. Hepimiz kendi kuyumuzu kazdık ve sırf senin hayatına dâhil değilim diye bütün okları bana yönlendirme. Ben ne yaptıysam kendime yaptım, senin seçimlerinse hepimizi etkiledi."

"Aileni bu işe karıştırmayayım mı?" diye sordu Gece alaycı bir tavırla. Bakışları hâlâ küçümseyiciydi.

"Evet, karıştırma," dedim onun öfkesini sesime yansıtarak. "Burada bunu yapma hakkına sahip iki kişi var: Ediz ve ben. Sen benim aksime kendi seçimlerinin kurbanısın ve bunun farkındasın. O öfkeyi bana değil, kendine yönelt."

Gece konuşacaktı ki ona engel olarak, "Ayrıca," dedim, "burada herkese öfkeli olabilecek tek bir kişi varsa o da yine benim."

Gece sustu.

"Ben ne yaptıysam kendime yaptım," diye tekrarladım. "Bunu o her şeyi düşünen aklından çıkarma."

Ediz, "Ne oluyor burada?" diye sordu ama Gece'yle birbirimize bakmaya devam ettik.

"Zaten her şey yeterince kötü," dedi Uygar. "Bir de kendi aramızda kavga etmeyelim."

Bakışlarımı Uygar'a çevirerek, "Kendi aramızda mı?" diye sordum. "Gece'ye göre ben hiçbir zaman sizin aranızda değildim Uygar."

Ediz daha ters bir sesle, "Siz ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Evet, değildin," dedi Gece. "Burada bu gerçeğin farkında olan tek akıllı da bendim."

"Gece," dedi Ediz uyaran bir sesle.

"Ne var?" diye bağırdı Gece, Ediz'e. "Sana hep söyledim, seni hep uyardım. İşleri yokuşa sürüyordun ve olayların geldiği yere bak!"

Uygar, Gece'yi sakinleştirmek ister gibi bir elini sırtına koydu ama Gece onun temasından kurtuldu.

"Sana yaptığım uyarıyı Doğa'ya da yapıyorum," dedi Gece. "Doğa'nın burada, bizim yanımızda işi yok. Burada kaldığı her saniye işler daha da sarpa saracak."

Gece'nin beni dışlamasından ziyade söylediklerindeki gerçeklik payı yaralayıcıydı. Haklıydı.

"Bu, Doğa'yı ateşe atmak olur," dedi Uygar. "Babasının onu da suçlu ilan ettiğinin farkında mısın?"

"Yani?" diye sordu Gece. "Bu kadar merhametliyseniz niye çıktınız bu yola? İşleri batıracak tek bir şey vardı ve o da merhametti, siz işleri batırdınız."

Ediz, "Yeter Gece," dedi.

"Doğruları söylediğimi çok iyi biliyorsun!" dedi Gece parmağını Ediz'e doğru sallayarak. "Asıl sana yeter!"

"Evet, doğruları söylüyorsun," dedi Ediz. Sesi sakin ve soğuktu. "Ama artık bu doğrular bir işimize yaramaz. Olan oldu, ne yapacağımıza bakmamız lazım."

"Sen az önce Atalay'ı aramadın mı?" diye sordu Gece. "Seni biraz tanıyorsam Atalay'ı öldürmek isteyeceksin ama bunu da yapamayacaksın çünkü Doğa var." Çok öfkeliydi. "Yine de bu, Atalay'a olan hırsını da bitirmeyecek ve yine ardı ardına hatalar yapacaksın."

Ediz aynı soğuklukla, "Atalay'ı aramadım," dedi. "Gelirken Uygar'a yiyecek bir şeyler getirmesi için Hakan'ı aradım."

Gece duraksadı. "Anlamadım..."

"Kan verdiği için halsiz düşmüştür," dedi Ediz. Gece şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve dilini yutmuş gibi Ediz'e baktı.

Afallayarak, "Bu yine de Atalay'ın peşine düşmeyeceğin anlamına gelmiyor," dedi.

"Ben hata yaparım Gece," dedi Ediz gözünü bile kırpmadan. "Ama aynı hatayı ikinci kez yapmam. Bu zamana kadar yaptıklarımı tekrarlayacağım kadar aptal olduğumu sana düşündüren nedir?"

Gece hâlâ afallamış haldeydi.

"Umarım haklısındır," dedi sonunda. "Umarım aptal değilsindir."

"Neye bu kadar tepkilisin Gece?" diye sordum. Bu sefer sesim saldırgan değildi, bunu tartışmak için değil, anlamak için sormuştum.

"Hiçbiriniz," dedi hepimize bakarak, "olması gerektiği gibi davranmıyorsunuz. Freni patlamış bir tır gibisiniz ve kendinizi mahvettiğiniz gibi önünüze geleni de alıp götüreceksiniz."

Uygar ve Ediz'in onu anlamasına dair bir beklentisinin kalmadığını görebiliyordum ama sanki onu anlamam için gözlerimin içine bakıyordu.

"Bu adam benim dostum," dedi eliyle Ediz'i göstererek ama hâlâ bana bakıyordu. "Seni kaçırdı, sana nasıl davrandığını gözlerimle gördüm ve kendisi de ne halt yediğinin gayet farkında ama buna göz yumuyorsun. Seni gözlemliyorum Doğa, ben herkesi gözlemlerim ve yapman gereken hiçbir şeyi yapmıyorsun, ben buna tahammül edemiyorum."

Ardından Uygar'a baktı. "Biz Doğa'nın kaçırılmasına yardım ettik. Seni tanıyorum Uygar, Doğa'yı benimsediğini görebiliyorum ama biz onun kaçırılmasına yardım ettik. Kim olduğunun farkında mısın? Doğa'nın kim olduğunun farkında mısın?"

Uygar sessizce Gece'nin gözlerinin içine baktı.

"Sana gelince," dedi Gece, Ediz'e bakarak. "Sen zaten her şeyin farkındasın, seninle konuşmama bile gerek yok ama bu kadar farkındayken nasıl müdahale etmezsin?"

Gece'nin gözlerindeki korkuyu gördüm, onu bu kadar keskinleştiren şey bu korkuydu.

"Sonu hiç iyi olmayacak," diye devam etti Gece. "Sanki hepinizin eline hayatlarınızın acısını çıkarmak için bir fırsat geçmiş ve bunu kendinizi mahvederek kullanıyorsunuz."

Ediz, "Bu konuşma, içinde bulunduğumuz durumu daha da çıkmaza sürükleyecek," dedi. "Söylediklerin doğru ama geç kalınmış doğruların ne önemi var?"

"Belki biraz gözlerinizi açar," dedi Gece bakışlarını onun gözlerine dikerek. "Gün gelecek, bu sokağı ve bu konuşmayı sana hatırlatacağım Ediz. Sen geç kalındığını mı sanıyorsun? İşte o zaman asıl geç kalmışlığı tadacaksın."

Uygar elini Gece'nin sırtına tekrar koydu ve bu sefer Gece bu temasa izin verdi.

"Her şeyi çözeceğiz," dedi Uygar güven veren bir sesle. "Kimse hiçbir şeye geç kalmayacak."

"Umarım Uygar," dedi Gece, Ediz'e bakmaya devam ederek. Artık korkusunu gizlemiyordu.

Uygar bana bakarak, duygularımı okumuş gibi, "Yargılandığını hissetme," dedi. "Ediz'le aranızda geçenler Ediz'i ve seni ilgilendirir, Gece sadece hepimizin iyiliğini istiyor. İçinde ne yaşadığını, ne düşündüğünü, ne hissettiğini biz bilemeyiz, bunu sadece sen bilebilirsin."

Sessizce Uygar'a baktım, gözlerinde anlayış vardı.

"Evet, sen bilirsin," dedi Gece ama Uygar'ın aksine sesi daha iğneleyiciydi. "Ediz'in artık seni zorla yanında tutmadığını biliyorum, kararlar sana ait."

"Yeter," dedi Ediz, sesi sert çıkmıştı. "Benim yaşattıklarımın acısını Doğa'dan çıkarma."

Gece ona aldırmadı ve hoşnutsuz bir sesle başka bir yöne baktı.

Belli belirsiz mırıldanarak, "Buna yaptıklarıyla kendisi izin veriyor," dedi.

"Gece," dedi Ediz daha sert bir sesle.

"Yargılamak çok kolay, değil mi Gece?" diye sordum ama cevap vermedi. "Sen kimse sana bir şey sormamışken yorumlar yapıp her şeye karışma hakkını kendinde bulabilirsin ama sen benim hiçbir şeyimsin. Karşıma geçip beni yargılama haddini nereden buluyorsun?"

"İnsanlar böyledir Doğa," dedi. "Öğrenirsin."

Uygar, "Gerçekten yeter," dedi.

"Bu hayat benim hayatım," diye karşılık verdim. "Ne yaşadığımı, ne hissettiğimi, ne düşündüğümü bir ben biliyorum ve bana bir daha karışmanı istemiyorum. Sen önce kendi çöplüğünü temizle."

Gece bakışlarını bana çevirdiğinde gözlerinde bir düşmanlık gördüm.

Uygar ortamın daha da gerileceğini hissetmiş olmalıydı ki dikkatle, "Biz bir markete gidelim," dedi. "Su ister misiniz?"

Kimsenin ona yanıt vermeyeceğini hissederek, "Teşekkür ederim Uygar," dedim.

Uygar, Gece'yi uzaklaştırdı.

"Gece'nin söylediklerine aldırma," dedi Ediz.

"Her ne kadar haddine olmasa da doğruları söylüyor," dedim ona bakarak. "Bu sana dokunuyor mu?" Ediz sözlerime bir anlam veremeyerek bana baktı. Konuşmaya devam ettim: "Senden tek istediğim bunun kıymetini bilmen Ediz. Gece'den bu cümleleri duydum ve bunları duyduğum son kişi o olmayacak. Hâlâ senin yanında durmamın bana bedelini gör ve bunun kıymetini bil."

Ediz sessiz kaldı.

"Bunları duymak gururuma dokundu," dedim. "Umarım bunun kıymetini bilirsin ve insanların benim hakkımda böyle konuşmalarına neden olacak başka bir şey yapmazsın çünkü Gece konuşurken fark ettim ki, ne hissedersem hissedeyim bunun kıymetini bilmezsen artık ben olmayacağım."

Ediz kaşlarını çatarak başını çevirip başka bir yöne baktı. Başını çevirmesiyle boynundaki kemik belirginleşmişti. Soğuk bir sesle, "Beni tehdit etme," dedi.

Duyduğum şeye inanamayarak ona baktım. "Ben arabada bekleyeceğim."

Yanından geçip gideceğim sırada kolumu tutarak beni durdurdu. "Ben her şeyin farkındayım. Farkında olduklarımın bana hatırlatılmasından da hoşlanmam Doğa."

Kolumdaki eline baktım ama beni bırakmadı.

"Sen hiçbir zaman gerçekten benim tarafımda, benim yanımda değildin," dedi. "Bu yüzden birini kendi tarafıma çektiğimde, yanıma aldığımda nasıl bir adam olduğumu bilmiyorsun. Sen hep benim karşımdaydın, bunu sana daha önce de söyledim."

Bakışlarımı kolumu tutan elinden yüzüne çevirerek, "Kolumu bırakır mısın?" diye sordum. Bana aldırmadı.

"Ve sana daha önce de söylediğim gibi, seni yanımda tutuyorsam her şeyden korurum," dedi. "Bu konuda da çok kontrolcü olabilirim. Kimse karşına geçip sana Gece'nin yaptığı gibi bir konuşma yapamaz, buna sebep olmam, sen sebep olursan da benden laf işitirsin."

Bakışlarındaki sarsılmaz ifade, söylediklerini destekliyordu.

"Aramızda ne yaşandıysa aramızda kalacak Doğa," dedi. "Gece çok haklı, yargılamak kolaydır. Seninle aramızda yaşanan her şeyi ikimiz beraber çözeceğiz ve bir başkası bilmeyecek. Bilirse Gece'nin

söylediklerinden farklı şeyler duymayacaksın, gururun hep incinecek çünkü sana yaptıklarıma rağmen yanımda durdun. Kimse sebepleriyle ilgilenmeyecek, kimse anlamaya çalışmayacak ve herkes sadece ne yaptığına bakacak, neden yaptığınla ilgilenmeyecek."

Bakışlarımı ondan çekip başka bir yöne baksam da söylediklerini dikkatle dinliyordum çünkü haklıydı.

"Kendini koruyacaksın Doğa," dedi aksini kabul etmeyeceğini gösteren bir sesle.

"İnsanlar neler yaşandığını biliyor," dediğimde, "Hayır bilmiyor," dedi. "Kimse senin yaşananlara rağmen kendi rızanla benim yanımda olduğunu bilmiyor. Gerekirse onlara seni tehdit ettiğimi, zorladığımı, şantaj yaptığımı söyleyeceksin ama bunu kabul etmeyeceksin."

Tereddütle ona baktığımda, "Kabul etmeyeceksin Doğa," dedi. "Siktiğimin insanları senin hakkında benim yüzümden böyle konuşmayacak."

Sessizce ona bakmaya devam ettim.

"Bu konuda bana söz ver," dedi ama sessizliğimi korumaya devam ettim. "Söz ver."

Söylediklerini düşünmekten sonra başımı hafifçe salladım. "Söz."

"Güzel," dedi.

"Bu sefer seni kötü göstermiş olacağım," dediğimde Ediz kaşlarını kaldırıp, "Sence iyi bir insan mıyım?" diye sordu. "İnsanların hakkımda ne düşündükleri sikimde bile değil ama senin hakkında ne düşündükleri umurumda."

Bir anlaşmaya vardığımızdan emin olarak kolumu bıraktı.

"Sence neden ikimizin yaptığı anlaşmayı Uygar'a ve Gece'ye bile söylemedim?" diye sordu. "Gece sadece gördükleriyle böyle konuşuyor ve hiçbir şey görmedi, her şeyi bilseydi sana neler söylerdi biliyor musun?"

Sessizce, "Haksız sayılmaz," dedim.

Ediz, "Haklılığını..." diye söze başladı ve küfredecekken susup sabırla nefes aldı. "Sen kendine bak Doğa; insanları, beni bile boş ver. Kendini koru yeter. Bu konuda bana söz verdin."

"Evet," dedim. "Söz verdim."

"Verdiğin sözü tut," dedi Ediz. Yorum yapmadım. "Sen artık yanımdasın Doğa ve ben yanımda olan insanları korurum. Seni yanımda

olan diğer insanlardan bile çok korurum, sen de bunun kıymetini bil ve ona göre davran."

Ediz'in korumacı bir yanının olduğunu biliyordum ama bunu bu kadar açık bir şekilde ortaya serdiğine hiç şahit olmamıştım.

Ben düşüncelerin içine çekilmişken Ediz konuyu değiştirdi. "Arabanın içindeyken Atalay'ı da aradım."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Yalan mı söyledin?"

"Onlara yalan söyledim," dedi Gece ile Uygar'ı kastederek. "O gece neler yaşandığını öğrenmem gerekiyor."

Korkuyla karışık bir şüpheyle, "Sadece o gece neler yaşandığını mı öğreneceksin?" diye sordum.

"Şimdilik," dedi.

Gece'nin sesi zihnimin içini ele geçirdi: "Ediz, Atalay'ı öldürürse ne yapacaksın Doğa?"

"Artık bana zarar vermeyeceğini söyledin," dedim Ediz'e. Atalay'ı öldürürse elimden hem abimi hem kendini alacaktı çünkü bu, geri dönüşü olmayan bir yola sapmak da değildi, bütün yolları yok etmek demekti.

"Hatırlıyorum," dedi Ediz. Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu ama bu, içimi rahatlatmamıştı. Atalay'ı öldürecek olsaydı bunu bana açıkça söylerdi, bu zamana kadar ne yapacaksa beni önceden uyarmıştı. Onu öldürmeyecek olsaydı bunu da söylerdi ama Ediz hiçbir şey söylemedi. Bu korkutucuydu.

Ediz bir küfür savurdu ve ben ne olduğunu anlamayarak ona baktığımda cebinden telefonunu çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordum ve yüzündeki endişeyi gördüm.

Kaşlarını çatarak, "Unuttum," dedi, ardından yine küfretti. Kafam daha da karışırken hızlıca bir numarayı aradı.

"Hakan," dedi. "Gelirken nöbetçi eczane bulman gerekiyor."

Kaşlarımı kaldırdım, ne olmuştu?

"Ertesi gün hapı," dedi ve şaşkınlıkla ona baktım. Bunu benim için istiyordu. Telaşının nedenini anladım, normalde bu beni de telaşlandırmalıydı ama içimde yaprak kıpırdamadı.

Hakan onu görmüyor olsa da Ediz başını sallayarak, "Acele et," dedi ve telefonu kapattı.

"Sıkıntı olur mu?" diye sordum şüpheyle.

"Sanmıyorum," dedi. "Yine de önlem alalım."

Yorum yapmadım. Yağan kar ve sokağın loş ışığının gölgesi Ediz'in dağınık saçlarında birikmişti, ona baktım.

"Atalay'la ne konuştunuz?" diye sordum. Ediz'i endişelendiren bu konu benim gündemime bile girememişti çünkü zaten rahatsızlığım yüzünden hamile kalmam zordu.

Ediz dikkati dağılmış bir halde, "Bu gece otele gelecek," dedi.

Oysa Atalay'ı uyarmıştım.

"Bildiği bir şey olduğunu sanmıyorum," dedim bu gece yaşanabileceklerden çekinerek.

Ediz başını iki yana sallayarak, "Bence aksine çok şey biliyor," dedi. "Kimin sana saldırdığı da buna dâhil."

Şaşkınlığım yüzüme yayıldı. "Öyle olsaydı söylerdi."

"Öyle mi?" dedi tek kaşını kaldırarak. "O gece sana saldıranın ben olduğumu da biliyordu, sana söyledi mi?"

Afalladım. Haklıydı.

"Hâlâ insanların ne kadar kötü olabileceğini anlamıyorsun Doğa. Hâlâ iyi düşünüyorsun. Yüzündeki şaşkınlık da bunun kanıtı."

"Bana saldıran kişinin Atalay'la bir alakası mı var?" diye sordum.

Ediz soruma soruyla karşılık verdi: "Atalay beni de sakladı, benimle bir alakası mı vardı? Atalay kimseyi korumaya değil, kendini kurtarmaya çalışıyor."

Bununla yüzleşmek benim için kolay değildi. Değer verdiğim hiçbir insana bu yönden bakamıyordum ve durumu kabullenmekte zorlanıyordum.

"Bana saldıran kimdi?" diye sordum, bir tahmini olduğunu biliyordum.

Ediz, "İçimde kötü bir his var," dedi ama kim olduğunu söylemedi.

Bu cevabı Gece'ye de vermemişti. Belki de emin olana kadar kimseye bir şey söylemek istemiyordu.

"Sen nasılsın Ediz?" diye sorduğumda bakışları bana döndü. Bu soruyu beklemediğini gözlerinde görebiliyordum.

Şüpheyle, "Neden sordun?" dedi. Sanki bu sorunun ona sorulmasına alışkın değildi ve ne diyeceğini bilememişti.

"Nasıl olduğunla ilgilendiğim için sordum," dedim.

"İyiyim," diye kestirip attı ama iyi olmadığını biliyordum. Üstüne gitmedim, durumunu deşmedim ama ben bu sorunun asıl cevabını bilerek yavaşça ona yaklaşırken gözünü bile kırpmadı.

Usulca ona sarıldığımda gerildi, başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattığımda bir süre kollarını bana sarmadı ama beni kendinden uzaklaştırmadı da. Ardından kollarını bana sardığında gerilen bedeni gevşedi.

"Ben seninle ne yapacağım?"

Sorusuna aldırmadan, "Ben senin yanındayım," dedim.

"Sen bu sözleri her söylediğinde ya da hissettirdiğinde aklıma sadece bunu hak etmediğim geliyor Doğa," dedi.

"Sanırım bencil bir insanım."

Bana daha sıkı sarılırken, "Tanıdığım en bencil olmayan insansın," diye karşılık verdi.

İç çektiğini yavaşça kalkıp inen göğsünden anladım.

"Bütün yaralarını saracağım," dedi çöken sessizliğin ardından. "Sende başka yaralar açmama izin verme."

"Açar mısın?" diye sorduğumda, "Kim olduğumu biliyorum Doğa," dedi. "Sana kimseye göstermediğim bir yanımı gösteriyorum ama diğer yanımı da tanıyorum. Bir gün sende bir yara daha açarsam beni kendinden mahrum bırak."

"Artık yapmazsın."

"Ateşle oynamayı seviyorsun," dedi.

Gözlerimi kapattım. "Sana güvenmeyi seçiyorum."

"Bana güvenmeni istiyorum," dedi. "Umarım senin için de kendim için de bir hayal kırıklığına daha sebep olmam çünkü ben bunu yapabilecek bir adamım."

"Yapma," dedim sessizce. Ediz bir ağaçsa bu artık onda tutunduğum son daldı. O dalı da keserse artık geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Bir elini saçlarıma götürüp, "Yapmama izin verme," dedi. Ardından tekrar, "Ateşle oynamayı seviyorsun," dedi.

"İstemediniz ama size de su aldık," dedi Uygar. Ediz'in kollarının arasında durmaya devam ettim.

"İyi yapmışsınız," dedi Ediz. Bunu neden söylediğini biliyordum, ertesi gün hapını içecektim.

Gece sessizdi, onlar da kendi aralarında konuşmuş olmalıydılar. Normalde Gece'nin söylediklerinden sonra Ediz'e hâlâ sarılıyor olmak bana kendimi kötü hissettirirdi ama hislerimin de, yaptıklarımın da, sonuçlarının da arkasında duracaktım. Tereddüt tıpkı bir çatlak gibiydi. İnsanlar oradan içeri sızabileceklerini görüyordu ve bunu kimsenin yapmasına izin vermeyecektim.

Gece bir süre sessiz kaldıktan sonra sadece, "Hakan ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Birazdan gelir," dedi Ediz.

"Hazırlandıktan sonra otele geçiyoruz, değil mi?"

"Evet," dedi Ediz, hâlâ saçlarımı okşuyordu. Ben de gözlerimi kapalı tutup onları yok saydım.

"Otelde kalmamız doğru olmayabilir," dedi Uygar. "Kitapçının oradaki saldırı yüzünden araba kamera kayıtlarında görünecek ve onu araştıracaklar. O arabayla otele girdiğimizi anlarlar."

"Biliyorum," dedi Ediz. "Sadece bir gece daha oteldeyiz."

Gece soğuk bir sesle, "Sonra?" diye sordu. "Ağzından cımbızla laf alıyoruz Ediz."

"Sonrasını henüz düşünmedim," dedi Ediz. Bu gece Atalay otele gelecekti ve yaşananlardan sonra Ediz'in bir karar alacağını görebiliyordum ama Uygar ve Gece bunu bilmiyordu. Gözlerim kapalı olsa bile Gece'nin gözlerini devirdiğini biliyordum.

"Düşündüğünde bize de haber vermeyi unutma bari."

"Gece, beni sinirlendirmeye başlıyorsun," dedi Ediz. "Yaşananlardan bu kadar rahatsızsan bu işe hemen son verebilirsin."

Uygar, "Gece senin hayatını kurtardı Ediz," dedi. Aralarında geçenlere aldırmıyormuş gibi gözlerim kapalı bir halde Ediz'in kollarında durmaya devam ettim. Artık onlara karışmayacaktım.

"Farkında olduğum şeylerin bana söylenmesinden hoşlanmıyorum," dedi Ediz, bana da dediği gibi. "Koşulsuz bir şekilde yanımda olduğunuzu da biliyorum. Bunu bana karşı kullanmayın."

Sessizlik oldu.

"Her şeyin farkındasın Gece," diye devam etti Ediz. "Bu gece yaşananların da farkında mısın? İlgilenmiyor olabilirsin ama emin ol, benim de Doğa'nın da ihtiyacı olan son şey bu gerginlik."

Ediz yorgundu. Ben de yorgundum.

Gece, "Hepimizin iyiliği..." diyecek oldu.

"Evet, biliyorum," diye lafını kesti Ediz. "Hepimizin iyiliğini istiyorsun ama şu an bunu sağlayacak hiçbir şey yok. Kendi iyiliğini istiyorsan da dediğim gibi istediğin zaman gidebilirsin."

O sırada yüzüme keskin bir ışık vurdu ve gözlerim göz kapaklarımın ardından aydınlandı. Yavaşça gözlerimi açtığımda ışıktan rahatsız olarak kaşlarımı çattım. Hakan gelmiş olmalıydı.

"Hakan geldi," dedi Ediz ve kollarının arasından yavaşça çıktım. Ediz, Uygar'dan su şişesini alıp arabaya yöneldi ve elini bana uzattı. Uzattığı elini tuttum.

Uygar ve Gece'ye, "Bir dakika bekleyin," dedi. Ben hâlâ sessizdim.

Sokağın ortasında duran arabaya yaklaştığımızda farlar hâlâ yanıyor, silecekler çalışıyordu. Farların ışığı yağan karı aydınlatıyordu. Hakan arabadan çıkıp elindeki küçük poşeti Ediz'e verdi.

Ediz, Uygar ve Gece'ye arkasını dönerek su şişesini açtı ve şişeyi bana uzattı. İlacı çıkarıp gözlerimin içine baktığında yüzünü izliyordum. Parmaklarının arasına aldığı ilacı dudaklarıma götürerek, "Yut," dedi.

İlacı dudaklarımla parmaklarının arasından alıp suyu içtim.

"Bu konu seni endişelendirmesin," dedi ama benden çok onu endişelendiriyordu.

Onu rahatlatmak için, "Benim hamile kalmam o kadar kolay değil," dedim. "Endişelenme."

"Endişelenirim," dedi. "Sen hamile kalsan kesin doğurmak istersin, sende o potansiyeli görüyorum."

Sudan bir yudum daha içtikten sonra, "Sen istemez misin?" diye sordum ama ona takılıyordum.

"İstemem," dedi ciddiyetle. "Delirdin mi?"

İçinde bulunduğumuz koşullar bir yana, Ediz'in bu konuda ayrı bir hassasiyetinin olduğunun farkındaydım. Annesi onu doğururken ölmüştü ve Ediz'in bu konuda bir korkusu vardı. Hiçbir zaman çocuk istememiş olmalıydı.

"Takılıyorum," dedim sudan bir yudum daha alarak. "Yine de sana bir kız çocuğu babası olmak yakışırdı."

Atalay'a bağırırkenki sesim zihnimin içinde yankılandı.

"Sen baba olma. Hele bir kız çocuğu babası hiç olma!"

Bu, Ediz'e de kurmam gereken bir cümleyken nedense onun iyi bir baba olacağını düşünmüştüm. Ediz bana yaşattıklarını intikam isteyen bir adam kimliğinde yaşatmıştı, Atalay'ın ya da babamın yerinde olsaydı çok farklı olacağını biliyordum.

Bana herkes kötülük yapmıştı ama asıl kötülüğü yapan Atalay Güngör ve Osman Güngör'dü. Asıl hasarı onlardan almıştım çünkü biri abim, diğeri babamdı.

"Sana abi olmak da yakışırdı."

Ediz aklımdan geçenleri bilemezdi ama biliyormuş gibi baktı.

"Bana hiçbiri yakışmaz Doğa," dedi.

"Onları korumaz mıydın?" diye sorduğumda yanıt vermekten çekindiğini hissettim çünkü bu beni yaralayacaktı.

Yine de dürüst olarak, "Her şeyden korurdum," dedi. Yaraladı.

"Biliyorum," dedim soruyu soran ben olmama rağmen ve bu sefer suyu hissettiğim kimsesizliği yutmak için içtim.

Ediz'in bakışları derinleşmişti. Başlangıçta benden nefret eden ve sonumu getirmek isteyen bu adamın artık kalbine dokunduğumu görebiliyordum. Benim için üzülüyor ve sinirleniyordu.

"Farklı şartlar altında tanışmalıydık," dedi. "Ben senin hem baban hem abin olurdum."

Yine, "Biliyorum," dedim.

Su şişesini Ediz'e geri uzattım ve konuyu kapatmak için, "İçtim," dedim. "Çocuğumuz öldü."

Güldüm ama Ediz gülmedi. Dikkatle gözlerimin içine bakıyordu.

"Merak etme, artık üzülmüyorum," diye yalan söyledim. "İnsanlardan beklentilerim bitti." Bu doğruydu.

Ediz hiçbir şey söylemedi. Bir elini çeneme götürüp çenemi parmağının ucuyla tuttu ve gözlerimin içine baktı. Ardından yüzünü yüzüme yaklaştırdığında kalbim sabırsızlıkla tekledi. Ona dokunmayı, bana dokunmasını seviyordum, hatta daha da ötesi buna ihtiyaç duyuyordum.

Bu, hissedene kadar varlığını hayal bile edemeyeceğim bir duyguydu.

Ediz'in dudakları dudaklarıma dokunduğunda gözlerimi kapattım ve o hisse teslim oldum. Bu, teslim olunduğunda insana kazandığını hissettiren tek savaştı.

Ediz'in dudakları beni öpüşü kadar yumuşaktı. Sanki ruhumu sarıp sarmalıyordu ve bana varlığını hissettirerek benimle yalnızlığımı paylaşıyordu. Bu yalnızlığı hep hissetmiştim ama aslında ne kadar yalnız olduğumu o yanıma gelince fark etmiştim.

Bu şartlar altında bile, olduğu insana ve yaşananlara rağmen Ediz Çağıran beni kimsesizliğimden çekip çıkarıyordu. Başka şartlar altında tanışsaydık nasıl olurdu? Bunu düşünmek kalbimi yaraladı.

Ediz aramızdaki temasa bir sınır koyarak geri çekildi ve kontrollü davrandı. Çevreyi ve olup bitenleri umursamayan bendim.

"Ben buradayım," dedi gözlerimi açıp gözlerine baktığımda. "Olduğum insana, yaşananlara rağmen yanındayım Doğa. Kendini yalnız hissetme."

Dudaklarımı birbirine bastırdıktan sonra, "Biliyorum," dedim.

Yaşananlardan geriye sadece Ediz Çağıran kalmıştı.

"Güzel."

Elini çenemden çekip bakışlarını Hakan'a çevirdi. Ben de Hakan'a baktığımda arabanın önünde durduğunu gördüm, farların ışığı gölgesini sokağa sermişti.

Ediz, "İstediğim şeyleri getirdin mi Hakan?" diye sorunca Hakan'ın dikkati bize çevrildi.

Başıyla onaylayarak, "Getirdim Ediz Bey," dedi ve arabaya yöneldi. Bagajı açıp içinden bir spor çantası çıkardı.

"Kıyafetler içinde," dedi. Ediz, Hakan'ın ona uzattığı çantayı aldı. "İstediğiniz yemek de arabada," diye ekledi Hakan.

Ediz, Uygar ve Gece'ye bakarak, "Siz Hakan'la gidin," dedi.

"Hani otele gidiyorduk?" diye sordu Gece.

"Plan değişti," dedi Ediz. Neler olduğunu anlamayarak ona baktım. "Hakan sizi güvenli bir yere götürecek."

Uygar ve Gece birbirlerine şüphe ve endişeyle baktılar.

"Arabada yemek var Uygar," dedi Ediz açıklama yapmadan. "Onu vakit kaybetmeden ye, bana lazımsın."

Ardından bana döndü. "Haydi Doğa."

Uzanıp elimi tutarken, yaşananlara anlam veremeyerek diğer elinde spor çantasıyla beni arabaya yönlendirmesine izin verdim.

"Ediz Bey?" dedi Hakan ve Ediz durup ona baktı. Hakan arabadan bir dosya çıkarıp onu Ediz'e uzattı. Ne olduğunu açıklamadı

ama ben anladım. Dosyada Atalay'ın fotoğrafları vardı. Ediz hiçbir şey söylemeden dosyayı aldı.

Tekrar arabaya yöneldiğimizde Gece, "Ediz," dedi. Ediz durup ona baktığında Gece'nin bir adım öne çıktığını gördüm. Bakışları endişeliydi. "Dikkatli ol."

Ediz hafifçe başını sallamakla yetindi. Aralarında ne geçerse geçsin, ne kadar çatışırlarsa çatışsınlar onları bir arada tutan bağı görebiliyordum. Günün sonunda birbirlerinin arkasındalardı.

"Arabayı ben kullanayım," dedim Ediz'e. Ediz itiraz etmeden şoför koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna geçtiğinde hepsinin bakışları üzerimizdeydi. Önümdeki direksiyona baktım ve kalbimi bu gece yaşanabilecek her şeye hazırlayarak arabayı çalıştırdım.

Hakan'ın arabasının yanından geçtiğimizde kar şiddetini artırmıştı. Silecekler camda sağa sola hareket ediyordu ve Ediz sessizdi.

"Plan neden değişti?" diye sordum.

"Bu gece ne yaşanacağını bilmiyoruz," diye karşılık verdi Ediz. "Uygar'ı ve Gece'yi riske atmak istemedim."

Hafifçe başımı salladım. Sanki o kadar yorgundu ki bir tür uyku halindeydi ve yaptığımız konuşma yorgunluğunu artırsa da gözlerini açmıştı.

Dirseğini arabanın kapısına yaslayarak şakaklarını ovuşturdu, düşündüğünü ve düşüncelerinin içinde kaybolduğunu biliyordum. Ben de onu kendi içinde yalnız bırakarak sessizliğine eşlik ettim.

Arabayı boş bir otoparka çektiğimizde Ediz spor çantasından kıyafetleri çıkarıp bana uzattı ve "Üzerini değiştir," dedi.

Hiçbir şey söylemeden bana uzattığı kıyafetleri aldım ve arabadan çıktım. Ediz arabadan çıkınca otoparkı inceledi, köşe başlarına da baktığında kamera olup olmadığını kontrol ettiğini biliyordum. Sessizliği bir sorun olmadığını gösteriyordu.

Hızlıca üstümü değiştirdim, elimdeki kıyafetlere bulaşan kan kurumuştu. Önce kuruyan kana, ardından Ediz'e baktım. Hırkasını çıkarmıştı ve onun da sırtındaki kan teninde kurumuştu.

Üzerine tişörtünü geçirip bana baktığında kaşlarını hafifçe çatmasından canının acıdığını anladım. Arabanın üzerine koyduğu ceketi de alıp üzerine geçirdi.

Bakışlarımı ondan ayırıp saçlarımı topladım.

"Peruğu takmana gerek yok," dedi Ediz. Soran gözlerle ona baktığımda bana bir açıklama yapmadı. Gizlenmemi istemiyordu ve aklından geçenlerden korkmaya başlamıştım. Hiçbir şey söylemeden topladığım saçlarımı açtım ve Ediz omuzlarıma dökülen saçlarıma baktı. Tekrar gözlerime baktığında ne hissettiğini, ne düşündüğünü anlayamadım; derin bir sessizliğin içindeydi.

Arabaya bindiğinde gitme vaktinin geldiğini anladım. Şoför koltuğuna geçtim, elimdeki kanlı kıyafetleri Ediz'e uzattım, Ediz kıyafetleri spor çantasına koydu. Otoparktan çıkarken camını açtı ve çantayı yol kenarında duran çöp konteynerine attı.

Otele varmamız sanki yıllar sürdü, diğer yandan sadece saniyeler geçmiş gibiydi. Kaç kalp atışı sürmüştü bilmiyordum ama kalbimin her çarpışında içimdeki korku büyüdü, güçlendi.

Arabayı otelin önünde durdurduğumda Ediz hemen kapıyı açıp dışarı çıktı, ben de onu takip ettiğim sırada vale bize doğru yürüyordu. Kapıyı vale için açık bırakıp Ediz'in peşinden giderken ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum, arabanın arka koltuğu kan içindeydi.

Ediz önden yürürken elini bana uzattı ve adımlarımı hızlandırarak ona yetişip elini tuttum. Ellerim buz gibiydi.

Otelin döner kapısından içeri girip asansöre yöneldiğimizde endişeyle etrafıma baktım. Sanki herkes bize bakıyordu ama henüz dikkatini bize veren olmamıştı. Resepsiyondaki görevliyle göz göze geldiğimizde bakışlarındaki şaşkınlığı gördüm, bu bize yardımcı olan görevliydi ve eli anında telefona gitti.

Polisi değil, Ertan Bey'i aradığını biliyordum.

Ediz asansörü çağırdı. Asansör katları inerken gözlerimi dikip göstergede değişen sayılara baktım. Elini daha sıkı tuttuğumda Ediz bana baktı ama gözleri derin bir boşluk gibiydi. Sanki hiçbir şey hissetmiyordu, yüzünde gördüğüm yorgunluk bile kaybolmuştu.

Asansörün kapısı iki yana açılınca hafifçe irkildim ve Ediz bana bakmaya devam etti. Ardından içeri girdiğimizde sanki çevremdeki her şey daha canlı, daha keskindi. İçimdeki korku artık göğüs kafesimin içine sığmıyor, beni ele geçirmek için parçalamaya çalışıyordu.

Ediz asansörün çatı katı tuşuna bastı.

Asansör yukarı çıkmaya başladığında sanki her şeyin başladığı yerden her şeyin son bulacağı yere doğru yükseliyorduk. Gözlerimi yine asansör yukarı çıktıkça değişen kat sayılarına diktim. Ellerim daha da soğudu.

1

Ediz karşımdaydı, evin önündeydik. Umay yüzündeki gülümsemeden neşenin çalınacağından habersiz yanımda duruyordu. Ediz bana elini uzatırken yeşil gözlerini gözlerimden ayırmadı. Elimi ona uzattım, elim avuçlarının içinde kayboldu.

2

Koşuyordum. Kalabalık bir caddede Ediz'den kaçıyordum. Aslında kaçmak yerine kaderime doğru koştuğumu o gece bilmiyordum. Karanlık bir sokağa saptım, orada Uygar ve Gece vardı. Bana baktılar, ben de nefes nefese onlara baktım.

3

Arabanın arkasındaydım. Yol kenarındaki lambaları izliyordum, gökyüzünde gece ve gündüz birbirine karışmıştı. Elimi başıma götürüp uzandığım yerden yavaşça kalktığımda Ediz dikiz aynasından bana baktı.

4

Elimde arabanın anahtarı vardı. Varlığına bile dikkat edemeyeceğim kadar hafifti, oysa sanki o günden beri o anahtar avucumda kalmıştı ve artık taşıyamayacağım kadar ağırlaşmıştı. Gidebilirdim, kaçabilirdim ama ben kalmayı seçtim.

5

Elektriğin kesilip dağ evini karanlığa boğduğu o gece Ediz'le bir anlaşma yapıyorduk. Ona yardım edecektim. Bilmiyorduk, bir yalan yanımızda soluklanıyor, gizlice bizi izliyordu. Bir anlaşma yaptık ve o anlaşmayı yaptığımız gece aslında bizi bu otel asansörüne getirecek bir yola çıktık.

6

Arabadaydık. Gece ve Uygar da bizimleydi. Hatay'a gidiyorduk ve bizi bekleyen gelecekten habersizdik. Bir yalan vardı, hemen arkamızdaydı. Dönüp baksaydık bile onu göremezdik, izimizi kaybettiremezdik. Bir yalan bütün kaderi ele geçirebilirdi, biz bunu bilemezdik.

7

Gökhan'ı hatırladım. Karşımdaydı ve bana bakıyordu. Bana bir kâğıt uzatmış, kendi kaderimin yönünü değiştirmem için bir seçim sunuyordu. Ediz'e karşı onun yanında olmamı istiyordu. Avuçlarımın içinde ağırlaşan araba anahtarının aksine bu kâğıt parçası bir rüzgâra kapılıp yok olmuş gibiydi. O zaman anladım ki bir anıyı ağırlaştıran pişmanlıklardı. O arabaya binmediğim, kendimi feda ettiğim için pişmandım ve o anahtarın ağırlığı ömrüm boyunca avuçlarımda artacaktı.

8

Havaalanındaydım. Bu yalanın sesi orada zamana yayıldı. Atalay, "Bilmediğin şeyler var!" diye bağırdı. Anladım ki yalanın sesi o yalanı görmedikçe duyulmazdı. Duymadım. Artık kendini gösteren yalana baktığımdaysa bütün sesleri duymaya başladım.

9

Ediz karşımdaydı. Kucağındaydım ve gözlerinin içine bakıyordum. Bana bir yalan uğruna söylediği başka bir yalandan bahsediyordu ama bunu o da bilmiyordu. Babamla yaptığı anlaşmayı ilk kez o zaman dinledim ama bir yalanın sesi boşlukta kaybolmazdı. Her şeyi mahvedene kadar yankılanırdı. O yalanın yankıları hâlâ kulaklarımdaydı.

10

Bir otel odasında, suyun içindeydim. Uzun saçlarım suyun içinde yüzüyor, yavaşça yüzüme dokunuyordu. Tavandaki ışık suyun altında kırılıyordu. Başımı hafifçe çevirdiğimde saçlarım suda dalgalandı. Beni o suyun altında tutan eller vardı. Bu eller Ediz'in, babamın, abimin, Gökhan'ın, hatta Uygar'ın ve Gece'nin elleriydi. O suyun içinden hiç çıkamadım.

11

Gökhan, "Kim olduğumu bilmemen senin suçun değil," dedi. "Babamın suçu."

Belki de her şey babamın suçuydu. Babaların günahları çocuklarının kaderinde uyuyordu. O günahlar Atalay'ın, benim ve Gökhan'ın hayatında gözlerini araladı.

12

Atalay, "Levent Çağıran öldü ve onu öldüren ben değildim," dedi. Bir cümle yaşanan her şeyin anlamını çalıp onlara daha yıkıcı an-

lamlar yükleyebilirdi. Atalay'ın Levent Çağıran'ı öldürmesi hepimizi mahvetmişti ama yalan söylemesi bizi yok etmişti.

Gözlerimi kapattım ve asansörün hangi katta olduğuna bakmayı bıraktım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki duracak gibiydi.

Asansör çatı katına ulaşana kadar gözlerimi açmadım ve kalbimin atışlarındaki yaşamı dinledim. Sanki bir yalanı yaşadığını biliyordu.

Asansörün kapıları iki yana açıldığında soğuk rüzgâr içeri doldu ve gözlerimi açtım. Yaptığımız seçimlerin bizi getirdiği yerdeydik. Atalay çatıda, karşımda ama uzağımdaydı. Asansörün açılmasıyla bize doğru döndü ve bana baktı.

Ediz elimi bırakıp çatıya çıktığında atacak adımım kalmamış gibi öylece durdum ama önümde yürüyeceğim karanlık bir yol vardı. Yavaşça ben de asansörden çıktım. Ediz'in yürüyüşüyse dik ve kendinden emindi. Belli bir mesafe bırakarak Atalay'ın karşısında durdu ve sessizce ona baktı.

Bu iki adam karşılıklı durmuş birbirlerine bakarken ben ağır adımlarla onlara yaklaştım ama Atalay'a Ediz kadar yaklaşmadım. Ediz'e yakındım fakat yanında da durmadım.

"Sonunda yüzleşiyoruz," dedi Atalay. Gözünü bile kırpmadan Ediz'in gözlerine bakıyordu. "Sonunda beni dinliyorsun."

Ediz sessizce Atalay'a bakmaya devam edince bakışlarındaki o derin boşluğu hatırladım. İçindeki öfke de dâhil bütün duyguları bastırmış, düşünceleri susturmuş gibiydi. Dinleyecekti. Bekleyecekti.

Bu sessizliği öfkesinden daha tehlikeliydi. İnsan öfkenin ardından ne geleceğini bilirdi ama sessizlik, içinden ne çıkacağı belirsiz bir karanlık gibiydi.

Geriye doğru bir adım atmak istedim ama artık yaşanan her şeyden olduğu gibi bundan da kaçmanın, geriye çekilip kurtulmanın bir yolu yoktu.

"Seni yapmak istediklerin konusunda uyarmıştım," dedi Atalay.

Bu sözler onun için bir anlam ifade etmiyormuş gibi Ediz, "O gece ne yaşandı?" diye sordu. Sesinde hiçbir duygu yoktu.

Çatı soğuk ve rüzgârlıydı ama Ediz'in sesi bu soğuktan daha keskindi. İçimin üşüdüğünü hissettim.

"Sana göre ben hep Levent Çağıran'ın düşmanıydım," dedi Atalay. "Masum bir adamın hayatını karartmaya çalışıyordum, oysa hiç de

masum olmadığını biliyordum. Bunu sen de biliyorsun. Polis onun peşindeydi ama bu konuda suçlu olmadığını da biliyordum. Levent Çağıran'ın masum olduğunu kanıtlayan kişi bendim."

Sanki kalbim bir avucun içindeydi ve yavaşça sıkılmaya başlamıştı. Ediz hiç tepki vermedi.

"Biri babana tuzak kurmuştu," diye devam etti Atalay. "Şu hayatta öğrendiğim tek bir gerçek varsa o da şu: Kendi arkanı kollamak zorundasın. Yalnızsın. Kendini korumazsan kimse seni korumaz. Ne yaptıysam kendimi korumak için yaptım."

Bu cümleleri öylesine kurmadığını, gerçekten yalnız hissettiğini biliyordum. Kimsenin onun arkasını kollamayacağını söylüyordu çünkü bunu yaşamıştı. Aynı çatı altında bambaşka hayatlar yaşasak da hepimizin hissettiği aynıydı.

Yalnızlık.

"O gece ne yaşandı?" diye sordu Ediz. Atalay'ın birinin onu anlamasına ihtiyacı olduğu için böyle konuştuğunu biliyordum, her insan gibi affedilmese bile anlaşılmak istiyordu.

"Ben gittiğimde Levent Çağıran çoktan ölmüştü," dedi Atalay. "Olay yerinde de benim silahım vardı."

Bakışlarında dürüstlük vardı. Bu gerçeği taşımaktan yorulmuş, bu yüzden onu sırtından atmak için sonuçlarını umursamadan ortaya seriyor gibiydi.

"Biri bana da tuzak kurdu," diye devam etti. "O gece yaşananları kanıtlamamın bir yolu yoktu, bütün kanıtlar benim babanı öldürdüğümü gösteriyordu ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Cinayetten yargılanacaktım."

Gözümün önünde karın arasında, kendi kanının içinde yatan Levent Çağıran ve ona bakan Atalay'ın görüntüsü belirdi. Zihnimde oluşan görüntüde Atalay başını ellerinin arasına almıştı ve dudaklarından dökülen nefes bir sis bulutu halinde soğuk havaya karışıyordu.

"Bir karar vermem gerekiyordu. Her şekilde Levent Çağıran'ın ölümü benim üzerime kalacaktı ve bundan kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu."

Ediz duygusuz bir sesle, "Sen de o gece bir çatışma çıktığını ve babamı öldürmek zorunda kaldığını söyledin," dedi.

"Evet," dedi Atalay. "O gece sonuçlarını düşünmek zordu çünkü kendimi kurtarmak istemiştim. Sandım ki sonrasında asıl katili bulursam bu işin içinden sıyrılabilirim ama geri dönüşü olmayan bir karar aldığımı çok sonra anladım."

"Katili bulup ortaya çıkarmak seni de yakacaktı," dedi Ediz. "İnsanları yanılttın, yalan söyledin ve bir cinayeti örtbas ettin."

Ediz'in hâlâ sakinliğini koruyor olması beni ürkütüyordu.

"Evet," dedi Atalay. "Aslında bir katili de korumuş oldum."

"Sonra?" diye sordu Ediz.

"Sonra sen çıktın ortaya," dedi Atalay. "O gece yaşananların peşine düşeceğini biliyordum ama intikam isteyeceğini hesaba katmamıştım."

Ediz soğukkanlılıkla başını salladığında Atalay, "Senin karşına çıktım," dedi. "Seni yaşanacaklar konusunda uyardım."

"Ben de bunun çok büyük bir hata olacağı konusunda seni uyardım," dedi Ediz. "Doğa'dan başlayarak bütün aileni yok edeceğini söyledim."

Atalay o günü hatırlamış gibi Ediz'in gözlerine baktı, bakışlarında geçmişin yükü vardı.

"Biliyorum," dedi geçmişe teslim olmuş gibi.

"Bana gerçeği söyleyebilirdin," dedi Ediz. Bunu Atalay'a ben de söylemiştim. "Aslında bu kadar basitti."

Atalay sadece, "Korktum," dedi ve Ediz tepkisizliğini bozarak güldü. Gülüşü beni ürküttü.

"Korktun," dedi başını sallayarak. Yüzünü göremesem de başını sallarken alt dudağını ısırdığını tahmin edebiliyordum. "Korktun."

"Sonuçlarını kestiremedim," dedi Atalay.

"Sonuçlarını sana söyledim!" diye bağırdı Ediz ve neredeyse yerimden sıçrayacaktım. "Sana yapacaklarımı söyledim!"

"Beni korkutmaya çalıştığını sandım," dedi Atalay. "Bu kadar ileri gidebileceğini düşünmedim."

Ediz ona doğru ağır adımlarla yürüdü ve tam karşısında durduğunda gözlerinin içine baktım.

"Bak gözlerime," dedi Ediz. "Sen benim ileri gittiğimi mi düşünüyorsun?"

Atalay tek kelime etmeden Ediz'in gözlerinin içine baktı. Ediz güldü ve bunu yaparken gözlerini Atalay'ın gözlerinden ayırmadı. Onları korkuyla izliyordum.

"Sen şeytanla karşı karşıya durduğunun farkında değil misin?" diye sordu Ediz.

Atalay gözünü bile kırpmıyordu. "Öyleymiş."

"Aklımdan geçenlerin birini bile sana yaşatmadım," dedi Ediz. "Neden biliyor musun?"

Atalay nedenini sormadan Ediz'e baktı, Ediz'in zaten böyle bir soru beklemediğini biliyordum. Birden Atalay'ı boğazından kavradı ve onu geri geri gitmeye zorladı. Atalay ellerini Ediz'in bileğine götürdü, ayakları neredeyse sürünerek geriye adımlar atıyordu.

Korkuyla, "Ediz," dedim ama beni duyduğunu bile sanmıyordum.

Ediz, Atalay'ı çatının kenarına götürünce durdu. Boğazını daha da güçlü bir şekilde sıktığını Atalay'ın yüzündeki ifadeden anlayabiliyordum. Nefesi kesilmiş, gözleri açılmıştı.

Bir elimi korkuyla ağzıma götürdüğümde gözlerim dolmuştu. Yaşanmaması için kendimi feda ettiğim her şey bu gece yaşanıyordu ve artık bunu durduramayacağımı biliyordum.

Ediz, "Bak," dedi. "Doğa'ya bak."

Atalay hâlâ onun gözlerine bakıyordu.

"Sana bak dedim!" diye bağırdı Ediz.

Atalay başını çevirip bana baktığında göz göze geldik. Gözlerinde korku ve pişmanlığın yanı sıra teslimiyet de vardı. Yaşananlara teslim olmuştu ama görüyordum ki dizlerinin üstüne çökmek insanın yüklerinden kurtulmasına yetmiyordu.

Atalay'ın gözlerine bakarken gözyaşlarım sessizce yanaklarıma düştü.

"Dayanabiliyor musun?" diye sordu Ediz nefret dolu bir sesle. "Gözyaşlarına bakmaya dayanabiliyor musun?"

Atalay'ın bakışları gözlerime takılıp kalmıştı.

"Onun gözyaşlarına bakmaya ben dayanamıyorum," dedi Ediz. "Sen nasıl dayanıyorsun?"

Kaçıp gitmek istedim. Koşmak ve hiç durmamak istedim. Kaçabileceğim hiçbir yer yoktu ama saklanacak bir yer bulmak istedim.

Atalay nefesi kesildiği için güçlükle, "Doğa," dedi.

"Hiç mi için sızlamadı lan senin?" diye sordu Ediz. Atalay'ın da gözlerinin dolması içimi parçaladı. Daha fazla ağlamaya başladım.

Yaşananların nedenini biliyordum ama hâlâ ona sormak istiyordum. Belki de asıl merak ettiğim beni neden sevmediğiydi.

"Hiç mi sızlamadı?" diye bağırdı Ediz.

Yanlarına gitmek istedim ama sadece bir adım atabildim. "Ediz."

Sesim titremişti.

"Ne yaptıysam senin yüzünden yaptım," dedi Ediz. "Ne yapmadıysam da sebebi sadece Doğa'ydı."

Atalay hâlâ bana bakıyordu.

"Sen kimsenin seni korumadığını mı sanıyorsun?" diye bağırdı Ediz. "Kapımı çaldı lan! Onu öldürmek isteyen ve kaçıran bir adamın kapısını çaldı! Dedi ki abime zarar verme, istediğin her şeyi yaparım!"

Atalay duyduklarına dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı ve gözlerine dolan yaşlar yanaklarına süzüldü.

Nefreti de hırsı da artarken Ediz, "Sen ne yaptın orospu çocuğu?" diye sordu. "Sen ne yaptın?"

Artık öyle şiddetli ağlıyordum ki önümü göremiyordum.

"Seni şimdi şu çatıdan aşağı atmamı istiyorsun, değil mi?" diye sordu Ediz. Atalay gözlerini açıp Ediz'in gözlerine baktığında sanki aralarında sessiz kelimeler vardı. "Bu senin kurtuluşun olacak, değil mi?"

Ediz güldü ve bu o kadar soğuk bir gülüştü ki onu hiç böyle görmemiştim.

"Sen kendine öyle büyük bir kötülük yaptın ki," dedi kinle. "Bu kadarını sana ben bile yapamazdım."

Atalay'ın boğazını bırakmadan onu çatının kenarından çekerek itti. Atalay dengesini zar zor sağlayarak elini boğazına götürdü, eğilip öksürerek nefes almaya başladı.

Ediz hırsını alamıyormuş gibi Atalay'a tekme attı ve "Bu kadarını sana ben bile yapamazdım!" diye bağırdı.

Atalay tekmenin etkisiyle yere düştüğünde ellerimle kulaklarımı tıkayıp gözlerimi kapatmak istedim ama yerimden bile kıpırdayamadım.

Ediz yere düşen Atalay'ın yakasına yapıştığında dikişlerinin açıldığını biliyordum ama acısını bile hissetmiyor gibiydi. Onu daha önce hiç bu kadar hırslı görmemiştim. Öfkeden gözü dönmüştü.

Atalay'ı yakasından tutarak kaldırıp ona yumruk attığında, "Öldürmeyeceğim lan seni!" diye bağırdı. Atalay'a ardı ardına yumruk atıyordu ve öfkesi azalmak yerine daha da alevleniyordu.

Atalay ise Ediz'e direnmiyordu. İçim o kadar yanıyordu ki gerçek bir ateşin içinde olsaydım çoktan kül olurdum.

Ediz, Atalay'a bir kez daha yumruk attıktan sonra doğrulup hiç sönmeyen bir öfkeyle ona baktı ve "Yaşa bununla!" diye bağırdı.

Atalay nefes almakta zorlanıyormuş gibi yattığı yerde yana dönüp öksürmeye devam etti, yüzü kan içindeydi. Bakışlarımız buluştuğunda Ediz onu öldürmemişti ama Atalay bana çoktan ölmüş gibi baktı.

Ediz arkasını dönüp elini çenesine götürdü ve sakalının üzerinden geçirip tekrar Atalay'a döndü. Karnına bir tekme indirdiğinde Atalay nefesi kesilmiş bir halde iki büklüm oldu.

Ediz onu tekrar yakasından kavradı ve ona bakmaya zorladı. Yüzü kan içindeki Atalay'ın, Ediz'e bakarken bilincini zar zor açık tuttuğunu görebiliyordum.

"Kim?" diye sordu Ediz. Atalay ona cevap bile veremeyecek haldeydi ama Ediz umursamadan, "Kim?" diye bağırdı. "Babamı kim öldürdü?"

"Bilmiyorum," dedi Atalay.

Ediz onu yakasından daha sert kavrayarak ayağa kaldırdı ve "Yalan söyleme lan bana!" diye bağırdı.

"Söyleyemem," dedi Atalay zar zor.

Ediz öfkeyle, "Kim?" diye sordu. Ardından bağırdı. "Kim?"

Atalay'ın gözleri Ediz'in omzunun üzerinden bana takıldı. Bakışlarında çaresizlik vardı. Hepimiz dipteydik ama sanki o düştüğü yerden başını kaldırmış, bana bakıyordu. Belki bana borçlu olduğunu düşündü, belki de Gece'nin de söylediği gibi bu, günahlarının kefaretiydi ama tekrar Ediz'e baktığında kim olduğunu söyleyeceğini biliyordum.

"Gökhan Sarıca," dedi.

Her yalanın sahibi gerçeğiydi.

Bazen bir yalan bütün yaşananları ele geçirirdi ve ortaya çıkan gerçek, sahibi olduğu yalanı yaşananlara terk edip giderdi.

İnsan, gerçeği ortaya çıkan bir yalana da sahip olamazdı.

Derin bir çaresizliğin ortasında kalırdı.

9. GERÇEKLERİN GÖLGESİ

Başlangıç ıssız ve karanlıktı.

Son ise her yerdeydi ama insan onunla sadece bir kere karşılaşırdı.

Başlangıçta olamayacak kadar aydınlıktaydım, sona yaklaşmış olsam bile henüz onunla tanışmamıştım. Elimi kaldırarak avucumu gökyüzüne doğru açtım ve iri kar tanelerinden biri yavaşça avucuma kondu. Parmaklarımı kapatarak hapsettiğim kar tanesi avucumu tekrar açtığımda orada değildi, onunla beraber aydınlık da gitti.

Karanlığın içindeydim.

Başlangıçta olamayacak kadar kalabalıktaydım, sona yaklaşmış olsam bile henüz onunla tanışmamıştım. Bir caddenin ortasında, yanımdan akıp giden insan selinin arasında kalmıştım. Kar yağıyordu. Arabalar kırmızı ışıkta durdu, yaya yolu insan adımlarıyla doldu. Ellerimi ceketimin cebine sokup yürümeye başladım. Kulaklarımda kışın sesi vardı.

Kaldırımın kenarında kestane satan yaşlı adam gözüme çarptı. Kavrulan kestanenin dumanı, kokusuyla beraber caddeye yayılıyordu. Yaşlı adam başını kaldırıp bana baktı, ben yanından geçip gidene kadar gözlerini yüzümden ayırmadı. Durup omzumun üzerinden ona baktım; uzun, dalgalı saçlarımın uçları sırtımda kaydı. İki parmağının ucunda tuttuğu sigarayı dudaklarına götürürken yaşlı adamın elleri titriyordu, kırışmış derisinin üzerinde lekeler vardı. Artık bana bakmıyordu.

Kaşlarımı çatarak yürümeye devam ettim ve caddenin sonunda, insanların arasında bir adamın dikildiğini gördüm. Uzun boyu ve dizlerine kadar inen siyah paltosuyla dikkat çekiyordu ama buna rağmen yanından geçen kimse onu görmüyor gibiydi. Ayağında siyah botlar vardı, bacakları hafifçe aralık duruyordu. Adımlarım yavaşladı.

Caddedeki insanlar arada onu görmemi engellese de tekrar görüş alanıma girdiğinde olduğu yerde duruyordu. Kaşlarımın arasındaki çukur derinleşti ama sakindim, ona doğru yürümeye devam ettim. İnsanlar yanımdan geçerken yüzümü izliyorlardı ama onlara aldırmayıp gözlerimi yolun ortasında duran adamdan ayırmadım. Ona yaklaştıkça kaşlarımın arasındaki çukur kayboldu.

"Ediz."

Başını hafifçe yana çevirdi, sesimi daha net duyabilmek için kulağını bana vermiş gibiydi. Ormanda, sessizliğin içinde bir çıtırtı duyan bir avcı gibi görünüyordu.

Cadde silinmeye başladı.

Gökyüzündeki karanlık her yere yayıldı; arabalar, insanlar, trafik lambaları yok oldu. Her yer simsiyah oldu ama hâlâ kar yağıyordu. Elimi kaldırarak avucumu açtım ve iri kar tanelerinden biri yavaşça avucuma kondu, oraya uzanıp yok oldu.

Başımı kaldırdığımda karanlık hâlâ oradaydı, kar durmuştu, Ediz yoktu.

Karanlığın içinde bir çift göz bana bakıyordu. Korkmadım, kaçmadım, savaşmadım. Sakin bir ifadeyle elimi yanıma indirdim ve Gökhan'a baktım. Korkutmadı, kovalamadı, saldırmadı. Sadece gözlerimin içine baktı. Başlangıçta olamayacak kadar uzaktaydım, son ise başlangıç kadar ıssız ve karanlıktı.

Gözlerim birden açıldı.

Korkuyla etrafıma baktığımda hâlâ karanlığın içindeydim ama bir rüyada değildim. Uygar'ın içeriden gelen sesini duyabiliyordum. Başımı yasladığım yastıkta yorgunlukla gözlerimi kapattım.

Kapalı gözlerimin ardında bu sefer Atalay'ı gördüm. Gözleri gözlerimdeydi ve bakışlarının ışığı sönmüştü. Burnunun ucundan damlayan kan ağır ağır yere düştü ve düştüğü yerde etrafa saçıldı.

Otelin çatısında yaşanan yüzleşmenin üzerinden günler geçmişti ama zaman yaşananları benden uzaklaştıramıyordu. Atalay'ın bakışlarını silemiyordu. Hislerimi köreltemiyordu.

Günlerdir uyuyordum.

Yeniden dağ evindeydik. Ediz gerçekleri öğrendikten sonra ne düşünmüştü bilmiyordum ama yolumuz yine buraya düşmüştü. Sanki

yollarımız hep bu eve düşecekti. Artık benim için bir kaçış yeri, bir sığınak gibiydi.

Odanın kapısının açıldığını duydum ama gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. Adım sesleri odanın içini sardı ve odaya giren kişi köşedeki tekli koltuğa oturdu. Onun Ediz olduğunu biliyordum.

Gözlerimi aralayarak ona baktım. Elinde viski kadehi vardı, şişeyi de koltuğun yanına, yere koymuştu. Karanlığa alışan gözlerim artık onu seçebiliyordu.

Sessizce, "Ediz," dedim.

"Buradayım güzelim."

"Bir gelişme var mı?"

"Yok," dedi. "Sen düşünme bunları."

Bu mümkün değildi. Otelde ve kitapçıda yaşananlar günlerdir haberlerdeydi. Atalay hastaneye kaldırılmıştı ama haberler onun hakkında sessizdi.

"Yaran nasıl?"

Ediz sessizce bana baktı ve "İyiyim, merak etme," dedi.

Gece yaşananlardan sonra Ediz'in yarasına tekrar müdahale etmek zorunda kalmıştı.

"Yanıma gelir misin?" diye sordum Ediz'e. Onun varlığına, kollarında olmaya ihtiyacım vardı. O kadar yorgundum ki uyuyarak geçecek gibi değildi, bu yorgunluğu sadece güven giderebilirdi.

Ediz viskisini içmeye devam ederek, "Artık yataktan çıkma vakti," dedi. "Kucağıma gel."

Benim için endişelendiğini biliyordum. Başım yastığın üstünde onu izledikten sonra yavaşça yataktan çıktım ve yanına gittim. Bir elini belime koyarak beni kucağına çekti. Kollarının arasına girdiğimde yüzümü boynunun girintisine yasladım ve kokusu ruhumu sardı.

Gözlerimi kapatıp bir elimi çenesine götürdüm ve kirli sakalı parmaklarıma battı.

"Çok yorgunum," dedim gözlerimi açmadan.

Dudaklarını başımın tepesine, saçlarıma bastırdı. "Hepsi geçecek güzelim."

Hafifçe başımı sallamakla yetindim. Onun dudaklarından dökülen her şeye başka hiçbir şeye inanmadığım kadar inanıyordum.

"Doğru mu söylüyordu?" diye sorduğumda Ediz başını hafifçe geri çekerek yüzüme baktı. Gözlerimi açıp gözlerine baktım. "Gökhan," dedim. "Doğru mu söylüyordu? Gerçekten babamın başka bir kadından olan çocuğu mu?"

Ediz elini başıma götürüp başımı omzuna yasladı ve yüzümü tekrar boynuna gömdü.

"Şimdi bunları düşünme," dedi.

Yüzümü boynundan kaldırmasam da, "Bilmek istiyorum," diye karşılık verdim.

Ediz viskisini içmeye devam edip bir süre sessizce düşündü.

"Gökhan'ın kim olduğunun peşine çok önce düşmüştüm," dedi. "Babanın da başka bir kadından çocuğu olduğunu biliyordum."

"Bu, Gökhan doğruyu mu söylüyor demek?" diye sordum.

"Evet," dedi Ediz. "Kitapçıda sana saldıran adam da o."

İçimde yaprak kıpırdamadı. Kardeş olduğumuzu öğrenmiştim ama Atalay'ın yaptıkları kalbimi paramparça ederken Gökhan'ın yaptıkları o parçaların üzerinden geçememişti.

"Bu zamana kadar hep saklandı," dedim. Ara sıra kendini gösteriyordu, gösterdiği kişi de ben oluyordum. O zamanlar bu yaptığına bir anlam veremiyordum ama şimdi her şey ortadaydı.

"Planı bu değildi," dedi Ediz burnunu saçlarımın üzerinde gezdirerek.

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Nereden biliyorsun?"

"Atalay'ın anlattıkları doğruysa ve o gece olaylar söylediği gibi yaşandıysa Gökhan, Atalay'ı suçlu gibi göstermek istemiş," dedi Ediz. "Belli ki hayatını mahvetmek istedi. Atalay'ın o gece bir çatışma çıktığını ve babamı öldürmek zorunda kaldığını söyleyeceğini hesaba katmamıştır."

Haklıydı. Yaşananlar Gökhan açısından bile kontrolden çıkmıştı.

"İntikam istiyor, çok belli," diye devam etti Ediz. "Bu zamana kadar hep izliyordu, ben de öyle yapardım. Atalay bir çatışma çıktığını söyleyerek bu işin içinden çıkmıştı ama bu sefer de hesap sormak için ben devreye girdim. Sonra seni alıkoydum. Gökhan muhtemelen hep peşimizdeydi, bizi hep izliyordu ama kendini göstermiyordu."

Geçmişe dönüp baktığımda Gökhan'ın hep hiç ummadığım anlarda ve yerlerde karşıma çıktığını hatırladım.

"Gökhan'ın babanla ne alıp veremediği var?" diye sordum.

Ediz kaşlarını çatarak, "Bilmiyorum," dedi.

Sessizlik çöktü. Ortaya çıkan gerçekler her sessizliğe sızıyordu. Atalay'ın kanlar içindeki yüzünü ve gözlerini hatırladım. Sonra babamın yüzü gözümün önüne geldi.

Ediz'e, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum ve "Öfkeli," dedi.

Onu anlıyordum. Belki de en iyi ben anlıyordum.

"Ne yaşandıysa bir yalan uğruna yaşandı," dedi. "Atalay haklıydı." Bir yalan uğruna yaşananlar, yaşanabilecek gerçekleri bizden çalmıştı.

Başımı boynundan çekip gözlerinin içine baktığımda Ediz çok yorgun görünüyordu.

"Hangi konuda?" diye sordum.

Atalay zihnimin içinde, "Yaptığın her şey boşunaydı," dedi. "Verdiğin tüm o zarar, almaya çalıştığın intikam ve kendininki de dâhil mahvettiğin hayatlarımız, hepsi boşunaydı."

Viskisinden bir yudum alırken dikkatle onu izledim ve konuşmasını sabırla bekledim ama hiçbir şey söylemedi. Viskiyi bitirip kadehi yavaşça yere koydu ve gözlerimin içine baktı. Elinin üst kısmını yanağımda yavaşça kaydırırken dikkatle beni izledi.

"Çok öfkeli hissediyorum," dedi ama sesi o kadar sakindi ki buna inanmak güçtü.

"*Öfke sadece onu gerçekten hissedenin anlayabileceği bir duygu.*"

Ben de bir elimi Ediz'in yüzüne götürdüm ve temasımla birlikte gözlerini kapattı. Ediz herkesle savaşıyordu, kendisiyle bile. Yaşadıklarıyla, yaşattıklarıyla savaşıyordu. Ne kadar yorgun olduğunu tahmin bile edemiyordum.

"Eskiden," dedi, "bu eve gelir, bu koltuğa otururdum. Uyuşana kadar içerdim ama şu kafam yine de susmazdı." Elini yüzündeki elimin üzerine koydu. "Artık sustu."

Gözlerimi şaşkınlıkla yüzünde gezdirdim. Dudaklarına, burnuna, kirpiklerine baktım ve gerçekliğine inanmaya çalıştım. Gerçekliğine inanamadığım bu adam, hayatımın merkezine öyle bir yerleşmişti ki bütün dengemi sarsmıştı.

Gözlerini açıp dikkatle gözlerimin içine baktı. Karanlığa rağmen bakışlarının yoğunluğunu görebiliyordum.

"Çok öfkeli hissediyorum Doğa." Sesi yine çok sakindi. Kelimeleri telaşsız, acele etmeden söylemişti.

Elimi yüzünde kaydırarak dudaklarına götürdüm ve avucum çenesine, parmaklarım dudaklarına dokundu. Ediz gözünü kırpmadan gözlerimin derinliklerine bakıyordu.

Parmaklarımı yavaşça dudaklarında gezdirdiğimde bakışları daha da yoğunlaştı.

"Seni özledim," dedim.

Oturduğu yerde yavaşça doğrulup yüzünü yüzüme yaklaştırırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Dudakları dudaklarıma yakın bir mesafede durduğunda diğer elini belime koydu.

Dudaklarındaki parmaklarımı sakallarının arasında gezdirip önce boynuna, oradan ensesine götürdüm. Ediz'in nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Nefesini takip eden dudakları dudaklarımla buluştuğunda ensesindeki elimi saçlarına kaydırdım.

Ediz ellerini belimden sırtıma kaydırdı ve öpüşmemiz anında derinleşti. Ellerini tişörtümün üzerinden kaldırmadan sırtıma kaydırdığı için tişörtüm de ellerini takip ederek yukarı sıyrılmıştı. Tenimde kayan kumaşın altından bacaklarım açığa çıktı.

Ediz bir elini bacaklarıma götürdü ve beni kendine doğru çekip kucağına yerleşmemi sağladı. Dilini ağzımda hissettiğimde boğuk bir sesle inledim ve belim ona doğru kıvrıldı.

Ediz yüzümü iki elinin arasına alarak dudaklarını dudaklarımdan çekti ve gözlerimin içine bakarak, "Sana asla doyamıyorum," dedi.

Elini sırtımdan çekmesiyle tenimde yeniden kayarak bacaklarımı kapatan tişörtümü bir çırpıda üzerimden çıkardı. Tişört karanlık odanın içinde yere yumuşak bir sesle düştü ve dağılan saçlarım çıplak omuzlarıma yayıldı.

Ediz'in kucağında sadece altımdaki iç çamaşırımla kalmıştım. O ise kıyafetleriyle duruyordu. Dikkatle bana baktı, pencereden sızan ay ışığı dışında oda tamamen karanlıktı. Işığın bir kısmı tenimin belli yerlerinde parlıyordu. Dağılan saçlarımın birkaç tutamı yüzümün önüne düşmüştü.

Ediz bir elini belimin yanına götürdü ve belimi sıkıca kavradı. Dudakları tekrar dudaklarımla buluştuğunda içeriden Uygar ve Gece'nin kendi aralarında konuştuklarını duydum. Normalde böyle bir

durumda utanacağımı düşünürdüm ama Ediz'in dudaklarına karşılık verirken onları umursayamadım.

Ediz'in burnundan sertçe verdiği nefesi inlemesiyle birlikte tenime çarptığında bir elimi ensesine, diğer elimi saçlarının arasına kaydırdım. Belimi hâlâ sıkıca kavrıyor olmasına karşılık ben de saçlarını kavradım. Saçını çekerek başını hafifçe geriye yatırmama izin verdi.

Diğer elini de belime götürdü ve iki elini birden belimden kalçama doğru tenimde kaydırdı. Kalçamı kavrayıp sertçe kendine doğru çekince bu ani hareketi beklemediğim için dudaklarımdan bir, "Ah!" yükseldi.

Bacaklarımın arasında onu hissettiğim sırada Ediz dudaklarını tekrar dudaklarımla buluşturdu. Elleriyle kalçama yön verince kucağında kalçamı hareket ettirmeye başladım ve dudaklarına doğru inledim.

Kalçam kucağında kıvrılırken onunla bu temasımın altında ona duyduğum ihtiyaç vardı. Yaşananlardan sonra sadece onun teninde, sesinde ve sıcaklığında dinlenebileceğimi hissediyordum. O benim için bir sığınaktı, hiç kaçamayacağım bir hayatın içinde saklanacağım kuytu bir köşe gibiydi. Onunlayken kimse bana dokunamaz, kimse bana ulaşamazdı. Yaşananlar bile... Oysa yaşananlardan sonra bu kendimi içine hapsettiğim bir düş gibiydi.

Birbirimize dokunarak, birbirimizi keşfederek yaşananlardan kaçtığımızı, birbirimize sığındığımızı biliyordum. Bu düşünceler içimdeki duyguları daha da yoğunlaştırırken Ediz dudaklarını dudaklarımdan çekip çeneme kaydırdı. Sakalları tenime batarken dudaklarım aralandı, sakallarının bıraktığı his bile içimdeki duyguları saldırganlaştırıyordu.

Ediz'in dudakları çenemden boynuma kaydı, boynumu öpmeye başladığında başımı hafifçe geriye attım. Uzun saçlarım başımı geriye atmamla birlikte belime dokunduğunda yine sadece Ediz'in varlığından ibarettim. Sadece onun nefesi, dokunuşları ve sıcaklığı vardı.

Dudaklarını boynumdan göğsüme kaydırdığında nefesimin keskin sesini duydum. Göğsümün ucunu dudaklarının arasına alırken onu izledim ve o da dudaklarını göğüslerimden ayırmadan karanlıkta simsiyah görünen yeşil gözlerini kaldırıp bana baktı.

Bakışlarındaki kontrolsüzlüğü görebiliyordum ve onun üzerinde böyle bir etkimin olması daha da yükseklere tırmanmama neden oldu. Ediz'le aramızda ilk önce ruhlarımızın, ardından kalplerimizin, zihnimizin ve en sonunda tenlerimizin anlaştığı bir dil vardı. Sanki bizi bir başkası da anlardı ama kimse birbirimizi anladığımız gibi anlayamazdı.

Ediz göğsümün ucunu dişlerinin arasına aldığında acı ve zevk karışımının neden olduğu bir inleme dudaklarımdan döküldü. Dudaklarını göğsümden çekip üzerindeki tişörtü hızlıca çıkardı. Ardından altındaki eşofmanı da çıkardığında birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk.

Bir elini enseme götürüp beni sertçe yüzüne doğru çekti ve "Sessiz ol," dedi. Diğer eli bacaklarımın arasına kaymış, iç çamaşırımı çıkarmadan kenara kaydırmıştı.

Parmaklarını bacaklarımın arasında yavaşça gezdirerek, "Güzel," dedi. "Islanmışsın."

Bir parmağını yavaşça içime soktuğunda gözlerini gözlerimden ayırmadı. Dudaklarım aralanırken bir parmağını daha içime soktu ve dudaklarım daha da aralandı. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki Ediz'in kalbimin sesini duyup duymadığını merak ettim.

Sabırsızlıkla, "Ediz," diye fısıldadım.

Bakışlarımı gözlerinden ayırıp eline baktığımda ensemi tutan parmakları sıkılaştı ve beni yeniden gözlerine bakmaya zorladı.

"Gözlerimin içine bak."

Parmaklarını içimde hareket ettirmeye devam ederken gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Seni istiyorum," dedim.

Bakışları vahşileşirken parmaklarını içimden yavaşça çıkarıp dudaklarıma götürdü. Parmakları yavaşça aralanan dudaklarımdan içeri kayarken dudaklarım parmaklarının çevresinde dolgunlaştı. Dilimi içgüdüsel olarak parmaklarının etrafında gezdirdim ve Ediz'in nefesi kesildi.

Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. Bakışları gitgide kararıyor, derinleşiyordu. Göz temasını kesmeden parmaklarını yavaşça ağzımdan çıkardı. Ardından dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp benimle derin bir şekilde öpüşmeye başladı.

Belimi kavrayıp beni kucağında hafifçe kaldırdı ve dudakları dudaklarımla dansına devam ederken Ediz'i birden içimde hissettim. Öpüştüğümüz için acı ve zevk dolu inlemem dudaklarında kayboldu.

Ediz belimi iki yanından kavrayarak beni kucağında hareket ettirmeye başladığında dudaklarını dudaklarımdan çekmişti ama gözlerini gözlerimden çekmedi.

Burada birbirimize karışmışken her şeyden uzaktık. Yaşananlardan, yaşanacaklardan ve bizi bekleyen bütün gerçeklerden uzaktık. Burada tek bir gerçek vardı ve o da birbirimizin varlığıydı.

Saçlarımın dibindeki ter pencereden sızan ışıkta parlıyor olmalıydı. İnlememek için alt dudağımı ısırdım ama bir süre sonra hissettiğim yoğunluk düşüncelerimi ele geçirdi.

Hafifçe inlemeye başladığımda Ediz'in gözlerinin içine bakıyordum ve o kadar terlemiştim ki bir ter damlası sırtımdan aşağıya süzüldü. Ediz her tepkimi gözünü kırpmadan izliyordu.

İnlemelerim yükseldiğinde Ediz dudaklarını dudaklarıma bastırarak sesleri dudaklarıyla boğuklaştırdı. Beni sertçe öperken dişleri alt dudağımı sıyırdı. Ellerimi sırtına, göğsüne koyduğumda onun teninde parlayan ter parmaklarıma bulaştı.

Dudaklarımı bıraktığında, "Ediz," dedim. Artık o kadar yükselmiştim ki Ediz'in varlığı bile bir histen ibaretti. Ediz hızlandıkça daha da yükseldim ve sonunda içimdeki his büyüyerek bütün vücudumu ele geçirdi.

Gözlerimin karıncalanmasına neden olan bu hisle dağıldım. Belim Ediz'e doğru kıvrıldığında terle ıslanan tenlerimiz birbirine dokundu. Kulaklarım çınlarken Ediz'e baktım.

Yüzünde bunun hoşuna gittiğini belli eden yayvan bir sırıtma vardı ama bakışları hâlâ karanlıktı.

Bakışlarındaki arzu içimdeki hislerin dağılmasına izin vermiyordu. Ben içimdeki hislerin yarattığı karmaşada kaybolurken Ediz beni kucağından indirmeden ayağa kalktı ve yatağa taşıdı.

Beni yatağa yatırdığında ilk önce saçlarım yatağa dokundu, ardından sırtımda kumaşın soğukluğunu hissettim. Ediz yatağın başında ayakta durarak bana baktığında, beklemenin getirdiği bir heyecan içime yayılıyordu.

Ediz yatağa çıkıp yavaşça üzerimde ilerledi ve dudakları dudaklarımla, teni tenimle buluştu. Ardından onu hissettim ve dudaklarımdan dökülen inleme yine Ediz'in dudaklarına hapsoldu.

Karnımın hemen altında bir his yeniden büyümeye başladığında bir elimi Ediz'in saçlarına götürdüm. Bedeninin üzerimdeki ağırlığını hissediyordum ve bu ağırlık hissi bile içimdeki duyguları güçlendiriyordu.

Ediz gözlerimin içine bakarak, "Sana asla doyamayacağım," dedi.

Dudaklarımın arasından çıkan yumuşak inlemelerle gözlerinin içine bakarken o da gözlerimin derinliklerine baktı. Hareketleri hızlandığında karnımın altındaki his büyüdü.

Ediz'in alnındaki ter damlayarak yüzüme düştüğü sırada gözlerinin içine kendimden geçmiş bir halde bakıyordum. Ediz hızını artırdı ve karnımın altında büyüyen his bütün vücuduma yayıldı.

Başımı geriye attığımda belim Ediz'e doğru kıvrıldı. Bütün bedenim kasılırken Ediz, "Siktir," dedi ve geri çekildi. Kulaklarım uğuldarken nefes nefese tavana bakıp kendime gelmeye çalıştım.

Sonunda başımı kaldırıp Ediz'e baktığımda gözlerimin içine baktığını gördüm. Ediz güldü ve "Güzel bir duşa ihtiyacın var," dedi.

Bir insanı sınırlarımın içine bu denli alacağımı tahmin edemezdim.

Uzandığım yerden Ediz'e baktım, yerdeki iç çamaşırını ve eşofmanını almış giyiyordu. Bense mayışmış ve yorulmuştum.

"Gece ve Uygar seslerimizi duymuş mudur?" diye sorduğumda Ediz'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Gülümsemesi kadar alaycı bir sesle, "Bunu çok umursuyor gibi görünmüyordun," dedi.

Utanarak, "Ediz," dedim ve alaycı gülümsemesi sırıtmaya dönüştü.

"Duymamışlardır," dedi içimi rahatlatmak için. "Utanma."

Ellerini terden ıslanmış saçlarına götürüp parmaklarını dağınık tutamların arasına daldırdı.

"Doğruca duşa," dedi başıyla banyoyu göstererek. "Ben de bir sigara içip geleceğim."

Yorgun argın yataktan kalkıp banyoya yöneldim. Saçlarım dağılmış ve kabarmıştı. Hiç oyalanmadan musluğu açıp suyun altına girdim ve gözlerimi kapatıp suyun başımdan aşağı akışını hissettim.

Su tenimden akıp giderken bir ağırlığım yok gibiydi. Sanki bütün yaşananlar düşüncelerimle birlikte zihnimin derinliklerine çekilmişti ve şimdilik beni rahat bırakıyorlardı. Suyun sıcaklığını düşürdüm ve soğuk su tenimi okşayarak akıp giderken daha da sakinleştim.

Yaşananlara sakin ve berrak bir zihinle bakmak daha kolaydı, karmaşadan uzaklaşınca neyi düşüneceğimi kendim seçebiliyordum. Aksi halde her şeye panik hâkim oluyordu ve bütün duygular, düşünceler birbirine karışıyordu.

Gökhan'ın yüzü gözümün önüne geldi. Ağaçların arasındaydık ve ona silah doğrultmuştum.

"Başından beri kendimi sana gösterdim," demişti, sesinde hayal kırıklığı vardı. "Seni yanıma çekmeye çalıştım ama sen o adamı seçtin."

Geçmişte dikkat etmediğim o hayal kırıklığı artık yanı başımdaydı. Aslında insanlar size bütün ipuçlarını veriyordu, zor olan onları görmekti. Bu hayal kırıklığı bana Gökhan'ın beni neden yanına çekmek istediğini sorgulattı.

Bu anıdan uzaklaşarak saçlarımı ve vücudumu yıkadım. Su tenimden akıp giderken yaşananları da beraberinde götüremedi. Havluyu alıp vücuduma sardım ve çıplak ayaklarım banyonun soğuk zeminine dokundu. Sakin adımlarla aynanın karşısına geçtiğimde sırtımda topladığım saçlarımdan zemine su damlıyordu.

Aynada gözlerime bakarken Ediz'in beni alıkoyduğu gün, kafenin tuvaletinde aynaya baktığım anı hatırladım. Her şey gibi bakışlarım da değişmeye başlamıştı. Gülüşüm bakışlarımı gizlemediği zamanlarda gözlerim sert ve soğuk oluyordu ama artık daha derin, daha kapalıydılar. Yorgunluğumu bile gizliyorlardı.

Banyonun kapısının açıldığını duydum ve gelenin Ediz olduğunu biliyordum. Bir süre sonra arkamda durdu, aynadan bana bakıyordu. Bakışlarımı aynadaki yansımada gözleriyle buluşturdum.

"Bundan sonrası yokuş aşağı yuvarlanıyormuşuz gibi olacak, değil mi?" diye sordum.

Bir elini omzuma koyup tenimi sakince okşadı. "Öyle görünüyor."

"Korkuyorum," dedim sessizce.

Yarın belirsizliklerle geliyordu. Öyle ki saniyeler bile belirsizlikle ilerliyordu. En karanlık gecenin içinde, hiçbir şeyin görünmediği bir ıssızlıkta yürüyorduk. Her an her şey olabilirdi ve bu korkutucuydu.

"Gün gelecek, yaşananlar patlak verecekti," dedi Ediz. "Bu başından beri belliydi. Korkma."

Ama ben başından beri belli olan bu gerçeğe hiç bakmadığım için hazırlıksızdım. Sonunun nasıl olacağını o kadar düşünmemiştim ki uzun zamandır içinde yaşadığım evin penceresinden yaklaşan fırtınaya bakıyor gibiydim. Artık kaçacak, saklanacak yerim yoktu. Bunun için çok geçti.

Ediz okşadığı omzuma dudaklarını bastırdı.

"Çok hazırlıksızım," dedim.

"Sen kendini koru," dedi Ediz. "Gerisini ben halledeceğim."

Halledebileceğini biliyordum ama Ediz'in bile engelleyemeyeceği durumlar, iyileştiremeyeceği yaralar vardı.

Ediz benden uzaklaşarak üzerindeki tişörtü çıkardı.

"Uygar ve Gece yemek yapmış," dedi. "Haydi git, midene biraz yemek girsin."

İştahım olmasa da başımı hafifçe salladım ve bakışlarımı aynadan çektim. Ona doğru döndüm ve Ediz banyo dolabından kendine havlu çıkarırken sırtındaki sargı bezine baktım. Ölümümü isteyen bir adamın sırtında beni ölümden kurtarmasının izi vardı.

Ayaklarımızın altından akıp bileklerimize dokunan zamanın içinde banyonun kapısına yöneldiğimde, yaşanacakların iyi bir yere gitmesini umut ediyordum ve bunun boş bir umut olduğunu, bir düş kurduğumu biliyordum.

Odaya geçip giyindim. Islak saçlarımın tişörtümü ıslatmasına aldırmadan odadan çıktığımda Gece ve Uygar televizyonun karşısında, koltukta oturuyordu. Uygar kolunu Gece'nin omzuna atmış, birasını içiyordu ve yaşananların içinde huzurlu görünen tek tablo buydu.

Gece'yle göz göze geldiğimizde Uygar hevesle, "Mutfakta yemek var Doğa," dedi. "Biz yaptık."

"Evet, biz yaptık," dedi Gece. "Bu işi Uygar'a bırakamazdım. O yüzden zehirlenmezsin, korkma."

Güldüm ama gülüşümün gözlerime ulaşmadığından emindim.

Mutfağa giderken, "Ellerinize sağlık," dedim. Uygar bana göz kırptı.

Mutfağa gidip tencerelerin kapaklarını açıp içlerine baktım. Çeşit çeşit yemekler yapmışlardı ve bunu sırf kafalarını dağıtmak için

yaptıklarını biliyordum. Dolaptan çıkardığım tabağa yemeklerden koydum, ardından bir kadeh alıp onu yemeklerin yanında duran şarapla doldurdum.

Bir elimde tabak, diğer elimde kadehle içeri döndüğümde masaya oturmak yerine orta sehpaya yöneldim. Altıma koltuk yastıklarından birini alıp yere oturduğumda televizyondaki ses dışında dağ evine sessizlik hâkimdi.

Çatalımı ete batırıp ağzıma götürdükten sonra kaşlarımı kaldırarak, "Lezzetli olmuş," dedim ama söylediğim gerçek olsa bile tepkim roldü. Yediklerimden keyif alabilecek durumda değildim.

"Çünkü benim elim değdi," dedi Uygar sırıtarak. "Afiyet olsun fıstık."

Gece gözlerini devirdi.

"Birazdan derbi başlayacak," dedi Uygar ve Gece yine gözlerini devirdi. Uygar ona bakarak, "Ne var?" diye sordu.

İkisi de yaşananları biliyordu ve yaşanmamış gibi davranıyordu. Bunu simsiyah olan hayatımızı biraz olsun renklendirmek ve bizi yaşananlardan uzaklaştırmak için yaptıklarını biliyordum.

"Gerçekten derbi mi izleyeceğiz?" diye sordu Gece.

Uygar çok önemli bir meseleden bahsediyormuş gibi, "Fenerbahçe'nin maçı," dedi. "Galatasaray'ı nasıl yendiğini görmem lazım."

"Rüyanda görürsün," dedim zoraki bir tebessümle. Oluşturdukları bu düşe uyum sağlıyordum.

"Aramızda Galatasaraylı var," dedi Uygar, bu çok büyük bir hainlikmiş gibi.

Gece başını iki yana sallayarak, "Ben de Galatasaraylıyım Uygar," dedi.

"Değilsin," dedi Uygar ve Gece güldü.

"Uygar'ın bana ne yaptığını biliyor musun Doğa?" diye sordu Gece, ben yemeğimi yerken. Soran gözlerle ona baktım. "Kredi kartımı Fenerbahçe'nin taraftar kartı yaptı. Kart hâlâ cüzdanımda duruyor."

Güldüm. Şarabımdan bir yudum almadan önce, "Erkekler," dedim.

O sırada Ediz odadan çıkınca Uygar önüne bir can simidi atılmış gibi Ediz'e baktı ve "Doğa Galatasaraylıymış," dedi.

Ediz kaşlarını kaldırarak, "Değil," dedi. Gece'yle aynı anda güldük.

"Derbi başlayacak birazdan," dedi Uygar. "Doğa diyor ki Fenerbahçe'nin Galatasaray'ı yendiğini rüyamda görürmüşüm."

Ediz kaşlarını daha da kaldırarak bana baktığında ağzımdaki lokmayı yutup şarabımdan içerek, "Hem de bu geceki rüyanda," dedim. Ediz güldü.

Elindeki havluyu tek eliyle saçlarında gezdirirken, "İzleyelim bakalım," dedi.

Bunu yapmayı hiç istemiyordum ve elimdeki çatalı tabağımda gezdirdim. Yine de ortamın havasını bozacak hiçbir şey söylemedim, hepimizin gerçeklerden uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Ediz yemeğimle oynadığımı anında fark etti.

Bir şey sezmesin diye çatalımı hızlıca ete batırdım ve çatalı ağzıma götürdüm.

"Ben biraları getireyim," dedi Uygar yerinden kalkarken. "Doğa, sen de ister misin?"

Kadehimi kaldırarak ona gösterdim. Uygar mutfağa gittiğinde Ediz de koltuğa oturdu ve arkasına yaslanarak ekrana baktı. Ardından yanındaki yastığı bana fırlattı ve yastık yumuşak bir şekilde bana çarptı. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Demek Galatasaray yenecek," dedi.

Hiç şüphe duymadan, "Evet," dedim ama kimin yendiği umurumda değildi.

"İddiaya girelim mi?" diye sordu.

Omuz silkerek, "Galatasaray yenerse bir gün boyunca istediğim her şeyi yaparsın," dedim. Hafifçe başını salladı.

"Fenerbahçe yenerse ben de sana istediğim her şeyi yaparım," dedi alaycı ve imalı bir gülümsemeyle. "Kabul mü?"

İrileşen gözlerle Ediz'e baktığımda Gece yüzünü buruşturdu ve "Ben buradayım," dedi.

Ediz ona aldırmadan bana, "Kabul mü?" diye sordu.

"Tamam," dedim kadehimi elime alarak. "Kabul."

Ediz dilinin ucunu üst dişlerine dokundurarak güldü. Bu imalı ve tehlikeliydi. Maç artık ilgimi çekmeye başlamıştı. Gergin bir halde şarabımdan büyük bir yudum aldım.

Uygar elinde bira şişeleriyle gelip Gece'ye ve Ediz'e birer şişe uzattı. Ardından koltuğa oturup yayıldı. Maçın gösterileceği kanalı açtığında tabağımı alıp ayağa kalktım.

Mutfağa yöneldiğim sırada Ediz, "Hiçbir şey yemedin," dedi.

"Doydum," dedim. Daha fazlasını midem kaldırmazdı. Ediz'in bakışlarından bu durumdan hoşnut olmadığını anladım ama bir şey söylemedi.

Mutfağa gittiğimde Uygar'ın, "Beğenmedi yemeği," dediğini duydum. "Bak, mesele benim yemeklerim değilmiş. Sen de o kadar iyi değilmişsin."

"Sus Uygar," dedi Gece.

İçeri döndüğümde, "Yemek çok güzeldi," dedim. "İştahım yok sadece."

Uygar, Gece'ye, "İyi bir aşçı yemeğe kattığı lezzetle olmayan iştahı bile açar," dedi. Gülüyordu.

"Uygar," dedi Gece ters bakışlarını ona çevirerek. Uygar ona aldırmadı ve sırıtarak birasından bir yudum daha aldı.

"Başlıyor," dedi Ediz ve bana bakarak elini yanındaki boşluğa vurdu. Kadehimi alıp yanına oturdum. "Sen de iyice alkolik oldun," diye takıldı bana.

"Şarabı sevdim," dedim ve şarabımdan bir yudum daha alırken kadehin üstünden Ediz'e baktım. Güldü ve bir kolunu arkamdan koltuğun üst kısmına uzattı.

Uygar, "Doğa'ya göster gününü Fenerbahçe," dedi ve birasını kadeh kaldırır gibi televizyona doğru uzattı. Ardından bana bakarak, "Üç Fenerbahçeli arasında tek Galatasaraylı olmak nasıl bir duygu Doğa?" diye sordu.

"İki," dedi Gece ama Uygar ona aldırmadı.

"Gece ve ben kazanacağız," dedim sırıtarak. Gece tokuşturmam için elini yumruk yaparak bana uzattı. Ben de yumruk yaptığım elimi onun yumruğuna vurdum.

Ediz gülerek, "Şu kadınlara bak," dedi.

Uygar da elini yumruk yaparak Ediz'e uzattı ve Ediz de onun yumruğuna vurdu.

"Bu gece üzüleceksiniz," dedi Uygar. Maç başlamıştı ve Uygar bunu söylerken gözlerini ekrandan ayırmamıştı.

Ediz'in kulağına eğilerek, sır verir gibi, "Ben maçtan anlamam," diye fısıldadım. Güldü ve arkamdan koltuğa uzattığı eliyle saçlarımı karıştırdı. Ardından beni kendine çektiğinde ona direnmedim ve başımı göğsüne yasladım.

Birasından bir yudum alıp maçı izlemeye başladı.

Maç benim için bir topun peşinde koşan bir sürü erkek ve onları izleyen bir stadyum dolusu insandan ibaretti. Bu konuda başka hiçbir bilgim yoktu, Galatasaray'ın kadrosunu ve başarılarını bile bilmezdim. Buna rağmen Ediz'le iddiaya girmiştim.

Ediz ve Uygar kendi aralarında maç ve oyuncular hakkında yorum yaparken bakışlarımı Ediz'e çevirip onu izledim. Sanki sıradan bir günde, normal bir anın içindeydik ve Ediz bu ana o kadar yakışmıştı ki bir süre gözlerimi ondan alamadım. Ardından Gece'nin bakışlarını üzerimde hissederek ona baktığımda dikkatle beni izlediğini gördüm.

Yakalanmışım gibi bakışlarımı kaçırıp ekrana çevirdiğimde Ediz ve Uygar aynı anda öyle büyük bir yaygara kopardı ki neredeyse yerimden sıçrıyordum.

Hiçbir şey anlamayarak Ediz'in kulağına eğilip, "Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Ofsayt," dedi Ediz.

Yüzüne boş boş baktım.

Uygar, "O tehlikeli soru geliyor," dedi ve güldü.

"Ofsayt ne?" diye sorduğumda Ediz de Uygar da gülmeye başladılar. Gece onların verdiği tepki karşısında gözlerini devirerek birasından bir yudum aldı.

Ağzının içinden, "Erkekler," dedi. "Boş ver Doğa."

"Bak, şu çizgiyi görüyor musun?" dedi Ediz parmağının ucuyla ekranı göstererek. Hafifçe başımı salladım. "Kaleci ile karşı takım arasında oyuncu yoksa ofsayt oluyor."

Gece bana doğru eğildi ve ekrana boş boş bakacağımı biliyormuş gibi sadece dudaklarını oynatarak, "Boş ver," dedi.

Tam o sırada Uygar küfrederek ayağa kalktı ve Ediz de küfretti. Uygar o kadar sinirlenmişti ki elindeki bira şişesini televizyona fırlatacak sandım. Gece oturduğu yerden Uygar'ın kolunu tutarak, "Otur Uygar," dedi.

"Senin gibi kalecinin..." dedi Uygar.

Gözlerini ekrana diken Ediz'in kulağına yaklaşarak, bilmeme rağmen, "Galatasaray gol attı, değil mi?" diye sordum. Bakışlarını bana çevirince susup göğsüne sindim ama sonra bakışlarımı kaldırıp gizlice Gece'ye baktım.

Birbirimize sırıttık.

"Hiçbir şey bilmeden iddiayı kazanırsan bozuşuruz," dedi Ediz.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ben Galatasaray'ı kurulduğu zamandan beri bilirim," dedim ve Ediz sinirli olmasına rağmen güldü.

"Galatasaray 1905 yılında kuruldu Doğa," dedi. "Sen daha portakalda vitamin bile değildin."

Uygar gülmeye başlamıştı.

Hoşnutsuz bir sesle, "Gıcık," dedim ama ben de eğleniyordum. Bu konuda bilgisiz olmaktan yana bir sorunum yoktu. Ediz yine saçlarımı karıştırdı.

Maçı anlamaya çalışmadan izlemeye devam ettim ve bir süre sonra bana da keyifli ve heyecanlı gelmeye başladı. Yaşananların ağırlığı hâlâ içimdeydi ama onları düşünmemi engelliyordu.

Fenerbahçe gol attığında Ediz ve Uygar o kadar gürültülü bir tepki verdiler ki hem gözlerim hem ağzım açık halde onlara bakakaldım. Gece bu hallerini biliyormuş gibi sakince birasını içmeye devam etti.

"Sana yeniden dikiş atmam Ediz," dedi ama Ediz onu duymadı bile. Koltukta öne eğilmiş, ekrana bakıyordu.

Gece'ye, "Futbolu bu kadar sevdiklerini bilmiyordum," dedim.

Sanki daha çok vaktimiz olacakmış gibi, "Alışırsın," dedi. O alışmıştı. "Ben de bu hallerini ilk gördüğümde senin gibiydim."

Maç Ediz ve Uygar'ın umduğu gibi ilerlemedi ve Galatasaray bir gol daha attı.

Olan bitenin farkında olmama rağmen yine Ediz'in kulağına dudaklarımı yaklaştırdım: "Şimdi Galatasaray yeniyor, değil mi?"

Ediz bakışlarını bana çevirdiğinde masum masum ona baktım.

"Anlamıyorum," dedim ama anladığımı çok iyi biliyordu. "Kim yeniyor şimdi?"

Ediz de kulağıma eğilip, "Seni altıma almayayım," diye fısıldadı.

Bakışlarından kaçmak için şarabımdan bir yudum aldım ve koltukta arkama yaslandım. Söylediği beni korkutmaktan çok, heyecanlandırmıştı ve böyle bir hissin varlığına alışmam zaman alacaktı.

"Galatasaray yeniyor," dedi Gece. Ardından Uygar'a baktı. "Tuttuğum takım yeniyor."

"Sen Fenerbahçelisin," dedi Uygar ve birasından bir yudum aldı. Ekrana öfkeli bakışlar atıyordu.

Doksan dakika tamamlandığında Galatasaray öndeydi ve maç uzatmalara gitti. Ediz ve Uygar o kadar büyük bir dikkatle ekrana kilitlenmişti ki dünyanın geri kalanını unutmuşlardı. Uzatmalarda kimse gol atamadı ve Galatasaray, Fenerbahçe'yi 2-1 yendi.

"Bu gece sana tatlı rüyalar Uygar," dedim ve Gece güldü.

Uygar kaşlarını çatarak suçu hakeme atmaya başlayınca Gece daha şiddetli güldü.

"Gerçekten suç hakemin," dedi Uygar onu ikna etmeye çalışarak.

Gece başını sallayarak, "Evet, eminim öyledir," dedi.

"Yenildik lan işte," dedi Ediz. O kabullenmişti ama Uygar hâlâ kabullenemiyordu. Kendine yeni bir bira almak için söylenerek mutfağa gitti.

"Bir gün boyunca istediğim her şeyi yapacaksın," diye hatırlattım Ediz'e.

Ediz derin bir nefes alarak, "Umarım isteklerin yatakta olur," deyince omzuna vurdum.

"İğrenç," dedi Gece. "Frijit oldum."

Uygar elinde yeni biralarla gelip şişeleri Gece'ye ve Ediz'e verdi, Ediz birasını açıp bana uzattı. "İçmek ister misin?"

Şişeyi elinden alıp biradan bir yudum içtikten sonra Ediz'e uzattım. Alkol zihnimi ve bedenimi biraz olsun sakinleştirmişti.

Uygar kumandayı eline alarak, "Ne yapsak, film mi izlesek?" diye sordu. Artık maçın lafını bile etmiyordu ama Fenerbahçe galip gelseydi bütün gece susmayacağından emindim.

"Benim işlerim var," dedi Ediz. "Siz izleyin."

"Benim de izleyesim yok," dedim. Filme dikkatimi verebileceğimden şüpheliydim ve Ediz'in ne işi olduğunu merak etmiştim. Ediz birasından büyük bir yudum alarak şişeyi bana uzattı. Şişeyi alıp biradan tekrar içtim.

"Biz izleyelim," dedi Gece. "Sonra uyuruz." Yaşananlardan bunaldığını ve uzak kalmak istediğini görebiliyordum.

Ediz, "Biz mutfağa geçelim Doğa," dedi ve ayağa kalktığında ona baktım. Ardından elimde bira şişesiyle mutfağa doğru yürüyen Ediz'i takip ettim. O sırada Uygar ve Gece hangi filmi izleyeceklerini tartışıyorlardı.

"Ne işin var?" diye sordum Ediz'e. Gerçek dünyaya geri döndüğümüzü biliyordum.

"Gökhan'ı araştırtıyorum," dedi Ediz. Mutfak masasında kapalı duran bilgisayarının başına geçti ve bilgisayarı açtı. Ben de yanındaki sandalyeye oturdum.

Tüm bunlardan kaçmak istesem de, "İşimize yarar bir şeyler buldun mu?" diye sordum.

"Gökhan'ın ailenizle hiçbir bağlantısı olmadığını düşünüyordum," dedi. "Öyle değilmiş." Bilgisayar ekranının ışığı yüzüne vurmuş ve yeşil gözlerini ortaya çıkarmıştı.

"Evet," dedim. "Gökhan bana babamın onu bir gölge gibi kullandığını söylemişti."

Ediz bakışlarını yüzüme çevirdi. "Gökhan'ın babamı öldürmesi için hiçbir sebebi olamaz, birbirlerini tanımıyorlardı bile."

Söylediklerine anlam veremeyerek ona baksam da geçen saniyeler söylediklerine anlam yükledi.

"Bunu babamın yaptırdığını düşünüyorsun," dedim. Ediz'in sessizliği beni onayladı. Mantığıma oturmadığı için kaşlarımı çattım. "Gökhan suçu Atalay'ın üzerine atmaya çalıştı. Babam bunu Atalay'a neden yapsın?"

Ediz yine sessizce yüzüme baktı. Bu sefer kuracağı cümlelerin kırıcı olacağını bildiğinden böyle yapmıştı ve niyetini anladım. Babam öyle seçimler yapmıştı ki bu seçimi de yapabilecek bir adam olduğunu biliyorduk.

"Babamın ölümünden sonra Gökhan ile Osman Güngör'ün bağlantısı kesilmiş," dedi Ediz. "Belki de gizlice görüşmeye devam ettiler, bilmiyorum."

"Bu soruların cevabını nasıl bulabiliriz?" diye sordum ama cevapları araştırmayla bulunamayacak sorularımızın olduğunu biliyordum.

Ediz gergin bir şekilde bilgisayar ekranına baktı. "Osman Güngör'le konuşarak bulabiliriz."

Çatıdaki rüzgârı hatırladım. Ediz'in eli Atalay'ın boğazındaydı ve Atalay ölüm ile yaşam arasında Ediz'e bakıyordu. Yüzü kan içindeyken bana bakışlarını, gözlerinden akan yaşları ve çaresizliğini hatırladım.

Bir yüzleşmeyi daha kaldırabilecek durumda olduğumu sanmıyordum.

"Başka yolu yok mu?" diye sordum.

Ediz gözlerimin içine bakarak, "Bulmaya çalışıyorum," dedi. Ne düşündüğümü ve ne hissettiğimi bildiğini biliyordum.

"Lütfen bul," dedim. Babam Atalay gibi değildi. Atalay'ın çok sessiz ve boyun eğen bir tarafı vardı ama babam çatışırdı. Ediz'le bir araya geldiklerinde birbirlerine gerçek silahlar çekerlerdi ve gecenin sonunda biri kaybederdi. Bu kaybın adı ölümdü.

Ediz masaya koyduğum biradan büyük bir yudum aldı. Düşündüğünü bakışlarından anlayabiliyordum.

Kaşlarını çatarak, "Diğer yol Gökhan'la konuşmak," dedi. "Sana açıkça söylüyorum Doğa: O adamla karşı karşıya geldiğimde onu yaşatmam."

Bu söylediğinin hislerimdeki yansıması büyük bir boşluktu.

"O adam seni öldürmeye çalıştı," dedi. "Babamı öldürdü ve ben dâhil herkesle kedinin fareyle oynadığı gibi oynadı."

Söylediklerine yorum yapmadım. "Beni neden öldürmek istemiş olabilir?"

"Bilmiyorum," dedi. "Belli ki başından beri peşimizde ve bunu yapmak için çok fırsatı oldu ama yapmadı. Bir insanı ve yaptıklarını anlamanın yolu onun gibi düşünmeye çalışmaktan geçer. Gökhan gibi düşünmeye çalışıyorum."

"Vardığın sonuç ne?" diye sordum.

"Vicdan azabı," dedi Ediz.

Kaşlarımı çatarak, "Beni vicdan azabı çektiği için mi öldürmek istedi?" diye sordum.

"Hayır. Atalay'ın artık gerçekleri itiraf edeceğinin farkındaydı. O gece sokakta hem ben vardım hem de Atalay vardı. İkimizin de tek ortak yanı sendin ve yaşananlar ortadaydı. Eğer o gece ölmüş

olsaydın ben de Atalay da büyük bir vicdan azabı çekecektik. Bizi senin üzerinden cezalandırmaya çalıştı."

Ediz birasından büyük bir yudum daha alıp şişeyi bana uzattı. Elinden şişeyi alıp dudaklarıma götürdüğümde benim aldığım yudum onunkinden çok daha ufaktı.

Birayı yudumlayıp, "Bu adam bu kadar zeki mi?" diye sordum.

"Akıllı ve fırsatçı," dedi. "Bu yaşananlar o planladığı için yaşanmıyor. Kimse planladığı için yaşanmıyor."

"Sence şimdi aklından ne geçiyor?" diye sordum ve bu sorunun cevabından korktuğumu fark ettim.

"Hepimizin aklından geçen," dedi Ediz. "Sonuna kadar gitmek. İşler bu aşamaya geldikten sonra kimse durmayacaktır."

Düşünceli gözlerle Ediz'e baktım.

"O zaman babanı öldürten babam mıydı?" diye sorduğumda, "Bilmiyorum," dedi. "Sebepleri var, bunu biliyorum. Babamı bir suçlu gibi gösteren de babandı."

Bu zamana kadar perdeleri kapalı bir sahneyi izliyormuşum gibi hissettim. Perdenin arkasında yaşananlarsa benim sandığımdan çok farklıydı ve artık perde açılıyordu.

"Eğer bunların arkasındaki kişi babansa, babanı Atalay'ın öldürmediği gerçeğini biliyor," dedim. Atalay'ın gözlerinden akan yaşları hatırlayınca içimde bir sızı oluştu.

"Şu hayatta öğrendiğim tek bir gerçek varsa o da şu: Kendi arkanı kollamak zorundasın. Yalnızsın. Kendini korumazsan kimse seni korumaz."

Bunu ona öğreten babamdı. Babam yaşananların yükünü acımasızca Atalay'ın sırtına bırakmıştı, Atalay ise o yükü benim omuzlarıma atmıştı. Bir babanın sevgisi ne kadar önemliydi.

"Evet," dedi Ediz. "Ç adam için üzülme Doğa." Onun Atalay için zerre kadar üzülmediğini görebiliyordum ama ben bunu Atalay'ın bana yaşattıklarına rağmen yapamıyordum.

Sessizce, "Elimde değil," dedim.

"O gece bahçede babamı ölü bulmuştu, suç onun üzerine kalmışken kendini kurtarmak için yaptığı seçimi anlıyorum," dedi Ediz. "Kafası bu kadar çalışan bir adam seni kurtarmak için de bir seçim

yapabilirdi. Hem seni hem kendini kurtarabilirdi. Senin yerine ben kin tutuyorum."

Bir küfür savurduktan sonra birasını yudumladı. Ediz'in kalbimi sevdiğini görebiliyordum ama o kalp bana zarar verdiğinde ondan nefret ediyordu.

Kinle, "Gebersin şerefsiz," dedi.

Yorum yapmadan sessizliğe büründüm.

Uygar içeriden, "Ediz!" diye seslendi.

"Film falan izlemeyeceğim," diye homurdandı Ediz.

"Haberleri görmen lazım," dedi Uygar ve Ediz'in bakışları anında değişti. İçimi bir korku kaplarken Ediz çoktan oturduğu yerden kalkmış, salona yönelmişti. Bense olduğum yerde durdum.

Haberlerde babamın yüzünü gördükten ve söylediklerini duyduktan sonra karşılaşacaklarımdan korkar olmuştum. Babamı açığa almışlardı ve bunun öfkesiyle yanıp tutuştuğunu biliyordum. Babamın öfkesi yıkıcıydı.

Karşılık verecekti.

Bira şişesini aldım ve bu sefer biradan büyük bir yudum içtim. Sanki içim kurumuştu ve ne kadar içersem içeyim yetmeyecekti. Bir kez daha içtim.

Artık yokuş aşağı yuvarlanmaya başlamıştık ve düşüşümüz her geçen saniye hızlanıyordu. Bundan sonra her şeyin devrilen domino taşları gibi birbirini takip ederek bir yıkıma doğru ilerleyeceğini biliyordum.

Kaçmayacağıma dair kendime verdiğim sözleri hatırlayıp yerimden kalktım ve adımlarım beni devrilen yeni domino taşına götürdü. Salona geçtiğimde Ediz'in koltuğa oturmuş, dikkatle ekrana baktığını gördüm; daha biraz önce oraya sıradan bir anı bırakmıştık.

Düş bitmişti.

Salonun içinde yürümeye başladığımda zihnimin içindeki ses, "Dağılmaya başlayan bir düşün ortasındasın ama gözlerin hâlâ açılmış değil," dedi. "Uyan."

Yavaş yavaş gözlerimin açıldığını biliyordum. Göreceklerimse hayatımın geri kalanını değiştirecekti.

Televizyonda babamın yüzünü göreceğimi düşünüyordum ama Ankara Emniyet Müdürlüğü'nün önünde duran ve karın altında, canlı

yayında konuşan spikeri gördüm. Esen rüzgârdan ve yüzüne çarpan kar tanelerinden dolayı gözlerini kısmıştı.

"...ifadesi alınmaya devam ediyor."

Olduğum yerde durup ekrana baktım.

"Atalay Güngör'ün yaptığı itiraf bütün polisleri harekete geçirdi," dedi spiker. "Levent Çağıran'ı kimin öldürdüğüyse bilinmiyor."

Zihnimin içindeki düşünceler uğuldamaya başladı. Atalay o gece yaşananları itiraf etmişti. Levent Çağıran'ı öldürenin kendisi olmadığını söylemişti.

Uygar'ın, "Siktir," dediğini duydum. Kimse bunu beklemiyordu.

"Neden şimdi?" diye sordu Gece.

Ediz gözlerini ekrandan ayırmadan, "Vicdanın yükü her şeyden ağırdır," dedi.

Uygar, Ediz'e baktı. "Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum." Ediz bütün dikkatini ekrana vermişti.

"Bu yaptığıyla kendini bitirdi," dedi Gece. Olaylar bu aşamaya gelmişken Atalay'ın neden bunu yaptığına anlam veremediğini görebiliyordum. Doğru olan bu olsa bile mantıklı olanın bu olmadığını düşünüyordu. Atalay'ın çoktan bittiğini bilmiyordu.

Uygar, "İçimdeki his hiç iyi değil," dedi.

"Atalay'a ne olacak?" diye sordum. İçimdeki parçaların ruhuma battığını hissediyordum. Herkesin bakışları bana çevrildiğinde çaresiz görünmemeye çalıştım.

"Delilleri karartma, cinayeti örtbas etme ve görevi kötüye kullanmadan ceza alacak," dedi Ediz. "Katili koruduğu şüphesini üzerine çekecek. Atalay'ın mesleki hayatı bitti, artık polis olamaz."

Üzüntümü saklamam çok zordu. Tüm bu yaşananların sebebi neydi bilmiyordum ama aklımda tek bir soru dönüyordu: *Değer miydi?*

Hiçbir sebep hepimizin hayatının mahvolmasına yetecek kadar güçlü olamazdı.

"Muhtemelen hapis cezasına çarptırılacak," dedi Ediz.

Annemi düşündüm ve kalbim sıkıştı. İki çocuğunun da hayatı mahvolmuştu ve artık yanında değildiler. Hiçbir anne bunu hak etmezdi.

O sırada ekranda Atalay'ı gördüm, yanında iki polisle beraber elleri kelepçelenmiş bir halde merdivenden iniyordu. Muhabir kar

yağışı altında hızla yanlarına gitmeye başlayınca kameraman da kamerayı sarsarak koşup onu takip etti.

Spiker mikrofonu Atalay'a uzatarak, "Levent Çağıran'ı öldürmediğiniz doğru mu?" diye sordu.

Atalay önce mikrofona, ardından adama baktı ama yüzünü hiç kameraya çevirmedi. Yüzü Ediz'in darbeleri yüzünden morluklar ve yaralarla doluydu.

"Doğru," dedi ve sonrasında sorulan hiçbir soruya yanıt vermeden polislerin onu ekip arabasına götürmesine izin verdi. Arabaya bineceği sırada durdu ve muhabire baktı. Muhabir denizde balık yakalamış gibi mikrofonu hızla ona uzattı.

"Babam yalan söylüyor," dedi Atalay birden ve şaşkınlıkla ekrana baktım. Atalay'ın bu hayatta herkesten çok önem verdiği insan babamdı ve şimdi ona mı başkaldırıyordu? "Kardeşim Doğa Güngör suçlu değil. Ediz Çağıran tarafından kaçırıldı, yanında kendi iradesiyle değil, tehdit ve şantajla duruyor."

Ben gözlerim irileşmiş bir halde ekrana bakarken Ediz, "Kedi olalı bir fare tuttun puşt," dedi.

Sanki kalbim incecik bir camdandı ve Atalay oraya ufak bir dokunuş yapmıştı. Kalbim paramparçaydı. Hayatım boyunca ilk defa Atalay'ın arkamı kolladığını, beni koruduğunu görüyordum.

"İnanamıyorum," dedi Gece. "Bunu söylediğim için üzgünüm Doğa ama bu bir aile trajedisi."

Haklıydı, söyleyecek tek kelimem yoktu. Tüm bu olanlar yıllarca ev dediğimiz o duvarların arasında gizlice yaşanan bir trajedinin ortaya serilişiydi. Bir aile olmadığımızın resmîleşmesiydi.

"Geç kalınmış bir karar," dedi Uygar sessizce. Sesi yeterince yüksek çıkmazsa beni daha az kıracağını düşünüyor, belki de umut ediyordu. "Çok yazık."

Ediz, Uygar ve Gece'nin yorumlarından rahatsızlık duymuş olmalıydı ki durumu normalleştirmeye çalışarak, "Her şey başından beri ortadaydı," dedi. Daha fazla kırılmamı istemediğini biliyordum. "Bunu yeni fark etmiş gibi tepkiler verip canımı sıkmayın."

Gece de Uygar da sustu. Bunun çok hassas bir konu olduğunun farkındaydılar.

"Hâlâ bütün kanıtlar katilin Atalay olduğunu gösteriyor," dedi Gece konuyu değiştirerek. Ben ekrana bakıyor, Atalay'ın polis arabasına bindirilmesini izliyordum. "Bu işin içinden suçu üstleniyorum diyerek sıyrılamaz," diye devam etti.

Ediz başını sallayarak, "Bu, Atalay'ın sorunu, bizi ilgilendirmez," dedi.

"Suçun Atalay'ın üzerinden kalkması bizim de işimize gelmez mi?" diye sordu Uygar.

"Hayır," dedi Ediz. "Zaten babamı öldürenin Gökhan olduğunu biliyoruz. Neden Atalay'ı kurtarayım?"

Ediz'in kini ve öfkesi çok büyüktü. Onu anlamadığımı söyleyemezdim.

"Katilin kim olduğunu söylememesi çok ilginç değil mi?" diye sordu Gece. "Atalay katilin kim olduğunu biliyor ama belli ki sadece kendisinin yapmadığını ve tuzağa düşürüldüğünü söylemiş."

"Muhtemelen tehdit ediliyor," dedi Ediz ve bu, içime bir korkunun düşmesine neden oldu. Ben burada Ediz'in yanındaydım ama annem evde yalnızdı.

Korkuyla, "Annemle tehdit etmemiştir, değil mi?" diye sordum.

Ediz bana baktı. "Bilmiyorum."

"Annem olmaz," dedim ve bu konunun benim için ne kadar hassas olduğunu fark ettim. Anneme zarar vermesine dayanamazdım. Düşüncesi bile beni öyle derin ve karanlık bir acının içine çekiyordu ki Ediz'in taşıdığı öfkeyle o zaman tanıştım.

"Kimseye zarar veremeden onu bulacağız Doğa," dedi Ediz, içimi rahatlatmak istercesine. "Atalay her neyle tehdit ediliyorsa bunun yaşanmaması için onun adını vermedi zaten."

Korku bir kere içime düşmüştü.

"O gece ne yaşandığını öğrenmek için babamla konuşalım," dedim. Paniklemeye başlamıştım. "Ben konuşayım."

"Olmaz," dedi Ediz kesin bir dille. Gözlerinin içine baktım.

Ediz yavaşça oturduğu yerden kalkarak, "Biz Doğa'yla hava alalım," dedi. Ardından yanımdan geçerken gözlerimin içine baktı. "Bira alıp geliyorum."

Hiçbir şey söylemedim. Ediz mutfağa yöneldiğinde Uygar bana baktı.

"Tüm bunları çözeceğiz Doğa," dedi ama ben korkuyla, "Annem olmaz," dedim.

"Böyle bir tehdit var mı onu bile bilmiyoruz," dedi Gece. "Paniğe kapılman hiçbir işe yaramaz. Sakin kalmalısın."

Ediz elinde iki bira şişesiyle yanıma gelerek bir elini belime koydu ve beni yönlendirdi. Beraber dağ evinin kapısına yöneldiğimizde Ediz askıdan bir ceket alıp omzuma koydu. Ardından kendi üstüne de bir ceket giyip geçmem kapıyı için açtı.

Gecenin soğuğu yüzüme çarparken dışarı çıktım ve önümüzde uzanan karanlığa baktım. Kar yağıyordu. Ediz kapının önündeki ışığı açıp yanıma geldi ve elindeki bira şişesinin ucuyla basamakları gösterdi. "Otur."

Bana uzattığı birayı alarak söylediğini yaptım. Bira şişesini bacaklarımın arasında iki elimle tutuyordum ve irileşen göz bebeklerimle karanlığın içinde silüetleri görünen ağaçlara bakıyordum.

Ediz de yanıma oturdu. Birasını açıp yanına koyduktan sonra benim şişemi de elimden alıp açtı ve tekrar bana uzattı.

"İç," dedi.

"Korkuyorum," dediğimde, "Biliyorum," dedi. "İç."

Elimdeki şişeye baktıktan sonra şişeyi dudaklarıma götürdüm ve birayı yavaşça içtim.

"Sana söylediklerimi hatırlıyor musun?" diye sordu Ediz kendi birasından içtikten sonra. "Korku hakkında olanı?"

Başımı hafifçe sallayarak, "Korku, eğer onu kontrol edersen tehlikelere karşı uyanık kalman ve savaşman için bir motivasyondur," dedim. "Eğer korku seni kontrol ederse bir kelepçeye dönüşür, seni kısıtlar ve kararları veren o olur."

"Güzel," dedi Ediz. "Korkunu kontrol altına almazsan olacak olan bu. Paniklersen fevrileşirsin ve yanlış kararlar alırsın."

Sessizce biramdan içtim. Haklı olduğunu biliyordum çünkü paniklemiştim ve düşünmeden hareket etmeye çok müsaittim. Arabaya atlayıp annemin yanına gitme dürtüsüyle doluydum.

Soğuk ve temiz hava burnumdan içeri girip beni sakinleştirirken biramı içmeye devam ettim. Ediz de sessiz kalarak bana zaman tanıdı.

"Daha iyi misin?" diye sordu.

Hafifçe başımı sallayarak, "İyiyim," dedim. En azından beni ele geçiren paniğin şiddeti azalmıştı.

"Bu sadece bir tahmin Doğa," dedi Ediz. "Neler yaşandığını bilmiyoruz. Eğer tahminimiz doğruysa sana söz veriyorum, annene zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

Biradan bir yudum daha aldığımda, "Yavaş iç," dedi.

"Hayat çok tuhaf," dedim. "Anlamadıklarını karşına çıkarıp seni onları anlamaya mecbur bırakıyor."

Daha çok kendimle konuşuyordum ama Ediz, "Neden öyle söyledin?" diye sordu. Ona baktım ve iri kar tanelerinin dağınık saçlarının arasına tutunduğunu gördüm.

"Gökhan anneme zarar verirse ondan onu öldürmek isteyecek kadar nefret ederim," dedim. "Ne hissettiğini anladım."

"Kimseyi öldürmüyorsun Doğa," dedi ciddi bir sesle. "Annene de bir zarar gelmeyecek. Bunları düşünme."

Elimde değildi. Düşüncelerimi susturamasam da kelimeleri susturdum ve sessizliğe gömüldüm.

"Gökhan'ı bulacağız," dedi. "Yaptığı, yaşattığı her şeyin hesabını verecek. Bana güven."

"Ya biz onu bulmadan önce değer verdiğim bir insana zarar verirse?" diye sordum. Ediz'e de zarar verirse ne olacaktı?

Ediz bana, "*Bir insanı sevdiğinde korkuyorsun,*" demişti. Ne kadar haklıydı.

"Bak bana," dedi Ediz ama ona bakmadım. Elini çeneme götürüp yüzümü kendine çevirdi ve tekrar, "Bak bana," dedi. "Onu bulacağız."

Gözünü bile kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu ve bakışlarındaki sarsılmaz güven içimi sarıyordu. Tereddütsüzlüğü benim de içimi ferahlatırken üzerimdeki etkisini biliyormuş gibi gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Sonunda elini çekip birasından içtiğinde yaşananlardan dolayı gergin olduğunu biliyordum ama bunu çok iyi kontrol ediyordu. Hayranlıkla onun bu kontrolünü izledim ve kendi iplerimi elime aldım.

"Senin de dediğin gibi yokuş aşağı yuvarlanmaya başladık," dedi. "Artık yaşananların arasında durup dinlenemeyeceğiz. Bu anın tadını çıkar."

Birasından bir yudum daha aldı ve ben de kendi biramdan içtim.

"Beni buraya getirdiğin günü hatırlıyor musun?" diye sordum.

Başını hafifçe salladı. "Sabah olmak üzereydi."

"O gece her şeyin ne kadar başındaymışız," dedim.

Ediz dirseklerini dizlerine yaslamıştı ve bira şişesini ucundan tutmuştu.

"Çok şey yaşadık," diye onayladı.

"Bana arabanın anahtarını verdiğinde gidecektim aslında," dedim. "Arabaya binmiştim ama bir fotoğraf buldum."

"Ne fotoğrafı?"

"Babanla senin fotoğrafın. Bu dağ evinin önünde, hemen önümüzde çekilmişti." Çenemle fotoğrafın çekildiği yeri gösterdim. "Fotoğrafta gördüğüm adam sendin ama senden çok farklıydı."

Ediz, "Benim hayatımın da iyi olduğu bir dönem vardı," deyince merakla ona baktım. "Babamla hep bir çatışma halindeydik ama ben büyüdükçe, belki de babam yaşlandıkça bazı şeyler değişmişti."

"O ölmeden önce aranız iyi miydi?" diye sordum.

"İyi derken neyi kastettiğine göre değişir," dedi. "Bana içini açmaya başlamıştı. Bunu eskiden de yapardı ama suçlamak için yapardı. Artık onu anlamam için yapıyor gibiydi."

"Anladın mı peki?"

"Bilmem," dedi umursamaz bir sesle ve birasından içti. "İnsan gerçekten yaşamadığını, hissetmediğini anlayıp anlamadığından emin olamıyor. Onun yaşadıklarını yaşasaydım belki onu anladığımı söyleyebilirdim."

Sessizce ona baktım, sonra bakışlarımı elimdeki bira şişesine çevirdim. Şişeyi dudaklarıma götürüp biradan bir yudum alırken alkole alışmaya başlamıştım.

"Babam derin konuşmalar yapmayı severdi," dedi Ediz. "Şu an gökyüzü kapalı, yıldızlar görünmüyor ama bir gece bana yıldızları göstermişti. Çok uzakta oldukları için yaydıkları ışık bize onlar öldükten sonra ulaşıyormuş ve biz gökyüzünde geçmişi görüyormuşuz." Hiçbir yıldızın parlamadığı gökyüzüne baktı. "Bir gün beni anlayacaksın ama ben çoktan ölmüş olacağım, demişti. Haklı çıktı. En azından öleceği konusunda."

"Sence babanı anlamak istiyor musun?" diye sorduğumda bakışlarını bana çevirdi. Uzun uzun gözlerime bakınca, "Anlamak insanı affetmeye zorluyor," dedim.

"Doğru," dedi.

Bu konuya girmekten çekinsem de alkolün de etkisiyle düşüncelerimi kendime saklayamadım. "Bence sen babanın yaptığı seçimleri yapmazdın."

"Bilemezsin," dedi.

"Senden çok iyi bir baba olur Ediz," dedim. "Bir çocuğu cezalandırmazsın."

Yine, "Bilemezsin," dedi.

Aklından geçenlerden rahatsız olarak kaşlarını çattı ve birasından büyük bir yudum aldı.

"Sen ne zaman regl olacaksın?" diye sordu birden.

İçinde bulunduğumuz şartlarda bunu takip etmem zordu. "Bilmiyorum," dedim.

Kaşlarını daha da çattı.

"Hamile kalmayacağım," dedim sakin bir sesle.

"Bunu takip et," dedi. "Ben de edeceğim. Öyle bir durum olursa bir doktor ayarlayacağım."

"Öyle bir durum olmayacak," dedim. Benim içim rahattı ama biz emin olana kadar bu konunun Ediz'in içini kemireceğini biliyordum.

Ediz alaycı bir sesle, "Regl olup başıma bela olmanı bekleyeceğimi düşünmezdim," deyince güldüm.

"Bunu ilk kez yaşadığımızda internetten araştırma yapmıştın," dedim ona takılarak.

"Evet," dedi. "Sözde seni kaçırdık, intikam istiyoruz. Dengeni bozduğunun farkına varman güzel."

Gülerek birasından içtim.

"Senin dengesizliğin benim de dengemi bozdu," dedim.

Alaycı gülümsemesi büyürken bana baktı ve imalı bir tavırla, "Sadece dengesizliğim mi dengeni bozdu?" diye sordu.

"Uzun zamandır egonla karşılaşmıyordum," dedim kaşlarını kaldırarak. "Kayboldu, beni unuttu sanıyordum. Hoş geldi."

Alaycı gülümsemesi sırıtmaya dönüşürken Ediz birasından kalanı içti. Havada asılı duran gerginlik dağılmıştı. Yavaşça ayağa kalkarak bir elini bana uzattı. Önce uzattığı eline, sonra ona baktım.

"Haydi," dedi başıyla içeriyi göstererek. "Hava soğuk."

Uzattığı eline elimi koyduğumda beni sıkıca tuttu ve ayağa kaldırdı. Kalan biramı göstererek, "Bunu da sen içer misin?" dedim. Alkole alışmıştım ama bu kadar içmeye alışık değildim.

Dağ evinin kapısını açarken, "İçerim," dedi ve geçmem için kapıyı açık bıraktı.

İçeri girdiğimizde hemen peşimden geliyordu. Uygar ve Gece'nin bir film açtıklarını ve koltuğa uzanıp birbirlerine sarıldıklarını gördüm. Yaşananların konusu kapanmıştı.

Elimdeki birayı Ediz'e verdim ve sessizce, "Yatağa geçelim mi?" diye sordum ama sonra sorduğum sorunun çok yanlış bir yere çekileceğini fark edip kızardım.

"Geçelim," dedi Ediz imalı bir gülüşle.

"Uzanmak için," dedim. "Yorgun hissediyorum."

Alaycı bir tavırla, "Başladı başım ağrıyor demelere," diye söylendi.

"Ediz," dedim. Sırıttı.

"Sen odaya geç, ben geliyorum," dedi bir elini omzuma koyarak ve yanımdan geçip mutfağa yöneldi.

Uygar ve Gece'ye, "İyi geceler," dedim. Uygar uzandığı yerden elini kaldırıp, "İyi geceler," dedi. Gece gözlerini ekrandan ayırmadan bana el salladı.

Odaya geçtiğimde ışığı açmadım ve üzerimdeki ceketi bir kenara bırakıp yatağa gittim. Yatağa yüzüstü uzanıp başımı yastığa koyduğumda uykum yoktu ama yorgun hissediyordum. Ayrıca içimden bir his bana huzursuzluğumun içindeki bu huzuru bile bir daha bulamayacağımı söylüyordu.

Uygar ve Gece'nin izlediği filmden gelen sesleri dinleyerek gözlerimi odanın kenarındaki pencereden dışarı diktim.

Odanın kapısı açıldığında salonun ışığı içeri sızdı ama Ediz kapıyı kapattı. Üstündeki tişörtü çıkarıp o da yüzüstü yatağa uzanınca bakışlarım sırtındaki sargı bezine kaydı. Yarası kanamıştı.

Ediz karanlığın içinde gözlerimin içine bakarken bir elimi sırtına götürdüm ve yaranın çevresine dokunarak, "Acıyor mu?" diye sordum.

"Hayır," dedi. Acısaydı da umursamazdı.

"Atalay gerçekten hapse mi girecek?" diye sordum.

"Evet," dedi.

Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Yıllarca yaşadığım o evde ilk önce benim odam sessiz kalmıştı. Şimdi Atalay'ın odasında da kimse olmayacaktı. Sabahları uyanmamı, okula gitmemi, yemek masalarını düşündüğümde bambaşka bir hayatı düşünüyor gibiydim.

Her şey geri dönüşü olmayacak şekilde değişmişti.

"Yaklaş bana," dedi Ediz. Yatakta yavaşça ona sokuldum ve biraz daha aşağı kayarak dudaklarımı koluna bastırdım, yüzümü gömdüm.

Ediz'in gözlerini kapattığını görmesem de biliyordum.

"Bu hiç tanımadığım bir duygu," dediğinde neden bahsettiğini anlamadım. Koluna sarılıp ben de gözlerimi kapattım.

Sessizce, "Hangi duygudan bahsediyorsun?" diye sordum.

"Huzur," dedi. Kalbime dokundu.

Derin bir sessizliğin ardından, "Hiç hissetmemişim," diye devam etti.

Gözlerimi açmadan tekrar kolunu öptüm.

"Çok garip," dedi. "Belki de buna benzer bir duyguyu çocukken hissetmiştim. Babam beni kapının önüne bıraktığında, soğuktan ölmek üzereyken. Annemi görmüştüm, belki de hayal etmiştim, bilmiyorum."

Söyledikleri beni o kadar etkiledi ki tüylerim diken diken oldu. Başka bir kalbin hissettiğini insanın kendi kalbinde hissetmesi nasıl mümkün olabilirdi?

"O zaman hissetmiştim," dedi.

Sanki Ediz'in içindeki boşluklara sızıyor, eksiklerini tamamlıyordum. Onu tamamlarken ben de tamamlanıyordum.

"Bana söz ver," dedi. "Bir daha kalbini kırmama izin vermeyeceksin. Bana söz ver."

Derin bir sessizliğin ardından, "Söz veriyorum," dedim.

"Bu sözü unutma," dedi. "Verdiğin söz kolay bir söz değil."

Bunun ne kadar farkında olduğumu bilmiyordum çünkü yaşanabilecek bütün senaryolar için verilmiş bir sözdü bu.

Belli belirsiz bir sesle, düşüncelerimin içinde dalgınca, "Unutmam," dedim.

Belki de verdiğim sözü hiç tutamayacaktım ama Ediz bana güvendi. Verdiğim söze inandı.

"Güzel," dedi. "Güçlü ol Doğa, en çok da kendi kalbin ve hissettiklerin karşısında. İnsanı her şeyden çok güçsüz düşüren onlardır."

Haklıydı. Sessizce iç geçirdiğimde Ediz'in teninin kokusu içime doldu.

"Biliyorum," dedim. Hayatım boyunca bunu deneyimlemiştim.

Ediz uykulu bir sesle, "Uyuyacağım," dedi.

Başımı kaldırarak omzuna da dudaklarımı bastırdım. "Burada olacağım."

"Biliyorum," dedi. "Hep buradaydın."

Buna hâlâ inanamıyormuş gibiydi. Ne yaşanırsa yaşansın birinin onu terk etmemesine dair güçlü bir arzusu olduğunu o zaman fark ettim. Aslında kendi içinde ne kadar yalnız olduğunu, hiç görülmediğini o zaman anladım.

Nefesi derinleştiğinde Ediz uykuya dalmıştı.

Neredeyse fısıldayarak, "Güzel bir rüya gör Ediz," dedim. Keşke o güzel rüyayı zihnine çizebilseydim.

Ben de gözlerimi kapattım ama o kadar çok uyumuştum ki hiç uykum yoktu. Onun nefesinin sesini dinleyerek teninin sıcaklığına sığındım. Uzun zamandır hiçbir yere ait olmadığımı, aidiyet duygusunu hissedince anladım.

Saniyeler dakikaları kovaladı. Dakikalar büyüdü, saatlere dönüştü. Yatakta, onun yanında öylece uzanmaktan hiç sıkılmadım. Yüzünü ne kadar izlersem izleyeyim yetmeyecek gibiydi, sanki hiç durmadan başka bir ayrıntı bulacaktım.

Ediz uyurken o kadar masum görünüyordu ki buna belki de her seferinde şaşıracaktım.

Uykunun mahmurluğu zihnimi yavaşça ele geçirdiğinde kendimi yatağa karışıyormuş gibi hissettim ve tam uykuya dalacakken Ediz'in telefonunun sesi beni içine düşmeye başladığım bilinçsizlikten çıkardı.

Başımı kaldırıp Ediz'e baktım, kaşları çatılmıştı ama uykusu dağılmamıştı. Onu ilk defa bu kadar derin bir uykuda görüyordum.

Hızlıca uzanıp telefonu aldım ve sesini kapattım. Arayan Hakan'dı.

Sonra gözüm saate takıldı. Zaman sabahın içinde ilerliyordu. Saat 03.41'di.

Bu saatte gelen aramanın bir tehlike çanı olduğunu biliyordum. Dudaklarımı Ediz'in yanağına bastırdığımda kirli sakalı tenime battı. Gelen çağrıya bakarken sessizce Ediz'in uykusunun yeniden derinleşmesini bekledim.

Yataktan kalkıp dağ evinin sessizliğiyle uyumlu adımlar atarak odadan çıktım. Salon karanlıktı. Gece ve Uygar filmi çoktan bitirmiş, uyumuşlardı. Yavaşça odanın kapısını kapattığımda bir elim kapı kulpunun üzerinde, dağ evinin karanlığına baktım.

Elimdeki telefonun ekranı yeni bir aramayla aydınlandı. Arayan yine Hakan'dı.

Sırtımı kapalı kapıya yaslayarak gözlerimi kapattım. Sanki zaman bir mayın tarlasıydı ve geçen her dakikada mayınların hepsi birer birer patlayacaktı. Bundan sonrasının felaket olacağını biliyordum. Felaketin ayak seslerini artık yanı başımda duyuyordum.

Çağrı sonlandı ve ekran yeni bir çağrıyla yeniden aydınlandı.

Acele etmeden mutfağa gittim, el yordamıyla elektrik düğmesini buldum ve ışığı açtım. Mutfağı aydınlatan ışık gözlerimi aldı. O kadar korkuyordum ki elim düğmenin üzerinde bir süre öylece durdum ve gözlerimin ışığa alışmasını bekledim.

Sonunda elimdeki telefona baktığımda Hakan dördüncü kez arıyordu.

Sırtımı mutfağın duvarına yaslayarak telefonu açtım ve kulağıma götürdüm.

Hakan telaşla, "Ediz Bey?" dedi. Bu telaşı sakinlikle karşıladım. Biliyordum, artık pencereden izlediğim o kasırga yakıp yıkarak gelmişti ve önüne geleni içine çekip yok edecekti.

Sakince, "Benim Hakan," dedim. "Doğa."

"Telefonu Ediz Bey'e verebilir misiniz?" dedi.

"Uyuyor," dedim. Yeterli bir yanıt değildi ama Ediz'in bu şekilde uyanmasını istemiyordum. "Neler oluyor?" diye sordum.

Hattın diğer ucuna sessizlik çöktü.

Sonunda Hakan, "Babanızla ilgili," dedi ve gözlerimi kapattım.

Yine kalbime söz geçiremeyerek, "Ona bir şey mi oldu?" diye sordum.

"Hayır, merak etmeyin," dedi ve bu ona da garip gelmiş olmalıydı ki sustu. Sonuç olarak Osman Güngör düşmanın tarafındaydı ve Hakan onun sağlıklı olduğu konusunda içimi rahatlatıyordu. Ben de sustum.

Hakan sonunda konuştuğunda, "Konu Ediz Bey'le alakalı," dedi.

"Ne oldu Hakan?" diye sordum. Kalbim kırgınlıkla ve korkuyla çarpıyordu.

"Bir haber aldım," dedi. "Onu uyandırmanız gerekiyor."

"Bana söyle, ben ona iletirim," dedim. "Bu şekilde uykusundan uyanmasın."

Telefona yine sessizlik çöktü.

"Sizin için zor olmalı," dedi Hakan. Benimle empati kurunca üzülmüş gibiydi. "Özür dilerim," diye ekledi.

Durgun bir sesle, "Neden özür diliyorsun?" diye sordum.

"Yaşadıklarınızdan dolayı," dedi.

Sustum. İki tarafın arasında kalbimin ezildiğinin farkındaydı. Boğazını temizledi.

"Babanız polislere Levent Çağıran'ı öldüren kişinin Ediz Bey olduğunu ve Ediz Bey'in asıl kanıtları sakladığını söylemiş," dedi. "Aileler arasında bir çatışma olduğunu, Ediz Bey ve Levent Bey arasındaki geçimsizliği herkesin bildiğinden bahsetmiş."

Babamın yüzü gözümün önüne geldi. Ardından Atalay'ı hatırladım, yüzü kanlar içindeydi ve bana bakıyordu. Sonra zihnimin derinliklerinde Gökhan'ı gördüm, sessizce beni izliyordu.

Hepsinin Ediz'e doğrulttuğu bir silah vardı. Silahların bazıları çoktan patlamıştı.

"Bu bir iddia," dedim sakinliğimi koruyarak. "Kanıtlanamaz."

"O geceye ait kanıtlar Bilkent Üniversitesi'nin spor salonunda, Ediz Bey'in dolabında bulundu," dedi Hakan.

Belki içimde bir şüphe doğmalıydı. Sonuç olarak Ediz bana babasıyla ilişkisinden, babasının çocukken onu öldürmeye çalıştığından ve öfkesinden bahsetmişti. O şüphe doğmadı. İçten içe, hiçbir kanıta gerek kalmadan ona inanıyordum. Yapmadığını biliyordum.

"Ediz'i uyandıracağım," dedim. Hâlâ sakindim ama ateş ayaklarımın altında yanmaya başlamıştı. Yavaşça yükseliyordu fakat henüz kalbime ulaşmamıştı.

Hakan, "Kendisine beni aramasını söylerseniz sevinirim," dedi.

Beni görmemesine rağmen hafifçe başımı salladım. "İyi geceler Hakan."

Duraksadı. "İyi geceler Doğa Hanım."

Telefonu kapattım ve başımı geriye atarak duvara yasladım. Tavandaki sarı ışığa bakarken ateş daha da yükseliyordu. Yavaş yavaş kalbime yaklaşıyor, sönmüyordu.

Işığa bakarken küveti hatırladım. Otelde, suyun altındaydım. Uzun, koyu renkli saçlarım etrafımda yüzüyor ve yavaşça yüzüme dokunuyordu. Işık suyun altında kırılıp gözlerimin önünde parlıyordu.

Kafamın içindeki ses, "Dağılmaya başlayan bir düşün ortasındasın," dedi. "Uyanıyorsun ama gözlerin hâlâ açılmış değil." Ses yavaş yavaş uzaklaşıp kaybolmadan önce, "Uyan," dedi.

Zihnimin bana ne anlatmaya çalıştığını düşündüm. Belki de o suyun içinden çıkmadığım sürece bu düş hiç bitmeyecekti. Hiç uyanamayacaktım.

Elimdeki telefonu sıkıca tutarak duvardan uzaklaştım ve mutfağın ışığını kapatıp sessiz ve karanlık dağ evinin içinde ilerledim. Odaya geri döndüğümde Ediz hâlâ yüzüstü uzanmış halde uyuyordu.

Yavaşça ona yaklaştım ve yatağa çıktım. Yatakta Ediz'e doğru emekledim ve yanına ulaştığımda yüzüne dikkatle baktım. Dudaklarımı yanağına bastırdıktan sonra, "Ediz," dedim sakin bir sesle.

Kaşları çatıldı.

"Ediz," dedim tekrardan ve gözleri yavaşça açıldı, doğruca gözlerimi buldu. Uykudan uyanmanın da etkisiyle boş gözlerle bana baktı. Ardından bakışlarım dikkatini çekti.

Kaşları daha da çatıldı. "Doğa? İyi misin?"

"Beni öper misin?" diye sorduğumda hâlâ uyanmaya çalışıyordu.

"Kâbus mu gördün?" diye sordu. Keşke tüm bu yaşananlar gözümü açtığımda Ediz'i bambaşka bir hayatın içinde, yanımda göreceğim bir kâbus olsaydı. Cevap vermedim.

Yavaşça doğrulup yatakta oturunca sakince kucağına çıktım. Elleri anında belime gitti. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ellerimi çenesine götürüp karanlığın içinde ona baktım.

Bakışlarını yüzümde gezdirdikten sonra dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve beni öpmeye başladı. Onun dudaklarındaki dokunuş yumuşaktı ama ben yaşananların hırsıyla onu daha derinden öpmeye

başladım. Benim yönlendirmemle öpüşmemiz derinleşti, anında hırçınlaştı.

"Öfke sadece onu gerçekten hissedenin anlayabileceği bir duygu."

Ne demek istediğini yavaş yavaş anlıyordum. Zaman beni Ediz Çağıran'ı anlamaya mecbur bırakıyordu. Gerçek öfke çok daha sessiz ve acı doluydu.

Ediz elini enseme koydu ve temasımız yetmiyormuş gibi yüzümü biraz daha kendine çekti. Ateş kalbime ulaşmıştı. Yıkıcı ve acı doluydu. Öfke doluydu.

Dilim Ediz'in dudaklarının arasından ağzına kaydığında dilini hissettim ve kucağında biraz daha öne kayarak ona iyice yaklaştım.

Ediz dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde ikimiz de nefes nefeseydik. Onun huzurla uyuduğu bir gecede bu sefer huzursuz olan bendim. Kaç gece yanında huzurla uyurken onun huzursuz olduğunu merak ettim.

"Ne oldu Doğa?" diye sordu bakışlarını gözlerimde gezdirerek.

Bir süre gözlerine baktıktan sonra, "Sen uyurken Hakan aradı," dedim ve bakışları anında değişti.

"Sonra?" diye sordu.

"Babam..." Sustum. Konuşmamı sabırla bekledi. "Polislere babanı senin öldürdüğünü söylemiş. Bilkent Üniversitesi'nin spor salonunda, senin dolabında babanı öldürdüğüne dair kanıtlar bulunmuş."

Ediz'in bakışlarının karardığını, karanlıkta olmamıza rağmen gördüm. Bu karanlık çok daha yoğundu.

Başlangıç ıssız ve karanlıktı.

Son ise her yerdeydi ama insan onunla sadece bir kere karşılaşırdı.

Başlangıçta olamayacak kadar uzaktaydık.

Son ise başlangıç kadar ıssız ve karanlıktı.

10. EKSİK, YARIM VE SESSİZ

"Eksik. Yarım. Sessiz." Bu kelimeleri sıraladığımda saniyeler yerlerini onları takip eden saniyelere bırakıp sonsuzluğun içinde kayboluyordu ama sanki zaman geçmiyordu. "Taşacak kadar doluyum ama bomboş hissediyorum. Kafamın içi o kadar sessiz ki, o kadar yok gibiyim ki kendi sesimi bile duymuyorum."

Akşam vaktiydi. Yağan yağmuru savuran rüzgârın uğultusunu duyabiliyordum. Karşımda oturan adam gözünü kırpmadan beni dinlerken umutsuzluğun artık bir parçam olduğunu, bütün varlığıma karıştığını hatırlıyorum. O kadar derinlerdeydim ki elimi uzatsam kimsenin tutamayacağını, elini uzatsa kimsenin bana uzanamayacağını biliyordum. Düştüğüm yerden başımı kaldırmış, o kuyunun başında durup aşağıya bakan birine kim olduğumu anlatıyordum.

Doğa Güngör buydu. *Eksik. Yarım. Sessiz.*

"Devam edebilmemin tek bir yolu vardı," diye devam ettim. "Unutmak."

Her güneş doğduğunda, yaşananlar gecenin içine gömülürdü. Bazı geceler gömüldükleri yerden çıkardı; yeni bir çukur kazar, bu sefer onları oraya gömerdim. Sonra onları gömdüğüm yeri bile unuturdum. Başlarda yaşananları gömüldükleri yerde bırakıp devam etmek kolaydı, bir yükten kurtuluyormuş gibi hissederdim ama her seferinde geride bıraktığım aslında benim bir parçamdı. Unuttukça eksildim, eksildikçe silindim. Gülümseyince gözleri parlayan bir kız çocuğuydum, sonra onu bile unuttum.

Derin bir sessizliğin ardından, "Ben hep çok yalnızdım," dedim.

O gece bir rüya görmüştüm. Tavandaki loş ışığın aydınlattığı ama karanlığı tam olarak savuramadığı büyük bir odadaydım. Odanın

içinde masalar vardı ve masalardan birinde tek başıma oturmuş, tavandaki loş ışığın yörüngesinde uçan sineğe bakıyordum, ellerim masanın üzerindeydi. Diğer masaların birinde babam, diğerlerinde ise annem ve abim oturuyordu. Her birimiz kendi masamızda yalnızdık ve her masada hepimizin bir arada bulunduğu bir fotoğrafın parçaları vardı ama her parçada hepimiz birer çocuktuk.

Güngör ailesi buydu. *Eksik. Yarım. Sessiz.*

Annemin evi terk ettiği günü hatırlıyorum. Küçük bir çocuktum, gitmemesi için ağlayarak ona yalvarmıştım. Anıların ölmediğini o günü gömüldüğü yerden çıkarınca anladım, hâlâ canlıydı ve oradaydı. Bana, "Benimle gel," dedi ama bir seçim yapamadım, sadece korktum ve ağlayarak gözlerinin içine baktım. Yıllar sonra dönüp o güne baktığımda o küçük kızın da annemin de gözlerinde çaresizlik vardı. O gitti, ben kaldım. Küçük yüzümü balkonun soğuk demirine yaslayıp ağlayarak annemin gidişini izlediğimde gün bitiyor, hava kararıyordu.

Saatler günlere döndü, günler haftalara, haftalar aylara...

Babam annemle görüşmeme izin vermedi. Yatağa girer, babamın uyumasını beklerdim ve eve derin bir sessizlik çöktüğünde yataktan kalkıp sessizce salondaki telefona giderdim.

Telefon rehberi olarak kullanılan defterin sayfalarını korkuyla ve yavaşça çevirir, bulduğum numaranın rakamlarını fısıldayarak tek tek okuyup tuşlara basardım. Numarayı bir bütün olarak okuyamayacak kadar küçüktüm.

"Sıfır, üç, bir, iki..."

Telefon açıldığında mutlulukla, "Anne," diye fısıldardım.

Annemin eve döndüğü gecenin sabahında, sanki o hiç gitmemiş, bense o evin içinde hiç korkmamışım gibi ona gülümsemiştim. Unutmuştum. Saatleri, günleri, ayları bir gecenin içine sığdırmış, oraya gömmüştüm ama annemin sessizliği hiçbir geceye gömemeyeceğim kadar büyüktü.

Sanki bütün anılarım benden kopmuş, zamanın üzerinde yüzen birer ada gibi uzaklaşmıştı ama annemin sessizliği hep benimle kaldı.

Derya Güngör buydu. *Eksik. Yarım. Sessiz.*

Odanın penceresindeki soluk yansımama baktığımda karşılaştığım genç kızın çenesi dik, bakışları keskin ve dudakları sessizdi.

Çakan şimşeğin ışığı pencerenin ardından yüzüme vurdu ve cama çarpan yağmur damlaları şiddetlendi.

Bakışlarımı adama çevirerek, "Sanki içimde ne olduğunu, kim olduğunu bilmediğim biri var ve eline bir kürek almış, içimi kazıyor," demiştim düşünceli bir sesle. "O kazdıkça içimdeki boşluk büyüyor. O kadar sessiz ki onu duyamıyorum, o kadar karanlık ki onu göremiyorum ama orada, hissediyorum. Gitgide bana yaklaşıyor."

Sanki içimdeki fırtına öncesi sessizlikti ama bu fırtına sadece beni dağıtmak için geliyordu. Adam kalemi kâğıdın üzerinden çekmedi ama yazmaya ara verip gözlerimin içine baktı ve "Biraz daha geçmişe gidelim mi?" diye sorarak zihnimdeki kapının kolunu indirdi, ben de kapıyı açması için ona izin verdim.

Açılan kapıdan giren soğuk rüzgâr odanın içini doldurmuş gibi hissettim, sonrasındaysa arabanın üzerine düşen yağmur damlalarının çıkardığı tok sesi duymaya başladım. Babamın yanındaydım. Evin önündeydik ve hava kararmıştı.

Yol boyunca süren sessizliğini bozarak, "Eğer bir insana silah doğrultuyorsan ya tetiğe basarsın ya da o insanı senin istediğin bir yola girmesi için zorlarsın," dediğinde gözlerimin içine bakıyordu ve bakışları ne düşündüğünü anlayamayacağım ama korkacağım kadar sessizdi. "Sadece korkaklar ne yapacağını bilmeyerek o silahı doğrultur." Gözünü bile kırpmıyordu. "Neden korkuyorsun Doğa?"

Biliyordu. Onu da hayatındaki kadını da araştırdığımı biliyordu. Sakinliğimi koruyarak, "Henüz kimseye silah doğrultmuş değilim," dedim.

"Eğer bir gün bana bir silah doğrultursan kızım," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan, "tetiğe bas. Aksi takdirde gün gelir o silahı ben sana doğrultursam seni yaşatmam."

Gözlerindeki düşmanca ifadeden korkmalıydım, belki de gözlerinde sürekli karşılaştığım düşmana alışmalıydım ama çaresizce kalbimin kırıldığını hissettim. Karşımdaki insan babamdı.

O gece arabadan çıktığımızda yüzüme dokunan yağmur damlalarını hatırlıyorum, bir anlam ifade etmeyen gözyaşlarımı bir dost gibi kendi aralarına aldılar. Arabanın arkasından eşyalarımı alırken babam gözlerini üzerimden ayırmıyordu ve içimdeki acı beni kör bir umutsuzluğun kollarına itiyordu, umutsuzluk da içimdeki acıyı

besliyordu. Bir an anlamsızlığı hissettim; yaşananların anlamsızlığını, yaşanacakların anlamsızlığını, varlığımın anlamsızlığını, hatta kaç adım atarsam atayım hiç ilerleyemediğim bir yolda yürümenin anlamsızlığını... Bu yol benim hayatımdı.

Başımı kaldırdım ve babamın gözlerinin içine baktım.

"Bak gözlerime," dedim gözlerime bakıyor olmasına rağmen. "Ben senin kızınım, düşmanın değil. Bir hayat yaşamak, o hayatın içinde de yanında başka insanlar olsun istemiş olabilirsin ve bana baktığında, bize baktığında o kaybettiğin hayatı görüyor olabilirsin. Bizden nefret ederek yaşayamadığın o hayatın, o insanların kefaretini mi ödüyorsun baba?"

Ona doğru bir adım attığımda tek kelime etmeden gözlerimin içine bakıyordu.

"Kendi kızını sevmek bu kadar mı zor?" dedim acının beni yaktığını hissederek ama bakışlarım keskindi. "Belki de evli bir adam bulmalıyım." Bu cümlenin sonunun kötü olacağını biliyordum ama hiç tereddüt etmedim. "Ne de olsa sen evli adamları tercih eden kadınları seviyorsun."

Babamın burun delikleri öfkeyle genişledi ve başımın yana savrulmasına, kulağımın çınlamasına neden olan bir tokat yüzümde patladı. Darbenin etkisiyle yüzüme savrulan ıslak saçlarım yanağıma yapıştı ama sanki az önce tokat yememişim, ağzımda kanın tadını hissetmemişim gibi yavaşça başımı ona çevirdim, gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

Sadece, "Artık acısını hissetmiyorum," dedim.

Karşımda oturan adamın, "Dakikalardır konuşmuyorsun," dediğini duydum ama babamın gözleri hâlâ karşımdaydı. Bana bakıyordu ama beni görmüyordu. Sanıyordu ki ben onun düşmanıyım, elime bir silah alacağım, silahı ona doğrultacağım. Babamı da o kadını da araştırmıştım çünkü bizi sevmeyen adamın kimi sevdiğini bilmek istemiştim.

Sakin bir sesle, hatta neredeyse fısıltıyla, "Düşüncelerimi bir arada tutamıyorum," dedim.

Bir gece başını göğsüme yaslayan küçük bir çocuğa masal anlatmıştım ve bana sesimin ne kadar huzurlu, ne kadar güven verici olduğunu söylemişti. Hep o kadar huzursuz, o kadar diken üstündey-

dim ki insanların bende hiç bilmediğim huzurun ve güvenin sesini duyması buruk bir ifadeyle gülümsememe neden oldu. Huzur neydi? Güven neydi?

"Daha yakın bir zamana gidelim mi?" dedi adam anlayışlı bir sesle. Bu, o kuyunun başında durup beni dinlediği son akşamdı, sonrasında beni televizyonda kaçırılma haberlerimi izlerken görecekti, belki de bir daha hiç göremeyecekti. Odanın kapısından çıkıp gidecek ve bir daha geri gelemeyecektim. Bunu bilseydi bana ne söylerdi, diye merak etmekten kendimi alamadım. Bu sessiz, kimsenin bilmediği bir vedaydı.

Ona gülümsedim ve beni mutlu eden küçük bir anı anlattım. Çok değil, o koltuğa oturmamdan günler önce yaşanmıştı ama şimdi dönüp o mutluluğa baktığımda sadece daha fazla acı hissediyordum çünkü o mutluluk hevesle dinlediğim ve çaresizce inandığım bir yalandı.

O gece sokağı aydınlatan lambanın loş ışığı odaya düştü, ardından kendimi sokakta yürürken dinlediğim şarkıyı kapatıp kulaklarımdaki kulaklığı çıkarırken buldum. Saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapmıştım ve her adımımda sallanan saçlarım yere düşen gölgemde hareket ediyordu. Başımı kaldırdığımda Atalay'ın evin önünde olduğunu ve sırtını duvara yaslamış halde sigara içtiğini gördüm, dalgın gözlerle bana bakıyordu.

Ona doğru yürürken bakışlarına anlam verememiştim. Bana, "Koşudan mı geliyorsun?" diye sorduğunda evin girişindeki basamaklardan birinde iki büyük, karton kahve bardağı durduğunu fark ettim.

Bakışlarımın nereye yöneldiğini bilerek ama gözlerini benden ayırmadan, "Sana kahve aldım," dedi.

Mutluluk nasıl olurdu da bir karton bardağa sığabilirdi?

Aynı evin içinde yıllar geçirmiştik; aynı yemek masasına oturmuş, aynı acıları birbirlerinden birer duvarla ayrılan odaların içinde yaşamıştık. Her sabah aynı kapıdan geçip evden çıkmış, her akşam aynı kapıdan içeri girmiştik. Her gün birbirimizi görmüş ama birbirimizi unutmuştuk. Sanki o gece ilk defa birbirimize gerçekten bakmış, birbirimizi hatırlamıştık.

Belki de ona bunca zamanı, beni yalnız bıraktığı anları, tüm o yıkımı, çaresizlikleri, duyduğu ama dinlemediği çığlıkları, hemen yanımda durmasına rağmen hiç var olmamasını bir bardak kahve-

nin telafi edemeyeceğini söylemeliydim ama gülümsedim ve o kahve bardaklarını basamaktan aldım, birini ona uzattım.

Kahvemden bir yudum alarak, "Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordum. Yakında evlenecekti. İki parmağının arasında tuttuğu sigarayı dudaklarına götürerek içine uzunca bir nefes çekti, sigaranın yanarken çıkardığı çıtırtıyı duydum.

"Düğün olmayacak," dedi. Buna o gece anlam veremedim çünkü konu hakkında evde konuşulanlar kadar bilgim vardı ve önemli davetlilerin olduğu, ihtişamlı bir düğün organize ediliyordu. "Sadece ailelerin olduğu sade bir nikâh töreni olacak," diye ekledi Atalay.

Endişeyle ona bakarak, "Her şey yolunda mı?" diye sorduğumda bitirdiği sigarasını duvara bastırarak söndürdü ve izmaritini attı. Hemen ardından bir sigara daha yaktı ve dudaklarından dökülen dumanın arasında dalgın gözlerle başını salladı.

"Yolunda," dedi ama ona inanmamıştım. "Düğün istemiyorum."

İstemiyordu çünkü yaşanacakları biliyordu. İstemiyordu çünkü kaçırılacaktım, bunu biliyordu. Düğün yerine sade bir tören, bir bardak kahve ve ayaküstü ettiği sohbet aslında onun sessizce dilediği aftı. Yaşanacaklardan bihaber, elimde tuttuğum vedasını yudum yudum içtim.

Başımı yana yatırıp gülümseyerek, "Düğünde giyeceğim elbiseyi hâlâ seçememiştim," dedim. "Desene beni kurtardın."

Gözlerimin içine öyle bir baktı ki, o kadar üzgündü ki, bunun sebebinin ben olduğumu o gece bilemezdim. Dudaklarımdaki gülümseme onun bakışlarıyla soldu ve daha da endişelendim.

"Sorun ne abi?" diye sordum.

Sustu.

Atalay Güngör buydu. *Eksik. Yarım. Sessiz.*

Dağ evinin önünde oturmuş, elimdeki şarap kadehine dalgın gözlerle bakarken hâlâ o kahve bardağının sıcaklığını ellerimde hissediyordum. Babamın gözlerinin içine bakarken yağan yağmur yüzüme dokunuyordu, annem giderken yanağımı yasladığım balkon demirlerinin soğukluğu buradaydı. Her yer sessizdi. Annemin sessizliği her yerdeydi. Odadan çıkmadan önce adama, "Merak etmeyin," demiştim. "Yarın güneş doğduğunda hepsini unutmuş olacağım."

Unutmuştum da. O kadar çok parçamı gömmüştüm ki geriye gömecek hiçbir şey kalmamıştı. Artık ben de gömdüklerimle beraber o toprağın altındaydım.

Dalgın gözlerle dağ evinin etrafını saran ağaçlara baktım. O kadar uzun baktım ki bakışlarımı tekrar ellerime çevirdiğimde ne düşündüğümü bile unuttum. İçimde eline kürek almış, içimi kazan bir şey vardı. O kadar sessizdi ki onu duymuyordum, o kadar karanlıktı ki onu görmüyordum. Her gün, her saat, her dakika, her saniye bana biraz daha yaklaşıyordu.

Oturduğum yerden kalkıp dağ evine girdiğimde günlerdir evin içini saran sessizlik beni karşıladı. Bu o kadar büyük bir sessizlikti ki evin her köşesine yerleşmiş, her yerine işlemişti. Ediz'in babasını öldürdüğüne dair kanıtların bulunduğu haberinin gelmesinin üzerinden günler geçmişti ve bu sessizlik Ediz Çağıran'la başlamıştı. Gece ve Uygar da davet edilen bu misafiri kabul ettiler, bense bu sessizliği zaten tanıyordum.

Elimdeki boş kadehi masanın üzerine koyduğum sırada Ediz odadan çıktı ve ona baktım.

Üzerine bir takım elbise giymişti. Gömleğinin yakasını kaldırmış, kravatını bağlamış, düğümünü boynuna doğru çekiyordu. Günlerdir uzayan sakalını kısaltmıştı ve odayı tıraş losyonunun kokusu sarmıştı. Uykusuzluktan ve alkolden kırmızı damarların yayıldığı yeşil gözleriyle, dağınık saçlarıyla, insana ruhunu çırılçıplak hissettiren bakışlarıyla karşımdaki Ediz Çağıran'dı. Gömleğinin yakasını indirirken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

Tek kelime etmeden sakin adımlarla bana yaklaştı, olduğum yerde durup onu izlemeye devam ettim. Tam önümde durdu ve gözlerimin içine bakmaya devam etti; ne düşündüğünü, ne hissettiğini, ne yapacağını o kadar kestiremiyordum ki nefesimi tuttuğumu gözlerini gözlerimden ayırmadan masadan kül tablasını alıp benden aynı sakinlikle uzaklaşınca fark ettim. Cebinden sigara paketini çıkararak tekli koltuklardan birine oturdu ve kül tablasını koltuğun kenarına koydu. Paketten ağır hareketlerle çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi ve başını yana yatırarak sigarayı yaktı.

Oturduğu yerden tekrar bana baktığında göz göze geldik. Bakışları o kadar derindi ki istesem de gözlerimi kaçıramadım; sanki sigarayı değil, beni içine çekiyordu.

Gece ve Uygar'ın odadan çıktıklarını göz ucuyla gördüm ama bakışlarımı Ediz'den ayırmadım, o da benden ayırmadı.

Gece iğneleyici bir sesle, "Kimleri görüyoruz..." dediğinde bakışlarımı Ediz'den kaçırdım ve Gece'ye baktım. Ediz hâlâ bana bakıyordu. "Ediz Çağıran geri dönmüş," diye devam etti Gece.

Gece öfkeli görünüyordu. Ediz günlerdir kendi kabuğundaydı, günlerdir tek kelime etmemişti ve Gece de Uygar da istediği sessizliği ona vermişlerdi ama Gece'nin öfkesini sabırla içinde beklettiğini gördüm, bekledikçe öfkesi daha da büyümüştü.

Ediz sessizce sigarasını içmeye devam etti.

O sırada dağ evinin pencereleri evin önünde duran arabanın farlarının ışığıyla aydınlandı, ardından başka bir araba daha evin önüne yanaştı ve Uygar'la göz göze geldik. Gece gözlerini dikmiş Ediz'e bakıyordu, Ediz ise arabaların geleceğini bildiğini belli eden bir sakinlikle sigarasını içmeye devam ediyordu. O kadar sessizdi ki. Üstelik bu sessizlik sadece dilinde değildi.

"Dört ayrı araba geldi," dedi Ediz iki parmağının arasında tuttuğu sigarayla kapıyı göstererek. "Bu arabalardan biri benim," dedikten sonra yine sigarayı tuttuğu eliyle beni gösterdi. "Diğeri Doğa'nın."

Sonra elini Gece ve Uygar'a doğru hafifçe uzattı.

"Diğer ikisi de sizin. Sen ve Uygar, ne yapacağınıza siz karar vereceksiniz. İsterseniz arabalara binip tamamen çekip gidebilirsiniz. Zamanı gelince bu kararı Doğa da kendisi için verecek."

O sessizliğin ardında, aslında çok gürültülü günler geçirmişti ama artık o gürültü de dinmişti, tamamen sessizleşmişti. Çok sakindi.

"Ediz Çağıran ve planları. Ediz Çağıran ve kararları. Ediz Çağıran ve insanları yönetmesi!"

Gece'nin öfkesi yakıcıydı. "Sen söylüyorsun diye o arabaya binmeyeceğim. Sen söylüyorsun diye çekip gitmeyeceğim. Sen söylüyorsun diye kalmayacağım. Sen açıklayacaksın, kararı ben vereceğim!"

Bakışlarımı Ediz'e çevirdiğimde yıkıcı bir öfkeyle karşılaşmayı bekliyordum ama yerinden bile kıpırdamamıştı, gözünü bile kırpmadan Gece'ye bakıyordu. Gece daha da sinirlendi, sanki istediği tartışmaktı

ama Ediz onun bile kendinde göremediği gerçekleri görüyormuş gibi sarsılmaz bir ifadeyle öylece ona bakıyordu.

"Kararların her zaman sana aitti, bunu zaten biliyorsun ama yüzleşmek ağır geliyor," dedi sonunda. "Bir intikam planı yaptım mı? Evet, yaptım. Senin kapını çaldım mı? Evet, çaldım. Sana aralarından seçmen için seçenekler bile sunmadım, sadece sordum, kararlar her zaman sana aitti. Bana hiç katılmayabilir, katıldıktan sonra da istediğin zaman arkanı dönüp, çekip gidebilirdin. Seni durdurmazdım, bunu biliyorsun." Ediz gözlerini kırpmıyordu. "Kaçabildiğin yere kadar kaç Gece. Zaten sonunda kaçtıklarına yakalanacaksın."

Gece'nin bakışları daha da karardı ama bu sefer gözlerinde daha çaresiz bir öfke vardı.

"Demek ki sen yakalandın!" diye bağırdı Gece. "Madem söylediğin kadar kolaydı, sen niye bu zamana kadar kendi gerçeklerinden kaçtın?"

Ediz birden oturduğu yerden kalktı ve parmağını Gece'ye doğrultarak, "Çünkü vicdanın yükü her şeyden daha ağırdır!" diye bağırdı. "Çünkü yanıldım! Çünkü kaybettim!"

Ediz Çağıran kaybetmezdi, gerekirse kendini bile yok eder, yine de kaybetmezdi. Bunu bana o öğretmişti. Şimdi o adam buradaydı, karşımda duruyordu ve kaybettiğini söylüyordu.

Bazı cümleler bazı insanların dilinde daha yaralayıcı oluyordu.

Gece bakışlarını Ediz'in gözlerinde gezdirdi. Öfke bakışlarında cayır cayır yanıyordu ama küllerinde acısı vardı. Çekip gidebilirdi, arkasına bile bakmayabilirdi fakat bütün kapılar açık olmasına rağmen o bütün kapıları kapatacak, içeride kalacaktı.

Ediz, Gece'ye uzattığı parmağını indirip ondan uzaklaştı ve hepimize sırtını dönerek şöminedeki ateşe baktı. Ben arkamdaki masaya yaslanmış halde sessizce onu izlerken sigara paketine uzandı ve içinden çıkardığı sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı. Ardından çakmağı yakmak için uğraşsa da gazı biten çakmak yanmadı, hiç beklemediğim için irkilmeme sebep olan sert bir hareketle çakmağı şömine ateşine fırlattı.

Sigarayı hızla iki parmağının arasına alarak bize döndü ve "Yanıma çekebileceğim ne kadar insan varsa hepsiyle irtibata geçeceğim," dedi. "Hepsiyle bir anlaşma yapacağım. Hepsi de bu zamana kadar karşımda duran insanların düşmanları olacak. Hepsi yüzüme gülecek,

hepsi arkamdan iş çevirecek. Hepsinin yüzüne güleceğim, hepsinin arkasından iş çevireceğim."

Bir savaş biter, bir savaş başlardı. Bir insanı asıl tehlikeli yapan kazanmak değil, kaybetmekti çünkü kazanç tatmin, kayıpsa keskin bir hırs getirirdi.

"Kurtlar sofrasına oturacaksın," dedi Gece. "Kurtlar sofrasında herkes kendi karnını doyurma derdindedir, doyuramazsa elindekine göz diker, seni yok eder. Kimin karnının neyle doyacağını da asla bilemezsin."

Ediz gözlerini kıstı, bunu zaten bildiğini görebiliyordum. "Biliyorum. O masadaki bütün kurtları birbirine düşman edip o masadan kalkacağım ve bunu da tam olarak senin söylediklerinle yapacağım. Açgözlülük büyük bir zayıflıktır."

Gece dikkatle Ediz'in gözlerinin içine baktı. Ediz o masaya elini bile sürmeden onu paramparça edecekti ve kurtlar sofrasında herkes birbirini yok edecekse Ediz düşmanlarını da o masaya davet edecekti.

Gece de benim gördüğümü görmüş olmalıydı ki, "Düşmanlarınla el sıkışacaksın," dedi.

Ediz gözünü bile kırpmadan, "Düşmanlarımla el sıkışacağım," diyerek onu onayladı.

Gece'nin kaşlarının arasında bir düşünce çukuru belirmişti, gözlerindeki öfke yavaş yavaş sönüyordu. Ediz'in daima kimseye göstermediği bir kapalı kutusu olurdu ve Gece'ye sadece onu kontrol altına alabileceği kadarını göstermişti. O kutu siyahtı ve karanlıkta duruyordu ama onu görebiliyordum, Ediz nereye giderse gitsin artık benden saklanamıyordu.

Ediz bana baktığında ona sessiz bakışlarla karşılık verdim. Düşüncelerimi, hislerimi anlayamazdı ama onu gördüğümü biliyordu. Nereye saklanırsa saklansın gözlerim artık saklandığı yeri tek seferde buluyordu.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan elimi arkaya atarak masadaki çakmağı aldım ve ona uzattım. Bir süre olduğu yerde durup gözlerimin içine baktı ve saniyelerce gözlerimizi birbirimizden ayırmadık. Ediz yavaşça bana yaklaşıp elimdeki çakmağı aldı, gözleri hâlâ gözlerimdeydi ve nereye saklanırsam saklanayım o da beni görüyordu.

Ediz iki parmağının arasında tuttuğu sigarasını yakarken Uygar, "Sana değer veriyoruz Ediz," dedi. "Gece kendi kararını verecektir, onun adına konuşamam ama bize ihtiyacın varsa ben sana yardım etmeye hazırım."

Ediz dumanı içine çektikten sonra sigarasına baktı, ardından bakışları Uygar'ı buldu. Dürüstçe, "Sen iyi bir adamsın Uygar," dedi. Ediz Uygar'a hep güvenmişti. "Eğer hak ediyorsa bir insanı gözümü kırpmadan kullanabilirim ama sen bunu hak etmiyorsun. Gitmek istiyorsan gidebilirsin ancak kalmak istiyorsan bir dosta ihtiyaç duyduğum için kalmanı isteyeceğimi bil."

"Hayret," dedi Gece. "Ediz Çağıran duygularını paylaşıyor ve ölmedi."

Gözlerini devirdi ve gidip Ediz'in sigara paketini eline aldı, ardından çakmağı vermesi için elini Ediz'e uzattı.

"Bir insanı kazanmak bu kadar kolay," dedi. "Hepimizin senden beklediği belki seni hiçbir yere götürmeyecek ama bize yaklaştıracak küçük bir adımdı. Her insanın beklediği budur. Küçük bir adım."

Ediz tek kelime etmeden Gece'ye çakmağı verdi. Gece sigarasını yaktı ve "Ben de bu işin sonuna kadar seninleyim ama sen zaten bunu başından beri biliyordun," dedi. "Çünkü seni sevdiğimi biliyorsun, sevginin nasıl bir güç olabileceğini biliyorsun, nasıl bir güçsüzlük olabileceğini biliyorsun. Şimdi bizden ne yapmamızı istediğini söyle."

Ediz bir süre Gece'nin gözlerinin içine baktı, ardından koltuğun üzerinde duran dosyalara yöneldi ve onları eline alıp yüz hizasına kaldırarak gösterdi.

"Bu dosyalarda başı yaptıklarıyla belada olan nüfuz sahibi iki adam var," diye açıkladı. Dosyalardan birini Uygar'a uzatarak, "Uygar, bu adam senin," dedi ve diğer dosyayı da Gece'ye uzattı. "Bu adam da senin." Gece dosyayı açıp içine baktı.

Ediz sözlerine devam etti: "Pazarlık yapmanızı istiyorum. Onları başlarını ağrıtan bu belalardan kurtaracağım ve bana borçlanacaklar. Bu adamları dost aradığımıza inandırın, onlara düşmanca yaklaşmayın ama olur da bir hata yaparlarsa onları kurtardığım o çukura gömeceğimi de söyleyin."

Gece incelediği dosyayı kapatarak, "Pazarlık yapacaksak onlar da bu pazarlığın bedelini öğrenmek isteyeceklerdir," dedi. "Onları kurtaracaksın, tamam, ama sen onlardan ne isteyeceksin?"

"Onlara ortak bir düşmanımızın olduğunu söyleyin." Ediz her adımı, her cümleyi, her ihtimali önceden düşünmüştü. "Size düşmanın kim olduğunu soracaklardır, onlara Osman Güngör adını verin."

Gece ve Uygar'ın bakışları bana döndü. Bir tepki vermemi, konuşmamı bekliyorlardı ama ne tepki verdim ne de tek kelime ettim, onlara öylece baktım. Sanki aynı ortamdaydık ama ben zamanın dışındaydım, sadece izliyordum. Sessizliğim Ediz Çağıran'ın sessizliğinden daha derindi ve içimde ne olduğunu bilmediğim ama varlığını hissettiğim o şey elindeki küreği bırakmış, sessizliğin içinde bana doğru yükseliyordu.

"Ben de Osman Güngör'le aynı masaya oturacağım ve ona onların adını vereceğim," dedi Ediz.

"Bütün düşmanları bir savaş meydanına toplayacağım ama ben o meydanda olmayacağım. Bir tepeden birbirlerini yok etmelerini izleyeceğim."

Uygar son kez dikkatle yüzüme baktıktan sonra Ediz'e döndü: "Ne zaman başlıyoruz?"

"Şimdi."

Gece yaşananlara da yaşanacaklara da hızla uyum sağladı ve "O zaman başlayalım," dedi.

Uygar bocalasa da gülerek, "Savaş narası da atacaksak ben hazırım," dedi. Gece gözlerini devirdi.

"Yaşananların ardından bana bir kasa bira borçlusun kardeşim," dedi Uygar ve dostça Ediz'in omzunu sıktı.

"Beni bira kurtarmaz," dedi Gece ama aklının yapacaklarında olduğu bakışlarından belli oluyordu. "Vakit kaybetmeden işe koyulalım." Uygar'a döndü. "Sen arabayla önden git, ben seni takip edeyim. Eve gidip, bir plan yapıp hazırlanalım."

Uygar başını sallayarak kapıya yönelmeden önce aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve omzunun üzerinden bana bakıp destek olmak ister gibi göz kırptı ve gülümsedi. Ben de ona gülümsedim ve yaslandığım yerden doğrulmadan el salladım.

Uygar kapıdan çıktığında Gece, Ediz'e bakarak, "Hayatın kimsenin bilmediği kuralları vardır Ediz," dedi. "Tüm doğrular tek bir olayla birden yanlışa dönebilir. Dikkatli ol."

Gece de kapıdan çıkıp gitti ve Ediz'in bakışları beni buldu, ben zaten ona bakıyordum. Sigarasını içmek için dudaklarına götürdü ama sigara çoktan bitmişti. Dalgın gözlerle biten sigaraya baktı ve izmaritini kül tablasına birkaç kere bastırdı. Ardından doğrularak yavaşça odanın içinde yürüdü ve içki şişelerinin olduğu dolaba yöneldi. Dolabın kapağını açıp tekila bardaklarını ağır ağır çıkarmaya başladığında dikkatle onu izliyordum. Bir tanesini tam yanıma, masaya koyunca çıkan tok ses evin içindeki sessizliği doldurdu. Sonra bir bardak daha çıkardı, bir bardak daha, bir bardak daha... Her bardakta evin içinde aynı tok ses çınladı.

Ediz tekila şişesini eline alıp, "Ne zaman kaybedeceğimi hissetsem önceden kaybettiklerimi anarım," dedi ama bana bakmadı. Sessizce onu izledim. "Bu bana kaybetmiş olmanın bir son olmadığını hatırlatır."

Tekilayı yavaşça bardaklara doldurmaya başladı.

"Bunu sen de hatırla Doğa," dedi ve bana baktı. "Her şey üst üste geliyor, biliyorum ama kaybetmiş olman bir daha kazanamayacağın anlamına gelmiyor."

Bardaklar dolunca tekila şişesinin kapağını kapatıp şişeyi masaya koydu. Dikkatle ve sessizce onu izledim.

Bardaklardan birini alıp, "Hiç fark ettin mi, bir insan öldüğünde onu aslında geçmişiyle anarız," dedi. "Kim olduğun aslında ne yaşadığındır."

Bardağı dudaklarına götürmeden önce, "Nazlı Çağıran için," dedi ve tekilayı tek dikişte bitirdi, bardağı gürültüyle masaya bıraktı. "Onu hiç tanımadım ama o hep buradaydı."

Ediz'in içinde yaşadığı yıkımı biliyordum ama hiç duymamıştım. Bu yıllar önce, o daha çocukken başlayan ve hâlâ devam eden bir yıkımdı. Belki de bir sonu olmayacaktı.

Bunu düşünmek hüzünle dolmama neden oldu. Ediz'in neşeli halini görmüştüm ama mutlu halini hiç görmemiştim. Hep dik duruyordu ama hep yorgundu.

Yeni bir bardak alıp, "Levent Çağıran için," dedi ve bardağı dudaklarına götürdü, tekilayı tek seferde içti. Boş bardak diğer boş

bardağın yanındaki yerini aldı. "Kim olduğumu bana ilk söyleyen oydu. Hâlâ burada ve bana kim olduğumu hatırlatıyor. Yok etmekten başka bir şey bilmediğimi..."

Parmakları dolu bardaklardan birine daha uzandı ve "Sen haklıydın baba," dedi. Ardından bardağı tutup kaldırdı. "Yok ettiklerim için." O bardaktaki tekilayı da tek dikişte bitirdi, boş bardağı diğer bardakların yanına sakin bir hareketle ama tok bir ses çıkaracak şekilde bıraktı.

Diğer bardağı alıp bana yaklaştı ve tam karşımda durduğunda kokusu içimdeki boşluğu doldurdu. Ruhum hüzünle kavruluyordu. Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim ama hâlâ sessizdim. Gözlerim gözlerinden dudaklarına, ardından boynuna gitti, oradan tekrar gözlerine ulaştı.

Ediz tekila bardağını kaldırdı ve dudaklarına götürmeden önce, "Doğa Güngör," dedi. "Bu senin için." Tekilayı tek dikişte içti. "Hayatımın tek güzel yanı sendin, seni de mahvettim."

Bardağı masaya koyarak gözlerini kapattı, sanki alkolün yaşananları ondan alıp götürmesini, unutturmasını istiyordu. Elimi yüzüne götürmek, parmaklarımı yüzünde gezdirmek istedim. *Unutalım*, demek istedim. Unutmak bir yükü bırakmak gibiydi.

Yapamadım.

Ediz'in içine kapanmasıyla evi sessizlik sarmıştı ve kulakları dolduran o sessizlik zihindeki gürültüyü artırıyordu. Onu bu kadar dibe çeken hislerin ne olduğunu biliyordum, o hisleri ben de kalbimde onunla paylaşıyordum.

Gözlerini tekrar açtığında kırmızı damarların arttığını gördüm, yüzüme öyle derin baktı ki beraber zamanda hiç geçmeyecek bir yara açtığımızı hissettim. Bu sefer ben gözlerimi kapattım ve unutmaya çalıştım; bu anı da diğer her şey gibi unutmaya çalıştım ama artık unuttuklarımla beraber toprağın altındaydım. Gömmek bir işe yaramamıştı, yarın güneş doğduğunda yine bu yarayla uyanacaktım.

"Ediz Bey," dedi bir erkek sesi ve gözlerimi açıp sesin geldiği yöne baktım. Birkaç adam ellerinde kolilerle kapının önünde duruyordu. "İstediklerinizi getirdik."

Ediz gözlerini benden ayırmadan, "Kolileri ve elbiseyi yatak odasına koyun," dedi ve adamlar onlara söyleneni yapıp sessizce yatak

odasına doğru ilerlemeye başladılar. Eve en son giren adamın elinde siyah bir elbise ve topuklu ayakkabılar vardı.

Ediz masadaki son tekila bardağını aldı ve "Bugün kararları sen vereceksin," dedi. "Bundan sonra ne yaşayacağına, kim olduğuna sen karar vereceksin."

Son bardaktaki alkol de boğazından akıp giderken kaşlarını kaldırdı ve elindeki boş bardağı yavaşça diğer bardakların yanına koydu. Zihninin bulanıklaştığını, yaşananların üzerine bir sis tabakasının çöktüğünü ve Ediz'in o sisin içinde kaybolmuş bir şekilde ilerlediğini gördüm ama sanki başını çevirdiği her yerde ben vardım; benden kaçamıyor, benden saklanamıyordu.

"Çok sessizsin," dedi sanki bu onu mahvediyormuş gibi. "Hep çok sessizdin."

Geçmişin içinden gelen sesim, "Sessizliğim hep işine gelmedi mi?" diye soruyordu. Ediz bana, "Beni mahveden, işime geldiğini söylediğin sessizliğindi," diye karşılık verdi. Dudaklarından dökülen kelimeler artık karşımda duruyordu, can bulmuş ve bakışlarına oturmuştu.

Geriye doğru birkaç adım atarak benden uzaklaştı ama gözlerini gözlerimden ayırmadı. O kadar derin bir sessizliğin içindeydim ki ne hissettiğimi, ne düşündüğümü bile bilmiyordum. Tek bildiğim, yaşananlardan sonra bu sessizliğin içinde bana adım adım yaklaşan bir şey vardı. Tıpkı ıssız bir çölde ilerleyen kum fırtınası gibi yavaş yavaş yaklaşıyor, tozu dumana katıyordu ve sonunun iyi olmayacağını biliyordum. Olduğum yerde durmuş, artık kaçamayacağım o fırtınanın bana yaklaşmasını izliyordum.

Başını dağ evinin açık kapısından içeri uzatan Hakan, "Ediz Bey," dedi. "İstediğiniz rezervasyonu yaptırdım."

Kolileri ve elbiseyi odaya bırakan adamlar tek tek evden çıkmaya başlarken Ediz'in gözleri hâlâ gözlerimdeydi. Sanki sıkıca kilitlediğim bir kapının deliğinden bakıyordum ona. Bunu ne kaçmak ne de saklanmak için yapmıştım, kendimi kilitlediğim evin içinde bir şey vardı. O kadar sessizdi ki onu duyamıyordum, o kadar karanlıktı ki onu göremiyordum ama benim için buradaydı, biliyordum.

Ediz gözlerime bakmaya devam ederek Hakan'a, "Rezervasyonu açıkça benim adıma yaptırdın, değil mi?" diye sorduğunda Hakan, "Evet," dedi. "Tam da söylediğiniz gibi oldu, adınızı duyunca beni bir

süre telefonda beklettiler. Ardından rezervasyonu yaptılar ve geldiğinizde sizi karşılamak için restoranın kapısında birinin bekleyeceğini söylediler."

Ediz, "Güzel," dedi. Hakan bakışlarını bana çevirdi ama sonra hemen gözlerini kaçırır gibi tekrar Ediz'e bakarak, "Peki ya Doğa Hanım?" diye sordu. "Onun adına rezervasyon yaptıracak mıyım?"

"Doğa da burada," dedi Ediz bana bakmaya devam ederek. "Neden bu soruyu ona sormuyorsun?"

Hakan tereddütle bana baktığında bakışlarına karşılık verdim. Ona bakarken kendimi o akşam kitapçının camında gördüğüm yansımama bakıyormuş gibi hissettim; yansımadaki kızın çenesi dik, bakışları keskin, dudakları sessizdi.

Hakan bana, "Doğa Hanım, sizin adınıza da rezervasyon yaptırmamı ister misiniz?" diye sordu ve asırlar sürmüş gibi gelen saniyeler boyunca sadece gözlerinin içine baktım. Bu rezervasyonun neyle ilgili olduğunu bilmiyordum ama Ediz'in bahsettiği düşmanlardan biriyle olmalıydı. Hafifçe başımı sallayarak onayladım. Bunun üzerine Hakan tekrar Ediz'e baktı ama Ediz gözünü bile kırpmadan beni izliyordu.

"Neyi bekliyorsun Hakan?" diye sordu Ediz ona bakmadan. Hakan biraz da telaşlanarak başını hafifçe eğip cevabımı onayladı ve eli ayağına dolanmış bir halde gözden kayboldu.

Başımı kaldırıp Ediz'in gözlerine baktığımda aslında yaklaşan fırtınanın da o fırtınanın yok edeceklerinin de ben olduğumu artık biliyordum. Kontrolsüz bir şekilde kendimi yok ederek ilerliyordum, kabullenmenin sakinliğiyle yaşanacaklara kollarımı açmış bekliyordum. Kabullenmek çaresizliğin güçlü haliydi.

Ediz, "Seninle konuşmak istiyorum," dedi. Bunu isteyip istemediğimden emin olamayarak gözlerinin içine baktım, konuşsaydım ne söyleyecektim ona? Bir sisin arasında yaptığımız son konuşma bir yüzleşmeydi, bu sefer ne olacaktı? Yine de neyi konuşmak istediğini merak ettiğim gerçeğini inkâr edemezdim. Bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra yaslandığım yerden uzaklaşıp dağ evinin açık kapısına doğru yürüdüm, sessizce beni takip etti.

Dağ evinden çıkınca kapının önünde bekleyen iki araba, arabaların önündeyse altı adamla karşılaştım. Ediz artık dağ evini sak-

lamıyordu. Günler süren sessizlik hepimizin hayatını sarsacak bir gürültüye dönüşüyordu.

Ediz yanıma geldiğinde dağ evinin önündeki basamakların başında durmuş etrafa bakıyorduk. İçimden bir ses bana burayı son kez bu kadar sakin gördüğümü söylüyordu. Yere beyaz bir örtü gibi serilen kara, ağaçlara ve yaşananlara baktım. Sanki birazdan pencereden kaçacak ve hızla ağaçlara doğru koşacaktım.

Ediz sakin adımlarla basamaklardan inmeye başlayınca onu takip ettim. Karda ayak izlerimizi bırakarak dağ evinin önünde durduk. Saçımı yavaşça kulağımın arkasına alıp elinin üst kısmıyla yanağımı okşadı, o sırada öylece gözlerinin içine bakıyordum.

Elini yanağımdan çekmeden sessizce yüzümü izledi ve "O kadar sessizsin ki sanki çoktan gittin ve seni kafamın içinde burada tutuyorum," dedi. Tüm bunları neden düşünüyordu? Ne hissediyordu? Geçmişte bıraktığımız günlerde ne düşünmüş, ne hissetmişti? Bir enkazın arasında durduğumuzu ve bu enkazın yıkımımızla oluştuğunu biliyordum. Elini yüzümde kaydırdı ve başparmağıyla alt dudağımı yavaşça okşadı. Parmakları ruhumda izini bırakıyordu.

"Konuş." Sessizliğim onu mahvediyordu. Gözlerini kapatarak, "Konuş," diye tekrarladı.

Günlerdir kendi içimde kimsenin inemeyeceği kadar derinlere gömülmüştüm, oraya Ediz Çağıran bile ulaşamıyordu. Artık hiçbir zaman kurtulamayacağım sularda çırpınmaktan vazgeçmiş, o suların beni dibe çekmesine izin vermiştim.

Babamın televizyon ekranındaki görüntüsü günden güne sessizleşmişti. Atalay'ın gözleri hâlâ bana çevriliydi ama sanki bakışlarının dokunduğu yerde artık yoktum. Gökhan'ın gerçeklerine gözlerimi kapatmıştım fakat gözleri kapatmak kaçmaya yetmiyordu.

Ediz elini çekerek, "Sonundayız," dedi. "Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak Doğa. Belki kazanmak bir şeyi değiştirmeyecek ama kaybetmene de izin vermeyeceğim, konuş benimle."

Ne kadar saklanırsa saklansın onu görüyordum ve buna rağmen Ediz hep o saklandığı yere giriyordu. Ama bu sefer farklıydı. Bu sefer Ediz her şeyiyle karşımdaydı.

"Kazanmak senin için bir anlam ifade ediyor olabilir Ediz ama bu saatten sonra kazanmanın da kaybetmenin de benim için bir anlamı kalmadı," dedim.

"Bir anlamı olmak zorunda," diye karşılık verdi. Onu anlamama ihtiyacı olduğunu ama bunu benden isteyemediğini fark ettim. "Yaşananların, feda edilenlerin, hatta hataların bile bir anlamı olmak zorunda."

"Biliyorum," dedim sakin bir sesle. Artık suçlamalardan, kırgınlıklardan, kızgınlıklardan uzaktım. Kabullenmiştim ve sesim kendi içimdeki savaşın bitmesinin sakinliğini taşıyordu. "Bir anlamı olmak zorunda."

"Bana son kez güven Doğa. Son kez. Bunu değiştireceğim." Gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu. "Değiştireceğim."

Ediz bu zamana kadar benden ona güvenmememi istemişti, şimdiyse ona güvenmemi istiyordu. Ona güvenmemem konusundaki uyarısına kulak asmamıştım, güvenmem konusundaki arzusuna da savunmasızdım. Ben hep ona güvenmeyi seçmiştim.

Yorgun hissederek gözlerimi kapattım.

"Gözlerini kapattığında orada yalnızsın," dedi. "İnsan olmanın acı tarafı bu, gözlerini kapattığında orada yalnızsın." Onun da gözlerini kapattığını hissettim. Sözlerine devam etti: "Şimdi uzanıp sana dokunabilirim ama orada sana ulaşamam. Tutunmak zorundasın."

Sandığımın aksine Ediz bu sessizliğin içinde yaşananların üstüme çöktüğünü biliyordu. Beni hâlâ görüyor, hâlâ duyuyor, hâlâ hissediyordu.

Bir damla gözyaşı soğuk yanağımdan yavaşça kaydı ve gözlerimi açıp yüzümü Ediz'in ellerinin arasından çektim, bir adım geriledim. Gözlerime baktığında ikimiz de acı içindeydik.

"O küçük çeneni ne kadar dik tutarsan tut, aslında ne kadar yorulduğunu biliyorum Doğa, seni görüyorum," dedi. "Hep gördüm."

Bunu daima hissetmiştim.

"Mücadele edeceksin, bırakmana hiçbir zaman izin vermeyeceğim ama mücadeleni de sen seçeceksin," dedi gözlerimin içine bakarak. "O kolilerde ders kitapları var, kolilerin yanındaysa bir elbise bulacaksın. İstersen ders kitaplarını seçebilir, iyi bir gelecek için çabalayabilirsin."

Dudaklarımda buruk bir gülümseme belirdiğinde bakışları dudaklarıma kaysa da tekrar gözlerime bakıp konuşmaya devam etti: "Bu süreçte yaşananların hiçbirinin sana dokunmasına izin vermeyeceğim. Ama istersen de o elbiseyi giyebilir, bu akşam benimle gelebilirsin. Kararı sen vereceksin."

Bir zamanlar üniversite sınavı o evden kurtulmam için bir kaçış biletiydi. Geçmişi, hatta kendimi geride bırakıp bambaşka bir şehirde, bambaşka bir insan olacaktım, unutacaktım. Geçmiş gitgide bulanıklaşacak, ardından silinip gidecekti ama artık ne kadar yürürsem yürüyeyim ondan uzaklaşamayacaktım, gittiğim her yerde tüm zamana yerleşecek, gözlerini dikip bana bakacaktı.

"Neden şimdi?" diye sordum. "Ne olacak da benden böyle bir seçim yapmamı şimdi istiyorsun? Birkaç günde ne değişti?"

"Osman Güngör hak ettiğini yaşayacak," dedi.

Babam olduğunu özellikle vurgulamadığını ama bunun da farkında olduğunu biliyordum. Babamla bir oyun oynuyorlardı ve artık Ediz bu oyunu sonlandıracaktı. Bunun ne anlama geldiğini düşününce korktum, ne anlama geldiğini Ediz'e sormaya cesaret edemedim.

"Bu yüzden sana bambaşka bir seçenek sunuyorum," dedi Ediz.

Dikkatle gözlerine bakarak, "Sen seçenek sunmazsın," dedim. Ne demek istediğimi anlayamayarak gözlerini kıstı. "O kadar çok şey yaşandı ki ben artık o kitapçının önündeki kediyi seven kişi değilim Ediz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eğer gerçekten istediğin bu olsaydı, bana seçenekler sunmak yerine beni o kolilerdeki ders kitaplarıyla çalışıp yoluma bakmaya mecbur bırakırdın," dedim. "Seni tanıyorum."

Ediz sustu.

"Seni görüyorum Ediz."

Ediz yine sustu.

"Yanında kalmamı istiyorsun ama bunu bana hiç söylemeyeceksin, bunu da biliyorum," dedim. Konuşsam da bakışlarım sessizdi. "Yaşananlar bana yeterince dokundu. Ben seçimimi zaten gitmem için arabanın anahtarını elime verdiğin gün yaptım."

Orada durmuş birbirimize bakarken dağ evinin patika yolundan geçen bir arabanın farları ağaçların arasında parladı ve ikimiz de aynı

anda başımızı ışığın geldiği yöne çevirdik. Araba o kadar hızlıydı ki toprak yolda ardında bir toz bulutu bırakıyordu.

"Bazı yolların geri dönüşü vardır," dedi Ediz tekrar bana dönerek.

"Bazı yollarınsa geri dönüşü yoktur," dedim.

Ediz gözlerimin içine bakarak, "Bu konuyu konuşacağız," dedi ve silahını çıkarıp bana uzattı. "Gelen adam babanın düşmanlarından biri. Sana zarar vermeye cesaret edemez ama yine de kendini koruman gereken bir durum ortaya çıkarsa tetiğe basmak konusunda hiç tereddüt etme."

Önce bana uzattığı silaha, ardından tekrar ona baktım. Silahı elinden aldığımda bir elini belime yerleştirdi ve yürümem için beni yönlendirdi. Kaybetmenin insanı kamburlaştıracak bir ağırlığı vardı ama kaybı kabullenmek insanı özgürleştiriyordu. İnkâr bileklere dolanan bir zincir gibiydi, ilerlemene asla izin vermezdi. Ediz'le beraber dağ evine yaklaşan arabaya doğru ağır adımlarla yürürken bileklerimde zincir yoktu. Vazgeçmem gereken ne varsa vazgeçmiştim ve öğrenmiştim ki vazgeçmek pes etmek demek değildi. Bazen ilerlemenin ve mücadeleye devam etmenin hüzünlü bir yoluydu, bir derinliği vardı.

Dağ evinin önüne yaklaşan araba karşımızda durduğunda bir adam arabadan çıkıp bize baktı. Üzerinde gri bir takım elbise ve fiyatını sadece duruşuyla bile belli eden uzun bir palto vardı. Uzun boylu, zayıf bir adamdı ve beyaz saçlarının arasında belli belirsiz siyahlar vardı. Dikkatle bize baktı, sigara içmeye ihtiyacı varmış gibi cebinden sigara paketini çıkardı ve kibritle sigarasını yakarken kıstığı gözleri yüzündeki kırışıklıkları daha belirgin hale getirdi. Başını kaldırdı ve kibriti söndürmek için sallarken bana baktı.

"O elindeki silah benim için mi evlat?" diye sordu dudaklarının arasında sigarayla gülümseyerek.

Ediz bu soruya aldırmadan, belki de konuyu kapatmak için, "Zafer Bey," diyerek adamı ismiyle selamladı.

Adamın bakışları ona çevrildi, gözlerinde gölgede kalmış bir merak vardı. Sigarayı dudaklarından çekerken gülümsemesi büyüdü ama daha çok hüzünlü bir gülümsemeydi bu.

"Ediz Çağıran." Dikkatle Ediz'e bakıyordu. "Zamanın hızına yetişebilen olmuş mu ki biz yetişelim? Çağıran ailesinden geriye sadece o küçük çocuğun kalacağı kimin aklına gelirdi?"

Kaşlarım çatılırken Ediz bana, "Zafer Bey dedemin arkadaşıydı," diye açıkladı.

"Aynı zamanda babanın düşmanlarından biriyim," diye ekledi adam bana bakarak. Bana şüpheyle yaklaştığını, vereceğim her tepkiyi, söyleyeceğim her kelimeyi tartacağını görebiliyordum.

Adamın gözlerinin içine baktım ve "Ben de öyleyim," dedim. Aslında ne demek istediğimi hiçbir zaman bilemeyecekti.

Adam kaşlarını kaldırarak şaşkınlıkla Ediz'e baktı, ardından tekrar bana baktığında bütün dikkati üzerimdeydi.

"Benim de bir kızım var," deyince başımı iki yana sallayarak, "Onu ne kadar sevdiğinizi dinlemek istemiyorum," dedim çünkü şaşkınlığı bir baba ve kızının nasıl bu hale gelebileceğini sorgular nitelikteydi. Sahi, nasıl olurdu da bir baba ve kızı bu hale gelirdi?

Adam o kadar büyük bir dikkatle gözlerime baktı ki bakışlarının gözlerimden çıkardığı anlamlarla dolmasını bekledim ama bir duvara çarpmış gibiydi. Orada sessizlikten başka hiçbir şeyle karşılaşmamıştı.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Ediz," dedi. "Bu kadına güveniyor musun?" Sorduğu sorunun cevabını beklemedi. "Güvenme."

Gözlerim kısıldı. İçimde bir şey vardı, o kadar karanlıktı ki onu göremiyordum, o kadar sessizdi ki onu duyamıyordum ama artık bana o kadar yakındı ki nefesini ensemde hissediyordum.

Ediz'in gözlerini adama diktiğini hissettim.

"Bu gözleri biliyorum," dedi adam bir parmağını sakince bana doğru sallayarak. "Bu gözleri biliyorum. Babana benziyorsun, gözlerini ondan almışsın ama asıl korkunç olan, bakışlarını da ondan almış olman. Bu bakışların ne olduğunu da çok iyi biliyorum." Bana doğru bir adım atsa da aramızda hâlâ mesafe vardı. "Delilik."

Ediz ona müdahale edecekti ki sakin bir sesle, "Ediz," dedim. Adamın ne söyleyeceğini merak ediyordum.

"Sen Osman Güngör'ün kızısın," dedi adam gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Damarlarında onun kanı var. Senin iyi bir insan olman imkânsız. Kanında kötülük var."

Bana yaklaşan fırtınaya doğru yürüdüğümü hissettim. Nabzım derimin altında yavaş yavaş hızlandı, soğuk bir ter damlası sırtımdan aşağıya yavaşça süzüldü. Kulaklarım uğuldamaya başladığında zihnimin içindeki sessizlik birden aynı anda konuşan anıların sesiyle

doldu. Kontrolümü nasıl koruduğumu bilmiyordum, içimdeki fırtınayı bakışlarımdan ve uyuşmaya başlayan dizlerimden nasıl gizlediğimi bilmiyordum ama bakışlarım hâlâ sessizdi, dizlerim beni hâlâ dimdik ayakta tutuyordu.

Silahı kaldırıp namlusunu adama doğrulttuğumda ellerim nasıl titremedi bilmiyordum.

"Durmayın," dedim gözümü bile kırpmadan. "Beni buna inandırın. Tetiğe basmama engel olan kalbim dışında her şeyimi kaybettim." Parmağım silahın horozuna baskı yaptı. "Durmayın, devam edin ve beni buna inandırın. İnandırın ki bu tetiğe basıp o kalbi de ben feda edeyim."

İnsan derin, karanlık ve karmaşıktı. Elinde kalan son şeyi alandan, elinden her şeyi alanlardan daha çok nefret ediyordu ve bu adam benim elimde kalan son şeye, kalbime saldırıyordu.

Adam olduğu yerde dursa da bakışlarıyla bir adım geriledi. Tetiğe gerçekten basıp basmayacağımı kestiremiyordu. Elini uzatsa neyle karşılaşacağını bilmiyordu, bir sihirbazın tavşan çıkardığı şapka gibiydim.

Adam bakışlarını Ediz'e çevirerek, "Dost değil, düşman kazanmak istiyorsanız evlat, ona da varım," dedi.

Kendimi tetiğe daha da baskı yaparken buldum ama silahın patlamasına izin vermeden durdum, bunu bana yaptıran o kadar karamsar, o kadar hüzünlü bir histi ki bir yanım bana adamın haklı olduğunu fısıldıyordu. Aynaya baktığımda babamın gölgesini gözlerimde gördüğüm geceler biriktirmiştim ama o gölgenin altında durmamıştım, şimdiyse damarlarımdaki kan zihnimi zehirliyordu.

Bir zamanlar içimdeki iyilik gökyüzünde parlayan bir güneş gibi içimi ısıtırken artık beni yakıyordu ve adım adım o gölgeye doğru çekiliyordum.

Ediz elini silahı tuttuğum elimin üzerine yerleştirip elimi güven verircesine sıktı ve bakışlarım ona çevrildiğinde gözlerimin içine baktı. Çenesi gergin, bakışları sessizdi ama dokunuşu tenimi aşıp ruhuma ulaşmıştı, dokunuşuyla beni kollarının arasına aldığını hissetmiştim.

Elimdeki silahı almak istediğinde ona direnmedim. Şapkanın içinden ne çıkacağını artık ben bile bilmiyordum ve yapabilecekle-

rimden korkuyordum. Yaptıklarımın ardından kalbim yanacak ama hiçbir zaman kül olmayacaktı, benim sonumsa o zaman başlayacaktı.

Ediz silahın şarjörünü çıkardı ve sırt mekanizmasını geriye çektiğinde namlu ağzındaki kurşun yere düşüp karın arasına gömüldü. Ediz şarjörü tekrar takıp silahın sırtını çekerek namlu ağzına yeni bir kurşun yerleştirdi ve silahı adama doğrultarak, "Al o kurşunu," dedi.

Adam gözlerini kısarak şüpheyle Ediz'e baktı ve yerinden kıpırdamadı. Çöken sessizlikte adamın zihninin bir hesap makinesi gibi çalıştığını gözlerinde gördüm, atacağı sonraki adımı bir satranç tahtasında ilerleyecekmiş gibi hesaplıyordu. Sonunda buz gibi bir gülümsemeyle yavaşça eğildi ve karın içindeki kurşunu aldı.

"Madem kanın bir değeri olduğuna inanıyorsun," dedi Ediz, adam parmaklarının arasındaki kurşunla beraber ayağa kalkarken, "taşıdığım kanı ve o kanın insana neler yaptırabileceğini de unutma."

Adamı uyarırcasına gözlerini kıstı.

"O kurşunu saklayacaksın," diye devam etti sakin ve kendinden emin bir sesle. "Saklayacaksın çünkü bugün burada o kurşuna bir değer biçtin. Eğer onu kullanırsan değer verdiğin bütün insanlara kurşun sıkmış olursun. Peşlerine düşeceğimden zerre şüphen olmayacak çünkü taşıdığım kanı ve o kanın taşıdığı kötülüğü tanıyorsun. Bir daha karşımıza düşman gibi dikilirsen o kurşunu kendi kafana sıkacaksın. Bunu da sana ben yaptıracağım."

Adamın yüzündeki gülümseme donup kalmıştı ve rahatsızlığı bakışlarından belli olsa da böyle bir hamleyle karşılaşmaktan keyif alan bir yanı da vardı.

Duruşunu tamamen dikleştirdi ve çenesini hafifçe kaldırarak Ediz'e baktı, ardından yüzünde donan gülümseme canlandı, daha da büyüdü.

Bakışları bana döndü ve el sıkışmak için elini bana uzattığında yerimden bile kıpırdamadan gözlerinin içine baktım.

"Babam bütün hamleleri düşünebilecek kadar aklı başında bir adam ama onu asıl harekete geçiren hep içindeki delilik oldu," dedim, adama bakarak konuşuyordum ama bunu aynı zamanda Ediz'e de söylüyordum. "Bir deliyle baş edebilirsiniz, aklı başında bir adamla da baş edebilirsiniz ama deliliğin kıyısında durup da hiçbir zaman delirmeyen aklı başında bir adamla baş edemezsiniz."

Adam kaşlarını hafifçe kaldırdı ve havada kalan elini indirdi.

"Zaten yanan bir insanın üzerine bir de sizin ateş atmanız hiçbir şeyi değiştirmez." Babamı benden daha iyi kimse tanıyamazdı. "Değiştirseydi onu çoktan yok etmiş olurdunuz."

Babam bir düşmanı savuşturur gibi beni kendinden uzak tutmasaydı, bana ihtiyacı olsaydı, elimi tutsaydı bütün mücadelelerde onun yanında olurdum. Şimdi tetiğe basmama engel olan kalbim onun için tetiğe bile basardı çünkü o beni hiç kızı gibi sevmese de ben onu hep babam gibi sevmiştim.

"Babama benzediğim konusunda haklısınız," diye devam ettim. "Bu beni onu durdurabilecek tek insan yapıyor. Asıl soru bunu yapıp yapmayacağım çünkü babamla aramızda bir fark var: sevgi."

Adam kaşlarını çatarken sözlerime devam ettim: "Elinden sahip olduğu her şeyi alsanız bile durmayacak, bu onu daha da çaresiz hissettirecek ve daha da kötüleşecek." Ardından Ediz'e döndüm ve "Ben buna dâhil olmayacağım," dedim.

Gözlerimin içine bakarken Ediz'in ne düşündüğünü bilmiyordum ama endişeli olduğunu görebiliyordum. Sanki keskin virajları olan bir yolda freni patlamış bir araba gibi ilerliyordum ve her an uçurumdan aşağı yuvarlanabilirdim.

Hissettiklerim, düşündüklerim beni o kadar yorgun düşürmüştü ki ipler avuçlarımı parçalayarak elimden kayıp gidiyordu. Uzaklaşmaya, yalnız kalmaya ihtiyacım vardı ama Ediz'in yanından geçip dağ evine doğru ilerlerken sanki o ipleri hâlâ sıkıca elimde tutuyormuşum, kontrolümü hiç kaybetmiyormuşum gibi yürüdüm.

"İnsanın dönüp dolaşıp kendini bulduğu yer, kayıplar verdiği yerdir evlat," diye seslendi adam arkamdan. "İstersen ömrün boyunca kaç, ölmeden önce kayıplar verdiğin yeri bir kez daha görmek ve kaybettiklerini geri kazanmak isteyeceksin."

Adamın sözleri beni olduğum yere çivilerken patikadan dağ evine doğru hızla gelen bir arabanın sesini duydum. Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden arkama baktım, araba o kadar hızlıydı ki huzursuzluk ondan önce dağ evine ulaşmıştı.

Araba sadece saniyeler sonra sert bir frenle durduğunda daha da panikledim; bir şey olmuştu, kötü bir şey olmuştu.

Gece iri gözlerle arabadan çıktı ve bakışları Ediz'i buldu. Uygar neredeydi?

Gece, Ediz'i görür görmez ağlamaya başlayınca ben de uyuşmaya başladım, sanırım onu ilk kez ağlarken görüyordum. Ediz hızla yanına gidip yüzünü ellerinin arasına aldığında kulaklarım uğulduyordu ve kendi kalp atışlarım dışında bütün sesler boğuktu.

Ediz'in, "Gece," dediğini duydum.

"Uygar..."

Gece sadece bunu söyledi ve daha fazla ağlamaya başladı, bütün vücudu titriyordu ve korkuyla Ediz'in gözlerine bakıyordu. O kadar telaşlıydı ki ellerini nereye koyacağını bile bilmiyor gibiydi.

Ediz onu sakinleştirmek için gözlerinin içine bakarak, "Bak bana," dedi. "Nefesine odaklan. Panik atak geçiriyorsun."

Gece sadece başını iki yana sallıyor ve ağlıyordu.

"Nefesine odaklan," dedi Ediz ama onun da paniğe kapıldığını görebiliyordum, yine de bunu Gece'ye yansıtmadı. "Neler olduğunu bana anlatman gerekiyor. Nefesine odaklan Gece, Uygar için yap bunu."

Gece çaresizce Ediz'in gözlerine baktıktan sonra gözlerini kapattı ve sakinleşmek için onun dediğini yapıp nefesine odaklandı. Ardından gözlerini açtığında hâlâ ağlıyordu ama, "Onu aldılar," diyebilecek kadar sakinleşmişti.

"Kim aldı?" diye sordu Ediz, Gece'nin gözlerine bakabilmek için ona doğru eğilmişti.

Gece, "Osman Güngör," dediğinde neredeyse dizlerimin bağı çözülüyordu. Ellerim tamamen uyuşmuştu ve kalbim artık göğüs kafesimi parçalayıp oradan kurtulmak ister gibi çarpıyordu.

"Uygar kendi arabasıyla önden gidiyordu, ben arkasındaydım. Bir polis arabası onu durdurdu ama polis değillerdi. Onu öldüresiye dövdüler."

Gece gördüklerini unutmak ister gibi gözlerini kapattı ama şahit oldukları peşini bir saniye bile bırakmıyor gibiydi.

Çaresizlikle ve kırılgan bir sesle, "Ediz, lütfen kurtar onu," dedi. "Onu götürdüler. Lütfen."

Ediz gözlerini kapattı, sakinleşmeye çalışıyordu. O sırada arabanın yanında bekleyen adamla göz göze geldik, bana öyle dikkatli bakıyordu ki ne gördüğünü merak ettim.

"Ben onsuz yaşayamam," dedi Gece. "Ben onsuz yaşayamam."

"Bak bana," dedi Ediz ama Gece ona bakmadı, sadece ağladı. "Gece, bak bana. Onu kurtaracağım. Duydun mu? Onu kurtaracağım."

Gece ağlamaktan şişen gözlerini aralayarak Ediz'e baktı. "Söz mü?"

"Söz," dedi Ediz. "Söz veriyorum, onu kurtaracağım."

"Onu orada bıraktım," dedi Gece, bu onu mahvediyormuş gibi. "Mantıklı davranmak zorundaydım, ikimiz de yakalanırsak ona yardım edemezdim."

Ediz'in onu onaylamasını, ona doğru olanı yaptığını söylemesini istiyordu. Böylece belki hissettiği suçluluk biraz olsun azalırdı. "Kaçmak zorundaydım," diye devam etti.

"Sen akıllı bir kadınsın Gece," dedi Ediz, onun neye ihtiyaç duyduğunu anında anlamıştı. "Elin kolun bağlı bir halde ona yardım edemezdin."

Gece yüzünü Ediz'in ellerinin arasından çekip gözyaşlarını sildi ve "O zaman bana ne yapmam gerektiğini söyle," dedi. "Madem ona yardım etmek için kaçtım, bana bir köşede oturup beklemem söylemeyi deneme bile. Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Ediz başı ağrıyormuş gibi şakaklarını ovuştururken Uygar'ın bana göz kırpması ve gülümseyen yüzü gözümün önüne geldi.

Gece de Uygar da olayların içinde olsa da bütün bıçakların bana ve Ediz'e çekileceğine, onlara hiç dokunmayacağına inandığımı fark ettim, oysa bu büyük bir yanılgıydı.

Ediz elini şakaklarından çekip Gece'nin gözlerinin içine bakınca Gece, "Hayır!" dedi, bağırmıştı. "Sakın bana kendimi tehlikeye atamayacağıma dair masal okuma! Sakın! Bu konuda beni anlayacak belki de tek insansın, sakın!"

Sözlerinin sonuna doğru sesi boğuklaşmıştı, tekrar ağlamak istediğini ama kendini tuttuğunu görebiliyordum. Gece'den uzaklaşıp tekrar şakaklarını ovuşturduğunda Ediz'in zihninin içinde bir düşünce düğümü oluşmuş gibiydi.

Kurtulamıyordu. Gözlerini kapatıp bir süre öylece durdu ve düşündü, ardından elini şakaklarından çekip başını hafifçe göğüzüne kaldırarak derin bir nefes aldı.

Gözlerini tekrar araladığında daha sakin, daha soğukkanlı görünüyordu.

Gece'ye bakarak, "Sana dosyasını verdiğim adamın yanına git," dedi. "Ondan Osman Güngör'e karşı kullanabileceğim büyük bir koz iste, karşılığında benden bir isteği olacaktır. O istek ne olursa olsun onu benim adıma kabul et."

Zafer Bey sessizliğini bozarak, "Bu boş bir kâğıda imza atmaktan farksız," dedi. "Duygusal kararlar alıyorsun Ediz. Hata yapıyorsun."

Gece adamı duymamıştı bile, Uygar için Ediz'i ateşe atabilirdi. "Tamam."

Ediz de Gece'nin onu Uygar için ateşe atabileceğini biliyordu ama bu gerçek onu rahatsız etmiyordu, ondan istediğinin bu olduğunu bile söyleyebilirdim. Ediz de adamı duymazlıktan geldi.

Ben duymazlıktan gelemedim ve adam bunun farkındaydı. Gözü sürekli benim üzerimdeydi ve her tepkimi tartıyordu. Uygar'ın benim hayatımdaki yeri Gece'nin ve Ediz'in hayatındaki yeri kadar derin olmasa da o benim için de önemliydi ve ona zarar veren kişi babamdı. Babamla konuşabilir, bir yolunu bulabilirdim. Onunla yüzleşebilirdim.

Sezgilerim bana adamın da bunu düşündüğünü ama bu işe karışmadığını söylüyordu.

Hiçbirimizin onun için bir önemi yoktu, oyunu ve hamleleri keyifle izleyen bir seyirciydi o.

Gece tekrar, "Tamam," dedi ve gergin bir ifadeyle saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Gidiyorum."

Zaman işliyordu. Acımasızca ilerliyor, ilerledikçe tükeniyordu ve hepimiz onunla yarışmak zorundaydık.

Gece arabanın kapısını açtığında Ediz, "Gece," dedi ve Gece eli kapının üzerinde, omzunun üzerinden ona baktı. "Onu kurtaracağım," dedi Ediz.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Gece, Ediz'e güveniyordu. Başka bir şey söylemeden arabaya bindi ve kapısını kapatıp hızla motoru çalıştırdı. Pencerenin ardından son kez Ediz'e baktıktan sonra gaza bastığında araba hızla geriye doğru atıldı, ardından Gece direksiyonu kırarak ani bir manevrayla arabayı patikaya yönlendirdi.

Zafer Bey kaşlarını kaldırarak, "Duygusal kararlar alıyorsun," diye tekrarladı.

"Ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu Ediz sert bir sesle. "Ha? Ne yapmamı bekliyorsun? O adam benim için buradaydı, daha da ötesi arkadaşım!"

Adam sakin bir gülümsemeyle başını iki yana salladı ve "Ondan bahsetmiyorum," dedi. Bakışları bana döndü. Ediz bana bakmasa da adamın kime baktığını biliyordu ve o an aklından geçenleri anladı.

"Sakın aklından geçenleri dile getirme," dedi ölümcül bir sakinlikle.

"Çok yazık." Adam gerçekten üzülmüş gibi görünüyordu ama bu üzüntüsü daha büyük bir eğlenceyi kaçırdığı içindi. Bana bakarak, "Çok yazık," diye tekrarladı. "Sen bu oyundaki vezirsin ama yerinden bile kımıldayamıyorsun."

Kelimeleri özellikle seçiyor gibiydi. Yaptığı benzetmeler ve sakinliği rahatsız ediciydi.

"O haklı Ediz," dedim sessizliğimi bozarak. "Babamla konuşmak istiyorum."

Ediz gözlerini bana çevirdiğinde bakışları kırık bir cam kadar keskindi.

"Bırak öğrensin," dedi adam. "Onu oyuna sokuyorsun ve gözlerini bağlıyorsun. Bir gün vezirini kaybedersen oyuna girdiği için değil, gözlerini bağladığın için kaybedeceksin."

Dişlerini birbirine bastıran Ediz'in çenesi gerilmişti. Gözlerini kapattı. Kendince haklı nedenleri vardı ama adamın da haklı olduğunun farkındaydı.

Adam dudaklarının kenarında bir gülümsemeyle, "Bir oyuna giriyorsam kazanmak için girerim," dedi ve silahını çıkarıp evin önünde bekleyen adamlardan birine doğrultarak birden tetiğe bastı.

Silahın gürültüsüyle irkildim ve gözlerim irileşirken silahın sesi ağaçların arasında yankılandı. Adam kanlar içinde yere yığılırken Ediz silahını çıkarmış, namlusunu Zafer Bey'e doğrultmuştu. Diğer adamlar da silahlarını çıkarıp adamı hedef almışlardı. Nefesimi tutmuş, iri gözlerle yere yığılan adama ve etrafına yayılmaya başlayan kana bakıyordum.

İçimden bir ses bu oyunda şahı kimsenin umursamadığını, her taşın kendi savaşını verdiğini söylüyordu.

"Sakin olun beyler," dedi Zafer Bey sakin bir sesle. "Osman Güngör'ün adamıydı o." Sanki atış poligonundaymış ve bir adamı

öldürmemiş, hedef kâğıdına isabetli atış yapmış gibi keyifli bir gülümsemesi vardı. "Bu da girdiğin dünyanın gerçeği Doğa Güngör."

Konuşmak için dudaklarım aralandı ama tek kelime edemedim, iri gözlerle adama bakakaldım.

"İşte şimdi oyuna hoş geldin Osman Güngör'ün kızı."

Zafer Bey silahını yerine yerleştirdikten sonra Ediz'in ona verdiği kurşunu iki parmağının arasında tutarak Ediz'e gösterdi ve "Bu kurşuna baktıkça anlaşmamızı hatırlayacağım," dedi. "Bu kurşuna baktıkça ya benim ya da senin sonun olacağını hatırlayacağım. Belki de dostluğumuzun güzel bir hatırası olarak kalır, kim bilir?"

Gülümsedi ve bana baktı. Bakışları o kadar dikkatliydi ki rahatsız oldum, sanki geleceğime bakıyordu.

"Şimdi git ve arkadaşını kurtar," dedi tekrar Ediz'e bakarak ve ona doğrultulan silahlara aldırmadan kapısını açıp arabasına bindi. Ediz silahını indirdiği sırada adam yanımızdan geçip gitti. Camın ardından bize tekrar gülümsemişti ama gözlerinde o gülümsemenin bir yansıması yoktu.

Ben adamın ardından bakarken Ediz, "Doğa," dedi.

Yerde kanlar içinde yatan adamı görmezden geldim, görmezden gelmezsem şahit olduklarım beni daha da dibe sürükleyecekti. "Nereye gidiyorsan ben de seninle geliyorum," dedim.

"O haklı," dedi gözlerimin içine bakarak, ardından eliyle yerde yatan adamı gösterdi. "Dâhil olduğun dünyanın gerçeği bu, Doğa. İyi bir kalbe sahipsen ruhunun kirlenmesi sana ruhunun yaralanmasından daha çok acı verir."

"Gerçekler her zaman insanın doğrularına uymuyor, evet," dedim, bunu yaşayarak öğrenmiştim. "Bunun bir önemi olsaydı insan olmanın bir anlamı kalmazdı çünkü sonunda hepimiz uyum sağlıyoruz." Yaşadığım buydu. Gözlerimi kaçırmadan gözlerine baktım. "Uyum sağlamaya başladım Ediz."

Başını dalgın bir ifadeyle iki yana sallayarak, "Sen bu dünya için fazla iyisin Doğa," dedi.

"Uygar bana karşı her zaman nazikti," dedim. "Her zaman iyiydi. Sırf acı çekmeyeyim diye bir kenarda öylece durmanın ruhumu kirletmeyeceğini mi sanıyorsun?"

Bazı gerçekler çıkmaz sokaklardaydı ve onu sadece o sokaklara girenler görürdü. O çıkmaz sokağın ortasındaydım ve Ediz burayı tanıyordu. O kadar hüzünlü gözlerle bana baktı ki bakışları içime işledi.

Kabullendiğini gösteren bir sesle sadece, "Hazırlan," dedi.

Hepimiz bir yangının ortasındaydık, her yanımızı alevler sarmıştı.

Asırlar gibi gelen saniyeler boyunca gözlerindeki hüznü izledim, ardından, "Onu kurtaracağız Ediz," dedim.

İnsanlara elini uzatan, sözler veren hep Ediz oluyordu ve o bir insandı. Bir sınırı ve birinin çıkıp ona her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacı vardı. Her şeyin yoluna gireceğinin sözünü veremezdim çünkü girmeyecekti ama mücadelenin sözünü verebilirdim, yalnız değildi. Yanacaksak hep beraber yanacaktık.

Dağ evine girdiğimde duvardaki saatin çıkardığı o acımasız sesi duydum, bir an bile soluklanmadan ilerliyordu.

Yatak odasının kapısında durup yatağın üzerindeki siyah elbiseye uzun uzun baktım, ardından yavaşça yürüyüp yatağın başında durdum. Bir süre daha elbiseye baktıktan sonra gözlerimi kapattım ve hâlâ hızla çarpan kalbimin derimin altında yankılanan sesini dinledim. İçimdeki huzursuzluk dipsiz bir kuyu gibiydi ve ben düştükçe düşüyordum. O kuyunun içinde bir ses vardı, durmadan çok kötü şeyler yaşanacağını anlatıyordu.

Gözlerimi açıp üstümdekileri hızla çıkardım. Artık fırtınaya yürümüyor, koşuyordum. Milyarlarca yıl boyunca hiçbir insan yaşanacaklardan kaçamamıştı, biz de kaçamayacaktık.

Çıkardığım kıyafetleri yatağın üzerine atıp elbiseyi hızla üzerime geçirdim; bütün vücudumu saran ve dizimin bir karış altında biten bir kalem elbiseydi, sırtı tamamen açıktı.

Yanında yırtmacı olan klasik bir elbiseydi ve onu ince, yüksek topuklu ayakkabılarla tamamlayacaktım. Yatak odasından çıkıp Gece ile Uygar'ın odasına girdiğimde Uygar'ın kıyafetlerinin katlanmış bir halde yatağın üzerinde durduğunu gördüm, gömleğiyse sandalyenin arkasına asılmıştı. Sıkıca tuttuğum ipler ellerimden daha hızlı bir şekilde kaymaya başladı ve avuçlarımı daha da parçaladı ama son bir gayretle ipe sıkıca asıldım. Yaşananları bir teraziye koyduğumda aslında Uygar'a bir borcum olmadığını biliyordum ama bana borcu yaptıran zaten vefa değil, sevgiydi.

Uygar Yüksel'i seviyordum. Kaybetmediği iyimserliğini, nezaketini, kahverengi gözlerini aydınlatan gülümsemesini seviyordum.

Gece'nin makyaj malzemeleriyle hafif bir göz makyajı yaptım ve saçlarımı sıkı bir topuz halinde toplayıp önden ince bir tutam saçımı serbest bıraktım. Ardından dudaklarıma kırmızı ruj sürüp rujun dağılması için dudaklarımı birbirine bastırdım ve aynaya baktım. Aynadaki yansımamla göz göze geldiğimde orada gördüklerime takılıp kaldım.

En son bakışlar değişirdi.

Bir yabancıya bakıyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak dağılan düşüncelerimi toplamaya çalıştım ve bakışlarımı aynadan çekip oturduğum yerden kalktım. Zihnimin içi yine birden sessizleşmişti ama kalp atışlarım hâlâ gürültülüydü.

Odadaki dolabı açıp Gece'nin kıyafetlerine baktım ve gözüme çarpan uzun, siyah, belinde kuşağı olan kabanı askısından aldım. Kabanı üzerime geçirdim, odadan çıkarken kuşağını sıkıca bağlıyordum.

Ediz salondaki masanın önündeydi ve tekila bardaklarından birini doldurmuş, eline almıştı. Bakışları bana kayınca duraksadı. Sonra tekilayı kafasına dikip boş bardağı masaya koydu ve kapıya yönelerek, "Gidelim," dedi.

Sessizce onu takip ederek dağ evinden çıktığımda kanlar içinde yerde yatan adamın artık orada olmadığını gördüm ama kararmaya başlayan gökyüzünün altında kanı hâlâ toprağın üzerindeydi. Ayağımdaki ayakkabılarla dikkatli bir şekilde basamaklardan inerken bakışlarım yerdeki kana kilitlenmişti.

Ediz toprak yolda yürümeme yardımcı olmak için elini bana uzatınca önce eline, ardından ona baktım ve elimi yavaşça elinin içine yerleştirdim, yanına gittiğimdeyse koluna girdim. Arabalara doğru sessizce yürümeye başladık.

Arabalardan birinin önüne geldiğimizde, "İki ayrı arabayla gideceğiz," diye açıkladı Ediz. "Ben önden gideceğim. Bir terslik olursa sakın duruma dâhil olma, kaç." Hafifçe başımı salladım. "O ayakkabılarla araba kullanmakta zorlanmayacak mısın?"

"Sorun yok," dedim önümüzde duran siyah arabaya bakarken. Bütün camları siyah filmle kaplanmıştı, bunun yasal olmadığını bili-

yordum ama haberlerde boy boy fotoğraflarımız vardı ve yüzümüzü tanıyan biri bizi ihbar edebilirdi.

Ediz arabanın kapısını benim için açıp dikkatle yüzüme baktı ve "Güzel görünüyorsun," dedi.

Hüzünlü bir gülümsemeyle ona baktım.

"Teşekkür ederim."

Arabaya bindiğimde Ediz kapımı kapattı ve kendi arabasına doğru ilerlerken onu dikiz aynasından izledim. Arabanın motorunu çalıştırıp önden gitmesi için onu bekledim, ardından arabayı hareket ettirip onu takip etmeye başladım.

Sanki kafamın içindeki sessizlik arabanın içine yayılmıştı, derin bir sessizliğin içindeydim.

Ellerim buz gibiydi ve kalbim geçen zamana yetişmeye çalışırcasına hâlâ hızla çarpıyordu. Toprak yolu bitirince Ediz'in peşinden sağa sinyal verdim, ritmik ve tok sinyal sesi anılarıma yerleşti.

Yolda ilerlemeye başladığımızda Ediz'in arabayı yavaş kullanması dikkatimi çekti ve bunu hızıyla dikkat çekmemek için mi, yoksa beni düşündüğü için mi yaptığını anlayamayarak bir süre daha onu takip ettim. Sabırsızlandığını ve harekete geçemedikçe elinin kolunun bağlandığını hissettiğini biliyordum, muhtemelen benim için yavaş gidiyordu.

Sol şeride geçip birden gaza bastım ve araba hiç zorlanmadan öne atıldı. Ediz'in yanından hızla geçip gittiğimde dikiz aynasından ona baktım ve onun da önündeki arabayı sollayıp sol şeride geçtiğini gördüm. Hızlandı ve arkama yaklaştığında orta şeritteki arabaya makas attı, ardından daha da hızlanarak tekrar sol şeride geçti ve önümde ilerlemeye başladı.

O kadar hızlıydık ki şehre ulaşmamız normalden çok daha kısa sürdü ve şehir merkezinde ilerlerken de hız kesmedik. Bir süre sonra Ediz yavaşlayarak sola sinyal verince ben de hızımı düşürdüm ve sinyal verdim. Kırmızı ışıkta durmamız gereken zamanlar dışında hiç durmamıştık ve Ediz bazen onlarda bile durmamıştı. Kimse bizi durdurmamıştı ve bir sorun olmamıştı. Yine de sanki babam her yerdeydi ve gözü üzerimizdeydi. Ne yapmaya çalıştığını, ne planladığını kestiremiyordum.

Büyük bir restoranın önünde durduğumuzda arabadan çıkmadan önümdeki arabaya baktım, Ediz'in arabadan çıkmasını bekliyordum. Restoranın önündeki bir adam dikkatle art arda duran bu iki siyah arabaya bakıyordu ve bizi bekleyenin o olduğunu anladım ama Ediz arabadan çıkmadı.

Gerildiğimi hissederek hâlâ direksiyonun üzerinde duran elimle direksiyonu daha sıkı kavradım, diğer elimse herhangi bir aksaklık olursa hazırlıklı olmak için kontağa gitti. Sonunda Ediz'in arabasının kapısı açılınca rahatladığımı hissettim ama bu rahatlama kısa sürdü.

Ediz'in yüzünde darmadağın bir ifade vardı ve bakışları çok sertti, sonradan elini yumruk yaptığını da fark ettim. Kapımı hızla açıp arabadan çıktım ve Ediz'e baktım.

İçimdeki o dipsiz huzursuzlukta sesler artmaya başladı. Mesele Uygar mıydı? Uygar'a mı bir şey olmuştu?

Baba, lütfen, diye içimden yakarırken zihnimdeki sessizlik yine gürültüyle dolmuştu.

Ağır adımlarla Ediz'e doğru yürüdüm. Bana uzaktan bakan biri çok sakin olduğumu, adımlarımın son derece kontrollü olduğunu düşünürdü; sıkıca tuttuğum o iplerin tekrar avuçlarımı parçalayarak kaymaya başladığını anlayamazdı.

Yanına gittiğimde yalnızca, "Ediz," diyebildim.

"Gece," dediğinde sanki burada değil gibiydi. "Gece'yi de almışlar."

Gözlerim irileşirken dudaklarım aralandı ama dudaklarımdan akıp giden nefesin sesinden başka ses duyamadım, etrafımdaki bütün sesler tekrar boğuklaşmıştı. Kalbimin atışları daha da hızlandı. Bunları yapan kişi benim babamdı.

Ediz'in telefonunun çaldığını duydum ama ses yine boğuktu. Ancak sonra kulaklarımı sağır edecek kadar yüksek gelmeye başladı.

"Osman Güngör," dedi Ediz telefonunun ekranına bakarken ve gözlerinde öyle bir nefret belirdi ki bu zamana kadar gözlerinde gördüğümün sadece nefretin ayak izleri olduğunu anladım. Bu nefret gerçek ve saf bir nefretti, sanki içine sığamayacak kadar büyüktü.

Kendimi, "Hoparlöre alır mısın?" derken buldum, sanki bir başkası konuşuyordu. Ediz gözlerimin içine baktı, isteğimi reddedeceğini düşündüm ama gözlerimde ne gördüyse son anda vazgeçti.

"Sakın sesini çıkarma," diye uyardı beni. "Ne söylerse söylesin."

Ben hafifçe başımı sallarken Ediz telefonu açtı ve konuşmayı hoparlöre aldı. Babamın sesini duyacağım gerçeği kalbimi hem kırdı hem de korkuyla doldurdu.

"Ediz Çağıran," dediğinde sesinde hiç duygu yoktu. Elimle arabadan destek alma ihtiyacı duydum ama aynı anda her zamankinden daha dik durmamı sağlayacak gücü kendimde buldum. Bakışlarım Ediz'in yüzüne sabitlenmişti, gözlerindeki nefret gitgide kararıyordu.

Ediz dişlerini birbirine bastırdı ve "Ölüm bile seni benim elimden kurtaramayacak," dedi.

"Ne kadar da alçak bir adamım," dedi babam gülerek. "Arkadaşlarını kaçırdım. Bu sana bir yerden tanıdık geldi mi?" Tekrar güldü. "Dur sana yardım edeyim, alçak adamın teki intikam için kızımı kaçırmıştı."

Bir an, kısa bir an babamın beni düşündüğünü, bunu benim için yaptığını sandım ve bu o kadar karmakarışık bir duyguydu ki çaresiz bir şekilde umudu hissettiğimi bile söyleyebilirdim. Sonra ses tonu, yansıttığı keyif beni acımasızca gerçeğe sürükledi. Bunu benim için değil, Ediz'e bir ders vermek için yapıyordu.

Ediz yavaşça gözlerini kapattı.

"Bitmedi," diye devam etti babam. "Öyle bir orospu çocuğuyum ki Uygar'ı öldürüp Gece'nin çığlıklarını sana dinleteceğim. Bu da sana bir yerden tanıdık geldi mi? Şerefsizin teki beni kızımı öldürmekle tehdit edip bize onun çığlıklarını dinletmişti. O geceyi hatırlıyor musun?"

Ediz gözlerini açtığında bakışları odağını kaybetmişti. Sanki bütün düşünceleri yok olup gitmişti, başının döndüğünü ve ayakta zor durduğunu hissettim. Ediz nasıl bir tehlikenin içinde olursa olsun her zaman sakin kalmayı başarmıştı ama bu sefer tehlikenin hedefinde o değil, kalbindeki sevgi vardı. Sevdikleri vardı.

Zihnimin derinliklerinde, "Güçlü ol Doğa," dedi. "En çok da kendi kalbin ve hissettiklerin karşısında. İnsanı her şeyden çok güçsüz düşüren onlardır."

"Hatırlatmak için aramıştım," dedi babam ve telefonu kapattı.

Ediz ayakta duramıyormuş gibi sırtını arabaya yasladı, bakışları bomboştu. Elinden telefonu alıp kabanımın cebine yerleştirdim ve elimden kaymaya başlayan ipi tekrar sıkıca kavradım, bu canımı

acıttı, kalbimi kırdı. Buz gibi ellerimi Ediz'in yüzüne götürdüm ve onu bana bakmaya zorladım.

Kulaklarım uğuldamaya başlamıştı ve kalbim durmak için bana yakarırcasına daha da fazla çırpındı. Soğuk soğuk terlemeye başladığımda panik atak geçirdiğimi biliyordum ama direnmek zorundaydım. Bir yanım bana acımasızca, kulağıma sürekli fısıldayan bir ses gibi bu insanların beni kaçırdığı gerçeğini hatırlattı.

Nefes alamadığımı hissederek bir adım geriledim ve uyuşan ellerimi tekrar hissetmek için iki elimi de yumruk haline getirerek gökyüzüne baktım. Ardından gözlerimi kapatarak kendime birkaç saniye tanıdım, yıllardır süren yıkımı durdurabilmek için hayat bana sadece birkaç saniye veriyordu.

Gözlerim tekrar aralandığında karanlık gökyüzüne baktım. Darmadağındım.

Ediz'in boğuk bir sesle, "Doğa," dediğini duyunca bakışlarım ona çevrildi. O da darmadağındı.

Sadece, "Zamanımız tükeniyor," dedim. Zamanla yarışıp onu yenebilen olmuş muydu? Yoksa çoktan kaybetmiş miydik?

"Bunların yaşanmasına izin veremem," dedi ama daha çok kendisiyle konuşuyor gibiydi. "Bunların yaşanmasına izin veremem."

Ona yaklaşarak gözlerinin içine baktım ve "Durdurabilirsin," dedim. "Durdurabilirsin."

Yaslandığı yerden doğruldu ama zemin ayaklarının altında dönüyor gibiydi. Ediz Çağıran sınırdaydı, sınır ise bir uçurumun kenarıydı. Bir fırtına onu aşağı itecekti ama o fırtına hepimiz için gelecekti.

Kısık bir sesle, "Durdurabilirim," dedi.

"Ediz Bey?" Sesin geldiği yöne baktığımda restoranın önünde bekleyen adamın yanımıza geldiğini gördüm. "Hoş geldiniz. Cihangir Bey sizi bekliyor."

Ediz adama baktı ve güçsüz bir ifadeyle başını salladı, o kadar bitkin görünüyordu ki adam bir anlam bulabilmek için benim yüzüme baktı.

Yüzüme bakmaya devam ederek, "Siz de Doğa Hanım olmalısınız," dedi.

"Rezervasyon listesinde isimlerinizi görünce Cihangir Bey onu görmek istediğinizi düşündü."

Bu mantıklıydı çünkü aranan iki insanın bir restoranda oturup yemek yemesinin başka bir sebebi olamazdı. O rezervasyon Ediz'in Cihangir denen adama göndermeye çalıştığı bir mesaj olmalıydı.

"Gidelim," dedi Ediz ve adam önden yürümemiz için bize yol verdi. Dikkat çekmeyecek şekilde ağır adımlarla yürümeye başladığımızda adam bizi restoranın arka tarafına yönlendirdi. Sanki bir saatin ibresi hemen arkamızdan bizi takip ediyordu.

İki yanı ağaçlarla süslenmiş karanlık bir yolda ilerlerken sakinleşmek ve zihnimin içine sürüklenmemek için attığım adımları sayıyordum. Yirmi yedinci adımda Ediz'e baktığımda düşüncelerine gömüldüğünü gördüm, bir kapanın içindeydik ve kurtulmanın yollarını arıyordu. Otuz dokuzuncu adımda bir kapının önüne gelmiştik, adam kanatlı kapıyı iterek bizim için açtı.

Uzun koridorda yürürken iki yanımızdaki duvarlarda yağlı boya tablolar gördüm, tahminimce hepsi de orijinal eserlerdi. İçeride hafif bir klasik müzik çalmasına rağmen içimdeki huzursuzluk daha da derinleşti.

Hemen arkamızdan gelen adam, "Bu taraftan," dedi ve koridordan sola dönüp önden gitmeye başladı. Attığımız her adımda zaman tükeniyordu.

Sonunda büyük bir kapının önünde durduğumuzda adam tek kelime etmeden kapıyı bizim için açtı ve içeri girmemiz için kapının yanında bekledi. Oda loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve içerideki bütün eşyaların hiç bozulmayan bir düzeni var gibiydi. Eşya sayısı fazla olmasına rağmen oda o kadar düzenliydi ki kaşlarım çatıldı. Odanın köşesindeki büyük masaya üç kişilik servis açılmıştı ve masa yemeklerle doluydu.

Orta yaşlı bir adam elinde şarap şişesiyle bize baktı ve kibar bir gülümsemeyle, "Ben de misafirlerimi bekliyordum," dedi. "Umarım kırmızı şarap seviyorsunuzdur."

Ediz, "Cihangir Bey," diyerek adamı selamladı, adamın gülümsemesine karşılık vermemişti ama adam buna bozulmuş gibi görünmüyordu.

"Ediz," dedi o da ve gülümsemesi daha da büyüdü. Mimiklerini ve beden dilini o kadar iyi kullanıyordu ki tüm bunları üstün olanın kim olduğunu göstermek için yaptığını düşündüm.

Üstün olan oydu, mesaj açıktı.

Kadehlere yavaşça şarap doldurmaya başladığında arkamızdaki kapı kapandı.

"Umarım Fransız yemeklerini seviyorsunuzdur," dedi ağır ağır hareket ederek. "Aşçımız oldukça başarılıdır." Şarap servisini yapmak için diğer kadehe geçtiğinde bize alınmış gibi baktı. "Orada beklemeyin lütfen, gelin, oturun."

Şeytan güzel bir yüz ve gülümsemeyle kapınızı çaldığında onu içeri almayacak kimse yoktur.

Ediz'i takip ederek masaya doğru yürüdüm, adam şarap servisini bitirmişti ve elindeki şişeyi masaya koyarak bana baktı. Gülümsemesi daha da büyürken gözlerinde öyle bir karanlık vardı ki orada saf kötülüğün kaynağının bulunduğuna yemin edebilirdim. Yumuşak bir dokunuşla elimi tuttu ve dudaklarına götürerek elime tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

"Lütfen," dedi elimi bıraktıktan sonra. "Kabanınızı alayım."

Ediz o kadar büyük bir dikkatle adama bakıyordu ki, kabanımın kuşağını çözdüğüm sırada ne düşündüğünü merak ettim. Adam arkama geçerek kabanımı yavaşça aldı ve "Böyle güzel bir kadın yanında olduğun için çok şanslısın Ediz," dedi.

Adam kabanı düzgün bir şekilde koltuğun kenarına koyarken Ediz, "Öyleyim," diye karşılık verdi.

Adam kabanımı koltuğun kenarına koyduktan sonra masanın karşısına geçti ve eliyle masayı göstererek, "Lütfen," dedi. O sırada oturmak için sandalyesini çekiyordu. "Oturun."

Yavaşça sandalyeme oturduğumda yemeklerin orada bulunma sebebinin sadece gösteriş olduğunu biliyordum. Adam buraya yemek yemek için gelmediğimizi biliyordu ama eline çatal bıçak alarak yavaşça önündeki yemekten bir parça aldı ve çatalı bizi izleyerek dudaklarına götürdü. Rahatsız edici bir sessizlik çökmüştü, Ediz konuyu adamın açmasını bekliyor gibiydi.

Önümdeki kadehe uzanıp şaraptan bir yudum aldım, o kadar huzursuz ve gergindim ki bütün şarabı tek seferde içmemek için irademi kullanmak zorunda kalmıştım.

Adam çatalını ve bıçağını tabağa yavaşça bıraktı ve ellerini masanın üzerinde birleştirerek, "Bu beni çok üzüyor," dedi. Ediz gözlerini

kıstı. "Karşımda iki yaralı çocuk oturuyor, yaralı çocuklar beni hep hüzünlendirmiştir."

Çattık belaya.

"Ne yapacağını başından beri merakla takip ettim Ediz," dedi adam bakışlarını Ediz'e çevirerek.

"Osman Güngör'ün kızını kaçırdığını duyduğumda bir şölen izleyeceğimizi düşünmüştüm çünkü sizin aileyi tanırım. Bir başlayınca durmazsınız ama sen durdun."

Buna hâlâ hayret ediyormuş gibi dudaklarının kenarlarını aşağıya doğru kıvırıp çatalını ve bıçağını tekrar eline aldı. Yemeğinden yavaşça bir parça daha alırken, "Şimdi karşımda oturuyorsunuz," dedi. Hâlâ hayret ediyor gibiydi ama bu ustaca sergilenen bir oyundu.

Ediz sadece, "Hayat," dedi.

Adamın söylediği hiçbir şeye kendi tarzıyla yanıt vermeyeceğini anladım, bütün kibrini bir kenara bırakmış ve bu masaya Uygar ve Gece için oturmuştu.

Adam lokmasını çiğnerken başını sallayarak, "Çok doğru," dedi. "Hayat. Peki bu hayat seni niye bana getirdi?"

Ediz sigara paketini çıkardı ve içinden bir sigara çekti, adamı o kadar dikkatli izliyordum ki sigaradan hoşlanmadığını anlamıştım. Ediz'in de bunu anladığından emindim ama belli ki kibrini tamamen bir köşeye bırakmamıştı.

Sigarasını yakarken, "Babamla bir süre çalışmıştınız," dedi.

Adam başını iki yana sallayarak, "Baban benim için çalışmıştı," diye karşılık verdi.

Ediz ona aldırmadan, "Babam akıllı bir adamdı," dedi. "Kimseye güvenmezdi ve elinde hep bir güvencesi olurdu. Onunla çalıştığınız zamanda da bu güvenceyi elinde tuttu."

Adam kaşlarını kaldırarak, "Yoksa bir tehdit mi geliyor?" deyince Ediz gülümsedi ve sakin bir sesle, "Hayır," dedi. "Bir teklif geliyor."

Cihangir Bey dişlerini göstererek gülümsedi. "İşte şimdi ilgimi çektin."

"Babam sizinle yakın olduğu kadar en büyük düşmanınızla da yakındı," dedi Ediz. Adamın yüzündeki ifade değişmedi ama bakışlarından bunu bilmediğini anladım. Yine de onu şaşırtan şey bu

durumdan çok bunu nasıl fark etmediğiydi. Karşımızda bir narsist oturuyordu.

"Dediğim gibi, babam akıllı bir adamdı."

"Seni doğru mu anladım bir bakalım," dedi adam gözlerini Ediz'in gözlerine dikerek. "Babanın elinde en büyük düşmanıma karşı kullanabileceğim bilgiler var ve bu bilgileri bana vereceksin." Durdu ve Ediz'in gözlerine bakmaya devam ederek, "Ama," dedi, "bu bilgilerin bir fiyatı var. Ne istiyorsun?"

"İki arkadaşım Osman Güngör'ün elinde," dedi Ediz. "Onları kurtarmanızı istiyorum."

Adam kaşlarını kaldırarak arkasına yaslandı ve kadehini eline alıp yavaşça şarap içti.

Sanki zamanla yarıştığımızı biliyordu ve o zamanı kasıtlı olarak bizden çalıyordu. Kadehini hafifçe sallayarak içinde hareket eden şarabı dalgın gözlerle izledi ve "O zaman iş değişiyor," dedi.

Ediz ne demek istediğini sorarcasına gözlerini kıstığında adam, "Bilgiye karşı bilgi," dedi. "Cana karşı can."

"Kimi öldürmemi istiyorsunuz?" Ediz onun ne istediğini anında anlamıştı.

Cihangir Bey başını yana yatırarak Ediz'e uzun uzun baktı.

Sonunda sessizliğini bozarak, "Sana neden güveneyim ki?" diye sordu. "Bu kızı öldürecektin, öldüremedin. İntikam için kullanacaktın, kullanamadın. Sen kötülük yapmaya çalışan ama bunu beceremeyen bir adamsın Ediz."

"Kimi öldürmemi istiyorsunuz?" diye tekrarladı Ediz.

"Sonu getirilemeyen kötülükler bir hataya dönüşür." Cihangir Bey, Ediz'i duymazlıktan geliyordu. "Hatalar yapan bir adamı neden yanımda tutayım?"

"Ölmem bir işe yaramazdı," dedim masaya oturduğumuzdan beri ilk defa konuşarak.

Adamın bakışları merakla bana döndü.

Bakışlarına soğuk bir sakinlikle karşılık vererek, "Aile karmaşıktır," dedim ama sözlerimin altını doldurmadım.

"Haklısın," dedi. "Aile karmaşıktır." Sonra bana gülümsedi. "Masamda güzel bir kadının oturması beni her zaman yumuşatmıştır. Senin için Ediz'e bir şans tanıyabilirim."

Adamın gülümsemesinin beni korkuttuğunu fark ettim, içimdeki huzursuzluk daha da arttı. Sanki bu gece burada neler yaşanacağını zaten biliyordu ve biz de ezbere bildiği bir kitabın sayfalarını ona okuyorduk.

Adam telefonunu çıkardığında Ediz'e baktım ama Ediz adama bakıyordu. Ne düşündüğünü anlayamıyor olsam da içimden bir ses bana onun da neler yaşanacağını bildiğini söylüyordu.

Kadehimi tekrar dudaklarıma götürdüğümde bu gecenin hayatlarımızı geri dönüşü olmayacak bir şekilde değiştireceğini biliyordum.

Cihangir Bey telefonda konuştuğu kişiye yalnızca, "Getirin," dedi. Haklıydım. Bu gece yaşanacakları biliyordu çünkü bunun planını zaten o yapmıştı. Kendimi ipleri onun elinde olan bir kukla gibi hissettim, odaya girdiğimizden beri o iplerle bizi yönetiyordu.

Kadehini alıp bana doğru kaldırdı ve "Güzel kadınlara," dedi. Sonra yavaşça şarabını içti.

Odanın kapısı birden açılınca irkilmemek için kendimi sıktım ve omzumun üzerinden kapıya doğru baktım. İki adam kollarından tuttukları ve dayak yemekten her yeri kan içinde kalmış bir adamı içeri soktu, hemen ardından başka iki adam diğerine göre daha genç görünen gözlüklü bir adamı getirdi. Adamlardan birini tam karşımıza, Cihangir Bey'in sağ tarafına, diğer adamı ise sol tarafına götürdüler. Ölümün nefesi odanın içindeydi.

Cihangir Bey kollarını iki yana açarak gülümsedi ve bize baktı.

Adamlarından biri susturuculu bir silahı yemek masasına, Ediz'in önüne koyduğunda odadan kaçıp gitmek istedim. Cana karşı can. Gece ve Uygar'ı kurtarmak için Ediz'den bu adamları öldürmesini isteyecekti.

Cihangir Bey arkasına bakmadan bir eliyle sağında duran adamı gösterdi ve "Bu adam benden para çalmaya çalışmak gibi talihsiz bir hata yaptı," dedi. "Çalabilseydi onu affedecektim ama dediğim gibi, sonu getirilemeyen kötülükler bir hatadan ibarettir."

Hissettiklerimi bakışlarımla ele vermemek için ifadesiz durmaya çalıştım çünkü dehşete düşmüştüm.

Cihangir Bey, "Başkalarına yaptığı kötülükleri bana da yapabileceğine dair bir hataya da düştü tabii," dedi. Bunun altında Ediz'e karşı bir uyarı vardı. Eliyle masadaki silahı gösterdi.

"Öldür."

Bakışlarımı Ediz'e çevirdiğimde Ediz gözünü bile kırpmadan adama bakıyordu. Sanki asırlar ortadaki masaya serilmiş gibi hissettim, sessizlik o kadar büyüktü ki hepimizi yutmuştu.

Zaman akıp gitmeye devam ediyordu.

Ediz önünde duran silaha bakarken, öldürülmesi istenen adam kaçmak için çırpınmaya başladı ama bunu başaramayacağını anladığında gözlerini Ediz'e dikti. Sonunda Ediz bakışlarını silahtan kaldırıp adamın gözlerinin içine baktı, silahı masadan aldı ve adama doğrultarak tetiğe bastı.

Ucunda susturucu olan silah yumuşak bir sesle patladığında bakışlarımı kadehime indirdim ve sakin kalmaya çalıştım. Adamın cansız bedeni yere düşerken ellerim buz gibiydi ve zihnim uyuşmuştu. İnsanın ruhunun kirlenmesi yara almasından daha çok acıtıyordu, Ediz haklıydı.

"Bir arkadaşını kurtardın bile," dedi adam sakin bir gülümsemeyle.

Bakışlarım sol tarafında duran adama çevrildi ve adamın korkudan ağladığını gördüm, gözlüğünün camları buğulanmıştı.

Cihangir Bey havadan sudan bahsediyormuş gibi, "Bu adam hiçbir şey yapmadı," dedi. "Bir dostun ricasıyla intikam için burada."

Ediz'le oynuyordu. Gerçekten intikam için burada olduğundan şüpheliydim, yoldan rastgele birini seçmiş bile olabilirdi ama emin olduğum bir gerçek vardı, cümlelerini ve hamlelerini özenle seçiyordu.

"Üniversiteye gidiyor," diye devam etti Cihangir Bey. "Oldukça da başarılı ama senin de dediğin gibi Ediz, hayat."

Bilerek böyle bir adamı Ediz'in karşısına getirmişti. Ediz bir sınavdaydı ve Cihangir Bey onu öyle bir kapana kıstırmıştı ki bir yana arkadaşını, diğer yana masum bir adamı koymuştu. Ediz'in altında kaldığı yükü kendi omuzlarımda hissettim.

Ediz gözlerini dikmiş Cihangir Bey'e bakarken aklından neler geçiyordu bilmiyordum ama içindeki karanlığın adama doğru bir sis gibi aktığını görebiliyordum.

Uzun bir bakışmanın ardından Ediz elindeki silahı masaya koyarak adamın isteğini sessizce reddetti ve o, silahını masaya koyar koymaz Cihangir Bey kendi silahını çıkarıp yanında duran adama doğrulttu ve tetiğe bastı.

Çığlığım içimde yankılandı ama asla tepki vermedim.

"İntikam budur," dedi Cihangir Bey gözlerini Ediz'e dikerek. "İntikam iyi ya da kötü tanımaz."

Nefesime odaklandım ve sakinleşmeye çalıştım. Zihnim parçalara ayrılıyormuş ve her biri ayrı bir yere savruluyormuş gibi hissediyordum. Cihangir Bey yanındaki adamlardan bir dosya alıp dosyayı açtı, içinden iki fotoğraf çıkarıp onları masanın ortasına koydu.

Fotoğraflardan birinde Gece, diğerinde Uygar vardı.

"Biraz kontrolcü bir adam olabiliyorum," dedi omuz silkerek. "İnsanları araştırıp arşivlemek gibi bir huyum var." Gülümsedi. "Bir can karşılığında bir can. Seç birini Ediz."

Ediz o kadar tepkisizdi ki bu beni korkutuyordu, sadece önünde duran fotoğraflara bakıyordu. Dışarıdan kontrollü görünse de içindeki yıkımı biliyordum, iki arkadaşından birini seçmek zorundaydı. İki arkadaşı da bu yola onun için çıkmıştı, bunun kendi kararları olduğunu Ediz dâhil hepimiz biliyorduk ama vicdan mantığa kördü.

Ediz kadehini aldı ve şarabının hepsini içip boş kadehi Gece'nin fotoğrafının üzerine koydu.

Gece'yi seçmişti.

Kendimi Ediz'in yerine koydum ve kulaklarımın uğuldamaya başladığını hissettim. Eğer Uygar'ı kurtarmanın bir yolunu bulamazsak Ediz paramparça olacaktı, bir arkadaşını kaybettiği yetmezmiş gibi o kaybı kendisi seçmiş olacaktı.

Cihangir Bey arkasına yaslanarak başını yana çevirdi ama arkaya bakmadı, gözleri hâlâ Ediz'deydi. Adamlarına, "Kadını kurtarın," dedi.

Ediz benim kadehime de uzandı ve şarabımı içti.

Başım daha da dönmeye başlayınca, "Biraz hava alacağım," dedim.

Adam izin istememiş olmama rağmen gülümseyerek, "Tabii ki," dedi.

Ona ters bir bakış atmaktan kendimi alamadım. Dizlerimin tutmayacağından korkarak ayağa kalktığımda Ediz'e baktım ama söylenecek söz, yapılacak bir şey olmadığının farkındaydım. Yapabileceğim tek şey kendimi toplamak ve onun yanında olmaktı.

Koltuğun üzerinden kabanımı alıp odanın kapısına yöneldim ve koridorda ilerlerken kabanı üzerime geçirdim. Attığım adımları bile

hissetmiyordum; koridordaki loş ışık, duvarlar, yerdeki halı o kadar canlıydı ki üzerime kapanıp beni boğacaklarmış gibi hissediyordum.

Dışarı açılan kanatlı kapıdan geçtim ve Ankara'nın soğuğu beni karşıladı. Nefesim buhar bulutu halinde geceye karışırken kalp atışlarım o kadar güçlüydü ki kulaklarımın içinde yankısını duyuyordum. Ellerimi kabanımın ceplerine sokup gözlerimi kapattığımda elim cebimdeki telefona değdi.

Telefon bana başta hiçbir anlam ifade etmedi ama sonra zihnimde bir fısıltıyla başlayan bir düşünce susturamayacağım kadar gürültülü olmaya başladı. Gözlerimi açıp telefonu cebimden çıkardım ve dalgın gözlerle ona baktım.

Birkaç saniye sonra telefonu açmış, son aramalar kısmına girmiştim. Babamın numarası oradaydı, listenin en tepesinden bana bakıyordu. Dağ evinin önünde duran ve gözlerini bana diken Zafer Bey'in bakışları zihnime süzüldü. *"Oyuna hoş geldin Osman Güngör'ün kızı."*

Titreyen parmağımla numaranın üzerine bastım ve telefonu kulağıma götürdüm. Dudaklarım kurumuştu, korkuyordum ama bunu yapacaktım. Telefon çaldı, çaldı, çaldı.

Sonunda babamın, "Ne var?" diyen sert sesini duydum. Dilim tutulmuş gibi bir süre konuşamadım ve babam sabırsızlandığını belli edercesine derin bir nefes aldı.

"Benim," dedim, baba diyememiştim. "Doğa."

"Doğa?" Sesi oturduğu yerden doğrulur gibi çıkmıştı.

"Seninle konuşmak istiyorum," dedim. Sesimi nasıl sakin tutabildiğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. İçimde öyle bir ağlama isteği vardı ki o hissin içinde boğulacaktım.

"O şerefsiz yanında mı?" diye sordu babam. Değildi ve bu yaptığım hiç hoşuna gitmeyecekti. Gerekirse Uygar'ın yerini almaya hazırdım ve eğer öyle olursa az önce Ediz beni son kez görmüş olacaktı.

"Hayır," dedim sessizce, sesim daha fazla çıkmıyordu. "Neredesin?"

Kısa bir sessizliğin ardından, "Emniyet Müdürlüğü'ndeyim," dedi.

Zorlanarak yutkundum ve gökyüzüne baktım. "Uygar'ı bırak," dedim, isteklerimin bir önemi olmayacaktı ama yine de denedim. Bu sefer daha uzun bir sessizlik oldu. "O iyi bir adam baba," diye devam ettim.

"Ne oldu Doğa? Seni kaçıran insanlar ailenden daha mı değerli oldu?" diye sordu babam.

Gözlerimi sıkıca kapatarak, "Onu bırakırsan eve döneceğim," dedim.

Yine derin, yaralayıcı bir sessizlik oldu. "Emniyet Müdürlüğü'ndeyim."

Ve telefon kapandı.

Telefon kulağımda kalakaldığımda artık ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Telefonu yavaşça kulağımdan çekerek kararan ekrana baktım, telefonu öylece kapatmıştı.

Bakışlarımı önce arkamdaki kapıya, ardından tekrar telefona çevirdim ve o an kararımı verdim.

Hızlı adımlarla iki yanında ağaçların olduğu karanlık yola saptığımda babamın yanına gitmem durumunda Uygar'ı bırakacağından emin olamayacağımı biliyordum, başka bir yol deneyecektim. Yokluğum Ediz'i telaşlandıracaktı ama aklımdan geçenleri onunla paylaşırsam beni kendini ateşe atma pahasına engelleyeceğini biliyordum.

Arabaya binip kapısını kapattığımda afallamış bir halde ön camdan dışarı baktım ve bugün yaşananları sindirmeye çalıştım. Uygar ve Gece yakalanmıştı, gözümün önünde üç kişi öldürülmüştü ve bu insanlardan birini Ediz öldürmüştü. Ediz'in kadehi Gece'nin fotoğrafının üzerine koyduğu an gözümün önünden gitmiyordu. Bu, Ediz'in sonu olacaktı.

Arabayı çalıştırıp direksiyonu çevirdim ve restoranın önündeki dar yola girdim. Yolun sonunda sola sinyal verdiğimde zihnimin içi o kadar sessizdi ki sinyal sesi kesildiğinde bile kafamın içinde yankılanmaya devam etti.

Gaza yüklendiğimde arabanın panelindeki saatin ibresi hızla ilerliyordu.

İbre ilerledikçe arabanın hızı daha da artıyordu. Cebimdeki telefon çalmaya başladığında Emniyet Müdürlüğü'ne yaklaşmıştım, arayanın Ediz olduğunu biliyordum ve bir yanım telefonu açıp sesini duymak istedi ama yapamadım.

Arabayı Emniyet Müdürlüğü'nün önündeki geçiş bariyerinin önünde durdurduğumda güvenlik görevlisinin şaşkınlıkla bana bak-

tığını gördüm. Kriz yönetimi iyiydi ve şaşkınlığından sıyrılıp telsizine uzanması sadece birkaç saniye sürdü.

"*Üzülerek söylüyorum ki kızım Doğa Güngör, Ediz Çağıran'ın işlediği suçların ortağı olmuştur.*"

Günlerdir sessizliğe gömülen zihnim yeniden babamın sesiyle dolmuştu. Yaptığımın ne kadar büyük bir fedakârlık olduğunun farkındaydım. Fedakârlığın yanında karanlık ruh halimin getirdiği bir vazgeçiş de vardı. Uygar Yüksel için kendimi feda ediyordum.

Yavaşça arabadan çıktığımda güvenlik kulübesinde duran polis dışarı çıkmış, silahının namlusunu bana doğrultarak yaklaşmaya başlamıştı. Arabanın kapısını kapatmadan ellerimi kaldırdım.

Sadece saniyeler sonra emniyet binasından çıkan polisler etrafımı sarmıştı. Sakin gözlerle onlara baktığımda polislerden biri bana yaklaştı. Tuttuğu kelepçe gecenin içinde parlıyordu.

Polisin gözlerinin içine baktım. Yaşananların gerçekliğini ve ciddiyetini anladığım bir günün sonundaydım ve kendi gerçekliğim polisin gözlerindeydi.

"Doğa Hanım," dedi polis ve havaya kaldırdığım ellerimden birini bileğimden tutarak belime doğru çevirdi. Kelepçenin soğukluğunu bileğimde hissettim ama direnmedim. "Ediz Çağıran'ın işlediği suçlara ve cinayetlere yardım ve yataklıktan tutuklusunuz."

Kelepçenin diğer bileğimi de sardığını hissettim.

Kelepçenin soğukluğu ruhuma yayıldı.

Yine de ruhumdaki ateşe dokunamadı.

11. ÖLÜM İLE YAŞAMIN DANSI

Seçimlerimiz yaşamla başlayıp ölümle biten hayatın haritasıydı. Her insanın hikâyesi bir kalp atışıyla başlar ve dudaktan dökülen bir nefesle biterdi ama kimse aynı yoldan yürümezdi. İnsan bir daha kimsenin yürümeyeceği yolları bir haritaya çizmeye ve kendi seçimlerine mahkûmdu. Ediz Çağıran haklıydı; bir insanın kim olduğu aslında ne yaşadığıydı.

Bu gece burada kim olduğuma karar verecektim.

Bunun yaşanacağını bilmeme rağmen bileklerimdeki kelepçenin hareket özgürlüğümü elimden alması kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu ama yine de sakin kaldım. Önceliğim bir hayat kurtarmaktı, ardından kendi hayatımı kurtarmanın bir yolunu bulacaktım.

Ben bulamasam bile Ediz'in bulacağını biliyordum ve bu güven kalbime ağır geldi.

Tek kelime etmedim. İki polis yanıma geçip beni binaya sokarken farları hâlâ yanan arabanın ışığı arkama vurup gölgemi yere düşürüyordu.

Cebimdeki telefon yeniden ısrarla çalmaya başlayınca polislerden biri uzanıp telefonu aldı. Merdivenden çıkmaya başladığımızda ekrandaki numaraya baktım.

Ediz'in gözleri gözümün önüne geldiğinde kalp atışlarım daha da hızlandı. Ellerimin buz gibi olmasının nedeni soğuk muydu yoksa içimdeki karmaşa mı, bilmiyordum. Belki de ikisi birdendi.

Ağzımdan çıkan tek şey, "Babam nerede?" sorusu oldu.

Kelepçeyi bileğime geçiren polis yanındaki polise, "Ben hallederim," dedi.

Diğer yanımda duran polis kararsız kalsa da sakinliğime ve teslim olmama güvenmiş olmalıydı ki kolumu bıraktı. Yanımda tek bir polisle binanın içinde ilerlerken bütün sessiz gözler üzerimizdeydi.

Binanın içindeki merdivenden inmeye başladığımızda polisle yalnız kalmıştık ve telefon yeniden çalmaya başlamıştı.

Polis telefonu açıp kulağına götürdüğünde soran gözlerle ona baktım.

"Ediz Bey?" dedi telefona ve şoke olmuş bir halde yanımdaki polise baktım. "Doğa Hanım teslim oldu."

Hattın diğer ucundan Ediz'in sesini duydum, telaştan ve öfkeden ses tonu yükselmişti.

"Tamam," dedi polis ve ben yürümeyi bırakıp şaşkınlıkla ona bakmaya devam ettim. Görüşmeyi sonlandırıp telefonu sessize aldı ve tekrar cebime koydu.

Aklımdan geçen soruları duyuyormuş gibi, "Ediz Bey'in buradaki bilgilere nasıl ulaştığını sanıyorsunuz?" diye sordu. "Yaptığınız şey intihar."

"Ediz buraya gelmeyecek, değil mi?" diye sordum ama cevabı zaten biliyordum.

Polis, "Gidelim," dedi. "Osman Bey aşağıda."

"Kelepçeyi çözün," dedim. "Ediz'i arayacağım. Buraya gelemez."

Ellerim bağlıyken cebimdeki telefona ulaşmam mümkün değildi. Polis beni kolumdan tutarak merdivenden inmeye zorladı ama ona direndim.

"Kelepçeyi çözün!"

"Sessiz olun," dedi. Bakışlarından onu da riske attığımı görebiliyordum ama zaten alabileceği en büyük riski almıştı.

Polis beni basamaklardan indirirken, "Ediz'in buraya gelmesini engellemelisiniz," dedim. "Bu delilik."

Benim yaptığım da delilikti, farkındaydım.

Sonra onu gördüm, babamı. Basamakların bittiği, nezarethanelerin olduğu yerde duruyordu. Sırtını demir parmaklıklara yaslamıştı, geleceğimden emindi. Bakışlarım gözlerinde donup kaldı.

Ellerim arkamdan kelepçeli olsa da sergilediğim güçsüzlüğü bakışlarımla yok etmeye çalıştım.

Babam yanımdaki polise, "Kelepçeyi çıkar," dedi.

Polis kelepçeyi çıkardı ve bana kısa bir bakış atıp yanımızdan uzaklaştı. Polisin arkasından baktıktan sonra bileklerimi ovuşturarak bakışlarımı yeniden babama çevirdim. Çocukken onu gördüğümde hissettiğim mutluluğu ve ufacık da olsa sevgi göstersin diye gözlerinin içine baktığım zamanları hatırladım, bana gülümsediğinde güneş gibi parlardım. Şimdi hissettiğimse sadece karanlıktı.

Ben ona bakarken, "Çocukken karanlıktan korkardın," dedi. "Yine de geceleri ne anneni ne beni uyandırırdın. Karanlıkta yürüyüp tuvalete giderken de o çeneni böyle dik tutardın."

Hiç tepki vermedim ve aslında karanlıkta yürürken, başka bir odada olsa bile onun varlığının bana güç verdiğini ona söylemedim. Onun için bir anlam ifade etmeyecekti. Şimdiyse tam karşımdaydı ama hiç olmadığım kadar yalnızdım.

"Neden buradayız?" diye sordum.

Uzun uzun yüzüme baktı, ardından, "Misafir bekliyorum," dedi ve bakışlarını kolundaki saate çevirdi. "Gelmek üzeredir."

Ne planladığını anlayamayarak ona doğru yürümeye başladım ve tam karşısına gelince durdum, gözlerinin içine bakıyordum.

"Değdi mi?" diye sordum. "Kendi hayatın dâhil hepimizin hayatını mahvettin. Değdi mi?" Cevap vermedi. "Bizi hiç mi sevmedin baba?"

"İçimde kendisini çok seven, bir de kendisinden nefret eden bir adam vardı," dedi gözlerimin içine bakarak. "Atalay'a bana benzemediği için ısınamadım, sana da bana benzediğin için."

Tokat yemiş gibi hissettim ama irkilmedim. Bunu biliyordum, içten içe bu gerçek hep benimleydi ama aynı zamanda bir yanım bana bir babanın ne olursa olsun içinde sevgi taşıyacağını söylüyordu. O yanımın küçük bir kız çocuğu olduğunu anladım, zamanın dışında bir köşede hep bekliyor ve bana bakıyordu.

Ağlamamak için yutkundum ama sesimin çatlamasını engelleyemeyerek, "O zaman gitseydin," dedim. "Seni pencerenin kenarında beklerdik, hiç gelmezdin ve biz eksik kalırdık ama paramparça olmazdık. Neden gitmedin?"

"Artık büyüdün Doğa," dedi babam sorumu duymazlıktan gelerek. "Bir insana herkes saldırabilir, bir insan herkesin karşısında savunmasız kalabilir ama ailesinin açtığı yarayı kimse açamaz, insan kendi ailesinin karşısında olduğu kadar kimsenin karşısında savun-

masız kalamaz. Emin ol, bunu çok iyi biliyorum kızım." Gözlerimin içine bakıyordu. "Benim babam buydu ve onun karşısında hayatta kalabilmemin tek yolu yavaş yavaş ona dönüşmemdi."

Gözlerim dolarken, "Ben sana dönüşmeyeceğim," dedim.

"Hayat ona kafa tutulmasını sevmez Doğa."

Gözlerimin dolmasını engelleyemiyordum ama gözyaşlarımın akmasını engellemek için gözlerimi kırpmıyordum. Yine de yaşlar yavaşça yanaklarımdan yuvarlandı.

"Beni sattın," dedim.

Hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine bakmaya başladı. Bakışlarındaki sessizlik etrafımızı sarmıştı.

"Bir düşman gibi karşıma geçtin," dedi sessizliğin ardından.

Hatırladım. Arabaya binip arkama bile bakmadan kaçabilecekken geri dönüp Ediz'in kapısını çaldığım sabahı hatırladım. Kalbimde taşıdığım sadece sevgi ve korkuydu. Babama zarar geleceği korkusuyla bana kararlar aldıran sevgi şimdi karşıma geçmiş, benimle dalga geçiyordu.

"Ben seni hep sevdim baba," dedim.

Hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktığında aslında sevginin yok olmadığını, sahipsiz kaldığını biliyordum. Kalbimde yapayalnız kalmıştı. Babam sessizliğini sürdürdü. O sessizliğe eşlik ettim.

Söylenecek hiçbir şey kalmamıştı.

Yine de acı, zihni insanın dili kadar sessiz bırakmıyordu. Zihnimin içi yaşanmışlıklarla ve yaşanamayacaklarla doluydu. En ağırıysa yaşanması gerekenlerdi.

Sessizlik ne kadar sürdü bilmiyordum ama zaman hepimizin aleyhine işliyordu. Sessizliği bize yaklaşan ayak sesleri bozdu. Babamın omzumun üzerinden arkasına baktığımda koridordan bize yaklaşan Ediz'i gördüm.

Babam Ediz'in adım seslerini duysa da ona bakmadan, "İşte geldi," dedi. Gözleri benim gözlerimdeydi ama ne hissettiğini çıkaramıyordum. "Sevgi bizim dünyamız için büyük bir zayıflık, değil mi Ediz Çağıran?"

Bu soruyu Ediz'e benim için sormuştu, biliyordum. Ediz tek kelime etmeden bize doğru yaklaşırken gözleri yüzümdeydi ve bakışları yanaklarımdan kayan gözyaşlarıma takılıp kalana kadar ağladığımın

farkında değildim. Babam arkasını dönüp Ediz'e doğru yürüyerek onu yarı yolda karşıladığında Ediz ölümcül bakışlarını ona çevirdi ve kollarını iki yana açarak üzerini aramasına izin verdi. Babam Ediz'in silahını alırken Ediz bakışlarını benden ayırmıyordu.

Ediz'in buraya nasıl girdiğini bilmiyordum, bir yolunu bulmuştu.

Babam Ediz'in bütün vücudunu aradıktan sonra doğruldu ve ona baktı. Ediz de bakışlarına karşılık verdiğinde babamın sonunu orada gördüm, sessiz ve karanlıktı.

Babam zafer kazanmış bir ifadeyle gülümseyerek eliyle ona yolu gösterdi ve Ediz tek kelime etmeden ikimizin yanından geçip nezarethaneye girdi, babam da peşinden gidip nezarethanenin kapısını kilitledi.

Ve zaferle, "Oyun bitti Çağıran," dedi.

Derinlik arttıkça karanlık da artardı ve Ediz Çağıran düştüğü çukurun o kadar derinlerindeydi ki oradaki karanlık bakışlarına yansımıştı.

Demir parmaklıkların ardında dudaklarında ruhsuz bir gülümsemeyle babama bakarken gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Nezarethanenin içindeki sandalyeyi çekip demir parmaklıkların önüne koydu ve yavaşça oturup arkasına yaslanarak sandalyeye yayıldı.

Gözlerini babamın gözlerinden ayırmadan cebinden sigara paketini çıkardı ve içinden bir sigara alıp onu babama göstererek, "Bunu unuttun," dedi. Sesi alaycıydı.

"Almam gerekenleri aldım," dedi babam ona tepeden bakarak. Sadece Ediz'i değil; Uygar'ı, Gece'yi, hatta beni kastettiğini fark edince ürperdim. "Sigara sende kalabilir," diye ekledi babam.

"Kumar masasına kendinden bir şeyler koymadan oturamazsın," dedi Ediz. "Bir kumar masasında karşıma oturdun, kazanacaklarına o kadar odaklandın ki kaybedebileceklerini unuttun."

Ediz yaşananları, Uygar ile Gece'nin esir alınmasını, babamın tehditlerini, Uygar için eve dönebileceğimi hesaba katmamıştı, bunu biliyordum. O içinde bulunduğu çukurda daha da derine düşerken yanındaydım. Babamın gözlerine baktım; duruşu o kadar güçlü, bakışları o kadar kendinden emindi ki sanki yaşananları önceden hesaplamıştı ve yaşanacakları da biliyordu. Ediz Çağıran'ın maskelerinin

ardınaysa ışık sızmıyordu, ona bakan saf karanlıkla karşılaşıyordu ve onu kimse göremiyordu.

"Oyun bitti," diye tekrarladı babam. "Kendi babanı öldürüp suçu oğlumun üzerine attın. Kimse senden şüphelenmesin diye de intikam oyunu oynadın."

Bakışlarım birden babama döndü, ardından Ediz'e baktım. Ediz'in babasını öldürdüğüne dair kanıtlar bulunduğunda kimse buna öyle olup olmadığını sorgulayacak kadar bile inanmamıştı. Bunun birçok sebebi vardı ama kendi sebebim, Ediz'in o kanıtları okulun dolabında saklamayacak kadar zeki olmasıydı. Bunun ona karşı yapılan bir hamle olduğu açıktı. Ayrıca babam asıl gerçekleri bildiğimizi bilmiyordu.

Ediz sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp güler gibi bir ses çıkardı ve yaktığı çakmağını sigarasına yaklaştırdı.

"Bunu yapabilecek zekâyı bende görüyor olman güzel," dedi sigarasını iki parmağının arasına alarak. "Bu beni neden bu kadar ciddiye aldığını da açıklıyor."

Babam gözlerini kıstı ve "Kabul ediyorsun," dedi.

"Diyelim ki babamı ben öldürdüm," dedi Ediz babamın gözlerinin içine bakarak. "Diyelim ki suçu Atalay'ın üzerine attım, bir intikam oyunu oynadım. Sonra?" Ediz tek kaşını kaldırdı. "Bir suçtan kaçarken kendimi yine suçlu konumuna düşürüyorum. Bundan ne gibi bir çıkarım olabilir?"

Suçu kabul etmiyordu ama suça itiraz da etmiyordu. Sadece ustaca sorular soruyordu.

"Sen söyle," dedi babam ama bu bir yemdi ve Ediz oltaya gelmedi. Yaslandığı yerden doğruldu ve öne eğilerek babamın gözlerinin içine bakmaya devam etti. Yavaşça, "Sandığından daha zekiyim," dedi.

İçten içe Ediz'in bunu yapabilecek kadar karanlık bir yanının olduğunu biliyordum, o karanlığı görmüş, hatta içinde adım adım yürümüştüm ama bunu yapmamıştı. O karanlıkta yürürken aslında Ediz Çağıran'ın ruhunun haritasını keşfetmiştim.

Babama aldırmadan demir parmaklıklara doğru yürüdüm ve ikisinin arasına geçip demir parmaklıkların ardındaki Ediz'e baktım. Ediz'in bakışları gözlerimi bulduğunda orada nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama gördüklerim soracağım sorunun bir oyun olduğunu bildiğini gösteriyordu.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Ediz," dedim. "Bu doğru mu?"

"Bunu yapabilecek bir adamım," dedi bakışlarıma karşılık vererek. "Aynı zamanda bunu yaptıktan sonra mahkeme salonunda hâkimin karşısına geçer ve onu hasta bir adam olduğuma inandırırdım. Bana bir ömre mal olabilecek hapis hayatını akıl hastanesinde geçireceğim süreyle değiştirir, oradan çıktıktan sonra da yoluma bakardım. Şimdi sen söyle Doğa, bu doğru mu?"

Bakışlarında korkuya dair hiç iz yoktu ama sorduğum soruların bir oyun olduğunu bilmesine rağmen buna inanacağımdan korktuğunu hissettim.

"Evet, bunu yapabilecek bir adamsın," dedim. Bu zaten farkında olduğum bir gerçekti.

Yine bir uçurumun kenarında olduğumu hissediyordum ve hemen arkamda Ediz vardı, bir kolunu belime sarmıştı. Beni itebilir ya da kendisiyle beraber o uçuruma çekebilirdi ama bunları yapmayacaktı. Gözlerinin içine bakmaya devam ederek, "Bu doğru değil," dedim.

"Ona mı inanacaksın?" dedi babam sert bir sesle.

Gözlerimi Ediz'den ayırmadan, "Yapmadığını söylemedi ki ona inanayım," dedim.

Kendi gerçeklerime inanıyordum, geriye dönüp baktığımda bunun hep böyle olduğunu fark ettim. Ediz Çağıran bana ne söylerse söylesin, yürüdüğüm yol yürümek istediğim yolsa hiçbir zaman geri dönmemiştim.

Sanki karşımda anılarımın ve insanların fotoğraflarının asılı olduğu bir duvar vardı. Hepsini söküp atsam bile o duvarda izleri kalacaktı ve o izler hiç kapanmayacaktı. Yine de biri hariç hepsini duvardan söküp yaktım, duvarda asılı kalan tek fotoğrafta Ediz Çağıran vardı. O fotoğraf bana iyiliği ve kötülüğü, mücadeleyi ve teslim oluşu, inancı ve vazgeçişi hatırlatıyordu. Belki de Ediz Çağıran bana insan olduğumu ve yaşadığımı hatırlatıyordu.

Bakışlarımı babama çevirip, "İstediğini aldın," dedim. "Artık Uygar'ı bırak."

"Çok geç," dedi babam gözünü bile kırpmadan. "O öldü."

Zihnim de kalbim de söylediğini algılamak istemedi, babamın dudaklarından dökülen sözcükler havada asılı kaldı. Zamanın ağırlaştığını ve yere devrildiğini hissettim, öyle bir sessizlik çöktü ki sağır

olduğumu zannettim. Uygar'ın kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana bakması ve gülümseyerek göz kırpması zihnimde canlandı, neredeyse dizlerimin bağı çözülecekti.

"Yalan söylüyorsun."

Kendi sesimi duyana kadar bunu söyleyen kişinin ben olduğumun farkında değildim.

Ediz'in eli kolu bağlıydı ama buna rağmen babamın karşısında o kadar sağlam ve yıkılmaz durmuştu ki babam ona acı çektirmek istiyordu. Bunu ona söyleten gerçekler değil, hırstı. Böyle olması için içimden çaresizce yalvardım.

Ediz, "Ölmediğini biliyorum," dedi ve ruhuma çöken ağırlık birden kalktı, başım dönmeye başladı. Uygar'ın ölümü Ediz ve Gece için kanla bitecek bir savaşın başlaması demekti, benimse ruhumda içine her şeyi çeken bir delik açacaktı. İçine koştuğum fırtınanın aslında önüne geleni yıkarak hepimize yaklaştığını hissettim.

"Durdur beni," dedi babam, Ediz'e. Bakışlarıyla onu küçümsüyor, hatta onunla oynuyordu. "Ama pardon, kaplanımız kafeste. Artık seni o kafesten çıkaracak tek şey beni eğlendirecek bir sirk olur."

Ediz gülümsedi ve gülümsemesinde çok rahatsız edici bir şey vardı. Belli etmese bile babamın tedirgin olduğunu biliyordum.

"Babam bir keresinde demişti ki ne düşündüğünü, ne hissettiğini bil." Ediz gözlerini babamın gözlerinden bir an olsun ayırmıyordu. "Aksi takdirde asıl düşmanın elinde bir bıçakla arkanda beklerken önünde duran adamı düşmanın sanır, ona saldırırsın."

Babam bu sözleri düşünürken benim bakışlarım Ediz'in gözlerinde donup kaldı, babam onun sözlerine bir anlam verememişti ama ben ne demek istediğini anlamıştım. Ediz benden bahsediyordu. Aslında babamla değil, benimle konuşuyordu.

Babam bunu anlayamazdı çünkü ben hiçbir zaman ona gerçekten karşılık vermemiştim, onu her zaman affetmiş ve yaptıklarını unutmuştum. Onun için bir tehlike değildim, kaplanı kafese koymuştu ama kediyi dışarıda bırakmıştı, onun için gerçek buydu.

"Babanın düşmanlarından biriyim," diyen adamın sesi zihnimde yankılandı. *Ben de öyleyim*, diye karşılık verdim ona.

Bakışlarım babamın silahına kaydı.

Ediz tekrar arkasına yaslanarak, "Yaptıkların ortaya çıkarsa ne olur?" diye sordu.

Ediz silaha baktığımı fark etmişti ve daha önce kimseye zarar vermediğimi, aksine kimse zarar görmesin diye kendimi siper ettiğimi biliyordu. Beni en iyi tanıyan oydu, elime bir silah alıp onu karşımdakine doğrultabilirdim ama tetiğe basamazdım, bunu biliyordu. Bastığım takdirde yok olan ilk önce ben olurdum. Demir parmaklıkların ardındaydı ama çenemi iki parmağıyla tutup bakışlarımı silahtan uzaklaştırdığını hissettim, bana başka bir yol gösteriyordu.

"Kimse sana inanmaz," dedi babam. "Bunu kanıtlayamazsın."

Ediz bunu kanıtlamamı istiyordu.

Bakışlarım babama çevrildi. Sanki yine o akşam arabanın içinde oturuyorduk ve babam bana sadece korkakların ne yapacağını bilemeyerek silah doğrultacaklarını söylüyordu.

"Eğer bir gün bana bir silah doğrultursan kızım, tetiğe bas. Aksi takdirde gün gelir o silahı ben sana doğrultursam seni yaşatmam."

O silahı bana doğrultmuştu. İçinde mermilerin olduğu gerçek bir silah değildi ama o silahı bana doğrultmuş ve tetiğe defalarca basmıştı. Gece kulübünü hatırladım, Ediz'in kucağındaydım ve bana babamın beni ona sattığını söylüyordu. Arabadaydım, haberlerde arananlar listesinde olduğum söyleniyordu. Gece kulübünün ışıkları nezarethanenin duvarlarında dans etmeye, radyoda haberleri sunan ses uzun koridorun derinliklerinden yükselmeye başladı.

"Bir isim duydum," dedi Ediz, artık gerçekten babamla konuşuyordu. "Ceylan Kaya."

Geriye doğru bir adım attım, bu ismi çok iyi biliyordum. Babamın bakışları bana çevrilince ne düşündüğünü anında anladım, Ediz de anlamıştı. Bu ismi Ediz'e benim verdiğimi düşünüyordu. Birden çenemi kavradı ve beni nezarethanenin karşısındaki duvara sertçe yasladı.

Ediz anında oturduğu yerden kalktı ve sandalyenin geriye doğru savrulurken çıkardığı sesi duydum, elleri demir parmaklıkları kavradı. Gür bir sesle, "Ne yapıyorsun lan sen?" diye bağırdı. Geldiğinden beri sakinliğini ilk defa kaybetmişti.

"Sana onun peşini bırakmanı söylemiştim," dedi babam çenemi daha da sıkarak. Bırakmıştım, babamın sevgisinden vazgeçeli uzun zaman olmuştu ama insan umursamadığı gerçekleri görmezdi.

Ediz'in nezarethanenin parmaklıklarını daha sıkı kavradığını, ardından bırakıp bir adım geri çekildiğini gördüm. Bağırmak, tehditler savurmak babamı durdurmayacaktı; o, kafesteki kaplandı.

"Bana bu bilgiyi o vermedi," dedi Ediz, sesi bunu yapmaya mecbur kaldığını hissettiriyordu. "O kadından bir çocuğun olduğunu biliyorum."

Babamın gözlerinin içine bakıyordum, çenemi tutmasaydı ayakta duramayacaktım. Ediz, Gökhan'dan bahsederken babam bunu benim bilmediğimi sanıyordu ama biliyordum. Yine de bildiğim bu gerçek onun gözlerinde daha da ağırlaştı.

"Onu bırakmazsan..." dedi Ediz ve babamın o kadına da ondan olan çocuğuna da Ediz'in onu tehdit edebileceği kadar değer verdiğini anladım. "Sahip olduğum her şeyin üzerine yemin ederim ki değer verdiğin herkesin hayatını cehenneme çeviririm."

Başlangıçta Ediz'in yapacağı buydu. Bu değerin altında benim adım yazılı sanmış ama yanılmıştı. Bunun Ediz'e bile ağır geldiğini biliyordum.

Babamın gözlerinde bir suçluluk aradım ya da pişmanlık ama bir sırrı ortaya çıkan her insan gibi sadece korktu. O korkunun içinde kaybetme korkusu da vardı, babamın içinde biraz da olsa sevgi olduğunu o kaybetme korkusunda gördüm ve içimi paramparça eden bu oldu. Bu zamana kadar ona sevgiyle, öfkeyle, hatta bazen bomboş gözlerle bakmıştım fakat ilk defa hayal kırıklığıyla bakıyordum.

Babam çenemi bıraktı ama yerimden kıpırdamadım, hâlâ duvara yaslanmış halde duruyor ve ona bakıyordum.

"Ona bir daha elini bile sürmeyeceksin," dedi Ediz dişlerini birbirine bastırarak. "Uygar'ı bırakacaksın ve beni buradan çıkaracaksın."

"Onların Doğa'dan daha değerli olduğunu nereden çıkardın?" diye sordu babam ve neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım, gözlerimi sımsıkı kapattım. Nabzım derimin altında yavaş yavaş hızlanıyordu. "Sen bir ateş yakar ve sevgimi kullanarak beni o ateşe çekmeye çalışırsan bana karşı kullandığın her şeyi kendi ellerimle o ateşe atarım."

"Hep kaybetmiş bir adam gibi konuşuyorsun," dedi Ediz. "Sahip olduğun tek bir zafer olsaydı kazanmanın o kadar da önemli olmadığını anlardın. Gün gelecek kendi ayaklarınla o ateşe yürüyeceksin çünkü elinde hiçbir şey kalmayacak, sahip oldukların da o ateşin

içinde çoktan yok olmuş olacak." Demir parmaklıkların önüne yürüdü ve gözlerini babamın gözlerine dikti. "Değer verdiğim kimseye dokunmayacaksın. Doğa'ya dokunmayacaksın."

Değer verdiğim kimseye dokunmayacaksın. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırdı ama akmamaları için gözlerimi kırpmıyordum. Nabzım içimde hızla dönen bir saatin ibresi gibi atıyordu ve o saatin benim sonum geldiğinde duracağını biliyordum. Babamın kurması gereken cümleleri vaktinde beni öldürmek isteyen bir adam kuruyordu.

Başımı geriye atıp duvara yaslayarak tavana baktım ve içinde bulunduğum bataklıkta nefes almaya çalıştım. Bu bataklığa ait değildim ama bu bataklığın içindeydim, ya yok olacaktım ya ona uyum sağlayacaktım. Uyum sağlamak insanın en büyük çaresizliği değil miydi?

İçimdeki ses bana artık direnmememi, bataklığın beni dibine çekmesine izin vermemi söylüyordu. Bir yanımsa bana mücadele etmemi, yapacaklarımın beni mahvedeceğini ama en azından mücadele etmiş olacağımı söylüyordu. Zaten mecbur bırakıldığım her şeydim ben.

Başımı yasladığım duvardan çekmeden Ediz'e baktığımda elim yavaşça cebime gitti ve telefonun soğukluğunu parmaklarımda hissettim, bu soğukluk anılarımdan hiç silinmeyecekti. Ediz'in bakışları önce telefona uzanan elime, ardından gözlerime kaydı. Ben yaşlarla dolu gözlerle ona bakarken gözlerini kapattı ve burun delikleri genişlerken başını başka bir yöne çevirdi.

Babam, "Doğa'ya asıl zararı veren sensin," derken telefonu cebimden tam olarak çıkarmadan kilidini açtım ve son aramalara girdim. Bakışlarım Hakan'ın ismine takılı kaldığında gözlerimde biriken yaşlardan biri yavaşça yere düştü, zeminde küçük parçalar halinde etrafa saçıldı. Bir yabancı olmaya mecbur bırakılmıştım.

Hakan'ın isminin üzerine bastım ve telefonu cebime koyarak, "Beni asıl yaralayan sensin baba," dedim. Hakan telefonu açınca konuşmaları duyacaktı ve ne konuşulduğunu anladığında konuşmayı kayıt altına alacaktı. "Sen benim babamsın. Zaten amacı beni öldürmek olan bir adamın bana zarar vermeye çalışması beni yaralayamaz ama sen benim babamsın. Beni öldüren sen oldun."

Ediz demir parmaklıklara iyice yaklaşarak babama baktı ve "Bir kere yüzünü okşasan her şeyi unutacak, farkındasın," dedi. "Kızını tanıyorsun. Yapmıyorsun, yapmıyorsun lan!"

Gözlerindeki kin benim hissettiğim acı kadardı. "Niye? Niye?"

Aralarında demir parmaklıklar olmasaydı Ediz'in babama saldıracağını biliyordum. O kadar kin doluydu ki sanki bu hırsı sadece babama değil, aynı zamanda kendineydi. Sanki babama saldırsa kendine saldırıyormuş gibi kendini kaybedecekti, tıpkı Atalay'da olduğu gibi.

"Neden yaptın baba?" Bu soruyu ona sadece her şeyi itiraf etmesi için soruyordum ama sesim çatladı ve bu sorunun içimde gün geçtikçe büyüyen bir diken gibi olduğunu anladım. "Beni bir anlaşma karşılığında sattın, neden?"

Babam gözlerimde parlayan gözyaşlarına baktı ve kaşlarını çattı, bir süre sessiz kaldı.

"Yaşananların ortaya çıkması halinde abin de ben de görevden alınırdık," dedi. "Her şey mahvolurdu."

Bu söylediklerine rağmen yaptığım şeyden dolayı içimde bir suçluluk duygusu hissettim. Bu zamana kadar yaptıkları karşısında mağdurdum, artık ben de ona karşılık veriyordum ve ikimiz de suçluyduk. Bir insanın sonu da başlangıcı da buydu; değişmeye başladığı an.

"Hepimiz mahvolacağımıza birimiz mahvolsun dedin ve kurban olarak beni seçtin, öyle mi?" diye sordum. Ona bu soruları yaptıklarını itiraf ettirmek için sorsam da aslında soruların hepsi gerçekti, hissettiğim acı gerçekti. "Sen sadece yıkımı erteledin baba, engelleyemedin. Hepimiz mahvolduk ama bu yolları seçmeseydin en azından bir arada olurduk."

Babam bana baktığında bu durumun onu üzdüğünü gördüm ve içimdeki suçluluk duygusu bana tırnaklarını geçirdi, ellerini aşağıya doğru çekerek içimi parçaladı.

"Üzgünüm kızım," dedi ama üzüntü onu durdurmayacaktı.

"Hangi biri için?" diye karşılık verdim. "Adımı arananlar listesine soktun çünkü insanlar seni övecekti, değil mi? 'Gerektiğinde kendi kızını bile cezalandırıyor,' diyeceklerdi. Kimse senden şüphelenmeyecekti. İnsanlara beni bir anlaşma karşılığında kendi ellerinle verdiğini söylesem bile kimse bana inanmayacaktı çünkü ben zaten bir suçtan

aranıyordum, bunu kanıtlayamazdım ve kimse bana inanmazdı. Sen bunu kendi kızına yaptın."

Babam, "İstersem seni kurtarabilirim," dedi.

"Senden hayatımdan tamamen çıkman dışında hiçbir şey istemiyorum," dedim gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken. Ne olursa olsun onu hâlâ seviyordum ve bu beni mahvediyordu. Ondan nefret edebilseydim, içimdeki sevgiyi bitirebilseydim daha kolay olurdu ama o sevgi bitmiyordu.

"Seni kurtaracaktım," dedi babam. "Bu seninle alakalı bir durum değildi." Başıyla Ediz'i gösterdi. "Onunla alakalı bir durumdu."

Ediz, "Benim kızını sana karşı kullanmam gerekirken sen kızını bana karşı kullanıyorsun," dedi. Sessiz kalmaya çalışıyordu, ne yaptığımı tahmin etmiş olmalıydı ama bu konuşmaya dayanamıyor gibiydi. "Nasıl uyuyabiliyorsun lan sen?"

Babam bakışlarını ona çevirdiğinde telefona baktım ve aramanın devam ettiğini gördüm. Hakan konuşmayı kaydediyor olmalıydı.

"Sen nasıl uyuyabiliyorsan öyle uyuyorum," dedi babam düz bir sesle.

Ediz babamın gözlerinin içine baktı ve "Uyuyamıyorum," dedi.

Cebimdeki telefonu çıkardım ve uyuşmuş bir halde aramayı sonlandırdım. Yansımam karanlık ekrana düşmüştü, ağladığım için rimelimin aktığını gördüm. Yine de içimdeki yıkım dışarıdan belli olmuyordu, hatta ağladığım için gözlerim daha da irileşmiş, yanaklarım kızarmıştı. Hüzünlü görünüyordum.

"Bu geceden sonra sen de uyuyamayacaksın baba," dedim. Ben de uyuyamayacaktım.

Babamın bakışları bana çevrildiğinde elimdeki telefonu kaldırdım ve "Ben sana neden diye sormayı bırakalı çok uzun zaman oldu," dedim. "Bir sonraki soruşumun seni yok etmek için olacağı başından beri belliydi."

Yüz ifadesi kararırken babam, "Ne yaptın sen?" diye sordu.

"Zayıflıklarımı ateşe attım," dedim gözyaşları içinde ona bakarak.

"Ben senin babanım!" diye bağırdı birden ve bu sadece daha da canımın acımasına sebep oldu; hem onun kızı olmama rağmen yaptıklarından dolayı hem de o benim babam olmasına rağmen yaptıklarımdan dolayı.

"Senin bana yaptıkların yüzünden canımın yandığı kadar senin canın yanmaz," dedim başımı iki yana sallayarak. "Bunun benim için teselli olmasına katlanamıyorum. Hâlâ seni düşünmek istemiyorum."

Babam üzerime yürümeye başlayınca Ediz, "Hayır!" dedi.

"Baba, tüm bunlardan vazgeçebilirsin," dedim gözyaşları içinde. "Ediz'i de Uygar'ı da bırak, eve gidelim. Dağılan ne varsa beraber toplarız."

Babam söylediklerimi duymadı bile, beni sıkıca kolumdan tutup sertçe nezarethanenin koridoruna doğru çekmeye başlarken, "Baba, lütfen," dedim.

Ediz demir parmaklıkları sarsarak, "Hayır!" dedi. "Bırak onu. Bırak onu! Derdin benimle lan senin, bırak onu!"

Babam hemen önümdeydi ve her adımımızda kolumu daha fazla sıkıyordu. Demir parmaklıkların önünden geçerken Ediz'in gözlerinin içine baktım ve cebimdeki telefonu çıkarıp babama belli etmeden ona uzattım. Babamın bizden uzak olan bakışları bunu yaptığımı fark etmedi. Ediz telefondan ziyade elimi tutup babamı durdurmak istedi ama yapamadı.

"Doğa, onunla gitme!" dedi bana, mücadele etmemi istiyordu fakat babam o kadar güçlüydü ki gücüm ona yetmiyordu. "Doğa!"

Babam beni nezarethanenin yanındaki bir odaya sokmadan hemen önce Ediz'in gözlerinin içine baksam da gözlerimdeki yardım çığlığını susturdum. Ediz avuçlarını demir parmaklıklara sertçe vurarak babama bağırıyordu ama o, kafesteki kaplandı; güç bile özgürlük kısıtlanana kadardı.

Odaya girdiğimizde babam beni bir masaya doğru itti ve sert bir sesle "Otur," dedi. Düşmemek için masaya tutunarak omzumun üzerinden babama baktım. Ediz Çağıran'ın beni esir aldığı ve karşımda durup bana silah doğrulttuğu günü hatırladım, o zaman bile bu kadar korkmamıştım.

Öylece durup ona bakmaya devam ettiğimde silahını çıkarıp namlusunu bana doğrulttu ve "Otur!" diye gürledi. Elindeki silaha baktım.

"Eğer bir insana silah doğrultuyorsan ya tetiğe basarsın ya da o insanı senin istediğin bir yola girmesi için zorlarsın. Sadece korkaklar ne yapacağını bilmeyerek o silahı doğrultur. Neden korkuyorsun Doğa?"

Gözlerimi bana doğrultulan namludan ayırmadan yavaşça sandalyeyi çektim ve oturdum. Artık gözyaşlarım akmasa da yanaklarım ıslaktı, elimin tersiyle yanaklarımdaki gözyaşlarını da sildim.

"Seni etkisi altına almasına izin veriyorsun," dedi babam bana doğru eğilerek. "Korumaya çalıştığın insanların kim olduğunun farkında mısın sen?"

Öfkeden irileşen gözlerine baktım, o düşman yine oradaydı. Ondan ne kadar korktuğumu bu geceye kadar bilmiyordum, sanki bu korku suyun dibine çöken kum gibi içime çökmüştü ve o kadar derinlerdeydi ki onu bu zamana kadar fark etmemiştim.

"Senden korkuyorum," dedim. "Kendimi güvende hissetmem gerekmez miydi?"

Güvensizliği ve inançsızlığı hissettim, Ediz Çağıran'a karşı hissettiğimden farklıydı bu. Ediz'in merhametli bir yanı vardı, o yanına kimseye güvenmediğim kadar güvenirken asıl inancımı kıran yanının acımasızlığı olduğunu anladım. Bir de kırgınlığım vardı ama ondan korkmuyordum. Babamın karşısında durmuş, gözlerine bakarken hissettiğim korkuyu Ediz'e karşı hiç hissetmemiştim.

"Uygar'ı da Ediz'i de bırak," dedim. "Bu senin de dâhil olduğun bir suç ve onu gün yüzüne çıkarmaya çalışıyorsun. Ediz kartlarını oynayan değil, kullanan biri. İstediğini yaptığın takdirde o kartı oynayarak harcamayacak, saklayacaktır."

Babam gözlerimin içine bakarak, "Bana karşı kullanılan ne varsa onu ateşe atarım," dedi. "Bir insanın bir insana karşı gücü, karşısındakinin sahip oldukları kadardır."

Zihnimin derinliklerinde bir ses, "Olmayan bir şehri fethedemezsin, yalnız bir insanı durdurmanın tek yolu onu öldürmektir," dedi.

"Baba, lütfen," dedim gözlerim tekrar dolarken. "Onu bırak."

Babam gözlerimin içine bakmaya devam etti ve orada her ne gördüyse bunun onun canını yaktığını hissettim.

"Bana bir neden ver," dedi başka bir yöne bakarak. "Gitmesine izin vermem için bir neden..."

Ateş yakardı.

Ve bir ateşin içindeydim. Kaçmanın bir yolu yoktu; durduramayacaktım, bitmeyecekti. Ben de ateşi kabullendim. Yanıyordum ama yanmaktan başka çarem yoktu, biliyordum.

Çırpınmadım. Çığlık atmadım. Ağlamadım.

Sadece yandım. "Onu seviyorum."

Babamın gözleri yavaş yavaş sessizliğe bürünürken, odada olmamasına rağmen Ediz Çağıran'ın varlığını hissettim. Sanki babamın hemen arkasında duruyor, gözlerini üzerimden ayırmıyordu ve bu cümle ona da bana verdiği kadar acı veriyordu.

Bu cümle uzun zamandır düşüncelerimin arasında gizlice dolanıyordu, kalbimi sarmıştı ve benimle yaşıyordu. Bir gölge gibiydi, oradaydı ama ondan kaçmıştım çünkü onunla yüzleşmek her şeyle yüzleşmek demekti. Kendi içimde bile bunu bir kere dile getirmek Ediz Çağıran'ı artık sevdiğim adam yapıyordu.

Artık gitmek de daha zor olacaktı, kalmak da.

"Bu kadar mı değersizsin?" Şimdi babamın gözlerindeki öfke alev alevdi. "Bu kadar mı hiçsin? Bu kadar mı güçsüzsün?"

Bu beklediğim bir tepki olsa da hislerim beklenmedikti. Karşısında ezilmemek konusunda kararlıydım ama sessizliğimi de bozamadım. Bakışları bana dokunmuş, sözleri ağır gelmişti.

Bakışlarımla söylediklerine meydan okudum.

Babam çenemi acıtacak kadar sıkı tutarak, "Karşıma geçip bana meydan okuyarak, bu çeneyi dik tutarak güçlü olamazsın," dedi. "Güçlü olmak istiyorsan dimdik duran çenen değil, sen olacaksın ve ben karşımda çoktan dizlerinin üzerine çökmüş birini görüyorum."

"Güç senin için kötülükten geçiyor," dedim düz bir sesle. "Bana baktığında o kötülüğü görmediğin sürece senin için hep zayıf olacağım." Çenemi kavrayan elini bileğinden tuttum.

"Kızın olduğumu ve sana benzediğimi unutma baba." Elini iterek çenemi kurtardım ve karanlık bir ifadeyle gözlerinin içine baktım. "Beni kötülüğün kapısını açmaya zorlarsan o kapıyı bir daha asla kapatamazsın."

Gözlerini kısarak beni izledikten sonra duruşunu dikleştirdi ve başka yöne baktı.

Aklından geçenleri bilmesem de gitgide öfkelendiğini görebiliyordum, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Dilini üst dişlerinde gezdirdikten sonra bana baktı.

Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp kâğıdı açtı ve bir kalem alıp kâğıdı önüme, kalemi onun üzerine koydu. Önümdeki kâğıda baktığımda bir ifade yazılı olduğunu gördüm, altında da adım yazıyordu.

Ben kâğıtta yazanlara bakarken babam, "İmzala," dedi. Bu, Ediz Çağıran aleyhine verilmiş bir ifadeydi ve yazılanlar düşüncelerimin uyuşmasına neden oldu.

"Burada yazılanların hiçbiri yaşanmadı," dedim. Yalan ifade hazırlamıştı.

Babam her geçen saniye daha da öfkeleniyordu ama yine de sakince karşımdaki sandalyeye oturup gözlerimin içine baktı. Ardından cebinden bir kâğıt daha çıkarıp onu açtı ve masanın üzerine koyarak elini üzerine yerleştirdi, yavaşça bana doğru itti.

Yine benim adıma yazılmış bir ifadeydi ve Ediz'e yardım ettiğimi itiraf ediyordum.

"Madem ona bir koz verdin ve onu bırakmamı istiyorsun, sen de bana bir koz vereceksin," dedi.

Duyduklarıma inanamayarak gözlerinin içine baktım. "Ben senin kızınım."

"Sevgi zayıf düşürecek kadar güçlü bir duygudur Doğa," dedi. "İçine yerleşir ve o kadar büyük bir yer kaplar ki geri kalanlar onun içinde kaybolur." Önümdeki kâğıdı çenesinin ucuyla gösterdi. "İmzala. Onun eline verdiğin kozun karşılığı bu olacak, imzalarsan gitmenize izin vereceğim."

"Bu ifadeyi vermemi onu Ediz'e karşı kullanmak için istiyorsun," dedim gerçek apaçık ortada olmasına rağmen. "Gerçekten konu Ediz mi?"

"Sevgi zayıf düşürecek kadar güçlü bir duygudur," diye tekrar etti. "İnsanlar senden onun zaafı olarak bahsediyor, benim yaptığımsa kızım, bu zaafı kullanmak. Onunla anlaşma yaptığımda onun bu zayıflığının farkındaydım."

Ediz'in beni sevdiğini ima ediyordu, acı içime bir zehir gibi yayıldı.

Düşüncelerimi toparlamak için kendime zaman tanıdım ve saçımı kulağımın arkasına aldım. Bu da kaçtığım ve içten içe ihtiyacım olan ama beni mahvedeceğini bildiğim bir düşünceydi. Yaşadıklarımız sıradan bir günde, sıradan bir yerde başlamamıştı ve onu sevdiğimi kabul etmişken onun da beni sevdiğini düşünmek her şeyi yerle bir

edecek kadar görkemli ve ışık saçan bir patlamaya neden olurdu ve ilk yok olan biz olurduk.

Masadaki kalemi yavaşça elime aldım ve itirafımın bulunduğu ifadeyi önüme çektim. Kalemin kapağını çıkarırken yazılanları okudum, hayatımı mahvedebilecek cümleler önümdeydi. Kalemin ucunu kâğıda, ismimin üzerine yaklaştırdım ve gözlerimi kapattım.

Göz kapaklarımın arkasında bana asırlar kadar uzun sürmüş gibi gelen karanlığın ardından gözlerimi açtığımda elim kâğıdın üzerinde artık tereddüt etmiyordu. Kâğıdı ters çevirerek boş yüzünü önüme çektim ve hızlıca iki cümlelik yeni bir ifade yazarak altına imzamı attım.

Adım Doğa Güngör.

Babam Osman Güngör beni bir anlaşma karşılığında sattı.

Boş sayfaya yazdığım cümleye bakarken aslında ne kadar kötü bir durumda olduğumu fark ettim, kimsenin okumayacağı bir kâğıtta hiç iyileşmeyecek yaralarımdan biri yazıyordu ve kimse bir yerlerde bunu yaşadığımı bilmiyordu.

Babam kâğıdı önüne çekti ve yazdığım iki cümleyi okudu.

Gözleri kâğıdın üzerinde durdu, belki de yaptıklarının ağırlığını hissettiği tek andı bu.

Okuma yazma öğrendiğimde yazdığım cümleleri büyük bir heyecanla ona götürür, benimle gurur duymasını isterdim. Şimdi önündeki kâğıtta yazan cümleler küçük bir kızın çirkin bir el yazısıyla yazdığı masum cümleler değildi; o çirkin el yazısı güzelleşmiş, cümleler kirlenmişti.

Babam eline aldığı kâğıdı buruştururken, "Onunla gidecek kadar güçsüzsün," dedi.

"Dert etme baba," dedim üzerimde kurduğu baskıya boyun eğmeyerek. "En azından evli değil."

Babam oturduğu yerden kalkıp masanın üzerinden bana eğildi ve bir eliyle çenemi sıkıca kavrayarak beni sandalyede geriye yasladı. Çenemi o kadar sıkı kavramıştı ki kemiklerimin bile acıdığını hissettim ama öylece gözlerinin içine bakmaya devam ettim.

"Bırak beni," dedim. Sesim sakindi ama bir sinir krizinin eşiğinde olduğumu biliyordum. "Bırak beni."

Bırakmadı.

Nefesim hızlanırken, "Bırak beni!" diye bağırdım. "Bırak!"

Bütün gücümle elini iterek ayağa kalktığımda muhtemelen çenemi kavrayan parmakları yüzümü kızartmıştı. Düşüncelerim zihnimin içinde birbirine çarpıp parçalanıyordu ve acının öfkeyle bir olup içimde yükseldiğini hissettim.

Gözyaşlarım gözlerimde parlarken babama doğru atılıp onu ittim ve "Bazı insanların cezası daha suçu işlemeden başlar," dedim. "Geçmişin belki de senin cezandır."

Bu sefer bana attığı tokat öfkeden değil, acıdandı. Başım yana savrulduğunda canını yaktığımı biliyordum ve bu benim canımı daha da yakıyordu, artık ipleri elimde tutamıyordum. Dizlerimin üzerine çöküp çığlık çığlığa bağırmak istiyordum ama o bile içimdeki hislerin yankısı olamazdı.

"Seni korudum ben!" diye bağırdım. "Seni korudum!"

"Bana sesini yükseltme!" diye bağırarak karşılık verdi babam. "Senden beni korumanı istedim mi?"

Ellerimi başımın iki yanına koyarak başımı iki yana salladım, keşke delirebilseydim ama hâlâ yaşanan her şeyin farkındaydım, hâlâ kendimin farkındaydım, hâlâ içinde bulunduğum bataklığın farkındaydım.

Bakışlarım masanın üzerindeki silaha takıldığında düşünmedim bile, uzanıp silahı aldım ve kaldırıp namlusunu babama doğrulttum.

"Nezarethanenin anahtarını ver," dediğimde öylece gözlerimin içine baktı. Tetiğe basamayacağımı düşünse de artık ben bundan o kadar emin değildim ama emin olduğum bir gerçek vardı. Namluyu çevirip kendi başıma yasladım.

Gözyaşları arasında, "Nezarethanenin anahtarını ver," dedim. "Bu gece seninle buradan ayrılmayacağım, ölecek olsam bile."

"Doğa," dedi tedirgin bir sesle.

"Anahtarı ver!" diye bağırdım. Bir yanım bana tetiğe basmamı ve kurtulmamı söylüyordu, diğer yanımsa mücadele diye sayıklıyordu. İkisinin de sesi o kadar yüksekti ki başka hiçbir düşüncemin sesini duyamıyordum.

Babam elini cebine atarak, "Sakin ol," dedi. "Veriyorum."

Anahtarı çıkarıp yaralı, vahşi bir hayvana bakıyormuş gibi bana baktı, sonra temkinli bir ifadeyle anahtarı bana uzattı. Uzanıp anahtarı elinden aldıktan sonra silahı başımdan çekip ona doğrulttum.

"İçimdeki karanlık bana senden geldi ve onu sen ortaya çıkarıyorsun," dedim darmadağın bir halde. "Seninle işim bitti."

Geri geri giderek odanın kapısına ulaştım ve odadan çıkıp nezarethaneye doğru ilerledim. Burayı biliyordum, arka tarafta bir kapısı vardı ve babamın bu gece burada yaşananlardan dolayı polisleri bu kattan uzaklaştırdığını anlamıştım.

Ediz'in yanına gittiğimde sandalyede oturduğunu gördüm; iki elini de sıkıca yumruk yapmış, kollarını göğsünde birleştirmişti. Kendini o kadar sıkmıştı ki kasları takım elbisesinin altından belli olacak kadar şişmişti. Gözlerini kapatmıştı ve hareketsiz bir şekilde oturuyordu.

Anahtarla nezarethanenin kapısını açtığımda Ediz başını kaldırdı ve gözlerini açtı ama yüzüme bakmadı. Nezarethanenin kapısına kayan bakışları o kadar keskindi ki onun gerçekten kafese kapatılan bir kaplan olduğunu düşündüm. Oturduğu yerden yavaşça kalktığında hareketleri son derece kontrollüydü, demir parmaklıkların arkasında yürüyerek kapıya yaklaşırken bir kaplanın sessiz adımlarını atıyor gibiydi.

Kapıdan çıkmadan önce yüzüme baktı.

Gözleri yüzümde o kadar uzun süre takılı kaldı ki ne düşündüğünü merak ettim. Belki de sadece saniyeler geçmişti ama bakışlarının yoğunluğu zamanı bile yavaşlatmış gibiydi.

Bakışlarını benden çekip babamın bulunduğu odaya baktığında ne yapacağını anlayıp, "Ediz, gitmemiz lazım," dedim ama beni duymadı bile. Sakin ve sessiz adımlarla odaya yöneldiğinde korkuyla, "Ediz," dedim.

Kapıyı yavaşça açtı ve içeride duran babama bakarak, "Kaplan kafesten çıktı," dedi. Bir anda babamın üzerine atılıp yüzüne bir yumruk indirdiğinde olduğum yerde donakaldım. Babam yumruğun etkisiyle geriye doğru sendeledi, sonra yavaşça yere düştü ve Ediz ağır adımlarla ona yaklaşıp tam önünde durdu, tepeden ona baktı.

"Sana ona dokunmamanı söylemiştim," dedi ve asıl patlama o an gerçekleşti. Ediz babamın karnına sert bir tekme indirip onu yakasından kavradı ve arkasındaki duvara yasladı.

Babam zar zor nefes alırken bağırmaya çalıştı ama buna nefesi yetmedi.

Ediz onu duvara iyice yaslayarak, "Sana ona dokunmamanı söylemiştim," diye tekrar etti ve yakasından çekerek masaya doğru

itti. Babam iki sandalyeyle beraber yere düştü, hem yaşı itibarıyla hem de güç bakımından Ediz'in karşısında yetersizdi. Düştüğü yerde kravatını gevşetti.

Babamı o halde görmek kalbimi o kadar acıttı ki gözlerimi kapattım. Onu kurtarmak istiyordum, Ediz'i durdurmak istiyordum ama olduğum yerde kalakalmıştım. Ediz babamın yüzüne bir yumruk daha indirdi ve "Sana ona dokunmamanı söylemiştim!" diye gürledi.

Yüzüne bir yumruk daha indirdi, onu başka bir yumruk takip etti ve babamın yüzü kan içinde kaldı. Ediz'in sakinliğinin altında kontrolsüzlüğü ortaya çıkmıştı, babama vururken o kadar hırslıydı ki sanki karşısında ölümüne nefret ettiği biri vardı. Sanki karşısında kendisi vardı.

"Ediz, yeter," dedim ama sesim yeterince güçlü çıkmadı.

Babamı tekrar yakasından tutarak kaldırdı ve "Sana ona dokunmamanı söylemiştim!" diye bağırdı, her seferinde sesi biraz daha yükseliyordu. Babamı sertçe duvara çarptığında babam toparlanıp ona karşılık vermeye çalıştı ama Ediz suratına bir yumruk daha indirdi.

Babam zar zor, "Doğa," dedi. Sesi yardım istiyor gibiydi ve bu, Ediz'i daha da çıldırttı. Ediz onu yere savurarak ardı ardına tekmelemeye başladı.

"Ediz, yeter!" dedim ama beni duymuyor gibiydi. "Ediz! Ediz, onu öldüreceksin."

"Bir daha ona dokunursan," dedi Ediz ölümcül bir sesle, "seni kendi kafesinde paramparça ederim."

"Ediz, ben artık kaldıramıyorum," dedim. Aslında bu kendi kendime sessizce dile getirdiğim bir gerçekti ama Ediz bunu duydu ve bakışları birden bana çevrildi. Gözlerinde hâlâ kana susamışlık vardı; durmak istemediğini, hatta onu burada öldürmek istediğini görebiliyordum ama durdu.

Uzun uzun gözlerimin içine bakarken ne düşündüğünü anlayamadım ama sonra yavaşça babama doğru eğilerek, "Doğa senin elindeki bir cevherdi," dedi. "Asla kıymetini bilemedin."

Babam güçlükle, "Kendi düşmanını eğitiyorsun," dedi. Beni hâlâ bir düşman olarak görüyordu, hem de herkesin düşmanı olarak. Ediz ayağa kalkmadan önce babamın yüzüne tükürdü ve babamın yanında durarak gözlerimin içine baktı.

Babam yüzündeki tükürüğü eliyle silerek ayağa kalkmaya çalışırken, "Bunun bedelini ödeyeceksin," dedi ama Ediz hâlâ bana bakıyordu. İyi olduğumu duymaya ihtiyacı olduğunu biliyordum fakat karşısında duran bir harabeye bakıyordu. O harabeden bambaşka bir insan olarak çıkmamı istediğini gözlerinde ilk defa görüyordum, sahip olduğum insanı kaybetmemi değil, saklamamı istiyordu. Ona göre ben bir cevherdim ve belki de o cevheri herkesin görmesini istemiyordu.

Ediz yanıma gelirken babam dizlerinin üzerinde doğrulmuş, kan içinde kalan yüzüne dokunuyordu.

"Bu gece bunun bedelini ödeyeceksin," dedi babam ve yanındaki masadan destek alarak ayağa kalktı. Ediz de çoktan yanımdan geçip odadan çıkmıştı, beni bu halde görmeye dayanamıyor gibiydi. Belki de yaptıklarını hatırlıyordu, bu kadar öfkeli olmasının nedeni belki de sadece babam değildi, aynı zamanda kendisiydi.

Babam kan içinde kalan yüzünü bana çevirdi ve "Seni asla affetmeyeceğim," dedi. Yine içime suçluluk duygusunun tohumlarını ekerek beni baskı altına almaya çalışıyordu ama artık buna kanmıyordum.

Ediz'e bakarak, "Şurada arka tarafa açılan bir kapı var," dedim. Bu gece yaşananları düşünmeyi rafa kaldırmıştım, tek istediğim buradan çıkmaktı. Ediz onu yönlendirdiğim yere doğru yürürken kravatını gevşetiyordu, beyaz gömleğinde babamdan sıçrayan kan damlaları vardı ve içindeki kontrolsüzlüğün hâlâ yüzeyde olduğunu görebiliyordum.

Yaşananlardan sıyrılıp düşünmeye başladığımda birden durdum ve dehşet içinde, "Uygar'ın yanına gidecek," dedim. Bu gece bunun bedelini ödeyeceksin, derken babam bunu kastediyordu. Ediz de durup bana baktı ama gözlerimin içine bakmaya dayanamıyor gibiydi.

"Hakan, Uygar'ın yerini buldu," dedi. "Gece kurtuldu, Uygar'ı da kurtaracağız."

Ben hafifçe başımı salladığımda Ediz çoktan yürümeye başlamıştı, onu takip ederken babamın odadan çıktığını gördüm. Kendini toparlayamamıştı ama hissettiği acıyı bile umursamıyor gibiydi.

"Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordum. "Her yerde polis var."

Hızlı adımlarla yürümeye devam ederek, "İçeriden yardım alacağız," dedi. Koridorun sonuna geldiğimizde geçmem için kapıyı açtı.

"Nasıl?" diye sordum, soğuk hava tenimi okşuyordu.

Ediz bir elini belime koyarak yanımda yürümeye devam etti.

"Buraya nasıl girdiğimi sanıyorsun?" diye sordu. Telefonu bana geri veren polisi düşündüm. Bilmediğim, farkında olmadığım başka neler vardı? "Ayrıca o şerefsiz baban bizi durdurmak için hiçbir şey yapmayacak, hedefinde Uygar olacak."

O sırada hızlı adımlarımızın bizi götürdüğü yerde, karanlık köşede iki polis olduğunu gördüm. Ediz elini belimden çekip polislere yöneldiğinde ben birkaç adım gerisinde yürümeye devam ederek tedirgin gözlerle etrafımıza baktım.

Ediz o sırada polislerden birine, "Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi.

Adamın hafifçe çatılan kaşları tereddüdünün bir yansımasıydı, hatta bakışlarında hedefinde Ediz'in olduğu bir nefret bile vardı. Belli belirsiz büyüyen burun delikleri bu durumun onu öfkelendirdiğini gösteriyordu ama tek kelime etmeden yanımızdan ayrıldı ve binaya yöneldi.

"Ne yapacak?" diye sordum adamın arkasından bakarken.

"Kaçtığımızı söyleyerek yanlış yönlendirme yapacak. Polis arabaları peşimize düşmek için buradan ayrılırken o arabalardan birinde biz olacağız."

Seçtiği yol beni tedirgin etmiş, korkutmuştu ama Ediz diğer polisin arkasında duran arabaya yönelip kapıyı benim için açtığında seçeneklerimizin kısıtlı olduğunun farkındaydım. Ediz'in açtığı kapıya doğru yürüdüğüm sırada kısa bir an için polisle göz göze geldik ve dikkatli bakışlarının ardındaki düşünceleri merak ettim. Bana yardım ediyordu ama onun için yardım ettiği kimdi? Bir suçlu muydu yoksa bir kurban mı?

Arabaya bindiğimde Ediz yanıma oturdu ve polis direksiyona geçti. Ediz gergin bir sesle, "Eğil ve saklan," dedi.

Söylediğini yapıp öne doğru kayarak arabanın içindeki karanlığa saklandım. O sırada çalmaya başlayan siren irkilmeme neden oldu ve araba hareket etti. Araba diğer polis arabalarıyla beraber polis merkezinden çıktığında siren sesleri âdeta gökyüzünü ele geçirmişti.

Ediz cebinden telefonunu çıkardığında saklandığı karanlığın içinde ekranın ışığı yüzüne vurdu. Telefonu adama uzatarak, "Gideceğimiz yer burası," dedi.

Tek kelime etmeden uzanıp telefonu Ediz'den alırken adamın gerildiğini hissettim. Bize neden yardım ettiğini, neyin karşılığında yardım ettiğini bilmiyordum ama bu olayda tamamen gönüllü olmadığını görebiliyordum. Gerginliği, bir ağırlığı varmış gibi üzerime çökmüştü. Polis telsizinden gelen anonsta adımı duymak ellerimin buz kesmesine neden olan bu gerginliği besledi.

Bakışlarımı Ediz'e çevirdiğimde beni izlediğini gördüm. Bana o kadar dikkatli bakıyordu ki kelimeler dudaklarından dökülmese de o kelimelerin yankısını kalbimde hissettim.

Geçecek. Tüm bunlar bitecek.

Ben de bakışlarına karşılık verdim ve sessizce birbirimize baktık.

Dakikalar birbirini kovaladı ama saniyeler kaçmak istemiyormuş gibi yavaştı. Polis arabası ıssız bir sokakta durduğunda siren susmuştu. Ediz hiç vakit kaybetmeden arabanın kapısını açıp dışarı çıktı ve ben de onu takip ettim.

Ediz arabadan inmeme yardımcı olmak için elini bana uzatmıştı ve elim elinin üzerinde, kaldırımda dururken polis arabasının hemen önünde duran siyah arabayı gördüm.

Hakan.

Tüm bunlar sona erdiğinde, organize olmakla ilgili ondan birkaç tüyo almalıydım.

Ediz, "Haydi Doğa," dedi ve elimi bırakmadan beni arabaya yönlendirdi. O sırada polis arabası hızla yanımızdan geçip yoluna devam etti ve boş gözlerle onu izledim.

Ediz kapımı açınca arabaya bindim ve buz gibi olan elimi boynuma bastırdım. Gergindim, korkuyordum. Ediz kapımı kapatıp direksiyonun başına geçtiğinde soğuk elimi boynumda gezdirip kucağıma indirdim ve hislerimi görmezden geldim.

Derin bir sessizliğin ardından, "Gece iyi mi?" diye sordum ama konuşmaya istekli olmadığı açıktı. Yine de, "Uygar'ı kurtarmadığım için benden nefret ediyor," dedi. "Cihangir, Uygar'ı değil de onu seçtiğimi Gece'ye anlatmış."

"Uygar'ı kurtaracağız Ediz," dedim. Cevap vermedi.

Yolda gitgide hızlanarak, makas atarak ve korna sesleri eşliğinde ilerliyorduk.

"Uygar büyük bir depoda tutuluyor," diye açıkladı Ediz. "Ama neresinde olduğunu bilmiyorum. Ayrılıp onu aramamız gerekiyor."

Yaşananların gerginliği hâlâ üzerindeydi ve korktuğunu biliyordum. Yetişememekten, Uygar'ı kurtaramamaktan korkuyordu. Gaza daha da yüklenince hızın etkisiyle arkama iyice yaslanmak zorunda kaldım.

Şehrin dışına çıktığımızda ışıklar da geride kaldı ve karanlığın içinde ilerlemeye başladık.

Sanki arabanın içinde kocaman bir saat vardı ve ibresinin sesi kalp atışlarımıza eşlik ediyordu. Zamanla yarışıyorduk. Ölüm ile yaşam dans ediyordu. Ediz hızını düşürmeden direksiyonu bir patikaya doğru kırınca araba neredeyse yoldan çıkıyordu. Ediz son anda kontrolü tekrar eline alarak ilerlemeye devam etti. Yolun sonunda eski bir depo olduğunu görebiliyordum, loş ışıkları yanıyordu. Kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Uygar'ın kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana bakması ve gülümseyerek göz kırpması gözümün önünden gitmiyordu.

Ediz sertçe fren yaparak durduğunda arabanın arkasında bir toz bulutu oluştu. İkimiz de hiç vakit kaybetmeden arabadan indik ve Ediz eliyle sağ tarafı göstererek, "Sen bu tarafı ara," dedi.

Cevap vermeden gösterdiği yöne doğru koşmaya başladığımda yerdeki soğuk toprak çıplak ayaklarımı acıtıyordu. Nefes nefeseydim ve soğuk hava boğazımı yakıyordu ama yine de durmadım.

"Uygar!" diye bağırdım ve sesim deponun yanındaki boş arazide yankılandı. Deponun girişini arıyordum ama etraf o kadar karanlıktı ki bastığım yeri bile zar zor görüyordum.

Ediz'in de, "Uygar!" diye bağırdığını duydum ama cevap yoktu. Baygın mıydı? Ağzı mı bağlıydı? Yoksa burada değil miydi? Kalbim hem koşmanın hem de korkunun etkisiyle deli gibi çarpıyordu.

Sonunda deponun girişini buldum. İçeride tek bir ampul yanıyordu ve o da her yeri aydınlatmıyordu.

Deponun içine doğru, "Uygar!" diye bağırdığımda cevap yine sessizlik oldu. Zaman geçtikçe korku da çoğalıyordu. Zaman bizi yeniyordu.

Deponun içinde koşarak her yere bakmaya başladım ama yoktu. İçimdeki korku o kadar büyümüştü ki depoya yaklaşan arabanın sesini duyduğumda paniğe kapılmamak için duraksamam gerekti.

"Uygar!" diye bağırdım. "Uygar!"

Ama cevap yoktu. Dışarıdaki arabanın kapısının açılıp kapandığını duydum ve Uygar'ı bulamayacağımızı anlayarak depodan çıkma kararı aldım. Hızla kapıya doğru koşarken Uygar, "Doğa!" diye karşılık verdi.

İlk önce bir rahatlama hissettim ama sonra korku çok daha şiddetli bir şekilde bana çarptı.

Neredeyse çığlık atarak, "Uygar!" dedim ve daha hızlı koşmaya çalıştım ama depo o kadar büyüktü ki ne kadar hızlı koşarsam koşayım kapıya hemen ulaşamayacaktım. O sırada Ediz'in Uygar'a seslendiğini duydum, onun da sesi deponun içinden geliyordu.

Sonunda deponun kapısına ulaştığımda yerdeki taşların ve cam parçalarının ayaklarımı kestiğini hissettim ama korku bunun acısını hissetmemi bile engelliyordu. Kaçırıldığım gece dahi bu kadar hızlı koşmamıştım.

"Uygar!" diye bağırdım tekrar ama cevap gelmedi. "Baba!"

Sonunda deponun önüne çıktığımda babamın arabasının farlarını gördüm ve ilk önce babamı, ardından doğrulttuğu silahı fark ettim. Ediz'in de deponun ön kısmına ulaştığını, Uygar'a doğru koştuğunu gördüm.

Ben de hızla babama doğru koşmaya başlamadan önce durakladığım o tek saniyede Uygar'ın yüzündeki korku anılarıma kazındı.

"Baba, yapma!" diye bağırdım ve koşarak onu itmeden hemen önce silahın kulakları sağır edecek kadar büyük bir gürültüyle patladığını duydum. Çaresizlik ve korku o kadar yoğundu ki çığlık çığlığa bağırmak istedim ama sadece düşüyordum. Babamla beraber yere düşmemiz yıllar sürmüş gibi hissettim ve bedenim sertçe toprağa çarptı.

Düştüğüm yerden dehşet içinde doğrularak silahın patlamadan önce doğrultulduğu yöne baktım ve Ediz'in de Uygar'ı ittiğini, beraber yere düştüklerini gördüm. Ardından arabanın farlarının aydınlattığı toprağa yayılan kanın uğursuz rengi belirdi.

Elimi ağzıma kapatıp ağlamaya başladım. Ediz, Uygar'ın üzerindeydi. İkisi de hareketsizdi.

Ve kimin vurulduğu belli değildi.

12. ZAMANSIZ ÖLÜMLER

Yaşanması gereken yaşanır, olması gereken olur; yaşam daima ölümle sonuçlanır, her sonun bir başlangıcı, her başlangıcınsa bir sonu vardır. Einstein, "Tanrı zar atmaz," demiştir ama insan, Tanrı'nın yaşamın içine fırlattığı zarlardan ibarettir.

Sonsuz olasılıktan ama iki sonuçtan ibarettik: var olmak ve yok olmak.

"O gün orada olmasaydınız, o kararı aslında hiç almasaydınız, arkadaşlarınızın ısrarı üzerine dışarı çıktığınız o gece evde kalsaydınız farklı olan ne olurdu?" Düşünmemiz için kısa bir süre sessiz kalan öğretmen gözlerini üzerimizde gezdirmişti. "Her şey ve hiçbir şey."

Farklı olan ne mi olurdu? Ölüm yine kapıyı çalardı ama bu gece değil. Bu gece çalsaydı bile bu eski depoda değil, bu eski depoda çalsaydı bile bu şekilde değil.

Tesadüf ve şans gerçekten var mıydı? Yoksa hayat olasılıklarla oynanan bir kumar mıydı? Zaman bir girdap gibi beni derinliklerine çekti. Ediz ve Uygar yerde yatıyordu ama artık onları içine çekildiğim karanlığın derinliklerinden izliyordum. Arabanın farları uzaklardaydı, gitgide daha da karanlığa çekiliyordum. Sanki yaşananlar bu karanlığın içindeki bir kapının ardında kalmıştı ve o kapı açıktı.

Nazlı Çağıran'ın öldüğü gecedeydim. O geceyi de yaşananları da bilmiyordum ama sonuçlarını biliyordum. O gece durgun bir suya taş atmak gibiydi; taş suyun derinliklerine çekildi, yok olmadı ama kayboldu. Taş suyun üzerinde ufak dalgalar yarattı ve o dalgalar büyüdü, o kadar büyüdü ki bu gece yaşananlar bir nefes gibi içine çekildi.

Ben de o suyun dibine çekildim. Taşın düşüp zamanın içine gömüldüğü yerdeydim ve suyun dibindeki diğer taşları gördüm. Her taş

yaşadığımız bir ana, aldığımız bir karara aitti. Arabanın anahtarını alıp gitmediğim günle yüz yüze geldim, Gece'nin Ediz'le tanıştığı anı gördüm, Levent Çağıran ölüyordu. Yaşanan her an, alınan her karar gözlerini dikmiş, bu geceye bakıyordu.

Hayat, senaryosunu bizim yazdığımız bir filmdi ama bir sonraki sahnede ne olacağını hiçbirimiz bilmiyorduk.

Birden suyun yüzeyine çekildim, karanlık geldiği gibi gitti ve yaşananlar, yaşanacaklarla beraber karşıma dikildi. Zihnim karmaşa içinde olsa da olup biten berraktı, hemen yanımda duran babamın yere düşen silaha uzandığını gördüm ama ondan önce davranarak silahı elime aldım. Yerdeki taşların dizlerimde bıraktığı acıyı hissettiğimde silahı çoktan sıkıca kavramış ve babama doğrultmuştum, kalan her şey de parmağımın ucundaki tetiğe toplanmıştı.

"Bilgi size güç katar," diyen öğretmenimin sesi zihnimin içinde yankılandı. "Ama daha farklı seçimler yaptığınızda bambaşka yollardan gidecek olduğunuzu bilmek size daima çaresizliği hissettirecek çünkü yaşamınız boyunca seçimler yapmaya devam edecek ve bir gün o seçimlere geri dönüp baktığınızda artık çok geç olduğunu bileceksiniz. Bir seçim yapmak ve o seçimi sonuçlarıyla beraber yaşamak zorundasınız."

Babamın gözlerinin içine baktığımda zihnimin içindeki ses, *hayat budur*, dedi. Ediz'e ve Uygar'a bakmak, ne durumda olduklarını görmek istiyordum ama bakışlarımı babamdan ayıramıyordum. Bu gece buradan öylece gidemeyecekti, buna izin vermeyecektim.

"İndir o silahı Doğa," dedi. "Tetiğe basamayacağını ikimiz de biliyoruz."

Haklı olmasından korktum. Haksız olmasından korktum.

Bu gece tetiğe bassam da pişman olacaktım basmasam da. Bana bunu yaşattığı için ondan nefret ettim ve bu nefret uykudan uyanmak gibiydi. Sanki başından beri olması gereken zaten buydu; bazen sevmek istediğimiz insanlar öyle bir hata yapardı ki telafisi olmazdı. Bazen affetmek istediğiniz insanlar bu sevgiyi öyle bir çıkmaza sokardı ki onları sırf affetmek istediğiniz için affedemezdiniz. Eğer affederseniz, görmezden gelirseniz, kabullenmezseniz bir yalanı yaşamaya başlardınız ve gerçeklerin farkına vardığınızda artık kim

olduğunuzu bile bilmediğinizi fark eder, bunu hak ederdiniz. Ben, Doğa Güngör, bunun büyük bir örneğiydim.

"Bu tetiğe basmak için onca sebebim varken basmamak için tek bir sebep bulamıyorum," dedim.

Gözlerimde ne gördüğünü bilmiyordum ama bakışları değişirken, "O zaman durma," dedi babam. "Bas tetiğe."

Tetiğe basmam için onca sebep varsa neden parmağım tetiğin üstünde taşa dönmüş gibiydi?

Ediz'in, "Doğa," dediğini duydum, sesi netti. Bir yandan sönerken diğer yandan yandığımı hissettim çünkü Ediz vurulmadıysa bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Uygar.

Gözlerim yanmaya başlamıştı. "Onun hiçbir suçu yoktu."

Bazı insanlara hissedilen sevgi sessizce insanın derinliklerine işlerdi. O insanı kaybettiğinizde ya da kaybedeceğinizi düşündüğünüzde o sevgi kendini öyle bir ortaya çıkarırdı ki içiniz parçalanırdı.

İçim parçalandı.

Babam, "Hâlâ tetiğe basamıyorsun," dedi. "Birini öldüreceksen kararlı olacaksın, sen silahı bile tereddütle tutuyorsun."

Zihnimin içinde kendi sesim, *bas tetiğe*, dedi. Onu uzun zamandır ilk defa duyuyordum. *Kaybedecek neyin kaldı?*

Elimde tuttuğum silah birden o kadar ağır geldi ki onu nasıl taşıdığımı düşündüm. Sanki bir el silahın üzerine yerleşmiş, onu indirmem için bastırıyordu. Silahı indirmeden korkuyla omzumun üzerinden bakınca Uygar'ın yerde hareketsiz yattığını, Ediz'inse üzerindeki gömleği çıkardığını gördüm. Gömleği telaşla Uygar'ın karnına bastırdığında beyaz gömlek kana bulandı.

Çaresizlik. Korkunç bir çaresizlik hissettim.

Sanki ölüm buradaydı. Bütün geceye yayılmıştı ama kimse onu görmüyordu. Çok gürültülüydü fakat duyulmuyordu. Anılarımın derinliklerinden gelen ses, "Bir insanın gözlerinin içine baktığınızda bir evren görürsünüz," dedi. "Bir insana evrenden baktığınızdaysa gördüğünüz sadece bir hiçtir."

Bakışlarımı tekrar babama çevirdiğimde içimde bir ateşin yanmaya başladığını hissettim, beni yakamıyordu ama yakıp yıkmak

istiyordu. İçimde öyle bir hiddet hissettim ki bu, deliliğe yakındı ama her şeyin farkında olacağım kadar da aklım başımdaydı.

Babam dizlerinin üzerinde dengesini sağlayarak ayağa kalktığında hareketlerini takip ederek ben de ayağa kalktım, bakışlarımda her ne görüyorsa babam artık o kadar rahat değildi.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Kendi babanı mı öldüreceksin Doğa?" diye sordu.

Hayır, bunu yapamazdım. Zihnimin içinde kendi sesim alaycı bir şekilde, *sevgin nefrete dönüştü*, dedi. *Ya merhametin de acımasızlığa dönüşürse?*

"Hayır, seni öldürmeyeceğim," dedim. "Bu sana iyilik olurdu."

Bakışları kararan babam, "Levent Çağıran'ın nerede olduğunu bilen biri olduğumu düşünürsek zaten beni öldürseydin çok yazık olurdu," dedi.

Hayat olasılıklarla oynanan bir kumardı.

Ayaklarımın altındaki zeminin döndüğünü hissettim, sanki biz olduğumuz yerde duruyorduk ama toprak, etraftaki ağaçlar ve eski depo etrafımızda dönüyordu. O kadar hızlı dönüyorlardı ki bir yerden sonra görünmemeye başladılar, tekrar o karanlığın içindeydik.

"Levent Çağıran yaşıyor mu?" diye sordum, oysa açıkça bunu söylemişti. Yalan söyleme olasılığı ikide birdi. İkide bir olasılık bütün hayatımızı mahvedebilirdi.

Ediz Çağıran'ı mahvedebilirdi.

Uygar Yüksel'i mahvedebilirdi.

Gece Tümer'i mahvedebilirdi.

İkide bir olasılıkla mahvolmuştuk.

"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?" diye sordum soğuk bir sesle ama içimdeki ateş artık dışarı çıkmak için beni yakmaya başlamıştı. İçimde sönemeyecek kadar güçlüydü, bütün inandıklarımı yok edecek kadar hiddetliydi.

Babam ona çok kolay bir soru sormuşum gibi bana baktı. "O tetiğe basarsan bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceksin."

"Bu bilgiyi elinde bir koz olarak tutuyordun," dedim. Olasılıklar onu bir gün Ediz Çağıran'la karşı karşıya getirirse hamlesini yapmak için bu bilgiyi elinde tutuyordu ama o olasılıklar onu benimle karşı karşıya getirmişti.

"Bana bunu nasıl yaparsın?" diye sordum.

Ne kadar saftım. Hiç oynamamış, hiç numara yapmamıştım. Aldığım her kararın altında sevgi vardı; her insanda bir masumiyet aramış, kendimi feda etmiş ama hiç korumamıştım. İyiliğe ve dürüstlüğe inanmak kötülüğün ve hilenin var olduğu gerçeğini hiçbir zaman değiştirmezdi, ben değiştireceğine inanmıştım. Belki de artık oyunu kurallarına göre oynama zamanım gelmişti.

"Levent Çağıran'ın yaşıyor olması Ediz'le babası arasında bir mesele," dedim. "Bu bana karşı kullanabileceğin bir koz değil."

Babam gözlerimdeki gerçeği benden önce fark etti ve parmaklarımın arasında patlayan silahın sesi bütün geceyi doldurdu. Zaman ağırlaştı, kör ve topal gibi sendeleyerek ilerlemeye başladı. Bütün geçmişim kapıldığı girdabın etrafında dönerek gözden kayboluyordu. Aklımda sadece geçmişteki o kızın aynanın karşısında kendine bakarkenki görüntüsü kaldı; sadece kısa bir an, alınan tek bir karar sanki o yılları ben yaşamamışım gibi beni onlardan uzaklaştırdı.

Silahtan çıkan kurşunun karşımdaki adama saplanmasını ve kurşunun şiddetiyle, verdiği acıyla geriye doğru sendelemesini izledim. İçimdeki bütün ışıklar söndü. Ediz'in sesini uzaklardan duydum, sanırım bana sesleniyordu. Belki de duyduğum ayak sesleri ona aitti, bilmiyordum. Ya da belki de duyduğum sadece kalp atışlarımdı. Dudaklarımdan dökülen nefesin sesi çok keskindi.

Babamın elini yarasına bastırdığını gördüm, kan o kadar parlak bir kırmızıydı ki bütün anılarım o renge boyandı.

Zihnimin içinde kendi sesim, *ayın karanlık yüzü*, dedi. İstediğini almıştı, beni ele geçirmişti ve artık zihnimdeki bir sesten fazlasıydı. Artık tamamen benliğime karışmıştı, beraber yürüyecek, beraber kararlar alacaktık. Dışarı çıkmak için çok uzun zaman sabırla beklemişti.

"Bir gerçeği bir kere fark ettiğinizde bir daha asla ondan kurtulamazsınız," dedi anılarımdan gelen bir ses. "O yüzden açtığınız kapılara dikkat edin, belki de onları bir daha asla kapatamazsınız."

Babam eline bulaşan kana baktıktan sonra dizlerinin üzerine çöktüğü sırada elimdeki silah hâlâ ona doğrultulmuş haldeydi. Hayal âlemine çekilmiş gibiydim, titremeye başladığımı bile çok sonra fark ettim.

Bir el, elimdeki silahı üzerinden kavrayarak benden aldığında ben hâlâ babama bakıyordum. Ardından silahı benden alan el, çenemin ucunu tuttu. O el kurumuş kanla soluk bir kırmızıya boyanmıştı. Her yerde kan vardı.

Ediz'in, "Doğa," dediğini dudaklarını okuyarak anladım, sesi bana çok sonra ulaştı. Gözlerinin içine yönümü kaybetmiş gibi baktım ama hissizdim, uyuşmuştum. Eli çenemdeyken başımı çevirip tekrar babama baktım ve babam yavaşça toprağın üzerine düştü.

Birinin, "Uygar," dediğini duydum ve çok sonra o sesin bana ait olduğunu anladım. Ediz konuştu ama ne söylediğini duymadım. Gözlerindeki şaşkınlığı ve endişeyi görebiliyordum, o gözler bana yaklaşan yıkımı görüyordu. Bakışlarımı Ediz'in gözlerinden ayırıp Uygar'a çevirdiğimde onun yerde hareketsiz yatmaya devam ettiğini gördüm.

Gözlerimi Uygar'dan ayırmadan, "Yaşıyor mu?" diye sordum.

Ediz yüzümü iki avucunun arasına aldı. "Gözlerime bak." Dediğini yaptım. "Uygar ağır yaralı, ambulans çağırdım. Buraya gelmeleri uzun sürecek, Uygar'ın o kadar vakti yok. Onu arabayla ambulansın geldiği yöne götüreceğim. Silahlı saldırı olduğunu söyledim, polise de haber verilmiştir. Sonucu ne olursa olsun, bu gece Osman Güngör'ü ben vurdum." Cebinden başka bir telefon çıkarıp onu benim cebime koydu. "Kendini kurtarmak için ses kaydını kullanacaksın."

Konuşmak için dudaklarımı araladım ama o kadar uyuşmuştum ki ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Zaten Ediz konuşmama izin vermedi. "Bu gece, ikimizin arasında bir sır. Başka kimse bilmeyecek. Bana söz ver."

Ben sadece gözlerinin içine bakınca, "Söz ver," diye üsteledi.

O kadar düşünemez haldeydim ki neredeyse ona Levent Çağıran'ın yaşadığını söyleyecektim. Kendimi frenledim ve sanki bunu kontrol altına almak beni içinde bulunduğumuz durumun ciddiyetine geri çekti. Vakit kaybetmemeliydik.

"Söz," dedim.

Ediz ellerini yüzümden çekerek, "İşte benim kızım," dedi ve bir kolunu belime sararak bana yön verdi. Uygar'a doğru yürümeye başladık. Uygar'a yaklaştıkça adımlarım daha da ağırlaşıyor gibiydi,

sanki zaman geçmiyordu ve kilometrelerce yürüsek bile ona ulaşamayacaktık ama ulaştık. Sadece saniyeler sürmüştü.

Uygar'ın başında durup ona baktığımda beyaz gömleğin artık kandan kıpkırmızı olduğunu gördüm. Gözleri açıktı ama çevresinde olup bitenleri algılayabilecek durumda olmadığını gördüm, başını zorla çevirerek bana baktığında yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm.

"Uygar'ın yanından ayrılma," dedi Ediz. "Ben arabayı getireceğim."

Hiç tepki vermeden Uygar'a baktım ve gözlerim yaşlarla dolu olsa da kendimi gülümsemeye zorladım. Ediz hızla yanımızdan ayrılmıştı.

Uygar zar zor, "Doğa," dedi.

Ağlamamak için yutkundum ama boğazımda bir yumru vardı. "Kendini zorlama. Seni hastaneye yetiştireceğiz."

Soğuğa rağmen terlemişti ve saçları alnına yapışmıştı. Titreyen elimi yüzüne götürüp alnındaki saçları yavaşça, okşar gibi kenara çektim. Ardından Ediz'in gömleğini yarasına bastırdım, kanı ellerime bulaştı.

"Gece'ye onu çok sevdiğimi söyler misin?" dedi kesik kesik.

Ağlamamak için kendimi o kadar sıkmıştım ki bütün bedenim buz gibiydi. Dudaklarımı birbirine bastırarak başka yöne baktım. Sonra gülerek, "Kendin söylersin," dedim ama yaşlar gözlerimden ardı ardına akıyordu.

"Bazen zor bir insan olabiliyor, biliyorum," dedi Uygar güçlükle ve bir süre sustu. Nefes almakta bile zorlanıyordu. "Yine de içinde iyilik var. Onu ne olursa olsun yalnız bırakma. Bence kendisi bile farkında değil ama senin gibi bir arkadaşa ihtiyacı var. Ona iyi geleceğini biliyorum."

Sanki son gücünü bu cümleleri kurmak için kullanıyordu ve ben gitmemesi ona neredeyse çığlık çığlığa yalvaracaktım.

"Bunun benim seçimim olduğunu söyle ona," dedi. "Ediz'i affetmeyecek ama kimse bu gecenin suçlusu değil."

Gözyaşları içinde, "Veda ediyormuş gibi konuşma," dedim.

Uygar gözlerimin içine baktı. O kadar uzun süre baktı ki ne düşündüğünü merak ettim. Son kez, "Özür dilerim Doğa," dedi ve onun sesinden duyduğum son cümle bu oldu.

Ediz arabayı yanımıza yanaştırırken gözlerimi Uygar'ın yüzünden ayıramıyordum. Bir yaşamı kalp atışlarında duyabilirdiniz, sıcaklığını

bir insanın teninde hissedebilirdiniz ama yaşamın ışığını taşıyan gözlerdi. O gözlerdeki ışığın sönmesini izledim. Gözyaşlarım dondu ve korkuyla, "Uygar?" diye seslendim, sesim boğuk çıkmıştı.

Cevap gelmedi. Bakışları gözlerimdeydi ama artık beni görmediğini biliyordum. Burada olsa da artık bir şey hissetmediğini biliyordum.

Birden her yerdeydim. Kaçırıldığım gece onu gördüğüm sokakta, dizlerimin üzerine çökmüştüm. Sanki olanları yeniden izliyordum. Uygar'ın yüzüne baktım, henüz onu da o geceyi de unutmamıştım ama bir gün anıların rüzgârda uçuşan karahindibalar misali dağılıp yok olacaklarını biliyordum. Anılar insanın zihnine tutunamıyordu.

Uygar'ın o sokaktan yavaş yavaş silinmesini izledim. Sonsuz olasılıktan ama iki sonuçtan ibarettik: var olmak ve yok olmak.

Bir masada oturuyorduk. Uygar bana sorular soruyordu ve ben isteksizce sorularına cevap veriyordum. O anı yaşamamızın olasılığı sonsuzda birdi, bir daha geri gelmeyecekti.

Beraber geçirdiğimiz her anda sonsuzluktan bir eksildi.

"Uygar?" Sesim bir fısıltıdan farksızdı.

Bambaşka bir şekilde tanışabilirdik, Uygar dostum olabilirdi. Planlar yapıp güzel anılar biriktirebilirdik. Olasılıklar sonsuzdu, bizse en kötüsüne denk gelmiştik. Bu bir tesadüf müydü? Yaşanması gereken bu muydu? Bunu değiştirebilir miydik? Hepimiz adım adım bu geceye gelmiştik.

Korkuyla elimi boynuna götürdüm ve iki parmağımı nabzına koydum. Elim titriyordu ve buz gibiydi. Korkuyordum ama kaçamıyordum. Her gerçeğin bir yalanı da olur muydu? Olmadığını bu gece öğrenmiştim.

Uygar'ın bedeni sessizdi. Nabzı yoktu.

Sanki ateşe dokunmuşum gibi elimi çektim. Beni karşılayan gerçek, ateşten bile daha yakıcıydı. Gülümsemesini hatırladım. Kapıdan çıkmadan önce omzunun üzerinden bana bakıp göz kırptığı anın içindeydim. Uygar bir daha o kapıdan içeri giremeyecekti. Sonsuz olasılıktan bir olasılık eksilmişti, bir daha gülümsemesini görmeyecektim.

Sessizdim. Hareketsizdim. Bu gece sonsuzluktan bir yaşam eksilmişti.

O öldü.

Bunu içimden mi söylemiştim, yoksa dışımdan mı, bilmiyordum. Zihnim o kadar gürültülüydü ki gürültünün dışarıdan duyulmamasının imkânı yoktu. O kadar gürültülüydü ki bir çığlık gibi duyulmalıydı ama duyulmadı.

"Özür dilemeni gerektiren bir şey yok."

Bunu söylemek için geç kalmıştım.

Ediz arabayı yanımızda durdurduğunda gölgem uzadı ve Uygar'ın üzerine düştü. Arabanın kapısının açıldığını duydum ve omzumun üzerinden Ediz'e baktım. Bir bakışın anlatabileceği her şey gözlerimdeydi.

Ediz hızla Uygar'ın yanına diz çökerken ayağa kalkacak gücüm yoktu, ellerimi toprağa yaslayarak geri çekildim. Yerdeki taşlar avuçlarıma saplandı.

Ediz, o öldü.

"Uygar!"

Ediz'in sesi zihnimde yankılandı.

Ediz, o öldü.

"Uygar!"

Onu babam öldürdü.

Ellerimi gördüm. Ellerimde kan vardı.

Uygar öldü.

Ediz, Uygar'a kalp masajı ve suni teneffüs yapmaya başladı.

Bazen bittiğini hissederdiniz. Bazen bittiğini bilirdiniz. Bazı gerçeklerin yalanı yoktu, Ediz'e gerçeği de söyleyemedim. Tekrar ellerime baktım. Kanın üzerinde toprak ve elime batmış küçük taşlar vardı.

Ediz durdu.

O öldü.

Ediz'in, "Hayır," dediğini duydum ama o kadar sessizdi ki neredeyse bu sesin de zihnimin içindeki seslerden biri olduğunu düşünecektim. Sanki bu anın her ayrıntısını ezberlemeliymişim gibi etrafa baktım ve farların yoğun ışığı gözlerimi aldı. Gözlerim acıyordu ama şok içinde, gözümü kırpmadan o ışığa baktım.

"Hayır," dedi Ediz tekrar.

Uygar'ın varlığı bir arabanın dikiz aynasından silindi. Ediz şoför koltuğuna oturmuş, o aynadan bakıyordu ve Uygar artık arka koltukta oturmuyordu.

Ediz'in gözlerini sımsıkı kapattığını gördüm, kendini o kadar sıkmıştı ki titriyordu. Acısını görebiliyordum, öylesine yoğundu ki üzerinde bulunduğumuz toprağı öldürdüğünü hissettim. Sanki bir daha burada hiç yaşam belirtisi olmayacaktı.

Ediz Çağıran'ın gücü de bu geceyle beraber tükenecek sandım, sanki üzerinde durduğumuz toprak onu da alacaktı. Ağlayacağını sandım, Uygar'ı kaldırıp ona sarılmak istiyor gibiydi ama bunu yapmadı. Gözlerini açtığında içindeki bir parçanın öldüğünü gördüm, sanki kendisi bile o parça ölene kadar ona sahip olduğunu bilmiyordu. Gözlerinde hiddetli bir ateş vardı.

Yavaşça ayağa kalktı.

Ve Uygar'a bir daha bakmadı.

Yaşanacakların ayak seslerini duydum, o sesler yavaş yavaş yaklaşıyordu. Nereden geldiklerini hissettirmeden ama geldiklerini hissettirerek yaklaşıyorlardı. Ediz'in aksine ben gözlerimi Uygar'ın yüzünden ayıramıyordum. Uyuyor gibiydi. O kadar uyuyor gibiydi ki üzerini örtmek istedim. Ölümün silüeti bu muydu?

Zihnim sessizliğe gömüldü. Sanki boş bir araziye kar yağıyordu, o derece sessiz ve soğuktu. Yaşadığım şok yerini dayanılmaz bir acıya, acıysa kendini hissizliğe bırakmıştı. Bazı gerçeklerin yalanları yoktu ama artık bu gerçeğe de inanmıyor gibiydim. Belki zamansız ölümlerin insana hissettirdiği buydu. Belki de bütün ölümler zamansızdı.

"Uygar?" Belki cevap verirdi. Belki de ölmemişti. "Uygar?"

Sessizlik. Derin bir sessizlik.

"Özür dilemeni gerektiren bir şey yok," dedim tekrar. Belki beni duyardı.

Duymadı.

Gözyaşlarım tekrar yanaklarımdan süzülmeye başladı, onları durdurmaya çalıştım ama başaramadım. Ediz arabanın bagajını açıp içinden siyah bir çanta çıkardı. O kadar sessizdi ki fermuarı açarken çıkardığı ses irkilmeme sebep oldu. Sessiz gözyaşlarımın arasından onu izledim, aklından geçenleri ve duygularını bilmiyordum ama o kadar dik duruyor, o kadar kararlı görünüyordu ki bu beni korkuttu. Yas tutmasını istedim çünkü acıyı içine hapsederse o acı onu mahvedecekti fakat Ediz'in bunu hep yaptığını anladım. Bu, ateşin üzerinde yürümek gibi olmalıydı.

Çantadan bir çift eldiven çıkardı ve eldivenleri sakin ama hızlı bir şekilde ellerine geçirdi. Ardından beline sıkıştırdığı silahı aldı ve çantadan çıkardığı bir sprey ve bezle temizledi. Bezi ve spreyi tekrar çantaya koyduktan sonra ne bana ne de Uygar'a baktı, yerde yatan babama doğru ilerledi.

Başında dikilip babama tepeden baktığında içinden onu tekmelemek, hırsını alana kadar dövmek geldiğini görebiliyordum ama o öylece durdu ve baktı. Ardından iki parmağıyla babamın nabzını kontrol etti ve yüzünde ölümcül bir ifade belirdi. Babam yaşıyor olmalıydı.

Elindeki silahla onu öldüreceğini düşündüm, içinden gelenin bu olduğunu biliyordum ama o sadece silahı onun eline götürerek her yerinde babamın parmak izlerinin kalmasını sağladı. Ardından silahı yere düşmüş gibi elinden bıraktı ve eğilerek babamın kulağına bir şeyler söyledi.

Ediz'in yüzünde nefreti görmüştüm ama bu kadarını ilk defa görüyordum. Babamın yanından ayrılıp yanıma geldiğinde Uygar'ın yüzüne bakmadan kandan kıpkırmızı olan gömleğini aldı ve açık bagajın içine attı. Eldivenlerini çıkarırken de başını kaldırmadan bana baktı. Çıkardığı eldivenleri de bagaja attı ve "Gidiyoruz," dedi.

Önce Uygar'a, ardından tekrar Ediz'e baktım.

Ne düşündüğümü anlayarak, "O artık burada değil Doğa," dedi.

"Yine de onu burada bırakamayız." Onun için kolay olmayan kararları daha da zorlaştırdığımın farkındaydım.

"Kanı görüyor musun?" dedi bagajın kapağını kapatarak. Ediz bana bakıyordu ama ben Uygar'ın etrafına yayılan kana baktım. "Bu, kanıttır. Onu bırakacağımız her yerde polisin sorgulayacağı ilk şey bulunduğu yerde öldürülmediği olacak çünkü etrafta kan göremeyecekler."

"Gece'ye haber vermeliyiz," dedim.

Derin bir sessizlik çöktü.

Ediz gözlerini kapatarak, "Sikeyim," dedi.

"Bunu benim yapmamı ister misin?" diye sordum. Ediz ölüm haberi almaya alışkın olabilirdi ama ölüm haberi vermek çok başka bir şeydi.

"Ben hallederim," dedi. "Telefonu bana verir misin?"

"Ben yapacağım," dedim. Tüm bunlara sebep olan benim babamdı, bunun sorumluluğunu alacaktım. Cebimden telefonu çıkardım ve sanki avucumda tonlarca yük taşıyormuş gibi hissettim.

"Ona dağ evine gelmesini söyle," dedi Ediz. "Olanları ona beraber anlatırız."

Başımı hafifçe sallayarak rehbere girdim ve Gece'nin adını buldum. İsmine dokunurken elim titriyordu ama bundan kaçamazdım, bunu ne Uygar ne de Gece hak ediyordu. Gözlerimi kapatarak telefonu kulağıma götürdüm ve Ediz'e arkamı döndüm.

Telefon çaldı. Telefon çaldıkça kalp atışlarım hızlandı.

"Uygar nerede?" Telefonu açar açmaz Gece'nin sorduğu ilk soru buydu. Omzumun üzerinden Ediz'e baktığımda yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum ama Ediz'in uzanıp telefonu elimden almasına sebep oldu.

"Dağ evine gel Gece," dedi. Gece'nin sesini hattın diğer ucundan duyabiliyordum. Ediz gözlerini kapattı ve Gece'nin bağırışlarının arasında, "Uygar öldü," dedi.

Birden hattın diğer ucundaki ses kesildi ve derin bir sessizlik oldu. Ardından Gece telefonu kapattı. Ediz telefonu o kadar sıkı tutuyordu ki avuçlarının içinde parçalanacağını sandım. Telefonu yavaşça cebine koyarak, "Gidelim," dedi. "Ambulans birazdan burada olur."

Ne söyleyeceğimi bilemeyerek son kez Uygar'a baktım ve uyuşmuş bir halde arabaya bindim. Ediz de şoför koltuğuna geçip arabayı hareket ettirdiğinde babamın yanından geçtik ve gözlerimi kapatarak başımı arkaya yasladım. Gözümün önüne Uygar'ın yüzü geldi.

Karanlık yolda sessizce ilerlerken karşı şeritten gelen ambulansın ışıkları yüzüme çarptı. Sireni açmış, hızla ilerliyordu. Sessizce ağlamaya başladım. Dağ evine giden yol daha uzun, gece daha karanlıktı. Ellerimde Uygar'ın kanı vardı. Sanki ne kadar yıkarsam yıkayayım tenime işlemiş gibi hiç çıkmayacaktı.

Dağ evine giden patikaya girdiğimizde sessizlik daha da derinleşmişti, gece daha da karanlıktı. Arabanın ışıkları evin önünü aydınlattığında ilk önce arabayı, sonra kapının önünde oturan Gece'yi gördüm.

Telefon kulağındaydı. Arabanın farlarını görünce başını kaldırıp bize baktı ve gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm. Yavaşça ayağa kalktı ama sanki bütün parçaları etrafa saçılmıştı.

Ediz arabayı durdurup farları söndürdüğünde karanlıkta kaldık. Gece yalvaran gözlerle arabaya baktı, arabadan üç kişinin çıkmasını bekliyor gibiydi. Kapısını ilk açan Ediz oldu, ardından ben de kapımı açtım ama üçüncü kapı açılmadı.

Dışarı çıkıp kapıları kapattığımızda Gece başını iki yana sallayarak ağlamaya başladı. Ardından kanı gördü. Nefes alamıyormuş gibi boğazını tutarak dizlerinin üzerine çöktü ve içimi parçalayacak bir acıyla ağlamaya, haykırmaya başladı.

"Arıyorum, telefonunu açmıyor," dedi. "Yüzlerce defa aradım, açmıyor."

Konuşmak istedim ama kelimeler boğazımda düğümlendi. Sessizce ağlamaktan ve acısına ortak olmaktan başka bir şey yapamadım, zaten ne yapılabilirdi ki?

Gece gözyaşları içinde Ediz'e bakarak, "Söz vermiştin," dedi. "Onu kurtaracaktın."

Ardından gözlerindeki acıya öfke eklendi ve Gece çöktüğü yerden kalkarak Ediz'e saldırdı. Ediz yerinden bile kıpırdamadı, Gece'nin ona vurmasına izin verdi.

"Aşağılık herif!" Gece, Ediz'e ardı ardına vuruyordu. "Söz vermiştin!"

Sonra elini Ediz'in üzerinden çekmeden yavaşça kayarak yere oturdu ve çığlık çığlığa ağlamaya devam etti. "Ben onsuz ne yapacağım?" diye sayıkladı. "Ben ne yapacağım?"

Ediz de yavaşça yere çöktü ve Gece'nin gözlerinin içine baktı.

"O nerede?" diye sordu Gece. Ediz'e olan öfkesine rağmen hâlâ umutla ondan bir şey bekliyormuş gibi bakıyordu.

"Ambulansla hastaneye götürüldü," dedi Ediz. "Seni arayacaklardır."

Gece birden başını iki yana salladı. "Ölüsünü göreyim diye mi arayacaklar beni?"

"Ona veda etmek isteyebilirsin," diyebildim sadece. Böyle bir durumda olsaydım ben de sevdiğim kişiyi görmeye dayanamazdım ama birinin beni buna zorlamasını isterdim çünkü o andan sonrası diye bir şey yoktu.

Gece bana baktı, acısı o kadar fazlaydı ki bunun onu öldüreceğini sandım.

Aniden, "Kokusu gidecek," dedi. Ardından dehşet içinde ayağa kalktı ve boşluğa baktı. "Yastığından, kıyafetlerinden... Her şeyden kokusu gidecek." Dağ evine doğru ilerlemeye başladı, attığı adımların bile farkında değil gibiydi.

Peşinden gidecektim ama Ediz beni durdurdu. Gece dağ evinin kapısını açık bırakarak içeri girdi ve Uygar'la uyudukları odaya gitti.

Ardından derin bir sessizlik çöktü.

Dağ evine girdiğimizde ne yapacağımı bilemeyerek etrafıma baktım ve sonunda pes edip koltuğun kenarına, yere oturdum. Duvardaki saat 02.27'yi gösteriyordu. Gece yeniden ağlamaya başladı. Çok ağladı ve ben bir koltuğun köşesinde sessizce onunla beraber ağlamaktan başka hiçbir şey yapamadım.

Bir ara telefonu çaldı. Ona Uygar'ın ölüm haberi ve hangi hastanenin morgunda olduğu bilgisi verildi. Gece daha da fazla ağladı.

Saniyeler geçti.

Sonra dakikalar geride kaldı.

Gece daha karanlıktı, sessizlik daha da ağırdı.

Saat 03.50.

Gece uyudu. Hâlâ koltuğun kenarındaydım, yaşananlardan kaçabilirmişim gibi oraya saklanmıştım. Sadece boşluğu izliyordum, zaman ve mekân kavramı silinmişti. Ellerimdeki kana baktım.

Saat 04.13.

Ediz kalktı ve bir şişe içki aldı. Elleri de üstü başı da hâlâ kan içindeydi. Sessizlik o kadar derindi ki içinde kaybolmuş gibiydik. Ellerimdeki kana baktım.

Saat 04.56.

Gece uyandı. Ağlaya ağlaya dağ evinin odalarında gezmeye başladı, her kapının ardında Uygar'ı aradı. Ona seslendi, yalvardı ama onu hiçbir yerde bulamadı. Ellerimdeki kana baktım.

Saat 05.24.

Gece tekrar uyudu. Sessizliğin içindeydik ama Gece'nin çığlıkları bütün eve sinmişti, duyulmuyor olsalar da hissediliyorlardı. Uygar yoktu. Bir insanın yokluğu da varlığı kadar hissedilebilir miydi? Hissediliyordu. Bir daha onu göremeyecektik. Ellerimdeki kana baktım.

Saat 06.17.

Tan vakti gelmişti. Hâlâ aynı yerde oturuyordum ama ne saklanabilmiş ne kaçabilmiştim. Gece uyandı, bu sefer sessizdi. Yüzüne bakmaya cesaret edemedim, bir hayalet gibi evin içinde ilerledi ve dışarı çıkıp bir sigara yaktı. Ellerimdeki kana baktım.

Saat 07.45.

Artık güneş doğmuştu ama gece bizimle kaldı. Sessizlik daha da derinleşmişti, artık kendi zihnimin sesini bile duymuyordum. Uygar yoktu. Ellerimdeki kana baktım.

Saat 08.53.

İnsan zaman dursun istiyordu ama zaman ilerliyordu. Toprağın altının ne kadar karanlık ve soğuk olacağını düşünmeye başlamıştım. Uygar bütün anılarla, yaşanmışlıklarla ve yaşanmamışlıklarla o toprağın altında olacaktı. Bitmişti. Ellerimdeki kana baktım.

Ve saatlerce oturduğum yerden kalktığımda evin içindeki sessizlik daha da ağırlaşmıştı.

Ediz'in koltukta uzandığı yerden tavanı izlediğini gördüm, boş içki şişesi koltuğun yanında, yerde duruyordu. Ediz başını çevirip bana uzun uzun baktı, ben de ona baktım. Ardından ellerimdeki kanı temizlemek için banyoya gittim.

Lavabonun önünde durup önce ellerime, sonra aynadaki yansımama baktım. Gözlerim ağlamaktan şişmiş, aklarına kırmızı damarlar yayılmıştı. Gözlerimin altına koyu halkalar dizilmişti ve saçlarım birbirine karışmıştı. Darmadağın görünüyordum.

Musluğu açtım ve akıp giden suya baktım. Sanki ellerimi yıkarsam Uygar'dan kalan son hatırayı da suya bırakacaktım. Su aktı, dalgın gözlerle akıp giden suya baktım. Sanki bütün gece o morgda, bir sandalyede oturmuş gibi hissediyordum ama bütün gece buradaydım. Onu yalnız bıraktığımızı düşünür müydü?

Arkamdan iki el uzanıp ellerimi tuttuğunda irkildim ve korkuyla aynaya baktım. Ediz hemen arkamda duruyordu ve o da en az benim kadar dağılmış görünüyordu. Ellerimi ve üzerlerinde kuruyan kanı okşadı. Ardından yüzünü saçlarımın arasına gömdü ve gözlerini kapattı. Aklından geçenleri bilemesem de ona nasıl bir acı verdiklerini görebiliyordum.

Gözlerini açtığında, "Beraber yıkayalım," dedi ve ellerini benim ellerimle beraber suyun altına soktu. Su tenime dokununca gözlerim doldu. Hâlâ nasıl ağlayabildiğimi bilmiyordum, sanki bir nehir dolusu gözyaşı akıtmıştım ama yine de gözyaşlarım tükenmiyordu. Gözlerimden yaşlar akarken su ikimizin de ellerinden kanı yavaşça temizledi ve alıp götürdü. Birbirimizin ellerini temizledik, acıları da temizlemek ister gibiydik.

Kan akıp gitti ama acısı kaldı.

Kenardan aldığım peçeteyi ıslattım ve Ediz'in kollarının arasında ona dönüp karnındaki kan lekelerini yavaş yavaş sildim. Ben bunu yaparken Ediz gözünü bile kırpmadan beni izliyordu.

Son lekeyi de sildiğimde peçeteyi tuttuğum elim karnında duraksadı ve gözlerimi kapattım, gözyaşlarım hâlâ akıyordu. Neredeyse duyulmayacak kadar kısık sesle, "Sana sarılsam bencillik etmiş olur muyum?" diye sordum.

Sessiz kalınca gözlerimi açıp ona baktım. Bir elini yüzüme götürdü ve "Hayır, güzelim," dedi. "Olmazsın."

Başımı hafifçe sallayarak yanağımı gövdesine, tam kalbinin üzerine yasladım ve ona sıkıca sarıldım. O da kollarını bana sardı. Gözlerimi kapattığımda onun da kapattığını hissettim.

"Ölme," dedi sessizce. "Sakın."

Gözyaşları içinde başımı tekrar hafifçe salladım. "Gece'nin hissettiklerini hayal bile edemiyorum," dedim. "Hayatı boyunca kendini yarım hissedecek."

Yavaşça saçlarımı okşadı ve bana daha sıkı sarıldı. "Yokluğuna alışacak. Ne olursa olsun hayat devam ediyor. Gece güçlü bir kadın."

Ediz'in kokusunu sessizce içime çektim, sıcaklığını ezberledim, kalp atışlarını dinledim. Dün gece bunların ne anlama geldiğini öğrenmiştim ve zamanı tam şu anda durdurmak istedim. Gelecek daima belirsizdi ve adım adım geleceğe yürüyorduk, o adımların bizi nereye götüreceğini bilmiyorduk. Belki de ölüm şu an buradaydı ve ikimizden birini sessizce izliyordu.

"Ediz," dedim.

Dikkat kesildi ama ben sustum.

"Bu gece sessizliği yeterince dinlemedik mi?" diye sordu dudaklarını saçlarımda gezdirerek.

Başımı hafifçe sallayarak, "Dinledik," dedim. Ardından kalp atışlarını dinlemeye devam ederek sessizce, "Beni bırakma," dedim.

"Buradayım," dedi ve dudakları saçlarımın üzerinde duraksadı. Sonra saçlarımı hafifçe öptü.

Derin bir sessizliğin ardından, "Sana söylemem gereken bir şey var," dedim.

Ses tonumdan gergin olduğumu hissetti ve benden hafifçe uzaklaşarak gözlerimin içine baktı. Tam o sırada toprak yolda ilerleyen arabanın sesi, derin bir sessizliğe gömülmüş olan evin içinde duyuldu. Ediz kaşlarını çatarken araba eve daha da yaklaştı.

Beni bırakarak, "Burada bekle," dedi ve gözlerini pencereden ayırmadan banyodan çıktı. Evin kapısına doğru giderken ben de banyodan çıktım ve peşinden gittim.

Salonun penceresine gidip perdenin arkasından kimin geldiğine baktı ama arabadan hiç ses gelmedi, içinden kimse çıkmadı. Saniyeler geçti, biriken saniyeler dakikalara dönüştü ama hâlâ derin bir sessizlik vardı.

Sessizliği arabanın açılan kapısı bozdu ve Ediz'in kaşları daha da çatıldı. Ediz arabadan inen kişiyi görünce omzunun üzerinden bana baktı. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama şaşırdığını görebiliyordum.

Levent Çağıran.

Ediz kapıya yöneldiğinde aklıma gelen ilk isim buydu. Ben de kapıya doğru ilerlemeye başladım ve o sırada Ediz kapıyı açtı. Ediz kapının yanındaydı, ben de kapıya yaklaşmıştım ve karşımızda duran kişi Ediz'in dedesi Kemal Çağıran'dı.

13. ANILAR VE ACILAR

Zihnimin derinliklerindeki ses, "Yaşamın tek kişilik olduğu yanılgısına kapılmayın," dedi. "Tam şu an hiç tanımadığınız bir insan bir gün hayatınıza yön verecek olan kararı alıyor olabilir. Kendi seçimlerinizi yapabilirsiniz ama kaderi yönetemezsiniz. Çünkü kader tek bir insanın değil, o insanın hayatına dâhil olanların seçimleriyle şekillenir."

Kemal Çağıran, Ediz'in gözlerinin içine bakarken dağ evine tekrar sessizlik çökmüştü ve o sessizliğin içinde anılarımdan gelen bu sözleri duymuştum.

"Uygar'ın öldüğünü duydum," dedi Kemal Çağıran. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen sessizliği bozmuştu.

Ediz gözünü bile kırpmadan, "Belli ki ölüm bile mecbur kalmadıkça insanın kalbindeki kötülüğü kabul etmiyor," dedi. "Uygar öldü, sen yaşıyorsun."

"Kader," dedi Kemal Çağıran ve Ediz onu aşağılarcasına güldü.

Kemal Çağıran elindeki bastondan destek alarak Ediz'e doğru ağır adımlarla yürüdü. Nasıl hayatta kaldığını bilmiyordum ama aldığı yaranın onda hasar bıraktığı elindeki bastondan belliydi. Yine de takım elbisesi, paltosu ve düzgünce taranmış saçlarıyla kendisine güçlü bir hava katıyordu. Bastonunu bile zayıflıklarını kapatıp onu daha güçlü gösterecek şekilde seçmişti.

Ediz'in karşısında durarak, "Seni uyarmıştım," dedi.

"Siktir git buradan," dedi Ediz.

"Seni uyarmıştım," dedi Kemal Çağıran bu sefer daha sert bir sesle. "Baban gibi sen de beni asla dinlemedin."

"Bir kere ölmemiş olman hiç ölmeyeceğin anlamına gelmiyor," diye tehdit etti Ediz onu.

"Seni bir kez daha uyarmaya geldim," dedi Kemal Çağıran. "Bir savaşta herkes kaybeder. Bir taraf diğerine göre daha az kaybettiği için de savaşın kazananı olur ama herkes kaybeder. Yaşananlara bir son ver, yoksa bunu ben yapacağım." Bakışları sertti. "Uygar öldü," diye devam etti. "Uygar'ın ölümüyle iki kişiyi kaybettin. Gece artık senin yanında olmayacak."

"Verdiğin akıllara ihtiyacım yok," dedi Ediz soğuk bir sesle.

Kemal Çağıran bastonunun ucuyla beni göstererek, "Bu kadından kurtul," dedi.

Ediz hâlâ sakin ve soğuktu. Bakışlarını göremiyordum ama ne kadar keskin olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Babama yaptığın konuşmaları bana yapma," dedi Ediz. "Sonuçları çok farklı olur."

"Babanın yaşadıkları talihsizlikti," dedi Kemal Çağıran. "Kimse o gece Nazlı'nın öleceğini bilemezdi. Baban bunu hiç bilmeden o yola çıktı. Nazlı'nın ölümü ben dâhil kimsenin suçu değildi, ortada acısını çıkaracağı bir suçlu olmadığı için baban hepimizi suçladı. Seni, beni, kendisini suçladı." Ediz'e daha da yaklaştı. "Senin böyle bir şansın olmayacak çünkü aynaya baktığında tek suçladığın kendin olacaksın."

Bakışları sertti ama bu sertliğin altında yatan endişeyi görebiliyordum.

"Ben babanı severdim," dedi. "Daha da önemlisi onu tanırdım. Ne söylediysem, ne yaptıysam onu tanıdığım ve sevdiğim için yaptım."

"İçini böyle mi rahatlatıyorsun?" diye sordu Ediz. "Hepimiz biliyoruz ki senin hırsların olmasaydı şu an annem hayatta olacaktı. Sen annemi istemedin. Bu, babamı sevdiğin ve tanıdığın için değildi. Kendini ve hırslarını sevdiğin içindi."

Kemal Çağıran konuşacaktı ki Ediz ona doğru bir adım attı ve aralarındaki mesafeyi tamamen kapatarak gözlerinin içine baktı. "Karşında yaptıklarının sonuçlarını göremeyen bir çocuk yok. Bu konuşmaları yapmaya, beni kurtarmaya bu kadar meraklıysan bir zamanlar gerçekten çocuktum, o zaman neredeydin?"

Kemal Çağıran sustu.

"Kafanın içinden her ne geçiyorsa onu da al ve siktir git," diye devam etti Ediz. "Sakın Uygar'ın ölümünü de beni kontrol etmek

için bir fırsat olarak görme çünkü sen hep kontrolün elinde olmasını seven bir orospu çocuğuydun."

Kemal Çağıran öfkeyle, "Ediz," diyerek onu uyardı.

"Gerçekleri konuşuyoruz, sana ağır gelmesin," dedi Ediz aşağılar gibi bir sesle.

Kemal Çağıran bir süre Ediz'in gözlerine baktıktan sonra Ediz'in omzunun üstünden bana baktı ve göz göze geldik. Bakışlarında öyle soğuk bir ifade vardı ki içimin üşüdüğünü hissettim.

Tekrar Ediz'in gözlerine baktı ve şoförüne eliyle bir işaret yaptı. Adam arabadan bir evrak çantası alıp Kemal Çağıran'ın yanına gitti ve çantayı ona verdi. Kemal Çağıran çantayı şoföründen alırken gözlerini Ediz'in gözlerinden ayırmıyordu.

"Bu çantanın içinde seni kurtaracak kanıtlar var," dedi.

Ediz alaycı bir sesle, "Sanırım pazarlık zamanı," diye karşılık verdi.

"Doğa Güngör'ü evine gönder," dedi Kemal Çağıran gözünü bile kırpmadan.

"O çantayı da al," dedi Ediz tane tane, "ve siktir git. Seninle daha açık nasıl konuşabilirim?"

"Bu kadını kendi önüne mi koyuyorsun?" diye bağırdı Kemal Çağıran. Artık sinirlenmeye başlamıştı. "Sen ne yapıyorsun?"

"Konu senin kendi istediklerini yaptırabilmek için torununla pazarlık etmen," dedi Ediz. "Sana beni satın alabileceğini düşündüren nedir?"

"İyiliğini istiyorum!"

Gece'nin hemen arkamdan, "Gerçekten mi?" diye sorduğunu duyunca irkilerek ona baktım. Yorgun gözlerle Ediz'e ve Kemal Çağıran'a bakıyordu. Gözleri kıpkırmızı olmuş, gözlerinin altı morarıp çökmüştü.

Ardından, "Gerçekten mi?" diye bağırdı. "Uygar öleli birkaç saat oldu!"

Çığlık çığlığa bağırıp etrafı yıkmak istiyor gibiydi ama olduğu yerde durdu.

Gece'yi oradan uzaklaştırma ihtiyacı duyarak bir elimi omzuna koydum ve "Biz içeri geçelim Gece," dedim ama omzunu silkerek elimden kurtuldu.

"Kazanmak sizin için o kadar önemli ki," dedi. Gözleri dolmuştu ve sesi titriyordu. "Sizin aileniz lanetli ve siz bunu hak ediyorsunuz!"

Ne yapacağımı bilemeyerek, "Gece," dedim.

Ağlamaya başlayarak, "Başınıza gelen her şeyi hak ediyorsunuz!" dedi. "Uygar henüz toprağa bile girmedi."

Sözlerinin sonuna doğru sesi kısılmıştı.

"Başın sağ olsun kızım," dedi Kemal Çağıran ve Gece histerik bir şekilde gülmeye başladı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" Gece'nin gülmesi kesildi ve gözleri nefretle doldu. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kemal Çağıran, "Uygar'ı severdim, iyi bir adamdı," dedi.

Gece'nin kırılan kalbinin sesini duydum. Uygar'dan artık geçmiş zamanın içinde bahsedilecekti.

Uygar'ı severdim. Uygar iyi bir adamdı. Uygar birayı severdi. Uygar'ın insanın içine dokunan bir merhameti vardı.

Uygar artık geçmişin içindeydi. Artık bir anıdan bahsedilir gibi bahsedilecekti ondan.

Gece'nin acısı içime doldu ve gözlerim yanmaya başladı. Gece, Kemal Çağıran'a doğru yürümeye başlayınca Ediz önüne geçerek onu tuttu ama koruduğu Kemal Çağıran değildi, Gece'ydi.

"Seni gebertirim!" diye bağırdı Gece. Ediz'in ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Kemal Çağıran ona öyle soğuk bir bakış attı ki içinde bir kalp taşımadığından şüphelendim.

Gece tırnaklarını Ediz'e geçirerek, "Bırak!" diye bağırdı. "Bırak!"

Sinir krizi geçiriyordu.

"Uygar sizin yüzünüzden öldü!" diye bağırdı. Öyle çok bağırıyordu ki sesi ağaçların arasında yankılanıyor olmalıydı.

Kemal Çağıran bir ruhu yokmuş gibi, "Uygar kendi seçimleri yüzünden öldü," dedi.

İçim buz gibi olurken inanamayan gözlerle Kemal Çağıran'a baktım. Nasıl bu kadar duygusuz olabilirdi?

Gece, Ediz'e daha da hırsla saldırarak Kemal Çağıran'a, "Seni gebertirim!" diye bağırdı.

Bu adam Levent Çağıran'ın babasıydı. Levent Çağıran bu adamın ellerinde büyümüştü. Nasıl bir hayat geçirdiğini bilmiyordum ama Nazlı Çağıran'a olan bağlılığının nedenini anlamaya başlamıştım,

ölümünün hayatını neden o kadar altüst ettiğini de. Levent Çağıran aslında Nazlı Çağıran'a tutunmuştu.

Levent Çağıran böyle bir adamın ellerinde büyümüş, baba olmuştu. Domino taşları gibiydiler; bir babanın sevgisizliği o kadar kök salmıştı ki kökler torununa kadar ulaşmıştı.

Zihnimin içindeki ses yeniden, "Yaşamın tek kişilik olduğu yanılgısına kapılmayın," dedi.

Ediz çığlık çığlığa bağıran Gece'yi dağ evinin içine çekmeye başladığında Gece'nin gücü Ediz'e yetmedi ve bu daha da yüksek sesle çığlık atmasına neden oldu.

Ediz, "Doğa, içeri gel," dedi ama ben gözlerimi Kemal Çağıran'a dikmiştim.

Ediz, Gece'yi içeri sokmuştu ama Gece'nin yürek parçalayan çığlıkları hâlâ duyuluyordu. Gözlerimde biriken yaşlar akmasın diye zorlukla yutkundum ama onları engelleyemedim. Yanağıma devrilip çeneme doğru ilerlediler.

Kemal Çağıran bana baktığında ondan korkacağımı düşünüyordum ama olduğum yerde korkusuzca durdum.

"Sevgi insana bunu yapar," dedi. Gece'nin çığlıkları hâlâ duyuluyordu ve Ediz onu sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Bunu yapan sevgi değil," dedim. "Kaybetmek."

Kemal Çağıran dikkatle beni süzdü.

"Sevgi," diye üsteledi. "Uygar'ı hiç tanımıyor olsaydı ve ölüm haberine televizyonda rastlasaydı bu çığlıkları duyar mıydın?"

Ona cevap vermedim. Bu adamı ikna edebileceğimi sanmıyordum, gereksiz bir savaş olurdu bu.

"Yaşananlardan hoşnut değilsiniz," dedim sakince. Gözlerini gözlerime dikmişti ama üzerimde kurmaya çalıştığı baskıya boyun eğmedim. Bakışlarımı kaçırmadım.

Kaşlarını kaldırarak, "Değilim," dedi.

"İnsana bunu yaptıran da sevgisizlik," dedim.

Kaşlarını daha da kaldırdı ve şaşırdığını belli ederek, "Sandığımdan daha akıllısın," diye karşılık verdi.

"Size sadece bir bakış açısı sunuyorum," dedim. "Belli ki sevginin güçsüzlük olduğunu düşünerek dokunduğunuz her hayatı mahvetmişsiniz."

Gözlerini kırpmadan gözlerime bakmaya devam etti.

"Seni Nazlı'ya benzetiyordum," dedi. Gece'nin çığlıkları hâlâ kulağımıza geliyordu. "Ama senin bir farkın var."

"Nedir?" diye sordum.

"Cesaret," dedi. Bunu geri adım atmam için beni tehdit eder gibi söylemişti. Atmadım.

"Yaşananların suçunu bana atıyorsunuz, değil mi?" diye sordum. "Bunu Ediz'i benden uzaklaştırmaya çalışmanızdan anlıyorum. Ben olmasaydım olaylar bu kadar karışmazdı."

Dürüstçe, "Evet, öyle," dedi.

"Oğlunuzu hiç suçladınız mı?" diye sordum. İsteseydi bu sorularıma yanıt vermeyebilirdi ama aramızda geçen bu konuşmadan keyif alıyor gibiydi. Bakışlarında biraz da merak vardı. "Nazlı Çağıran'ın ölümünden bahsediyorum," diye devam ettim. "Sonuç olarak sizi dinleseydi o yola hiç çıkmayacaktı."

"Suçlamadım ama bu gerçeği ona söyledim," dedi.

"Bu suçlamaktır," dedim. Söylediklerimi ciddiye aldığını sanmıyordum ama merakla bana baktı. "Çok tuhaf, aslında her şeyin başlangıcı sizsiniz," diye ekledim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Kararsız kalsam da ona bunu belli etmedim. "Siz oğlunuzun hayatını mahvetmişsiniz, oğlunuz da Ediz'in hayatını mahvetmiş. Belki sizin de hayatınızı mahveden biri vardı."

"Eğer insan istemezse hiçbir sebep seçimlerini etkileyecek kadar güçlü olamaz," dedi. "Belki seçimlerini açıklayabilir ama yapılan seçimlerin yanında her zaman başka seçimler de vardır. Yapılan seçimlerin suçlusu her zaman insanın kendisidir."

"O zaman neden hâlâ sebeplerinizin seçimlerinizi etkilemesine izin veriyorsunuz?" diye sorduğumda bakışları ciddileşti.

Sessizce beni izlemeye devam edince, "Olayların bu kadar karışmasına sebep olan ben değilim," dedim. "Kimsenin kalbini açıp içine merhameti ve sevgiyi yerleştiremem. Siz Ediz'i tanımıyorsunuz ve belli ki kendisini tanımasına da izin vermiyorsunuz."

"İnsanları okuyorsun," dedi.

"Bilemem," diye karşılık verdim. "Sadece gördüğümü söylüyorum. Bu zamana kadar Ediz'in yanında durmamın nedeni de onda gördüklerimdi."

Kaşlarını çatarak, "İlginç," dedi ama bu yorumu ne için yaptığını anlayamadım.

"Ediz'in bunu merak etmediği belli ama ben ediyorum," dedim. "İnsanlar sizin öldüğünüzü düşünüyor, bunu yapmanız için tek bir sebep görüyorum: Kendinizi kurtarmaya çalışıyorsunuz. Peki neden şimdi ortaya çıktınız?"

Ruhsuz bir ifadeyle elindeki evrak çantasını hafifçe kaldırarak bana gösterdi. Ediz'i kurtaracak bütün kanıtlar o çantanın içindeydi.

"Doğru," dedim çantaya hiç bakmadan. "Kaçıp gidebilirdiniz, Ediz bile sizin öldüğünüzü düşünüyordu ama buradasınız çünkü Ediz'in başı belada. Sevgi insana bunu yapar."

Kemal Çağıran'ın bakışları değişti. Duyduğu cümleden hoşlanmamıştı çünkü kalbindeki sevgiyi yüzüne vurmuştum. Çöken derin sessizlikte artık çığlıklar yoktu ama Gece hâlâ kendinden geçmiş bir halde ağlıyordu.

"Emin olun, siz o kanıtlara ulaştıysanız Ediz de ulaşır," dedim. "Belki zaman alır ama ulaşır. Onu bu şekilde kurtaramazsınız."

Bakışları artık daha dikkatli ve öfkeliydi. "Küstah."

"Sadece torununuzu sizden daha iyi tanıyorum," dediğimde bana doğru yürümeye başladı. Korkarak gerilemek istesem de olduğum yerde durup bana yaklaşmasını bekledim, karşıma geçtiğindeyse gözlerinin içine baktım.

Soğuk bir sesle, "Benden korkmuyor musun?" diye sordu.

"Aylar önce, sizin beni polise teslim ettiğiniz gece korkuyordum," dedim. "Artık hiçbir şeyden korkmuyorum."

Kurduğum cümlede yorgunluk vardı ama ağzımdan çok güçlüymüşüm gibi çıkmıştı. Belki de gücün bedeli buydu: yorgunluk.

Yeşil gözlerini kısınca gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar belirginleşti. Gözlerime o kadar dikkatli bakıyordu ki bende ne gördüğünü merak ettim. Elindeki çantayı yavaşça yere bıraktığında bir kumar masasında oturuyormuşum gibi hissettim.

"Bu çantayı alıp Ediz'e götürebilirsin," dedi. "Bu kararı sana bırakıyorum."

Çantanın içinde sırtıma binecek ve ömür boyu taşıyacağım bir yük olduğunu o zaman anladım. Kemal Çağıran o yükü ayaklarımın dibine koymuştu ve kaldırıp sırtıma kendi ellerimle almamı bekliyordu.

Sakin bir sesle, "Çantanın içinde ne var?" diye sordum.

"Oğlumu kimin öldürdüğünün kanıtı var," dedi.

Sessizce gözlerine baktıktan sonra, "Eğer bana bindirmeye çalıştığınız yük buysa bunu yapanın Gökhan olduğunu biliyorum," dedim.

"Ama Gökhan'a bunu babanın yaptırdığını bilmiyorsun," dedi.

Eskiden olsaydı bu cümle içimi yakar, kül ederdi. Şimdiyse sadece acıtmıştı. Gözümün önüne çocukluğum geldi, babasına âşık olan o küçük kız çocuğu anılarımın içinden bana bakıyordu. Babamı izliyor, takip ediyordum. Bu acı o küçük kızın kalbinde oluşmuş gibi derinlerdeydi.

Sakin bir sesle, "Ediz bunu tahmin ediyordu," dedim.

O küçük kızın gözyaşları içimde sessizce akıyordu.

"Tahmin ettiği gerçeği kanıtladım," dedi Kemal Çağıran. Gözlerini gözlerimden ayırmadan çenesinin ucuyla yerdeki çantayı gösterdi. "Pazarlık yok. Bunu Ediz'e götürebilirsin. Götürebilecek misin?"

Acı çektiğimi biliyordu ve bunu büyük bir soğuklukla karşılıyordu. Taraf seçmeyen bendim, bir gün taraf seçmek zorunda kalacak olan da bendim, bu başından beri belliydi. Bir karar alırsan sonuçlarına da katlanırdın. Bu gerçek, karşıma geçip onun gözlerinde toplanıyordu.

Uygar'ın sesini duydum. Zihnimin içinde zar zor, "Doğa," diyordu.

Sonra cansız gözleri gözümün önüne geldi. Ardından onun gözlerinin yerini babamın gözleri aldı.

"Bir deliyle baş edebilirsiniz, aklı başında bir adamla da baş edebilirsiniz ama deliliğin kıyısında durup da hiçbir zaman delirmeyen aklı başında bir adamla baş edemezsiniz."

Sonra babamın sesini duydum, çocukluğumdan geliyordu. Beni kucağına almıştı ve sakalları yüzüne götürdüğüm elime batıyordu. Gözlerinde hatırladığım sevgiyle, "Doğa," dedi.

Ediz'i gördüm. Evin önünde, her şeyin başladığı o akşam. Elini uzatmış, bana kendini tanıtmıştı. Elim elinin içinde kaybolurken, "Doğa," diyerek kendimi tanıtmıştım.

Annem evin içinde peşimden geliyordu, kitapçıda saldırıya uğradığım geceydi. Korkuyla, "Doğa," dedi.

Ardından küvetteydim, uzun saçlarım suyun içinde yüzüyor ve yüzüme dokunuyordu. Banyonun ışığı suyun içinde kırılmıştı. Kendi sesimden adımı duydum. "Doğa."

"Dağılmaya başlayan bir düşün ortasındasın ama gözlerin hâlâ açılmış değil." Sesim zihnimin çok derinliklerinden geliyordu. "Uyan."

Uyan. Zihnimin içinde defalarca yankılandı.

Uyan.

Zihnimin içinden çıkıp karşımda duran Kemal Çağıran'a baktım. Sabır ve merakla ne yapacağımı bekliyordu. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan hafifçe eğildim ve yerdeki çantayı aldım.

Kaşlarını kaldırdı ve "Onun için bunu yapacak kadar mı çok seviyorsun Ediz'i?" diye sordu.

Elimdeki çantanın kulpunu daha sıkı kavrayarak, "Bunu Ediz için yapmıyorum," dedim. "Kendim için yapıyorum."

Kimseye bir kötülüğüm dokunmamıştı ama o kadar çok hatayla doluydum ki yanlarına bir doğru eklemek istiyordum. Yoksa gün gelecek, başımı yastığa koyduğumda o hatalarımın altında ezilecektim.

Kemal Çağıran'a aldırmadan çantayla içeri yöneldiğim sırada, "Doğa," dedi. Basamaklarda durup omzumun üzerinden ona baktım. Bakışlarımdaki soğukluğu biliyordum, o soğuklukla aynada defalarca karşılaşmıştım.

"Eğer Nazlı karşıma geçip senin yaptığını yapsaydı her şey farklı olurdu," dedi. Soran gözlerle ona baktım. "Nazlı oğlumun yanında oldu ama onun arkasında durmadı. Karşıma geçip benimle senin gibi konuşmadı."

Kemal Çağıran'ın o sert ve soğuk duvarlarının ardında, ruhsuz bakışlarının altında bir duygu parıltısı gördüm. Bu, sitemdi. Belki kendine, belki yaşananlara, belki Nazlı Çağıran'a bir sitem. Yaşanan hiçbir şey Kemal Çağıran'ı etkilemiyor gibi görünüyordu ama kalbinin sert bir kabuk bağladığını, o kabuğun altındaysa bütün duyguları yaşadığını hissettim.

Nazlı'nın ölümüne, oğlunun ve torununun başına gelenlere üzülüyordu. Yine de yelkenleri suya indirmediğini, hiçbir zaman da indirmeyeceğini görebiliyordum. Ne yaşanırsa yaşansın, içinde hangi ateş yanarsa yansın her şeyi büyük bir soğuklukla karşılayacaktı.

"Unutamıyorsunuz," dedim. Bu söylediğime bir anlam veremeyerek bana baktı. "Nazlı Çağıran'ı. Sanki baktığınız her yerde onu görüyorsunuz," diye devam ettim.

Nazlı Çağıran hep dilindeydi, beni sürekli onunla kıyaslıyordu. Belki de Nazlı Çağıran, anılarındaki bir hayalet gibi sürekli peşindeydi.

"Nazlı Çağıran'ın ölümü kimsenin suçu değildi," dedim. Kimse o gece ne yaşanacağını bilemezdi ama o kadının bir pişmanlığa dönüşüp bu üç adamın kalbinde yaşadığını görüyordum. Üçünün de keşkeleri vardı. Beni şaşırtan, bunu Kemal Çağıran'ın da yaşıyor olmasıydı.

Kimsenin kalbinin içini, zihninden geçenleri ve neler yaşadığını bilemezdik.

Bu zamana kadar duvar gibi duran Kemal Çağıran'a bakarken bunu görmüştüm.

Sessizce bana bakmaya devam edince konuşmayacağını anladım. Sanki kalbine dokunmuştum ve konuşursa kalbine ulaşacağımdan korkmuştu.

"Bunu size söylemek benim haddim değil belki ama geçmişte yaptığınız hataları yapmayın Kemal Bey," dedim. "Yaşadıklarımdan şunu çok iyi öğrendim ki tarih sadece biz aynı hataları yaptığımız için tekerrür ediyor."

Yorum yapmadan gözlerimin içine baktı. Ben dağ evine girdiğimde de karın içinde, bastonuna yaslanmış halde dimdik durarak beni izlemeye devam etti.

Elimdeki çantayı sandalyeye koydum ve ellerimle sandalyenin sırtından destek alarak gözlerimi kapattım.

Yokuş aşağı yuvarlanıyorduk, belki de derin bir boşlukta düşüyorduk, bilmiyordum. Bunun ne zaman biteceği belli değildi ama artık durdurulamayacağı belliydi.

Bütün gerçekler bu zamana kadar saklandığı yerden çıkıyor ve bizi eksiltiyordu. Uygar gitmişti. Atalay hâlâ buradaydı ama hayatı bitmişti. Uygar'ın ölümü Gece'yi de yok etmişti.

Başımı çevirip kapısı açık duran odaya baktım. Gece hâlâ ağlıyordu.

Sayıklar gibi, "Uygar'ın ölmesine izin verdin," diyordu. Ediz'e baktığımda Gece'yi göğsüne çektiğini ve ona sarılarak boşluğu izlediğini gördüm.

"Uygar'ın ölmesine izin verdin."

Ediz'in yüzünde ve boynunda Gece'nin bıraktığı tırnak izleri vardı.

"O senin dostundu," dedi Gece ve daha fazla ağlamaya başladı.

Ediz'i hiçbir zaman anlamayacaktı ve anlamamak hakkıydı ama ben anlıyordum. Uygar'ı, Gece'nin yaşamasını tercih edeceğini bilecek kadar tanımıştım. Ediz ruhunu paramparça edecek bu kararı yine Uygar için almıştı ama Gece bunu anlamayacaktı. Onun yerinde olsaydım ben de anlayamazdım.

Ağlamaktan Gece'nin gözleri şişmiş ve kısılmıştı.

İçi parçalanarak, "Uygar öldü," dedi. "Uygar öldü Ediz."

Ediz'e olan öfkesine rağmen kollarını onun boynuna sardı ve sarsılarak ağlamaya başladı. Ediz gözlerini kapattığında bunun onların son anları ve son sarılmaları olduğunu hissettim, bunu Ediz de biliyor gibiydi.

Gözlerim televizyonun karşısındaki koltuğa kaydı. Güzel, sıradan bir anın içinde hep beraber maç izliyorduk. Kahkaha sesleri içinde bulunduğumuz karanlığa rağmen evi sarıyordu. Aslında yaşananlara rağmen ne kadar mutlu olduğumuzu o ana uzaktan bakınca anladım.

Şimdi o koltuk boştu. Televizyon kapalıydı.

O koltuk bir daha dolmayacaktı. Televizyon güzel bir anı için açılmayacaktı.

Dağ evinin dışından araba sesi duydum. Kemal Çağıran gidiyordu. İçimden bir ses bana bunun onu son görüşüm olmayacağını söylüyordu. Kalbi kabuk bağlayan bir insanın, içindekiler göründüğünde o kabuğu daha da sertleştirmek isteyeceğini biliyordum ve bir sonraki karşılaşmamız çok daha farklı olacaktı.

Mutfağa gidip dolaptan bir kadeh çıkardım ve kadehi tezgâhın üstüne koydum. Kadehe şarap doldururken Ediz'in çok içmesine şaşırdığım zamanları anımsadım. Artık onu anlıyordum.

Şarabı o kadar hızlı içtim ki hâlâ alışamadığım tadı yüzümü buruşturmama neden oldu. Gece'nin ağlaması dağ evindeki sessizliği dolduruyordu. Kadehimi tekrar doldurdum, hiç unutulmayacak bir anın içinde olduğumu biliyordum.

İkinci kadehi de bitirdiğimde Uygar zihnimin içinde zar zor, "Doğa," dedi ve birden ağlamaya başladım.

Her şey üstüme yıkılıyordu ama beni yıkan bu ses olmuştu. Kadehi tezgâha koyup sırtımı mutfak dolabına yaslayarak yere oturdum.

Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzülüyordu ve elimin tersiyle onları siliyordum, yerine yenileri geliyordu.

Bir yerden sonra gözyaşlarımı silmekten vazgeçip rahat bıraktım.

Babama, "Onun hiçbir suçu yoktu," demiştim ve bu cümle zihnimde dönüp duruyordu.

Onun hiçbir suçu yoktu.

Uygar, Ediz'in beni kaçırmasına yardım etmişti ama içten içe biliyordum ki bunu yaparken hiçbir zaman içi rahat etmemişti. Ben ne yaşadıysam yükü onun da omuzlarına binmişti.

Özür dilerim Doğa.

Ondan duyduğum son cümle bu olmuştu. Söylediği son cümle buydu. Onun yükünü hafifletecek tek bir kelime edememiştim. Ona öfkeli ve kırgın olsaydım bu durum belki bu kadar içime oturmazdı ama Uygar artık sırtındaki yüklerle birlikte benim sırtımdaydı.

Onu babam öldürmüştü.

Sesim çıkmasın diye elimi ağzıma götürerek daha şiddetli ağlamaya başladım. Bu yaşananlar ne uğrunaydı?

Ediz'in, "Gece, dur," dediğini duydum ve bakışlarımı mutfağın kapısına çevirdim ama içeride olanları göremedim. Yine de biliyordum. Gece gidiyordu.

"Arabanın anahtarını ver bana," dedi Gece.

Ediz, "Bu halde araba kullanamazsın," diye karşı çıktı.

Bunun üzerine Gece, "Bana arabanın anahtarını ver!" diye bağırdı.

"Olmaz," dedi Ediz ve zeminde ilerleyen ayakların sesini duydum. Gece her türlü gidecekti. Bir şey düşünecek halde olmadığını biliyordum.

Ediz, "Gece!" dedi ama onu durduramayacaktı. Ediz'e onu bırakmasını söylemek istedim, Gece burada kaldıkça daha kötü olacaktı. Gittiğinde de parçalanacaktı ama yine de kalamazdı. Onu anlıyordum.

"Arabanın anahtarını veriyor musun, vermiyor musun?" diye sordu Gece.

Bir sessizlik oldu ve birbirlerine baktıklarını anladım. Bu, Gece ve Ediz'in bir arada olduğu son andı. Bunu ikisi de biliyordu, her şey geri dönüşü olmayacak şekilde değişmişti.

Düzelmeyecekti.

Ediz'in anahtarı onun avucunun içine koyduğunu biliyordum. Anahtarın ağırlığını kendi avucumun içinde hissettim. Her şeyin başladığı yerde o anahtar benim de elimdeydi ama ben gidememiştim. Gece gidecekti.

Dağ evinin kapısı açıldı. Ardından gürültüyle kapandı.

Gece Tümer artık yoktu.

Bu kez dağ evinin içine çöken sessizlik dün geceki sessizliğe benziyordu. Geriye sadece anılar ve acılar kalmıştı. Oturduğum yerden kalkmadım ve geçen zamandan soyutlanmış bir halde öylece durdum.

Geriye sadece Ediz ve ben kalmıştık.

Bir süre sonra Ediz geldi. Başımı kaldırıp ona bakmadım ama o bana doğru ilerledi ve dolaptan kendine de bir kadeh çıkardı. Şişenin dibinde kalan şarabı ikimizin kadehlerine paylaştırdı. Bu, Uygar ve Gece'nin beraber yemek hazırladıkları gün açılan şaraptı.

Ediz yanıma oturup kadehimi bana uzattı.

Parmaklarımın arasında çevirdiğim kadehe bakarak, "Uygar'ın cenazesine gidecek miyiz?" diye sordum.

"Gidemeyiz," dedi. "Polis her yerde ikimizi arıyor."

Sakince başımı salladım ve şarabımdan bir yudum aldım. Artık ağlamıyordum ve gözyaşlarım yanaklarımda kurumuştu.

Yan yana oturup dağ evindeki sessizliği dinledik. Bir yerden sonra başımı Ediz'in omzuna yasladım ve yorgun bir şekilde boşluğu izledim.

Şaraptan bir yudum daha alıp, "Geriye sen ve ben kaldık," dedim. Uygar ve Gece'nin varlığının bu evi ne kadar doldurduğunun farkında bile değildim.

Ediz hiçbir şey söylemedi. Bir bacağını kendine doğru çekmiş, diğerini yere uzatmıştı. Parmaklarının arasındaki kadehi yavaşça sallıyordu.

Sonra, "Gerekirse geriye sadece sen kalacaksın ama hiçbir yere gitmeyeceksin," dedi. "Buna asla izin vermeyeceğim."

Başımı kaldırıp ona baktığımda gözlerini belli bir noktaya sabitlediğini gördüm, bakışları sertti. Aklından geçen düşünceler içindeki ateşi harlıyor gibiydi.

İçimde korkuyla, "Sen de hiçbir yere gitmeyeceksin," dedim.

"Sona doğru gidiyoruz Doğa," dedi. "Asıl bundan sonrası durdurulamaz."

Ediz duygularını yansıtmıyordu ama hissettiği ve düşündüğü şeyleri biliyordum.

"Uygar'ın ölümü senin suçun değildi," dediğimde başını hafifçe sallayarak, "Evet, benim seçimimdi," dedi. "Her şey benim seçimimdi."

O kadar sakindi ki bu beni korkutuyordu. Bu sakinliğin ne anlama geldiğini biliyordum; Ediz artık içindeki savaşı bitirmişti ama kimin kazandığını bilmiyordum.

"Sana içeri girmeni söylemiştim," dedi birden ve bakışlarını bana çevirdi. "Beni niye dinlemedin?"

Kemal Çağıran'la yaptığım konuşmadan bahsettiğini biliyordum.

"Onunla konuşmak istedim," dedim.

"Senin onunla konuşacak hiçbir şeyin yok," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Bir daha sakın yapma bunu."

"Bana çantayı verdi."

Kaşlarını çattı. "Ne karşılığında?"

"Hiçbir şey," dedim ama Ediz kuşkuyla bana baktı. "Çantanın içinde babamın Gökhan'a babanı öldürttüğünün kanıtı varmış. Babamı karşıma alıp o çantayı sana veremeyeceğimi düşündü."

"Bunu yapmak zorunda değildin Doğa."

Ediz'e de Kemal Çağıran'a söylediğim şeyi söyledim: "Bunu kendim için yaptım." Yaptığım en doğru seçimdi. Kendi kalbimi, çocukluğumu ezip geçmiştim ama hayat zaten bu değil miydi?

Ediz başını mutfak dolabına yaslayarak gözlerini kapattı ve düşünceli bir sesle, "En azından yaşananlar bir hiç uğruna değilmiş," dedi.

Neden bahsettiğini biliyordum. Ediz beni ailem ve yaptıkları yüzünden kaçırmıştı. Atalay gerçekleri itiraf ettiğinde bana yaşattığı her şey bir hiç uğruna olacaktı. Bu bana bile ağır gelirken onun sırtındaki yükü tahmin bile edemiyordum.

"Ne konuştunuz?" diye sordu.

"Bence deden annenin başına gelenlerden dolayı kendini affedemiyor," dedim ve dudaklarında alaycı, keyifsiz bir gülümseme belirdi. Ardından başını yasladığı yerden çekmeden bana doğru çevirdi ve gözlerimin içine baktı.

"Sen gerçekten o adamda vicdan olduğuna inanıyor musun?"

Elimde tuttuğum kadehe bakarak, "Bence baban, deden, sen... hiçbiriniz birbirinizi tanımıyorsunuz," dedim. "Hepiniz kendi içinizde hep yalnızmışsınız."

"Ne aile ama," dedi alaycı bir tavırla.

Sessizce elimdeki kadehe bakmaya devam ettim.

"Deden seni seviyor," dedim bir süre sonra. "Kendine has bir sevgi dili var ama bence babanı da seviyordu."

Ediz bıyık altından bir küfür savurdu. "Onun sevgisini..."

"Yaşananlar artık son bulsun Ediz," dedim ve ona baktım. "Artık kimse zarar görmesin." O kanıtlarla ne yapacağını bilmiyordum ve bunu ona sormak için doğru bir zaman olmadığının da farkındaydım.

Ediz başını yasladığı yerde iki yana salladı ve tavanı izledi.

Sessizce, "Seni bir yalana inandırmayacağım," deyince korkuya kapıldım. "Artık vakit kaybetmeyeceğim."

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Ne yapması gerekiyorsa yapacak, hiç durmayacaktı. Hiç durdurulmayacaktı.

"Ediz," dedim korkuyla ve bana baktı.

"Hiç uyumadın," dedi. "Dinlenmelisin."

Uyku umurumda değildi. Gözlerinin içine bakarak aklından geçenleri anlamaya çalıştım. Anlamaya çalışırken yalnız kalmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu gördüm.

Elimdeki kadehe bakarak, "Ben odaya geçeyim," dedim ve sadece başını salladı.

Oturduğum yerden yavaşça kalkıp kadehi tezgâha koydum. Ediz'e baktığımda gözlerini kapatmıştı ve ne düşündüğü yüzünden anlaşılmıyordu. Yanından geçip mutfak kapısına yöneldim ve salona gitmeden önce omzumun üzerinden ona bir kez daha baktım.

Sandalyenin üzerine koyduğum çantayı alıp odaya geçtim ve kapıyı sessizce kapattım. Yatağın kenarına oturup çantayı açtığım sırada ev o kadar sessizdi ki fermuarın sesi odayı doldurdu.

Çantanın içinde bir sürü dosya ve bir dizüstü bilgisayar vardı.

Bilgisayarı çantadan çıkarıp açtım ve şifresi olmadığını gördüm. Masaüstünde sadece bir dosya ve içinde bir video vardı. Ekrana çok uzun süre baktım ve bunu görmek isteyip istemediğim konusundaki kararsızlığımı o zaman fark ettim.

Ekranı sertçe kapatıp geriye doğru yatağa uzandım. Saçlarım yatağa yayılmıştı ve bacaklarım yatağın kenarından sarkıyordu. Sıkıntıyla gözlerimi kapatarak düşünmeye çalıştım ama zihnimin içi boştu.

Kendimi yine küvette buldum. Uzun saçlarım suyun içinde yüzüyor, yüzüme dokunuyordu. Işık kırılmış, suyun altında tenime yayılmıştı. Sonra suyun renginin değiştiğini gördüm, yavaş yavaş kırmızıya dönüyordu.

Uygar'ın sesi derinlerden geldi. Zar zor, "Doğa," diyordu. "Özür dilerim."

Ona yanıt veremiyordum. Artık olmayan biriyle konuşamazdınız.

Sonra uykunun derinliklerine çekildim, belki de zaten uykunun içindeydim. Kar taneleri karanlığın içinde yavaşça bana dokunuyor, yüzüme konuyordu. Karanlık bir boşlukta uzanıyordum ama düşmüyordum.

Kar taneleri yavaş yavaş kayboldu, karanlık aydınlandı.

Bir bahçedeydim. Ağaçlar gökyüzüne uzanıyordu, gökyüzüyse mavi ve berraktı. Yüzüme dokunan güneş beni yakmıyordu, hafifçe esen rüzgâr saçlarımın arasına karışıyordu. Nerede olduğumu anlamaya çalışarak etrafıma baktığımda ileride beyaz bir masa gördüm. Masanın bir ucunda tek bir sandalye vardı ve sandalyede bir kadın oturuyordu.

Kadın bana bakıyordu.

Bir süre olduğum yerde durduktan sonra ona doğru yürümeye başladım ve ayaklarımın çıplak olduğunu anladım. Toprağı ve çimenleri ayaklarımın altında hissediyordum. Kadına yaklaştıkça yüzü belirginleşti ve kim olduğunu anlayıp olduğum yerde durdum.

Nazlı Çağıran.

Üzerinde beyaz bir elbise vardı ve uzun, koyu renkli saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. Ağaçlardan gelen kuş seslerini o zaman duydum. Her yer çok huzurluydu.

Nazlı Çağıran tüm bu huzurun ve güzelliklerin içinde üzgündü. Dudakları düz bir çizgi halindeydi ve bakışları yorgundu. Tamamen çökmüş görünüyordu.

"Yaşamın tek kişilik olduğu yanılgısına kapılma Doğa," dedi. "Bazen öyle seçimler yapılır ki cennetin içinde bile cehennemi yaşarsın."

Ve gözlerim karanlık odaya açıldı.

Şaşkınlıkla tavana baktım ama karanlığa alışamayan gözlerimin gördüğü yine sadece karanlıktı. Ağaçlar, mavi gökyüzü ve kuş sesleri kaybolmuştu fakat Nazlı Çağıran'ın yüzü hâlâ gözümün önündeydi. Uzandığım yerden yavaşça kalkarken bir elim saçlarıma gitti ve parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim.

O anda yatakta yalnız olmadığımı fark ettim. Ediz yanımda uyuyordu ve yorganın altındaydım. Yataktaki bilgisayar ve çanta gitmişti. Gündüz kenara çekilmiş, gece olmuştu.

Bir süre kendime gelmeye çalıştıktan sonra ağzımın kuruduğunu fark ederek komodine baktım. Gözlerim karanlığa alışmıştı ve komodinin üzerinde su olmadığını görebiliyordum. Ediz'e baktım, huzursuz bir uykunun içindeydi.

Su içmek için yataktan çıktığımda soğuk zemin çıplak ayaklarımın altına dokundu ve içimi ürpertti. Bana tenime dokunan çimenleri ve toprağı hatırlatmıştı.

Odadan çıktığımdaysa dağ evinin içindeki sessizlik ürpermeme neden oldu. Bu sessizlikle çok karşılaşmıştım ama sanki onu ilk defa işitiyordum. Mutfağa doğru yürürken uykunun verdiği sersemlikle unuttuğum her şey bu sessizlikte gün yüzüne çıkıyordu.

Uygar öleli bir gün olmuştu.

Mutfakta ışığı açmadan buzdolabına yöneldim ve sürahiyi alıp tezgâha gittim. Dolaptan çıkardığım bardağı tezgâha koyduğumda camın çıkardığı ses dağ evinin sessizliğinde çınladı.

Su soğuk olmasına rağmen beni kesmiyordu. Bardağı tekrar doldurup elimde soğuk suyla mutfak kapısına yöneldim ve dağ evinin dışından bir ses duydum, karın ezilirken çıkardığı sesti bu. Olduğum yerde donakalırken gözlerim pencereye kilitlendi ve kulak kesildim.

Ortalık o kadar sessizdi ki ritmi hızlanan kalbimin sesini duyabiliyordum. Tetikte kalarak sesi bir kez daha duymayı bekledim ama duyulmadı. Sanki dağ evinin içi görünebilirmiş gibi temkinli adımlarla odaya giderken gözlerim hâlâ penceredeydi.

Odaya girdiğimde elimdeki bardağı yavaşça komodinin üzerine koydum ve yatağa yöneldim.

Neredeyse fısıldayarak, "Ediz," dedim. Zaten huzursuz bir uykunun içinde olan Ediz'in gözleri açıldı ve gözlerimi buldu.

"Dışarıda biri var," dedim korkuyla.

Kaşlarını çatarak yattığı yerden doğruldu. Gözlerini gözlerimden ayırmamıştı.

Ona duyduğum sesi açıklayarak, "Biri dışarıda yürüyordu," dedim.

Ediz bir küfür savurarak yorganı üzerinden çekti ve ayağa kalktığında ben de korkuyla doğruldum. Ediz koltuğun üzerinde duran kazağını alıp giyerken onu tedirgin gözlerle izledim.

Odanın kapısına yöneldiğinde önüne geçerek, "Gitme," dedim. Yaşananlardan ve geçirdiğim geceden sonra o kadar huzursuzdum ki kalbim sıkışıyordu.

Ediz bakışlarını gözlerimde gezdirerek, "Korkma güzelim," dedi ve dudağıma ufak bir öpücük kondurdu. Ardından yanımdan geçip dağ evinin içinde yürümeye başladı ve ben de peşinden gittim.

Eliyle bana durmamı işaret ederek, "Bekle burada," dedi. Gözlerim korkuyla irileşmişti.

Pencereye yaklaşıp perdeyi açmadan dışarıya baktı. Ay ışığı yüzünün bir kısmını aydınlatırken bir kısmını gölgede bırakmıştı. Ediz bakışlarıyla etrafı kolaçan etti ve kapıya yöneldi.

"Ediz," dedim korkuyla ama beni duymazlıktan gelerek kapıyı açtı.

Dışarı çıkıp etrafa baktığında ben de kapıya doğru yürüdüm. Biri ya da birileri çıkıp Ediz'e saldırdığı takdirde ne yapacağımı bilmiyordum ama uzakta kalmak istemiyordum. Ediz dikkatle etrafı inceledikten sonra, "Kimse yok," dedi.

Tekrar içeri girdiğinde kapıyı kapattı ama kapıdan uzaklaşmadı.

"Karın ezilme sesini duydum," dedim. Hâlâ sessiz konuşuyordum. "Ayak izleri var mıydı?"

Ediz bana bakarak işaret parmağını dudaklarına bastırdı ve susmamı işaret etti.

Bir eli kapının üzerinde, sessizliğe kulak kesildi ve karanlığın içinde bekledi. Kalp atışlarım daha da hızlanırken Ediz'in soğukkanlılığını izleyerek sakinleşmeye çalıştım. Yine atılan adımların altında ezilen karın sesi duyuldu. Sesler kapıya yaklaştığında pencerenin önünden geçen bir adamın gölgesi perdeye düştü.

Ediz kapıdan uzaklaşsa da bakışlarını çekmedi. Eliyle beni çağırınca hiç düşünmeden yanına gittim ve beni arkasına aldı.

Biri kapının kilidiyle oynamaya başladı ve çıkan ses nabzımın daha da hızlanmasına neden oldu. Birkaç saniye sonra kapı aralan-

maya başladı. Ediz gözlerini hâlâ kapıdan ayırmıyordu. Adam kapıyı dikkatle ve sessizce açtığında kapının hemen arkasında duruyorduk.

Her şey saniyeler içinde oldu. Ediz adama doğru atıldı ve bunu beklemeyen adamın şaşkınlığından faydalandı. Adamla birlikte dağ evinin önündeki karın üstüne düştüklerinde gözlerim irileşmiş bir halde onlara bakıyordum.

Ediz adamın boğazına yapışmıştı ve üzerinde doğrulmuş, gözlerinin içine bakıyordu.

"Kimsin lan sen?"

Adamın gözleri hem şaşkınlığın hem de boğazına yapışan ellerin etkisiyle kocaman açılmıştı. Ediz'e zarar geleceği korkusuyla ben de dışarı çıktım ama kapının önünde kaldım. Ayaklarımın altında karın soğukluğu vardı.

Çimenleri ve toprağı hatırladım. Huzurlu kuş seslerini, yüzüme dokunan güneşi ve parlak gökyüzünü... Burada sessizlik ve karanlık vardı.

Ediz tekrar, "Kimsin?" diye sordu, bu sefer bağırmıştı.

Adam konuşmaya çalıştı ama Ediz'in elleri nefesini kestiği için konuşamadı. Ediz adamı iterek bıraktığında zaten yerde olan adam iyice yere yapıştı. Öksürerek elini boğazına götürdü, dudaklarından dökülen nefes bir sis bulutu halinde havaya karışıyordu.

Ediz hızlıca adamın üstünü arayarak silahını buldu ve ayağa kalkıp silahı yerde yatan adama doğrulttu. "Konuş."

Adam öksürmeyi bırakmış, Ediz'in gözlerinin içine bakıyordu. Korkuyla, "Zarar vermeye gelmedim," dedi.

"Sana sorduğum sorunun yanıtı bu değil," dedi Ediz.

"Benden bir bilgisayarı çalmamı istediler," dedi adam korkuyla. Kanıtların olduğu dosyadan bahsettiğini hemen anlamıştım. Ediz'in elinde kanıtlar olduğunu kim, nasıl bilebilirdi?

Uykuya daldığım zaman dilimi aklıma geldi. Ediz ne yapmıştı?

Ediz gözlerini adama dikti, aklından geçenleri anlayamıyordum. İçindeki öfkeyi görebiliyordum, tetiğe basıp yaşananların acısını karşısındaki adam dâhil herkesten çıkarmak istiyordu. O tetiğe bir kere basmak da içini rahatlatmayacaktı.

Adamın gözlerindeki korkuyu fark ederek, "Ediz," dedim. Parmağı tetiğin ucunda duruyordu.

"Kim istedi?" diye sordu Ediz.

Adam dirseklerini yere yaslayarak doğrulmaya çalıştı ama Ediz kaburgalarına basarak onu tekrar yere serdi. Ayağını üstünden çekmeden silahı yukarıdan yüzüne doğrulttu.

Adam panikle, "Bir adam," dedi. "Adını bilmiyorum. Para karşılığında çalışırım, bana isim vermek istemezlerse vermezler."

Ediz adamın doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak gözlerinin içine baktı. Sonunda doğruyu söylediğine karar vermiş olmalıydı ki ayağını kaburgalarından çekti ve "Kalk ayağa," dedi. Adam yattığı yerden öylece Ediz'e baktı. "Sana kalk ayağa dedim!"

Adam korkuyla bana baktı ve ayağa kalktığında ellerini başının iki yanına kaldırdı. Ediz cebinden telefonunu çıkarıp bir fotoğraf açtı ve fotoğrafı adama gösterdi.

"Senden bunu yapmanı isteyen bu adam mı?"

Adam başını hızlıca sallayarak, "Evet, bu adam," dedi. Ediz'in ona kimin fotoğrafını gösterdiğini merak ettim; babamın fotoğrafını mı, yoksa Gökhan'ın fotoğrafını mı?

Ediz'in bakışlarından ne düşündüğünü anlayabiliyordum, bir hesaplama yapıyordu. Ben ne yapacağını bekleyerek ona bakarken adamın gergin gözlerle bir bana, bir Ediz'e baktığını biliyordum.

"Doğa," dedi Ediz gözlerini adamdan ayırmadan. "İçeriden çantayı getirir misin?"

Bu isteğine bir anlam veremeyerek ona baktım ve olduğum yerde durdum. Sonunda hareket edebildiğimde onları dışarıda bırakıp içeri girdim. Hızla odaya giderken, ayaklarım karda ıslandığı için arkamda ayak izlerim kalıyordu.

Çantayı alıp hızlı adımlarla tekrar dışarı yöneldiğimde soğuktan titriyordum. Çıplak ayaklarımla karı ezerek Ediz'in yanına gittim ve çantayı ona uzattım.

Ediz, "Bu çantayı senden bunu isteyen adama götüreceksin," dedi. "Götürdüğün yerden de benim haberim olacak. Madem parayla çalışıyorsun, benden daha fazla para alacaksın."

Ediz adama çantayı uzattığında adam kararsız gözlerle ona baktı. Ardından uzanıp çantayı Ediz'den aldı ama gözlerini silahtan ayırmamıştı.

"Bu gece bu tetiğe basmadım diye hiç basmayacağımı sanma," dedi Ediz. "Eğer bir oyun oynarsan seni bulur, kendi ellerimle öldürürüm."

Adam ilgilendiği tek konu paraymış gibi, "Paramı ne zaman alacağım?" diye sordu.

Ediz tuş kilidini açtığı telefonunu adama uzattı. "Numaranı kaydet. Adın ve soyadınla birlikte."

Adam telefonu alıp Ediz'in dediğini yaptı ve telefonu tekrar Ediz'e uzattı. Ediz adamın kaydettiği numaranın gerçek olup olmadığını kontrol etmek için arama tuşuna bastı ve adamın cebindeki telefon çalmaya başladı.

Ediz son kez, "Bir oyun oynarsan seni öldürürüm," diyerek adamı uyardı ve silahı indirdi. "Şimdi siktir git buradan."

Adam tereddüt ederek önce Ediz'e, ardından bana baktı ve vakit kaybetmeden Ediz'in dediğini yaparak uzaklaşmaya başladı. Muhtemelen arabasını patikada bırakmıştı.

"Amına koyduğumun salakları," dedi Ediz. "Sanki elimdeki kanıtların birer kopyasını almayacak kadar geri zekâlıyım."

Sessizce Ediz'e baktığım sırada Ediz bir arama yaparak telefonunu kulağına götürdü. Karşı tarafın çağrıyı yanıtlaması uzun sürdü, saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama gece yarısını çoktan geçmiş olmalıydı.

"Hakan," dedi sonunda telefon açıldığında. "Sana bir numara ve isim yollayacağım. Araştır bakalım, dediği gibi para karşılığında çalışan bir adam mı?"

Hakan'ın sesini duyamıyordum ama uykulu zihninin, içinde bulunduğumuz duruma anında uyum sağlayabileceğini bilecek kadar tanımıştım onu.

"Bir de dağ evine bir araba getirmen gerekiyor," dedi Ediz.

Hakan isteklerini onaylamış olmalıydı ki Ediz telefonu kapattı ve Hakan'a mesaj attı. Tüm bunlar olurken sessizce olduğum yerde durup onu izliyordum. Her şeyi hallettikten sonra silahı tuttuğu elini yüzüne götürdü ve başı ağrıyormuş gibi burnunun kemerini sıktı.

Ardından bana bakarak, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Başımı salladım ve "İyiyim," dedim. Ben ona aynı soruyu sormadım, manasız bir soruydu.

"Çok yoruldun, değil mi?" diye sorduğumdaysa yanıt vermedi. Gözlerini dağ evinin etrafında gezdirdi ve elindeki silaha baktı.

Yavaşça ona yaklaştım ve kollarımı beline sararak başımı göğsüne yasladım. Kasları gerilmişti ve huzursuzdu. O da kollarını bana sardığında elindeki silahın saçlarıma değdiğini hissettim.

Gözlerimi kapatarak, "Geçecek Ediz," dedim.

Başımın tepesine dudaklarını bastırdı, ardından çenesini yasladı. Soğukta, karın ve karanlığın içinde bir süre öylece durduk.

Ediz sonunda beni bıraktığında, "Hazırlan da gidelim," dedi. Soran gözlerle ona baktım. "Cenazeye katılamadık ama Uygar'ın mezarını ziyaret edebiliriz."

Ne diyeceğimi bilemeyerek öylece durdum. O mezarı hiç görmemeyi tercih ederdim ama Ediz'in buna ihtiyacı olduğunu hissettim ve "Tamam," dedim.

Ediz bir elini belime koyarak beni dağ evine yönlendirdi ve içeri girmeden önce son kez etrafı kontrol etti. İçeri girdiğimizde kapıyı kilitleyip salonun ışığını açtı. Ben olduğum yerde dururken Ediz salonun içinde ilerledi ve içki dolabından bir şişe viski çıkardı.

Masanın üstüne koyduğu kadehi doldurup viski içmeye başladığında hâlâ sessizce onu izliyordum. Duygularını yansıtmıyordu, belki de bastırıyordu, bilmiyordum ama bunun sonunun bir patlama olacağını görebiliyordum.

Hiçbir şey söylemeden yatak odasına geçtim ve ışığı açtım. Artık bu sessizlik hayatımıza çökmüştü ve bir daha dağılmayacağını biliyordum. Yavaşça soyundum ve iç çamaşırlarımla kaldım.

Uygar'ın mezarına gitmek için hazırlandığım gerçeğini idrak edince üzerimde bir ağırlık hissettim ve yatağın kenarına oturdum. Gözlerim ışığa alışsa da gecenin içinde yanan ışıkta kendimi bir rüyanın içinde gibi hissediyordum. Uyumuştum ama kaçamamıştım. Uyanmıştım, yine kaçamamıştım.

Gözlerimi boşluğa diktim ve ne kadar zaman öylece durdum, bilmiyordum ama Ediz odaya girdiğinde başımı kaldırıp ona baktım. Ardından oturduğum yerden kalkarak, "Dalmışım," dedim. "Hazırlanıyorum."

Ediz, "Doğa," deyince tekrar ona baktım.

Bakışlarındaki derinlik içime işledi.

"Zihnimin içi susmuyor," dedi. Onu çok iyi anlıyordum çünkü benimki de susmuyordu. "Bu bile işe yaramıyor." Elindeki kadehi gösterdi, ne kadar içtiğini bilmiyordum.

Ediz'i dikkatle izledikten sonra yanına gittim ve elindeki kadehi alıp bir kenara koydum.

"Artık içme Ediz," dedim.

Gözlerimin içine bakarak tekrar, "Zihnimin içi susmuyor," dedi. Bir elini uzatıp belimin yanına koyduğunda bakışları tenime dokunan eline kaydı.

"Sana ihtiyacım var." Bunu öyle bir söylemişti ki sanki bu zamana kadar içine hapsettiklerini artık orada tutacak gücü kalmamıştı ve hepsi serbest kalmış, içine yayılmıştı. Acı çektiğini görebiliyordum.

Elini kaydırıp bel oyuntuma götürdü ve beni kendine doğru çekerek yüzünü boynumun girintisine yasladı.

Sıcak nefesi tenimi okşarken, "Sana ihtiyacım var," dedi.

Bir elimi saçlarının arasına kaydırarak ona sarıldığımda yüzünü boynuma gömdüğü için açığa çıkan boynunun yan kısmına dudaklarımı bastırdım. Beni daha da kendine çekerek başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

Bakışları gözlerimden dudaklarıma kaydığında yeşil gözlerinin etrafına kırmızı damarların ağ gibi yayıldığını gördüm. Elimi yüzüne götürdüm ve sakalları parmaklarıma battı.

"Geçecek Ediz," dedim sadece onun duyabileceği bir sesle. "Geçecek."

Bana inanmak istiyormuş gibi dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve beni öpmeye başladı. Bu bütün temaslarından daha farklıydı, daha yoğundu ve acı doluydu. Sanki tenlerimizin arasındaki bağ birbirimize kelimelerle anlatamayacaklarımızı bile anlatabiliyordu.

Gözlerimi kapatarak teninin bana anlattıklarını kabul ettim. Dudaklarına karşılık verdiğimde benim öpüşüm de yumuşak ve anlayışlıydı. Ruhum ruhuna sarılıyordu ve ikimiz de kan revan içindeydik.

Öpüşmemiz daha da derinleşirken Ediz'i yaşananlardan uzak tutmak ve zihninden uzaklaştırmak isteyerek çenesindeki elimi boynuna götürdüm. Teninin sıcaklığı ellerime bulaştı, nabzı avuçlarımda toplandı.

Ediz elini bacaklarıma götürdü ve beni yavaşça kaldırınca bacaklarımı ona sardım. Çıplak tenim üzerindeki kıyafetlere sürtünürken dudaklarımız birbirinden ayrılmadı. Beni yavaşça yatağa götürüp yatırdığında bacaklarım hâlâ ona sarılı haldeydi ve o da dudaklarımı bırakmadan üzerime eğilmişti.

Ellerimi kazağına götürerek altından kavradım ve dudaklarını bırakıp kazağını çıkardım. Saçları üzerinden çıkan kazakla beraber dağıldı. Ediz tekrar üzerime eğildi ve dudakları dudaklarımı buldu.

Çıplak sırtına ellerimi kaydırarak ona tutundum. Benim de ona ihtiyacım vardı. İçinde taşıdığı yaşamı hissetmeye, varlığını ezberlemeye ve yanımda tutmaya ihtiyacım vardı. Gece'nin çığlıklarının yankılandığı bu evde bu bencillikti, biliyordum ama sevgi insana bunu yapabiliyordu.

İnsanı bencilleştirebiliyordu.

Gece'nin acısı, Uygar'ın artık var olmayacak olması Ediz'e daha sıkı tutunmama neden oluyordu. Sanki her anı değerlendirmeliydik, her an dolu dolu olmalıydı çünkü yaşananlar bize göstermişti ki ölümler zamansızdı.

Ediz'in ölümünü düşünmek gözlerimin dolmasına neden oldu ve gözyaşlarım şakaklarımdan kayarak saçlarıma karıştı.

Dudaklarımız ayrılsa da nefeslerimizin birbirine karışacağı kadar yakındı. Ediz'in sırtına daha sıkı tutunup, "Benden önce ölme," dedim. Ona o kadar karışmıştım ki kalbimin bunu kaldırabileceğini sanmıyordum. İnsan kaldıramayacağını söyledikleriyle sınanır, derlerdi. Bundan o kadar korkuyordum ki kaldıramayacağımı söylemeye bile cesaret edemiyordum. Oysa yaşattıklarından sonra yaşamasını değil, ölmesini dilemeliydim ama yapamıyordum.

Ediz yeniden dudaklarını dudaklarımla buluşturduğunda eli sırtıma kaydı ve uzandığım yerde belimi yataktan hafifçe kaldırarak sütyenimin kopçasına ulaşmasına yardımcı oldum. Sütyenimi çıkarıp kenara attığında ağırlığını üzerime verdi ve çıplak tenlerimiz birbirine dokundu.

Bir elini boynuma götürdü ama sadece tenimi okşadı. Gözyaşlarım hâlâ şakaklarımdan yavaş yavaş akıp saçlarıma karışıyordu. Boynumun Ediz'in elinin altında ne kadar ince kaldığını parmakları tenimi okşarken anladım.

Tavandaki sarı ışık üzerimize dökülürken gözümü kırpmadan ışığa baktım. Hâlâ bir rüyanın içinde gibiydim. Acı bütün hisleri hem yoğunlaştırmış hem de uyuşturmuştu ve içinde olduğumu hissettiğim rüyaya daha da çekiliyor gibiydim.

Ediz'in gözlerinin içine baktığımda oradaki ızdırabı gördüm. Karşımda her şeyini kaybetmiş bir adam vardı; sahip olduklarının bazıları çalınmış, bazıları da elinde parçalanmıştı. Hayatını geri dönüşü olmayan yollarda terk etmişti ve şimdi o hayata ihtiyaç duyduğunu hissediyordum.

"Ödeyeceğim her bedele hazırım sanmıştım," dedi.

Pişman mıydı? Keşkeler insanı bir kere yakaladı mı bırakmazdı ve Ediz yakalanmıştı.

Sessizce gözlerini izlerken bir elimi saçlarına götürdüm. Yavaşça gözlerini kapattı.

"İstediğim bu sanmıştım."

Yanılmıştı.

Dudaklarım söylenebilecek herhangi bir kelime için aralandı ama sessizlikle karşılaştı. Söylenecek hiçbir şey kalmamıştı. Sessizce onu kollarımın arasında tuttum ve kollarımda sakinleşmesini istedim ama daha fazla yandığının farkındaydım. Ediz iyi bir yalancıydı ve iyi bir yalancı, gerçeğin saf halini bilirdi. Ediz biliyordu, bu kolların onu sarmaması gerektiğini biliyordu ve bu onu mahvediyordu.

"Üzgünüm," dedim sadece. Hüznü derinliklerimde hissediyordum.

Ediz gözlerini açıp gözlerimin içine baktı ve yüzüme uzanıp yanağımı elinin tersiyle yavaşça okşadı. Ardından beni kendine doğru çekip üzerine uzanmamı sağladı. Kolları beni sıkıca sararken başını yatağa yaslamış, öylece tavanı izliyordu.

Sadece, "Uygar öldü," dedi ama ben kurduğu cümlenin sessiz tarafını da duydum.

Benim yüzümden.

"Dostum öldü."

Benim yüzümden.

Gözlerimi kapattım ve göğsüne sinerek sessizce akan gözyaşlarımı ondan saklamaya çalıştım. Yaşananlar acıydı ama gerçekler daha yakıcıydı. Yaşananların tek suçlusu o değildi fakat bu suça ortaktı. Ona suçlu olmadığını söyleyemedim.

Sadece sarıldım.

Dakikalar sessizliğin içinde akıp giderken onu gerçeklerden koruyamadım. Böyle bir arzusu olmadığının da farkındaydım, onu yakan ateşin ortasında, kurtulmaya çalışmadan öylece duruyordu.

Sadece sarıldım.

Nazlı Çağıran'ı duydum. Zihnimin içinde bana, "Yaşamın tek kişilik olduğu yanılgısına kapılma Doğa," dedi. "Bazen öyle seçimler yapılır ki cennetin içinde bile cehennemi yaşarsın."

Parmağımın ucunu dalgın gözlerle Ediz'in teninde gezdirdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Ediz. Ona gördüğüm rüyadan bahsetmeyecektim. Eğer söyledikleri gibi bir yer varsa ve Nazlı Çağıran gerçekten oradaysa yaşananlar onu kahrediyor olmalıydı.

Yaşam tek kişilik değildi. Oğlunun hayatı mahvolmuşken Nazlı Çağıran'ın gittiği yerde mutluluktan çok çaresizliği hissettiğini biliyordum. Bunu ben de hissederdim.

Dalgın bir sesle, "Hiçbir şey," dedim. Bana inanmadı ama üstünde de durmadı.

"Haydi, duşa girip hazırlan," dedi. "Hakan birazdan gelir."

Başımı hafifçe salladım ama Ediz'in göğsünden kaldırmadım. Yorgun hissediyordum. Ruhum yorgundu.

"Mayışma kedi," dedi. "Haydi."

Ediz yeniden içine kapanmıştı.

Uzandığı yerden doğrulunca başımı göğsünden çekmek zorunda kaldım ama bu sefer de yatağa koydum. Ediz yataktan çıkıp bana tepeden baktı. "Sigara içeceğim."

Başımı hafifçe salladım.

Ediz eğilip omzuma dudaklarını bastırdı ve odadan çıkıp beni yalnız bıraktı. Yattığım yerden kımıldamadan boşluğu izledim. Zihnimde, yaşananların yanında yaşanabilecekler de vardı ama umudu hissedemiyordum. Gelecek de geçmiş kadar karanlıktı.

Sonunda yataktan çıkıp banyoya gittim ve suyun altına girdim. Başımdan aşağı akan suyu bile hissedemeyecek kadar düşüncelere dalmış haldeydim.

Uygar zihnimin içinde güçlükle konuştu: "Gece'ye onu sevdiğimi söyler misin?"

Gözlerimi sımsıkı kapatarak seslerden uzaklaşmaya çalıştım ama aradan ne kadar zaman geçerse geçsin, bir hatırlayış kadar yakınımızda olan anılardan kaçmak mümkün değildi. Unutmak istedim çünkü acı, hatırlamak demekti.

Tenimden akan su birden kesilince gözlerimi açtım ve Ediz'in yanımda olduğunu gördüm. Ne kadar zamandır suyun altında olduğumu bilmiyordum ama bakışlarından uzun zaman geçtiğini anladım.

"Her şey yoluna girecek Doğa," dedi. Belki de dudaklarından çıkıp da inanmadığım tek cümleydi bu.

İnanmadığım bir yalana ortak olarak, "Biliyorum," dedim.

Ediz suyu tekrar açtı ve akan su ikimizin tenine de dokunurken Ediz beni kendine doğru çevirdi. Su dağınık saçlarının arasından süzülüp alnına akarken gözlerinin içine baktım.

Ediz'in bana bu banyoda söylediklerini hatırladım. Yine suyun altındaydık ve beni Atalay'ı öldürmekle tehdit etmişti. İçindeki savaş hep gözümün önündeydi ama o gece ilk defa görmüştüm. Beni ilk defa öpmüştü.

Birbirimize sarılmış halde suyun altında dururken, "Delirecekmişim gibi hissediyorum," demişti. "Bir yanda babam, diğer yanda..."

Susmuştu.

Anılarımın içinde kendi sesimi duydum. Ediz'e, "Diğer yanda?" diye soruyordum.

"Diğer yanda sen. Diğer yanda sen ve davranışların. Diğer yanda korktuğunda bana sığınman. Ve en beteri... benden korktuğunda bile bana sığınman."

Şimdi o geceden çok uzakta Ediz'in gözlerinin içine bakıyordum. Beni kendine çektiğinde ona sarıldım ve başımı göğsüne yasladım. Su üzerimizden akıp gitmeye devam etti. Gözlerim dolduğunda yine zihnimin içinde Ediz'in sesini duydum.

"Ağlama," diyordu. "Ağlama."

Ediz'in içindeki savaşı daha önce görseydim onu da kendimi de kurtarabilir miydim? Kurtulmamızın bir yolu var mıydı?

Su akıp giderken bu sefer sessizdik. Ediz'in içindeki savaş bitmişti ama ne ben kurtulabilmiştim ne o kurtulabilmişti. Geriye kalan sessizliği dinledik. Artık sadece sessizlik kalmıştı.

Ediz beni kendinden uzaklaştırıp çenemi iki parmağının ucuyla tuttu ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırırken gözlerime baktı. Beni öpmeye başladığında akan su dudaklarımızın etrafından dolanıyordu.

Gözlerimi kapattım ve onun dokunuşuna teslim oldum. Teslim olduğum yerde yine suyun altındaydım; bir odada bir küvet suyla doluydu. O suyun içindeydim, uzun saçlarım etrafımda yüzüyordu. Tavandan dökülen ışık suyun içinde kırılıyordu. Başımı çevirdiğimde saçlarım suyun içinde dalgalandı.

Başımı çevirdiğim yerde Ediz'i gördüm. Suyun içinde bana bakıyordu ve artık bir küvette değildim. Burası çok daha karanlık ve derindi.

Birbirimize baktık.

Ediz zihnimin içinde, "Yaşamın suda başladığını biliyor muydun Doğa?" diye sordu. "O derin karanlıkta hüzünlü bir mucize... Yaşamın varoluşa öğrettiği ilk gerçek yalnızlıktı."

Kapıyı çalan el beni o derin karanlıktan çıkardı. Dudakları hâlâ dudaklarımda olan Ediz ise sırtımı banyonun duvarına yaslayarak beni daha derin öpmeye başladı. Bu sefer yaşananlardan değil de geriye kalan zamandan, yaşanacaklardan kaçıyor gibiydi.

Dağ evinin kapısı bir kez daha çalındı ve Ediz dişleriyle alt dudağımı sıyırarak beni bıraktı, gözlerimin içine baktı. Bakışlarını gözlerimden ayırmadan musluğu kapatarak, "Hazırlan," dedi.

Benden uzaklaşıp bir kenara astığı havlusunu aldı ve beline sararak banyonun kapısına yöneldi. Olduğum yerde öylece durup Ediz'in bıraktığı boşluğa baktım. Ardından havlumu alıp vücuduma sardım ve saçlarımdan su damlarken odaya geçtim.

Ediz odanın kapısını kapatmıştı ve içeriden Hakan'ın sesi geliyordu. Hiç vakit kaybetmeden giyindim ve tekrar banyoya gidip saçımı kuruttum. Siyah bir pantolon, siyah bir kazak giymiştim.

Dolaptaki siyah montumu alıp kolumun altına sıkıştırdım ve salona geçtiğimde Hakan'ı koltuklardan birinde otururken buldum. Ediz yine içiyordu.

Hakan bana başıyla selam verip tekrar Ediz'e döndü ve "Adam doğru söylüyor," dedi. "Verdiği isim ve para karşılığında iş yaptığı bilgisi doğru."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu Ediz ona.

"Bir gariplik olduğunu," dedi Hakan. "Bu adam yıllarca polisti, kanıtları kopyaladığınızı düşünmediğini sanmıyorum. Ayrıca o kanıtları almak için bir kişi göndermeleri de ilginç."

Ediz kaşlarını hafifçe çatarak, "Tuzak olduğunu söylüyorsun," dedi.

"Tuzak olma riski var," dedi Hakan. "Yine de nasıl bir tuzak olduğunu kestiremiyorum."

Ediz sessizce düşündü.

"Anlayacağız," dedi sadece ve elindeki kadehi masaya bırakıp yatak odasına yöneldi. "Hazırlanayım, çıkalım."

Ediz odaya geçince Hakan bana baktı.

Gece için endişelenerek, "Gece'den hiç haber aldın mı?" diye sordum. Aldığından emindim, Ediz onu öylece yalnız bırakmazdı.

"Onu cenazede gördüm," dedi Hakan. "Sonra evine kapandı."

Gece'nin kendisine zarar vermesinden endişelendim, sonra bu endişeyi Gece'nin zihnime düşen bakışları yok etti. Gece bunu yapmazdı.

Gece zihnimin içinde, "Ediz'in zayıflığı merhameti," dedi. "Buna zayıflık demek ne kadar doğru, orası tartışılır ama böyle bir yola çıkıyorsan yanına merhameti almaman gerekiyor."

Tüm bunlar konuşulurken yaşanacaklardan nasıl da habersizdik.

"Ben bu zayıflığa sahip değilim," diye ekledi ve kuşkunun tohumları içime ekildi. "İntikam için yola çıkan ben olsaydım seni o gece, kitapçının önünde çoktan öldürmüştüm."

Aklımdan geçenler beni dehşete düşürdü ama bunu gizleyerek Hakan'a baktım.

"Gece'nin kendini eve kapattığından emin misin?" diye sordum.

Hakan başını sallayarak, "Evet," dedi.

Gece anılarımın içinden konuşmaya devam etti: "Şeytanı yenmenin yolunun onun gibi düşünmekten geçtiğine inanıyorum."

Gece'nin buz mavisi gözlerinin hayali beni ürpertti ve intikam isteyeceği düşüncesini zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım ama ne kadar öteye itersem iteyim gözümün göremeyeceği kadar uzaklaşmadı.

Ediz hazırlanıp salona döndüğünde düşüncelerimin içinde kaybolmuştum.

"Gece'yle hiç konuştun mu?" diye sordum ona.

Başını iki yana sallayarak, "Aramalarıma cevap vermiyor," dedi.

"Gün gelecek, bu sokağı ve bu konuşmayı sana hatırlatacağım Ediz," dedi Gece zihnimin içinde. "Sen geç kalındığını mı sanıyorsun? İşte o zaman asıl geç kalmışlığı tadacaksın."

Gece başından beri Ediz'i uyardığını söylüyordu. Gözlerinde kimseye duyuramadığı bir korku vardı.

"Hiçbiriniz," dedi anılarımda hepimize bakarak. "Olması gerektiği gibi davranmıyorsunuz. Freni patlamış bir tır gibisiniz ve kendinizi mahvettiğiniz gibi önünüze geleni de alıp götüreceksiniz."

Tüylerim diken diken oldu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Ediz bana. Yüzüm aklımdan geçenler yüzünden ruh gibi görünüyor olmalıydı.

İçimde korkuyla, "Gece'ye ulaşmalısın," dedim.

"Doğa, ne oluyor?" diye sordu Ediz.

"Gece intikam isteyecek," dedim. Hakan'ın bakışları bana döndü.

Ediz kaşlarını çatarak bana yaklaştı ve "Sana bir şey mi söyledi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. "Evet. Bilmiyorum."

"Ne dedi?" diye sordu Ediz. Kaşlarını çatmış, bütün dikkatini bana vermişti.

"Seni konuşuyorduk," dedim. "Senin yerinde olsaydı ne yapacağı hakkında konuşmuştu. Sende olan merhametin onda olmadığını ve senin yerinde olsaydı o gece kitapçıda beni öldüreceğini söylemişti."

Ediz söylediklerimi düşündü. "Bunları sana kendi bakış açısını göstermek için de söylemiş olabilir."

"Olabilir," dedim ama Gece'nin acı dolu çığlıkları kulaklarımdaydı. "Sadece içimde kötü bir his var."

Ediz gözlerimin içine uzun uzun baktıktan sonra Hakan'a döndü. "Gece'yi takip et. Her adımından haberim olacak."

Hakan da kaşlarını çatmıştı. Başını salladı. Ediz bir elini belime koyarak beni dağ evinin kapısına yönlendirdi ve "Gidelim," dedi.

Dağ evinin kapısına doğru ilerlerken Hakan da peşimizden geliyordu. Attığımız her adımda içimdeki huzursuzluk artıyordu ve Gece'nin bakışları gözümün önünden gitmiyordu. Hakan şoför koltuğuna geçerken biz arka koltuğa oturduk ve araba patikaya doğru yol aldı.

Ediz telefonunu çıkarıp Gece'yi aradığı sırada endişeyle ona baktım ama Gece çağrıya cevap vermedi.

"Umarım böyle bir hata yapmazsın Gece," dedi Ediz telefonuna bakarak. Onu tekrar aradı ama çağrı yine yanıtsız kaldı.

Hakan, "Nereye gidiyoruz Ediz Bey?" diye sorduğunda hava aydınlanmaya başlamıştı. Gökyüzü griye boyanmıştı ama bulutlar yakında doğacak olan güneşi saklamak için nöbette gibiydi.

"Mezarlığa," dedi Ediz.

Başımı çevirip pencereden dışarıyı izledim. Boş araziler yağan karla birlikte beyaza bürünmüş ve ıssızlıkla örtülmüştü.

Ediz, Gece'yi bir kere daha aradı ama Gece yine telefonu açmadı. Ediz dişlerini sıkarak gergin bir şekilde pencereden dışarı bakarken telefonu çaldı. Arayanın Gece olmasını umut ederek ekrana baktım ama tanımadığım bir isim gördüm.

Ediz telefonu açıp, "Öğrendin mi?" diye sordu. Direkt konuya girmişti.

Karşı tarafı dinlerken gözünü bile kırpmıyordu. Söylediği her cümleye, ses tonuna, kelime tercihlerine bile dikkat ettiğinin farkındaydım. Gözleri hafifçe kısıldı.

"Tamam," dedi. "Paranı alacaksın."

Telefonu kapatacaktı ki tekrar kulağına götürdü ve tehdidini yineledi: "Bir oyun oynarsan seni gözümü kırpmadan öldürürüm." Ardından telefonu kapattı.

O sırada telefonuna bir mesaj geldi.

"Osman Güngör'le buluşacağı yerin adresini attı," dedi Ediz ve Hakan'ın telefonuna mesaj geldi. Adresi ona göndermiş olmalıydı. "Burayı araştır."

"Ne zaman?" diye sordum.

Ediz alaycı bir tavırla güldü ama bu daha çok aklından geçenlere verdiği bir tepki gibiydi. "Yarın akşam."

"Garip," dedi Hakan.

"Bu kesinlikle bir tuzak," dedi Ediz. "Bir insan bir işi para karşılığında yapıyorsa elindekini teslim etmek için bir gün beklemez."

İçim korkuyla dolmuştu. Ediz'i kapana kıstırmaya çalışıyorlardı ve içimden bir ses bana amacın onu tutuklamaktan öte bir şey olduğunu söylüyordu. Gitgide aydınlanan gökyüzüne baktım.

Gün doğuyordu ama hava sanki yaklaşmakta olanı göstermek için aydınlanıyordu. Bir binanın yıkılması gibi her şey aynı anda oluyordu ve hepimizin o enkazın altında kalacağını biliyordum.

Ediz'e ne yapacağını sormadım, bilmek istemiyordum. Akan zaman bizi bir kıyamete sürüklüyordu ve ondan kaçamayacaktık. Arabanın penceresinden dışarı bakmaya devam ederek bizi o kıyamete sürükleyen zamana kendimi bıraktım.

Araba Ankara sokaklarında ilerlemeye başladığında başımı kaldırıp çevremizde yükselen binalara baktım. Sokaklar boş ve sessizdi. İnsanlar ne yaşandığından habersiz, uykudaydı; bu kıyamet onlar için değil, bizim için kopacaktı.

Mezarlığa giden yola girdiğimizde karla karışık yağmur yağmaya başladı ve Hakan arabanın sileceklerini çalıştırdı. Cama düşen kar ve yağmur damlalarına, sağa sola hareket eden sileceklere baktım.

Mezarlığa girdiğimizde Hakan arabayı durdurdu ama silecekler çalışmaya devam etti.

Ne yapacağımı bilemeyerek öylece durdum. Ediz'e göre hareket edecektim ve Uygar'ın ölümü beni ne kadar derinden etkilese de bunun bana Ediz'e dokunduğu kadar dokunamayacağını biliyordum. Hayatı boyunca kayıplar veren bir adamın yanında oturuyordum.

Sonunda Ediz kapıyı açıp dışarı çıkınca ben de kapımı açtım.

Zihnimde Uygar'ın zar zor, "Doğa," dediğini duydum ve karla karışık yağmur yüzüme dokunmaya başladı.

Sadece birkaç gün önce kahkahalarını duyduğum adamın mezarına gelmiştim. Gülerek birasını içmesi, bana göz kırpması ve şefkatli gülümsemesi hâlâ gözümün önündeydi. Ediz arabanın kapısını kapatıp olduğu yerde durdu ve karşısındaki mezarlara baktı.

Yüzünü göremiyordum ama duygularını ustalıkla sakladığından emindim. Sakin adımlarla mezarlığın içinde yürümeye başladığında onunla gitmenin yanlış olduğu hissine kapıldım. Hakan'a camın ardından baktığımda tereddüdümü anlamış olmalıydı ki gözlerini kapatıp açarak peşinden gitmemi onayladı.

Camdaki damlaların arasında kendi yansımama baktım. Koyu renkli saçlarımın bir kısmı montumun içindeydi ve yüzüm ifadesizdi. Bakışlarım soğuk ve mesafeliydi. Yıllarca aynada gördüğüm insana

bakıyordum ama dışarıdan her şey aynı görünse de belki de içimde benden geriye sadece kalbim kalmıştı.

Ediz'in peşinden telaşsız adımlarla gittim, ona yetişmeye çalışmadım. Aramızda belli bir mesafeyle Ediz önden yürüdü, ben onu takip ettim. Sonunda bir mezarın önünde durduğunda ben ona doğru yürümeye devam ettim ama durduğumda yine aramızda belli bir mesafe bıraktım. Mezara baktım.

Uygar'ın o toprağın altında olduğu düşüncesi içimi paramparça etti.

Mezarının başında henüz adı bile yazmıyordu, üzerinde sadece sayıların olduğu bir tahta parçası vardı. Zamanla bu toprağın çevresi mermerle kaplanacak, başına adı ve soyadı yazılacaktı. Uygar'ın yeni evi artık burasıydı.

Ediz mezarın başında durup gözünü kırpmadan toprağa baktı. Duruşu dikti ama içten içe çöktüğünü biliyor, görüyordum.

Uygar'ın mezarı, mezarlığın içine açılan küçük yolun kenarındaydı. Ediz mezarların olduğu alana inip yolun iki yanındaki taşlardan birine oturdu ve mezara bakmaya devam etti. Ardından cebinden çıkardığı bir sigarayı yaktı ama alkole daha çok ihtiyacı olduğunu görebiliyordum.

Sigarasının dumanı yüzünü okşayarak havaya karışırken Ediz bana baktı. Oturduğu kaldırım taşının yanına eliyle vurarak beni sessizce yanına çağırdı. Ağır adımlarla gidip yanına oturdum.

Bir şey söylemekten çekiniyordum.

"Mezarlar bana hep anlamsız gelmiştir," dedi Ediz. "Ne zaman bir mezara gitsem orada yatan kişinin varlığını hissetmedim, sadece kendi yarımı hissettim." Sigarasını tuttuğu eliyle önümüzdeki mezarı gösterdi. "Bu mezar sadece bir yara, hep orada duracak. Bir teselli, onu özlediğinde gelip onunla konuşacaksın ama kimse seni duymayacak."

Sessizce yanında durmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

"Babam bana bunun çok acımasızca olduğunu söylemişti," dedi. "Sevdiği kadın bir çukurun içindeydi ve onu gömmesi için eline bir kürek vermişlerdi."

Sessizce, "Öyle," dedim. "Acımasızca."

"Bir de buna mecbursun," dedi. "O mezarın başında beklemezsen, o toprağı atmazsan onun için yapabileceğin son şeyi de yapmamış olursun."

Kaşlarını çatıp küfretti.

"Bir insandan nefret ediyorsan nefret ediyorsundur," diye devam etti sessizce sigarasını içtikten sonra. "Ona kin beslediysen hissettiğin kin olur. Sevgi öyle değil. Kimi seversen ona göre şekil alıyor." O konuşurken ben yüzünü izliyordum. "Seni sevmeyen birini sevdiğinde acı oluyor. Seni seven birini sevdiğinde güce dönüşüyor. Sonra kaybetmekten korkuyorsun, korkuya dönüşüyor. Bir ölüyü sevdiğinde olansa bu."

Biten sigarasını attı. "Çaresizlik."

Gözlerim yanmaya başladığında bakışlarımı yüzünden çekip Uygar'ın mezarına baktım. Dakikalar sessizliğin içinde yitip gitti. Sonunda Ediz yerden bir avuç toprak alıp ayağa kalktı ve mezarın başına gitti.

Levent Çağıran'ın sesini zihnimde duydum. Çaresizce, "Bu çok acımasızcaydı," diyordu. "Hemen oradaydı, o çukurun içindeydi. Tutup onu oradan çıkarmak istedim, ona sarılmak istedim ama onu gömmem için elime bir kürek verdiler."

Ediz elindeki toprağı mezarın üzerine attı. "Hoşça kal kardeşim."

Ardından mezardan uzaklaştı ve yanımdan geçip yürümeye başladı. Oturduğum yerden kalkıp ona baktım, bir sigara daha yakmıştı. Bakışlarım mezara kaydı.

Uygar anılarımın içinden bana seslendi: "Özür dilerim Doğa."

Ona veremediğim yanıt içimi yakıyordu.

"Sorun değil Uygar," dedim. Belki beni duyardı. "Seni her zaman o güzel gülümsemenle ve merhametinle hatırlayacağım." Gözlerim yeniden yanmaya başladı ama ağlamadım. "Hoşça kal."

Mezardan uzaklaştım, belki de kaçtım, bilmiyordum. Ediz haklıydı. Burası artık geride kalanların hiç iyileşmeyen ortak yarasıydı ve hep orada duracaktı.

Arabanın yanına gittiğimde Ediz arabaya yaslanmış, sigarasını içmeye devam ediyordu. Gözlerini kapatmış, yüzünde hiçbir ifade barındırmamıştı. Gözlerini açıp yağan karla karışık yağmura baktı ve sigarasından bir nefes daha çekti.

Nazlı Çağıran'ın tüm o huzurun içindeki huzursuzluğu gözümün önüne geldi.

Ediz bakışlarını bana çevirdiğinde göz göze geldik. Sessiz bir anlaşmanın altına imza atıyormuşuz gibi hissettim, bundan sonra yaşanacak ne varsa hiçbirinden kaçmayacaktık. Saklanmayacaktık.

Yanına gidip kollarının arasına girdim. Bir kolunu omzuma sardı ve sigarasını içmeye devam etti. Ediz'in çarpan kalbini dinlerken sabırla sigarasını bitirmesini bekledim.

Sonunda izmariti yere atıp ayakkabısının ucuyla ezdi ve arabaya bindik. İkimiz de ıslanmıştık. Tel tel olan saçlarım gözümün önüne düşse de aldırmadım.

"Bu iş artık son bulacak," dedi Ediz.

Uygar gitmişti ve onun gidişi bu intikam çarkını durması için son kez çevirmişti.

Araba o dönen intikam çarkının içinde, gri ve soğuk sabahın gölgesinde ilerledi.

14. İNTİKAM ÇARKI

Bir düşmanın gözlerindeki dürüstlük gerçeğin en sarsılmaz olduğu yerdir.

Ediz'in beni kaçırdığı gündü, arabanın arkasında uzanıyordum. Başımın arkasında bir acı vardı ve bu acı avucumun içine toplanabilirmiş gibi elimi başıma götürmüş, uzandığım yerden kalkmıştım. Dikiz aynasında Ediz'in gözleri vardı. Bana baktı.

O gözlerde yaşananların ve yaşanacakların dürüstlüğü vardı. Bir gerçek varsa onu o gözlerde görmüştüm ve sonu herkes için kayıp olacaktı.

Bir düşmanın gözlerindeki dürüstlük gerçeğin en sarsılmaz olduğu yerdi ve o gözlerde herkesin kaybettiği bir savaşın kalıntıları vardı. Kimse kazanmak için savaşmamıştı, herkes kaybettiğini görmek için savaşmıştı.

Bu dağ evine geldiğim ilk sabahı düşündüm. Ediz beni ittiği için yere düşmüştüm ve zemin tozluydu. Sakin adımlarla yanımdan geçtiğinde botlarını izlemiştim. Zaman o zemindeki tozu alıp götürmüş, yerine bizden başka kimsenin göremeyeceği izler bırakmıştı.

Ediz, Gece ile Uygar'ın odasının kapısını kilitlerken sessizce onu izledim. Hiçbir eşyanın yerini değiştirmemiş, dağınıklığı bile öylece bırakmıştı. Anılar kilitlenen kapının arkasında, yok olan sahipleriyle beraber kimsesiz kaldı.

Ediz kilitlediği kapıdan uzaklaşarak, "Bugün dağ evini terk ediyoruz," dedi. "Geri dönmemek üzere."

Acının sessizliğiyle Ediz'e baktım. Bu ev benim saklandığım yerdi ve artık burayı terk etme vakti gelmişti.

Ediz odadan örtüler getirip bir kısmını bana uzattı. Bana uzattığı örtüleri yavaşça alırken ona sonsuza kadar burada kalıp kalamayacağımızı sormak istedim. Gitmek istemediğimi söylemek istedim ama yapamadım.

Saklandığım bu yerden bir gün çıkacaktım ve vakit gelmişti.

"Koltukların üstünü ört," dedi Ediz bana.

Örtüleri sehpanın üstüne koydum ve birini elime aldım. Örtüyü acele etmeden açıp koltuklardan birinin üzerine serdim ve anılar altında kaldı. Korktuğum bir gece bu koltukta Ediz'le beraber uyumuştuk. Başım göğsündeydi.

Başka bir örtü aldım ve bu sefer anlaşma yaptığımız gecenin anılarının üzerini örttüm. Biz olmasak da onlar hep burada yaşayacaktı. Elektriğin kesildiği o gece yaptığımız anlaşma mum ışığıyla birlikte örtünün altında kaldı.

Sonra televizyonun karşısındaki koltuğu örttüm. Altında hep beraber güldüğümüz bir anı vardı. Uygar birasını içiyordu ve Gece elini yumruk yapmış, yumruğumla vurmam için bana uzatmıştı. Ediz'e bakıp gülüyordum. Bütün o neşe koltuğun üzerine serilen örtünün altında kaldı.

Tekli koltuğun üzerini örttüm. Ediz orada, elinde viski kadehiyle oturuyor ve beni izliyordu. Ediz'in derin bakışları örtünün altında kaldı.

Sonra orta sehpayı örttüm. En son burada yere oturmuş, Uygar ve Gece'nin yaptığı yemekleri yiyordum. Şarabımdan bir yudum alırken Uygar ve Gece'nin yüzüme çizdiği gülümseme örtünün altında kaldı.

Yaşanan her şeyin geçmişin içine hapsolması gibi...

Ediz'e baktığımda masanın üzerini örttüğünü gördüm. Sandalyeler örtünün altında kayboldu. Gözlerim dolarken yavaşça yutkunarak gözyaşlarımı durdurdum ve başka bir yöne baktım.

Akrep ve yelkovan artık sona doğru hareket ediyordu.

Ediz kalan eşyaların üzerini örterken yatak odasına gittim ve kapıdan odaya baktım. Bir odaya ne kadar anı sığabilirdi? Biz bütün anıları sığdırmıştık. Acıyı, neşeyi, çaresizliği, nefreti, öfkeyi, umudu... Umutsuzluğu. Her şeyi sığdırmıştık.

Odanın içinde ilerledim ve bu yatakta uyuduğum ilk anı düşündüm. Yalnız ve korku doluydum. Son kez uyuduğumdaysa Ediz yanımdaydı. Yalnızlığın bir adamla uyumakla geçmeyeceğini, insanı

gerçekten gören ve duyan bir adamla geçeceğini öğrenmiştim. Güven korkmamak değildi, insan korkmuyorken de güvensiz hissedebilirdi ama ben bu yatakta son kez uyuduğumda güveni öğrenmiştim.

Banyonun kapısına geldiğimde ışığı açıp sessizce içeriye baktım. Çok fazla ses, çok fazla anı vardı ve sanki hepsi dönüp bana bakmıştı. Ediz o anıların içinden başını çevirip bana baktı.

Yavaşça ışığı kapattım, bütün anılar karanlığın içinde kaldı ve banyonun kapısını çektim.

Yatağı toplamak için yorgana uzandığımda yatağı bir daha bozmamak üzere düzelttiğimin farkındaydım. Bu yüzden yatağı özenle topladım. Buradan bir Doğa Güngör geçmişti ama bu eve günün birinde bir başkası girdiğinde belki de bunu bilmeyecekti.

Buradaki anılar hep yerinde duracaktı ama onları kimse görmeyecekti. Hepsi bizim gidişimizle yalnız kalacaktı.

Komodinin üzerindeki bardağı aldım, içinde dün gece alıp içemediğim su vardı. Elimde bardakla evin içinde ilerledim. Ediz salondaki bütün eşyaların üzerini örtmüştü. İçinde içkilerin bulunduğu dolabı bile öylece bir örtünün altında bırakmıştı.

Mutfağa gittiğimde beni karşılayan derin sessizlik hüzünlüydü. Gece'nin acı dolu çığlıklarından sonra eve çöken sessizliğin bir daha hiç dağılmayacağının farkındaydım ama bu sessizliği terk etmeye kendimi hiç hazırlamamıştım.

Oysa bir gün bunun yaşanacağı başından beri belliydi.

Elimdeki bardağa baktım ve boğazım iyice düğümlenirken suyu içtim ama bu sefer gözyaşlarıma hâkim olamadım. Bu gözyaşlarının sebebi vedalardı. Yaşananlar, acılar, hatta mutluluklardı. Ve korku... Korkumun sebebi yaşanacaklardı.

Ediz mutfağa girdiğinde gözyaşlarımı gördü.

Yanıma gelip yüzümü ellerinin arasına alarak, "Bana bak," dedi ama ona bakmadım. "Bana bak Doğa."

Yaşlarla parlayan gözlerimi gözlerine çevirdim.

"Ağlama," dedi. "Korkma. Bu kâbus bitiyor."

Evet, bu bir kâbustu ama ben bu kâbusun içinde en güzel rüyamı görmüştüm. Bu kâbusun bitmesi demek o rüyadan da uyanmak demekti.

"Uygar gitti," dedim titreyen bir sesle. "Gece gitti. Atalay hapse girecek. Babam her şeyin sonuna geldi. Dağ evi artık olmayacak. Hepsine tamam. Hepsi acı veriyor ama hepsine tamam. Sen kal, olur mu?"

Ediz başparmağıyla gözlerimin altını silse de daha fazla ağlamaya başladım.

"Sen kal, olur mu?" diye sordum. Her şeyi kaybetmiştim, geriye sadece o kalmıştı.

Bana söz vererek, "Ben buradayım Doğa," dedi.

"Sen de gitme, olur mu?" dedim kısılan gözlerimden yaşlar akarken. "Her şeyi kaybettim."

"Hişşş," dedi ve beni kollarının arasına çekip göğsüne bastırdı. Hıçkırarak ağlamaya başladığımda içimdeki korku ve acı beni parçalıyordu. "Hiçbir yere gitmiyorum Doğa."

Ona inanmıyordum ve bu beni mahvediyordu. Yine de ona inanıyormuş gibi sarıldım. İnanmak istiyordum.

Kollarında sakinleşmemi bekledi ve gözyaşlarım sessiz iç çekişlere dönünce beni bırakıp gözlerimin içine baktı.

"Beni iyi dinle," dedi ve tekrar yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bu zaten bir gün olacaktı ama bundan hepimiz kaçıyorduk Doğa."

"Yine kaçalım," dedim. "Bırakalım ne olacaksa olsun, arkamıza bile bakmayalım."

Ediz'in bakışlarından bunun olmayacağını anlayabiliyordum. Ediz bu yolun sonunu görecekti.

Anılarımdan bana seslenerek, "Sonunu görmeye ihtiyacım var," dedi. "Görmüyor musun Doğa? Boğuluyorum."

"Umarım buna değer Ediz," dedim. "Çünkü bu zamana kadar yaşanan hiçbir şey sonucuna değmedi."

İçten içe değmeyeceğini biliyordum. Daha da parçalanacaktık ve artık o parçaları toplayamayacaktık. Ediz de bu gerçeği biliyordu, bunu gözlerinde görebiliyordum.

"Kapının önünde son kez şarap içelim mi?" diye sordu ve hafifçe başımı salladım.

Ediz dudaklarıma bir öpücük kondurup mutfak dolabını açtı ve içinden iki kadeh çıkıp ince kısımlarını parmaklarının arasına sıkıştırarak kadehleri tek eline aldı. Şarap şişesini de alıp önümden geçti ve sessizce onu takip ettim.

Üstü örtülen bütün anılar artık sessizdi.

Ceketlerimizi alıp Ediz'in peşinden dışarı çıktığımda dağ evinin önündeki kara baktım. Ağaçlar sessizdi.

Her zaman oturduğumuz basamağa oturduk ve Ediz kadehleri şarapla doldurup birini bana uzattı.

"Bu evde yaşanan iyi ve kötü her şeye," dedi kadehini benimkiyle tokuşturmam için uzatarak.

Kadehimi kadehine vurdum ve ince camdan tok bir ses çıktı. Şaraptan bir yudum alırken sanki dağ evinin önündeki kar eriyor ve vakit bir sonbahar sabahına dönüyordu. Ediz'in arabası patikadan çıkıp dağ evinin önüne yanaşırken içinde ikimiz vardık.

Her şeyin başlangıcındaydık.

Başlangıçlar, sondayken daha iyi anlaşılıyor, daha net görünüyordu.

Beraber şarap içerken geçmişteki Ediz ve Doğa bugünlerden habersizdi. Ediz kolumdan tutup beni dağ evine çekti, yanımızdan geçtiler ve dağ evine girdiler.

"Bana arabanın anahtarını verdiğin gün," dedim, "arabayı alıp gitseydim ne olurdu?"

"O zamanlar seninle oynuyordum Doğa," dedi Ediz. "Muhtemelen yine peşine düşerdim ama seni tekrar kaçırmazdım. Gitseydin ne olurdu diye ben de çok düşündüm ama kim bilir?"

Sanki beraber basamaklarda oturmuş, Ediz'in bana anahtarı verdiği günü izliyorduk. Hızla arabaya biniyordum ama arabadan çıkmam birkaç dakika bile sürmüyordu. Geri dönüp dağ evinin kapısını çaldığımda aslında yaşanacakların da kapısını çalıyordum. Bilmiyordum.

Şaraptan bir yudum daha aldım ve tadını ezberledim. İnce camın dudaklarıma dokunuşunu, dağ evinin etrafındaki soğuğun kokusunu ve saklandığım bu yerin bıraktığı duyguları ezberledim.

Artık bu anları yaşamayacaktım, hatırlayacaktım.

"Beni hep çok şaşırttın," dedi Ediz. "Kapımı çaldığında gözlerinde beni durdurabileceğine dair bir inanç vardı ve ben buna içten içe gülmüştüm. Durdurdun Doğa."

Elimdeki kadehe bakarak, "Durdurmadım," dedim. "Yavaşlattım. Durdurmuş olsaydım hâlâ savaşıyor olmazdın."

"Bambaşka bir şekilde savaşıyor olurdum," dedi. "Hatta savaş çoktan biterdi."

Bir süre daha elimdeki kadehe baktıktan sonra şarabımdan bir yudum daha aldım ve kadehi iki elimin arasında dengeledim, sap kısmı parmaklarımın arasındaydı.

Düşünceli bir sesle, "Bir daha dağ evine hiç gelmeyecek miyiz?" diye sordum ama Ediz buna yanıt vermedi. Şarabını içerken onu izledim.

"Ne yaşanacak Ediz?" diye sordum. "Bu gece?"

"Bilmiyorum," dedi. "Bir yüzleşme olacağı kesin. Sonu ne olur bilmiyorum."

Ediz'in evimin önünde durduğu akşamı düşündüm. Bana kendini tanıtıyor, elini uzatıyordu. Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Ediz," demişti ve geçmişteki her an bir domino taşı gibi geleceğe doğru devrilmeye başlamıştı.

Son taşın ne olduğunu hiçbirimiz bilmiyorduk.

"Bu gece ne yaşanırsa yaşansın sen yoluna bakacaksın Doğa," dedi. "Ne yaşanırsa yaşansın."

"Bu çok bencilce bir istek," dedim.

"Belki de sana karşı bencil olmadığım tek istek," diye karşılık verdi Ediz. "Bana söz ver, ne yaşanırsa yaşansın yoluna bakacaksın. Ne kadar yaralayıcı olursa olsun."

Gözlerim dolarken dudaklarımı birbirine bastırdım ve şarabımdan bir yudum aldım.

"Bana söz ver," dedi Ediz tekrar. "Bencil olacaksın."

"Sus," dedim sesim titreyerek.

"Söz ver," diye üsteledi. "Bencil olacaksın."

"Olmayacağım," dedim çocuk gibi.

"Hep küçük bir kız çocuğu gibi beni izledin Doğa. Hiçbir şey bilmeyen ama öğrenmek isteyen bir kız çocuğu gibi hayranlıkla beni izledin. Öğrendiğini biliyorum. Bencilliği, gerekirse arkana bakmaman gerektiğini, kini, öfkeyi, hepsini öğrendin. Şimdi öğrendiklerini bana göster."

Gözlerimden yaşlar akmaya başlarken gözlerinin içine baktım.

"Biliyorum, hâlâ içinde küçük bir kız çocuğu var ve o beni gururlandırmak isteyecek. Beni benden öğrendiklerinle gururlandır Doğa."

"Böyle söyleme," dedim çaresizce çünkü o söylerse yapardım. Çünkü o söylerse bencil olurdum.

Elimdeki kadehe bakınca elini uzatıp çenemi tuttu, bakışlarımı tekrar gözlerine çevirdi.

Gözlerimin içine bakarak, "Üzerindeki etkimin hep farkındaydım," dedi. "Belki de sana karşı tek onurlu davranışım bu etkiyi senin üzerinde kullanmamak oldu çünkü isteseydim sana her şeyi yaptırırdım. Şimdi bunu yapıyorsam, bu senin iyiliğin için. Unutma."

Yanağımdan akan yaş çenemdeki eline bulaştı ve Ediz elini çekti. Şarabından bir yudum alarak, "Ağlamandan hoşlanmıyorum," dedi.

"Hâlâ senden öğreneceğim çok şey var," dedim.

Kaşlarını çattı. "Bir yere gittiğim yok Doğa. Sadece ben her ihtimali düşünen bir adamım ve olası bir duruma karşı seni uyarıyorum. Seni nerede yalnız bıraksam gözüm arkada kalır."

Nazlı Çağıran'ı hatırladım. Tüm o huzurun içinde huzursuzca bana bakıyordu. Yanında olmak istediği bir insanı geride bırakınca insanın kalbi de geride kalıyordu.

Ediz şarabından kalanı içerek ayağa kalktı ve bana baktı.

"Haydi," dedi. "Vakit kaybetmeyelim."

Şarabımın yarısı duruyordu ama kalan şarabımı bu sefer Ediz'e vermek yerine tek seferde içtim. Yüzümü buruşturduğumda Ediz'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Ben ayağa kalkarken, "Sen iyice bana benzedin," dedi ve elimdeki kadehi aldı.

Dağ evine girdiğimizde mutfağa yöneldi ve salonu terk edilmeye hazır halde görmeye dayanamayarak peşinden gittim. Kapıda durup onu izledim. Tezgâha yan yana koyduğu iki kadeh artık hep orada duracaktı. Bu dağ evinde bizden geriye kalan son hatıraydı onlar.

Üzerleri diğer anılar gibi örtülmeyecekti.

Ediz evi son kez kontrol etti. Dönüp bana baktığında biliyordum ki gitme vakti gelmişti.

Sessizce dağ evinin kapısına yönelirken etrafa baktım. Geçmişin içinden gelen sesler beni uğurladı.

Dışarı çıktığımda da son kez ağaçlara baktım. Ben etrafı ezberlerken Ediz dağ evinin kapısını kilitledi. Kilidin çıkardığı her ses anılarıma kazındı.

Basamakları inip arabanın yanına gittiğimizde elim kapının üzerinde, son kez dağ evine baktım. Ardından kapıyı açıp arabaya bindim ve Ediz arabayı çalıştırdı. Geri giderek dağ evinden uzaklaştık ve patikaya saptığımızda dağ evi de yaşananlar gibi tamamen geride kaldı.

Ediz telefonunu arabaya bağlayarak Hakan'ı aradı ve Hakan telefonu açtığında, "Gece'den bir haber var mı?" diye sordu.

"Yok, Ediz Bey," dedi Hakan. "Evinde değil ve hiçbir yerde görünmüyor."

Ediz ağzının içinden bir küfür savurdu.

"Bul onu Hakan," dedi ve telefonu kapattı. Direksiyonu sıkıca kavramıştı. Gece için endişeleniyor muydu, yoksa ona öfkeleniyor muydu anlamadım. Belki de hem endişeli hem öfkeliydi.

"Belki uzaklaşmak istemiştir," dedim.

Ediz gözlerini yola dikmişti. Gergin bir sesle, "Umarım," dedi. "Umarım hayatını mahvedecek bir aptallık yapmaz."

Gece'nin hayatının zaten mahvolduğunu Ediz'e söylemedim. Onun yerinde olsaydım ne yapardım diye düşünüyordum. Acı ve öfke içinde olurdum, intikama elini uzatmayan ben bile merhametimi kaybedebilirdim. Bu gerçek beni korkutuyordu çünkü Gece'nin istediği intikam olursa çalacağı kapı belliydi: Osman Güngör. Babam.

Araba yolda hızla ilerlerken Ediz, Gece'yi bir kez daha aradı. Ardından bir kez daha ve bir kez daha...

"Gitmesine asla izin vermemeliydim," dedi kendi kendine.

"Belki Gece'ye ben ulaşabilirim," dediğimde Ediz başını çevirip bana baktı, sonra tekrar dikkatini yola verdi.

Kaşları çatık bir halde, "Nasıl?" diye sordu.

"Uygar ölmeden önce onunla konuşan son kişi bendim," dedim. Gece, Uygar'ın ne söylediğini bilmek isteyecekti, biliyordum çünkü bunu ben de isterdim.

Ediz hiç yorum yapmadan telefonunu bana uzattı ve "Gece'ye mesaj gönder," dedi.

Telefonu alıp dediğini yaptım.

"Gece aptal bir kadın değil," dedi. "Böyle bir tuzağa düşmeyecektir."

"Tuzak kurmuyorum," dedim. "Bunu bilmesi gerekiyor, yoksa içimde bir yük olarak kalır. Öğrenmezse onun da bir yükü olacak."

Ediz yorum yapmadı. Böyle bir konunun her insanın zaafı olduğunu biliyordu.

Ediz'in telefonu çalmaya başladı ve ekranda Gece'nin ismini gördüm. Ediz başını çevirip telefona baktıktan sonra, "Konuş onunla," dedi ve telefonun arabayla bağlantısını kesti.

Telefonu açıp, "Gece?" dedim.

"Sana ne söyledi?" diye sordu doğruca.

"Bunu yüz yüze konuşalım mı?" diye sorduğumda, "Sana ne söyledi?" diye üsteleyerek soruma soruyla karşılık verdi.

Onu yüz yüze gelmeye ikna etmek zor olacaktı.

"Sana iyi geleceğime inandığını söyledi," dedim. Bu yalan değildi. "Ne olursa olsun seni yalnız bırakmamamı, sana iyi geleceğimi söyledi."

Telefona sessizlik çöktüğünde Gece'nin ağladığını biliyordum. Acısını yaşamasını ve sakinleşmesini sabırla bekledim.

"Bırak yanında olayım Gece," dedim. "Seni anlıyorum."

Titreyen bir sesle, "Anlayamazsın," dedi.

Sesini duyar duymaz gözlerim yandı. "Bırak yanında olayım," dedim.

"Sana böyle mi söyledi?" dedi. Sanki onun cümlelerini tekrar tekrar duymak istiyordu.

Boğazımda bir düğümle, "Sana seni sevdiğini söylememi istedi," dedim ve Gece hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yine sessizliğe gömülerek acısını yaşamasına izin verdim.

Kendini sakinleştirdiğini hissettiğimde, "Yanında olayım Gece," dedim.

"Olamazsın," dedi Gece. "Olamazsın!"

"Seni göreyim," dedim. "Konuşalım. Uygar'ın hatırına."

Bu cümleyi Uygar'ı ona karşı kullanmak için kurmamıştım. Uygar'ın benden bir isteği olsaydı o isteğin Gece'yi durdurmam olacağını biliyordum, bana onu yalnız bırakmamamı zaten söylemişti.

"Sus," dedi Gece. Ardından, "Tamam," dedi. "Konuşalım."

Bunu iyi niyetle kabul etmediğini sesinden anlayabiliyordum, hırslı ve öfkeli bir şekilde söylemişti.

"Sen neredesin?" diye sordum ama Gece bana yanıt vermedi.

Ediz uzanıp telefonu elimden aldı ve kulağına götürdü. "Gece," dedi keskin bir sesle. "Sana bir adres vereceğim, bu gece oraya gel."

Gece'nin telefonu kapatmasına izin vermeden, "Bu gece Osman Güngör yaptıklarının bedelini ödeyecek," dedi.

İçim korkuyla doldu. Ne yaşanırsa yaşansın o benim babamdı ve yaşanabilecekler beni her açıdan korkutuyordu.

Telefondaki derin sessizliğin ardından Gece görüşmeyi kabul etmiş olmalıydı ki Ediz, "Sana adresi mesaj atacağım," dedi.

Ardından telefonu kapattı.

"Babama ne yapacaksın?" diye sordum ve Ediz gözlerimin içine baktı. Bakışlarını tekrar yola çevirince, "Ediz," diye üsteledim.

"Bu gece ne yaşanacağını bilmiyorum Doğa," dedi dürüstçe.

Bu gece yaşanacakları engelleyemeyeceğimi biliyordum, belki de bu gece orada olmamalıydım. Bu düşünce daha da dehşete kapılmama neden oldu. Ne yaşandığını bilmemeye katlanamazdım, yaşananlara da katlanamayacaktım.

Ok yaydan çıkmıştı ve kalbimin de ruhumun da parçalara ayrılmasından kaçamayacaktım.

Arkama yaslanarak gözlerimi kapattım ve kaçmaya çalıştım ama kapattığım gözlerimin ardındaki karanlıkta bile kaçacak yerim kalmamıştı. Her yer yangın yeriydi ve ben bu yangını dışarıdan değil, yangının ortasından izliyordum.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum gözlerimi açıp Ediz'e bakarak.

Gözlerini yoldan ayırmadan, "Ertan Bey'in evine," dedi.

Oraya neden gittiğimizi bilmiyordum, merak da etmedim. Aklım bu gece yaşanacaklardaydı ve sorduğum soruların amacı sadece sessizliği bozmaktı.

Yolu izlerken bu yoldan son kez geçtiğimiz gerçeğiyle yüzleştim. Geçmiş yolun karşısındaydı ve Ediz bir sonbahar sabahında arabasını o yolda sürüyordu. Arka koltukta baygın halde yatıyordum, birkaç dakika sonra uyanacak ve Ediz'e arabayı durdurmasını söyleyecektim.

Başlangıç ne kadar belirsizdi. Bir yola girdiğinde sonuna ulaşacağından emin olmak ne kadar büyük bir yanılgıydı. Bazen bir yola girdiğinde kaybolurdun. Kaybolmuştum.

Anılar çöken sessizliğe sinsice sızdı.

Dağ evinde, mutfakta oturuyordum. Önümde bir kâse çorba vardı ve Uygar sandalyeyi çekip yanıma oturmuş, gözlerimin içine bakmıştı. Gözlerinde beklenti vardı.

"Sen onlara bakma Doğa," dedi. Gözlerimin içine bakıyordu. "Güzel olmuş, değil mi?"

Boğazım düğüm düğüm oldu.

O şefkatli sesiyle, "İçine sevgimi kattım," dedi.

Boğazımdaki düğümden kurtulmaya çalışarak yutkundum ama gitmedi. O düğüm boğazıma yapışmıştı ve hiç gitmeyecekti.

Babamın yüzü gözümün önüne geldi.

Ona, "Bizi hiç mi sevmedin baba?" sordum.

"İçimde kendisini çok seven, bir de kendisinden nefret eden bir adam vardı," dedi gözlerimin içine bakarak. "Atalay'a bana benzemediği için ısınamadım, sana da bana benzediğin için."

Bir insanın kalbinde taşıdıkları, o kalbin dokunduğu bütün insanların kaderini değiştirebilirdi. Hepimizin kaderini değiştirmişti.

Gitseydi belki de hayatta olup olmadığını bile bilmeyecektim. Gitseydi belki hep yarım kalacaktım ama o kaldı. İçindeki sevgisizliğe rağmen kaldı ve bir insanın kalbindeki sevgisizlik hepimizin hayatına yayıldı.

Gece'nin çığlıkları her yeri yıkarken Kemal Çağıran, "Sevgi insana bunu yapar," demişti. Sevgisizlik de bunu yapıyordu.

Araba Ankara sokaklarına karıştığında zaman acımasızca geceye doğru ilerliyordu. Artık kimsenin kaçamadığı zamandan kaçmaya çalışmıyordum. Ne karanlık bir bahçede, soğuk karın içinde ölen Levent Çağıran kaçabilmişti ne de hayatı elinden alınan Uygar... Ne sevdiği adamı kaybeden Gece kaçabilmişti ne de bir kaldırımda, kalabalığın arasında koşan ben...

Kaçamıyorduk. Geçen zaman insanın çaresizliğiydi.

Zamanı ne durdurabiliyor ne geri alabiliyorduk. Sadece yaşıyorduk.

Ediz arabayı bir evin önünde durdurdu ve pencerede bekleyen Ertan Bey'i gördüm. Evin garajının kapısı yukarıya doğru kayarak açılmaya başlayınca Ediz arabayı oraya yönlendirdi ve diğer arabaların yanına park etti.

Arabadan çıkıp hayatımızdaki son sessizliği dinledim. Bu ne huzurlu bir sessizlikti ne de dağ evine çöken ölüm sessizliğiydi. Bu, fırtına öncesi son sessizlikti.

Ediz elini belime koyarak beni garajın içindeki kapıya yönlendirdi ve biz eve çıkarken Ertan Bey bizi yarı yolda karşıladı. Önce Ediz'e, sonra bana baktı ve "Odama geçelim," dedi.

Ertan Bey'i takip ederek merdivenden çıkmaya başladığımızda Nazlı'nın basamakların bittiği yerde, köşede durduğunu fark ettim. Bakışları önce beni, ardından Ediz'in gözlerini buldu ama hiçbir şey söylemedi.

Uygar onun da arkadaşıydı ve gözlerindeki acıyı görebiliyordum.

Basamaklardan çıktığımızda Nazlı, "Ediz," dedi ve Ediz ona baktı. "Sen gitmeden önce konuşalım mı?"

"Sırası değil Nazlı," dedi Ertan Bey.

"Vakit almayacak," dedi Nazlı. "Buraya neden geldiğinizi biliyorum."

Nazlı'nın gözleri kısacık bir an için gözlerime dokundu ve orada acının farklı bir tonunu gördüm. Neler olduğunu anlamayarak Ediz'e baktığımda Ediz hafifçe başını salladı.

Ertan Bey odasına yönelince Ediz ve ben tekrar onu takip ettik ama Nazlı, "Doğa," diyerek beni durdurdu. Ediz de yanımda durup Nazlı'ya baktı, gözleri ifadesizdi.

"Seninle konuşabilir miyim?"

Ertan Bey gergin bir sesle, "Sırası değil Nazlı," dedi.

"Çok kısa sürecek," dedi Nazlı.

"Sorun değil," dedim.

Ediz dikkatle Nazlı'ya baktıktan sonra bana döndü. "Ertan Bey'in odası koridorun sonunda, soldaki oda."

Hafifçe başımı salladım ve olduğum yerde durup koridorda uzaklaşmalarını izledim. Ediz odaya girmeden önce başını çevirip bana ve Nazlı'ya baktı, sonra içeri girip kapıyı kapattı.

Bakışlarımı Nazlı'ya çevirdiğimde gözlerinin yaşlarla dolu olduğunu gördüm ve içimdeki huzursuzluk katlanarak büyüdü.

"Ediz'i durdurur musun?" diye sordu bana. Bu gece yaşanacakları biliyor muydu? Buna bir anlam veremeyerek ona baktım. "Hep Ediz'e ulaşmaya çalıştım," diye devam etti, "çocukluğumdan beri ama yapamadım. Sen onu durdurur musun?"

"Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

"Uygar öldü," dedi sesi titreyerek. "Arkadaşımdı. İyi bir adamdı."

Söylenebilecek başka bir şey olmadığını bilerek, "Üzgünüm," dedim.

"Hatırladığım her şey mahvoldu," dedi Nazlı. "Geçmişe dönüp baktığımda tek gördüğüm bir daha o günlerin yaşanamayacağı çünkü her şey mahvoldu."

Gözlerinden akan yaşları elinin tersiyle sildi.

"Kendimi tanıyorum," dedi. "Çok şımartılarak büyüdüm, istediklerimi hep elde ettim ama artık bu yaşananların durması dışında hiçbir şey istemiyorum." Elini kalbinin üstüne koydu. "Burada çok kötü bir his var, çok ağır."

Nazlı'nın canının nasıl acıdığını gözlerinde görebiliyordum.

"Kaybetmenin ne demek olduğunu bir arkadaşımı kaybederek öğrendim," dedi. "Onun cenazesine giderek öğrendim. O ölene kadar yaşananlar bir oyun gibi geliyordu ama değilmiş Doğa, gerçekmiş."

O bunları itiraf ederken ben de içten içe yaşananların gerçekliğiyle çok sonra yüzleştiğimi biliyordum. Bu yüzden onu anlıyordum.

"Şimdi Ediz'e bakıyorum," dedi ama sesi titreyince sözlerinin devamını getiremedi. Konuşamadı. "Neden bunu yapıyor?"

İçimdeki çaresizlikle, "Keşke bu gece yaşanacakları durdurabilseydim Nazlı," dedim. "Keşke böyle bir gücüm olsaydı."

"Bu gece ne yaşanacak?" diye sordu ve gözyaşlarıyla parlayan gözlerinde şaşkınlık belirdi.

Kaşlarımı çatarak, "Bu geceden bahsetmiyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyor musun?" dedi daha da şaşırarak. Ardından kafası karışmış bir halde, "Bu gece ne yaşanacak?" diye sordu.

"Neyi bilmiyor muyum?" diye sordum ve Nazlı'ya doğru bir adım attım. İçim korkuyla dolmuştu.

Nazlı ikilemde kalmış bir halde gözlerime baktı. "O gittiği takdirde sahip olduğu her şeyin sana kalmasını istiyor."

Ölüm kelimesi dudaklarından dökülmemişti ama ben onu duymuştum.

Zemin ayaklarımın altından çekilmiş gibi hissettim. Gözlerimdeki duygu değişimini izlerken Nazlı'nın gözleri daha da doldu. Kulaklarım uğuldamaya başlarken saniyeler hiç durmadan, acımasızca aktı.

"Doğa, onu durdur," dedi Nazlı çaresizlikle. "Lütfen."

Zemin hâlâ ayaklarımın altından kayıyordu ama buna aldırmadan Nazlı'yı orada bıraktım ve yürümeye başladım. Gece'nin çığlıklarını hatırladım, Uygar'ı bulmak için her odayı umutsuzca aramıştı.

Geçmişten gelen bir ses, "Bir insan acı çektiğinde kalbinizde sadece o acının yankılarını hissedersiniz," dedi. "Yankılarıyla o acıyı tanımazsınız, sadece anlarsınız. Ta ki aynı acıyı kendi kalbinizde taşıyana kadar... İnsan, kalbinin içinde yalnızdır."

Gece'nin ağlamaktan kıpkırmızı olan buz mavisi gözleri geçmişin içinden gözlerimin içine baktı.

Koridorun sonuna ulaştığımda elim kapıya gitti ve Gece'nin sesini duydum.

"*Ben onsuz yaşayamam,*" diyordu ama sesi yaşananlara ulaşamıyordu. "*Ben onsuz yaşayamam.*"

Kapıyı açıp içeri girdiğimde Ertan Bey'in, masasının arkasındaki sandalyede oturduğunu gördüm. Ediz ise masanın önündeki koltuklardan birindeydi ve dalgın dalgın sakalıyla oynuyordu. Bakışları bana çevrildi.

Acının içinde öfkeyi hissettim.

"Seninle biraz konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Sessizce gözlerimin içine baktı. Ardından çenesinin ucuyla karşısındaki koltuğu göstererek, "Otur," dedi.

"Seninle yalnız konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda Ertan Bey kaşlarını kaldırdı ve elleriyle masadan destek alarak ayağa kalktı.

Bakışlarını üzerimizde gezdirerek, "Ben dışarıdayım," dedi.

Ertan Bey ağır adımlarla odanın çıkışına yöneldiğinde onun gitmesini beklemekte zorlandım. Sanki zaman yavaşlamıştı ve bu beni sabırsızlaştırdı.

"Senin paranı ister gibi bir halim mi var?" diye sordum kapı kapanır kapanmaz. Ertan Bey'in bu soruyu duyduğundan emindim ama umurumda değildi. İçimdeki acı beni hırçınlaştırmıştı.

Ediz sakince, "Otur Doğa," dedi.

"Oturmayacağım," dedim. Söylediğim çok net anlaşılsa bile, "Oturmayacağım," diye tekrarladım.

Beni bir süre izledikten sonra yavaşça ayağa kalktı ve "Sadece yaşanabilecek bir duruma karşı seni garantiye alıyorum," dedi.

Başımı iki yana salladım. "İstemiyorum."

"Doğa." Ediz'in sesi sertti, umursamadım.

"İstemiyorum!"

Kalbim göğüs kafesimin içinde can çekişiyordu. İnsan, içinde yaşamı hâlâ taşırken de öldüğünü hissedebilir miydi? Hissedebildiğini anladım.

"Uygar öldü," dedi Ediz gözlerimin içine bakarak. "Bunun yaşanabileceği hep ortadaydı ama hiçbirimiz dönüp o gerçeğe bakmadık."

Öfkeyle, "Gece baktı," dedim. Aslında acı çekiyordum. "Uyardı."

Ediz sustu.

"Kimse onu dinlemedi," dedim. "Çığlıklarını unutabiliyor musun? Ben unutamıyorum. Ben artık o çığlıkları duymak istemiyorum."

O çığlıkları atmak istemiyorum.

"Buradayım Doğa," dedi Ediz ama ona inanmadım. Aklından geçenlere inanmadım. Yaşanacaklar bir adım ötemizdeydi ve Ediz o adımı atacaktı, burada olduğuna dair verdiği bu sessiz söze inanmadım.

Gözlerim öfkeyle doldu ve başımı çevirip başka bir yöne baktım. Ediz bana yaklaştı ve yüzüme uzattığı elini ittim. Bana dokunduğu, onu hissettiğim bir anı geri çevirdiğim için bile pişman olabileceğim gerçeği gözlerimin daha da dolmasına neden oldu.

"İstemiyorum," dedim. Sanki bunu reddedersem yaşanabileceklerin önüne geçebilecektim. Sanki onun olmadığı bütün düşünceleri zihnimden kovarsam onu koruyacaktım.

Ediz, "Doğa, bana bak," dedi ama ona bakmadım.

"İstemiyorum," dedim gözlerimi gözlerine dikerek. "İstemiyorum!"

Ellerini omuzlarıma götürdü ve beni sakinleştirmek ister gibi tuttu. Tuttuğu yerleri parmaklarıyla yavaşça okşarken, "Buradayım," dedi. "Bir yere gitmiyorum."

"O zaman bu saçmalıklara gerek yok," diye karşılık verdim.

Beni ikna etmeye çalışacaktı ki, "İstemiyorum!" diye bağırdım. Sesim titremişti.

Bakışları sertleşirken, "Beni dinle," dedi. "Mantıklı düşünmek zorundasın. Kendini korumak zorundasın. Bana söz verdin Doğa, sana bu sözü unutmamanı söylemiştim."

"Bu haksızlık!" dedim gözlerimden yaşlar akmaya başlarken. "Sana bir söz verdim diye böyle bir yükü sırtıma atamazsın!"

"Bencil olacaksın Doğa. Her ihtimali düşüneceksin ve bencil olacaksın. Ne yaşanacağı belli değil, yarın ne olacağı belli değil. Kendini koruman için bencil olman gerekiyorsa bencil olacaksın."

Başımı iki yana sallayarak, "İstemiyorum," dedim. Yaşamasını istiyordum. Yokluğunun ihtimalini düşünmek bile beni mahvediyordu.

Yüzümü ellerinin arasına alarak gözyaşlarıyla ıslanan gözlerime baktı. "İyi olmamı istiyorsan kendini düşünmeye başla," dedi. "Bir gün yanında olmazsam iyi olacağını bileyim."

Nazlı Çağıran'ın yüzü gözümün önüne geldi. O huzurun içindeki huzursuzluk yüzünde gizliydi. Huzursuzdu çünkü geride bıraktığı yaşamın içinde Ediz vardı ve o hayatı dağılmıştı. Uzansa ona dokunamazdı. Onu durduramazdı. Yanında olamazdı.

"Yaşamın tek kişilik olduğu yanılgısına kapılma Doğa. Bazen öyle seçimler yapılır ki cennetin içinde bile cehennemi yaşarsın."

Ediz'in yüzü gözlerimde biriken yaşlardan dolayı bulanıklaştı.

Başımı hafifçe salladım.

"Anlaştık mı?" diye sordu Ediz ve başımı bir kez daha salladım. İri gözyaşlarım yanaklarıma döküldü.

"Söyle," dedi. Bunu duymaya ihtiyacı olduğunu görebiliyordum.

Çatallaşan bir sesle, "Anlaştık," dedim.

"Bu gece bana bir şey olmayacak," dedi güven veren bir sesle. "Yine de ölümün ne kadar zamansız olduğunu biliyorsun Doğa. Ölüm olmasa bile belki bir gün seni bir daha göremeyeceğim, her gün görsem bile her an yanında olamayacağım. Bana her daim ilk önce kendini düşüneceğine dair söz ver."

"Söz," dedim. Kalbim acıyordu.

Ellerini yüzümden çekerek, "Güzel," dedi.

Sonra benden uzaklaşıp koltuğun yanına gitti ama oturmadı. Sırtı bana dönük halde dururken içimdeki acı yüzünden gözyaşlarımı engelleyemiyordum. Elimin tersiyle yanaklarımı silerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama elini ateşe bastırdığında ateş sönmüyordu, elin yanıyordu.

Başımın dönmeye başladığını hissedince gözlerimi kapatıp kendimi toplamaya çalıştım. Tansiyonumun düştüğünü uğuldamaya başlayan kulaklarımdan anladım, oturmam gerektiğini biliyordum.

Ediz bana bakarak bir şeyler söyledi ama bakışlarımı ona odaklayamadım. Endişeli bir yüzle bana yaklaştığında, "Başım dönüyor," dedim.

Yüzündeki endişe katlanarak artarken Ediz bir şeyler daha söyledi ama kulaklarımdaki uğultu o kadar artmıştı ki sesi anlayamayacağım kadar boğuktu. Bacaklarım hissizleşti ve gözlerim kararda.

Bilincim düştüğümü anlayabileceğim kadar açıktı. Ediz'in kolları beni tuttu ve bez bebek gibi kollarına yığıldım.

Ediz'in, "Doğa," dediğini çok uzaklardan duydum. Gerisi karanlık ve sessizlikti.

Sanki Ediz'in kollarına değil, o sonbahar akşamının içine düşmüştüm. Gözlerimi açıp etrafıma baktığımda o tanıdık sokağı gördüm. Evimin önündeydim ve o akşam esen rüzgârın soğuğunu bile hatırlıyordum.

Yanımda duran arabanın kapısı açıldığında soran gözlerle etrafıma baktım ve arabanın camında kendi yansımamı gördüm. Saçlarım dağılmıştı ve bakışlarım yorgundu. Başımı arabadan inen kişiye çevirdim, hemen karşımdaydı.

Ediz.

Sonra ileride kendimi gördüm. Umay arabaya yaklaşıyordu ve arkası bana dönük bir şekilde hemen önümde duran Ediz'in yüzünü göremesem de o günü daha dün yaşanmış gibi hatırlıyordum. Gözlerini dikmiş, bana bakıyordu.

Arabaya ve Ediz'e yaklaşmadım, uzakta duruyordum. Arabaya ne kadar mesafeliysem bakışlarım da o kadar mesafeliydi ve yüz ifademde şüphe vardı. Ne kadar farklı göründüğüme şahit olmak kalbimi acıttı. Önümde duran duvarlarım beni hiçbir zaman korumasa da dışarıdan korunaklı görünmemi sağlıyordu. Bakışlarım soğuktu.

Ediz ve Umay varlığımdan haberdar değillerdi ama geçmişteki halim başını çevirip bana baktı.

Derinlerden gelen bir sesin, "Dağılmaya başlayan bir düşün ortasındasın ama gözlerin hâlâ açılmış değil," dediğini duydum. "Uyan."

Sonra başka bir sesin, "Doğa?" dediğini duydum ve bu, Ediz'in sesiydi. Karşımda duran Ediz'e baktığımda o hâlâ varlığımdan haberdar değildi.

"Doğa?"

Birden o anının içinden çekildim ve gözlerim bir odada açıldı. Yerde, Ediz'in kollarındaydım ve bakışlarım anında Ediz'in gözlerini buldu. Ne olduğuna anlam veremeyerek etrafıma baktığımda Ertan Bey'in de endişeli gözlerle bana baktığını gördüm.

"Kendine geldi," dedi.

Gözlerimi kırpıştırarak düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Zihnimin bir kısmı hâlâ o sonbahar akşamındaydı ve geçmişteki halime bakıyordu.

Kafam karışmış bir halde, "Ne oldu?" diye sordum.

"Bayıldın," dedi Ertan Bey. Elinde bir bardak su vardı. "İç bunu."

Ediz suyu daha rahat içebilmem için bana destek olarak sırtımı doğrulttu ve şaşkın bir halde Ertan Bey'in elinden bardağı aldım. Suyu içtiğim sırada Ediz'in endişeli bakışları üzerimdeydi. Ellerimin titrediğini suyu içerken fark ettim.

Ertan Bey, "İyi misin Doğa?" diye sordu ve bardağı ona geri uzatarak, "Teşekkür ederim," dedim. "İyiyim."

"Yaşananlar yüzünden stresli bir dönem geçiriyorsunuz," dedi. Ediz'in sessizliği dikkatimi çekmişti. Bakışlarımı ona çevirdiğimde dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Ediz, istersen Doğa'yı misafir odasına götür," dedi Ertan Bey. "Biraz dinlensin."

"Hayır, hayır," dedim. "İyiyim ben."

Ertan Bey bundan emin olamıyormuş gibi Ediz'e baktı ve Ediz bakışlarıyla beni onayladı. Beni herhangi bir şeye zorlamak istemiyor gibiydi.

"O zaman beraber yemek yiyelim," dedi Ertan Bey. "Geri kalanını sonra konuşuruz."

Yemek yemeyi de reddedecektim ki Ediz, "Olur," dedi. Söylediği tek kelime bu olmuştu. Dikkatle ona baktığımda o bana bakmadı ama kalkmama yardım etti.

Dengemi sağladığımı gördüğünde, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. Sadece kafam karışmıştı. Aklından geçenler yüzünden okunmuyordu ama Ediz'i tepkilerini tahmin edebilecek kadar tanıdığım için üzerine çöken sessizliği de görebiliyordum.

"Ben gidip mutfaktakilere masayı hazırlamalarını söyleyeyim," dedi Ertan Bey ve elindeki bardağı masasının üstüne koydu. Ertan Bey odadan çıktığında eli hâlâ belimde duran Ediz'e baktım.

Tam ona ne olduğunu soracaktım ki, "En son ne zaman regl oldun?" diye sordu. Şaşkınlığım bakışlarıma yansıdı. Cevap vermemem üzerine, "Ne zaman Doğa?" diye tekrarladı.

"Bilmiyorum," dedim.

Bakışlarındaki gerginliği ve korkuyu gördüm.

"Reglim düzensiz olabiliyor," diye ekledim ama sesim güçsüzleşmişti. "Sadece bayıldım Ediz. Ertan Bey'in dediği gibi, yaşananların stresi beni etkilemiş olmalı."

Ediz ikna olmamıştı. Çenesi o kadar gerilmişti ki yüzündeki kemikler belirginleşmişti.

"Bekle burada," dedi ve beni şaşkınlığımla baş başa bırakıp odadan çıktı. Afallamış bir halde olduğum yerde öylece durdum.

Oturma ihtiyacı hissederek koltuklardan birine çöktüm, dirseklerimi dizlerime yasladım ve başımı ellerimin arasına aldım. Ediz'in korkusu benim de kalbime yayılmıştı ve böyle bir ihtimali düşünmek bile beni dehşete düşürmüştü.

Hamile kalma fikri bana o kadar uzaktı ki böyle bir durumla karşı karşıya kalırsam nasıl bir tepki vermem gerektiğini bile bilmiyordum. Ne hissetmeliydim?

Odanın içindeki sessizlikte saatin ilerlediğini duydum.

Zaman geçtikçe zihnimin içindeki düşünceler kalabalıklaştı. Hamile kalma düşüncesinin yanına Ediz'den hamile kalma düşüncesi eklendi ve bu, içimde bir karmaşaya neden oldu. Hiçbir zaman anaç bir insan olmamıştım, anne olma hayalim olmamıştı.

Öyle bir hayalim hâlâ yoktu ama Ediz'in bir çocuğunun olması düşüncesi içimde bir yerlere dokundu.

Eğer hamileysem o benim de çocuğum olacaktı ama kendimi anne olarak göremesem de Ediz'i baba olarak hayal edebiliyordum. Babasının ona yaşattıklarının aksine, Ediz'in çocuğuna sahip çıkıp onu koruyacağını, ona sevgisini vereceğini biliyordum.

Odanın içindeki saat sessizliğin içinde ilerlemeye devam etti.

Kapı açıldığında zihnimin içindeki düşünceler dağıldı ve oturduğum yerden kalkıp içeri giren Ediz'e ve Nazlı'ya baktım. Ediz'in elinde bir eczane poşeti vardı.

Bakışları bana çevrildiğinde Nazlı'nın ne düşündüğünü bilmiyordum ama ne hissettiğini anlayabiliyordum. Dehşete kapılmıştı. Ediz'e olan hislerinin yanına yaşananlar ve koşullar eklenmişti. Ne yapacağını bilemediğini görebiliyordum.

Ediz'e bakarak, "Testin doğru çıkması için zaman gerekiyor," dedi. Gözlerinde sanki bu kelimeler dikenliymiş ve diline batıyormuş gibi bir ifade vardı. "Sonuç pozitif olsa bile negatif çıkabilir."

Ediz onun söylediklerine aldırmadan paketi bana uzattı. Elindeki gebelik testine baktım ama onu almadım.

"Al şunu Doğa," dedi.

Nazlı bana, "Ne kadar zaman geçti Doğa?" diye sordu ve onun bu işe dâhil olmasından rahatsızlık duydum. O da içinde bulunduğum durumdan hoşnut değildi ama bana yardımcı olmaya hazır gibiydi.

Uzanıp testi Ediz'in elinden alırken, "Bilmiyorum," dedim.

"Hamileyse iki haftalıktır," dedi Ediz.

Nazlı yeniden, "Test doğru sonuç vermeyebilir," dedi. "Negatifse bile pozitif çıkabiliyor."

"Umurumda değil," dedi Ediz. "Haydi Doğa."

"Ediz, sakin olman gerekiyor," dedi Nazlı ve Ediz ona öyle bir bakış attı ki Nazlı geri adım atmak istedi ama sonra olduğu yerde durdu.

Ediz bakışlarını tekrar bana çevirerek, "Haydi Doğa," dedi.

"Nazlı haklı," dedim. "Sakin olman gerekiyor."

Ediz bu sefer keskin bakışlarını bana çevirdi. Dışarıdan bakıldığında gergin görünüyordu ama içten içe taşıdığı korkuyu görebiliyordum. Babasının yaşadıklarını yaşamaktan korkuyordu.

"Doğa," dedi soğuk bir sesle. "Haydi."

"Sonuç pozitif çıkarsa ne olacak?" diye sorduğumda Ediz gözlerini kapattı. Sonucu negatif görmek istiyordu ve negatif çıksa bile işi tehlikeye atmadan durumun peşine düşeceğini görebiliyordum.

Sakin ve soğuk bir sesle, "Aldıracaksın," dedi.

"Ya aldırmak istemezsem?" diye sordum ve Ediz bir heykel gibi hareketsiz durarak gözlerimin içine baktı.

"Sen delirdin mi?" diye bağırdı bana ve Nazlı irkildi ama ben tepki vermedim. Nazlı ne kadar farkındaydı bilmiyordum ama ben Ediz'in hareketlerinin altında yatanları görüyordum. Sakin gözlerle Ediz'e baktım.

Bakışlarımdaki sakinlik sesime yansıdı. "Hayır."

"O zaman beni delirtmek istiyorsun!" diye bağırdı Ediz.

O sırada zihnimin derinliklerinde bir düşünce belirdi. Bir fısıltı gibiydi ama çığlık kadar güçlüydü. Bir çocuk Levent Çağıran'ı mahvetmişti ama bir çocuk Ediz Çağıran'ı kurtarabilirdi.

"Ya aldırmak istemezsem?" diye sordum tekrar. Bu hâlâ vermiş olduğum bir karar değildi, hamile olup olmadığım da belli değildi ama Ediz'in vereceği tepkiyi merak ediyordum.

Ediz bir elini saçlarının arasına geçirdi ve başını başka bir yöne çevirerek gözlerini kapattı. Sakinleşmeye çalıştığını görebiliyordum.

Sonunda gözlerini açıp bana baktığında, "Bu tek başına alabileceğin bir karar değil," dedi. "Eğer hamileysen o çocuğu istemiyorum."

Nazlı bana baktı, gözlerinde anlayış vardı.

"Bunları konuşmanın bir anlamı yok," dedi durumu toparlamaya çalışarak. "Doğa testi yapsın, muhtemelen sonuç negatif çıkacak ve bu konu kapanacak."

Ediz güldü ve gülüşü tehlikeliydi.

"Hiç durup dururken bayıldığına şahit olmadım Doğa," dedi gözlerimin içine bakarak. "Hiç."

Nazlı, Ediz'in yanından geçip yanıma geldiğinde Ediz'le birbirimize bakıyorduk. Nazlı bir elini belime koyarak beni kapıya yönlendirdi. "Haydi Doğa."

Ediz'in yanından geçerken Ediz'le birbirimize bakmaya devam ettik ve odadan çıktığımızda Nazlı kapıyı arkamızdan kapattı.

Koridorda yürürken, "Benim odamdaki banyoyu kullanabilirsin," dedi ve Ertan Bey'in odasından kırılma sesleri geldi. Nazlı irkilirken ben sessizliğimi sürdürdüm.

"Kırıcı olmalı," dedi Nazlı ama ona aldırmadım. Nedense içten içe Ediz'in verdiği tepkiyle tatmin yaşadığını hissediyordum ve bu rahatsız ediciydi.

Nazlı içeri geçmem için odasının kapısını açarken, "Kırıcı olan ne?" diye sordum.

"Eğer hamileysen Ediz'in çocuğu istememesi," dedi. "Koşullar ne olursa olsun, eminim bu durumu daha farklı karşılamasını bekliyordun."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Aslında tam da beklediğim gibi bir tepki verdi."

"Nasıl?" diye sordu. Kafası karışmıştı.

"Ediz hamile olduğum için değil, hamile olursam çocuğun bana zarar vermesinden korktuğu için bu tepkileri veriyor." Gözlerinin içine baktım. "Ediz'i hiç tanımadın mı?"

Bunları Nazlı'ya ispat etmek istediğim bir şey olduğu için söylememiştim, onu tanımamasına gerçekten anlam verememiştim. Yıllardır yanı başında duran adamı hiç mi görmemişti? Nazlı'nın bakışları derinleşince duyduğu şey karşısında üzüldüğünü hissettim ama aynı zamanda onu anladım.

"Sana zarar vermesinden mi korkuyor?" diye sordu.

Ona bunu hatırlatmaktan hoşnut olmayarak, "Annesi onu doğururken öldü," dedim. "Belki başka biri bu durumdan bu kadar etkilenmez ama Ediz bu konuda suçlanarak büyüdü."

Küçük bir çocuk suçlandığında aklına gelen ilk şey alacağı ceza olurdu.

"Biliyorum," dedi Nazlı ama sesi yeterince güçlü çıkmamıştı. Sustu.

"Bunları canını sıkmak için değil, görmen için söylüyorum," dedim. "Banyo nerede?"

Bakışları büyük dolabın yanındaki kapıya kaydı ve ben elimde gebelik testiyle oraya yöneldim. Banyoya girip kapıyı kapattığım sırada Nazlı olduğu yerden bana bakıyordu, bakışları durgundu.

Kapıyı kilitleyip sırtımı kapıya yasladım ve elimdeki kutuya baktım. Düşüncelerim çok sakin ve sessizdi, oysa panik halinde olmam gerekmez miydi? Belki de yaşananlardan sonra verecek bir tepkim kalmamıştı.

Testi yaptım ve sonucu beklerken sırtımı duvara vererek yere oturdum. Elimde tuttuğum test kitinden gözlerimi ayırmadan sessizliği dinliyordum.

Annemi hatırladım. Annemi hatırlamak gözlerimin dolmasına neden oldu.

Üzülme, demiştim ona içimden. Küvette, suyun içindeydim. *Ne olursa olsun anne, ne yaşanırsa yaşansın, lütfen çok ağlama. Bir yara açılacak içinde, biliyorum ama onun yaşamı senden almasına izin verme. Yağmurun getirdiği huzuru hisset, karanlığın içindeyken bile güneş dokunsun yüzüne.*

Test kiti sonucu yavaş yavaş göstermeye başlamıştı.

Gözümün önüne Nazlı Çağıran geldi. Hâlâ oturduğu o beyaz masanın başından kalkmamıştı. Hâlâ kuşlar ötüyordu ve gökyüzü berraktı. Hâlâ yalnızdı, hâlâ çaresizdi.

Zihnimin içinde sessizce, "Üzgünüm," dedi.

Test kitinin üzerindeki sonuç netleşmeye başladı.

Başka bir rüyanın içinde karşı karşıyaydık. Gözlerinin içine bakıyor, "Keşke böyle olmasaydı," diyordum.

O huzurlu sesiyle, "Keşke," dedi.

Test sonucu netleşti.

Gözyaşlarım yanaklarımdan daha hızlı akmaya başladı ve çeneme ulaşıp yere düştü.

İki kırmızı çizgiye bakıyordum. Sonuç pozitifti.

Sesim içeri gitmesin diye elimi ağzıma kapatarak daha şiddetli ağlamaya başladım. Bunun sebebi hamile olmam değildi, bundan sonra yapmak zorunda kalacaklarım ya da yapacaklarım da değildi.

O iki çizgiye bakarken aslında elimden çalınanların yokluğuna bakıyordum.

İçimde bu dünyaya bir çocuk getirmenin karamsarlığı ve korkusu vardı. Bu korkunun kökleri yaşananların çok daha derinlerindeydi, küçük bir çocuk olduğum her anı kapsamıştı. Kendi çocukluğum iri, kahverengi gözleriyle bana bakıyordu.

Elinden her şeyi alınmıştı ama yalnızlık ona bırakılmıştı.

Banyonun kapısına hafifçe vuruldu ve Nazlı'nın, "Doğa," dediğini duydum ama gözlerimi test kitinden ayırmadım.

Birkaç saniye sonra kapı tekrar çalındı, bu sefer banyoya yayılan tok ses daha güçlüydü. "Doğa?"

Elimi ağzımdan çekip dudaklarımı birbirine bastırdım ve başımı banyonun duvarına yaslayarak tavandaki ışığa baktım. Gözlerimdeki yaşlardan dolayı ışık kırılıp parçalara ayrılmış, ince çizgiler halinde etrafa yayılmıştı.

Banyoya sessizlik çöktü. Birkaç dakika sonra banyonun kapısı tekrar çalındı ve bu sefer daha kuvvetliydi.

"Doğa?" Ediz'in sesi endişeliydi.

Cevap vermedim.

Kapının kolu hareket etti ama kapı kilitli olduğu için açılmadı. Ediz bu sefer daha yüksek sesle, "Doğa?" dedi.

Sessizlik.

Kapı üzerine uygulanan kuvvetle açılıp duvara çarptığında da başımı yasladığım duvardan ayırmadım. Ediz içeri girerken Nazlı eşikte durmuş, bir eli göğsünde banyonun içine bakıyordu.

Başımı Ediz'e çevirdim, korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Elimdeki test kitini ona uzatıp gözyaşları arasında, "Baba oluyorsun," dedim ve güldüm. Ardından gözyaşlarım daha da şiddetlendi ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Ediz test kitini elimden alıp lavabonun kenarına koydu, bana doğru eğildi ama gözlerinin içine bakmadım. Nazlı lavabonun kenarındaki test kitini almış, sonuca bakıyordu.

Ediz, "Doğa?" dedi.

Nazlı bir süre donakalmış halde sonuca baktıktan sonra test kitini yavaşça tekrar lavabonun üzerine koydu ve bizi yalnız bırakmak istemiş olmalıydı ki banyodan çıkıp kapıyı sessizce çekti. Belki de o yalnız kalmak istiyordu.

Ediz çenemi tutarak beni ona bakmaya zorladı. "Doğa."

"Söylemene gerek yok," dedim gözlerinin içine bakarak. "Çocuğu doğurmak istemiyorum."

Bunu söylerken gözyaşlarım daha da şiddetlenmişti. Yüzümü elinden kurtarıp yine başımı diğer yöne çevirdim.

"Onu söylemeyeceğim," dedi Ediz. "Gel buraya."

Beni tutup kollarının arasına çektiğinde hıçkırıklara boğularak boynuna o kadar sıkı sarıldım ki canını acıtmış olmalıydım. Bedenim kollarının arasında sarsılıyordu ve kendimi bu kadar küçük hissetmek ruhumu yaralıyordu.

Yüzünü boynuma gömüp saçlarımı okşayarak, "Hişşş," dedi. "Geçti."

"İstemiyorum," dedim kırılgan bir sesle.

"Tamam," dedi Ediz. Sesi yatıştırıcıydı. "Düşünme bunu."

"İçimde cinsiyetinin kız olduğuna dair bir his var," dediğimde Ediz kollarını bana daha sıkı sardı. Yüzünü boynuma iyice gömerken gözlerini kapattığını hissettim. "Belki de bir kız çocuğuna çok iyi babalık yapacağını bildiğimden öyle hissediyorum."

Ediz'in vücudu kaskatı kesilmişti. Banyoda zemine oturmuş, birbirimize sıkıca sarılıyorduk.

"Çıkarsınlar onu içimden," dedim ve bedenim ağlamaktan daha da sarsılmaya başladı. Gözyaşlarım Ediz'in boynunu ıslatıyordu. "İstemiyorum."

"Düşünme bunları," dedi Ediz saçlarımı okşamaya devam ederek. Ağlamaktan acımaya başlayan gözlerimi açıp banyoya baktım ve kendi çocukluğumu gördüm. Bir eliyle diğer elinin parmaklarından birini tutmuş, iri gözleriyle bana bakıyordu.

Ediz gözyaşlarım iç çekişlere dönene kadar bana sarılmaya devam etti. Ardından beni kollarının arasından çıkarıp gözlerimin içine baktı. Onun da içinde bir yıkım yaşadığını biliyordum ama dışarıdan sapasağlam ve güçlü duruyordu.

Gözlerimin altında kalan gözyaşlarımı silerek, "Benim istemediğimi düşündüğün için mi istemiyorsun?" diye sordu.

"Bunun bir önemi var mı?" diye sordum.

"İstememek, istemekten daha çok canını yaktı Doğa," dedi.

"Hayır, sen istemediğin için değil," dedim. "Ben istemiyorum."

"Neden?" diye sorunca gözlerim anında yaşlarla doldu. Ediz beni tekrar kollarının arasına çekerek, "Tamam," dedi ve saçlarımı okşadı.

Bu gece yaşanacakları düşünerek kırık dökük bir sesle, "Onu ne zaman aldırabilirim?" diye sordum.

"İstediğin buysa bir doktorla konuşuruz," dedi.

"İstediğim bu olmasa sonuç değişecek mi?" diye sordum. "Haklısın, bu ikimizin alabileceği bir karar."

Ediz sessiz kaldı.

"Ben yapamam," dedim. "Yaşananların ve ne kadar savunmasız olduğumun farkındayım. Annemin sessizliği bana hep çok ağır geldi, şimdi onun kadar sessizim, farkındayım." Gözlerimden yaşlar akıyordu. "Koruyamam."

Ediz beni kucağına çekti ve bana daha sıkı sarıldı. "Bu yüzden mi istemiyorsun?"

"Evet," dedim. "Buradayız çünkü sen bana sahip olduğun her şeyi bırakmak istedin. Buradayız çünkü bir gün gideceksin. Bu nasıl olacak bilmiyorum ama bir gün gideceksin."

Belki de öleceksin...

Yine ağlamaya başladım.

"Hişşş," dedi Ediz saçlarımı okşamaya devam ederek. Ardından yüz yüze geleceğimiz kadar beni kendinden uzaklaştırdı. Gözyaşlarımı silip gözlerimin içine baktı.

"Doğa, senin sessizliğin kendine," dedi. "Sen o çocuğu kimseyi korumadığın kadar korursun. Bunu biliyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Yine de istemiyorum," dedim kararlılıkla. "Doktorla konuşalım."

Ediz gözlerimin içine uzun uzun baktı. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama düşünceliydi. Sonunda beni bakışlarıyla da onaylayarak, "Tamam," dedi.

O sırada bir düşünce aklımda şiddetli bir rüzgâr gibi esti ve diğer bütün düşüncelerimi dağıttı. Gece'nin çığlıklarını hatırladım, Uygar'ı bulabilmek için dağ evindeki bütün odalara çaresizce bakmıştı.

Uygar'dan geriye anılardan ve fotoğraflardan başka hiçbir şey kalmamıştı.

Ediz'in bir parçasının sürekli yanımda olması düşüncesi içimi parçaladı. Bunu düşünmek demek onun yokluğunu da düşünmek demekti.

Gözlerim tekrar yaşlarla dolduğunda Ediz kararlı bir sesle, "Hayır," dedi. "Artık ağlamanı istemiyorum. Şimdi kalkıyoruz ve güzel bir yemek yiyorsun."

Ben gözlerine bakmaya devam edince, "Haydi," dedi.

Başımı hafifçe salladım ve yanaklarımı elimin tersiyle silip banyoya baktım. Ayağa kalktığımda Ediz de ayaklandı ve dengemi sağlamam için bana yardımcı oldu. Bana sezdirmeden lavabonun kenarında duran test kitini alıp sakladı ama onu görmüştüm.

"Elini, yüzünü yıka," dedi ve musluğu açtı.

Yüzümü yıkayıp aynaya baktığımda gözlerimin kıpkırmızı olduğunu gördüm. Çok solgun ve yorgun görünüyordum. Ediz musluğu kapatıp bana bir havlu uzattı, yüzümü sildim ve banyodan çıktık.

Etrafta kimse yoktu.

Ediz elini tekrar belime koyarak beni odanın kapısına yönlendirdi ve beraber merdivenden inmeye başladık. Olmak istediğim yerde değildim, nerede olmak istediğimi düşündüğümde beni karşılayan yanıtsa dağ eviydi.

Karanlık odada, yatakta uzanırken Uygar ile Gece'nin içeriden gelen seslerini duymaya, Ediz'in yanıma gelip uzanmasına ve beni kollarının arasına çekmesine ihtiyacım vardı. Ama bunlar artık hiç yaşanmayacak anılardı.

Aşağı indiğimizde sofranın kurulduğunu gördüm. İştahım yoktu ama içinde bulunduğumuz duruma uyum sağlayacaktım. Artık saklanacak bir yerim yoktu.

Ertan Bey bize gözlerindeki endişeyi saklamaya çalışarak baksa da başarılı olamadı.

Masanın başına geldiğimizde Ertan Bey hiçbir şey yaşanmamış gibi davranmak ile sessiz kalmak arasında kararsız kalmıştı, bunu yüzünde görebiliyordum. Sonunda sessizliği seçmiş olmalıydı ki sıkkın bir sesle, "Oturun çocuklar," dedi.

Ediz'in yanındaki sandalyeye oturdum ve masadaki yemeklere baktım.

Ertan Bey o sırada kadehlere şarap dolduruyordu. Sıra benim kadehime geldiğinde duraksadı ve bana şarap vermek ile vermemek arasında kaldı.

İçinde bulunduğum durumdan ne kadar etkilendiğim ve sarsıldığım ağlamaktan kıpkırmızı olan gözlerimden belli olsa da umursamaz bir sesle, "Koyabilirsiniz," dedim.

Ediz bana, Ertan Bey ise Ediz'e baktı.

"Alkole bir süre ara verelim," dedi Ediz ve masadaki sürahiyi alıp kadehime su doldurdu. Buna anlam veremeyerek Ediz'e baktım ama o bana bakmadı.

Onunla tartışacak gücü kendimde bulamadığım için hiçbir şey söylemedim ve kadehi elime alıp suyu içtim. Yemekler servis edildiğinde gözümün önüne Uygar ile Gece'nin yaptığı yemekler geldi. Gülüşmeleri kulaklarıma doldu.

Çatalı elime alıp yaşananlar hiç yaşanmamış gibi yemek yemeye başladım. Masada kimsenin, hatta bize sonradan katılan Nazlı'nın

bile iştahı yoktu ama ben kendimce bir savunma mekanizması geliştirmiş gibiydim.

Sanki sıradan bir günde, sıradan bir anın içinde yemek yiyordum. Kimseye aldırmadığımda Nazlı'nın önce endişeyle bana, ardından Ediz'e baktığını gördüm.

Sessizliği bozarak, "Yemek çok lezzetli," dedim.

Ertan Bey bana uyum sağlayarak, "Aşçımızın eli lezzetlidir," dedi ve gülümsedi. "Afiyet olsun kızım."

Ben de ona gülümsedim ama gözlerimin ışığının söndüğünü biliyordum. Ediz endişeli gözlerle beni izledi.

Belki de uzun zaman sonra ilk defa tabağımdaki bütün yemeği bitirdim ve masada bunu yapan tek kişi bendim. İçinde hâlâ su olan kadehimi alıp su içtiğimde Ediz çatalını tabağının kenarına koymuş, beni izliyordu.

"Neyi imzalamam gerekiyor?" diye sordum ve masadaki kimse sorumu anlamadı. "Ediz her şeyini bana bırakacakmış ya, onu soruyorum. Neyi imzalamam gerekiyor?"

Ertan Bey endişeyle, biraz da korkuyla Ediz'e baktı.

"Hiçbir şeyi," dedi Ediz. "Bir yere gitmiyorum, buradayım."

Sessizce, "Öyle mi?" diye sordum. Öyle bir çöküş yaşıyordum ki artık her şeyi kabullenmiştim. Sanki tutunduğum yeri bırakmıştım ve düşüşün tamamlanmasını, çakılmayı bekliyordum.

"Öyle," dedi Ediz.

Pencerelerden kararmaya başlayan gökyüzüne baktım. Bakışlarım dalgınlaştı.

Ediz'in Ertan Bey'e baktığını, Ertan Bey'in başını hafifçe sallayarak onu onayladığını göz ucuyla gördüm. Ediz bir elini belime koyduğunda kalkma vakti gelmişti. Tek kelime etmeden oturduğum sandalyeden kalktım ve Ediz'e baktım.

Yeniden merdivene yöneldiğimizde, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Biraz dinlenelim," dedi. İtiraz etmedim. Sessizliğe ve Ediz'le yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Basamaklardan çıkıp misafir odasına girdiğimizde Ediz ışığı açmadı. Odanın içinde ilerlediğinde kapının önünde durup yatağa baktım. Bu yatağı neden bu kadar izlediğimi bilmiyordum.

Ediz kazağını çıkarıp bir kenara koyduğunda ben de üzerimdeki kıyafetleri çıkardım ve iç çamaşırlarımla yatağa uzandım. Gözlerimi kapatarak zihnimdeki bütün düşünceleri susturdum, Ediz'in odada hareket ederken çıkardığı sesleri dinledim.

Yatağın yüzeyi soğuktu, tenime dokunuşunu hissettim. Ediz yanıma uzandığında yatak hafifçe çöktü. Gözlerimi açıp ona baktım.

"Gel buraya," dedi ve beni sırtım gövdesine yaslanacak şekilde kollarının arasına çekti. Dudaklarını omzuma bastırdığında sakalları tenime battı. Bu anı ezberleyerek gözlerimi kapattım. Sessizliğin içinde uzanırken dışarıda yağmur yağmaya başladı ve cama çarpan damlaların huzurlu sesini dinledim.

Her şeyi bir kenara atarak sadece Ediz'in varlığına, nefesine ve beni saran kollarına odaklandım. Ediz de buna ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi tek kelime etmeden bana sadece sarıldı.

Gözlerimi kapatıp geçmişin içinde gezindim ve Ediz'in bana sarıldığı her anı düşündüm. Aynı yatakta uyumaya başladığımızda Ediz'in varlığı bana tanıdık gelmişti. Ruhum ruhunu hep tanıyor gibiydi.

Herkese karşı olan duvarlarım aslında Ediz'in karşısına hiç çıkmamıştı. Ediz hayatıma girmişti ve ben ona sanki uzun zamandır beklediğim birini karşılıyormuş gibi kapılarımı açmıştım.

Sanki uzun zamandır bir arayıştaydım ve sonunda aradığımı bulmuştum.

Öyle ki bu his yaşanan her şeyden daha güçlüydü. Başından beri bu gerçeğin farkındaydım ve sabırla Ediz'in de benim gördüğüm gerçeği görmesini beklemiştim. Görmüştü.

Bir insanın bu denli yabancı ama bir yandan da bu denli tanıdık olması bir mucize gibiydi.

İçim kırgınlıklarla doluydu ama artık Ediz bana sarıldığında o kırgınlıklar ikimize de saplanıyordu. Bir sürü pişmanlık, bir sürü keşke vardı. Yaşananlar kadar yaşanamayanlar da canımızı yakmıştı.

Artık sondaydık. Başlangıçtan çok uzaktaydık.

Ne olacaktı, ne yaşanacaktı bilmiyordum ama daha da yaralayacağını biliyordum. Belki de sona gitmek için değil, bir yere ulaşabilmek için yürümemiz gereken bir yol vardı ve biz o yolu yürümüştük. Artık o yol bitiyordu ve sona mı gidiyorduk, yoksa bir yere mi ulaşıyorduk, öğrenecektik.

Ediz Çağıran hayatıma girdiğinde kaybolduğum bir yerde oturuyordum. Sonra daha da kayboldum ama belki de yolu bilmediğim için kaybolduğumu düşünüyordum. Belki de attığım her adım beni ulaşmam gereken yere ulaştıracaktı.

"Ediz," dedim sessizce.

"Efendim güzelim?"

Düşünceli bir sesle, "Bu yaşananları bitirelim artık," dedim. O kadar yorulmuştum ki varacağımız yerden bile korkamaz hale gelmiştim. Sadece bu yolun bitmesini istiyordum.

"Her şeyi ben başlattım," dedi. "Her şeyi bitiren de ben olacağım."

Yatakta biraz daha ona doğru kayarak sırtımı gövdesine iyice yasladım ve gözlerimi kapattım. Ediz dudaklarını kulağımın altına bastırıp tenimin kokusunu içine çekerek beni öptü.

Yorgun bir sesle, "Belki bir mucize olur," dedim.

Bir mucizeye her şeyden çok ihtiyacımız vardı. Ediz yanıt vermedi.

Aklıma Hatay'da kamp yaptığımız zaman geldi. Karanlık gökyüzünde süzülen dilek balonları geceyi aydınlatmıştı.

"Ne dilemiştin?" diye sordum. "Hatay'da kamp yaptığımız alanda. O zamanlar bana dilek dilemediğini söylemiştin ama seni yalan söylediğini anlayacak kadar tanımıyordum. Şimdi geriye dönüp baktığımda bir dilek dilediğini biliyorum."

Ediz itiraz etmedi. "Bir şans diledim."

"Bir şans mı?" diye sordum. "Ne için?"

"Dilek dilemenin akıllıca yanlarından biri bu," dedi. "Bir şans diledim ama neye şans dilediğimi söylemedim. İstediğim an ne için şans dilediğime karar verebilirim."

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Karar verdin mi peki?"

"Verdim."

Ona ne olduğunu sormak yerine kendisinin söylemesini sabırla bekledim. "Başa dönme şansı," dedi.

Bu gerçekleşmeyecek bir dilekti ama bunun zaten farkında olduğunu biliyordum.

Sessizce, "Bu bir mucize olurdu," dedim.

"Evet, öyle olurdu," dedi.

Gözlerimi kapattım. Kapalı gözlerimin ardında bir düş vardı. Ediz sırtını yatağa yaslamıştı ve kollarının arasındaydım. Sırtımı onun

gövdesine yaslamış, gece lambasının loş ışığında kitabımı okuyordum ve Ediz'in yüzü saçlarımın arasındaydı.

Ediz'in içindeki kinin ve öfkenin kalbinde hep yaşayacağını biliyordum. Bir mucize yaşansaydı ve başa dönseydi o öfkeyi de kini de bir bıçağa dönüştürüp bana çekmezdi, aksine bir duvar gibi etrafımı sarıp bana dokunabilecek bütün kötülüklere siper ederdi.

Bunu şimdi de yapacağını biliyordum ama o bıçağın açtığı yaralar kanıyordu. Ediz beni her iyileştirmeye çalıştığında o yaraların sahibi olduğunu hatırlayacaktım ve bu bende yeni bir yara açacaktı. Bunu içten içe bildiğini biliyordum.

Kadere bir kördüğüm atılmıştı.

Yine o sonbahar akşamını düşündüm. Ediz karşımdaydı, gözlerimin içine bakıp tanışmak için elini bana uzatmıştı. Elim büyük elinin arasında kaybolurken, "Ediz," demişti.

Kendini tanıtırkenki sesi ömrümün geri kalanında yankılanmak üzere o akşamdan yükselmişti.

Sesim zihnimin içinde onun sesine karıştı ve kendimi tanıtmak için, "Doğa," dedim.

Ediz ve Doğa.

Bütün sonlar başlangıçtan çok uzaktaydı ama bizim sonumuz başlangıcımızdaydı.

Elimi sıkıca tuttuğunda yaşanacakları bilseydik ne yapardık diye düşündüm. İnanır mıydık?

Anılarımda Ediz omzunun üzerinden arkasına baktı. Uygar ve Gece de başlarını çevirdi, karşılaştığımız sokağın sonundaki karanlığa baktılar. Umay koştuğu caddede durdu ve içine karışıp kaçtığım kalabalığa baktı. Atalay gözlerini Levent Çağıran'ın cansız gözlerinden ayırıp bahçenin içindeki karanlığa baktı. Babam odasındaydı, masasında oturuyordu ve başını çevirip pencerenin dışındaki hiçliğe baktı.

Yaşananlardan geriye kalan buydu.

Ediz kollarını bana sarmış uzanırken bir elimi karnıma götürdüm. Orada Ediz'in çocuğu olduğu düşüncesini zihnime oturtamamıştım, hâlâ gerçek dışı geliyordu.

"Başka koşullarda tanışsaydık bu çocuğu ister miydin?" diye sordum Ediz'e.

Sessizce bana sarılmaya devam etti, zihninin içi düşüncelerle doluydu.

"Hayır," dedi.

Düşünceli bir sesle, "Doğum, ölüm demek değildir," dedim.

"Biliyorum," dedi. "Bunun yaşanmaması için gereken her şeyi yaparım, bütün önlemleri alırım. Beni korkutan bu değil."

"Nedir?" diye sordum.

"Bir insan gözlerinin içine anlaşılmak için bakıyorsa ve sen onu suçlasan bile anlamıyorsan, hayat bir gün sana o insanın yaşadıklarını yaşatarak seni onu anlamaya zorluyor," dedi. "Babam bana her zaman onu bir gün anlayacağımı söylerdi."

Ediz anılarımın içinde konuştu: "Babam derin konuşmalar yapmayı severdi. Şu an gökyüzü kapalı, yıldızlar görünmüyor ama bir gece bana yıldızları göstermişti. Çok uzakta oldukları için yaydıkları ışık bize onlar öldükten sonra ulaşıyormuş ve biz gökyüzünde geçmişi görüyormuşuz. Bir gün beni anlayacaksın ama ben çoktan ölmüş olacağım, demişti. Haklı çıktı. En azından öleceği konusunda."

"Babana dönüşmekten çok korkuyorsun."

"Artık aynaya baktığımda onun gözlerini görüyorum," dedi.

Düşüncelerin içinde boğulduğum bir sessizlik oldu. Ardından, "Neden alkol almama izin vermedin?" diye sordum.

Ediz, "Gerek yoktu," diye kestirip attı ama bunu koruma içgüdüsüyle yaptığını biliyordum. Artık onu tanıyordum.

Belki de bir yanı içten içe o çocuğu istiyordu ve daha çok bu istekle savaşarak, "Henüz aldırılamayacak kadar küçüktür," dedi. "Birkaç hafta içinde bu durum çözülür."

Sessiz kaldım. Küçük olduğunu söylemesi bana dokunduğu kadar Ediz'e de dokunmuş muydu?

Hava iyice karardığında oda tamamen karanlığa gömüldü. Koridorun ışığı kapının altındaki boşluktan ince bir çizgi halinde görünüyordu ve gözlerimi o ışığa dikmiştim.

Gözlerim tekrar dolarken yaşananların üzerime çöken ağırlığından dolayı mı bu kadar duygusaldım, yoksa hormonlar mı bunu yapıyordu bilmiyordum ama gözyaşlarım yavaşça yastığa döküldü.

Ediz alkol almama izin vermeyecekti çünkü onu korumak istiyordu. Doğmasına izin vermeyecekti çünkü olması gerekenin bu olduğuna inanıyordu.

Bu bana karşı yaklaşımıyla aynıydı. Ediz belki de hayatı boyunca yapması gerektiğine inandıkları ile kalbi arasında sıkışıp kalmıştı.

Telefonu çaldığında artık vaktin geldiğini biliyordum. Saatin içinde yavaşça dönen sadece akrep ve yelkovan değildi, intikamın çarkı da o saatin içindeydi. Ediz kollarını benden çekip yatakta doğrulduğunda gözlerimi kapattım.

Gözlerimi tekrar açtığımda içimdeki çaresizlik ve acı kalbime geri çekilmiş, orada sessiz bir öfkeye dönüşmüştü. Kimliğine bürünen bakışlarım soğuk ve mesafeli olmalıydı.

Herkesin son bir güçle ayağa kalkacağını biliyordum ama ben belki de ilk defa uzandığım yerden ayağa kalkacaktım. O kadar çok kayıp vermiştim ki artık bu oyundaki herkes gibi benim de elimde kaybedeceğim hiçbir şey kalmamıştı.

Ediz'in öfkeli bir alaycılıkla güldüğünü duydum. "Hiç şaşırtmıyor orospu çocuğu."

Uzandığım yerden başımı ona çevirdim. Yatağın kenarına oturmuştu ve sırtı bana dönüktü. Çıplak sırtından gerildiğini anladım.

"Sana söylediğimde bütün kanıtları polise gönder," dedi Ediz ve ayağa kalkıp pencereye gitti. Perdenin ardından sokağa baktı. Elini saçlarının arasından geçirdi, düşünüyordu. Muhtemelen bir plan yapmak için babamın ne yapacağını öğrenmeyi beklemişti.

Sokağı izlemeye devam ederek, "Geliyorum," dedi.

Gitme vaktinin geldiğini anlayarak uzandığım yerden kalktım. Ediz omzunun üstünden bana baktı. Karanlıkta, yatağın kenarında oturuyordum.

"Doğa olmayacak," dedi.

Kaşlarımı çatarak, "Ben de geliyorum," dedim ama bunu anında reddederek, "Hayır," dedi.

Oturduğum yerden kalktım. "Ben de geliyorum."

"Hakan, seni arayacağım," dedi ve telefonu kapatıp pencerenin önünden ayrılmadan tamamen bana döndü.

Bir parmağını bana uzatarak, "Sen burada bekleyeceksin," dedi.

"Hayır," dedim. Belki de hiç olmadığım kadar nettim.

"Doğa," dedi sertçe.

"Sen ne yaşadıysan ben de onu yaşadım," dedim. "Hâlâ yaşamaya devam ediyorum. Öylece bir köşede durmayacağım."

O sırada Ediz'in telefonu tekrar çaldı ve intikamın çarkı saatin içinde daha hızlı dönmeye başladı. Ediz bir küfür savurarak telefonu açtı ve "Efendim Gece?" dedi.

Gece de orada olacaktı. Önceden bir yangının ortasındaydım ama bu gece her yerin patlayarak yıkılacağını görebiliyordum. Belki de bu oyuna dâhil olan herkes son kez aynı yerde duracak ve birbirinin gözlerinin içine bakacaktı.

"Tamam," dedi Ediz. "Sana adresi gönderiyorum."

Ediz telefonu kapatıp bana baktığında bakışları gireceğimiz tartışmanın izlerini taşıyordu.

"Osman Güngör her yere polis yerleştirmiş," dedi. "Gelmiyorsun."

"Polislerin olduğu bir yere plansız gitmeyeceğini bilecek kadar tanıyorum seni Ediz," dedim. "Bunu bahane olarak kullanma."

"Seni riske atmayacağım."

"Bana söylediklerini hatırlıyor musun?" diye sordum. "'Sonunu görmeye ihtiyacım var, boğuluyorum, görmüyor musun?' demiştin. Ben de boğuluyorum Ediz, sen beni görmüyor musun?"

Bu, Ediz'i etkilemedi. Başını iki yana salladı.

"Herkes orada olacak," dedim.

"Bu bir okul etkinliği değil Doğa!" diye çıkıştı. "Herkes orada diye gelmen mi gerekiyor?"

"Yaşadıklarımın farkında mısın?" diye sordum.

"Farkındayım!" dedi. "Daha fazlasını yaşaman için de bir sebep göremiyorum."

Odanın köşesinden kazağını alıp giydi ve konuyu kapatmak için kapıya yöneldi. Ben de kıyafetlerimi hızla üzerime geçirdim ve kazağımın içinde kalan saçlarımı çıkararak koridorda peşinden gittim.

Merdivenden inmeye başladığımızda, "Bana bunu yapamazsın," dedim. "Bu korumak değil."

Merdivenin ortasında durup bana baktı. Bakışları sertti. "Doğa."

"Bu korumak değil," dedim tekrar.

Ediz basamaklardan inmeye devam ederken, "Ne olduğu umurumda değil," dedi. "Gelmiyorsun."

Bize şaşkınlıkla bakan Ertan Bey, "Ne oluyor?" diye sordu. Nazlı da oturduğu yerden endişeyle kalkmıştı.

Ediz'in peşinden gitmeye devam ettim, ikimiz de yanıt vermedik. Aşağı indiğimizde Ediz, "Doğa'nın evden çıkmasına izin vermeyin," dedi ve hiçbir açıklama yapmadı.

"Ediz!" dedim.

Nazlı arkamda durarak, "Ediz," dedi. "Bence bu yaptığın doğru değil."

Nazlı'nın bunu yapma sebebi bencilliğiydi ama işime yaradığı sürece ne amaçla yaptığı umurumda değildi. Ediz'in yalnız olmasını istemiyordu.

"Umurumda değil," dedi Ediz.

"Ediz," diyerek araya girdi Ertan Bey. "Buna en çok hakkı olan kişi Doğa."

Ediz bakışlarını ona çevirdiğinde anlayışlı gözlerle karşılaştı. Ertan Bey onu anlıyordu ama beni de anlıyordu. Sessizce bakıştılar ve Ertan Bey gözleriyle Ediz'le konuştu.

Ediz bana baktığında bu fırsatı değerlendirip, "Benim de orada olmaya hakkım var," dedim.

Ediz bunu ne kadar görüyordu bilmiyordum ama Ertan Bey de aslında beni değil, onu düşünüyordu. Ben orada olduğum takdirde Ediz çok daha dikkatli olacaktı.

Ediz'e doğru yürüyerek daha sakin bir sesle, "Ediz," dedim. "Bana zarar gelmeyecek."

Artık bakışları eskisi kadar kararlı değildi. Sonunda gözlerini kapatıp başka yöne baktığında pes ettiğini anladım. Aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama beni anladığını biliyordum.

"Söz vereceksin," dedi. "Eğer ortalık karışırsa ve emin ol karışacak, arkana bile bakmayacaksın."

Bu tutabileceğim bir söz değildi. Sessizce gözlerine baktım.

Sözlerinden önce bakışlarından kararını değiştirdiğini anladım ve "Gelmiyorsun," dedi.

"Söz," dedim hızlıca. "Söz veriyorum."

Bu bir yalandı. Dikkatle gözlerimin içine baktığında bunu sorguladığını, tarttığını görebiliyordum. Gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

"Eğer bunu yapmazsan dikkatimi dağıtırsın," dedi. "Beni asıl güçsüz düşüren ve bana zarar veren bu olur."

Sanki verdiğim sözün yalan olduğunu biliyordu ve basabileceği en hassas noktaya parmak basmıştı. Bunun yaşanmasını istemeyeceğimi biliyordu ve bunu bana karşı kullanıyordu.

Bu sefer daha sakin bir sesle, "Söz veriyorum," dedim. Bu sefer verdiğim söz gerçekti ve Ediz bunu gördü.

Ediz elini belime koyup beni yönlendirmeden önce Ertan Bey'le bakışmaları gözümden kaçmadı. Ertan Bey başını hafifçe salladı ve Ediz beni merdivene yönlendirdi. Nazlı'nın endişeli bakışları attığımız her adımı takip etti.

Sanki o akşam evimin önünde Ediz'le birbirimizin gözlerinin içine bakarak kendimizi tanıtırken bir kalp çarpmaya başlamıştı ve o kalp şimdi o kadar hızlı atıyordu ki sona doğru gittiğini biliyor gibiydi. Merdivenden inip garaja geçtik ve sessizlik içinde arabaya bindik.

Ediz arabayı çalıştırırken, "Verdiğin sözü unutma Doğa," dedi.

Yanıt vermedim.

Garajdan çıkıp karanlığın çöktüğü sokakta ilerlemeye başladık. Ediz ve Ertan Bey'in bakışması zihnime kazınmıştı ve kendine bir anlam bulmaya çalışıyordu. Arkama yaslanarak koltuğa gömüldüm.

"Polisleri nasıl halledeceksin?" diye sordum Ediz'e bakarak. Yol kenarındaki lambalardan dökülen ışık ara ara yüzünü aydınlatıyordu.

Sokağın sonundan dönerken, "Babanı kendi kurduğu tuzağa düşüreceğim," dedi.

"Nasıl?"

"Baban benim tuzağa düşmemi beklerken ben onun yaptıklarını kanıtlayacağım ve polisler onun peşine düşecek," dedi. "Her şey kanıtlandığında babanın etrafında polisler olacak."

Hafifçe kaşlarımı çatarak düşündüm. "Aklından sadece bunu yapmak mı geçiyor?"

Eğer böyleyse bu iş kolay ve zararsız olacaktı. Ama Ediz yanıt vermeyince işin bu kadarla bitmeyeceğini anladım.

"Aklından ne geçiyor?" diye sordum.

"Osman Güngör polisler onu yakalamak için harekete geçtiğinde olduğu yerde öylece durup yakalanmayı beklemeyecek," dedi Ediz. "Kaçmak için fırsatı ve zamanı olacak. O sırada onu izliyor olacağım."

Ben onun söylediklerini düşünürken derin bir sessizlik oldu. "Sonra?" diye sordum.

"O kaçarken hemen arkasında olacağım." Bir avcı gibi.

Ediz bu yüzden yalnız gidiyordu, babamla yalnız kalacaklarını biliyordu. Ona sonrasını sormaya korktum. Sonrası belirsizlikti.

Arabayı iki yanı boş arazilerle dolu karanlık bir patikaya sürdü ve sessizlik içinde ilerledik. Zaman saatlerden dökülüp etrafımızda birikiyordu ve içinde boğulmamızdan korktum.

"Burası mı?" diye sordum.

Ediz arabayı yavaşlatırken, "Hayır," dedi. "Hakan bizi burada bekliyor."

Arabanın farları yol kenarına çekilmiş bir arabayı aydınlattı. Ediz arabayı yolun kenarındaki arabanın arkasına park edip el frenini çekti ve hiç zaman kaybetmeden arabadan indi. Ben de onu takip ederek arabadan çıktığımda soğuk rüzgâr saçlarımı savurdu.

Hakan da arabadan çıkıp bagaja yöneldi ve içinden bir çanta çıkardı.

Hakan çantayı Ediz'e uzattığında Ediz, "Her şey hazır mı?" diye sordu.

"Hazır Ediz Bey," dedi Hakan ve bana bakarak başıyla selam verdi. Ona gülümsedim, belki de gülümsediğimi sandım. Dudaklarım hareketsiz gibiydi.

"Güzel," dedi Ediz ve çantayı kaputun üstüne koyup fermuarını açtı. İçinden çıkardığı eldivenleri bana uzatarak, "Bunları giy," dedi.

Siyah, deri eldivenleri alıp ellerime geçirdim. Ediz kendi eldivenlerini ellerine geçirirken onu izledim. Rüzgâr dağınık saçlarının arasından akıyordu ve yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Eldivenlerini giydikten sonra çantadan bir silah çıkarıp onu bana uzattı. Önce silaha, sonra Ediz'e baktım.

"Kendini korumanı gerektiren bir durum olursa bunu kullanmaktan çekinme," dedi.

Uzanıp silahı elinden aldım, bu gece yaşanacakların ağırlığı silahın üzerinde toplanmış gibiydi. Silaha ciddi gözlerle baktım. Ediz de kendi silahını aldı ve beline sıkıştırdı. Sonra çantanın içinden bir telefon çıkardı ve onu da bana uzattı.

Telefonu alıp siyah montumun cebine koydum ama silah hâlâ elimdeydi.

"Telefonda Hakan'ın numarası var," dedi boşalan çantayı tekrar Hakan'a uzatarak. "Acil bir durumda direkt onu arıyorsun."

Hakan'a baktım.

Hakan, Ediz'e bakıyor olsa da Ediz, "Hakan," dedi. "Eğer işler ters giderse bir doktor bulmanı istiyorum."

"Ne doktoru?" dedi Hakan ama ben biliyordum. İşlerin ters gitmesi durumunda Ediz'in olmayacağını da biliyordum. Bu ihtimal içime oturmuş gibi midemin bulandığını hissettim.

Ediz gözünü bile kırpmadan Hakan'ın gözlerinin içine bakarak, "Doğa hamile," dedi. İşin ciddiyetini anlaması için gözlerinin içine bakıyor gibiydi.

Hakan duygularını gizleyemeyerek bana baktığında midemin daha da bulandığını hissettim. Bakışlarında dehşetle karışık bir şaşkınlık vardı. Duygularını kontrol edemediğinin farkına varınca bakışlarını benden kaçırdı.

"Bulurum Ediz Bey," dedi ama afallamıştı.

Ediz hep işlerin onun için ters gideceği ihtimali üzerinde duruyordu ama bunun benim başıma gelebileceğini düşünmüyordu. Belki de düşünmek istemiyordu. Oysa bu gece her şey olabilirdi.

Hakan çekinerek, "Doğum için mi?" diye sordu. "Ona göre bir ayarlama yapacağım."

"Hayır," dedim.

Hakan bana baktı, ardından gözlerini kaçırdı. Hızlıca başını sallayarak beni anladığını belli etti.

"Hamileyim Hakan," dedim. "Mutasyon geçirmedim. Neden bana bakamıyorsun?"

"Ben..." dedi Hakan. Tedirgin olmuştu. "Özür dilerim. Sadece bunu beklemiyordum."

Ona gülümsedim ama gülümsemem gözlerime ulaşmadı. Hamile olduğum gerçeği başlangıçta beni sarssa da artık bunu benimsemeye başlamıştım.

Ediz konuyu değiştirerek, "Tetikte ol Hakan," dedi. "Bir şekilde işler karışırsa Doğa'yı alıp götüreceksin."

Hakan başını salladı.

Ediz arabaya yönelerek, "Haydi Doğa," dedi. Şoför tarafının kapısını açıp arabaya bindiğinde ben de peşinden yerime geçtim ve derin bir nefes alarak arkama yaslandım.

Biz Hakan'ın yanından geçtiğimiz sırada Hakan da kendi arabasına biniyordu. Ediz arabayı onun yanında durdurarak benim tarafımdaki pencereyi indirdi ve Hakan bir eli arabanın kapısının üzerinde, dönüp Ediz'e baktı.

"Doğa'nın hamile olduğunu dedeme söyleme," dedi Ediz. Hakan gözlerini ondan kaçırdı. "Başından beri dedemin yaşadığını bildiğinin de farkındayım, bu konuyu seninle sonra konuşacağız."

Hakan, "Ediz Bey..." diyerek kendini açıklamaya başlamıştı ki Ediz onu dinlemedi ve arabayı hareket ettirdi. Yanımdaki cam kapanırken rüzgâr yüzümü okşadı.

"Üzerine gitme," dedim. "Hakan iyi bir adam."

"Biliyorum," dedi.

Aralarındaki ilişkiye karışmamaya karar vererek sustum. Araba karanlık yolda ilerlerken tekerleklerin altında ezilen taşların sesi duyuluyordu. Kucağımda duran silahın ağırlığını unutmaya çalışarak farların aydınlattığı yolu izledim.

Ediz telefonunu arabaya bağlayıp Gece'yi aradı. Telefon ilk çalışında açıldı.

"Biz yola çıktık," dedi Ediz.

Karşı tarafta bir hareketlenme oldu ve Gece, "Adresi at," dedi. "Geliyorum."

Ediz, Gece'ye adresi kasten geç atıyor olmalıydı. Gece'ye mesajla adresi attı.

Gece tekrar, "Geliyorum," dedi ve telefonu kapattı. Sesinin daha iyi geldiğini söyleyemezdim ama daha sakin geliyordu. Yastan uzaklaşmasa da onu ertelemiş gibiydi. Babamın bir bedel ödediğini görmek istediğini biliyordum ve içten içe ona hak vermek canımı yakıyordu.

Düz yola çıkınca hızlandık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Bir inşaatta buluşacaklar."

"Gökhan orada olacak mı?" diye sorduğumdaysa "Bilmiyorum," dedi. "Sanmıyorum. Her yerde polisler var."

Arabanın hızı daha da arttı.

"Ya işler planladığın gibi gitmezse?" dedim. "Ya babam bu işin içinden sıyrılmanın bir yolunu bulursa?"

"Köşeye sıkıştı Doğa," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Bu saatten sonra sadece izini kaybettirerek kurtulabilir, onu da yapamaz."

"Ya yaparsa?" Her ihtimalin üzerinde duruyordum.

"Cehenneme gitse izini bulurum," dedi kararlılıkla. Gözlerindeki hırs bu gece yaşanacakların bir yansıması gibiydi ama bu gece ne yaşanacağını hâlâ kestiremiyordum. Sadece artık engellenemez olduğunu biliyordum.

Bu geceden sonra hepimizin hayatı bir kez daha geri dönüşü olmayacak şekilde değişecekti.

Başımı arkaya yaslayarak gözlerimi kapattım ve yaşanacakları düşünmemeye çalıştım ama bu mümkün olmuyordu. Zihnimdeki düşüncelerin ağırlığı mideme daha da baskı yaptı ve yüzümü buruşturdum.

"Sen iyi misin?" diye sordu Ediz. Verdiğim tepki gözünden kaçmamıştı.

Gözlerimi açmadan, "Midem bulanıyor," dedim ama Ediz yanıt vermedi.

Kucağımda, karnımın hemen önünde bir silah tutuyordum. Hiçbir zaman kendimi hamile hayal edeceğimi sanmıyordum ama bir gün edecek olsaydım kesinlikle bu şekilde olmazdı.

Ediz'in bahsettiği inşaata varana kadar gözlerimi kapalı tutarak midemin bulantısını bastırmaya çalıştım. Hamile olduğum gerçeğinden artık kaçmıyordum ama bunu düşünmemeye çalıştım. Bu gece yaşanacaklar bile bu çocuğun doğmaması için bir nedendi.

Araba durduğunda gözlerimi açıp önce etrafımızı saran karanlığa, ardından Ediz'e baktım.

Ediz, "Arabada bekle," diyerek kapısını açtığında kaşlarımı çattım. Ben de arabadan çıktım ama Ediz uyaran bir sesle, "Doğa," dedi.

"Üzerime gelme," dedim. "Midem bulanıyor."

Ediz güldü ama gözlerinde sitem vardı. "Sen hamileliğini bana karşı mı kullanıyorsun?"

Normalde ilgi çekmek için yapılan bu numarayı ben onunla bir felaketin arkasından gitmek için kullanıyordum. İçinde bulunduğu-

muz şartlarda başka türlüsü mümkün değildi. Ediz başını iki yana sallayarak yürümeye başladı, ben de peşinden gittim.

Etrafta villalar vardı ama sayıları azdı. Yeni yeni yerleşim yerine dönüştürülen bir yerdeydik ve Ediz'in durup saklandığı duvarın ardında bir inşaat vardı.

Ediz silahını çıkardı. O sırada Ediz'in arabayı park ettiği yere başka bir araba geldi ve Hakan'ın peşimizden geldiğini o zaman anladım. Hakan arabadan çıkıp temkinli bakışlarla etrafını taradı ve hızlı adımlarla yanımıza geldi.

Ediz sessizce, "Kanıtları ulaştırabildiğin her yere ulaştır," dedi.

Hakan cebinden telefonunu çıkarıp bizden birkaç adım uzaklaştı ve bize arkasını dönerek telefonda bir şeyler yapmaya başladı. O sırada Ediz'in kolunun arkasından inşaatın önündeki sokağa baktım.

Babam dağ evine girmeye çalışan adamla birlikte sokağın ortasındaydı. Gölgeleri yere düşmüştü ve yan yana duruyorlardı. Adamın elindeki çanta Kemal Çağıran'ın bana verdiği çantaydı ve içinde babamın aleyhine kanıtlar yerine boş sayfalar olduğunu tahmin edebiliyordum. Her yerde polisler vardı ama hiçbirini göremiyordum.

Ediz'e sessizce, "Polisler nerede?" diye sordum.

"Saklanıyorlar," dedi. "Beni gördükleri an ortaya çıkacak kadar da yakınımızdalar." Sokak o kadar sessiz ve ıssızdı ki buradan geçen biri yaşanacakları asla tahmin edemezdi.

O sırada Hakan yanımıza gelip, "Hallettim Ediz Bey," dedi.

Ediz telefonunu cebinden çıkarıp saate baktı. "Son on dakika."

On dakika. Sonun başlangıcına sadece on dakika kalmıştı.

Gözlerim Ediz'in telefonunun ekranına kayınca Gece'yi aradığını gördüm. Ediz duvardan uzaklaştı ve beni Hakan'la yalnız bıraktı.

Duvarın kenarından babamı izlerken, "Bu gece ne olacak Hakan?" diye sordum.

Hakan, "Ben de sizin gibi bilmiyorum," dedi ama sesi gergindi.

Gözlerimi babamın yüzünden ayırmıyordum. Onu sıradan hayatımın içinde son kez gördüğümde evimizin salonunda oturmuş, televizyon izliyordu. Bu anıyı hatırlamak canımı yaktı çünkü her gün gördüğüm bu halini bir daha göremeyeceğimi biliyordum.

"Artık bitiyor Doğa Hanım," dedi Hakan.

Bakışlarımı babamdan ayırmadan, "Bana Doğa dersen daha rahat hissedeceğim," dedim.

"Artık bitiyor Doğa," dedi. Bu sefer ismimi daha güçlü söylemişti ve başımı çevirip ona baktım. Gözlerimin içine bakan gözleri bana güç vermek ister gibiydi.

İçimdeki sessizlikle onu onaylayarak, "Bitiyor," dedim.

Herkes yorgundu. Hakan'ın gözlerinde bile yorgunluğun izlerini görebiliyordum.

"Sana bir şey soracağım," dedim ve gelecek sorunun onu endişelendirdiğini hissettim. "Kemal Çağıran nasıl hayatta kaldı?"

"Onu ben kurtardım," dedi.

"Sence Kemal Bey nasıl bir adam?" diye sordum. Dağ evinin önündeki bakışlarını ve konuşmamızı unutamıyordum.

Hakan sessizce gülerek, "Zor," dedi ama sonra bunu söylediğine pişman oldu.

"Aramızda kalacak, merak etme," dedim. Bana güvendiğini görebiliyordum.

"Geçmişi bilmiyorum," dedi. "Aslında biliyorum ama yaşanan hiçbir olaya şahit olmadım. Levent Bey'i de tanıyordum. Kemal Bey, Levent Bey ve Ediz Bey aslında birbirlerine çok benziyorlar. Belki de bu yüzden bu kadar büyük bir çatışma halindeydiler."

Bu aslında benim için yeterli bir yanıttı. Yine de, "Sence Kemal Bey, Ediz'in iyiliğini istiyor mu?" diye sordum.

"Bunu sana daha önce de söylemiştim," dedi. "Kemal Bey aslında Ediz Bey'i kurtarmak istiyor ama bunu yapma yönteminden Ediz Bey'in hoşlanacağını sanmıyorum."

Kaşlarımı çatarak, "Bana söylemiş miydin?" diye sordum. "Hatırlamıyorum."

"Evet, Kemal Bey'in vurulduğu gün söylemiştim," dedi. "Kemal Bey, Ediz Bey'i ruh ve sinir hastalıkları hastanesine yatırmak istiyor."

"Kendisi için de bunu düşünüyor mu?" diye sordum soğuk bir sesle ve Hakan özür diler gibi gülümsedi.

Hakan düşünceli gözlerle, "Kemal Bey, Ediz Bey'i seviyor," dedi. "Bunu kendi tarzıyla yapıyor ama onu düşündüğünü biliyorum. Aslında Kemal Bey ailesini çok düşünüyor."

"O yüzden mi dağılmasına izin verdi?" diye sordum. Sorularımın agresif olduğunu biliyordum ama Hakan öfkemin ona yönelik olmadığını biliyordu.

Derin bir nefes alarak, "Bildiğim kadarıyla Nazlı Çağıran'ın ölümü onu çok etkiledi," dedi. "Levent Bey'e karşı suçluluk hissediyordu. Levent Bey mesleğinde bu kadar yükseldiyse bunu tek başına yapmadı, haberi bile yoktu ama arkasında Kemal Bey vardı. Bu aileyle çalışmaya başladığım günden beri Levent Bey'in ters giden işlerini ben toparlıyordum."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunu Ediz biliyor mu?"

"Kimse bilmiyor," dedi. "Çok dağılmış görünüyorlar ama aslında birbirlerine çok bağlılar. Ediz Bey'in gözü kararınca nasıl bir insan olduğuna yakından şahit oldun Doğa. Sence böyle bir adam dedesini yaşatır mıydı?"

Kaşlarım çatıldı. Yaşatmazdı. Bunun için de eline çok fırsat geçmişti ama Ediz, Kemal Çağıran'ı tehdit etmekle yetinmişti.

"Anlaşılması zor üç adam," dedi Hakan. "Başlangıçta iyi para verdikleri için onlarla çalışmaya başlamıştım ama bu olaylara dâhil olmamın sebebi para değil. Zamanla onları anladım, sonra sevmeye başladım."

Bir süre gözlerinin içine baktıktan sonra, "Bu gece Ediz'in başına bir şey gelmesine izin verme, olur mu?" dedim.

"Üzgünüm ama ben senin zarar görmeni engelleyeceğim," dedi. Gözlerinde bunun değişmeyeceğini gösteren sarsılmaz bir ifade vardı. "Ediz Bey bunu istedi."

"Her istediğini yapacak mısın?" diye sordum hoşnutsuz bir sesle.

"Evet," dedi. "Bu yola çıktım çünkü benden ona yardımcı olmamı istedi, onu kurtarmamı değil."

Ben gözlerinin içine bakmaya devam edince, "Üzgünüm Doğa," dedi.

Bakışlarımı ondan çekip duvarın kenarından tekrar babama baktım. Ediz onun kaçacağını düşünüyordu ama ben yakalanmasını istiyordum. Kaçarsa bu karmaşa daha da büyüyecek ve hepimizi dibine çekecekti.

Yanımda montumun ucundan tutan çocukluğumla beraber babamı izledim.

Sen ve ben baba, ikimiz, birbirimizi değil, artık yaşamın da ölümün de dokunamayacağı, birbirlerinin elini sıkıca tutan bir kız çocuğu ile bir babayı terk ettik.

"Atalay'ın durumundan haberin var mı?" diye sordum gözlerimi babamdan ayırmadan.

"Henüz duruşması yapılmadı," dedi. "Yine de hapis kararı verileceği kesin görünüyor."

Atalay'ın yüzü gözümün önüne geldi ve bu, içimde bir acının doğmasına neden oldu. Sürekli aklımdan geçen soruyu susturamıyor, duymazlıktan gelemiyordum.

Değer miydi?

Mahvolmuştuk. Belki de zaten mahvolan hayatlarımızın küllerini almış, bir uçurumdan aşağı savurmuştuk. Bundan sonra toparlanamayacaktık.

"Bu arada belki bilmek istersin," deyince bakışlarımı Hakan'a çevirdim. "Kemal Bey bir kadına yüklü miktarda bir ödeme yapmıştı ve bu kadın, babanın ilişkisi olduğu kadındı."

Gökhan'ın annesi. O kadını hatırlamak içimin buz gibi olmasına neden oldu.

"Kemal Çağıran, Gökhan'ın varlığından haberdar mıydı?" diye sordum. İçimdeki soğukluk sesime yansımıştı.

Hakan başını sallayarak, "Evet," dedi. "Yaşananları bilmiyordu ama kardeşini biliyordu."

"O benim kardeşim değil." Sesim hâlâ soğuktu. Hakan yine özür diler gibi gülümsedi.

"Levent Bey ile Osman Bey'in arasındaki husumet o zamanlara dayanıyor," diye açıkladı Hakan. "Başta araları iyiydi ama anlaşmazlıklar başlayınca birbirlerinin açığını aramaya başladılar. Levent Bey'in elindeki en büyük koz Gökhan ve annesiydi. O ödeme, kadının ortaya çıkması için yapıldı ama sonrasında Levent Bey öldürüldü. Kadın ortadan kayboldu."

Hakan'ın anlattıkları zihnimin içinde yıkıcı bir yankı uyandırırken bakışlarımı tekrar babama çevirdim ve ona karşı belki de bu zamana kadar hissetmediğim kadar büyük bir öfke hissettim.

"Bunları Ediz biliyor mu?" diye sordum babamı izleyerek.

Hakan da babama bakarak, "Artık biliyor," dedi.

Ediz bana bunları anlatmamıştı ve bunun sebebinin kalbimi korumak olduğunu biliyordum.

"Bana bunları neden anlatıyorsun?" diye sordum.

"Ne yaşanacağı belli değil," dedi. "Her şeyi bilmen daha doğru."

Babamı izlemeye devam ederek, "Bunları bana anlatmanı Kemal Çağıran istedi," dedim ve Hakan'ın yüzünü görmesem de şaşırdığını hissettim. Sessizliği de söylediğim şeyin doğru olduğunun kanıtıydı. Hakan'a baktım.

"Şaşırma," dedim ifadesiz bir sesle. "Biri senden bunu istemediği sürece, sırf her şeyi bilmem daha doğru diye bunu yapmayacağını biliyorum."

Hakan gözlerini kaçırdı.

"Kemal Çağıran benden ne istiyor?" diye sordum.

O sırada Ediz geldi ve Hakan sessizliğe gömüldü ama ben gözlerimi ondan ayırmadım. Ediz bakışlarımı fark etti.

Şüpheyle, "Ne oluyor?" diye sordu. Gözlerimi Hakan'dan ayırıp Ediz'e çevirdim.

"Midem bulanıyor," dedim. "Hakan'ın böyle bir ortamda bana limonlu soda teklif etmesinin saçmalığını tartışıyorduk."

Ediz kaşlarını kaldırdı. Dudaklarımdan çıkan hiçbir yalana inanmaz sanıyordum ama inandı. Hakan tedirgin gözlerle bana baktı.

Sessiz ve karanlık sokağı uzaklardan gelen bir telefon sesi doldurdu. Çalan telefon babamın telefonuydu. Bakışlarımı ona çevirerek her anını, yüzündeki her değişimi izledim. Telefondaki kişi ona Osman Güngör'ün sonunu anlatacaktı.

Babam telefonda ona anlatılanları dinlerken boşluğa baktı. Aslında bir yıkımı izlediğini biliyordum ama ben bir yıkım olduğunu bilsem de bunu babamdan başka kimse bilmiyordu. Buna üzüleceğimi düşünürdüm fakat her şeye yenilen kalbim bile dimdik durarak bu anı izledi. Yanımda duran çocukluğum dahi sessizdi.

Osman Güngör bunu hak etmişti. Babama gelince... Babama üzülmüştüm.

Babam tedirgin gözlerle çevresine baktı. Her yerde polisler olduğunu ve kendi kazdığı çukurun dibinde olduğunu artık biliyordu.

Zaman aktı. Polislerin çıkmasını ve babamı alıp bu karmaşadan götürmelerini bekledim. Beklediğim olmadı. Ediz'in söylediği gibi

babam yanındaki adama tek kelime etmeden sokakta yürümeye başladı. Sanki ayaklarının altındaki zemin sarsılıyormuş gibi başlangıçta adımları yavaştı. Arabasına yaklaştıkça hızlandı.

Ediz gözlerini ondan ayırmadan, "Başlıyoruz," dedi.

Ediz elini belime koyarak beni duvarın kenarından çekmeden önce karanlığa saklanan bir arabanın kırmızı mavi ışıkları yanmaya başladı ve siren sesi bütün sokağı sardı.

Sanki toprak zeminde değil, ayaklarımın altında akan zamanın üzerinde yürüyordum. Polis arabasının kırmızı mavi ışıkları sokağa yayılıyor, anımı ele geçiriyordu. Bir arabanın tekerlekleri yolda kayarak tiz bir ses çıkardığında onun babamın arabası olduğunu biliyordum.

Ediz'le hızla arabaya bindiğimizde Hakan da kendi arabasına atladı ve babam arabasıyla bizim saklandığımız karanlık yerin önünden hızla geçti. Ediz manevra yaparak peşine takıldığında siren sesleri sokağı inletmeye devam ediyordu.

Gözümü bile kırpmadan önümüzdeki arabaya bakarken kalp atışlarım hızlanmıştı. İntikam çarkı bu sefer durmak üzere dönüyordu ve durduğunda saatlerin kaçı göstereceğini, kimin hayatta kalacağını bilmiyordum ama hepimizin kaybedeceğini biliyordum.

Saate baktım. Gece yarısını çoktan geçmişti.

Babamın arabası daha da hızlanırken Ediz de direksiyonu sıkıca kavrayarak gaza bastı. Babamın çoktan dikiz aynasından Ediz'i gördüğünü biliyordum, Ediz arabanın burnunu babamın arabasının tamponuna iyice yaklaştırmıştı.

Babam biraz daha hızlandığı sırada sokağın geride bıraktığımız ucunda kırmızı mavi ışıkları gördüm. Peşimizden geliyorlardı ve bir yanım bu geceyi durdurmalarını istiyordu. Bu gecenin durması uğruna o kelepçelerin bileklerimdeki soğukluğuna razıydım.

Babam sokağın sonundan sola döndü ve Ediz hiç hız kesmeden onu takip etti. Öne eğilerek torpidodan destek aldığımda yüzümdeki bütün kan çekilmiş olmalıydı.

"Kemerini bağla," dedi Ediz ama gözlerimi önümüzdeki arabadan ayırmadım. "Doğa."

Ona verdiğim sözü hatırladım. Dikkatini dağıtacak hiçbir şey yapmayacaktım. Buz gibi ellerle uzanıp kemerimi bağladım.

Babam geniş bir yola saptı ve sol şeride geçtiğinde Ediz de arkasından sol şeride geçti. Arabalar o kadar hızlı gidiyordu ki bir kaza yaşansaydı hiçbirimiz kurtulamazdık, zaten bu geceden sağ çıkan olmayacaktı.

Yanımızdan hızla bir araba geçtiğinde başımı çevirip pencereden baktım ve arabanın içindeki kişiyi gördüm: Gece.

Gece gözlerini yoldan ayırmıyor ve giderek hızlanıyordu. Babamın arabasının yanında ilerlemeye başlayarak onu sol şeride hapsetti. Gece'nin gözlerini görememiştim ama yüzünde acıyla harmanlanan nefreti görmüştüm.

Artık bize ağır ağır yaklaşan o fırtınaya yakalanmıştık ve her yer toz duman içindeydi.

Yıkılmayan tek bir yer kalmayacaktı.

Kar taneleri gökyüzünden yavaş yavaş dökülmeye başladı. Sanki Levent Çağıran'ın öldüğü gün bahçeye düşen kar tanelerinin altındaydık. Levent Çağıran o kar tanelerinin altında durup bana baktı. Sonra huzurlu ve berrak gökyüzünü hatırladım, Nazlı Çağıran hâlâ o beyaz masada oturuyordu ve artık gökyüzü berrak değildi. Yavaşça süzülen kar taneleri uzun saçlarına dokunuyordu. Atalay başını çevirip pencereden bakıyor, kar tanelerini görüyordu.

Babam direksiyonu Gece'nin arabasına doğru kırdı ama Gece anında arabasını kontrol altına aldı ve babamın saldırısından kurtuldu.

Gözlerimi kapattım. Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki duracağını düşündüm.

Gece zihnimin içinde, "Hepimiz seçimler yaptık ve bunun bedelleriyle yaşıyoruz," dedi.

Hepimizin seçimlerinin bedeliyse bu geceydi.

Babam sola dönüp bir sokağa daldı ve Gece yola devam etti. Ediz hızla babamın peşinden sokağa girdiğinde bu kovalamaca hiç bitmeyecek gibi geldi, oysa sadece dakikalar geçmişti.

Bu yollar artık bizi sona götürüyordu ve son, içinde bizi neyin beklediğini bilemeyeceğim kadar karanlıktı.

Ediz küfredince korkuyla ona baktım. "Ne yapıyorsun Gece?"

Korku dolu bakışlarımı tekrar ön cama çevirdiğimde kar tanelerinin arasından Gece'nin arabasını gördüm. Sokağın diğer ucundan

hızla babamın üzerine doğru geliyordu ve babamın arabası bizim arabamız ile Gece'nin arabası arasında kalmıştı.

Gece o kadar hızlıydı ki babama çarpacağını sandım. Bunu yapacak kadar gözü kara olduğunu biliyordum ama sokak tekerleklerin asfalt zeminde attığı çığlıklarla doldu. Babam ani bir frenle durduğunda Ediz de frene bastı, az kalsın ona çarpıyorduk.

Bir elimi tekrar torpidoya yasladım, emniyet kemeri beni savrulmaktan korudu ve araba durunca geriye doğru sertçe koltuğa çarptım. Saçlarım önüme savrulmuştu. Dehşete kapılmış bir halde babamın arabasına bakarken, Gece'nin arabası da tekerlekleri çığlıklar atarak durdu.

Babam hızla arabasından çıktığında Ediz de arabadan çıktı. Aynı anda Gece de dışarı çıkmıştı ama başım dönmeye başladığı için ben olduğum yerden kımıldayamadım. Kulaklarım uğulduyordu.

Ediz elindeki silahı babama doğrulttuğunda gözlerim kararmaya başlayarak yaşananları izliyordum.

Dudaklarımdan dökülen nefesimin sesi o kadar keskindi ki kulaklarımdaki uğuldamanın arasından bir tek nefesimi duyabiliyordum. Hâlâ torpidonun üzerinde duran elim uyuşmaya başladı ve hissizleşen parmaklarım yavaşça kaydı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Kalp atışlarım saniyelerle yarışıyordu. Gözlerimi açmadan elimle kapıyı yokladım ve açtım. Soğuk hava arabanın içine dolup yüzüme çarptı ve gözlerimi açıp emniyet kemerimi çıkardım.

Ediz'in, "Kes sesini!" diye bağırdığını duydum.

Kapıya tutunarak arabadan çıktığımda ayaklarımın altındaki zemin dönüyordu ve zihnime uyanık kalması için âdeta savaş açmıştım. Kar taneleri saçlarıma tutunup yüzüme dokunmaya başladı.

"Baba," dedim ama sesimin çıktığından bile emin değildim, yine de kendi sesimi kalbimin güçlü atışlarının arasında duydum.

Başımı kaldırdığımda Gece'yle göz göze geldik. Soğuğa rağmen alnımda ter damlaları birikmişti.

Korkuyla, "Gece," dedim.

Gece soğuk bakışlarını benden ayırıp Ediz'e çevirdi. Olduğu yerde durmuş, yaşananları izliyordu ve gözlerinde hiç acıma yoktu.

Ediz'in, "Yolun sonundasın," dediğini duydum ve onlara baktım. Babam da bana baktı. Bakışlarında hayal kırıklığı bile yoktu, sadece derin bir boşluk vardı. Yol kenarına park edilmiş arabaların arkasında, kaldırımdaydılar.

"Öldür beni," dedi babam bakışlarını Ediz'e çevirerek. "Durma. Benim yolumun sonunda senin de düşeceğin bir uçurum var."

Bu cümleyi hatırlıyordum. Ediz ve babamın anlaşma yaptığı masada bu cümleyi duymuştum. Bir kamera kaydında, ekranın arkasındaydılar.

Ediz babama, "Benim yolumun sonunda senin de düşeceğin bir uçurum var," diyordu.

Babam aşağılayıcı bir sesle, "Ne duruyorsun?" diye sordu. "Durma. Doğa'ya bunu yaşat. İkimizi birden kaybetsin."

Kulaklarım uğuldayarak yağan karın altında yürürken Uygar'ın zihnimin içinde zar zor, "Doğa," dediğini duydum.

Ediz'in yanına gidip babamın karşısına geçtiğimde gözlerinin içine baktım. Gözlerinin içine bakmak gözlerimin yaşlarla dolmasına neden oldu.

"Sana olan sevgimden o kadar eminsin ki baba, hâlâ onu kullanıyorsun," dedim. "Doğru. Seni seviyorum."

"Bu adamın yanında kalmakla hata yaptın Doğa," dedi babam.

"Kalbim çok kırık," diye karşılık verdim ama bunun ne kadar ağır bir cümle olduğunu o anlayamayacaktı.

Kar şiddetini artırmıştı.

"Çok merak ediyorum," dedim. "Değdi mi?"

Sanki bu soruyu herkes gibi o da kendine soruyormuşçasına bakışları derinleşti. Ona kalbine dokunan bir soru sormuştum.

Sakince, "Değmedi," dedi.

"Sana bir haberim var," dedim. Gözlerini kıstı. "Hamileyim."

Babamın bakışları değişmiş, öfkeye ve karanlığa bürünmüştü ama konuşmasına izin vermedim.

"Ne yaparsan yap, ne yaşanırsa yaşansın seni hep sevdim," dedim. "Şimdi seni seven kalbim çok kırık ve sen bunun ne kadar ağır olduğunu bile bilmiyorsun. Kalbim çok kırık çünkü bu çocuğu aldıracağım."

Gözlerimde biriken yaşlar yavaşça yanaklarıma süzüldü.

"Bu, kalbimi kırıyor çünkü koşulsuz şartsız seven Doğa bunu yapmazdı," dedim. "Ne olursa olsun tutunurdu ve sahip çıkardı çünkü ben ailemi hep korudum."

Ediz elindeki silahı daha sıkı kavradı ama hâlâ tetiğe basmıyordu. Babam haklıydı, o tetiğe basmasına tek engel bendim.

"Sen beni öldürdün baba," dedim. "Ve bunun farkında bile değilsin."

Babam sessizce gözlerimin içine baktı.

"Şimdi söylesene," diye devam ettim, "Ediz'in o tetiğe basmayacağından eminsin ama benden emin değilsin çünkü daha önce bu tetiğe bastım. Çünkü daha önce bu tetiğe basacak kadar kırıldım ve düşmanın olarak gördüğün kızının kalbindeki sevgiyi sen önemsizleştirdin. Benim sana hiçbir zaman düşman olmadığımın ama kendi düşmanını kendi ellerinle yarattığının farkında değil misin?"

Babamın yüzündeki kaslar gevşedi, dudakları gerildi. O tetiğe hiçbir zaman basmayacaktım ama bunu bilmesini istemiyordum. Bu sorunun cevabını kendine veremeyecekti ve veremediği bir cevabın içinde beni tamamen kaybettiğini görmesini istiyordum.

Elimde tuttuğum silahı kaldırdığımda Ediz, "Doğa," dedi. Sesinde korku vardı.

Ediz bile aslında o tetiğe bu sefer basmayacağımı, babamı son kez koruduğumu göremiyordu. Ediz'i de yapacağı seçimden koruyordum çünkü biliyordum ki o tetiğe basmak da basmamak da onu mahvedecekti.

Yağan karın altında, bir kaldırımda Ediz'le yan yana durmuş, babama aynı anda silah doğrultmuştuk.

"Durma," dedi babam. "Bas o tetiğe ama bu sefer öldürmek için olsun. Eğer bir insana silah doğrultuyorsan ya tetiğe basarsın ya da o insanı senin istediğin bir yola girmesi için zorlarsın. Sadece korkaklar ne yapacağını bilmeyerek o silahı doğrultur. Bunu sana ben öğretmiştim Doğa."

Gözyaşları içinde güldüm.

"Evet, hatırlıyorum," dedim. "Sonrasında söylediklerini de hatırlıyorum. Eğer bir gün bana bir silah doğrultursan tetiğe bas, demiştin. Aksi takdirde gün gelir o silahı ben sana doğrultursam seni yaşatmam."

Bu cümlelerin Ediz'in içindeki karanlığı beslediğini biliyordum.

Babam bakışlarını Ediz'e çevirdi ve kışkırtıcı bir sesle, "Tıpkı Levent Çağıran gibi," dedi.

Ölmekten korkmuyordu, hatta belki de ölümü istiyordu. Korkuyla Ediz'e baktığımda gözlerinde öyle ölümcül bir nefret gördüm ki intikam çarkının durmak üzere yavaşladığını anladım. Bu, babamın Ediz'e yaptığı son saldırıydı. Sonunda kendisi yok olacaktı ama Ediz'in bir parçasını da çalacaktı.

İntikam çarkı durmak üzere iyice yavaşladı.

Babam, "Tıpkı Uygar Yüksel gibi," dedi.

Ve intikam çarkı bir silah sesiyle, karanlık bir gecenin içinde durdu.

Babamın gözleri acıyla açılırken silah ardı ardına patladı ve ruhum paramparça oldu.

Terk edilmenin ne demek olduğunu çok iyi bildiğini biliyorum baba. Küçük bir çocuktun, seni elinde hayallerinle bırakıp gittiler.

Babamın kahverengi gözleri beni bulduğunda, "Baba," dediğimi çok uzaklardan duydum.

İnsan yalnızlıkla tanışmadan önce onu terk edenlerden yalnız bırakmanın ne demek olduğunu öğreniyor. Seni anlıyorum. Sen yalnız bırakmayı bildin, bense senin beni bıraktığın yerde öylece dikildim. Belki de peşinden koşmama, bana uzatmadığın o eli yakalayıp tutmama ihtiyacın vardı. Belki de bu yüzden beni sevmedin. Bilmiyorum.

Ediz'in kolu belimi sardığında düşmeye başladığımı anladım. Babam da benimle beraber düşerken gözlerini gözlerimden ayırmamıştı.

Geçmiş, yaşanmışlıklardan çok yaşanmamışlıklarla dolu ve artık cevabı olmayan sorularla bizden çok uzakta.

Boş bir çuval gibi Ediz'in kollarının arasına yığıldığımda babam da yere yığıldı ve yanağı soğuk kaldırım taşına yaslandı. Hemen arkasında duran Gece'ye ve elindeki silaha çok uzaklardan bakıyor gibiydim. Babam yanağını yasladığı kaldırıma baktı ve sırtındaki yaralardan akan kanın soğuk kaldırıma yayıldığını gördüm. Yaşam gözlerinden yavaş yavaş çekilirken Ediz'in sesini duydum, belki de duyduğumu sandım.

"Doğa."

Gözlerimi babamın gözlerinden ayıramıyordum.

Sen ve ben baba, ikimiz, birbirimizi değil, artık yaşamın da ölümün de dokunamayacağı, birbirlerinin elini sıkıca tutan bir kız çocuğu ile bir babayı terk ettik.

Ediz'in kollarında çırpınarak gözyaşları içinde, "Baba!" diye bağırdığımı Ediz beni kendine daha da çektiğinde anladım. Yıllar geçmiş gibiydi, oysa sadece saniyeler geçmişti.

Sokağın sonunda, kaldırımda bir kız çocuğu gördüm. Gözlerini benden çekip başını kaldırdı ve ona yaklaşan adama baktı. Adam elini o küçük kıza uzattı ve beraber sokağın sonuna doğru yürümeye başladılar.

Ediz elini yüzüme götürerek gözlerimi kapatınca gözyaşlarım avuçlarına bulaştı.

Avucunun içindeki karanlık zihnime yayıldı ve son düşüncem uyandığımda artık babamın olmayacağıydı.

15. BÜYÜK ÇÖKÜŞ

Gece zihnimin derinliklerinde, "Geçmişi telafi edemeyeceğimi biliyorum, açıkçası böyle bir derdim de yok," dedi. "Bazı yaralar vardır, onları en çok o yaraları açan iyileştiremez. Aramızdaki böyle bir durum Doğa, ne desem boş. Yine de özür dilerim."

Gözlerini karşımda gördüm. Buz mavisi gözleri gözlerimin içine bakıyordu. Sonra gözlerimi kapatıp açtım ve kayboldu.

"Ediz'in zayıflığı merhameti," dedi. Sesi hemen arkamdan gelmişti, dönüp ona baktım. "Ben bu zayıflığa sahip değilim."

Başımı kaldırıp köşeleri karanlığa boyanan otoparkın içindeki loş ışığa baktım.

"Babamı öldürdün," dedim ve gözlerimi ışıktan ayırıp Gece'ye baktım ama artık burada değildi. Hiç olmayacaktı.

Sonra suyu fark ettim. Ayaklarımın altından akıyor ve hızla yükselerek beni içine çekiyordu.

Ediz'in, "Yaşamın suda başladığını biliyor muydun Doğa?" diye sorduğunu duydum. "O derin karanlıkta hüzünlü bir mucize... Yaşamın varoluşa öğrettiği ilk gerçek yalnızlıktı."

Su yükselerek beni içine çekti ve saçlarım da suyla beraber yükselerek etrafımda yüzmeye başladı. Suyun içinde derin ve karanlık bir boşluktaydım. Gözlerimi kapatarak suyun beni daha da derinlere çekmesine izin verdim.

Babam zihnimin içinde, "Doğa," dedi ve acıyla gözlerimi açtım.

Hâlâ suyun içindeydim ama yalnız değildim. Küçük bir kız çocuğu karşımdaydı ve uzun, koyu renkli saçları suyun içinde yüzüyordu. Yeşil gözleriyle gözlerimin içine bakıyor, beni izliyordu. Küçük elini

kaldırarak yavaşça yüzüme götürdü ve parmaklarının ucuyla gözlerime dokunduğunda tekrar gözlerimi kapattım.

Anılarımdan gelen ses, "Bir yetişkin kaybolduğunda yolu arar ama bir çocuk kaybolduğunda yolu değil, seni arar," dedi. "Onu oraya terk eden sen olsan bile..."

Gözlerimi açıp küçük kıza baktığımda artık karşımda yeşil değil, kahverengi gözler vardı. Kendi çocukluğum karşımdaydı ve bana bakıyordu.

"Geride bırakmak için ne kadar çabalarsan çabala, yana yakıla peşimizden geldiği için çocukluğumuz unutulmaz oluyor."

Sonra kendi sesimi duydum, derinlerden geliyor ve bana sesleniyordu. Gitgide daha da derinlere çekilip kaybolarak, "Dağılmaya başlayan bir düşün ortasındasın ama gözlerin hâlâ açılmış değil," dedi.

Karşımda duran çocukluğum elini yüzümden çektiğinde iri, kahverengi gözlerindeki çaresizlik bir çocuğun bakışları için çok fazlaydı. Başını yana eğerek yüzüme baktı ve "Uyan," dedi.

Gözlerim açıldı.

Açılan gözlerime dolan karanlığa baktım, o küçük kızın yüzü hâlâ gözümün önündeydi. Sonra görüntüsü kayboldu ve karanlığın içine bakarak onu aradım ama yoktu.

Yüzümde bir el hissettim, o küçük kıza ait olamayacak kadar büyüktü.

Ediz'in, "Doğa," dediğini duydum.

Elimi yüzümdeki eline götürdüm ve elimin üzerinde bir acı hissettim. Buna anlam veremeyerek zihnimin netliğe ulaşmasını bekledim ve Ediz yavaşça yüzümü okşadı.

"Elime ne oldu?" diye sordum sessizce.

Sakin bir sesle, "Damar yolu açıldı," diye açıkladı.

O küçük kızın iri, yeşil gözleri gözümün önüne geldi.

Korkuyla, "Ne oldu?" diye sordum. Yaşananlar zihnime bir bir devrilmeye başladı. Ardı ardına patlayan silahı, Gece'nin bakışlarını ve yere yığılan babamı hatırladım. Yerimden kalkmaya çalıştığımda Ediz beni engelledi.

"Hişşş," dedi. "Sakin ol."

"Babam..." dedim ve sesim titredi. Ediz yanıt vermedi. Elinin üstündeki elimi çekip alnıma götürdüm ve saçlarıma kaydırdım.

Gözyaşlarım şakaklarımdan süzülerek yastığa akmaya başladı ama o kadar sessizlerdi ki sanki bütün çığlıkları gizlemişlerdi.

Ediz yatıştırıcı bir sesle, "Sakin ol güzelim," dedi.

Gözyaşlarım sessizce babamın yasını tutmaya devam etti.

Ediz damar yolu açılan elimi ellerinin arasına aldı ve dudaklarını parmaklarıma bastırarak gözlerimin içine baktı. Gözünü kırpmadan beni izliyordu ve içinde boğulduğum acıdan beni çekip çıkaramayacağını biliyordu.

Bu iyileştirilebilecek bir yara değildi, kopan bir uzuv gibiydi ve artık çok geçti.

Gözyaşlarım göz pınarım ile burnumun arasındaki çukurda birikerek yavaşça aşağıya kaydı ve kuruyan dudaklarıma ulaştı. Gözlerimi kapatarak iç çektim.

"Doğa," dedi Ediz. "Ağlamamak için sıkma kendini."

Ediz'in ağlamamı istemeyeceğini biliyordum ama bir yandan da içimdeki acıyı atmamı istiyordu. Yine de o acıyı serbest bırakamadım.

Anılarımdaki erkek sesi, "Teoriye göre evren büyük patlamayla oluştu ve şişirilen bir balon gibi sürekli genişledi," dedi. "Her insanın içinde taşıdığı yaşam da evrenin bir yansıması ve geçen yıllar o yaşamı dolduruyor, genişletiyor."

Adamın sesi zihnimin duvarlarına çarpıyordu.

"Teoriye göre evrenin içindeki her madde bir yerden sonra öyle bir çekim uygulayacak ki evren genişlemeyi bırakacak ve kendi içine doğru çökmeye başlayacak. Yaşam da yapılan seçimlerle dolu ve yaptığımız her seçim bizi mutlak sona götürüyor. Yıllar geçiyor, yaşam genişliyor ama gün geliyor yaptığımız her seçim yaşamın kendisinden daha güçlü oluyor ve bir yıkım başlıyor."

Sanki anılarımın içinden gözlerimin içine bakıyordu.

"Buna da büyük çöküş deniliyor," dedi. "Evrenin sonunu içinde taşıdığı her şey getirecek. Bu yüzden yaşamın tek kişilik olduğu yanılgısına sakın kapılmayın."

Bir zamanlar bu cümlelerin altında yatan anlamı duyduğumu düşünmüş ve yanılmıştım. Şimdi bu cümlelerin altında yatan her anlam hayatıma yayılmıştı ve büyük çöküş başlamıştı.

Babamın bakışlarını hatırladım. Yere yığıldığında kanı kaldırım taşlarının üzerine yayılmaya başlamıştı. Sonra Gece'yi hatırladım;

bakışlarında öfke ve nefret dışında, yaşananlara teslim olduğunu gösteren bir ifade vardı.

Babam ölmüştü. Levent Çağıran ölmüştü. Uygar ölmüştü. Gece'nin aldığı nefes yaşaması için yetmiyor gibiydi. Atalay hapse girecekti ve annem hepimizi kaybetmişti.

Sonun içinde bekleyen sessizlik yavaş yavaş her yeri sarmış, bir gölge gibi üzerime uzanmaya başlamıştı.

Ediz dudaklarını tekrar elime bastırdı ve gözlerimi açıp ona baktım. Sessiz ve düşünceliydi, bakışlarını boşluğa dikmişti.

Kırılgan bir sesle, "Ediz," dedim ve odağını toplayan bakışları bana çevrildi.

"Efendim güzelim?"

"Yapman gereken neyse onu yap," dedim ve bu, kaşlarının çatılmasına neden oldu. Geriye sadece Gökhan'ın kaldığını ve bu yıkımın onunla son bulacağını biliyordum. "Ne gerekiyorsa onu yap."

Ediz uzun uzun gözlerime baktı. "Bunları düşünme."

Gözyaşlarımın arasından, "O kadar öfkeli ve çaresiz hissediyorum ki," dedim.

Ediz dudaklarını tekrar elime bastırarak, "Hişşş," dedi. "Bu hisler geçecek."

"Geçmeyecek," dedim.

"İnan bana, geçecek," diye üsteledi.

"Gece babamı öldürdü," dedim ve Gece'nin kalbimi kırdığı tek an, bu gerçeğin içindeydi. Yaptığı, söylediği hiçbir şeye alınmamıştım, o beni ne kadar umursamıyorsa ben de onu o kadar umursamamıştım ama bu yaptığı kalbimi kırmıştı.

Ediz gözlerimdeki çaresizliği izledi. Yorum yapamıyordu çünkü biliyordum, Gece'yi anlıyordu. Ne yazık ki onu ben de anlıyordum ama anlamak ilk defa affetmeye yetmeyecekti.

İnsanların yolları ayrılırdı ve bizim Gece'yle yollarımızın ayrıldığı yerde babamın ölümü vardı.

"Onu anladığını biliyorum," dedim sessizliğini dinleyerek. "Bunu bana söyleyemiyorsun, bunun da farkındayım. Hatta ölümüne hiç üzülmedin, biliyorum ama o benim babamdı."

Ediz gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Beni dinle," dedi. "Ölümü kalbini yaraladı çünkü ne yaşanırsa yaşansın onu sevdin. Sen o adamın varlığına rağmen yoluna devam ettin Doğa, yokluğuyla da yoluna devam edeceksin. Zamanla göreceksin ki yokluğunu fark etmiyorsun bile çünkü zaten yanında değildi."

Sessizce, "Biliyorum," dedim.

"Geçecek," dediğinde bakışlarındaki bütün duvarları indirmişti. Benim için endişelendiğini görebiliyordum.

Ellerimi bırakıp arkasına yaslandı ama gözlerime bakmaya devam etti.

"Hayattayken senin arkanda durmayan adamın yokluğuyla seni yıkmasına izin vermeyeceksin," dedi. "Buna sen izin versen ben vermem."

Bakışları kararlıydı.

"Ne olursa olsun o senin baban, bunu anlıyorum," diye devam etti. "Ama her şeye rağmen sen hayattasın ve yanımdasın. Umursadığım tek şey bu. Şimdi yıkılırsan hiç ayağa kalkamazsın Doğa."

Söyledikleri zihnimin içinde yankılanırken biri kapıyı çaldı ve kapı açıldığında koridordaki ışık odaya doldu. Ediz gözlerini gözlerimden ayırmamıştı ve yeşil gözleri odaya dolan ışıkta ortaya çıkmıştı.

Çökmüş görünüyordu, gözleri kıpkırmızıydı ama bakışlarında daha önce hiç karşılaşmadığım sarsılmaz bir kararlılık vardı.

Bir adam, "Ediz Bey?" dedi ve sesi tanıdık geldi. Sesi zihnime sızdı ve bir şeyleri hatırlamama neden oldu.

Çığlık çığlığa bağırıyor ve ağlıyordum. Bir adam bileklerimden tutup ellerimi yatağa yaslıyor ve benimle konuşuyordu ama ne söylediğini anlayamıyordum. Bu bir rüyayı hatırlamak gibiydi. Ediz ellerini yüzüne götürmüş, odanın bir köşesinde beni o halde görmeye dayanamıyormuş gibi arkasını dönmüştü. Sonra kolumda bir batma hissiyle birlikte saniyeler etrafımdan çekiliyordu ve karanlığa gömülüyordum.

Bana sakinleştirici vermişlerdi.

Ediz yaslandığı sandalyeden doğrulmadan adama baktı.

"Kontrol etmek için gelmiştim," dedi adam, Ediz'in bakışlarından huzursuz olarak ama Ediz'in bakışları ifadesizdi. Belki de bu soğukluğu adamı rahatsız etmişti.

"Her şey yolunda," dedi Ediz.

Adam ne yapacağını bilemeyerek kapının eşiğinde dikildi ve bana baktı. Bakışlarımı adamdan Ediz'e çevirdim.

"Bana ne oldu?" diye sordum. Ediz de bana baktı.

Adam, "Düşük tehlikesi atlattınız," dedi ve Ediz bakışlarını aniden adama çevirdi. Bakışlarında öyle keskin bir ifade vardı ki adam hata yaptığını anladı ve yüzünün rengi soldu.

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

Ediz ayağa kalkınca adam bir adım geriledi ve korkuyla Ediz'in gözlerinin içine baktı. Ediz adama doğru yürürken adam gözlerini onun gözlerinden ayıramıyordu. Ediz de bakışlarını ondan ayırmadan kapıyı yüzüne kapattı ve sırtı bana dönük halde öylece durdu.

"Ediz?" Afallamıştım.

Ediz bana döndüğünde bakışlarını maskelemiş, düşüncelerini ve hislerini ustaca gizlemişti.

"Bayıldıktan sonra kanaman oldu," dedi. Sonra gözlerini kapatarak bir küfür savurdu ve tekrar açıp gözlerime baktı. "Çok fazla kan vardı."

"Bebeği mi kurtardın?" diye sordum. Benim asıl şaşırdığım buydu.

Yeniden, "Çok fazla kan vardı," dedi.

Ne yaşandığını, onun ne hissettiğini düşündüm ama zihnimin o kısmı karanlıktaydı.

"Sakın bana bunu bir daha yaşatma Doğa," dedi. "Sakın."

Uzandığım yerden doğrularak yatakta oturdum ve yaşananlardan sonra üzerime çöken halsizlikle ona baktım.

"Bebeği istemediğini sanıyordum," dedim ama bana karşılık vermedi, öylece bakmaya devam etti. Odaya o kadar uzun ve derin bir sessizlik çöktü ki o sessizlik zihnimin içine bile sızdı.

Bakışlarımı gözlerinden çekerek karanlık odaya baktım ve zihnimin karanlıkta kalan kısmına ulaşmaya çalıştım ama orada hiçbir şey yoktu. Ediz'in kollarında, yerde yatarken bana seslenişini ve bakışlarını düşündüm.

Gözleri gözümün önüne geldi ama bu, gerçeğin içinden değildi. Yine de bakışlarındaki telaşı zihnimin içinde görecek kadar tanıyordum onu, buz gibi olan ellerini tenimde hissedecek kadar biliyordum.

Beni kucağına alışını, saçlarımın boşlukta sallanışını ve yağan karın altında beni arabaya taşıyışını düşündüm. Babamın cansız be-

deni kaldırımda uzanıyordu ve Gece hemen arkasında duruyordu. Gece'nin bakışlarındaki endişeyi, bize yardım etmek istediğini ama etmediğini biliyordum.

İnsanların yolları ayrılırdı ve Gece ile benim yolumun ayrıldığı yerde babamın ölümü vardı.

Sadece dakikalar sonra siren sesleri gökyüzünü inletmiş olmalıydı. Ediz'in beni arabaya bindirişini, benimle birlikte arabaya dolan soğuğu düşündüm. Ediz beni yanındaki koltuğa oturttuğunda başım omzuma düşmüş olmalıydı ve Ediz bana sesleniyordu.

Ediz'in arabanın önünden koşarak şoför tarafına geçtiğini gördüm, o sırada saçlarıma konan kar taneleri yavaşça eriyip yok olmaya başlamıştı. Arabanın kapısının açıldığı, Ediz'in direksiyona geçtiği anı, o anın içindeymiş gibi hayal edebiliyordum. Tekerlekler olduğu yerde dönerek çığlık atıyordu ve Ediz telefonda bağırarak konuşuyordu.

Sonrası yoktu. Ediz ne yaşamıştı, ne hissetmişti bilmiyordum.

Yaşananları sessizce izlerken Gece'nin gözleri dolmuş olmalıydı çünkü o da biliyordu ki her şeyi kaybettiğimiz gibi birbirimizi de kaybetmiştik.

Gece biliyordu, o tetiğe bastığında silahın namlusu sadece babama değil, bana da doğrultulmuştu. O tetiğe bastığında ikimizi de vuracağını biliyordu. Patlayan silahtan çıkan kurşun bana isabet etmese de Gece biliyordu ki ikimizi de vurmuştu.

Gece yaşlarla dolu gözlerle zihnimin içinde gözlerime bakarken Uygar'ın zar zor, "Doğa," dediğini duydum.

Nazlı Çağıran'ı hatırladım. Huzurun içinde kendi huzursuzluğu boynuna dolanmıştı ve beyaz bir masada oturmuş bana bakıyordu. Esen rüzgâr saçlarına dokunuyordu.

Sonra Uygar'ın yüzü gözümün önüne geldi. Nazlı Çağıran'ın yüzündeki huzursuzluk onun gözlerine de çökmüştü, çaresizdi. Gece hayatını onun uğruna mahvetmişti. Oysa Uygar bunu istemezdi.

"Yaşamın tek kişilik olduğu yanılgısına kapılma Doğa," dedi Nazlı Çağıran zihnimin içinde. "Bazen öyle seçimler yapılır ki cennetin içinde bile cehennemi yaşarsın."

Hepimiz kendi cehennemimizde yanıyorduk ve ateş içimizdeydi.

Birimiz kazansa diğerimiz kaybedecekti ve birimizin kaybetmesi bütün kazançları silip götürecekti. Bu savaşın kazananı yoktu. Herkes kaybetmişti.

Karanlığın içinde Ediz'in gözlerine baktım.

Zihnime ekilen düşüncenin tohumu onun gözlerindeydi. Belki bu savaşın bir kazananı olurdu, belki de karnımda taşıdığım bir umuttu.

"Bebeği kurtardın," dedim ama Ediz bana yine karşılık vermedi.

Derin bir sessizliğin ardından, "Bir kız çocuğu olduğunu söyledin," dedi ama bunu onu kurtarması için bir sebep olarak söylememişti. Sanki zihninde sürekli bu düşünce dolanıyordu.

"Bu sadece bir histi Ediz," dedim. "Bunu bilemem."

Ediz yine sessizleşti.

"Dinlenmen gerekiyor," dedi. Bu konuyu daha fazla konuşmak istemediğini görebiliyordum ama ben aklından geçenleri öğrenmek istiyordum. Ediz'e bu kadar dokunan neydi?

"Ben iyiyim," dedim.

Soğuk bir alaycılıkla, "İyi misin?" dedi ve çenesi gerilirken başka bir yöne baktı.

Belki de kötü olmamı umursamıyordum, bilmiyordum. Tek bildiğim karanlığın içinde bir ışık gördüğümdü ve bu ışık o kadar küçük, o kadar belli belirsizdi ki her an kaybolacak gibiydi. Bunu düşüneceğimi, isteyeceğimi hayal dahi edemezdim ama kim bir durumun içine düşmeden o durum hakkındaki gerçek düşüncelerini ve hislerini bilebilirdi ki?

Suyun altında, karşımda duran o küçük kız çocuğu gözümde canlandı. Saçları suyun içinde dalgalanıyordu ve yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

"Rüyamda onu gördüm," dedim ve Ediz bakışlarını aniden bana çevirdi. "Yüzü ve saçları bana benziyordu ama gözleri senin gözlerindi."

Bakışları derinleşirken Ediz hareketsiz durarak bana baktı.

"Bir kız çocuğuydu," dedim.

Tek kelime etmedi.

Sanki Ediz'in kurtuluşunu içimde taşıyordum ve ona can veriyordum. Bu düşünce kaşlarımı çatmama neden olunca Ediz, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bencilce," dedim ve başımı iki yana salladım.

"Bencilce olan nedir?"

"Bu çocuğun bizi kurtaracağı düşüncesi," dedim. "Bize bir amaç vereceği düşüncesi çünkü biliyorum, benim kadar sen de yoruldun ve artık yaşamak için bile bir neden göremiyorsun."

Ediz gözünü bile kırpmadan beni izlerken, "Benim bir nedenim var zaten Doğa," dedi. "Görmüyor musun?"

Ne demek istediğini anlamayarak ona baktım. Cevap vermedim.

"Siktir et," dedi.

"Ediz," dedim ama cevap vermedi. Bakışları düşünceliydi.

"Sigara içeceğim," dedi. "Dinlen sen."

Buna itiraz etmeme fırsat vermeden odadan çıktı ve karanlığın içinde yalnız kaldım. Ediz'in bakışları ve söyledikleri zihnimin içine hapsolmuştu. Benden bahsettiğini içten içe biliyordum ama bunu içimde sarsılmaz bir gerçeğe dönüştüremiyordum.

Yataktan çıkıp odanın kapısına yöneldim, nerede olduğumuzu bilmiyordum. Kapıyı açtığımda koridorun ışığı kaşlarımı çatıp gözlerimi kısmama neden oldu. Kapıyı arkamdan kapatıp koridorda yürümeye başladım, bu evi tanımıyordum.

Zihnimde dönenlerden ve hâlâ sakinleştiricinin etkisinde olduğumdan olsa gerek kendimi bir rüyanın içinde yürüyor gibi hissediyordum. Merdivenden inerken çıplak ayaklarımı izledim.

Aşağıdan gelen televizyon sesini duydum.

"Eski Emniyet Müdürü Osman Güngör bugün öğle namazından sonra toprağa verildi."

Ayaklarım basamaklarda duraksadı ve başımı baktığım yerden kaldırmadım. Ellerim uyuşurken babamın bakışları gözümün önüne geldi.

Ediz'in sesi zihnimin içinde yankılandı: "Mezarlar bana hep anlamsız gelmiştir. Ne zaman bir mezara gitsem orada yatan kişinin varlığını hissetmedim, sadece kendi yaramı hissettim. Bu mezar sadece bir yara, hep orada duracak. Bir teselli, onu özlediğinde gelip onunla konuşacaksın ama kimse seni duymayacak."

İçimdeki yara kanıyordu.

"Doğa?"

Kemal Çağıran'ın sesini duyduğumda başımı kaldırıp baktım. Televizyonun sesi kesilmişti, beni görünce televizyonu kapattığını

anladım. İçimdeki sarsıntıya aldırmadan dikkatli adımlarla basamaklardan indim, o sırada Kemal Çağıran ayağa kalkmıştı.

"Başın sağ olsun," dedi ama ona yanıt vermedim.

Bakışlarımı etrafta gezdirerek, "Ediz nerede?" diye sordum.

"Bahçede," dedi.

Pencereden dışarıya baktığımda ardında karanlığın uzandığını gördüm. Etrafta hiç ev yoktu.

"Bu evi yatırım için almıştım," dedi Kemal Çağıran. Elinde sıkıca sarılmış, kalın bir puro vardı. "Çevrede fazla insan yok. Sizin için güvenli."

Yine yanıt vermedim. Ediz'in yanına gitmek için yürümeye başladığımda, "Doğa," dedi ve durup ona baktım. Puroyu tuttuğu eliyle karşısındaki koltuğu gösterdi. "Seninle biraz konuşalım."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim. Onun soğuk bakışlarına maruz kalmak istemiyordum, yeterince derdim vardı.

Ben yürümeye devam edince, "Hamile olduğunu biliyorum," dedi ve salonun köşesinde duran büyük aynada kendimi gördüm.

Sanki yıllar önce Nazlı Çağıran da bu cümleyi duymuş gibi hissettim. Kemal Çağıran çok daha gençti ama sanki elinde yine purosu vardı ve aynı rahatlıkla koltuğunda oturuyordu. Aynada Nazlı Çağıran'la göz göze geldiğimizi hissettim.

Başımı çevirip Kemal Çağıran'a baktım.

"Elbette biliyorsunuz," dedim. Yaşananlardan sonra bunu öğrenmiş olmalıydı.

Bu sefer daha baskın bir sesle, "Otur," dedi.

Ona aldırmadan tekrar kapıya yöneldim. Ediz'in yanında olmak istiyordum, bu adamın yanında olmak kendimi güvensiz hissetmeme neden oluyordu. Nazlı Çağıran'ın da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Konu Ediz," deyince tekrar duraksadım. Başımı ona çevirdiğimde bakışlarım soğuk ve mesafeli olmalıydı. Sanki bunun beni gafil avlayacağını ve söz konusu Ediz olunca ricasına daha hassas yaklaşacağımı biliyordu.

Yerimden kıpırdamadan, "Ne olmuş Ediz'e?" diye sordum.

"Otur," dedi. Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ona baksam da dediğini yaparak yavaşça karşısına geçtim. Başlangıçta ayakta durmayı

düşündüm ama Kemal Çağıran bende onun karşısında güçlü durma arzusu uyandırıyordu. Sanki o karşımda bu kadar rahat otururken ben karşısında ayakta dursam bana bir üstünlük sağlayacaktı.

Karşısındaki koltuğa oturdum ve "Sizi dinliyorum," dedim.

Geçmişin gelecekle iç içe geçtiği hissi hâlâ benimleydi. Sanki benimle birlikte Nazlı Çağıran da bu koltukta oturuyor ve Kemal Çağıran'ın gözlerinin içine bakıyordu.

Zihnimin içinde dağ evinin önündeydim, omzumun üzerinden Kemal Çağıran'a bakıyor ve "Tarih sadece biz aynı hataları yaptığımız için tekerrür ediyor," diyordum.

Tarih tekerrür ediyordu.

Kemal Çağıran dikkatle ama biraz da dalgın gözlerle bana baktı. Yine Nazlı Çağıran'ı gördüğünü biliyordum.

"Baban öldü Doğa." Bunu o kadar soğuk bir sesle söylemişti ki ayağıyla yarama basmış gibi hissettim. Tepki vermedim. Ona ne Gece'nin yaptığı gibi bağıracaktım ne de Ediz'in yaptığı gibi karşı duracaktım. Öylece gözlerine baktım.

"Uygar öldü," dedi.

Yaslandığı yerden doğrularak elindeki puroyu kül tablasına koydu.

"Levent öldü."

Dudaklarından dökülen her kelime beni gerçeklerin içine hapsediyordu ama sessizce gözlerine bakmaya devam ettim. Bunu yapmak zordu.

"Gece'nin hayatı bir daha eskisi gibi olmayacak," dedi. "Umarım kendini toplar ama o kadını tanıyorum, yaşayacak ve bunun sebebi sadece kardeşi olacak."

Tekrar arkasına yaslandı ve buz gibi gözlerle gözlerimin içine baktı.

"Atalay hapiste yıllarını geçirecek," dedi. "Sesi çıkmamasına rağmen hiç susturulamayan tek şey nedir biliyor musun Doğa?" Karşımda oturuyordu ama sanki başımda dikilmiş, bana tepeden bakıyordu. "Vicdan."

Atalay'ı vicdan azabı çekeceğini bilecek kadar tanıyordu.

"Küçükken yaşadığım bir ev vardı," diye devam etti. "Sokağındaki seslere, içindeki yemeklerin kokusuna kadar hatırlıyorum o evi. Geçmişe özlem duyduğum bir gün o eve gittim. Ev hâlâ yerinde duruyordu, sokak hâlâ hatırladığım sokaktı ama eve dönmüş gibi

hissetmedim. Neden biliyor musun?" Cevabını beklemediği bir soruydu bu. "Çünkü hiçbir şey eskisi gibi değildi, her şey eskisi gibi olsa da ben artık o çocuk değildim."

İnatla gözlerimin içine bakıyordu ve bakışlarımı kaçırmamı istediğini biliyordum ama bunu yapmadım. Geçmişin içinde Nazlı Çağıran bakışlarını yere indirdi.

"Hayatın artık tıpkı benim küçükken yaşadığım o ev gibi," dedi Kemal Çağıran. "Döndüğünde eve gittiğini hissetmeyeceksin. Kitapçıda çalışan o genç kız artık yok. Neden biliyor musun?" Bu sorularından rahatsız olmaya başlamıştım, belki de arkalarından gelecek olan gerçeklerin ağırlığındandı. "Bedelinin ne olacağını bilmeden seçimler yaptın."

Sessizliğimi bozarak, "Nedenini bilmiyorum ama canımı yakmak istiyorsunuz," dedim. "Söylediğiniz her şey doğru ve yıkıcı ama şunu unutmayın: Anlattığınız her şeyi yaşayan bendim ve insan zaten kırıldığı yerden ikinci kez kırılmıyor."

Gözlerini kıstı.

"Yetmedi mi?" diye sordu. Bakışları keskindi ama saldırgan değildi. "Yaşananlar sana yetmedi mi?"

"Yaşananların sorumlusu ben değilim," dedim.

Dudaklarında soğuk bir gülümseme belirdi. "Değil misin?"

"Bana konunun Ediz olduğunu söylemiştiniz," dedim. "Neden bunları konuşuyoruz?"

"Ediz'e de geleceğiz ama bana şunu söyle," dedi ve bakışlarıyla beni âdeta esir aldı. "Yaşananların sorumlusu olmadığını mı düşünüyorsun? Seçimler yapan bir insanın kuramayacağı bir cümle bu."

Bakışları karşısında kendimi daha güvensiz hissetmeye başlamıştım. Gözlerimi Kemal Çağıran'dan ayırmasam da Ediz'in kapıdan içeri girmesini ve bu konuşmaya bir son vermesini bekliyordum. Bunun sonu iyi olmayacaktı.

"Seçimlerimin bedelini sadece ben ödedim," dedim.

Kaşlarını kaldırarak, "Öyle mi?" diye sordu.

İçimde soğuk bir öfke hissettim. "Aslına bakarsanız hayır," dedim ve gözlerimi gözlerine diktim. "Herkesin seçimlerinin bedelini ben ödedim."

Güldü. "Öyle mi?"

İnsanın üzerinde öyle bir psikolojik üstünlük kuruyordu ki bu yıpratıcıydı.

"Karşımdasın," dedi. "Hayattasın. Acı çekiyorsun diye asıl bedeli senin ödediğini mi sanıyorsun?"

Oturduğu yerde öne doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı.

"Asıl bedeli ölenler ödedi," dedi. "Suçlu ya da suçsuz olmalarının bir önemi yoktu. Asıl bedeli Gece ödedi, Atalay ödedi. Sen bedel ödediğini mi sanıyorsun?"

Söyledikleri bana ağır geldi ve o bunu biliyordu.

"Sen ve Ediz," dedi. "İkinize yaşananlar yetmedi mi?"

"Neden bunu yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Ediz'in sonunu sen değil, seçimleri getirecek," dedi. "Ediz şartlar ne olursa olsun seni seçecek. Seninle kendisi arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığında ne olacağını sanıyorsun?"

Sorduğu soru bütün kelimeleri sessizliğe boğdu.

"Yine seni seçecek."

Bakışlarım derinleşirken artık bana ulaştığını biliyordu.

"Korkmuyor musunuz?" diye sordum. "Seçimlerimi yönetmeye çalışıyorsunuz, o seçimlerin sonuçlarını belki ben yaşayacağım ama vicdan azabı da size kalacak."

Soğuk bir sesle, "Hayır," dedi. "Kendini seven insanlar vicdan azabı çekmekten cehennemden korkar gibi korkarlar. Kendimi sevdiğimi hiçbir zaman söylemedim, cehennemden korktuğumu da."

Yavaşça ayağa kalktı ve bana tepeden baktı.

"Yaşlı bir adamım," dedi. "Bu yaşıma kadar şeytanla defalarca tanıştım, yeri geldi onunla aynada karşılaştım. Benim gibi adamların korktuğu son şey vicdan azabıdır. Olması gerekeni yaparız ve yolumuza bakarız."

Buz gibi bakan gözlerini izledim.

"Ediz ölümün kıyısında yürüyor," dedi. "Onu öldüren de bir başkası değil, seçimleri olacak ve Ediz'in seçimi hep sen olacaksın."

Salonun içinde yürümeye başladı ve bastonunun zeminde bıraktığı tok sesi dinledim. Aklına bir şey gelmiş gibi durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

Beni bir suçluluğun kıyısından iterek, "Seni babanın ölümü bile durdurmadı," dedi. "Belki bu gerçek durdurur."

Kurduğu cümle beni beynimden vurulmuşa döndürdü ve kulaklarım uğuldamaya başladı. O sırada evin kapısının açıldığını gördüm ve Ediz içeri girdi. Bomboş gözlerle ona baktığımda o önce Kemal Çağıran'a, sonra bana baktı.

"Doğa?"

Elimle koltuğun kenarından destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım ama o kadar uyuşmuştum ki başaramadım.

"Doğa'yla biraz sohbet ettik," dedi Kemal Çağıran.

Sanki Nazlı Çağıran odanın içindeydi, duvarın köşesinde durmuş beni izliyordu. Sanki ne hissettiğimi biliyordu.

Ediz odanın içinde ilerleyerek, "Ne söyledin ona?" diye sordu.

"Gerçekleri," dedi Kemal Çağıran soğuk bir sesle.

"Strese girmemesi gerektiğini bilmiyor musun?" diye sordu Ediz, neredeyse bağırmıştı. "Senin derdin ne?"

"Asıl senin derdin ne?" diye bağırdı Kemal Çağıran. "Her şey bitti, bir de çocuğu mu düşünmeye başladın?"

"Kes şunu!" diye bağırarak karşılık verdi Ediz.

Nazlı Çağıran odanın köşesinden hâlâ bana bakıyordu.

"Aklını başına topla!" dedi Kemal Çağıran.

Sanki Levent Çağıran da odanın diğer köşesindeydi ve Ediz'i izliyordu.

Ediz zihnimin içinde, "Babam derin konuşmalar yapmayı severdi," dedi. "Bir gece bana yıldızları göstermişti. Çok uzakta oldukları için yaydıkları ışık bize onlar öldükten sonra ulaşıyormuş ve biz gökyüzünde geçmişi görüyormuşuz. Bir gün beni anlayacaksın ama ben çoktan ölmüş olacağım, demişti."

Geçmişin kendini göstermeye başladığı yer bu ev oldu.

"Bu zamana kadar yaşananları köşene geçip izledin!" diye bağırdı Ediz. "Babamın mahvolmasını izledin! Benim mahvolmamı izledin! Şimdi karşıma geçip söylediğin her şeyin değerini kendi ellerinle bitirdin!"

Kemal Çağıran, Ediz'in üstüne yürüyerek, "Suçlamak kolay, öyle değil mi?" diye sordu. "Baban ve sen!" Parmağını Ediz'e doğrulttu. "Yıllarca beni suçladınız!"

Ediz karşısında durmuş, gözlerinin içine bakıyordu.

"Sırf oğlumun bir kadınla evlenmesini istemedim diye yıllarca beni suçladınız!" Sanki kendini geçmişten, yaşananların içinden duyurmak istiyor gibi bağırıyordu. "Günahları taşımak zordur ama kaldırıp bir başkasının sırtına yüklemek kolaydır, öyle değil mi?"

Ediz ona yanıt vermeden gözlerinin içine baktı.

"Öyle değil mi?" diye bağırdı Kemal Çağıran tekrar.

Kemal Çağıran'ın gözlerindeki öfke bu zamana kadar taşıdığı acının sert bir kabuğu gibiydi.

"Elime hiçbir suçu olmayan bir kadının kanını bulaştırdınız!" Sesi gitgide hiddetleniyordu. "Niye? Sırf oğlumla evlenmesini istemedim diye!"

Bastonunun ucuyla Ediz'in ellerini gösterdi.

"Şimdi bak o ellerine!" diye bağırdı. "Bak o ellerine! Kandan görünmüyor!"

Ediz ellerini kapatarak yumruk yaptı ama tek kelime etmedi.

"Bir köpeği kışkırtırsan sana saldırır lan!" diye bağırdı Kemal Çağıran. "Sana saldırır! Sen ve baban, o köpeği başından beri kışkırttınız! Osman Güngör'ü başından beri kışkırttınız! Asla durmadınız, asla durdurulmadınız!"

Kemal Çağıran ne kadar bağırırsa bağırsın öfkesini dışarı atamıyor gibiydi. Oturduğum yerden yavaşça kalktığımda Levent Çağıran'ın, babasına baktığını hissettim.

"Şimdi ne oldu?" diye bağırdı Kemal Çağıran. "Şimdi ne oldu? Baban öldü! Osman Güngör öldü! Uygar öldü! Gece'ye yaşıyor mu diyeceğiz?"

Bakışlarını Ediz'in gözlerinde gezdirdi.

"Senin doğrulttuğun silahın tetiğine basıyorum diye mi ben suçluyum lan?" diye bağırdı.

Endişeli gözlerle Ediz'e baktım, o ise gözünü bile kırpmadan Kemal Çağıran'a bakmaya devam etti.

Kemal Çağıran, "Sana söyledim!" diye bağırdı ve sözleriyle Ediz'in üzerine gitmeye devam etti. "Bir intikam istiyorsan, o silahı doğrulttuysan tetiğe basmayı da bilecektin! Sen ne yaptın?"

Ediz'in tepkisizliği korkutucuydu.

"Sen ne yaptın?" diye bağırdı Kemal Çağıran. "Baban kadar zayıfsın! Şimdi baban gibi karşıma geçmiş beni suçluyorsun!"

Parmağının ucuyla Ediz'in göğsüne vurdu.

"Babana o yola çıkmasını ben söylemedim!" diye bağırdı. "Nazlı'yı ben öldürmedim! Sana bu yola çıkmanı ben söylemedim! Ben sadece gerçekleri konuştum diye günah keçisi seçildim!"

Ediz'in göğsüne vurduğu parmağını çekerek kapıyı gösterdi.

"Defol buradan!" diye bağırdı ve gelecek, geçmişin içine doğru çökmeye başladı. Sanki Levent Çağıran Ediz'in hemen arkasında duruyor ve babasına bakıyordu. "Defol!"

Ediz'in de aynı düşünceleri zihninde barındırdığını biliyordum. O da babasını hatırlamıştı ve sessizliğinin altında yatan korkuyu görebiliyordum.

Gözlerini Kemal Çağıran'ın gözlerinden ayırmadan, "Doğa," dedi. "Gidiyoruz."

"Doğa Hanım'ın düşük tehlikesi var," diyen doktoru duyduğumda odada yalnız olmadığımızı anladım. Bakışlarım adama çevrildi ve elinde serumla köşede sessizce durduğunu, yüzünün kireç gibi olduğunu gördüm. "Tehlike geçene kadar yataktan çıkmaması gerekiyor," diye devam etti doktor.

Nazlı Çağıran zihnimin içinde, "Doğa," dedi.

Ediz gözlerini kapattı ve yavaşça yutkundu.

"Dede," dediğinde sesindeki çaresizliği duydum.

Bu çaresizlik içime bir yağmur damlası gibi düştü ve büyüdü. Kararlılık soğuk ve sakindi. Doktorun yanına gittiğimde adam bakışlarını bana çevirdi. Elimi uzatıp ona damar yolunu göstererek, "Şunu çıkarır mısınız?" dedim.

Doktor kararsızlıkla salonda duran iki adama baktı ama ikisinden de ses çıkmadı.

"Çıkar!" dedim öfkeyle.

Adam başta tereddüt etse de dediğimi yaptı. Yüzümü buruşturursam da canımın acımasına aldırmadan adamın yanından uzaklaşıp evin içinde yürümeye başladım.

Ediz'in yanına gidip bir elimle kolunu güçsüzce tuttuğumda Ediz, Kemal Çağıran'ın gözlerinin içine bakıyordu.

"Ediz," dedim ama gözlerini Kemal Çağıran'dan ayırmadı.

Kemal Çağıran gözünü bile kırpmadan tekrar, "Defol," dedi.

Ediz'in gözleri kalbinin bir yansımasıydı ve kalbi o kadar kararmıştı ki içinde hiçbir duygu yoktu. Nefret bile. Bakışlarını bana çevirdi.

"Gidelim," dedim.

Artık birbirimizden başka kimsemiz kalmamıştı ve başlangıçta olduğu gibi yalnızdık. Fakat bu sefer karşı karşıya değil, yan yanaydık.

Ediz, Kemal Çağıran'a arkasını dönüp bir elini belime koydu ve beraber evin kapısına yöneldik. Geçmişin gölgesi attığımız her adımda arkamızda uzuyor, bizi takip ediyordu. Kapıdan çıkacağımız sırada Ediz durdu ve Kemal Çağıran'a baktı.

"Ben babam değilim," dedi buz gibi bir sakinlikle. "Bunu aklından çıkarma. Çıkarma çünkü gün gelecek sana bu gerçeği hatırlatacağım."

Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Ardından dışarı çıktık ve soğuk hava yüzüme çarptı. Arabaya yürümeye başladığımızda soğuk hava kıyafetlerimin içine doldu ve tenime dokundu.

Arabaya bindiğimizde sanki Levent Çağıran ve Nazlı Çağıran da arabanın arkasına oturmuştu. Onları göremesem de varlıklarını hissedebiliyordum. Bunun beni korkutması gerekiyordu ama korkutmadı.

O kadar çok şey yaşanmıştı ki yaşanacaklardan artık korkamıyordum. Zaman akıp giderken, getireceklerini sakince bekliyordum. Bu bir yerde son bulacaktı ve son bulduğunda düştüğüm yerden kalkıp etraftaki sessizliğe bakacaktım.

Artık ölüm bile beni korkutmuyordu.

Tek korkum bu sessizliğin içinde ayağa kalktığımda tek başıma kaldığımı görmekti. Herkesi alan zamanın Ediz'i de alıp beni bırakmasından korkuyordum.

Araba sokakta ilerlemeye başladığında geçmişin tozu etrafa dağıldı.

Ediz telefonunu çıkardı ve arama listesine girdi. Bir eli direksiyondaydı ve direksiyonu o kadar sıkı kavramıştı ki parmak boğumları beyazlamıştı. Telefonunun ekran ışığı yüzüne yansırken Ediz ara sıra dikkatini yola veriyordu.

Küfrederek telefonu vitesin önündeki boşluğa gürültüyle koydu.

"Güvenebileceğim kimse yok," dedi. Uygar ve Gece'nin varlığının Ediz'e ne kadar güç verdiğini geçen zamanın içinde, yokluklarında anladım.

Ediz gözlerini yola dikerek gaza yüklendi ve hızlandık.

Bana bakarak, "Sen iyi misin?" diye sordu.

İçinde ilerlediğimiz karanlığa baktım. Farlar yolda eriyen kar tabakasını aydınlatıyordu. Bu karanlığın bir sonu yokmuş gibi görünüyordu. Ne kadar ilerlersek ilerleyelim en karanlık gecenin içinde gündüzü bulamayacaktık.

Birden, "Ben bu çocuğu istiyorum," dedim.

Bu kadar karanlığın içinde tek ışık oydu.

Suyun altında yüzen saçlarını ve gözlerimin içine bakan yeşil gözlerini hatırladım. Varlığı içimde büyüyordu ve geçen her saniye, yaşanan her olay ona biraz daha alışmama neden oluyordu.

Ediz o kadar sessizdi ki başımı çevirip ona bakma ihtiyacı duydum. Gözünü kırpmadan yola bakıyordu. Söylediğim şeyi duymadığını sandım ama bakışlarına çöken düşünceli ifade beni duyduğunu gösteriyordu.

Araba daha da hızlanırken bakışlarımı Ediz'den çekip yola baktım. Tekerlekler yerdeki sulu karı etrafa sıçratıyordu ve sokak yanımızdan kayıp gidiyordu.

Ediz uzun bir sessizliğin ardından, "Sana benzese iyi olur," dedi. Bunu gözlerini yoldan ayırmadan söylemişti.

Ne düşünüyordu bilmiyordum. Belki de başından beri istediği şans buydu, bana veremediklerini bana benzeyen küçük bir kıza verecekti.

İçimdeki kurak toprakta, karanlıkta bir çiçek filizlenmiş gibi hissettim. Bu hiç tanımadığım bir duyguydu, aniydi ve beklenmedikti. Evlenmek, çocuk sahibi olmak benim düşüncelerimin sınırlarına bile uğramazdı ama şimdi burada, büyük çöküşün ortasında bunu düşünüyordum.

Araba daha da hızlandı. Ediz'in bakışları hâlâ düşünceliydi ve önündeki yolu gördüğünden bile şüpheliydim.

Telefonu çalmaya başlayınca Ediz telefonu arabaya bağladı ve çağrıyı yanıtladı.

"Ediz Bey?" Arayan Hakan'dı.

Ediz gözlerini tekrar yola dikerek, "Söyle Hakan," dedi.

"Bilmeniz gereken bir durum var," dedi Hakan ve sesinden haberlerin iyi olmadığını anladım. Ediz kaşlarını çattı. "Bilkent'te babanızla beraber yaşadığınız ev kundaklandı."

Sanki Hakan karşımdaymış gibi şaşkınlıkla arabanın gösterge paneline baktım. Ediz ise tepkisizdi.

"İtfaiye yangını söndürmeye çalışıyor," dedi Hakan.

Ediz cevabını bildiği soruyu sordu: "Kim yapmış?"

"Gökhan Sarıca."

Bu, tek bir düşmanın olduğu bir savaş değildi ve Ediz'in aslında kaç kişiyle savaştığını, hepsinin aynı anda Ediz'e bıçak çektiğini o zaman gördüm. Yolu izlemeye devam ederken Ediz'in ne kadar yorulduğunu ve tükendiğini görebiliyordum ama bakışları ifadesizdi.

Ediz sessiz kalınca Hakan, "Bu bir tehdit Ediz Bey," dedi.

"Farkındayım," dedi Ediz.

"Polis Osman Güngör'ün ölümünden sonra arama çalışmalarını güçlendirdi," diye devam etti Hakan. "Çok dikkatli olmanız gerekiyor."

Ediz, "Merak etme," dedi. O kadar kısa yanıtlar veriyordu ki bu beni endişelendirdi.

Hakan kısa bir sessizliğin ardından, "Artık Gökhan kaçacak bir yerinin olmadığını biliyor," dedi. "Levent Çağıran'ı öldürdüğü kanıtlandığından beri polis onu arıyor ve kaybedecek hiçbir şeyi kalmadı."

Bu sessiz bir uyarıydı.

"Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan bir adamın her şeyi yapabileceğini biliyorum Hakan," dedi Ediz.

"Dikkatli olun Ediz Bey."

"Olurum." Ediz telefonu kapattı.

Bir mayın tarlasında gibiydik ve bütün bombalar ardı ardına patlıyordu.

"Babam öldü," dedim duyduklarıma inanamayarak. "Neden durmuyor?"

Ediz gözlerini yoldan ayırmadan, "Bir savaşın en şiddetli anı sonudur Doğa," dedi.

"Çoktan kaybetti," dedim.

Ediz başını iki yana sallayarak, "Amacı hiçbir zaman kazanmak değildi," diye karşılık verdi. Gökhan'ı anlıyormuş gibi konuşuyordu. "Kaybettirmekti. Bunun adı intikam."

"Ne yapacaksın?" diye sordum ama Ediz düşünceli görünüyordu, bana cevap vermedi.

Ankara sokaklarında hızla ilerlediğimiz sırada Ediz'in bu kadar sessiz olması beni korkutuyordu. Nereye gittiğimizi, aklından neler

geçtiğini bilmiyordum. Belki o da bilmiyordu. Yaşananlardan sonra gidecek bir yerimiz kalmamıştı.

Ediz bir sokağa girdiğinde arabayı yavaşlattı ve nereye geldiğimizi anlamak için etrafa baktım. Sokağın loş ışığı yol kenarındaki villaları karanlıktan koruyordu. Giderek yavaşladık ve başka bir sokağın başında durduk.

Nereye geldiğimizi sokağın ortasındaki kırmızı mavi ışıkları görünce anladım. Evden yükselen alevler karanlık gökyüzüne uzanıyor, bütün sokağı aydınlatıyordu. İki itfaiye aracı yolun kenarında durmuş, alevleri söndürmeye çalışıyordu.

Alevlerin ışığı arabanın camına yansıyıp yüzümde dans etti.

Levent Çağıran'ın öldürüldüğü ev, içinde barındırdığı bütün anılarla beraber yok oluyordu. Ediz'in zihnine hapsolan anıların tek şahidi bu evdi. Yok olan bir evi değil, Ediz'in yalnızlığını izliyor gibiydim.

Odasını hatırladım. Levent Çağıran'ın öldürüldüğü günden beri eve dokunulmamıştı ve şimdi o oda yanarak, yaşananlardan önceki Ediz'i de yanında götürüyordu. Bütün geçmiş yok oluyordu.

Ediz gözlerini kırpmadan evinin yok oluşunu izledi. Evine veda ediyor gibiydi ve bu, kalbimi ezdi.

Bu eve geldiğimiz geceyi düşündüm. Duvardan bahçeye atladığımda Ediz elleriyle belimi kavramış, düşüşümü yumuşatmıştı. Yaşanacaklardan çok uzaktaydık ve gözlerimiz içinde bulunduğumuz karanlığa o kadar alışmıştı ki ne kadar zifirî olduğunu anlayamamıştık.

Ediz'in odasında gezip onu keşfettiğim anılar evle beraber yanıyordu. Karanlık odanın içinde yürürken, bir gün o karanlığı onu yok eden alevlerin aydınlatacağını bilemezdim. Bilseydim ne yapardım diye düşündüğümde içimde bir pişmanlık hissettim. O odada gözlerimin dokunmadığı, keşfetmediğim çok yer vardı ve hepsi Ediz'in bir parçasıydı.

Şimdi hepsi yok oluyordu.

Sokağa çıkan insanlar dehşet içinde evi izliyorlardı. Oysa o evde dehşetle izlenecek ne çok şey yaşanmıştı.

Ediz de aynı düşüncelerin içinde kaybolmuş gibi, "Yaşananları kendi aralarında konuşuyorlar," dedi. "Acıyorlar. Acımak her gün aynı hisleri taşıdıkları kalplerindeki duygularından daha farklı ve

tatmin edici bir duygu. Bu yüzden zaten bildikleri şeyleri ilk defa dinliyormuş gibi davranarak daha da acıyorlar."

Sonra alaycı ama durgun bir sesle, "İnsan," diye ekledi.

Sessizce yüzünü izledim. Ediz hâlâ yangını izliyordu ve alevlerin turuncu ışığı onun yüzünü de aydınlatıyordu. Sonra tekrar bakışlarımı yanan eve çevirdim.

Ediz arabayı çalıştırdı ama ben gözlerimi evden ayırmadım. Alevlerin aydınlattığı bahçeye baktım. Sanki Levent Çağıran orada durmuş bize bakıyordu ve gözlerinde bir vedanın izleri vardı.

Hemen arkasında babam duruyor, bana bakıyordu. İnsan belki de bir günahı işlediği yere hapsoluyordu. Gözlerim dolmuştu.

Yavaşça ilerlemeye başladık ve alevler arabanın camında kayarak ağır ağır gözden kayboldu. Geriye sessizlik kaldı. Sanki evin içini mesken tutan sessizlik o yangından kaçmış, arabaya sığınmıştı.

Ediz sokaktan çıkınca arabayı hızlandırdı.

Kalbinin ne kadar yorgun olduğunu sadece tahmin edebiliyordum.

Sanki kafasını dağıtması gerekiyormuş gibi arabayı daha da hızlandırırken tek kelime etmeden camdan dışarı baktım. Ediz onu daha önce hiç görmediğim kadar düşünceli ve sessizdi.

Uzanıp elini tuttuğumda o da sıkıca elimi kavradı. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu. Elini kendime doğru çekip karnımın üzerine koyduğumda Ediz kaskatı kesildi ve elini çekeceğini düşündüm ama çekmedi.

Hiçbir şey söylemedim. Ediz'in bu çocuğa tutunacağını, onu seveceğini ve koruyacağını biliyordum. Onu korumak için güçlü kalacaktı. Gözlerimi kapatarak elini iki elimle tuttum ve çekmesine izin vermedim, zaten o da çekmedi.

Gidecek hiçbir yerimiz olmadan arabayla yola devam ettik.

Nazlı Çağıran zihnimin derinliklerden, "Doğa," dedi.

Gözlerimi açtım.

İnsan düştüğü yerde tutunacak bir dal bulduğunda o dalın kırılmasından korkuyordu. Bir ışık bulmuştum, o kadar ufaktı ki sanki ben ona ulaşamadan kaybolacak gibiydi. Ediz'in elinden tutmuş, ışığı ona da göstermiştim.

O ışığı kaybetmekten korktum.

Nazlı Çağıran'ın doğum başladığında ne hissettiğini düşündüm. Arabada, neredeyse hiçliğin içindeydiler ve birbirlerinden başka kimseleri yoktu. Çaresizliğini ve korkusunu tahmin edebiliyordum ama artık tahmin etmekten de öte anlıyordum.

Başımı çevirip Ediz'e baktım ve "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Dağ evine," dediğinde bakışlarım yüzüne takılı kaldı. "Gökhan Bilkent'teki evi yaktıysa dağ evini de yakacaktır. Beni kendine çekmeye çalışıyor ve bunu düşüneceğimi biliyor."

Gözlerim irileşti.

"Bu çok tehlikeli değil mi?" diye sordum.

"Öyle," dedi. "Bu yüzden Hakan seni güvenli bir yere götürecek."

İrileşen gözlerime artık korku da dolmuştu.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?" Sesim sert çıkmıştı.

Ediz gözlerini yoldan ayırmadan, "Çok net duyuyor," diye karşılık verdi.

"Hayır," dedim ve başımı iki yana salladım. "Hayır."

Korku kalbimi bir örümcek ağı gibi sarmıştı. Ediz beni duymazlıktan gelerek araba sürmeye devam etti. Bu kararından dönmeyeceğini bakışlarındaki sarsılmaz kararlılıktan anlıyordum.

"Oraya tek başına gitmekten bahsediyorsun, farkında mısın?" diye sorduğumda, "Evet, farkındayım," dedi.

"Ediz."

Hiçbir şey söylemedi. İçimde korku o kadar büyük bir yer kaplamıştı ki aldığım nefese bile yer kalmamıştı.

"Seni yalnız bırakmam!" dedim. Sanki çok uzağımdaydı ve ben çırpınarak sesimi ona duyurmaya çalışıyordum.

Bundan hiç etkilenmeyerek, "Boşuna nefesini tüketme," dedi.

"Bunu bana yaşatamazsın."

"Sana bunu yaşatmamak için seni Hakan'la gönderiyorum," dediğinde bir elimi saçlarıma götürdüm ve saçlarımı geriye ittim.

"Olmaz."

"Bir savaşın en şiddetli anı sonudur," diye tekrarladı Ediz. "Bu, son Doğa. Artık bitiyor."

"Çekip gidelim," dedim. "Her şeyi geride bırakalım. Bir savaşın bitmesi için sonunun olması gerekmiyor."

Ediz cevap vermedi.

"Ediz," dedim sitemle.

"O zaman bitmiş olmayacak, yarım kalmış olacak ve yarım kalan her şey tamamlanmak ister," dedi. "Uzun zaman önce alınan bir kararın sonuçlarının geleceğe nasıl yansıdığını beraber yaşayarak gördük. Ben artık geçmişin geleceğe yansımasını istemiyorum."

Korkuyla bakışlarımı yola çevirdim ve kendi kendime sessizce, "Bir gelecek olursa tabii," dedim ama beni duyduğunu biliyordum.

Gözlerim yanmaya başlamıştı fakat ağlamadım. Bütün domino taşları devrilmiş, geriye sadece bir tane kalmıştı. Her taşın altında biri ezilmiş, bir hayat mahvolmuştu ve son taşın neleri götüreceğini bilmiyordum. Sadece korkuyordum.

Diğer yandan Ediz'in haklı olduğunu da biliyordum. O son taş devrilmezse belki önüne yeni taşlar eklenecekti ve gelecekte bir yıkım daha başlayacaktı.

Belki de karanlığın içindeki iğne deliği kadar ufak bir ışığa bakıp umutlanmak yeni bir düş kurmaktı. Bunu daha önce yapmış, sonuçlarını da yaşamıştım.

"Yapman gereken neyse onu yap Ediz," dedim. "Bitmesi gerekiyorsa bitir ama bunu benimle yap."

İçinden ışık sızan o küçük deliği elimle kapattım ve içimde her yeri karanlığa boyadım. Eğer işler yolunda giderse bir mucize olurdu ama gitmezse artık içine hapsolacağım karanlığa alışmış olurdum.

Ediz hiçbir şey söylemedi ve araba yolda hızla ilerlemeye devam etti. Gökyüzündeki karanlık yumuşamaya başlamıştı, muhtemelen bir saat içinde güneş doğacaktı.

Gözlerimi çaresizlikle kapattım. Saatin içinden akan saniyeler yavaş yavaş yükseliyordu. Rüyamı hatırladım; su yavaşça yükselmiş, beni içine almıştı. Sonra karşımda duran küçük kızı gördüm. Suyun içinde uzun, koyu renkli saçları yüzüyordu ve yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

Ediz bir karar verdiğinde onu ikna edemeyeceğimi biliyordum, o yüzden kendim bir plan yapmaya başladım. Ediz üzerine sessizliğin örtüldüğü düşüncelerimi bilmiyordu. Kararımı verdiğimde düşünceler yavaşça kayboldu ve geriye üzerine örtülen sessizlik kaldı.

Bu sessizlik, içinde en sağır edici gürültüleri taşıyacak kadar sinsiydi ve yaşananları önüme sermişti. Uygar'ın cansız gözlerini, babamın soğuk kaldırıma yaslanan yanağını gördüm.

"Savaşın en şiddetli anı sonudur."

Ediz haklıydı. İpler yerinden sessizce ve yavaşça kopmuyordu. Ardı ardına gürültüyle kopuyorlardı. Bir yıkım başlamak için diğer yıkımın tamamlanmasını beklemiyordu. Bir şehir aynı anda yok oluyordu ve biz bütün binaları ardı ardına çöken bir şehir gibiydik.

Her yer toz duman içindeydi ve göz gözü görmüyordu. O toz dumanın içinde karşıma neyin çıkacağını bilmeden yürüyordum. Attığım her adımda karşıma başka bir yüz, başka bir anı çıkıyordu. Her anı beni her şeyin başladığı o akşama götürüyordu.

Ediz karşımda duruyordu ve gözlerini gözlerimden ayırmadan elini bana uzatıyordu. Evimin önündeydik; birbirimizin gözlerine baktığımız, yaşanacakların şiddetini ikimizin de bilmediği tek andı. Belki de en çok o ana dönmek istediğim için zihnim beni sürekli o akşama sürüklüyordu.

Her şeyi değiştirebileceğimiz, bambaşka bir yola sürükleyebileceğimiz tek an, elimin Ediz'in elinin içinde kaybolduğu o andı.

Dağ evinin etrafını saran ağaçları gördüm, bizi sessizlikle karşıladılar. Yaşananlara son kez şahit olacaklardı. Ediz farları kapatıp patikaya girdiğinde tekerleklerin altında ezilen taşların sesini duydum. Nabzım hızlanmıştı.

Korkuyla, "Ediz," dedim.

"Korkma güzelim," dedi ama biliyordum, bir savaşın bitmesi demek o savaşı kazanmak demek değildi.

Ediz arabayı durdurdu ve patikanın kenarındaki bir boşluktan geçip geri geri giderek arabayı karanlığın içine soktu. Burada, karanlığın ve zamanın içinde yalnızdık.

Ediz benden ne yaşanırsa yaşansın arkama bakmadan yoluma devam edeceğime dair söz vermemi isteyecekti ve ben ona tutmayacağım bir söz verecektim.

Ediz bana baktı ve aklımdan geçenlerden habersiz, "Bana söz ver," dedi. "Ne yaşanırsa yaşansın arkana bakmadan yoluna devam edeceksin."

Artık dudaklarından dökülen kelimeleri bilecek kadar tanıyordum onu.

"Senin asla vermeyeceğin bir sözü benim vermemi istiyorsun," dedim. "Bu adil değil."

"Söz ver Doğa."

Sessiz gözlerle arabanın önünde uzanan karanlığa baktım.

"Doğa," dedi. "Bana bak."

Bakışlarımı ona çevirdiğimde karanlığın içinde gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. Saniyeler artık kırık döküktü.

"Artık yalnız değilsin," dedi ve bu sözleri gözlerimin dolmasına neden oldu. Şimdi o olmasa bile yalnız değildim. İçimde ondan bir parça vardı ve bana tutunuyor, büyüyordu. "Bu gece ne yaşanırsa yaşansın arkana bakmadan yoluna devam etmeni istiyorum," diye devam etti.

Ona gerekeni yapmasını söyleyen ben olmama rağmen, "İçindeki bu öfke hiç bitmeyecek, değil mi?" diye sordum. "Sen o öfkeyi bitiremeden o seni bitirecek."

"Doğa," dedi.

İçimdeki acıyla, "Hiçbir şey seni durdurmuyor," dedim. Karanlığın içinde sessizce gözlerime baktı. Hiçbir şey onu durdurmayacaktı.

Arabanın içinde onu ittim ve bunu yapmak içimi parçaladı çünkü içimde bir yerde biliyordum, belki de bu onunla geçirdiğim son andı.

"Çok acımasızsın," dedim. "Bu çocuğa sırf senin bir parçan olduğu için tutunacağımı ve yaşayacağımı bilecek kadar acımasızsın. Sen ölümü göze alırken beni yaşamaya mecbur bırakıyorsun."

Elini bana uzattı ama elini ittim ve bu içimi daha da parçaladı. "Dokunma bana."

Ona acımı değil de öfkemi gösterirsem belki gitmekten vazgeçerdi.

"Doğa, başından beri bunu yapmam ve seni yaşananlardan uzak tutmam gerekiyordu," dedi. "Kendimi bile bir kenara bırakarak sadece seni düşünüyorum ve sen başından beri yaptığım tek doğrunun bu olduğunu görmüyorsun."

Öfkeyle, "Beni düşünmek için çok geç kalmadın mı?" diye sordum. Bu sözlerim Ediz'in ruhunu yaralamıştı, biliyordum. Sonra onun Gece'ye kurduğu cümleyi ona karşı kullandım. "Geç kalınmış doğruların ne önemi var?"

Ediz ona çektiğim bütün bıçaklara rağmen gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Bana öfkelisin," dedi. "Güzel."

Onu bir kez daha itecektim ki beni bileklerimden yakaladı ve durdurdu.

"İstediğini söyle Doğa," dedi. "İstediğin kadar saldır bana. İstiyorsan benden nefret et ama bu gece uzak duracaksın."

Acı ve öfkeyle bakışlarına karşılık verdim, çaresizlik omuzlarımda taşıyamayacağım kadar ağırdı. Patikaya bir araba daha girdiğinde Ediz'in telefonu çalmaya başladı ve vaktin geldiğini anladım.

Sesim titreyerek, "Ediz, lütfen," dedim.

Ediz bana aldırmadan bileklerimi bıraktı ve arabanın kapısını açıp elinde telefonuyla dışarı çıktı. Karanlığa bakarak çağrıya cevap verdi. Hakan'ın geldiğini ve zamanımın tükendiğini biliyordum.

Ediz fenerini açtığı telefonunu yukarı kaldırdı ve Hakan'a yerimizi işaret etti. Tekrar karanlığın içinde kaldığımızda gözlerimi kapatarak kendimi beni bekleyenlere hazırladım. Derin bir nefes alıp gözlerimi açtığımda bakışlarım artık daha kararlı ve sağlamdı.

Hakan arabayı patikanın kenarında durdurdu ve Ediz arabanın önünden dolanarak benim tarafıma geldi. Kapı açıldı ve Ediz dışarı çıkmamı bekledi ama çıkmadım. Eğilip beni kolumdan tuttu ve dışarı çıkardı. Ona direnmedim ama benden beklediklerini de yapmadım.

Dışarı çıktığımızda bana bir silah uzattı.

"Gerekirse tetiğe basmaktan çekinme," dedi. Bana uzattığı silaha bakmadan gözlerine bakmaya devam ettim, sonra uzanıp silahı aldım. Bu silahı bana vereceğini başından beri biliyordum.

Ediz bakışlarıma karşılık vererek, "Haydi Doğa," dedi.

Öylece yerimde durunca beni kolumdan çekmeye ve Hakan'ın arabasına doğru yürütmeye başladı. Ona direndiğimde yine dağ evine ilk kez geldiğimiz günü hatırladım, Ediz beni dağ evine doğru sürüklüyordu. O zaman istediği beni yok etmekti, şimdi yine kolumdan tutmuştu ama istediği beni var etmekti.

Korkunun nabzı içimde çarpıyordu.

Arabaya yaklaşırken çaresizce, "Ediz," dedim. Beni duymazlıktan geldi. "Ediz. Yapma."

Hakan arabanın önünde bizi bekliyordu.

"Ne yapman gerektiğini biliyorsun," dedi Ediz, Hakan'a ve korkuyla ona baktım. Ne planlıyordu?

Elinden kurtulmaya çalıştım ama kolumu kavrayan parmakları kararlıydı.

"Arabaya bin Doğa," deyince ona aldırmadan elinden kurtulmaya çalıştım. "Doğa."

"Hayır," dedim. Korku beni ele geçirmişti.

"Doğa, işleri daha da zorlaştırma," diye üsteledi.

Bir kez daha, "Hayır," dediğimde Ediz beni kolumdan çekerek kendine yaklaştırdı. Yüzü yüzüme çok yakındı ve karanlığın içinde gözlerimin içine bakıyordu.

"Yapma." Buna dayanamadığını biliyordum, ben de dayanamıyordum ama Ediz'in yüzündeki maske çelik kadar kırılmazdı. "Bunu senin için yapıyorum Doğa, bunu unutma."

Çaresizce gözlerine baktım.

"Söz ver bana," dedi. Çaresizliğimi sessizliğimle paylaştım. "Söz ver bana Doğa. Ne yaşanırsa yaşansın arkana bakmayacaksın."

Sanki vereceğim bu söz onu daha da güçlendirecekti. Soğuk havada bir sis bulutu halinde havaya yayılan nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Uzun uzun gözlerine baktım ve sessizce, "Söz," dedim. Yaşanacakları engelleyemeyeceğim gerçeğine teslim olmuştum ve bu söz bir yalandı. Elimdeki silahı daha sıkı kavradım.

Ediz bakışlarını gözlerimden dudaklarıma indirdi ve dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdığında gözlerimi kapatarak varlığının varlığıma karışmasına izin verdim. Ruhu ruhumu sarıyordu. Dudaklarının yumuşaklığını, çeneme batan sakalını, nefesime karışan nefesini hissederken silahı tuttuğum elimi ensesine götürerek ona tutundum.

İnsan sevdiği kişiyi öptüğünde hislerinin içinde kayboluyordu ama o insanı kaybedebileceğini bilerek öptüğünde içinde kaybolduğu her hissin daha da içine çekiliyor, onu varlığının her zerresine sindiriyor ve ona karışıyordu. O kadar yoğun oluyordu ki başınız dönüyor, hatta canınız yanıyordu.

Ediz de bir elini enseme götürerek beni kendine daha çok çekti ve öpüşmemiz şiddetlenip hararetlendi. Hissettiklerimin yoğunluğundan dolayı gözlerim dolsa da gözyaşlarım yanaklarıma dökülmedi.

Zaman artık kurumuş bir çeşme gibiydi. Tükenmişti ve son saniyeleri damlatıyordu.

Ediz'i daha derin öpmeye başladığımda bütün anılarımız ağaçların arasına dağıldı. Birbirimize sarıldığımız her anının içinde yürüdüm,

o anılarda Ediz'in teninin kokusu burnumdaydı. Karşımda durup yeşil gözleriyle gözlerimin içine baktığı her anı hatırladım; nerede olduğumuz önemli değildi, onun olduğu anılarda başka hiçbir ayrıntı önemli değildi.

Ediz bir elini belime koyarak beni daha sert öptü ve sırtım geriye doğru giderken saçlarım boşlukta sallandı. Ardından beni bırakmadı, beni kendinden kopardı ve yüzünü yüzümden ayırmadan gözlerimin içine baktı.

Gözlerini izledikten sonra ona sıkıca sarıldım. Kalp atışlarını hissedemiyordum ama teninin sıcaklığını ezberledim. Bu bir veda mıydı bilmiyordum. Veda gibi geliyordu.

Beni kollarıyla sardıktan sonra, "Verdiğin sözü unutma," dedi.

Sessizce, "Unutmam," dedim.

"Güzel," dedi. "İşte benim kızım."

Gözlerim dolu dolu gülümsedim ama Ediz bunu görmedi. Başımı çevirerek teninin sıcaklığına, beni sakinleştiren kokusuna sığındım. İçimden ondan özür diledim çünkü yaşananların sonunda biri ölecekse bu kişinin kendisi olacağından emindi. Aklımdan geçenlerden habersizdi.

"Doğa," dedi ve sustu. Sanki söylemek istedikleri vardı ama kelimeler dilinde düğümlenmiş gibiydi.

Devamının gelmeyeceğini bile bile, "Efendim?" dedim.

"Dikkatli ol," dedi.

Tutamayacağım en büyük sözü vermiştim ve daha fazlasını vermeyecektim. Ona daha sıkı sarılarak gözlerimi kapattım.

"Zaman geldi," dedi Ediz ve beni bırakacaktı ki ona izin vermedim.

"Ediz," dedim ve ben de sustum. Kollarını bana tekrar sıkıca doladı. Sessizce, "Seni seviyorum," dedim.

Kollarımın arasında kaskatı kesilirken zaman durmuş gibiydi, oysa durmadığını biliyordum. Dursun, bizi bu ana, birbirimizin kollarına hapsetsin isterdim ama kimsenin durduramadığı zamana kalbimin gücü de yetmeyecekti, biliyordum.

Yaşanması gereken yaşanacaktı.

Ediz hâlâ kaskatı bir haldeyken onu bırakan ben oldum. Gözlerinin içine baktığımda bakışları derinleşmişti, kendi içinde kaybolmuş gibiydi. Yavaşça ondan uzaklaştım ve ona arkamı döndüm.

Ben arabaya giderken attığım her adımı izlediğini biliyordum, yerinden bile kıpırdamıyordu. Arabaya bindim, kapıyı kapattım ve önümde uzanan karanlığa baktım. Hakan da arabaya bindiğinde başımı çevirip camın ardından Ediz'e baktım. Elimdeki silahı daha sıkı kavradım.

Özür dilerim Ediz.

Ne yaşanmış olursa olsun seninle karşılaştığım için bir keşkem yok. Belki birbirimizi başka bir yaşamdan tanıyorduk ve bu gece sana veda eden ben olursam, başka bir yaşamda da seni bekliyor olacağım.

Ediz sessizce, uzun uzun bana baktı.

Gözleri beni yine o akşama sürükledi, karşımda durmuş bana bakıyor ve elini uzatıyordu. Elim elinin içinde kaybolurken, *"Ediz,"* diyerek kendini tanıttı.

Araba hareket etmeye başladığında Ediz hâlâ olduğu yerde duruyordu. Yanından geçip giderken gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

Ediz'i yaşanacaklardan önce gördüğüm son yer o karanlığın içi oldu.

Sonunu bilseydim ona daha dikkatli bakar mıydım, diye düşündüm. Ona ne kadar çok bakarsam bakayım bunun pişmanlığı hep içimde olacaktı. Daha fazla bakabilirdin, diyecektim. Daha sıkı sarılabilirdin ona.

Elimdeki silahı kucağıma koydum ama bırakmadım. Parmaklarım kucağımda gevşemişti ve silah karnımın hemen önündeydi. Gözlerimi kapattım.

Araba ağaçların arasından geçerken ağaçları izledim.

Patikadan çıkıp ana yola geçtiğimizde sanki zaman tükenmişti ve ömrümüzden çalmaya başlamıştı. Saniyeler yavaş yavaş üzerimizden döküldü.

"Ediz sana ne yapmanı söyledi?" diye sordum Hakan'a. Sesim ifadesizdi.

Hakan tereddüt etse de, "İşler ters giderse seni yurt dışına götürmemi," dedi.

Beni görmemesine rağmen ruhsuz bir ifadeyle başımı salladım. İçimde Ediz'e karşı bir öfke vardı ama bu öfke sadece beni yakıyordu. Beraber her şeyi geride bırakıp gidebilir, bir hayat kurabilirdik. Geçmiş asla unutulmazdı ama onu bıraktığımız yerde hatırlayabilirdik.

Yaşanması gerekenler yaşanırken, yaşanabilecekler zamanın içinde kayboluyordu.

Araba yolda hızla ilerlerken babamı düşündüm. Babamı düşünmek onu arabaya davet etmek gibiydi. Önümdeki koltukta oturuyordu ama bana bakmıyordu. Önündeki camdan karanlığın gökyüzünden dağılmasını izliyordu.

"Eğer bir insana silah doğrultuyorsan ya tetiğe basarsın ya da o insanı senin istediğin bir yola girmesi için zorlarsın," dedi ve dönüp gözlerimin içine baktı. "Sadece korkaklar ne yapacağını bilmeyerek o silahı doğrultur. Bunu sana ben öğrettim Doğa."

Elimdeki silahı sıkıca kavradım.

Ediz'in dağ evine ulaşmasını bekliyordum, zihnimin içinde attığı her adımı takip ediyordum. Botlarının altında ezilen karı, yanından geçtiği ağaçları görüyordum.

Sonra alevleri hatırladım. Bilkent'teki evin çatısından gökyüzüne yükseliyorlardı. Anılarımda o yangın hiç sönmeyecekti, o ev hiç küle dönmeyecekti. Turuncu alevlerin bu karanlık gecenin sonuna doğru ilerlerken yüzümde dans ettiğini hissettim.

Levent Çağıran alevlerin arasından bana bakıyordu.

Korkunun daha da şiddetlenmesi gerekiyordu ama sanki içimde ucu bucağı olmayan bir boşluk oluşmuştu ve o boşlukta korku bile kaybolmuştu. Derin bir sakinlik dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

"Kemal Çağıran bu gece yaşanacakları biliyor mu?" diye sordum. Bu sorum bana Ediz'in bakışlarını hatırlattı, babamın da abimin de karşısına geçip hesap sormalarını bekliyordu. Bunu bekliyordu çünkü karşısına dikilirlerse beni korumuş olacaklardı.

Onu Kemal Çağıran'ın sessizliğinde anladım. Ediz'in yalnızlığında kendi yalnızlığımı tanıdım.

Hakan gözlerini yoldan ayırmadan, "Biliyor," dedi.

"Bir insanın vicdanının ağırlığını taşımayı öğrenmesi çok tehlikeliymiş," dedim. Kemal Çağıran bana bunu öğretmişti. Kemal Çağıran'ın arkasında kendi abimi ve babamı gördüm. Onlar bana bunu öğretmişti.

Hakan sustu.

Ediz'in adımları onu dağ evine ulaştırmış olmalıydı.

Nazlı Çağıran zihnimin içinde, "Doğa," dedi. Durmamı mı istiyordu yoksa devam etmemi mi? Bilmiyordum.

Elimdeki silaha baktım. Atalay'ın yüzü gözümün önüne geldi, çatıdaydık ve Ediz onu boğazından kavramıştı. Gözleri gözlerimdeydi. Sonra babamı hatırladım, yanağı soğuk kaldırımdaydı ve etrafına yayılan kanı, bakışlarından çekilen yaşamdı. Uygar'ı hatırladım, gözlerimin içine bakıyordu ve dudakları son kelimeleriyle savaşıyordu. Uygar'ın gözlerinin yerini Gece'nin gözleri aldı ve Gece bana baktı. Hayattaydı fakat Kemal Çağıran haklıydı.

Hayatta diye ona yaşıyor mu diyecektik?

İçimdeki karanlık boşluk daha da derinleşti ama zaten ucu bucağı yoktu.

Elimdeki silahı kaldırdım ve Hakan'a doğrulttum.

"Durdur arabayı," dedim. Hakan başını çevirip önce silaha, ardından yola baktı.

Kaşlarını çatarak, "Doğa," dedi.

"Durdur arabayı!"

Artık arabanın gideceği bütün yollar karanlığa bürünmüştü. Bu yolların bir sonu yoktu. Bu gecenin bir sabahı olacaktı, gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı ama bizi hiçbir yere ulaştırmayacaktı.

"Tetiğe basmayacağını ikimiz de biliyoruz Doğa," dedi.

Kararlı bir sesle, "Bu silahı sana tetiğe basmak için doğrultmadığımı da öyle," dedim. "Durdur arabayı."

"Doğa, bunu yapma," dedi.

"Hakan, durdur arabayı."

Hakan direksiyonu daha sıkı kavradığında onun da Ediz'i orada yalnız bırakmak istemediğini biliyordum. Diğer yandan bu yolda Ediz'e yardım edecek kadar sadıktı ama kendini yakacak kadar fedakâr değildi.

"Ediz Bey bunu istemez," dedi.

Öfkeyle, "Ediz'in ne istediği umurumda değil!" diye karşılık verdim.

"Doğa, sen hamilesin," dedi ve kurduğu cümle gözlerimin dolmasına sebep oldu. Yaşlar gözlerimde parlarken elimi karanlığın içinde bulduğum o ışığın üstüne daha da bastırdım.

"Hakan," dedim titrek bir sesle. "Ediz bu gece ölecek."

Kurduğum bu cümle sanki içimdeki bir parçadan kopmuş kadar canım yandı. Zihnimde bile dile getiremediğim bu gerçek, dudaklarımdan çıkmıştı.

Hakan direksiyonu daha sıkı kavradı. Bu sessiz gerçeği onun da bildiğini biliyordum. Yaşanacakları bilmek için yaşanmalarını beklemeye gerek yoktu, insan bazen sadece bilirdi. Kalbinde hissederdi.

Gözlerimden yaşlar akarken, "Bunu bana yaşatma," dedim.

Geçen her saniyenin ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Saat artık parçalanmaya başlamıştı ve tamamen dağıldığında her şey için çok geç olacaktı.

Gece'nin dağ evinin duvarlarına sinen çığlıkları zihnimin içinde yankılandı.

"Bunu bana yaşatma."

Artık sesim daha güçsüzdü.

Hakan arabayı kaderin içinde sürdüğünü biliyordu. Yapacağı seçim bütün geleceği değiştirecekti ve bunu biliyordu. Saniyeler birbirini yok etmek için kovaladı ve yakalanan her saniye ardında yılları bırakarak kayboldu.

Çaresizce, "Hakan," dedim ve Hakan ani bir frenle arabayı yolun ortasında durdurdu.

Gece gündüze karışıyordu ve yolu ele geçiren sessizlik hızla arabanın etrafında toplanıyordu.

Bakışlarımı önümüzde uzanan yola, etrafımızı sarmalayan arazilere çevirdim. Hiç yaşam belirtisi yoktu, rüzgâr bile esmiyordu ve sanki zaman gerçekten durmuştu.

Kendimi toparlayarak, "İn arabadan," dedim.

"Seninle geleceğim," dediğinde, "Hayır, gelmeyeceksin," dedim.

Yeterince kayıp verilmişti. Geçmiş bir mezarlığa dönmüştü ve oraya gömecek kimsem kalmamıştı.

Hızla arabadan indiğimde Hakan da kapısını açıp dışarı çıktı. "Doğa."

Ona aldırmadan şoför koltuğuna geçeceğim sırada önüme geçerek beni durdurdu. Gözlerimin içine bakarken korktuğunu görebiliyordum. Geçmiş hepimizin mezarlığıydı.

Karmakarışık bir halde, "Hamilesin," dedi.

Ona aldırmadan yanından elimi uzatıp kapıyı açtım. Kapı sırtına çarparak açılınca kenara çekildi, bana baktığında yüzü kâğıt gibiydi. Beni durdurmak istiyordu ama bir yandan da durmamı istemiyordu.

"Hamilesin," dedi ama bu sefer bunu kendine söylemişti. Onun sırtına bu yükün ağırlığını bırakarak kapıyı kapattım. Kaybedecek zamanım yoktu.

Arabayı çalıştırdığımda Hakan yaptığı seçimin dehşeti içinde camın ardından bana baktı. Yine de hâlâ beni durduramayacak kadar kararsızdı. Arada kaldığını biliyordum ve ömrü boyunca bu iki seçenek arasında sıkışıp nefessiz kalacaktı.

Gaza basıp yanından geçtiğim sırada göz göze geldik.

Direksiyonu kırıp karşı şeride geçtim ve Hakan yaşanacaklardan uzakta, sessiz yolun ortasında kaldı. Kalbim hızla çarparken gaza biraz daha yüklendim ve araba öne atıldı. Sanki zaman geçtiğim yollarda çökerek beni takip ediyordu ve yakaladığında her şey bitmiş olacaktı.

Direksiyonu kavrayan avuçlarım terlerken Nazlı Çağıran arabanın arkasında oturuyormuş gibi hissettim.

Gözyaşları içinde, "Ölüm kadar yaşam da çaresiz hissettiriyor," dedim.

Yanıt gelmedi.

Arabanın hız ibresi gitgide yükseliyordu ve gözlerimden akan yaşlar yüzünden yolu göremiyordum. Elimin tersiyle yanaklarımı sildiğimde bu gece bir kayıp daha yaşanacağını biliyordum. Bu kadar büyük bir gürültüden sağır olmadan kurtulamazdın.

Uygar'ı arabada, koltuğun arkasında hissettim.

Direksiyonu daha sıkı kavrarken, "Uygar," dedim. "Gece, Ediz'i yaptığı seçimden dolayı affetmedi, Ediz beni yaptığım seçimden dolayı affedecek mi?"

Yanıt gelmedi.

Kemal Çağıran zihnimin içinde, "Seninle kendisi arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığında ne olacağını sanıyorsun?" diye sordu.

Bu sorunun ağırlığını hissetmiş ama o sırada anlamamıştım. Ona kendim ve Ediz arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığımda ne olacağını düşündüğünü soramamıştım.

Yol hızla giden arabanın altından akarak tükendi. Gitgide yaklaşıyordum ama yaklaştığım kimin sonuydu, bilmiyordum.

Artık gökyüzü aydınlanmıştı.

Karın beyazlığı gözlerimi alırken bulutlu gökyüzünü kaplayan dumanı gördüm, alevler gökyüzüne yükseliyordu.

Dağ evi yanıyordu.

Kalbimin o dumanların arasında boğulduğunu hissettim. Araba sarsılarak patikaya girdiğinde saniyeler kalp atışlarımla yarışıyordu. Patikadaki taşlar çamurluklara girip arabaya çarpıyordu.

Zihnimdeki ve kalbimdeki karmaşanın arasında bunu nasıl düşündüğümü bilmiyordum ama arabayı durdurdum. Tek başıma yapabileceklerim zaten sınırlıyken kendimi açık edersem geriye yapabileceğim hiçbir şey kalmayabilirdi.

Durdurduğum arabanın camından patikanın geri kalanına baktım, önümde uzanıyordu. Titreyen elimle koltuğa bıraktığım silahı aldım ve hızla arabanın kapısını açtım. Soğuk hava yüzüme çarparken dağ evinden yükselen dumanın kokusu genzime doldu.

Hiç düşünmedim, tereddüt etmedim. Koşmaya başladığımda boğazımı yakan soğuğu görmezden geldim. Kar ayaklarımın altında eziliyor, soğuk tenimi kesiyordu.

Yanından geçtiğim ağaçlar yaşananlara son kez şahitlik ediyordu.

Dağ evine yaklaştıkça duman kokusu yoğunlaştı. Gitmeden önce üzerini örttüğüm her anı yanıyor, dağ eviyle birlikte yok oluyordu. Burası benim sığınağımdı, saklandığım yerdi ve artık yoktu.

Koştukça yaklaştım, yaklaştıkça hatırladım.

Sanki geçmişin içinde bir araba yanımdan geçiyordu. Arabayı Ediz kullanıyordu, hemen yanındaydım ve arkada Uygar ile Gece vardı. Yaşanacaklardan habersiz, patikayı izliyordum. Her insan zamanın yok etmek için ilerlediğini bilirdi ama kimse hatırlamazdı, yine de hatırlamamak unutmak demek değildi.

Koştum.

Saniyeler adımlarımdan daha hızlıydı. Soğuk, elimdeki silaha yayıldı, ardından parmaklarımı sardı. Nefesim sis bulutu halinde havaya karıştı.

Daha hızlı koştum.

Yine de saniyeleri yakalamak imkânsızdı.

Sonunda ağaçların arasından dağ evinden yükselen alevleri görmeye başladığımda yavaşladım, yakalayamadığım saniyeler de benimle birlikte yavaşladı. Kalp atışlarım saniyelerden daha hızlıydı.

İyice yavaşlasam da durmadım, karın üzerinde yürümeye başladım. Kar ayaklarımın altında ezildi.

Alevleri izledim, dağ evi yaşananlarla beraber yanıyordu. Alevler söndüğünde geçmiş zihnimize hapsolmuş olacaktı ve hiç şahidi kalmayacaktı.

Attığım her adımda nefesimin sesini duydum, keskindi. Kalbimin çırpınışlarını duydum, yaşamın içinde çarpan kalbim ölüm korkusuyla doluydu. Bu korku, sevdiğin birini kaybetmenin korkusuydu.

Ağaçlar seyrelince dağ evinin önündeki arabayı gördüm, Gökhan'ın arabası olmalıydı. Sonra bir adam gördüm, sırtı bana dönüktü ve elinde bir silah vardı. Onu birkaç adım sonra tanıdım, Gökhan'dı.

Sonra Ediz'i gördüm.

Sonra karın üzerindeki kan lekelerini...

Ediz'in kazağının içinden akan kan ellerine ulaşıyor, oradan bir yol çizerek parmaklarından yere damlıyordu. Ediz gözlerini karşısında duran Gökhan'dan ayırmıyordu ve dağ evinin sessizliğinde yalnızdılar.

Gökhan, Ediz'le arasındaki mesafeyi koruyarak yürümeye başladı, konuşuyordu ama ne dediğini duyamıyordum. Ediz gözünü kırpmadan Gökhan'ı bakışlarıyla takip ediyordu ve Gökhan'ın kelimelerinin yansıması Ediz'in gözlerindeydi.

Ediz zihnimin içinde, "Amacı hiçbir zaman kazanmak değildi," dedi. "Kaybettirmekti. Bunun adı intikam."

Ağaçların arasına girip temkinli adımlarla onlara yaklaşırken bu sessizliğin içinde ufacık bir sesin bile duyulacağını biliyordum. Bir elimi arkasında durduğum ağacın üzerinden kaydırarak pütürlü ve soğuk kabuğunu hissettim. Gökhan'a ve Ediz'e daha da yaklaştım.

Sesler kulaklarıma ulaşmaya başladığında Gökhan'ın, "Senin öfken bana mı yoksa kendine mi Ediz?" diye sorduğunu duydum.

Ediz cevap vermedi. Gökhan'ın yüzü görüş açıma girmişti, elinin tersiyle burnundan akan kanı siliyordu.

Elindeki kana bakarak, "İntikam kendi sonunu da kabul etmektir, değil mi?" dedi ve bakışlarını Ediz'e çevirdi. "Bir mezar kazarsın ama o mezarda sana da yer vardır."

Nefesimi tutup Ediz'in vereceği tepkiyi bekledim ama derin bir sessizlik içindeydi.

"İntikam öfkedir," diye devam etti Gökhan. "Bunu biliyorsun, intikam insanın karanlığına dokunur, onu ortaya çıkarır, büyütür. Aynaya bakarsın, kendini göremezsin. Ne kadar planlı ilerlersen ilerle, ne kadar sakin olursan ol, intikam bir cinnet halidir."

Ediz'in parmaklarından yavaşça damlayan kan karı kırmızıya boyarken Gökhan durdu, öfkesi bakışlarına yansımıştı. Sonra o öfke yüzüne yayıldı ve yüzü kinle gerildi.

"Sen bunu biliyorsun!" diye bağırdı.

Ediz'in bakışlarında hâlâ soğuk bir sakinlik vardı. Gökhan yerdeki silahı karın içinde ayağıyla Ediz'e itti. O silahın orada olduğunun farkında değildim. Silah etrafa kar sıçratarak Ediz'in önüne kaydı.

"Al o silahı," dedi Gökhan ama Ediz onun gözlerine bakmaya devam etti.

Bunun üzerine Gökhan elindeki silahı Ediz'e doğrultarak, "Al o silahı!" diye bağırdı.

Namlusu Ediz'e doğrultulan silaha baktığımda kalbim sıkıştı.

"Al o silahı ve karşında kendin varmış gibi tetiğine bas!" Gökhan'ın öfkesi şiddetleniyordu. "Ardı ardına bas çünkü benim sana yapacağım bu olacak!"

Ediz gözlerini Gökhan'dan çekip yerdeki silaha baktı. Aklından ne geçiyordu, ne hissediyordu bilmiyordum. Akıp giden saniyeler artık yaşananların hızına yetişemiyor gibiydi; artık zaman bizi değil, biz zamanı kovalıyorduk.

Ediz bakışlarını tekrar Gökhan'ın gözlerine çevirdi, silahı almadı.

"Sana baktığımda ne görüyorum biliyor musun?" diye sordu. "Bir korkak."

Sanki ona bir silah doğrultulmamış gibi konuşuyordu, gözlerinde korkudan iz yoktu.

"Bir insana arkadan yaklaşılmaz, bir insanın gözlerinin içine bakmadan ondan intikam alınmaz," dedi. "Sen intikam aldığını mı sanıyorsun?"

Gökhan elindeki silahı daha sıkı kavradı.

"Hiç düşündün mü?" diye sordu Ediz. "Ortaya çıksaydın hayatını mahvettiğin insanlar sana nasıl yaklaşırdı?"

Bir yarasına bastığını Gökhan'ın bakışlarından anladım.

"Doğa seni sahiplenirdi," dedi Ediz. "O şerefsiz Atalay bile seni sahiplenirdi ama korktun, değil mi? Senin için istenmemek daha beklenilen bir sonuçtu, bu yüzden seni asla kabul etmeyecek tek insanın, babanın yanındaydın."

Ediz yavaşça yerden silahı aldı ve ağır ağır Gökhan'a doğru yürüdü. Elindeki silahı yanında tutarak Gökhan'ın ona doğrulttuğu silahın önünde durdu.

"Sen bir korkaksın," dedi.

Gökhan kinle, "Sus," diye karşılık verdi.

"Yaşananları anlat bana," dedi Ediz. "O gece ne yaşandı?" Bakışlarıyla onu küçümsüyordu. Sanki karşısında küçük bir çocuk vardı ve Ediz ona gününün nasıl geçtiğini soruyordu.

Gökhan bakışlarına karşılık verse de Ediz kendisine doğrultulan silaha rağmen bakışlarıyla Gökhan'a üstünlük kurmuştu.

"Neden suçu Atalay'ın üzerine attın?"

Ediz bu sorunun cevabını içten içe biliyordu, bunu görebiliyordum. Amacı sebebini öğrenmek değil, onu kendisiyle yüzleştirmekti.

Gökhan ona cevap veremedi çünkü vereceği cevap bir kabullenme olacaktı. Ediz'in karşısında hissettikleri ve yaptıkları yüzünden güçsüz hissettiğini gördüm. Silahı hâlâ sıkıca tutuyordu, duruşu hâlâ dikti ama konuşamadı.

"Yaptıklarınla yüzleşmek gölgelerin içine saklanıp sonuçlarını izlemeye benzemiyormuş, değil mi?" diye sordu Ediz.

Gökhan gözlerini Ediz'in gözlerinden ayırmadan, "Levent Çağıran'ı öldürmemi benden Osman Güngör istedi," dedi.

"Bunu senden istedi çünkü zaafının farkındaydı," dedi Ediz. "Bunu Atalay'dan istemezdi, kendisi de yapmazdı. Ateşe uzatacağı bir maşaya ihtiyacı vardı ve sen bunun farkındaydın."

Gökhan tek kelime etmedi.

"Seni asla istemediğinin ve istemeyeceğinin farkındaydın," diye devam etti Ediz. Aşağılayıcı bir tavırla güldü. Sonra kaşlarını kaldırarak, "Çok yazık," dedi.

Gökhan elindeki silahı daha sıkı tutarak, "Kes sesini!" diye bağırdı.

"Kendini ciddiye aldırmaya çalıştın ama başaramadın," dedi Ediz. "Elindeki silah bunu başaramıyor çünkü bir korkağı kimse ciddiye almaz."

"Tetiğe basamayacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu Gökhan.

Ediz sanki bu soruyu bekliyormuş gibi gözünü bile kırpmadan, "Aksine," dedi. "Seni küçümsüyorum ve sırf bana kendini kanıtlamak için bile o tetiğe basabileceğini biliyorum çünkü ciddiye alınmak senin zaafın."

Gökhan'ın burun delikleri genişlemişti, Ediz'in gözlerine öfkeyle bakıyordu. Ediz'in sakinliğindeyse acımasızlık vardı.

Ediz elindeki silahı kaldırıp kendi başına yasladığında sanki ayaklarımın altındaki zeminle birlikte çökmeye başladım. Başım dönmeye başlayınca elimi yanımdaki ağaca yasladım ve gözlerimi kapatıp açarak odaklanmaya çalıştım.

Gökhan'ın da afalladığını görebiliyordum.

Gece, "Korkma Doğa," dedi. "Sadece dikkatini dağıtıyor."

Sesini zihnimin içinde duyduğumu sandım, ardından omzumun üstünden baktığımda arkamda olduğunu gördüm. Aramızda belli bir mesafe vardı ama sessiz konuşmasına rağmen onu duyabileceğim kadar yakınımdaydı.

Ben ona baksam da o bana değil, Ediz'e ve Gökhan'a bakıyordu.

Gece'yi görmek içimde bir karmaşanın doğmasına neden olmuştu. Sessiz ve karanlık sokağın içinde patlayan silahın sesini duydum, babamın gözlerini hatırladım. Yere yığıldığında yanağı soğuk zemine yaslanmıştı ve kanı yavaşça kaldırım taşlarının üzerine yayılıyordu.

Sonra Gece'nin gözlerini hatırladım, bakışlarında nefret ve acıyla elindeki silahı hâlâ indirmemişti.

Ne yaptığının farkındaydı. O sokakta silah sadece babama doğrultulmamıştı, bana da doğrultulmuştu ve Gece bunu biliyordu.

Sanki ben ona bakarken benimle konuşamıyormuş gibi bakışlarımı ondan çektiğimde, "Sizi takip ediyordum," dedi.

Tek kelime etmedim. Yerimden kımıldayamadım. Sanki Uygar da babam da buradaydı ve bana bakıyorlardı. Elimi yasladığım ağaca ağırlığımı biraz daha verdim, ayakta kalabilmek için buna ihtiyacım vardı.

Ediz ve Gökhan'ın ardında duran dağ evine baktım. Yanan ahşaptan çıkan sesi duyabiliyordum ve alevler büyüyordu.

Gece, "Son kez Ediz için buradayım," dedi.

Sanki dudaklarımdan dökülen tek bir kelimeye, vereceğim bir tepkiye ihtiyacı vardı ama ben derin bir sessizliğin koynundaydım.

O burada değil de zihnimin içindeymiş gibi bakışlarımı Ediz ile Gökhan'a çevirdim. Yaşananlara anlam vermeye çalışırken Gece'nin söylediği gibi Gökhan'ın dikkati dağılmıştı ve Ediz bu fırsatı kullandı. Ani bir hareketle Gökhan'ın silahı tutan elini bileğinden kavradı ve namluyu kendinden uzaklaştırdı. Silahın patlamasıyla sessizlik telaşla dağıldı.

Ediz silahı tuttuğu eliyle Gökhan'ın suratına vurduğunda Gökhan yere yığıldı ve elindeki silah karın arasına gömüldü. Ediz ayağıyla silahı Gökhan'ın ulaşamayacağı kadar uzağa itti ve elindeki silahı iki eliyle kavrayarak yerde yatan Gökhan'a doğrulttu.

Gökhan dudağının kenarından akan kanı elinin tersiyle silerek ona doğrultulan silahın namlusuna baktı.

"O, Uygar'ı öldürdü," dedi Gece ve ağladığını sesinden anladım. Onun ağladığını duymak benim de gözlerimin dolmasına neden oldu.

Sadece birkaç adım uzağımdaydı ama sanki aramızda derin ve karanlık bir boşluk vardı. Ne yaşanırsa yaşansın, ne konuşulursa konuşulsun o boşluk hiçbir zaman aşılmayacaktı. Bunu biliyordum, Gece de biliyordu.

Onu anladığımı biliyordu ve bunun ona daha ağır geldiğini biliyordum. Yine de ona hiçbir zaman hak veremeyecektim çünkü ölen benim babamdı.

Uygar anılarımın içinden, "Bazen zor bir insan olabiliyor, biliyorum," dedi. Almakta zorlandığı son nefesini bu kelimelere harcıyordu. "Yine de içinde iyilik var. Onu ne olursa olsun yalnız bırakma."

Gözyaşları yanaklarıma devrilmeye başladı.

Özür dilerim Uygar.

Parmaklarımı bükerek ağacın gövdesine sapladım ve ağlamamak için kendimi sıktım. Bazen hayatlar, arkadaşlıklar ve yaşanmışlıklar talihsiz bir şekilde, sonuna ulaşamadan, yolun ortasında yok olabiliyordu.

Gece çaresizce, "Umarım bir gün beni affedebilirsin," dedi.

Gece'nin karşısında duran sessizlikten ibarettim. Bu sessizliğin hep içinde kalacağını, onunla birlikte yaşayacağını biliyordum. O da sesindeki çaresizlikle, yaptığı seçimlerle benim içimde yaşayacaktı.

Kalabalığın içinde koştuğum caddenin rüzgârı yüzüme çarptı. Karanlık bir sokağa sapacaktım, o sokakta Uygar ve Gece olacaktı. Saniyeler zihnimin içinde de aktı ve o karanlık sokağa girdim.

Sokağın ortasında duran Uygar ve Gece bana baktı.

Onlara, "Bakar mısınız?" diye seslendim. Zaten bana bakıyorlardı. Nefes nefese yanlarına gidip telefonlarını istedim.

O gece sokakta dururken, yaşanacakları hiçbirimiz bilmiyorduk. Gece uzun uzun yüzüme baktıktan sonra telefonunu bana uzattığında aslında Uygar'ın arkasında saklanan gelecekte ona bir silah doğrultulmuştu.

Yaşananları kendi seçimlerimizle şekillendirmiştik. Gece'nin bana uzattığı telefonu alıp Atalay'ı aramıştım.

Geçmiş zihnimin içinde bana bakarken ben Ediz'e baktım.

"Sen içinde taşıdığına öfke mi diyorsun?" diye sordu Gökhan'a.

Zihnimin içinde o sokakta, geçmişte bana arkamdan sessizce yaklaşıp kulağıma yasladığım telefonu aldı. Gece ve Uygar için endişelenerek Ediz'e, "İstediğin benim," dedim. "Onlara zarar verme."

Ediz içindeki bütün hiddetle, "Sen içinde taşıdığına öfke mi diyorsun?" diye bağırdı.

Tetiğe basmak içindeki hırsı tatmin etmeyecekmiş gibi Gökhan'ın yüzüne ardı ardına vurmaya başladı. Ona ne kadar vurursa vursun içindeki öfke dağ evini yok eden alevler gibi çoğaldıkça çoğalıyordu.

Gece zihnimin içinde, "Bir düşmana bir kere saldırdığında daha fazla saldırma arzusuyla doluyorsun," dedi.

Gökhan'ın suratı kan içinde kalmıştı. Ediz ona o kadar sık ve sert vuruyordu ki parmak boğumları kızarmış, hatta morarmış olmalıydı.

O sırada dağ evine bir adamın yaklaştığını gördüm. Elinde silah vardı. Her ne kadar yüzleşmelerinde yalnız olsalar da Gökhan'ın buraya yalnız gelmeyeceği öngörülebilir bir gerçekti. Ediz öfkesinin ve hırsının içinde o kadar kaybolmuştu ki adamı fark etmedi.

Korkuyla öne atılacağım sırada Gece çoktan dağ evine doğru atılmıştı. Duraksayıp bana baktı ve göz göze geldik. Buz mavisi gözlerinin beyazı kırmızı damarlarla sarılmıştı ve gözlerinin altı morarmıştı.

Belki de göz göze geldiğimiz son andı.

"Gelme Doğa," dedi gözleri yaşlarla parlarken. "Gelme çünkü ortalık karışırsa ve ikiniz arasında bir seçim yapmam gerekirse Ediz'i kurtarırım." Bakışları çaresizdi ama bu çaresizliğe acı dolu bir kararlılık eşlik ediyordu. "O bana bunu yaşattı, ona bunu yaşatırım."

Gözlerindeki yaşlar yanaklarından süzülüp çenesine ulaştı. "Gelme."

Gece bana arkasını dönüp dağ evine doğru yürümeye başlarken gözlerimi kapatarak sakinleşmeye çalıştım. Onu anlıyordum ve bir insanı anlamak bazen ruhu paramparça edebiliyordu.

Gözlerim hâlâ kapalıyken Gece'nin, "Ediz!" diye bağırdığını duydum ve gözlerimi açtım.

Ediz, Gökhan'a vurmayı bırakıp Gece'ye baktı. Ardından ona yaklaşmakta olan adamı gördü. Adam silahını kaldırıp Ediz'e doğrulttuğunda ben de dağ evine doğru yürümeye başladım ama Gece durdu, hiç tereddüt etmeden elinde tuttuğu silahı kaldırdı ve ardı ardına tetiğe basmaya başladı.

İçindeki acıyı öfkeye dönüştürüyordu. Sanki bunu yaparsa içindeki acı sönerdi ama biliyordum, sönmüyordu. Silah sesleri ağaçların arasında yankılandı. Gece'nin vurduğu adam kanlar içinde yere yığıldığında cayır cayır yanan dağ evinin içinden Gece'nin çığlıklarının yankısını duydum.

Odalarda dolanıyor, Uygar'ı arıyordu.

Yaşananlar Ediz'in dikkatini dağıtınca Gökhan bu fırsatı değerlendirdi ve Ediz'i yakasından tutup karın üzerine yatırdıktan sonra doğruldu. Kanlar içindeki yüzünde öfkeyle Ediz'e vurmaya başladığında bir adam Gece'ye doğru yaklaşıyordu.

Ediz, Gökhan'ı itti ve Gökhan'la beraber karda yuvarlandılar. Artık üstünlük yoktu, bir güç savaşı vardı ve kimin kazanacağı belli değildi.

Gece elindeki silahı adama doğrultunca adam olduğu yerde durdu. Ardından Gece gözünü bile kırpmadan tetiğe bastığında sadece şarjörün boşaldığını gösteren küçük bir ses duyuldu. Gözlerim irileşirken Gece elindeki silahı attı ve az önce öldürdüğü adama doğru koşmaya başladı.

Diğer adamsa Gece'ye doğru koşuyordu.

Uygar zihnimin içinde zar zor, "Doğa," dedi.

Ediz o sırada Gökhan'ın üstüne çıkıp yüzüne bir kez daha vurdu ve boğuşmada üstünlük kazanmak için geri çekilerek ayağa kalktı.

Gece silaha ulaşamadan adam Gece'ye ulaştı ve üstüne atıldı. Gece yere düşünce adam da üstüne düştü ve vakit kaybetmeden Gece'nin boğazına sarıldı. Boğazını sıkmaya başladığında Gece ona direndi ama gücü yetmiyordu.

Sanki Uygar cayır cayır yanan evin içinde, pencerede durmuş bana bakıyordu. O kadar üzgün ve huzursuzdu ki bana Nazlı Çağıran'ı hatırlattı. Onu hatırlamak yüzünün gözümün önüne gelmesine neden oldu; Nazlı Çağıran o beyaz masada oturuyor, bana bakıyordu.

"Yaşamın tek kişilik olduğu yanılgısına kapılma Doğa," dedi. Bense bu ağaçların arasında tek başınaydım.

Hiç düşünmeden dağ evine doğru koşmaya başlarken, "Ediz!" diye bağırdım.

Ediz sesimi duyduğundan şüphelenmiş gibi etrafına baktı, ardından beni gördüğünde dehşete kapıldı.

"Doğa?" dedi. Gözleri irileşmişti.

"Gece!" diye bağırdım ve Ediz'in bakışları Gece'ye çevrildi. Adam Gece'yi boğuyordu.

Gökhan yattığı yerden doğrulmaya çalışırken artık zaman yaşananlara yetişmişti ve saniyelerle savaşıyorduk. Ediz yere düşen silahını alıp Gece'yi boğan adama doğrulttu ve silah büyük bir gürültüyle patladı.

Adam Gece'nin üzerine yığılırken Gece adamı sertçe itti ve yana dönerek öksürmeye başladı. Eli boğazındaydı. O sırada Gökhan toparlanmış, Ediz'in uzağa attığı silahını almıştı. Silahı Ediz'e doğrulttuğunda korkuyla, "Ediz!" diye bağırdım.

Ediz bana baktı.

Bir an bile düşünmedim, tereddüt etmedim. Elimdeki silahı kaldırdım ve Gökhan'a doğrultup tetiğe bastım. Elimdeki silah patladığında gücünü elimde hissettim. Patlamanın etkisiyle geriye doğru bir güç uygulamıştı.

İçine yılları sığdıran insan hayatında sadece saniyeler her şeyi değiştirebiliyordu.

Silahın namlusundan çıkan kurşun Gökhan'ın omzuna saplandığında Gökhan acıyla geriye doğru sendeledi ve elindeki silah yere düştü. Elini acıyla omzuna götürdüğünde kan parmaklarına bulaştı.

Ediz bakışlarını önce Gökhan'a, sonra bana çevirdi. Gözlerinde korku vardı. Bense Gökhan'a doğrulttuğum silahı hâlâ indirmemiştim ve ellerim buz gibiydi.

Ediz zihnimde, "Bir savaşın en şiddetli anı sonudur," dedi ve elindeki kana bakan Gökhan gözlerini Ediz'e çevirdi. Hissettiği acıya aldırmadan Ediz'in üzerine atladığında Ediz korkuyla bana bakıyordu.

Gökhan onu yanlarında duran arabaya doğru itti ve Ediz'in sırtı arabaya çarptı. Nefesim dudaklarımdan dökülürken elimdeki silahı kullanabilirdim ama Gökhan ve Ediz o kadar yakınlardı ki Ediz'i vurma ihtimalim de vardı. Tetiğe basamadım.

Gece yattığı yerden kalktığı sırada Gökhan diziyle Ediz'in karnına vurdu ve Ediz'in nefesi kesilirken elindeki silah yere düştü. Gökhan, Ediz'in güçsüz düştüğü anı değerlendirerek ona ardı ardına vurmaya başladığında Gece'yle aynı anda Gökhan'a doğru koşmaya başladık.

Bu oyuna dâhil olan herkesin ağaçların arasında olduğunu hissettim. Levent Çağıran, Uygar, babam, abim, Umay, Nazlı Çağıran, Kemal Çağıran, Hakan... Sanki hepsi ağaçların arasına dağılmış, bizi izliyordu.

Gökhan, "Gerçeği mi duymak istiyorsun?" diye bağırdı ve Ediz'i yakasından tuttu. "Teker teker hepsinin hayatını mahvedecektim! Atalay'dan başlayıp o ailedeki herkesi tek tek ateşin içine atacaktım! Tıpkı senin gibi!"

Ediz'i yakasından çekerek dağ evine doğru sürüklerken Ediz onun gözlerinin içine baktı.

"Sen kendinde gördüklerine nasıl katlanamıyorsan ben de o kadar katlanamıyorum!" diye bağırdı Gökhan. "Sen ne kadar öfkeliysen o kadar öfkeliyim! Sen ne kadar korkaksan o kadar korkağım!"

Gökhan, Ediz'i dağ evinin açık kapısının önüne getirdiğinde korkuyla, "Ediz!" diye bağırdım.

"Sen ne kadar yorgunsan o kadar yorgunum! Sen ne kadar bitirmek istiyorsan o kadar bitirmek istiyorum!"

Çığlık çığlığa, "Ediz!" diye bağırıyordum.

"Sen ne kadar bunun sadece ölümle biteceğini biliyorsan ben de o kadar biliyorum!"

Geçmişin içinde biriken saniyeler yanımdan akıp gidiyordu ve ben o akıntıya karşı koşuyor gibiydim. Yaşanan her şey geçmişin içinde karanlığa doğru kayıyordu.

"Sen neysen ben oyum Ediz! Her şeyin başlangıcında bir mezar kazdık ve o mezarda ikimiz için de yer vardı!"

Ediz'in yakasını daha sıkı kavradı.

"İşte burası her şeyin sonu," dedi. "Burası ikimizin de sonu!"

Ediz'i de sürükleyerek dağ evinin içindeki alevlere doğru ilerledi.

"Ediz!" diye bağırdığımda Gece dağ evine ulaşmıştı ve hemen arkasındaydım. Gece peşlerinden dağ evine girerken ben de kapıya ulaşmıştım ama acı ani ve beklenmedikti.

Dudaklarımdan acı dolu bir inleme döküldü ve elim karnıma gitti. Bu o kadar yoğun bir acıydı ki nefesimi kesmişti. Gece sesimi duyunca duraksadı ve bana baktı. Ben de başımı kaldırıp ona baktığımda bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim.

Gözlerime yayılan dehşeti önce içimde hissettim.

Elimi bacaklarımın arasındaki sıcaklığa götürdüğümde kanın kırmızısı parmaklarıma bulaştı. Dehşet içinde önce parmaklarımdaki kana, ardından tekrar Gece'nin gözlerine baktım.

Karnıma bıçak gibi bir sancı daha saplandığında neredeyse yere çökecektim. Dudaklarım acıyla aralanmıştı ve kulaklarım uğulduyordu.

Suyun içindeki o küçük kızı hatırladım. Uzun saçları suyun içinde yüzüyordu ve yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Tam karşısındaydım. Gözlerimdeki yaşlar yanaklarımdan dökülmeye başlarken o küçük kız gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Elimdeki silahı Gece'ye uzatarak, "Kurtar onu," dedim.

Gece gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Zihnimin içinde, "Gelme Doğa," dedi. "Gelme çünkü ortalık karışırsa ve ikiniz arasında bir seçim yapmam gerekirse Ediz'i kurtarırım. O bana bunu yaşattı, ona bunu yaşatırım."

Gece'nin de gözleri doldu, benimle aynı düşünceleri paylaştığını biliyordum. Uzanıp elimdeki silahı aldı ve bir daha bana bakmadı. Dağ evinin içine, alevlerin arasına daldı.

Kanamam artarken kulaklarımda uğultuyla dağ evinin etrafındaki ağaçlara baktım. Derin nefesler alarak bıçak gibi saplanan sancılara direndim. Gözlerimden dökülen yaşlar yerdeki kara damladı.

Kendimi toparlamaya çalışarak, zihnimin içindeki karmaşayla dağ evindeki alevlerden uzaklaşarak sırtımı evin önündeki arabaya yasladım. Elimdeki kana baktığımda gözyaşlarım çoğaldı ve sarsılarak ağlamaya başladım.

Nazlı Çağıran zihnimin içinde, "Doğa," dedi.

Sonra onu gördüm; dağ evinin ötesinde, üzerinde beyaz bir elbiseyle karın içinde durmuş bana bakıyordu. Esen rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu.

Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, yapılacak bir şey var mıydı, onu da bilmiyordum. Sadece ağlıyordum ve gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Cayır cayır yanan dağ evine gözyaşları içinde baktım.

Ediz zihnimde, "Yaşamın suda başladığını biliyor muydun Doğa?" diye sordu. "O karanlık derinlikte hüzünlü bir mucize... Yaşamın varoluşa öğrettiği ilk gerçek yalnızlıktı."

Suda başlayan yaşam ateşin içinde mi bitiyordu?

Alevlerin arasından silah sesi geldi ve gözyaşlarım sel oldu.

Çığlık çığlığa bağırmak istiyordum. Bu isteğim bana yine Gece'nin çığlıklarını hatırlattı. Gece'nin çığlıkları da Uygar'ın yüzünü... Kanlı elimin tersiyle yanağımdaki yaşları sildim.

"İnsanlar yıldızlar gibidir Doğa," dedi Ediz geçmişin içinden. "Biri kayıp gider ama diğer yıldızlar parıldamaya devam eder."

Bizim gökyüzümüzde ışık kalmamıştı.

Gözlerimi çaresizlikle kapattım. Buraya geldiğimiz sabaha dönmek istedim. Araba patikadan geçerken her şeyin başlangıcındaydık. Dağ evini ilk kez gördüğümde korku doluydum, ölümle bu evde tanışacağımı bile düşünmüştüm.

Sanki o sabaha dönmüştüm. Arabadan çıkarken dengemi kaybetmiş, düşmemek için Ediz'e tutunmuştum. Beraber düşeceğimizi bilemezdim. Haklıydım, ölümle bu evde tanışacaktım ama bu şekilde tanışacağımı bilemezdim.

Ediz'le beraber eve doğru yürürken gözlerimi evden ayırmamıştım. Bütün hayatımın bu dağ evinin içinde değişeceğini, her şeyin bu dağ evinde son bulacağını bilemezdim. Bilseydim ne yapardım, diye düşündüğümde ulaştığım yanıt sessizlik oluyordu çünkü bilmek istemezdim.

Yanımda yürüyen Ediz'e dikkatle baktığımda, çıktığımız yolun uzunluğunu bilmiyordum. Yolun sonunda olduğumu sanıyordum. Oysa her şey yeni başlıyordu. Bilmiyordum.

Yine de canının yanacağını görmüştüm. Ediz'le bir anlaşma yapmak için bu kapıyı çaldığımda bir felaketin kapısını çaldığımı hissetmiştim.

Belki sadece canımız yanmayacaktı, demiştim içimden. *Belki de birbirimizi parçalara ayıracaktık.*

Geldiğimiz bu sonda paramparçaydık.

Ona Uygar'ı ve Gece'yi sorduğum anı hatırladım. Dolaptan çıkardığı kazağı üzerine geçiriyordu.

"Uygar ve Gece..." demiştim çekimser bir sesle. Başından geçirdiği kazak Ediz'in saçlarını dağıtmıştı.

Bana bakarak, "Evet, şu hayattaki tek arkadaşlarım," demişti. "Ne olmuş onlara?"

Bu anıya, "Uygar öldü," diye seslendim. "Artık bir ruhu yok. Gece'nin ruhu hâlâ burada ama o da paramparça."

Sesim geçmişin içinde duyulmadı.

Gökhan bir eli karnında, sendeleyerek dağ evinden çıktığında parmaklarının arasından sızan kanı gördüm. Korkuyla ona baktığımda o da bana baktı ve göz göze geldik. Ardından bakışları elimdeki kana kaydı.

Ediz ve Gece'nin de evden çıkmalarını bekledim ama çıkmadılar.

Gökhan, "Sana söylemiştim Doğa," dedi. "Sen ve ben birbirimize benziyoruz. İkimiz de terk edildik."

Anılarımın içinden, "Kan bağının bir aile yaratmaya yetmediğini öğrenecek kadar yaşadım bu hayatı," dedi.

"Atalay senin kaçırılacağını başından beri biliyordu," dedi yüzünü acıyla buruşturarak. "Buna rağmen gerçeği söylemedi. Kaçırıldın, yine gerçeği söylemedi. Aynı tarafta olmadığımızı söylediğinde çok erken konuştuğunu sana söylemiştim."

Karnıma tekrar sancı girince elimi karnıma götürüp öne eğildim ve nefesim kesilirken, "Hâlâ aynı tarafta değiliz," dedim.

Gökhan kaşlarını çatıp öksürerek, "Evet, artık değiliz," dedi.

"Beni öldürmeye çalıştın," dedim.

"Seni neden öldürmek istedim biliyor musun?" diye sordu. "Çünkü bir insana verilebilecek en büyük ceza ölüm değil, onu ölmek isteyeceği kadar ağır bir yükle yaşamaya bırakmaktır."

"Babam öldü," dedim. Sesim karnıma giren keskin sancıdan dolayı kesik kesik çıkmıştı. "Artık bitti. Neden durmuyorsun? Bu eve ölmek için girdiysen neden dışarı çıkıyorsun?"

Bunun çok acımasızca bir soru olduğunu biliyordum.

Gökhan bu acımasızlığı gördü. "Sana defalarca bana katılmanı söyledim."

Karnımdaki acıya ve gözlerimdeki yaşlara rağmen öfkeyle, "Bunu neden yapayım?" diye sordum.

"Herkesi affederken bir bana mı kin dolusun?" diye karşılık verdi.

Gözyaşları içinde, "Nelere sebep olduğunun farkında mısın?" dedim.

"Ben hiçbir şeye sebep olmadım," dedi. "Herkes kendi seçimlerinin bedelini ödüyor. Bir dokunuşla dağılacak hayatlarımız vardı, ben o dokunuşu yaptım. Yeterince sağlam olsalardı bırak yıkılmayı, sarsılmazlardı bile."

Başımı iki yana sallayarak, "Hiç pişmanlık duymuyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Duyuyorum," dedi. "Hem de seçimler yapan herkes kadar."

"O zaman neden durmuyorsun?" diye sordum.

Elinde bir silah olduğunu o silahı kaldırıp bana doğrulttuğunda fark ettim. Korkuyla silaha baktım.

"Bu saatten sonra alacağın kararlar seni daha fazla pişman eder mi?" diye sordu. "Başlangıçtan geri dönüşü olmayacak kadar uzaklaştık Doğa. Bu tetiğe basmak bana daha fazla pişmanlık hissettirmeyecek."

Gözlerinin içine baktım. "Beni öldürünce eline ne geçecek?"

Soğuk bir sesle, "Bunun cevabını sana verdim," dedi ve acıyla dişlerini birbirine bastırdı. Parmaklarının arasından sızan kan artık yere damlıyordu.

Atalay'ın yüzü gözümün önüne geldi. Otelin çatısındaydık ve gözleri gözlerimi bulmuştu.

Ediz, Atalay'a, "Sen kendine öyle bir kötülük yaptın ki," demişti. "Bu kadarını sana ben bile yapamazdım."

Gökhan tetiğe bastığında bu cümlenin herkesin kapısını çalacağını biliyordum, bunu o da biliyordu. Haklıydı, herkes bir seçim yapmıştı. Atalay, Levent Çağıran'ın öldüğü gece suçu üzerine almıştı, Ediz intikam ateşini yakmıştı, Uygar ve Gece o akşam o karanlık sokaktaydı. Her seçim demir parmaklıklar gibi etrafıma örülmüştü.

"Seni öldürürsem herkesi öldürmüş olurum," dedi Gökhan.

Bakışlarımı silahın namlusuna indirdim ve oradaki ufak, karanlık deliğe baktım. Oradan çıkan tek bir kurşun her şeyin sonu olacaktı. Beni bekleyen karanlık, silahın ucundaydı.

Buraya gelirken kendimi bu sona hazırlamıştım ama insan hiçbir sona hazır olmuyormuş, bunu anladım.

Gökhan elindeki silahın horozunu indirdi ve "Bugün burada tüm bu yaşananlara bir son veriyorum," dedi.

Suyun altını hatırladım, bir otel odasında küvetteydim. Saçlarım etrafımda yüzüyordu ve tavandan dökülen ışık suyun içinde kırılıyordu. Başımı çevirmemle saçlarım suyun içinde dalgalandı.

Yavaşça gözlerimi kapattım ve karanlığın ardında tenimi saran suyun soğukluğunu hissettim. Tam karşımda küçük bir kız çocuğu vardı, uzun saçları benim saçlarıma benziyordu ve yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

Suyun altında küçük eli yüzüme uzandı. Artık hiç var olmayacaktı, bir anıdan ibaretti. Eli yüzüme dokunduğunda silah patladı.

Ediz'in, "Doğa!" diye bağırdığını duydum. "Kaç!"

O kadar yorgundum ki gözlerimi açmak istemedim ama o küçük kızın yerinde, suyun altında artık Ediz vardı ve bana bakıyordu. Gözlerine, suyun içinde dalgalanan dağınık saçlarına uzun uzun baktım.

"O derin karanlıkta hüzünlü bir mucize..." dedi.

Gözlerim açıldı.

Gökhan yerde yatıyordu ve Ediz üzerindeydi. Ediz son anda üstüne atlamış, onu engellemiş olmalıydı. Bir rüyanın içinden bakıyormuş gibi ona baktım.

Sonra başımı çevirip dağ evinin önündeki ağaçlara baktım. Sanki beni tanıyor, aralarına davet ediyorlardı.

Kanamam vardı, sancı karnıma saplanmış bir bıçak gibi hâlâ yerinde duruyordu ve her şeyi kaybetmiştim. O kadar yorgundum ki vazgeçmek daha huzurlu geldi.

Ediz aklımdan geçenleri biliyormuş gibi, "Doğa!" diye bağırdı.

Bu dağ evinden kaçmaya çalıştığım günü hatırladım. Pencereden çıkmış, ağaçlara doğru koşmuştum. Şimdi dağ evinin penceresi açılıyordu, geçmişim oradan kaçıyor gibi hissettim.

Gece dumandan etkilendiği için öksürüyordu ve onun öksürüğü beni gerçekliğin içine çekti.

Düşünmedim, düşünürsem duraksardım. Önce Gece'ye, ardından Ediz'e baktım ve koşmaya başladım. Yine de yeterince hızlı değildim, sanki kaslarım kopuyormuş gibi canım acıyordu. Aldırmadım ve daha da hızlanmaya çalıştım.

Kemal Çağıran zihnime sızdı ve acımasızca, "Hayatın artık tıpkı benim küçükken yaşadığım o ev gibi," dedi. "Döndüğünde eve gittiğini hissetmeyeceksin. Kitapçıda çalışan o genç kız artık yok. Neden biliyor musun? Bedelinin ne olacağını bilmeden seçimler yaptın."

Cayır cayır yanan dağ evini arkamda bırakarak ağaçlara doğru koşmaya devam ettim.

"Yetmedi mi?" diye sordu Kemal Çağıran. Sesi zihnimin içine hapsolmuştu. "Yaşananlar sana yetmedi mi?"

Daha da hırsla koştum, artık ağaçların arasına dalmıştım. Aynı anda geçmişim de benimle birlikte ağaçların arasında koşuyordu.

"Ediz ölümün kıyısında yürüyor," diye konuşmaya devam etti Kemal Çağıran. "Onu öldüren de bir başkası değil, seçimleri olacak ve Ediz'in seçimi hep sen olacaksın."

Tam o sırada patlayan silahın sesi ağaç dallarının arasında yankılandı. Korkuyla durduğumda kalbim acıyla eziliyordu. Karnıma daha keskin bir sancı girdi ve nefesim kesildi.

"Ah!" diye inleyerek bir elimi ağaca yasladım, kasılıp kalmıştım.

Bacaklarımın arasından akan kanın sıcaklığını tekrar hissettim. Korkuyla elimi bacaklarımın arasına götürdüm.

Nazlı Çağıran'ın zihnimde, "Doğa," dediğini duydum. Belki de bu bir çağrıydı.

Sancı daha da şiddetlendiğinde az kalsın acı içinde çığlık atacaktım.

Gözlerim acıyla dolarken, "Hayır," dedim. Karanlığın içinde bulduğum o küçük ışığın üzerine elimi koymuştum ve elimi geri çektiğimde o ışık artık orada yoktu.

"Hayır."

Ediz zihnimin içinde, "Bir kız çocuğu olduğunu söyledin," dedi.

"Susun artık," dedim acı içinde. Zihnimdeki seslere dayanamıyordum. Hatırlamak yaralıyordu. "Susun."

Tekrar elimdeki kana baktım. Ardından omzumun üstünden arkama baktığımda Gökhan'ın ağaçlara doğru koştuğunu gördüm. Ediz'in eli karnındaydı ve parmaklarının arasından sızan kanı görebiliyordum.

Ediz, Gece'ye bakıyordu. Ne konuştuklarını duyamayacak kadar uzaktaydım. Yine de konuşulanları biliyordum.

Ediz, Gece'ye onu bırakıp beni kurtarmasını söylüyordu.

Gece'nin sesini duymama gerek yoktu. Kurduğu cümleyi biliyordum.

"Onu değil, seni kurtaracağım Ediz," demiş olmalıydı. "Doğa da bunu isterdi."

Ediz de aynısını ona söylemişti.

"Onu değil seni seçtim çünkü Uygar bunu isterdi."

Gece'nin içindeki kin Ediz'i kurtaracaktı. Bana zarar geldiği takdirde bunun bir kurtuluş olmayacağını biliyordum. Gece içinde yandığı ateşi tanıyor ve Ediz'i hangi ateşte yakacağını biliyordu.

Önüme döndüğümde kanımın beyaz karın üzerinde kırmızı lekeler bıraktığını gördüm. Ağırlığımı ağaca verirken kendimde devam etme gücünü bulmakta zorlandım, ellerim buz gibiydi ve bunun tek sebebi soğuk değildi.

Gökhan da yaralı olduğu için hızlı değildi ama yola devam etmezsem bana yetişeceğini biliyordum. Gözlerimi kapatarak gücümü toplamaya başladım. Bu sondu. Son kez bu karanlığın içinde koşuyordum ve bu kez yakalanamazdım. Yakalanırsam kurtulamazdım.

Geçmişte bu ağaçların arasında koştuğumda nereye gideceğimi bilmediğim için kaybolmuştum ama bu sefer öyle değildi. Arabayı patikanın kenarına park etmiştim ve ona ulaşırsam kurtulacağımı biliyordum.

Gözlerimi açıp elimi ağaçtan çektim ve bir elim karnımda, yürümeye başladım. Başım dönüyordu ve ağaçlar hareket ediyormuş gibi hissediyordum. Kuruyan dudaklarımın arasından dökülen nefesim havaya karışıyordu.

Babamın sesi adımlarıma eşlik ederek, "Çocukken karanlıktan korkardın," dedi. "Yine de geceleri ne anneni ne beni uyandırırdın. Karanlıkta yürüyüp tuvalete giderken de o çeneni böyle dik tutardın."

Bütün kayıplarımı kucaklamıştım ve kurtuluşumda onlar da olacaktı. Yine de direnecektim, son kez savaşacaktım.

Ateşimin yükselmeye başladığını hissediyordum. Soğuk elimi alnıma götürdüğümde alnımı ıslatan ter ve tenimin yükselen ısısı avuçlarıma bulaştı. Nefesim de sıcaktı. Bunun nedeni soğuk muydu, yoksa düşük yaptığım için vücut ısım mı yükselmişti, bilmiyordum.

Sanki Nazlı Çağıran yanımda yürüyordu.

Yaşananların ağırlığından ya da belki de ateşim çıktığı için zihnimin daha da bulanıklaştığını hissediyordum. Sanki ağaçlar çevremde dönüyordu ve ne kadar adım atarsam atayım ilerleyemiyordum.

Çocukluğum ağaçların arasında bir yerde, beni izliyor gibiydi.

Gökhan'ın, "Doğa!" diye bağırdığını duydum.

İzimi kaybettiremeyeceğimi biliyordum, kardaki kan lekelerini takip ederek beni bulacaktı. Bir daha hızlandığımda karnımdaki kramp şiddetlendi ve acıdan gözlerim doldu.

Nazlı Çağıran'ın zihnimin içinde, "Dayan," dediğini duydum.

Onu neden bu kadar içselleştirdiğimi bilmiyordum, belki onu anladığım içindi, belki de sonumun onun gibi olmasından korktuğum içindi. Ama biliyordum ki ulaştığımız yer aynı olsa bile yürüdüğümüz yollar çok farklı olacaktı.

Gözlerimden yaşlar akarken karnıma giren şiddetli krampla elimi tekrar bir ağaca yasladım ve durdum. Diğer elimi karnıma bastırarak öne doğru eğildiğimde nefesim kesildi ve dişlerimi birbirine bastırdım.

Sıktığım dişlerimin arasından inlerken gözyaşlarım çoğaldı.

Ediz zihnimin içinde, "Bir insanı sevdiğinde korkuyorsun," dedi.

Sesi içimdeki korkuya ulaşıp onu tanımamı sağladı. Eğer Ediz bu savaştan sağ çıkamazsa ne hissedeceğimi, ne duruma düşeceğimi düşünmüştüm ama bu savaştan sağ çıkamayan ben olursam ona ne olacağını hiç düşünmemiştim.

Ne hissederdi?

Zihnimin içinde bir barın karanlık bir köşesindeydi. Önündeki viski kadehine bakıyordu ve o kadar sessizdi ki kimse ona yaklaş-

mıyordu. Barmen boş kadehini doldurmak için konuştuğu zamanlar dışında onunla tek kelime etmiyordu, göz teması kurmuyordu.

Ediz'in duvarları kalınlaşıyor, kimsenin ulaşamayacağı kadar güçleniyordu.

O duvarların ardında mahvolacağını biliyordum.

Onu benim karşıma çıkaran, ölümümü görmek istemesiydi ama hayat, oyununu oynamıştı ve onu artık ölümümü kaldıramayacağı bir yere sürüklemişti.

Dudaklarımı birbirine bastırarak doğruldum ve karnıma saplanan bıçak içimde yukarıya doğru hareket ederek bütün karnımı kesmiş gibi hissettim. Alnımdaki ter damlaları parlıyor olmalıydı ve üstünde durduğum kar tabakası kanımla erimeye başlamıştı.

Bu bir umudun ölümüydü.

Etrafıma bakarak nerede olduğumu anlamaya çalıştım ve patikayı gördüm. Biraz ilerisinde bıraktığım araba vardı. Sarsılarak ağlamaya başladığımda adımlarım beni arabaya götürdü.

Yine de yeterince güçlü değildim.

Gece zihnimin içinde, "Savaşma gücünün olduğunu söyleyemem ama dayanma gücün çok fazla," dedi. "Ben savaşırdım fakat bu kadarını kaldıramazdım."

Gece'yi itmek, ona bağırarak bunu kaldıramadığımı söylemek istedim ama zihnimde, artık benden çok uzakta olan bir anının içindeydi.

Gözyaşlarım çeneme ulaşıp göğsüme damlarken yere çöküp çığlık çığlığa bağırmak istesem de zihnimin içindeki Ediz'in bakışları buna izin vermiyordu.

"Hepsi geçecek güzelim," dedi. Dudaklarını başıma bastırmıştı. Ardından daha yakın bir anının içinden seslendi: "Bir savaşın en şiddetli anı sonudur."

Yürümeye devam ederek, "Son," dedim. Bundan sonrası derin bir sessizlik olacaktı.

"Uyanıyorsun Doğa." Kendi sesim zihnimin duvarlarına çarptı. "Dağılmaya başlayan bir düşün ortasındasın ama gözlerin hâlâ açılmış değil."

Adımlarım beni arabaya biraz daha yaklaştırdığında zihnim, "Uyan," dedi.

Ağlamam daha da şiddetlendi. Gücümün son kırıntısını da kullanarak arabaya ulaştım ve yığılırcasına arabaya yaslandım. Nefes alabilmek için başımı kaldırdığımda ağaçlar bana tepeden bakıyordu.

Bakışlarım bulanıklaştı ve görüşümün netleşmesi için gözlerimi kırpıştırdım.

Anılarımdan gelen ses, "İnsanın dönüp dolaşıp kendini bulduğu yer, kayıplar verdiği yerdir evlat," dedi. "İstersen ömrün boyunca kaç, ölmeden önce kayıplar verdiğin yeri bir kez daha görmek ve kaybettiklerini geri kazanmak isteyeceksin."

Bütün kayıplarımın başlangıcı bu dağ eviydi. Bu ağaçlar hepsine şahitlik etmişti. Bazı cümlelerin altında tecrübe yatardı, o cümleleri anlamanın yolu da o tecrübeyi tatmaktı.

Gökhan'ın peşimde olup olmadığına baktım, ağaçların arasında göz gezdirdim ama görünmüyordu.

Kalan son gücümle sırtımı yaslandığım yerden doğruldum ve kapıyı açıp şoför koltuğuna geçtim. Dağ evi yok olsa, geriye sadece yaşananlar kalsa bile bu, buraya son gelişim olmayacaktı. Bir gün buraya gelecek ve kaybettiğim ne varsa geri alacaktım.

Hayatımı geri alacaktım.

Arabayı çalıştırdım. Direksiyon soğukta buz gibi olmuştu ama aldırmadım, ellerim de direksiyon kadar soğuktu.

Nereye gideceğimi düşündüm, nereye gitmem gerektiğini bilmiyordum. Hastaneye gitmeliydim ama polis tarafından arandığımı biliyordum. Arayacak kimsem yoktu.

Buradan ayrıldıktan sonra Ediz'e nasıl ulaşacağımı bilmiyordum, durumu nasıl olacaktı?

Bunları düşünmeyi erteleyerek arabayı patikada sürmeye başladım. Ediz'in yanında Gece vardı, bu içimi biraz rahatlatsa da onun aklının bende kalacağını biliyordum. Ben ona ulaşamıyorsam o da bana ulaşamayacaktı.

Patikadaki taşların tekerleklerin altında ezilirken çıkardıkları sesleri duydum. Bu sesi o kadar çok duymuştum ki artık tanıdık geliyordu.

Hızlanırken dikiz aynasından başka bir arabanın dağ evinin oradan patikaya girdiğini gördüm. Kimin arabası olduğunu anlamak için yavaşlayıp dikiz aynasından arabaya bakmaya devam ettim, içindekinin Ediz olmasını umuyordum ama o değildi.

Gökhan benim bıraktığım arabayı görmüş, nasıl kaçacağımı anlamış olmalıydı.

İçim korkuyla dolarken bakışlarımı yola çevirdim ve gaza bastım. Tekerlekler başta oldukları yerde dönüp çığlık atsa da araba hızla öne atıldı ve patikada ilerlemeye başladı.

Kurtuluş neydi? Neredeydi? Bir yer miydi, bir insan mıydı, bir an mıydı?

Peşimden gelen geçmişten hiç kurtulamayacağımı hissediyordum. İnsan bir yara iyileşmeden o yaranın nasıl açıldığını unutamıyordu ve benim hiç iyileşmeyecek yaralarım vardı. Bir gün iyileşir miydiler?

Bilmiyordum.

Boş bir yolda, nereye çıkacağı belli olmayan bir rotada hızla ilerliyordum. Zaman beni geleceğe sürüklüyordu ama orada bile beni bekleyen geçmişin sesini duyabiliyordum.

Gözlerim arabanın göstergesindeki saate takıldı.

06.11.

Doğduğum saati düşündüm. Güneş tam tepedeyken yaşamla tanışmıştım ve aydınlığın içinde başlayan ömrüm bir karanlığın içine sürüklenmişti. Annem doğduğum gün yağan karı anlatmıştı, her yer beyazdı ve ona göre beyazın saflığı içime dolacaktı.

Bana izletilen bir videoyu hatırladım. Atalay'ın kucağındaydım ve henüz ömrümün birinci yılıydı. Her şeyden habersiz yüzümde aydınlık bir gülümseme vardı, gökyüzünden dökülen iri kar tanelerini küçük avuçlarımın içine hapsetmeye çalışıyordum.

Atalay gülüyordu ve gözlerinde sevgi vardı.

Videomuzu çeken babam bana, "Doğa," diye sesleniyordu ve gözlerimi gökyüzünden dökülen kar tanelerinden ayırıp ona bakıyordum. Bana seslenilmesiyle küçük yüzümde şaşkın bir ifade beliriyordu ama babamın yüzünü görmemle yüzüm yeni bir gülümsemeyle aydınlanıyordu.

"Bir çocuğun kalbi savunmasızdır."

Beni savunmasız bırakan, o küçük kızın kalbinde yeşeren sevgi olmuştu. O sevgi o kadar güçlü ve köklüydü ki yaşananlar bile onu oradan söküp atamamıştı.

Araba yolda hızla ilerlerken gökyüzünden kar taneleri dökülmeye başladı.

"Eksik. Yarım. Sessiz."

Kendi sesim zihnimin içinde yankılandı. Issızlığı dolduran iri kar tanelerine bakarken gözlerim doldu.

Geçmişin içinde, "Devam edebilmemin tek bir yolu vardı," dedim. "Unutmak."

Şimdi de tek yolu bu muydu? Unutacak, yaşanmamış mı sayacaktım?

Zihnimin derinliğine çöken sessizliğin ardından kendi sesimden, "Ben hep çok yalnızdım," cümlesini duydum.

Direksiyonu daha sıkı kavrayarak gaza biraz daha yüklenirken Ediz sanki yanımdaki koltukta oturuyor ve bana, "Kemerini bağla," diyordu. "Kemerini bağla Doğa."

Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle silerken emniyet kemerimi taktım.

"Sanki içimde ne olduğunu, kim olduğunu bilmediğim biri var ve eline bir kürek almış, içimi kazıyor. O kazdıkça içimdeki boşluk büyüyor. O kadar sessiz ki onu duyamıyorum, o kadar karanlık ki onu göremiyorum ama orada, hissediyorum. Gitgide bana yaklaşıyor."

Zihnimin içindeki sesler arkalarında derin bir sessizlik bırakarak kayboluyordu.

"Doğa."

Direksiyonu daha sıkı kavradım. Araba daha da hızlanıyordu.

Atalay zihnimdeki videoda beni kameraya yaklaştırdı ama ben kameraya değil, videoyu çeken babama bakıyordum. Küçük ellerimi babama uzatmış, parmaklarımı açıp kapatarak beni kucağına alması için gözlerinin içine bakıyordum.

Babam beni kucağına alıp kamerayı Atalay'a verdi.

Küçük kollarımı babamın başına sardığımda yüzümdeki gülümseme yine aydınlandı. Babam bana bakıp kameraya bakmam için eliyle kamerayı işaret ediyordu ama ben onunla ilgileniyordum. Sonunda dikkatimi kameraya çekmeyi başardığında babam elini kaldırdı ve kameraya doğru el sallamaya başladı.

Daha fazla gülerek kameraya el sallamaya başladım.

Babam zihnimin içinde, "Doğa," dedi ve kendimi o karanlık sokakta buldum. Babam karşımda durmuş bana bakıyordu. Sokağı dolduran ilah sesleri anılarımda yankılandı. Bir dalga gibi büyüdü, kameraya el sallayan o küçük kıza ve babamın kahverengi gözlerine ulaştı.

Dikiz aynasından baktığımda Gökhan'ın arabasının bana yaklaştığını gördüm ve gaza basarak daha da hızlandım ama onun da hızını artırması sadece birkaç saniye sürdü.

Kalbim hızla çarparken gözlerimi gökyüzünden inen kar tanelerine diktim. Hız ibresi de kalp atışlarımla beraber yükseliyordu. Zamanın içinde hızla ilerlerken geçmişte Ediz'in karşı yönden gelen arabasını gördüm.

Beni bekleyen gelecekten habersiz, o arabanın arkasında elimi enseme koyarak doğruldum ve yaşananların anlamını çözmeye çalışarak camdan dışarı baktım.

Geçmişimle göz göze geldik ve bir gürültü koptu.

Başlangıç ve son aynı yerdeydi.

Gökhan arabama çarparak kontrolümü kaybetmeme neden oldu ve arabamın arkası yolda kaymaya başladı. Hızımdan dolayı direksiyon hâkimiyetini kaybettim. Araba yanımdaki camdan bana doğru gelmekte olan Gökhan'ı görebileceğim şekilde yolda yan döndü ve gözlerim irileşirken Gökhan'ın arabası hızla kullandığım arabaya çarptı.

Algılarım yavaşladı ve gökyüzünden düşen kar taneleri havada asılı kaldı. Sanki zaman durmuştu.

Çarpmanın etkisiyle camlar patladı ve parçaları yavaşça üzerime dökülmeye başladı. Ardından suyun içinde süzülüyor gibi hissettim, belki de boşlukta asılı kalmıştım.

Küvette, suyun içindeydim. Tavandaki ışık suyun yüzeyinde kırılıp yüzüme dokunduğunda saçlarım etrafımda yüzüyordu. Işığı izlerken kirpiklerime takılan bir hava kabarcığı vardı. Başımı suyun içinde çevirdim ve saçlarım etrafımda dalgalandı.

Ve araba ıssız ve soğuk yolda, yağan karın altında takla atmaya başladı.

Ediz zihnimin içinde, "Yaşam hiçbir zaman benim için bir zaaf olmadı," dedi.

Başlangıç ıssız ve karanlıktı.

Son ise her yerdeydi ama insan onunla sadece bir kere karşılaşırdı.

Başlangıçta olamayacak kadar uzaktaydım, son ıssızlığın ve karanlığın içinde beni karşıladı.

Her şey saniyeler içinde olmuştu ama bana yıllar sürmüş gibi geldi. Sanki kalan ömrümün tamamı her şeyin başladığı ve son bulduğu bu yolda cam parçaları gibi etrafa saçılmıştı.

Araba ters bir şekilde yolda kayarak durdu ve asıl sessizlikle o zaman tanıştım. Bu, yaşamın ölümle buluştuğu yerdeki sessizlikti ve en deriniydi.

Alnımda bir sıcaklık hissettim ve o sıcaklık gözlerime ulaştığında kirpiklerime kendi kanım bulaştı. Dudaklarımdan bir sis gibi dökülen nefesimin sesi keskindi. Arabanın kırılan camından, yere düşen kar tanelerini gördüm.

Zihnimin içinde kendi sesimi duydum: "Dağılmaya başlayan bir düşün ortasındasın ama gözlerin hâlâ açılmış değil. Uyan."

Gözlerimi kapattığımda nefesimin keskin sesi hâlâ kulaklarımdaydı.

Kapattığım gözlerimin ardında ağaçları gördüm ve yüzüme dokunan güneşi hissettim. Ayaklarımın altındaki çimenler ve toprak ıslaktı. Nazlı Çağıran hâlâ o beyaz masada oturuyor, bana bakıyordu.

"Kader, Tanrı ve insan arasındaki en büyük sırdır," dedi.

Artık var olmadığın o ilk saniyeyi hiç düşündün mü? Bir geleceğinin olmadığı ilk anı?

Sona ulaştığında seni karşılayan karanlığı peki? Orası yaşamın ölüme en yakın olduğu andır. Mutlak bir karanlığın içinde yanmaya başlayan yaşam ilk olarak ölümü aydınlatır.

Doğduğum anı düşündüm.

Yüzüme vuran ilk ışığı... Bir doktor beni annemin kucağına bırakırken Tanrı izliyor olmalıydı. Yaşamın başlangıcında sessiz bir sırrı kulağıma fısıldamıştı, bu sır benim hayatımdı. Geriye dönüp bütün hayatıma baktığımda o sırrı görüyordum ve artık sondaydım.

İnsan yaşamın başlangıcında kulağına fısıldanan sırrı yaşamın sonunda duyuyordu.

Hayatımın bir kısmının geçtiği kitapçıyı düşündüm. Belki de orayı kendime bir sığınak olarak gördüğüm için düşüncelerime sızmıştı. Loş kitapçıda, ışığın zar zor ulaştığı karanlık bir köşede oturuyordum.

Dükkânın sahibi Atilla abi elinde bir kitap tutuyordu.

"Kitaplar ölülerle konuşuyormuşsun hissi verebiliyor," dedi. Elindeki kitabın yazarı çoktan ölmüştü. "Bir mezarlıkta bekçilik yapmak ile kitapçı olmak arasındaki yegâne fark bu sanırım. İkisi de ölüleri barındırsa da kitaplar mezarlar kadar sessiz değil."

Başımı çevirip küçük ve eski dükkânın duvarlarını kaplayan kitaplara baktım. Ardından bakışlarım vitrine takıldı ve yansımamla göz göze geldik.

Yüzümü çevreleyen uzun saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülüyordu. Oturuşum dik, bakışlarım mesafeliydi. Benim buzdan duvarlarım hep sessizliğim olmuştu.

Kitapçının camı anılarımda sokakta patlayan bir silahla parçalara ayrıldı ve yansımam yüzlerce parçaya bölünerek etrafa saçıldı.

Sonrasında arabada, gerçeğin içindeydim. İri kar taneleri gökyüzünden dökülmeye devam ediyordu.

Bir arabanın ani bir frenle, tekerlekleri çığlıklar atarak durduğunu duydum. Dudaklarımdan dökülen nefesim yüzümü okşadı ve bakışlarım bulanıklaşmaya başladı.

"Doğa!"

Ediz'in sesiydi. Bir kapının sertçe kapandığını duydum ve onu ayak sesleri takip etti. Başımı çevirdiğimde bana doğru yürüyen Ediz'in botlarını gördüm. Belki de koşuyordu, bilmiyordum.

Bir dizini yere koyup eğildi ve ona buğulu bir camın ardından bakıyormuşum gibi gözlerini gördüm.

Zar zor, "Ediz," dedim ve Uygar zihnimin içinde zar zor, "Doğa," dedi.

Ediz uzanıp emniyet kemerimi çıkardı ve kollarının arasına yavaşça düştüm. Beni arabanın dışına çektiğinde zeminin sertliğini ve soğukluğunu sırtımda hissettim. Nefesim güçsüzleşmeye başlamıştı ve kalbim bir sonun içinde çırpınıyordu.

Gökyüzünden dökülen kar taneleri yüzüme dokunuyordu. Neredeyse baygın gözlerle kar tanelerini izlemeye başladım.

Gece'nin, "Doğa!" diye bağırdığını duydum, bir an sonra yanımdaydı. Yerde diz çökmüş yüzüme bakıyor, kar tanelerinin önünü kesiyordu. Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirdim ve buz mavisi gözlerinden akan yaşları gördüm.

Gözlerine o karanlığın içinde baktım. Uygar'dan ve ondan yardım istemiştim ve Gece uzun uzun gözlerimin içine bakmıştı. O sokağın yavaş yavaş çökmeye başladığını biliyordum, anılar zihnimdeydi ve benimle birlikte hiçliğe gömüleceklerdi.

Gece'nin o akşam yaptığı gibi uzun uzun gözlerinin içine baktım.

"Hiçbir seçim kolay değildir Gece."

Gece geri çekilip yere oturarak bir elini ağzına götürdü ve sarsılarak ağlamaya başladı. Gözlerinde korku, pişmanlık ve acı vardı.

Ediz ona, "Ambulansı ara," dedi ama Gece sarsılarak ağlamaya ve gözlerimin içine bakmaya devam etti. "Ambulansı ara!"

Ediz'in kükremeye benzeyen sesi etrafımızı saran sessizliğin içine yayıldı.

Gece titreyen elleriyle telefonunu çıkarıp ambulans çağırırken Ediz bir elini yüzüme götürdü ve sanki parmaklarının arasında dağılacakmışım gibi dokundu.

"Doğa." Sesindeki çaresizliği duyabiliyordum.

Gözlerinin içine bakarak, "Bir kız çocuğuydu," dedim. Ediz gözlerini sıkıca kapattı ve çenesi gerildi. Parçalara ayrılmamak için kendini bir arada tutmaya çalışıyor gibiydi.

Gözlerini açıp, "Seni kurtaracağım," dedi.

"Başından beri istediğin buydu Ediz." Sesim neredeyse duyulmayacak kadar güçsüzdü.

Kararlılıkla, "Seni kurtaracağım," dedi.

"Bitti artık Ediz."

"İçimdeki iyiliğin karşılığı sensin Doğa," dedi. "Seni kaybedersem o iyiliği de kaybederim ve kimse beni kurtaramaz."

Çaresizlikle gözlerinin içine baktım. Sanki Nazlı Çağıran hemen arkasında durmuş bana bakıyor, rüzgâr saçlarının arasından süzülüyordu.

"Seni kaybedersem kendim dâhil herkesi mahvederim."

Titreyen bir sesle, "Yapma," dedim.

"Ne yaşarsam yaşayayım, ne yaşanacak olursa olsun ben kimseye yalvarmadım ama sana yalvarıyorum Doğa." Sesi çaresizdi. "Bana bunu yaşatma."

Gözlerimden akan yaşlar şakaklarımdan ilerleyip saçlarıma karıştı.

Ediz daha güçsüz bir sesle, "Bana bunu yaşatma," dedi.

O sırada yolun diğer tarafında duran arabadaki hareketliliği bir hayalin içinden izliyormuşum gibi gördüm. Ediz omzunun üzerinden arabaya baktı ve bütün vücudunun gerildiğini anladım.

Gece korkuyla, "Ediz," dedi.

Ediz elini yüzümden çekti ve hızla ayağa kalktı.

"Ediz!" Gece'nin sesi sessiz ve ıssız yolu doldurdu.

Gökhan zar zor ayağa kalkarken Ediz ona doğru yürümeye başlamıştı bile.

Gökhan zihnimin içinde, "İntikam öfkedir," dedi. "Bunu biliyorsun, intikam insanın karanlığına dokunur, onu ortaya çıkarır, büyütür. Aynaya bakarsın, kendini göremezsin. Ne kadar planlı ilerlersen ilerle, ne kadar sakin olursan ol, intikam bir cinnet halidir."

Ediz elinde tuttuğu silahı Gökhan'a doğrulttu ve Gökhan sadece Ediz'in gözlerine baktı.

Silah gürültüyle patladığında Ediz tek kelime etmemişti. Gökhan'ın üzerine yürümeye devam ederken bir el daha silah sesi duyuldu ve sesler birbirini takip etti.

Ediz şarjörün boşalmasıyla silahı yere attı ve Gökhan yere yığılırken onun üzerine çıktı.

Gece, "Ediz!" diye bağırdı.

Ediz, Gökhan'ın suratına ardı ardına vurmaya başlamıştı. Bütün öfkesi, nefreti onun üzerine akıyor gibiydi.

Gece gözyaşları içinde, "Ediz, artık dur!" diye bağırdı. "Dur!"

Gökhan ölmüştü ama Ediz ona vurmaya devam etti. Her vuruşunda öfkesi azalmak yerine daha da artıyordu.

"Hiçbir şey seni durdurmuyor, değil mi?" diye sordu Gece. Artık çığlık çığlığa bağırıyordu. "Hiçbir şey seni durdurmayacak! Doğa ölüyor!"

Ediz, Gökhan'ın suratına bir kez daha vuracaktı ki donup kaldı.

Gece bağırıyordu ama beni ele geçiren sessizlik artık yayılarak bütün sesleri örtmeye başlamıştı. Bakışlarım odağını kaybetmeye başlarken gözlerimi gökyüzüne çevirdim ve yüzüme düşen kar tanelerine baktım.

Dudaklarımdan dökülen nefes artık sesini duyamayacağım kadar güçsüzdü.

Kar tanelerinin tenimde bıraktığı soğukluk içime yayıldı.

Her yer karanlığa gömüldü ama kar taneleri kaldı. Yavaş yavaş yüzüme kondular, sonra onlar da kayboldu. Artık her yer karanlıktı.

Başlangıçta olamayacak kadar uzaktaydım, son ise başlangıç kadar ıssız ve karanlıktı.

16. YABANCI

Bir sisin içindeydim.

Soğuk toprak çıplak ayaklarımın altındaydı ve aklımda tek bir düşünce vardı: *Kayboldum.*

Sisin yuttuğu çam ağaçlarına baktım, dalları sisi delip geçiyordu. Nerede olduğumu düşündüğümde zihnimin içi yanıtsız kalmıştı ama sisin içinde yürümeye başlayınca yanıtı bana artık tanıdığım bu ağaçlar verdi.

Dağ evindeydim.

Uzaklardan Ediz'in sesini duydum: "Kaybolmuşsun ve herkes kaybolduğun yeri evin sanmış." Onu görmek için sisin içine, etrafa baktım ama sis her yeri beyaz bir kaosa boğmuştu.

Sisin içinde ilerlerken ayaklarımın altında bir acı hissettim ve yüzümü buruşturarak durdum. Soğuk toprağa baktığımda üstüne bastığım şeyin bir kozalak olduğunu gördüm, beyaz bir kozalak. Bir kenarı yanmıştı.

Sonra yaşananları hatırladım.

Dağ evinden yükselen alevler gökyüzüne ulaşıyordu. Gerçek ince bir sızı halinde kalbime yayıldı, oradan bütün ruhumu sardı. Dağ evi artık yoktu. Geriye acıdan ve kayıptan başka hiçbir şey kalmamıştı.

"Ediz?" diye seslendim ve sesim boşlukta yankılandı.

Elimde beyaz kozalakla sisin içinde, ağaçların arasında yürümeye devam ederken tekrar, "Ediz!" diye seslendim ama cevabı bana boşlukta yankılanan sesim verdi.

Ediz, Ediz, Ediz...

Attığım her adımda ateşin sesini duymaya başladım. Ne kadar yürürsem yürüyeyim dağ evine ulaşamamıştım ama alevler [illegible] etrafımı sarmıştı.

Bu ağaçların arasında koştuğum anı hatırladım. İçimde hâlâ tutunan bir yaşam vardı ve karnımdaki sancı o yaşamın ellerimden kayıp gitmesinin bir yansımasıydı. Ağaca tutunduğum ve acıyla inlediğim o andan çok uzakta hissediyordum, o an sanki başka bir hayata aitti.

Kara damlayan kan, beyazın üzerinde ölümün lekesini bırakıyordu. Başımı kaldırıp önümdeki ağaçlara baktığımda henüz zamanım tükenmemişti ama biliyordum, sondaydım.

Sonra o küçük yüzü gördüm, sislerin arasında, az ötemdeydi. Uzun, koyu renkli saçları küçük omuzlarından aşağı dökülüyordu ve yeşil gözleri yüzümdeydi.

Gözlerim dolarken bir isminin bile olmadığını, hiç olmayacağını fark ettim. O benim karanlıktaki son ışığımdı ve karanlığın içinde kaybolup ona karışmıştı.

"Seni koruyamadım," dedim titrek bir sesle. Ediz'in gözlerine benzeyen gözlerine bakmak içimi yakıyordu, karşımda onun bir parçası duruyordu ve var olma fırsatı bile bulamadan yok olmuştu.

Bana sessizce elini uzattığında önce küçük eline, ardından gözlerine baktım. Vaktimiz çokmuş gibi beni sabırla bekledi, sonunda hareket edip ona doğru yürüdüğümde elimi tuttu. Minik eli elimin içinde kayboldu.

Gözlerimden yaşlar akarken bana pusula olmasına izin verdim, yürüdüğümüz yolu onun adımları belirledi. Ağaçların arasında ilerledik, sonunda vardığımız yer cayır cayır yanan dağ eviydi.

Ev, çöken sisin arasında duruyordu ve alevlerden yükselen kara duman beyaz sise karışıyordu. Gözümü kırpmadan alevleri izledim; bütün yaşanmışlıklar gökyüzüne yükselen dumana karışıyor, yavaş yavaş kayboluyordu.

Ne kadar derin bir kasvetin içinde olduğumu orada sessizce dururken anladım. Bu dağ evine ilk geldiğimde ahşabın, ağaçların ve evin önündeki toprağın rengi daha canlıydı. Şimdi bütün renkler solmuştu.

Ediz'in arkamdan, "Doğa," dediğini duydum ve sesin geldiği yöne döndüm.

Ediz sislerin arasında durmuş bana bakıyordu. Üzerinde deri bir ceket vardı ve ayaklarındaki botları hatırlıyordum. Onları en son gördüğümde asfalt yolda, havada süzülen kar tanelerinin altında uzanıyordum ve ölüm yanı başımdaydı.

Ediz dikkatle beni izliyordu ve yeşil gözlerindeki bakış derindi, yine de zihnimde biriken son anılara ait değildi. Karşımdaki Ediz onu ilk kez gördüğüm haline benziyordu. Dolgun dudaklarında renk vardı ve yüzü daha canlıydı. Gözlerinin akına örtülen kırmızı damarlar yok olmuştu. Yorgunluğu dağılmış, hüznü gözlerinden kalbine geri çekilmişti.

Ben de onu dikkatle, uzun uzun izlerken sessizce durdu ve onu izlememe izin verdi.

"Canını yakacağımı söylemiştim Doğa," dedi bakışlarım gözlerine ulaşınca. "Bunun benim canımı da yakacağını bilemedim."

Üzerinden akıp giden sis ağaçların arasına karışıyordu. Onu görebileceğim kadar yakınımdaydı ama geri kalan her yer sis tarafından sarmalanmış, gizlenmişti.

"Beni affedebilecek misin?" diye sordu.

Gözlerimden akan yaşlar çeneme ulaştı ve orada asılı kaldı. Ediz sessizce gözyaşlarımı izledi.

Bakışları daha da derinleşti. "Ben kendimi affedemiyorum."

Çenesi gerilirken bakışlarını arkamda kalan ve cayır cayır yanan dağ evine çevirdi. Bakışları derindi ama yine de gözlerinde bir duygu yakalamak zordu, ne hissettiğini bilmiyordum.

"İnsan, içinde yanacağı cehennemi kendi elleriyle ateşe verirmiş," dedi. "Orada yanması için de ölmesi gerekmezmiş."

Dağ evini izlemeye devam etti, sanki oradaki ateş hiç sönmeyecekti. Ev hep yanacak, hiç kül olmayacaktı.

Bakışlarını bana çevirerek, "Elindeki kozalağın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Varlığını unuttuğum beyaz kozalağa baktım.

"Yaşam kozalağı," dedi. "Sonsuzluk. Ruhun evi."

Bakışlarımı elimdeki kozalaktan ayırıp Ediz'in gözlerine baktım.

"Kozalak epifiz bezine benzetilir," diye devam etti. "Beynimizin ufak bir kısmında yer alır ve orada ruhun bulunduğu söylenir. Ruhu ve bedeni birleştirir. Aynı zamanda sonsuzluğun sembolüdür."

Parmaklarımı kozalağın üzerinde gezdirdiğimde yanık kısmı parmaklarımın ucunda dağıldı. Ediz dağılıp yere düşen parçalara baktı.

Dalgın bir tavırla, "Beyaz kozalak," dedi. "Seni bir renge benzetecek olsaydım bu beyaz olurdu."

Tekrar elimdeki kozalağa baktım.

"Seni tanıdıkça ruhunun bu dünyaya neden geldiğini sorguladım," dedi. "Belki de kaybolmuştu. Sonra bir arayışta olduğunu anladım, aradığın bendim, bunu görmek beni sarstı. Beni neden arıyordun Doğa?"

Bakışlarımı gözlerine çevirdim ve yeşil gözlerine baktım.

"Belki de sen beni arıyordun Ediz," dedim. Bakışlarına yansımasa da söylediğim şeyin canını yaktığını hissettim.

İtiraz etmeden, "Öyleyse buldum ve mahvettim," dedi. "Her şeyi mahvettiğim gibi seni de mahvettim."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan sessizleşti ve uzun uzun beni izledi.

"Seni mahveden benim kötülüğümdü, beni mahvedense senin iyiliğin oldu Doğa, neden?"

Ona sessizlikten başka verebilecek bir yanıtım yoktu. Bana çok uzun süre baktı; bu sefer bakışları beni ezberlemek için değil, unutmamak için yüzüme dokunuyor gibiydi.

"Benden kaçman gerekirken hep bana koştun, neden?"

Onu yakan acıyı kalbimde hissettim, yaşananlarsa zaten hep bizimleydi.

Sessizce, "Ruhum seni tanıyor gibiydi," dedim ve Ediz başını çevirerek başka bir yöne baktı. Çenesi gerilmişti.

Kurduğum bu cümlenin ona mantıksız ve manasız geleceğini biliyordum ama artık kendisinin de hissettiği bu gerçekten kaçamıyordu.

Yeniden gözlerime baktığında çenesi daha da gerilmişti, dişlerini sıktığını anladım. Bu, canının yandığına dair verdiği tek açıktı. Elimdeki beyaz kozalağı ona uzattım ve bakışlarını tekrar başka yöne çevirdi. Sonra gözlerinin dolduğunu gördüm ve az kalsın elimdeki kozalak parmaklarımın arasından kayıp düşecekti.

Ağlıyor muydu?

Dişlerini daha da sıkınca yanağında bir çukur oluştu. Kendisiyle, belki de karşısında duran benimle savaşıyordu.

"Çok yorgunum," dedim. Yutkundu.

Kozalağı tuttuğum elim titriyordu ama bu titreme belli belirsizdi. Dışarıdan bakan birinin göremeyeceği fakat beni yavaşça yıkabilecek kadar sinsi bir titremeydi.

"Uzun zamandır yorgunum." Sesim sakindi. "Bu, yaşadıklarımla mücadele etmenin yorgunluğu değil, nasıl mücadele edeceğini bilememenin yorgunluğu."

Ediz boğuk bir sesle, "Yapma," dedi.

"Bana baktığında beni göreceğine inandım," dedim. "Konuştuğumda beni duyacağına, yorulduğumda omzuna yaslanmam için yanımda olacağına inandım. Sen böyle bir adamdın, bunu biliyordum ve yanılmadım."

"Yapma."

"Sadece başımı kaldırıp yaşananlara bakmadım," dedim. "Bir karanlığın içindeydik ve o karanlıkta birbirimizi değil, kendi içimizi gördük Ediz. Sen kendi içinde öfkeni gördün, bense kaçma arzumu gördüm. İkisi bir araya gelince yıkım başladı."

Ediz bakışlarını gözlerime çevirdi.

"Birbirimizi görmeye başladığımızda artık her şey için çok geçti," dedim kabullenmiş bir halde.

Önce elimdeki kozalağa, sonra tekrar gözlerime baktı. Bakışlarında hırs ve öfke vardı ama bana yönelik değillerdi, biliyordum. Yaşananlar canını yakıyordu. Bir damla gözyaşı sol gözünden ince bir çizgi halinde süzüldü ve çenesinde durdu. Ediz'in bakışları daha da sertleşmişti, bunun acının ve çaresizliğin bir yansıması olduğunu biliyordum.

Ona uzattığım elim hâlâ havadaydı ve beyaz kozalak avucumun içinde duruyordu.

Ediz konuşursa parçalara ayrılacakmış gibi sustu.

"Bu senin," dedim sessizce. Başını ağır ağır iki yana salladı, gözünü bile kırpmıyordu ve yeşil gözleri yaşlarla parlıyordu.

Ağladığını görmek benim de ağlamama sebep oldu. Yanağımdaki yolu takip edip dudaklarıma ulaşan [illegible]m tuzluydu.

"Bu senin," dedim tekrar kırık dökük bir sesle.

Ediz, "Hayır," dedi.

"Artık ben yokum, değil mi?" diye sordum ve Ediz başını çevirip sisin arasından uzaklara baktı. Boynundaki damarlar belirginleşmişti ve kendini o kadar çok sıkıyordu ki bir eli yumruk haline gelmişti. Gözyaşları bakışlarındaki kararlılıkla geri çekilirken Ediz gözlerini kapattı ve soğuk, sisli havayı içine çekti.

Gözlerini açıp bana baktığında bakışlarında sarsılmaz bir kararlılık gördüm. Ona uzattığım elime uzandı ama avucumda duran kozalağı almadı. Parmaklarımı kozalağın üzerine örterek beni geri geri gitmeye zorladı ve sırtım ağacın pürüzlü gövdesine yaslandı.

Sırtım ağaca değer değmez etrafımızdaki her şey kayboldu, yerini aydınlık bir oda aldı. Bir duvara yaslanmıştım ve Ediz gözünü kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu. Şaşkınlıkla etrafa baktığımda dağ evinin içinde olduğumuzu fark ettim.

Alevler yoktu, dağ evini terk etmeden önce anıları altlarına hapsettiğimiz örtüler yoktu. Ev onu hatırladığım gibiydi ve pencereden içeri sızan güneş havada dans eden toz taneciklerinin arasından akıyordu.

"Bak bana Doğa," dedi Ediz neredeyse sert bir sesle ama ben şaşkınlıkla dağ evinin içine bakıyordum. Burayı hatırladığım gibi bulmak içimi huzurla doldurmuştu, sanki yaşananlar sadece bir kâbustu ve ben o kâbustan güneşli bir güne uyanmıştım. "Bak bana," dedi Ediz tekrar.

Ediz'in kararlı ve sert sesi bakışlarımı gözlerine çekti. Yüzüne vuran güneş kirpiklerinin arasından akıp gözlerinin rengini açığa çıkarıyordu. Kirli sakalının yer yer sarıya yakın tonlarda olduğunu fark ettim.

"Savaşacaksın," dedi ve bakışlarım yeniden gözlerini buldu. "Duydun mu beni? Savaşacaksın."

Parmaklarım elimdeki beyaz kozalağı sarmıştı ve Ediz elini sıkıca elimin üzerine kapatmıştı. Kozalağı bırakmama, parmaklarımı açmama izin vermiyordu.

Dalgın bir sesle, "Yoruldum Ediz," dedim.

"Kendin için savaşmayacaksan bile benim için savaş," dedi. "Eğer öyle bir yer varsa, senin gideceğin yer benim için yaratılmadı Doğa. Seni bir daha göremeyeceğim."

Dudaklarım aralandı ama tek kelime edemedim.

"Biliyorum, çok bencilim," diye devam etti. "Biliyorum, hak ettiğim her şeyi kaldıramayacağım için kabul edemiyorum. Biliyorum, mahvolmayı hak ettim ama sen etmedin Doğa."

Bakışlarımı gözlerinde gezdirdim.

"Ruhun bunca zaman arayıştaysa ve aradığını sonunda bulduysa benden istediği ölüm olmasın," dedi. "Beni arama sebebi ölüm olmasın."

Artık gözlerindeki çaresizliği gizlemiyordu.

"Biliyorum, hak ettim ama beni seninle cezalandırma Doğa." Gözleri tekrar yaşlarla doldu ama Ediz bu sefer gözyaşlarını yerinde tuttu. Yeşil gözlerine dolan yaşlar güneşte parladı. "Yapma."

Gözlerinde çaresizlikle karşılaşmıştım ama bu gözlere uğrayan yaşları ilk defa görüyordum. Kalbini göğüs kafesimin içinde taşıyormuş gibi onun çektiği acıyı hissettim ve benim de gözlerim doldu.

"Çok yorgunum."

Sesim bir fısıltı halinde karanlığın içinde yankılanmaya başladığında Ediz artık yoktu. Güneş gitmiş, yerini derin bir karanlığa bırakmıştı. Dağ evi kaybolmuştu ve yerine karanlığın içine dökülen iri kar taneleri gelmişti.

O kar taneleri yüzüme dokunmaya başladı ve karanlık bir kış sabahında aniden dağıldı.

Gökyüzündeki bulutlara baktım, her yeri kaplamışlardı ve kar yağıyordu.

Biri telaşla, "Bilinci açıldı," dedi ama ben sadece üzerime dökülen kar tanelerini görüyordum. "Beni duyuyor musunuz?"

Konuşan kişi kadındı sanırım, erkek de olabilirdi, bilmiyordum. Açtığım gözlerimi gökyüzünden ayırmıyordum.

"Acele edin!" diye bağırdı biri ve gözlerimden akan yaşlar şakaklarımı aşıp saçlarıma döküldü.

Kuruyup birbirine yapışan dudaklarımı birbirinden ayırıp, "Ediz," dedim ama sesim çıkmadı, beni kimse duymadı.

"Hastanın nabzı yeniden düşüyor!" diye bağırdı biri.

O sırada gökyüzü ile arama bir yüz girdi ama gözlerim yine karanlığa çekiliyordu. Yine de Ediz'in yeşil gözlerini ve çaresizliğini görmüştüm.

Ağlıyor muydu? Bilmiyordum.

Sesini duydum. Çaresizce, "Doğa," dedi ama bana yetişemedi.

Karanlık erken gelmişti, belki de zaten benimleydi, emin değildim.

Kar taneleri karanlığın içine dökülmeye devam etti, o kadar yavaş ve sakindiler ki bu iri kar tanelerinin kaderimi bana taşıdıklarını hissettim. Doğduğumda yağan kar ölümümde de benimleydi.

Kar taneleri yavaşça kaybolduğunda artık karanlığın içinde yalnızdım.

Sonra kalabalıktan yükselen sesler derinlerden bana ulaşmaya başladı. Başlangıçta bu seslerin neye ait olduğunu anlayamadım, karanlık kaybolmuştu ve koşuyordum.

Kalabalık bir caddede, insanların arasında koşuyordum ve nerede olduğumu kalbimdeki korkuyla hatırladım; burası Ediz'in beni alıkoyduğu gece koştuğum caddeydi. Umay tam tersi istikamette koşuyordu ve uzun, koyu renkli saçlarımın bir kısmı önüme gelmişti.

O akşam dikkat etmediğim bütün ayrıntılar şimdi benimleydi. Yanından geçtiğim bir kadın anlam veremeyen gözlerle bana bakıyordu ve insanlar ne yaşandığını bilmiyordu. Birden caddedeki insanlar yavaşladı, sonra oldukları yerde durdular.

Bir çocuğun elinde şeker vardı, bir adam yanındaki arkadaşını şaka maksatlı itiyor ve gülüyordu. Sanki bir fotoğraf karesine hapsolmuş gibi, gülüşü yüzünde donup kaldı. Kenarda mısır satan bir adamın tezgâhından yükselen buhar da havada asılı kaldı. Her şey donmuştu.

Koşarken yavaşladım, koşum adımlara dönüştü, ardından durdum.

Ediz'in peşimden geldiği o akşam onun da orada olduğunu biliyordum. Kalbim acırken bir süre öylece sırtım ona dönük halde durdum ve sonunda arkamı dönüp baktığımda Ediz kalabalığın arasında, uzaktaydı.

O da olduğu yerde durmuş bana bakıyordu.

Birbirimizin gözlerine çok uzun süre baktık ve ikimizin de aynı düşüncenin içinde boğulduğunu gördüm. Bu düşünce tek bir kelimeden ibaretti ama o kelime hiçbir kelimenin olamayacağı kadar derindi: *keşke.*

Yaşananlar daha farklı olabilir miydi Ediz? Yoksa üzerimize çöken bu en karanlık gece bizim kaderimiz miydi?

Yavaşça Ediz'e doğru yürümeye başladım, gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. Olduğu yerde durup ona ulaşmamı bekledi ama ulaşamadım. Adımlarım aramızdaki mesafeyi kapatırken arkamdan akıp gelen sis her yeri sardı ve Ediz her şeyi saran beyazlığın içinde kayboldu.

Olduğum yerde durup üzerimize örtülen sise baktım.

Sonra sisin arasında duran iki kişiyi gördüm: Uygar ile Gece. Bana bakıyorlardı ve gözlerindeki ifade anılarımın arasından bana uzandı. O karanlık sokakta onlardan yardım istediğimde gözlerinde beliren ifadeydi bu.

Kıyafetleri bile o gecedendi.

Gözlerinde hüzünlü bir ifade vardı. Bu, sonu keşkelere çıkan her seçimin doğurduğu bir hüzündü.

Gözlerindeki hüzün derinleşirken Gece, "Bazı yaralar vardır, onları en çok o yaraları açan iyileştiremez," dedi. "Bu yaraları sen iyileştirebilirsin Doğa. Hepimiz seçimler yaptık ve bedelleri çok ağırdı."

Gözleri doldu.

"Sana savaşma gücünün olmadığını ama dayanma gücünün fazla olduğunu söylemiştim. Hepimiz savaşırdık ama bu kadarını kaldıramazdık. Dayan Doğa. Asla unutma: Asıl mesele savaşmak değil, hayatta kalmak."

Gözlerine dolan yaşlar yanaklarına döküldü, bakışlarında çaresizlik vardı. O çaresizliği sessizce izlemeye başladım ve o sırada sis dağıldı, yerini karanlık aldı.

Ediz'in sesi karanlığın içinde derinlerden yükseldi: "İyiliğin ve merhametin bir güçmüş. Kötülük ve zekice yapılmış hamleler insanları sindirip köşeye sıkıştırırken asıl kalbe dokunan iyilik ve merhametmiş. Tüm bu insanlar senin içindeki iyiliği ve merhameti bildikleri için seni sevdiler ve onların sevgisi şimdi seni koruyor."

Bu sefer karanlığın içine dökülen kar taneleri değil, bir ışık hüzmesiydi. Ardından ışık büyüdü ve her yeri sardığında gözlerim baygın bir şekilde açılmıştı.

Tavanda kayan beyaz ışığı gördüm. Sanki bir ışık nehrini izliyordum ve nehir hızlıca akıp gidiyordu.

Sonra hareket edenin ışık değil, ben olduğumu anladım. Bir sedyenin üzerindeydim ve çevremde toplanan insanlar sedyeyi hızla itiyorlardı.

"Hastanın bilinci açıldı!" diye bağırdı biri. Sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi. Telaşın ve karmaşanın içindeydim ama bir rüyanın, belki de bir hayalin içinde gibi hissediyordum. Gözlerimi tavanda akan ışıktan ayıramıyordum.

Biri bana, "Beni duyuyor musunuz?" diye seslendi ama cevap veremedim.

Tavandaki ışık yavaşça kapanan göz kapaklarımın ardında kayboldu ve karanlık geri geldi.

Karanlığın içine yayılan tok sesler duydum. O tok sesleri ayak sesleri takip ediyordu. Karanlık, bir sis bulutuyla gelen ışığın ardında kayboldu ve karşımda duran Kemal Çağıran'ı gördüm. Tok sesler elindeki bastondan geliyordu.

Dağ evinin önündeydik.

Bir ses, "Unutamıyorsunuz," dedi, bu benim sesimdi ama konuşan ben değildim."Nazlı Çağıran'ı. Sanki baktığınız her yerde onu görüyorsunuz."

Bir anının içindeydim ama anı, hatırladığım gibi devam etmedi.

Kemal Çağıran derin bir teslimiyetle, "Unutamıyorum," dedi. "O kadının gözleri hâlâ rüyalarıma giriyor. Hepimiz seçimler yaptık ve bedelleri çok ağırdı Doğa."

Yeşil gözlerinde hüzün vardı.

"Bana demiştin ki tarih biz aynı hataları yaptığımız için tekerrür ediyor." Sesi de hüzünlüydü. "Bir kere yanıp kül olan yer bir daha yanmaz sandım ama kalp aynı ateşte hiç sönmeden yanıyormuş. Haklıydın, tarih biz aynı hataları yaptığımız için tekerrür ediyor ve şimdi rüyalarımdasın."

Elinde beyaz bir kozalak vardı. Bakışlarım gözlerinden kozalağa kaydı ve kozalak parmaklarının arasında kül olup sisle birlikte dağılmaya başladı. Dağılan sisin yerini karanlık aldı, ardından karanlığın içine tekrar bir ışık hüzmesi yayıldı.

Gözlerim tavandaki ışığa odaklanmadan önce düzenli aralıklarla yükselen sesi duydum. Bu ses kalp atışlarımı kovalıyordu. Sonunda odaklanmayı başaran gözlerim tavandaki ışığa takılı kaldı. Başta

nerede olduğumu anlayamadım; zamanın olmadığı yerde, anıların içinde sürükleniyor muydum? Yoksa gerçeğin içinde miydim?

Artık benim için bir gerçek var mıydı?

Birinin kırılgan bir sesle, "Doğa?" dediğini duydum ama gözlerimi tavandaki ışıktan ayırmadım. Umay'ın sesiydi bu.

O kadar uyuşmuş bir haldeydim ki düşüncelerim belirsizliğin getirdiği karmaşayı bile oluşturamadı. Gözlerim tekrar yavaşça kapandı ve karanlığın içinde kalp atışlarımı kovalayan o düzenli sesi duydum.

Sonra ses karanlığa gömülerek yavaşça kayboldu. Derin bir sessizliğin içindeydim.

Bu sessizlik uzundu. Karanlık derindi.

Kimse yoktu. Düşüyor muydum, karanlığın içine batıyor muydum, yoksa karanlığa karışıp ondan bir parça mı oluyordum? Tek bildiğim bu sessizliğin uzun olduğuydu. Karanlık derindi.

Bekledim, neyi beklediğimi bile bilmiyordum. Beklemem gerekiyor muydu, onu da bilmiyordum. Burada zaman yoktu.

Sonra karanlığın içinde yavaşça üzerime bir sis bulutu dökülmeye başladı. Başımı kaldırıp o sisi karşıladım.

Uygar'ın, "Doğa," dediğini duydum ve başımı indirip ona baktım. Bir sandalyede oturuyordum, Uygar ise hemen yanımdaydı. Şaşkınlıkla etrafıma baktığımda dağ evinde olduğumu gördüm, mutfaktaydık ve önümde bir kâse çorba vardı. Kâsenin yanında beyaz bir kozalak duruyordu.

Uygar'ın bakışları derin ve hüzünlüydü.

"Bir seçim yaptığında sonuçlarını durdurmak mümkün olmuyor, değil mi?" diye sordu.

Her koşulda yüzünde bir iyimserliğin yansımasını taşıyan Uygar'ın derin bir kasvetin içinde olduğunu görmek yaralayıcıydı. Gözleri yorgundu. Sanki dudakları artık hiçbir gülümsemeyi ağırlamayacaktı.

Yaşananları düşünerek, "Olmuyor," dedim.

"Yaptığımız seçimlerin bedelleri çok ağırdı Doğa," dedi dalgın gözlerle. Sessizce onu izledim.

Gözleri dolarken çenesinin ucuyla önümdeki çorbayı gösterdi.

"Tadı kötüydü, biliyorum," dedi. "Yemek yapmakta hiçbir zaman iyi olamadım, belli ki seçimlerim de hep yanlıştı. Yaşadıklarına sebep olduğumu biliyorum ama..."

Sustu ve gözlerinde biriken yaşlar yanaklarına devrildi.

"O çorbayı iç," dedi. Çaresiz görünüyordu. "İçine sevgimi kattım."

Benim de gözlerim dolmuştu, canım o kadar acımıştı ki nefesim kesilmişti. Uygar'la konuşmadan dağ evinin sessizliğinde otururken ve birbirimizin gözlerinin içine bakarken gözyaşlarımız konuştu; umutsuzluğu, pişmanlığı, çaresizliği konuştu.

Gözlerimden yaşlar akmaya devam ederken kâsenin yanında duran kaşığı aldım. Sarsılarak ağlamaya başladığımda kaşığa aldığım çorbanın bir kısmı kâseye döküldü ama kalanını dudaklarıma yaklaştırdım.

Çorbanın tadı damağıma yayılırken masada duran kozalak küle dönüşüp dağıldı. Karanlık usulca yaklaştı ve Uygar'ı alıp götürdü. Ardından beni içine çekti.

Kalbim bu karanlığın içinde yanmaya devam etti.

Sonra kalbimdeki ateşin ışığı karanlığı dağıtmaya başladı ve göz kapaklarım yavaşça açıldı. Gözlerimin açılmasıyla tekrar bir damla gözyaşının şakağımdan kayıp saçlarıma karıştığını hissettim. Kalp atışlarımı kovalayan ses artık daha hızlıydı, sanki kalbimin nasıl bir ateşin içinde yandığını anlatıyordu.

Gözlerimden akan yaşlar çoğalırken çaresizce tavandaki ışığa baktım. Artık hiçbir aydınlık, içinde kaybolduğumuz karanlığa ulaşamayacaktı.

Annemin, "Doğa?" dediğini duydum ama karanlık yeniden benimleydi.

Belki de karanlık beni kovalamıyordu, ben ona kaçıyordum.

Direnmek ile pes etmek arasında gidip geliyordum. Artık beni ayakta tutamayan dizlerim için yere çökmek daha kolaydı. Neden hâlâ mücadele ettiğimi bilmiyordum, ilerleyemeyecek kadar yorgunken öylece ayakta dikilmenin bir anlamı var mıydı?

Karanlığın içinde toprağın üzerine düşen kozalağın sesini duydum. Ardından tekrar sis bastırdı ve artık ağaçların arasındaydım. Ayaklarımın dibine düşen beyaz kozalağa baktım, parmaklarımın gücü onu avucumda tutmama yetmiyordu.

Direniyordum ama çok yorgundum.

Kozalağa uzun uzun baktım.

"Doğa," dedi Ediz ve başımı kaldırınca yeşil gözlerle karşılaştım.

Sessizliğim derindi; ona yanıt vermedim, sadece yüzünü ezberledim. Onu artık hiç unutamayacağım kadar iyi tanısam da unutmaktan korkuyordum.

"Artık gücüm yetmiyor," dedim.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Yorulduğun yerde bende dinlen," dedi. "Gücün bittiğinde gücümü kullan. Görmüyorsan gözlerimi, gücün yetmiyorsa ellerimi, savaşman gerekiyorsa kalbimi kullan Doğa."

Bakışlarındaki kararlılık hiç sarsılmamıştı.

"Her şeyimi al ama pes etme."

Sessizce gözlerine bakmaya devam ettim.

Ediz bakışlarıma aynı sessizlikle karşılık verdikten sonra, "Bu son senin sonun değil Doğa," dedi ve kalbime bir bıçak saplanmış gibi hissettim.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama gelebileceği anlamlar ruhumu bir ızdırabın pençesine bırakmıştı.

Benim sonum.

Korkuyla, "Ediz," dedim ama karanlık ağaçların arasından akıp bize ulaştı.

Geriye sadece yerdeki beyaz kozalak kaldı. Bir tarafı yanıp kül olmuştu ama hâlâ oradaydı. Sonra karanlık, kozalağın etrafında dağılmaya başladı.

Gözlerim acıyla açıldı.

Önce tavandaki ışığa, ardından korkuyla içinde bulunduğum odaya baktım. Ediz'i görmek istedim ancak odada yalnızdım. Bakışlarım onu her yerde aradı ama hiçbir yerde bulamadı.

Boş odada, "Ediz?" diye seslendim.

Sonra o tanıdık sesi duydum, kalp atışlarımı kovalayan bu ses yanı başımda duran makineden geliyordu. Vücudumun her yerinde kablolar vardı. Bir rüyadan uyanmış gibiydim ama bir yandan da hâlâ bir hayalin içindeydim.

Belki de hayal sandığım şey benim gerçeğimdi.

Sarsılarak ağlamaya başladım.

Sonrası gerçeğin ve hayalin birbirine karışması gibiydi. Sanki sadece bu hastane odasında değil, geçmişte ve gelecekte de ağlıyordum. Sanki geçmişim ve geleceğim için ağlıyordum. Kaybettiklerim ve hiç kazanamadıklarım için ağlıyordum. Kazanamadıklarım kay-

bolmuştu, kaybettiklerimse hep yanı başımda duruyordu ama onlara uzanamıyordum.

Odanın kapısının açıldığını, birinin telaşla yanıma geldiğini biliyordum ama sanki zaman durmuştu. Tanıdık bir ses adımı söyledi ama artık bu sesin sadece tınısını biliyordum.

Her şey yabancıydı.

Umay panikle elimi tutup, "Doğa," derken bir yandan da telaşla kapıya bakıyordu. Ne yapacağını bilemediği hareketlerindeki telaştan belliydi, bense ne yapacağımı düşünemeyecek kadar mahvolmuştum.

Sadece ağladım.

Gözyaşlarımda kelimeler yoktu. Sadece sustum.

Ediz'in gözleri gözümün önündeydi.

Umay'ın da ağladığını gördüm. Onun gözyaşları yaşananlara değil, şahit olduklarınaydı. Ne yaşandığını benim dışımda sadece Ediz biliyordu, girdiğimiz kuyu o kadar derindi ki onu sadece oraya giren tanırdı. Kenarında durup aşağıya bakan biri o karanlığın neler taşıdığını bilemez, içindeki çığlıkları duyamazdı.

Derin bir uyku haline girmeden öncesine dair hatırladığım son şey arabanın patlayıp üzerime saçılan camları, Gece'nin çığlıkları, Ediz'in çaresiz bakışlarıydı. Yüzüme konan kar tanelerinin soğukluğu hâlâ ruhumdaydı.

Sonra oda kalabalıklaştı. Annemi gördüm, ağlıyordu. Doktor benimle konuşuyordu, onu duyuyordum ama anlamıyordum. Sadece ağlıyordum.

Bana ne olduğunu sormadım. Neyi kaybettiğimi sormadım. Neyi kaybettiğimi onlar bilmiyordu.

Artık herkes, aynadaki yansımamda beni karşılayacak gözler bile yabancıydı.

Yine bilinçsizliğe sürüklendim ama bu sefer karanlığa çekilmemiş, itilmiştim. Koluma batırılan iğnenin acısı, damarlarıma karışan yakıcı sıvı, ruhumun sancısının yanında bir hiçti. İğne beni bilinçsizliğe sürükledi ama bu bilinçsizliğin içinde bile acımı dindiremedi.

Yanıyordum. Alevler sönmüyordu.

Karanlık dağıldı ama kaybolmadı. Gökyüzünü ele geçiren gecenin altındaydım fakat o da dağ evinin dışında kalmıştı. Yatakta

uzanıyordum ve bir el çıplak kolumu okşuyordu. Ensemde sıcak bir nefes hissettim, Ediz'in nefesiydi bu.

Dudaklarını yavaşça enseme bastırdığında gözlerimi kapattım ve kapanan gözlerimin arasından süzülen gözyaşlarım yastığa damladı.

"Ediz," dedim neredeyse fısıldayarak.

Güven veren bir sesle, "Geçti güzelim," dedi.

Belimi saran kolları sıkılaştığında uzanıp elini tuttum ve ona tutundum. Varlığı o kadar gerçekti ki bir hayalin içinde bu kadar gerçek hissetmek içimdeki ateşi daha da büyüttü. Kollarında hissettiğim huzur bile canımı yakıyordu.

Kırılgan bir sesle, "Keşke," dedim. "Keşke her şey daha farklı olsaydı."

Hayatım boyunca kırgınlığını içimde taşıyacağım bir cümleydi bu.

Uzun bir sessizliğin ardından o da, "Keşke," dedi.

Sonra dağ evinin kapalı kapısının ardından gelen sesleri duydum. Bu sesleri tanıyordum ama bambaşka bir yaşama ait oldukları hissini uyandırıyorlardı.

Umay, "Ona söylemeli miyiz?" diye sordu ve ben bakışlarımı kapının altındaki boşluktan gelen ışığa hapsettim.

"Hayır," dedi annem.

Ediz dudaklarını boynuma bastırdı ve tenimi öperken kokumu sessizce içine çekti. Sırtımı çıplak gövdesine yaslayarak gözlerimi yeniden kapattım ve sessizce ağlamaya başladım. Ruhum yanıyordu.

"Sabah oluyor," dedi Ediz.

Gözlerimi açtım ama açtığımda yalnız olacağımı bilseydim hep kapalı tutardım. Odanın ortasında duran yatakta yalnızdım ve aydınlanmaya başlayan hava dağ evinin penceresini griye boyuyordu.

Yatakta doğrulup etrafa baktım ve Ediz'i aradım.

Bulamadım.

İçimden bir parça kopuyormuş gibi ağlamaya başlarken ellerimi yüzüme götürdüm ve çaresizce bekledim. Bu ateşin sönmesini bekledim ama sönmedi. Sonra alevlerin ve yanan ahşabın sesini duydum. Ardından yanan geçmişin kokusu soluduğum havaya karıştı ve sıcaklığı ruhumu ısıtmadı, yaktı.

Sabah oluyordu ama dağ evi yanıyordu.

Biri temkinli bir sesle bana, "Doğa," diye seslendi ve gözlerim açıldı.

Umay'ın gözleriyle karşılaştığımda ona bir hayale bakıyormuş gibi baktım. Bir parçam hâlâ alevlerle örtülü dağ evindeydi, etrafa saçılan küllerin arasında kaybolmuştu. Bir parçam babamla birlikte yok olmuştu. Ruhumun kalıntıları geçmişe saçılmıştı ve benden geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Yaşananların, aradan geçen zamanı da yanına alıp geçmişin içinde kaybolduğu gerçeğiyle Umay'ın gözlerinde karşılaştım. Sanki Umay'ın gözlerine o akşam son kez bakmıştım ve Umay o kalabalık caddede ters istikamette koşmaya başladığında bir daha onu göremeyeceğimi anlamamıştım.

Oysa karşımdaydı. Endişeli gözlerle bana bakıyordu ama ben onu tanımıyordum. Belki de artık tanımadığım bendim ve kendimle birlikte herkesi kaybetmiştim.

"Kâbus görüyordun," dedi bana nasıl yaklaşması gerekeceğini bilemiyormuş gibi. "Kalbini yormamalısın."

Tek kelime etmeden ona bakmaya devam ettim. Hastane odasının gerçekliğine yavaş yavaş çekiliyordum ama artık gerçek ile hayali ayırt edemiyordum. Dağ evinden yükselen alevlerin sesi hâlâ kulaklarımdaydı.

Umay sessizliğimden rahatsız olarak, "Kalbin durdu," dedi ve duraksadı.

Sessizce gözlerine baktıktan sonra başımı çevirip hastane odasının penceresinden dışarıya baktım.

"Sabah oluyor," dedi Ediz zihnimin içinde.

Sabah oluyordu.

Pencerenin ardında dağılan geceyi çok uzun süre izledim. Umay'ın endişelendiğini biliyordum. Bu zamana kadar insanlara karşı duvarlar ördüğüme inanmıştım, oysa duvarlar örmemiş, insanlardan kaçmıştım. Bunu o duvarların ardına gerçekten hapsolunca anladım.

Bakışlarımı Umay'a çevirdim ve gözlerimdeki boşluk onu ürküttü, bunu görebiliyordum.

"Ediz nerede?" diye sordum ve bu soru onu daha da ürküttü.

Sessizce, "Bilmiyorum," dedi. Ben öylece gözlerinin içine bakmaya devam edince, "Kazanın üzerinden neredeyse bir ay geçti," dedi.

Umay ne söyleyeceğini bilmiyor gibiydi, cümlelerinde sessiz bir telaş vardı. Bunu uyanır uyanmaz bana kalbimin durduğunu söylemesinden ve aradan geçen zamanın bilgisini vermesinden anlamıştım. Geçen zaman boyunca düşüncelerinin ön sıralarında bunlar oturuyor olmalıydı.

Uzun uzun gözlerine baktım. İçim parçalanıyormuşçasına ağlamam onu korkutmuştu ama ağlamamam daha da korkuttu. Hemen yanındaydım ama sanki uzansa bana dokunamayacaktı ve böyle hissetmekte haklıydı.

Hemen yanındaydım ama uzansa bana dokunamazdı.

Dudaklarımdan dökülen son cümle bu oldu: *Ediz nerede?*

Bir daha konuşmadım. Hiç soru sormadım. Ağlamadım. Her sesi, her bakışı, her saniyeyi derin bir sessizlikle karşıladım.

"Doğa," dedi Umay. O da içinin yandığını hissediyordu, bunu görebiliyordum ama ateş sandığının beni yakıp kül eden yangının sıcaklığı olduğunu bilmiyordu. O yanmıyordu, ben yanı başında yanarken küllerim etrafında savruluyordu.

Sonunda uzanıp elimi tuttu, bakışlarında çaresizlik vardı.

Ne kadar çabalarsa çabalasın çatlamasını engelleyemediği bir sesle, "Bitti," dedi. "Artık evindesin."

Ediz zihnimin içinde, "Kaybolmuşsun ve herkes kaybolduğun yeri evin sanmış," dedi.

Konuşsaydım bile anlaşılmayacaktım. Anlaşılmaya çalıştıkça daha da kaybolacaktım. Hissettiklerimi, yaşadıklarımı anlatacak bütün kelimeler suskundu. Sessizce bana bakan gözleri izliyorlardı.

"Ben yanındayım," dedi Umay ve yanımda olamayacağını bilmek beni daha da yaraladı.

Yavaşça avucumun içindeki elini tuttum ve Umay'ın gözleri doldu.

Yutkunarak boğuk bir sesle, "Üzgünüm," dedi.

Başparmağımla yavaşça elinin üstünü okşadım ve onu sakinleştirmeye çalıştım. Yaşananlar onu da büyütmüştü, bakışlarındaki olgunluğun bedeli eskiden tanıdığım bu gözlerdeki ışığın sönmesi olmuştu.

Birbirimizin gözlerine bakarken geçmiş ikimizi de aynı yerde ziyaret etmişti. Odamın kapısını açan Umay'ın gözlerinde heyeca-

nından doğan sabırsız bir telaş vardı ve bana, "Haydi!" diyordu. "Geç kalacağız."

O akşam Umay yaşam dolu kalbiyle yanımda yürürken ona, "Kim bu adam?" diye sormuştum. Hava soğuktu ve adımlarımız bizi bilinmez bir geleceğe doğru sürüklüyordu. Şimdi bu hastane odasında ise o akşam saptığımız yolun son adımlarını atıyorduk.

"Bilkent Üniversitesi'nden," demişti Umay heyecanla. "Çok zengin. Ve acayip yakışıklı!"

O akşam heyecanla kurduğu bu cümleler bana çok sığ, hatta çocukça gelmişti. Şimdi o gözlerdeki heyecanın, çocuksuluğun kaybolduğunu görmek içimi yakıyordu. Umay'ın heyecanı da çocuksuluğu da yaşam doluydu, artık gözlerinde o yaşam yoktu.

Üzgünüm Umay. Yaşam iyiliği ve kötülüğü, çiçekli yolları ve aşılması zor dağları barındırıyor. Çiçekli yollarda, aşılması zor dağlarda değil, biz bir yıkımın içinde yürüdük. Artık öğrendim ki her yolun bir sonu varmış ve o sona ulaşan, yolun başındakinin yabancısıymış.

Umay yaşlarla dolu gözlerle, "Beni affedebilecek misin?" diye sordu. Elini daha sıkı tuttum. Ona tutunan elime baktı ve ağlamaya başladı.

Bu savaşın kazananı olmamıştı.

Tekrar, "Ben yanındayım," dedi. Gözlerindeki çaresizlik eksilmedi, parçalandı. Parçalandıkça çoğaldı.

Oysa onu yanımda istemiyordum. Yaralarımı sarmaya çalışacaktı ama anlamayacaktı; yaralarım o dokundukça iyileşmeyecek, daha da kanayacaktı. Gece, "Bazı yaralar vardır, onları en çok o yaraları açan iyileştiremez," demişti ama benim yaralarım hiç iyileşemeyecek kadar derindi.

Suskunluk içinde Umay'ı izlerken o akşamın içindeydik. Sokağın loş ışığı yol kenarında duran siyah arabanın üzerine dökülüyor, rüzgâr usulca tenimi okşuyordu. Umay arabanın yanında duran Ediz'e doğru yürürken o sokakta, üzerimize çöken en karanlık gecenin altında durdum.

Elyel.

Ediz'in yeşil gözleri gözlerimi bulduğunda son, başlangıca çok yakındı.

Annem odaya geldi ama ona bakmadım. Ne kadar perişan olduğunu dudaklarından dökülen adımdan anladım. Kurtulduğumu düşünüyordu ama gerçekten kurtulup kurtulmadığımı bilmiyordu.

Kurtulamamıştım.

O akşam evden çıkmadan önce, "Dikkatli olun," demişti. Bilemezdi, kapıdan çıkıp giden kızı bir daha dönmeyecekti. Bilseydi kaderi değiştirebilir miydi? Yoksa en karanlık geceler kaçınılmazı getirerek gökyüzünü hep ele mi geçirirdi?

Uzanıp annemin içindeki ateşi söndürmek istedim ama insan cayır cayır yanarken hiçbir ateşi söndüremezmiş, gözlerine bakarken hissettiğim çaresizlikte bunu öğrendim.

Kimse yaşananları dile getirmedi. Kimse neyi kaybettiğimi bana söylemedi.

Kimse bebeğimden bahsetmedi.

Bakışlarımı anneme çevirdim. Bebeğimin varlığını öğrendiğimde hissettiğim korku bile açık yaralarımdan sızıyordu. Yaşananlar, alınan kararlar, yürüdüğüm yollar... Hepsi açık yaralarımdan sızıyordu. Yaralar bir insanın kaderi olabiliyordu.

Anneme anlatmak istedim ama suskunluğum derindi. Aslında o bebeği istememiştim, bunu ona anlatmak istediysem de sustum. O bebeğin varlığından korkmuştum ama son anlarında o bana nasıl tutunuyorsa ben de ona tutunmuştum. O kaybolup gitmişti, bense hâlâ buradaydım. Gecenin gökyüzünden dağılmasıyla karanlık her zaman aydınlığa kavuşmuyordu. Karanlıktaydım. Anlatmak istedim. Sustum.

Umay gözlerini gözlerimle buluşturduğunda, karşısında uzanan bir belirsizlik olduğumu fark ettim. Çok sessizdim ve içinde kaybolduğum karanlığın kimliğine bürünmüş gibiydim. Umay artık bana baktığında Doğa Güngör'ü görmüyordu, bir belirsizlik görüyordu.

Bu belirsizliğin içinden ne çıkacağını kestiremiyordu.

Sanki benden beklediği tepkileri vermiyordum; hiç tanımadığı, hiç tanışmadığı gözlere bakıyordu. Gözlerim aynıydı ama bakışlarım onun hatırladığından çok farklıydı. Sessizliğim bile her zaman dinlediği o sessizlikten farklıydı.

Yaşıyordum, bunu görebiliyordu ama Doğa'yı kaybettiğinin farkındaydı.

Annem gözyaşlarını durduramadığı için odadan çıktı, Umay ise hâlâ yanımdaydı. Annem ardında derin bir sessizlik bırakmıştı.

Umay bir tepki vermemi umarak, "Kemal Çağıran geldi," dedi.

Şaşırmıştım ama bu şaşkınlığın gözlerime ulaşmadığını hissettim. Sanki artık hiçbir duygu gözlerime ulaşamayacaktı. Gitgide derin bir sessizliğe dönüşüyordum.

"İki hafta önce," diye açıkladı. Umay anlatmaya devam etti ama anlattıklarına dikkatimi veremedim.

Zihnimin içine çöken sisi hatırladım, Kemal Çağıran karşımda duruyordu. Elinde tuttuğu bastona kadar her ayrıntı bir anıyı hatırlıyormuşum gibi aklımdaydı.

"Bana demiştin ki tarih biz aynı hataları yaptığımız için tekerrür ediyor," dedi. "Bir kere yanıp kül olan yer bir daha yanmaz sandım ama kalp aynı ateşte hiç sönmeden yanıyormuş. Haklıydın, tarih biz aynı hataları yaptığımız için tekerrür ediyor ve şimdi rüyalarımdasın."

Belki de bu sözleri başımda durup söylemişti. Belki de ben o karanlığın içine düştükçe düşerken o yanımda durmuş, benimle konuşmuştu. Bilmiyordum.

Bunu düşünmek kalbimin kırılmasına neden oldu. Eğer bilinçsizliğin içinde kaybolmuşken etrafımdaki konuşmaları duyduysam belki de Ediz de buradaydı. Yatağın kenarında durmuş, içine düştüğüm karanlığa seslenmişti.

Düşüncelerimin içinden çıkıp dikkatimi Umay'ın söylediklerine verdiğimde, "...dosyayı bize verdi," diyordu. "İçinde senin adına yazılmış bir ifade var, uyandığında bir polis gelip o dosyayı alacakmış. Dosya orada."

Umay'ın bakışları baş ucumdaki komodine kaydı.

Bakışlarını takip ederek dosyaya baktığımda donakaldım. Sanki sis kapının altındaki boşluktan sızıp odayı doldurmaya başlamıştı.

Umay korkuyla, "Doğa?" dedi.

Yüzümde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordum ama içimde harlanan ateşi hissedebiliyordum. Yakıp yıkıyordu, ruhumu is içinde bırakıyordu.

Dosyanın üzerinde beyaz bir kozalak vardı.

Umay kozalağa baktığımı fark ederek, "Onu Kemal Çağıran bıraktı sanırım," dedi ama o kozalağı oraya bırakanın kim olduğunu biliyordum.

Ediz Çağıran.

Titreyen elim kozalağa uzandığında içime dolan sessizliğin kabuğu çatlıyordu. Kozalağı elime aldım.

"Yorulduğun yerde bende dinlen," dedi Ediz zihnimin içinde. "Gücün bittiğinde gücümü kullan. Görmüyorsan gözlerimi, gücün yetmiyorsa ellerimi, savaşman gerekiyorsa kalbimi kullan Doğa."

Ben kozalağa bakarken Umay sessizliğimi korkuyla karşıladı. Tedirgin gözlerle beni izlerken o sessizliğin kabuğu içimde daha da çatladı, artık sadece acıdan ibarettim. Gözlerim doldu ve boğazım düğümlendi.

Çaresizce, "Hayır," dedim ve sarsılarak ağlamaya başladığımda Umay odadan çıkıp doktoru çağırdı.

Sonrasında içimdeki sessizlik beni tamamen ele geçirdi. Sesimi duyan son kişi Umay'dı, sonrasında duyan olmadı. Kimseyle konuşmadım, kimseye tepki vermedim. Gözyaşlarım bile geri çekilmişti.

İnsanlar bana baktığında sessiz ve karanlık bir boşluk görüyordu. O karanlığın dibinde ne yaşandığını kimse bilmiyordu; orada ne hissediyorum, kimsenin bir fikri yoktu.

Anıların içine gömülmüştüm.

Ediz yoktu.

Hastanenin duvarındaki saati boş gözlerle izlediğimi hatırlıyorum. Zaman hâlâ akıyordu, oysa dağ evinin yandığı gün zamanın çoktan tükenmiş olması gerekiyordu. Her şey orada bitmişti ama hayat acımasızca devam ediyordu.

Hastanede geçirdiğim her gece kapıya baktım ve Ediz'in gelmesini bekledim. Geceler gündüzlerin üzerine devrildi, aydınlık karanlığa karışıp kayboldu ve günler geçti ama Ediz gelmedi.

"İyiye gidiyorsun," diyen doktorun gözlerinin içine baktığımı hatırlıyorum. Görmediği yaralarım vardı, belki de görüyordu ve bu yüzden gözlerini kaçırmıştı.

Kimse benimle uzun süre göz teması kuramıyordu. Kimse gözlerime uzun uzun bakmaya dayanamıyordu. Yaşıyordum ama Doğa Güngör gitmişti, bunu biliyorlardı.

Kozalağı elimden hiç bırakmadım.

Sessizce yatakta geçen günlerde Ediz gelmese de varlığını hep odada hissetmiştim. Sesi hep zihnimin içindeydi. Yatağın kenarındaki tekli koltukta oturuyordu ama o tekli koltuk bu odada değildi. Dağ evindeydi, karanlık bir köşedeydi ve Ediz içiyordu.

Hastane odası aydınlık olsa da ben o dağ evinin karanlığındaydım.

Uyumak için gözlerimi her kapattığımda esen rüzgârla birlikte ağaçların çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Dağ evi yok olmuştu ama zihnimin içinde bir yansıması vardı. Her gece o yatağa uzandım ve Ediz hep o odadaydı.

Ediz bir gece zihnimin içinde, "Seni tanıdıkça ruhunun bu dünyaya neden geldiğini sorguladım," dedi. "Belki de kaybolmuştu. Sonra bir arayışta olduğunu anladım, aradığın bendim, bunu görmek beni sarstı. Beni neden arıyordun Doğa?"

Günler birbirinin üzerine devrildikçe sisin içinde, ağaçların arasında Ediz'in bana söylediklerinin bir hayal değil, gerçek olduğundan emin oldum. Gece de benimle konuşmuştu. Zihnimin içinde, hayal ile gerçeği ayırt edebileceğim kadar çok zamanım olmuştu.

Zihnimde biriken çok soru vardı ve bu soruların yanıtlarını kendi başıma verebileceğim kadar yalnız ve sessizdim.

Başımı her yastığa koyup gözlerimi kapattığımda üzerime kar taneleri düştü. Her biri iri, sakin ve soğuktu. Sırtımı yasladığım yatak hep asfalt yola dönüştü ve tavandaki beyaz ışık bana hep gökyüzünü kaplayan bulutları hatırlattı.

O kar hiç durmadı, hep yağdı ve Ediz hep yanımdaydı.

Kalbimin durduğu anı düşündüm. Beni sarmalayan kaosa bakılırsa yolda kanlar içinde uzanırken bilincimin kapandığı an o andı. Belki de birden fazla kez durmuştu, bunu kimseye sormadım, kimse de bana bir şey söylemedi.

Ediz'in yeşil gözlerindeki çaresizlik hep benimleydi. Sağlık görevlileri beni hayata geri döndürmeye çalışırken Ediz elini saçlarının arasından geçiriyor, izlemeye dayanamayarak arkasını dönüyordu.

Ağlamış mıydı? Bilmiyordum. Bana seslendiğinde beni ondan koparan karanlığa yetişememişti.

Sonrasında bana ne söylemişti?

Zihnimde dağ evinde olduğumuz anlardan birinde bunu ona sordum. Yatakta uzanıyordum ve Ediz köşedeki koltukta oturuyordu. İçeride ay ışığı dışında hiç ışık yoktu. Artık evimiz olan karanlığın içindeydik.

"Ben seni duymuyorken sen bana ne söyledin Ediz?"

Bu sorunun cevabını bilmeyen zihnim Ediz'i sessizliğe gömdü. Yine de bunu ona hep sordum, hep cevapsız kaldım.

Bazen yataktan kalkıp koltuğa gittim, kucağına oturdum ve yüzümü boynuna gömdüm. Bazı geceler Ediz yatağa geldi ve bana arkamdan sıkıca sarıldı. Dudaklarının anısı o kadar tazeydi ki enseme bastırdığı dudaklarını her seferinde o yanımdaymış ve beni gerçekten öpüyormuş gibi hissettim.

Günler geçti, hastane odasının kapısı defalarca açılıp kapandı. Başlangıçta kapının kaç kere açılıp kapandığını sayıyordum, sonra ondan da vazgeçtim ve günlerin birbirinin üzerine devrilmesine izin verdim.

Ediz yoktu.

Bir gece rüyamda yine suyun içindeydim. Su derindi, içinde bulunduğum karanlık bana o derinlikte eşlik etti. Karşımda yine o küçük kız vardı ve yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Gözlerini görmek canımı acıttı ve suyun içinde ağlamaya başladım.

Günler sonra ilk defa o gece ağladım.

O kadar çok ağladım ki koluma batırılan bir iğneyle bitti o gece. Şırıngadaki sakinleştirici damarlarımdan akıp bütün vücudumu sessizliğe gömse de zihnim susmadı. Acı, uykumda bile yakamı bırakmadı.

Bazı geceler kendimi ağaçların arasında buluyordum ve o ağaçların arasında geçen rüyalarımda dağ evi yanıyordu. Koşuyordum, kaçmaya çalışıyordum ama yolu hiç bulamıyordum. Ben koştukça ağaçlar çoğalıyor, ben ilerledikçe toprak genişliyordu.

Her seferinde Ediz'e sesleniyordum ama Ediz hiçbirinde yoktu.

Bir gün odaya giren doktor bana artık iyi olduğumu söyledi. Yine gözlerinin içine baktım, yine gözlerini kaçırdı. Artık taburcu oluyordum, bedenim kendini iyileştirmişti ama ruhum günden güne kötüye gitmişti.

Hastanedeki son gecemde Ediz yine o koltukta oturuyordu.

"Beni bıraktın mı Ediz?" diye sordum, cevap vermedi.

Oturduğu karanlık köşeden, "Beni affedebilecek misin?" diye sordu.

Bu sefer ona yanıt veremedim. Ediz'e onu zaten affettiğimi söyleyecek olan kalbim sustu. Yokluğunu affedebilecek miydim, bilmiyordum. Yine de kalbimin onun karşısında hiç şansı yoktu, şimdi kapıyı açıp hastane odasına girse kırgınlığıma rağmen yokluğunu affedeceğimi biliyordum.

Kapıdan içeri girse onunla konuşurdum.

Oysa günlerdir kimseye tek kelime etmiyordum.

Hastaneden gece saatlerinde taburcu edildim. Bunun sebebini biliyordum çünkü televizyon günlerdir bir kere bile açılmamıştı. Annemin bir psikiyatristin yönlendirmesiyle hareket ettiğini de bu kararıyla anladım. Beni dışarıdaki her şeyden korumaya çalışıyordu ama bilmiyordu, beni asıl koruması gerekenler içimdeydi. Oraya da zaten kimse ulaşamıyordu.

Hastaneden çıktığımda yüzüme vuran soğuk bana yaşananları, gökyüzünden dökülen kar tanelerini, Ediz'in bana yaklaşan botlarını ve gözlerindeki çaresizliği hatırlattı. Kazanın ve Ediz'i son görüşümün üzerinden bir aydan fazla zaman geçmişti ama o an bana saniyeler kadar yakındı.

Zihnimde oradan hiç çıkamamıştım. Ediz hep yanımdaydı.

Annem taksinin kapısını açtığında boş gözlerle taksiye baktım. Eski hayatıma dönmüştüm ve bunu fark etmemi sağlayan, yoldan çevrilen sıradan bir taksi olmuştu. Artık saklanmak, kaçmak yoktu.

Babam ölmüştü. Atalay hapse girmişti. Evime gidiyordum ama gittiğim yer artık evim değildi.

Annem endişeli gözlerle bana bakarken taksicinin gözleri de üzerimdeydi. Kim olduğumu biliyor olmalıydı, artık herkes yaralarımı biliyordu. Kemal Çağıran üzerimdeki bütün suçlamaları kaldırmıştı ama biliyordum, bunu yapan Kemal Çağıran değil Ediz'di. Ediz onu yakan ateşi daha da harlandırmış, beni gerçek bir kurban olarak göstermişti.

Annem endişeyle, "Doğa," deyince bakışlarımı taksiden ayırıp ona çevirdim. Tek kelime etmeden taksiye bindim ve zihnimde yaşayan bütün anılar yanıma oturdu.

Taksici dikiz aynasından bana bakıyordu, ben de aynadan bakışlarına karşılık verdim. Artık gözlerimde insanların rahatsız olup bakışlarını çekmesini sağlayan bir soğukluk vardı. Gözümü kırpmadan adamın gözlerine baktığımda adam bakışlarını kaçırdı ve taksiyi sürmeye başladı.

Adam radyoya uzanıyordu ki annem korkuyla, "Açmayın," dedi.

Adam elini radyodan çekti ve arabaya sessizlik çöktü.

Başımı cama çevirdim ve geceyi izlemeye başladım. Yollar sessiz ve boştu. Gözlerimi kapattım ve kendimi Ediz'in arabasında buldum. Direksiyonun başındaydı, ben de hemen yanındaki koltukta oturuyordum. Kar yağıyordu ve gittiğimiz yer dağ eviydi.

Artık bu bir anıdan ibaretti. Kurtulduğumu düşünmem gerektiğini biliyordum ama öyle hissetmiyordum. Ruhumun bir kısmı o dağ eviyle birlikte yanmıştı ve hep eksik kalacaktı.

Belki de zihnimin içine hapsolup hep anılarda yaşayacak, ölene kadar geçen zamanın bile farkında olmayacaktım. Bir gün gözlerim açılacaktı ve kendimi bir yatakta son nefesimi verirken bulacaktım. Oysa insan zihni anıları orada uzun süre tutamayacak kadar acımasızdı. Belki de bunun adı acımasızlık değildi, merhametti.

Unutmak istemiyordum.

Gün gelecek unutacaktım, biliyordum.

Zihnimin içinde başımı çevirip arabayı kullanan Ediz'e baktım. Ezberlediğim bütün ayrıntılarıyla anılarımda karşımda duruyordu. O da başını çevirip bana baktı ve yeşil gözlerini gördüm.

Taksi durdu, eve gelmiştik. Annem parayı öderken taksinin kapısını açıp dışarı çıktım. Evin pencerelerine baktım, içerisi karanlık ve boştu. Bu eve son geldiğimde herkes yaşıyordu, şimdi babam ebediyen yoktu.

Sokakta patlayan silahın sesi zihnimin içini doldurdu ve babamın gözlerindeki son bakışı hatırladım. Dalgın gözlerle evin karanlığını izlerken her gün evi dolduran televizyonun sesi anılarımdan yükseldi ve kayboldu. Artık babam yoktu.

Gözlerim dolarken taksi yanımızdan geçip gitti ve annem yanımda durup eve baktı.

"Taşınıyoruz Doğa," dedi. "Hep beraber yeni bir başlangıç yapacağız."

Başımı ona çevirdim, geriye sadece ikimiz kalmışken neden bahsettiğini anlamamıştım. Gözlerime baktı, gözlerimin dolduğunu görünce onun da gözleri doldu.

"Gizem hamile," dedi ve gözlerinde parlayan ışık anında söndü. Bunu içine dolan umutla, düşünmeden söylediğini biliyordum ama bana dokunmadı. Atalay'ın nişanlısı hamileydi ve Atalay'ın yüzü gözümün önüne geldi.

"Sen baba olma," diye bağırdım geçmişin içinde ona öfkeyle. "Hele ki bir kız çocuğu babası hiç olma!"

"O hayatı siz kurabilirsiniz anne." Annem sesimi uzun zaman sonra ilk defa duymuştu ama sesimin ona getirdiklerindense sessizliğimi tercih edeceğini biliyordum. Karmakarışık bir ifadeyle bana baktı. "O hayatın içinde ben olmayacağım," diye ekledim.

"Doğa," dedi korkuyla.

"Korkma anne. Üniversiteye gidip kendime ait bir hayat kuracağım."

Annemin gözleri hâlâ korkuyla büyümüş haldeydi.

"Yeni bir başlangıç yapacağım," dedim ama bunlar onun içini rahatlatmak için söylediğim yalanlardı. Gerçekten üniversiteye gidip kendime ait bir hayat kuracaktım fakat o hayatı kendi içimde yalnız kalmak için inşa edecektim.

Belki iyileşeceğine inanırsam yaralarımı da sarardım. Şimdilik hiç iyileşmeyecek gibi geliyorlardı.

Ediz yoktu.

Annemin gözleri bu sefer umutla dolarken, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Bakışlarımı eve çevirdim. "Gerçekten."

Annem ağlamaya başladı ama ben bakışlarımı evden ayırmadım. Sonra içimde bir suçluluk hissettim, yaşadıklarım ne kadar ağırsa annemin yaşadıkları da o kadar ağırdı. Beni korumak istediğini ama gücünün buna hiçbir zaman yetmediğini biliyordum.

Bu duyguyu ben de tatmıştım. Kısa süreliydi ama acı bir tecrübeydi. Ömrümün geri kalanını ele geçirmişti.

Bakışlarımı anneme çevirdiğimde tekrar gözlerim doldu. Annem, gözlerindeki umut çektiğim acıyla çaresizliğe dönerken bana sarıldı ve sarsılarak ağlamaya başladım. O da ağlayarak bana sıkıca sarıldı.

Ona hissettiklerimi anlatmak istedim, içinde boğulduğum bütün bu duygulara belki bir çaresi olurdu ama biliyordum ki yoktu. Hissettiklerimin ağırlığı onda da yaralar açardı ve bu yaralar o kadar derin olurdu ki annem onları iyileştiremezdi.

Anne olacaktım, dedim içimden ona.

Ve o çocuk Ediz'in bir parçası olacaktı. Kalbim o kadar büyük bir acıyla yandı ki biliyordum, zaman onu iyileştirecekti ama ömrüm bu ateşin sönmesi için gereken zamana yetmeyecekti.

Kendimi sakinleştirerek annemi bıraktım ve gözyaşlarımı sildim. Onu daha fazla yaralamamın bir anlamı yoktu. Gizem'in hamile olmasına annem için sevinmiştim çünkü küçük bir bebeğin nasıl bir umut olabileceğini yaşayarak deneyimlemiştim. Ben o umudu kaybetmiştim ama benim için sönen ışık annem için parlıyordu.

"Zaman, kızım," dedi annem. "İhtiyacın olan tek şey zaman."

Hafifçe başımı salladım. Ona haklı olduğunu söylemek isterdim ama değildi. Yanıldığını da söylemek istemedim.

"Sen eve git," dedim. "Geleceğim. Biraz yalnız kalıp hava alayım."

Endişeyle bana baktı. Bir parçasının tekrar ortadan kaybolmamdan korktuğunu biliyordum; her şey son bulsa bile, bu savaş bitse bile beni kaybetmekten korkuyordu. Yine de dediğimi yapıp beni yalnız bıraktı ve eve doğru yürümeye başladı.

Evin önündeki sokağın ortasında yalnız kaldım.

Aradan uzun zaman geçmiş olsa da her şey o akşam hatırladığım gibiydi. Güvenlik görevlisi kulübesinde durmuş bana bakıyordu. Bu evde yaşayan Doğa Güngör'ü son gören oydu, şimdi gelen kişinin kim olduğunu o da bilmiyordu.

Sokağın lambası gölgemi yere düşürürken, o akşam Ediz'in arabasının durduğu yere baktım. Anılarımda o arabanın kapısı açıldı ve Ediz'in yere koyduğu ayağındaki botu gördüm. Ardından bakışları beni buldu ve yeşil gözleriyle bana baktı.

Sokakta yavaşça ilerleyip bana doğru yürümesini izledim. Yanında Umay vardı ve Ediz gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Karşımda durup elini bana uzattı.

"Ediz," diye tanıttı kendini.

Hava karanlıktı ama hâlâ aydınlığın içinde olduğumuzu kimse bilmiyordu. Asıl karanlığın hayatımıza çökmeyi beklediğinden habersiz, ben de elimi ona uzattım ve elim elinin içinde kayboldu.

"Doğa."

Ediz ve Doğa.

Beraber yürüdüğümüz yolun sonunun yine bu sokak olacağını bilemezdim. Bilseydim bile burada tek başıma kalacağımı tahmin edemezdim.

Doğa.

Artık Ediz yoktu. Yine de sokakta dakikalarca bekledim. O kadar çok bekledim ki geçmiş beni defalarca ziyaret etti. Her ziyaretinde Ediz buradaydı, artık geriye alamayacağımız zamanın içinden bana bakıyordu ama yanımda yoktu.

Rüzgâr yüzümü okşayıp saçlarımın arasından akarken gözlerimi kapattım ve Ediz zihnimin içinde bana seslendi. "Doğa... Bana söz ver. Bir daha kalbini kırmama izin vermeyeceksin."

Sanki yanımdaymış gibi nefesinin sıcaklığını hissettim.

Derin bir sessizliğin ardından ona anılarımın içinde, "Söz veriyorum," dedim. Verdiğim sözün ne kadar ağır olduğunu bilmiyordum ama bu ağırlığın hüznünü o zaman bile hissetmiştim.

Sesi zihnimin derinliklerine yavaşça gömülüp kaybolurken, "Bu sözü unutma," dedi Ediz. "Verdiğin söz kolay bir söz değil."

Bu sözün ne kadar ağır olduğunu ben bilmesem de Ediz biliyordu. Yaptıklarıyla değil, yokluğuyla kırılacak olan kalbimden bahsediyordu. Ona hiç tutamayacağım bir söz vermiştim ve Ediz de o sözü tutamayacağımı, kalbimin kırılacağını biliyordu.

Gözlerim kapalı halde, "Ediz," diye fısıldadım.

O sırada bir arabanın farları kapalı gözlerimin altındaki karanlığı aydınlattı ve kalbim tekledi. Ellerim buz keserken korku dolu bir umutla gözlerimi açtım ve sokağa giren siyah arabaya baktım.

Araba bana yaklaşırken tekleyen kalbim içimde yankılar bırakarak hızlandı. Çaresiz bir umutla arabaya baktığımda bedenimin hissizleştiğini, ruhumunsa daha da çok yandığını hissettim. Bu ateş ancak Ediz beni kollarının arasına aldığında sönecekti.

Şimdi gözümü bile kırpmadan baktığım arabanın sokakta durduğunu, kapısının yavaşça açıldığını ve siyah botların zeminle

buluştuğunu hayal ettim. Benim yüzüme dokunan rüzgâr Ediz'in dağınık saçlarının arasından akıp giderken o, yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Bir süre arabanın yanında öylece duracağını ve bana bakacağını biliyordum.

Kalbim göğüs kafesimin içine sığamıyormuş gibi çarpıyordu.

Saniyeler acımı sırtlanmışçasına ağır ağır aktı, araba sokakta ilerledi ama durmadı. Yüzüme dokunan rüzgâr Ediz'in yokluğuna karıştı. Ne arabanın kapısı açıldı ne de Ediz arabadan çıkıp bana baktı.

Araba yanımdan geçip gitti, sokak ıssız ve sessiz kaldı.

Hep öyle kalacaktı ama yaşananların şahitleri dışında bunu bilen olmayacaktı.

Gözlerim gecenin karanlığında yaşlarla parlarken sokaktaki ıssızlığa son kez baktım ve eve doğru yürümeye başladım. Umay'la beraber çıktığımız kapıdan içeri tek başıma girdim ve kapıyı arkamdan kapatırken Ediz'in arabasının durduğu yere son kez baktım. Geçmişin içinde o arabanın yanında durmuş bana bakıyordu.

Geçmişe her sırtımı dönüşümde Ediz'in yokluğunu kabullendiğimi hissediyordum ve bu, ruhumu parçalıyordu. Bu yüzden Ediz'in arabasının durduğu yere, onun gözlerine uzun uzun baktım. Ardından bakışlarını ait olduğu yerde, geçmişte bırakarak önüme döndüm ve eve yürüdüm.

Adımlarım kontrollü, çenem dikti ama dışarıdan sapasağlam görünmem dağıldığım gerçeğini hiç değiştirmedi.

Apartman kapısının camında yansımamı gördüğümde yine bozguna uğradım. Bu kadar çok yaram varken hiçbirinin görünmemesine hâlâ alışamamıştım. Hâlâ o kitapçının camına düşen yansımamla karşılaşıyordum ama o yansımayla aynı görünüyor olmama rağmen bir o kadar da yabancıydım.

Kapıyı yavaşça açıp içeri girdim.

Eve çıktığımda her yerde koliler olduğunu gördüm ve onlara uzun uzun baktım. Ev o kadar soğuk ve ıssızdı ki, terk edilmişliğin gölgesi, çöken sessizliğin ta kendisiydi. Bu evden çıktığım ve bir daha dönmediğim o akşamı düşündüğümde, duvarlarının arasında ne yaşanırsa yaşansın bu evin bir ruhunun olduğunu ve artık onun da kaybolduğunu görüyordum.

Kolilerin arasından geçip odama giderken Ediz de yanımdaydı ve sessiz adımlarım onu takip ediyordu. Bu eve onunla gelmiştik, odama giderken burada bıraktığı izleri takip ettim. Odamın kapısını açtım ve içeri girmeden önce odaya baktım.

Artık bana aitmiş gibi gelmiyordu, sanki hiç bana ait olmamıştı.

"Kaybolmuşsun ve herkes kaybolduğun yeri evin sanmış."

Kaybolduğumu gören sadece Ediz'di ve o artık yoktu. İçimdeki ses bana onun bir daha karşıma çıkmayacağını ve bunu benim için yapacağını söylüyordu. Öfke ufak bir tohum gibi kalbime ekilmişti ve her saniye filizlenip büyüyordu.

Geçmişin içinden gözlerime bakarak, "Gittiğimde değil, gitmediğimde öfkelenmen gerekiyor," dedi. "Çünkü senin için gider, kendim için kalırım."

Sanki bir gün bunun yaşanacağını ve ona öfkeleneceğimi biliyordu. Sanki Ediz her şeyi başından beri biliyor ve ağırlığını içinde taşıyordu. Bana verdiği zarardan sonra kalmasının bencillik olduğunu biliyordu, bunu ben de biliyordum ama ben gitmesini değil, açtığı yaraları iyileştirmesini istiyordum.

O gitmeyi tercih etmişti.

Odaya girdim fakat ışığı açmadım. Bir süre öylece odanın ortasında durduktan sonra yavaşça yatağın kenarına oturdum. Ediz zihnimde, dağ evindeki odanın karanlık köşesindeydi. Koltukta oturmuş bana bakıyordu.

"Kendimi bile bir kenara bırakarak sadece seni düşünüyorum ve sen başından beri yaptığım tek doğrunun bu olduğunu görmüyorsun."

Bunu bir gün görecek miydim, bilmiyordum ama odamda yatağın köşesinde otururken bile dağ evinin karanlık köşesine bakan gözlerim bu doğruyu göremiyordu.

Akrep ve yelkovan sessizliğin içinde döndü, zaman ilerledi ve ben öylece karanlıkta oturmaya devam ettim. Sonunda yavaşça yatağa kıvrıldığımda akrep ve yelkovanın kaçıncı turlarını attıklarını bilmiyordum ama bir yıkımdan geriye kalan her şey gibi, geçen zamanın da bir önemi yoktu.

Bacaklarımı karnıma doğru çekmiş, yatağın ortasına kıvrılmıştım. Başımı yastığa bile koymamıştım ve karanlığa alışan gözlerimi öylece boşluğa dikmiştim. Annemin arada odamın kapısından beni

izlediğini, bakışlarının bana her dokunuşunda daha da çaresiz hissettiğini biliyordum.

Ne olursa olsun anne, ne yaşanırsa yaşansın, lütfen çok ağlama. Bir yara açılacak içinde, biliyorum ama onun yaşamı senden almasına izin verme. Yağmurun getirdiği huzuru hisset, karanlığın içindeyken bile güneş dokunsun yüzüne.

Zihnimi dolduran bu cümlelerle anneme, bir daha onu göremeyeceğimi sandığım bir yerden seslenmiştim. Şimdiyse yanında olsam bile beni bir daha göremeyeceğini bildiğim bir geceden sesleniyordum.

Gözyaşlarım sessizce yatağıma düşerken karanlık beni kolladı ve acımı annemden gizledi. Annem yavaşça odamın kapısından uzaklaştığında gözlerimi kapatarak içimdeki çığlıkları susturdum. Yine de susan her çığlık sessiz iç çekişleriyle birlikte beni sarstı.

Sonra kapalı gözlerimin ardındaki karanlık yavaşça zihnime süzülerek beni uykunun kollarına çekti ve yeniden dağ evindeydim. Gece vaktiydi, polis arabalarının kırmızı mavi ışıkları dağ evinin bütün pencerelerinden içeri yansıyordu.

Uzaklardan gelen acılı siren sesini duyuyordum, bütün gökyüzünde yankılanıyordu.

Yavaşça yataktan çıktığımda ayaklarım dağ evinin soğuk zeminiyle buluştu ve evin içinde sessiz adımlarla ilerledim. Odanın kapısına ulaşmıştım ki karanlık köşeden Ediz'in sesi geldi: "Doğa."

Sesi kalbimi sardı, bir yandan şefkatle sarmalarken diğer yandan acımasızca parçaladı.

Dönüp ona baktığımda pencereden giren kırmızı mavi ışık yüzüne vuruyordu ve siren sesleri daha da acılı bir tınıyla yaklaşıyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum. Bir yanım bir rüyanın içinde olduğunun farkındaydı, diğer yanımsa bir rüyayı çoktan gerçeği saymıştı.

Siren sesleri gitgide yaklaşıyordu.

Ediz, "Yaklaş," dediğinde sesinde hüzünlü bir derinlik vardı. Bakışlarımı penceredeki kırmızı mavi ışığa çevirdim ve yüzüme dokunan ışık tenimde dans etti. Bakışlarımı yeniden Ediz'e çevirdim, gözünü bile kırpmadan beni izledi.

Yavaşça odanın köşesindeki tekli koltuğa doğru yürüdüm, Ediz uzanıp elimi tuttu ve beni kucağına çekti. Yüzüm boynunun girintisindeki yerini bulduğunda sıcaklığı tenime, kokusu soluduğum havaya

karıştı. Kirli sakalı tenime battığında gözlerimi kapatarak özlediğim bu hisse tutundum.

"Bir insanı özlemek yaralayıcıymış," dedi.

Gözlerim doldu. Siren sesleri gitgide yaklaşıyordu.

"Beni bıraktın," dedim kırgın bir sesle. *Hem de yara içinde...*

Sustu.

Yüzümü boynunun girintisinden çektim ve başımı kaldırıp gözlerine baktım. Kırmızı mavi ışıklar hâlâ karanlığın içinde yüzüne dokunuyordu.

Korkuyla, "Neler oluyor?" diye sordum.

Bir eliyle uzanıp yüzümü okşarken bakışları derindi. Başparmağını yavaşça alt dudağımda gezdirdi, bakışları yeniden bütün yüzümü keşfetti.

"Seni özledim," dedi sessizce.

Dudaklarım aralanmıştı ki dağ evinin içindeki suyu fark ettim. Karanlıkta yavaşça yükseliyordu. Dışarıdan vuran ışık, suyu aydınlatıyordu.

Korkuyla Ediz'e baktım, bunun anlamını çözememiştim. Onu kaybettiğimden beri her gece bu dağ evinin içindeydim ama bu sefer beni karşılayan ateş değil suydu ve bu su ateşten daha yakıcı duruyordu.

Bakışlarımı Ediz'e çevirdiğimde Ediz yüzümü izlemeye devam etti ve siren sesleri artık ruhumda yankılanacak kadar yaklaştı.

Kalp atışlarım hızlanırken, "Ediz," dedim.

"Korkma güzelim," dedi ve bakışlarını yüzümde gezdirerek beni uzun uzun izledi. Ardından elini saçlarıma götürdü. "Artık bitti."

Ben Ediz'in gözlerine bakarken ilk önce pencereden içeri sızan kırmızı mavi ışık kayboldu. Ardından karanlık, dağ evini içine çekti ve ev, içine çekildiği karanlıkta kayboldu. Ediz'in dokunuşları tenimde yok oldu.

Geriye sadece siren sesleri kaldı ve o sesler bütün karanlığı sardı.

Ardından gözlerim açıldı. Hâlâ karanlıktaydım ama bu karanlık sessizdi. Siren sesleri yoktu.

Bir süre karanlığı izleyip sessizliği dinledim. Odamda, yatağımdaydım ve içimde korkunç bir sızı vardı. Yattığım yerden yavaşça doğrulduğumda bir elim uzun, koyu renkli saçlarıma gitmişti ama hissizleşmiştim. İki göğsümün arasında gitgide derinleşen bir boş-

luk vardı ve uçsuz bucaksızdı. Yataktan kalkıp karanlık evin içinde attığım adımları bu hissizliğin içinde kaybettim.

Yine de o adımlar beni götüreceği yeri biliyordu.

Karanlığın içindeydim ama karanlık bile attığım her adımın beni gitmem gereken yere ulaştırmasını istiyormuş gibi kenara çekildi.

Ediz'in yüzü gözlerimin önündeydi, kırmızı mavi ışıkların okşadığı yüzü hâlâ dağ evinin o karanlık köşesindeydi ve bana bakıyordu. Siren sesleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Hissizleşmiştim ama ellerim neyi aradığını biliyordu.

Kumandaya bastığımda açılan televizyonun ışığı karanlık odanın duvarlarına dokundu. Sonra onu gördüm, fotoğrafı televizyonun ışığıyla dağılıp evin karanlığını aydınlatıyordu. Ekrandaki fotoğrafıyla göz göze geldik.

Ediz'in zihnimin derinliklerinde soluklanan anısı, "Doğa," dedi ve kumanda ellerimin arasından kayıp gitti.

İntihar mı yoksa kaza mı?

Bakışlarım kelimelerin üzerinde donup kaldı, ruhum her harfe takılıp defalarca düştü ve her düşüşünde daha da parçalandı.

Gölden çıkarılan bir arabanın görüntüleri fotoğrafının yanındaydı. Araba gölden yükseldikçe içinden su akıyor, göle karışıyordu. Sokağın köşesinden dönüp gelmesini beklediğim araba karşımda, televizyon ekranındaydı.

Ediz Çağıran'ın cansız bedenine ulaşıldı.

Sanki uzaklaşsam kaçabilirmişim gibi bir adım geriledim. Televizyonun ışığı tenime dokunurken kulaklarımdaki uğultuya karışan sesimi duydum. Çaresizce, "Hayır," diyordum.

Hayır.

"Hayır."

Bir yere tutunmak istedim ama ellerim o kadar uyuşmuştu ki onlara ulaşamadım. Kaçmak istedim ama beni bu geceye getiren adımlarım ayaklarımdan çekildi, bana ihanet ettiler. Geriye doğru sendeledim ve televizyondan biraz daha uzaklaştım.

Ediz zihnimin içinde, "Yaşamın suda başladığını biliyor muydun Doğa?" diye sordu. "O derin karanlıkta hüzünlü bir mucize... Yaşamın varoluşa öğrettiği ilk gerçek yalnızlıktı."

Suda başlayan yaşama suda son vermek...

İçimdeki acı beni öldüren bir zehir gibiydi. Çığlık atıp onu dışarı atmaya çalıştım, sesim beni terk etti. Titreyen ellerime ve dizlerime yayılan zehir beni tamamen ele geçirdi ve geriye acıdan başka hiçbir his kalmayana kadar istila etti.

Gözlerimi televizyon ekranından, onun gözlerinden ayıramıyordum.

Bana sessizce, "Seni özledim," dedi ve acının yanına çektiği his özlemdi. Onu özlemiştim. Tenini, sesini, kokusunu, gözlerini özlemiştim. Karşımda duran ve ışığı yüzüme dokunan televizyon ekranı bana onu bir daha göremeyeceğimi söylüyordu.

"Eğer öyle bir yer varsa, senin gideceğin yer benim için yaratılmadı Doğa. Seni bir daha göremeyeceğim."

Eğer öyle bir yer varsa ve onun gideceği yer benim için yaratılmadıysa, bir daha Ediz'i orada bile göremeyecek miydim?

Bir daha Ediz'i göremeyecek miydim?

Acı o kadar keskindi ki midem bulanmaya başladı. Sonunda beni taşıyan dizlerim pes etti ve yavaşça yere çöktüm. Kulaklarım uğulduyor, televizyonun ışığı gözlerimin önünden sel gibi akıyordu. Titreyen ellerimle yerden destek alarak başımı öne eğdim, uzun saçlarım önüme düştü ama televizyonun duvarlara dokunan ışığını engelleyemedi.

Anılarımın içinden, "Babam bana bunun çok acımasızca olduğunu söylemişti," dedi. "Sevdiği kadın bir çukurun içindeydi ve onu gömmesi için eline bir kürek vermişlerdi."

Bazı cümleler insanın kalbine dokunur, kalbini acıtırdı. Bazı cümleler asıl anlamını gizlerdi, ta ki hayat insanı o cümleyi kuracağı anın içine sürükleyene kadar...

Sanki Ediz odanın içinde durmuş, beni izliyordu. Sanki dağılan parçalarım ayaklarının dibine saçılıyordu ama artık o parçaları toplayamazdı. Artık yapamazdı.

Uğuldayan kulaklarımda bütün sesler kaybolmuştu. Nefesimin kesildiğini bir elim boğazıma gittiğinde anladım, sanki zaman kavramı kaybolmuştu ve algılarım kapanmıştı. Oysa televizyonun ışığı o kadar keskindi ki bütün odayı aydınlatıyor gibiydi.

Kusmaya çalıştım, kusamadım. Nefes almaya çalıştım, alamadım. Ağlamaya çalıştım, ağlayamadım.

Yanıyordum. Donuyordum. Boğuluyordum.

Artık gücüm kalmadığında yere yığıldım ve televizyonun ışığı bir ölüm örtüsü gibi üzerime serildi. Hızlanan kalp atışlarım bana yaşadığımı fısıldıyordu, oysa çoktan ölmüş olmam gerekiyordu.

Uzandığım yerde yeniden dağ evindeydim. Bu sefer yatakta değil, yerdeydim ve Ediz de yanıma uzanmış, gözlerimin içine bakıyordu. Nefesini dinledim. Sonra bu sesi bir daha duyamayacağımı hatırladım ve biliyordum, zaman bu nefesi anılarımdan da alıp götürecekti.

Sesini unutacaktım.

Kokusunu unutacaktım.

Yüzü hep hatıralarımda kalacaktı ama onlar bile bulanıklaşacaktı.

Ediz öldü.

Tek unutamayacağım, bu cümlenin kalbimi nasıl paramparça ettiği, beni nasıl bir ateşe attığı olacaktı. O ateş hiç sönmeyecekti, zaman akıp gidecekti ama o ateşi söndüremeyecekti. Bütün anıları alacak, içinde yandığım ateşi bana bırakacaktı.

Nefesim dudaklarına çarparken, "Ediz," dedim.

"Buradayım güzelim," dedi ve bir eli saçlarıma gitti. Gözlerimi kapatıp ellerinin saçlarımda bıraktığı huzurun kalbimde yanan ateşe karışmasına izin verdim. Güzel olan her şey kaybolunca bir kâbusa dönüşüyordu.

Teninin kokusu burnuma dolarken, "Buradasın," dedim.

Ediz öldü.

Dağ evinin içine kırmızı mavi ışıklar sızdı. Yanıp sönerek Ediz'in yüzünü okşadılar, benimse ruhumu dağladılar. Televizyondaki ekranda o kadar çok polis arabası vardı ki sanki Ediz hâlâ hayattaydı ve onu götürmek için toplanmışlardı.

Ediz'in gözlerine bakarken gerçek ile hayal birbirine karıştı ve dağ evinin odasında kolileri gördüm. Kolilerin arasında, yerde duvara yaslanmış bir çerçeve vardı. Babamın benim gözlerime benzeyen kahverengi gözleri fotoğraftan bana bakıyordu. Gözlerine o kadar uzun süre baktım ki babam karşımda durup paramparça olmamı izliyormuş gibi hissetmeye başladım.

"Sen o kadar sevgisiz bir adamsın ki," dedim fotoğrafa. "Başından beri istediğin buydu, değil mi?"

İçimde kalan son ipin de koptuğu yer babamın gözleri oldu.

Uzandığım yerden nasıl kalktığımı bilmiyordum ama acıyla çerçeveye doğru ilerledim ve onu elime alıp duvara fırlattım. Küçük bir çocuğun kalbindeki sevgi o kalp öldüğünde bitiyordu ve kalbimin öldüğünü hissediyordum. Benden geriye sadece acı ve çaresizlik kalmıştı.

Fotoğrafı taşıyan çerçeve parçalara ayrıldı ve kırılan cam etrafa saçıldı.

Çığlık çığlığa, "İstediğin hep buydu!" diye bağırdım.

İçimde kopan fırtına o kadar büyüktü ki evi dağıtmaya başladım. Ağlıyor, çığlıklar atıyordum. Attığım çığlıklar evin duvarlarına çarpıp kalbimden geriye kalan parçada yankılanıyor gibiydi.

Gözlerimden akan yaşlar yanaklarımdan çeneme ulaşıyor, oradan geçmişin içine düşüyordu. Uygar'ın cansız gözleri, babamın sokakta soğuk kaldırıma yığılışı, Gece'nin paramparça olan bakışları ve gölden çıkarılan araba... Bütün anılar aynı anda benimleydi.

Masanın yanındaki sandalyeyi alıp içimdeki acının gücüyle cama indirdim ve cam ayaklarımın dibine saçıldı. Her akşam yemekte benim oturduğum sandalyeydi bu.

Elimdeki sandalyeyi atıp çığlık çığlığa yemek masasına yöneldim. Sessiz akşamlarda kimsenin konuşmadığı bu yemek masasındaki bütün anıları parçalamak istercesine üzerinde ne varsa kolumla yere iterek çığlık atmaya devam ettim.

Masanın üzerindekiler yere düşerken zihnimin içinde de bir viski kadehi ağır ağır yere düşüyordu. Masanın üzerindeki her şey büyük bir gürültüyle yere saçıldı ve viski kadehi parçalara ayrıldı.

Ediz öldü.

Masanın yanındaki diğer sandalyeyi aldım ve kaldırıp duvardaki televizyona çarptım. Ekranı çatlayan televizyon gürültüyle yere düştü ama çığlıklarım o gürültüden daha güçlüydü. Bu sandalye o sessiz akşamlarda babamın oturduğu sandalyeydi.

"Oldu mu?" diye bağırdım evin içine doğru. "İstediğini aldın mı?"

Bu bir krizdi, farkındaydım ama bunu aylardır içimde tutuyor, orada büyütüyordum.

Çığlık çığlığa, "İstediğini aldın mı?" diye bağırdım.

Sonra Atalay'ın oturduğu sandalyeye uzandım. İçinde kaybolduğum fırtına artık benim içimdeydi. Esip gürlüyor, benden başlayarak

her yeri yıkıyordu. Sandalyeyi kaldırıp köşede duran aynaya indirdim ve ayna kırılmadan önce yansımamı gördüm.

Paramparça olmam gerekiyordu ama değildim. Ruhumu hissetmiyordum ama hâlâ yaşıyordum. Yine de ayna gürültüyle parçalara ayrılırken yansımam çatlayıp kırılarak etrafa saçıldı.

Evin içinde ne var ne yok paramparça edip dağıtırken ağlayarak, "Bu evin gerçeği bu!" diye bağırdım. "Kimsenin görmediği gerçek bu!"

Odadan çıkıp çığlık çığlığa, "Neredesin?" diye bağırdım. Evin içinde babamı arıyordum. "Neredesin?"

Her gece uyuduğu odaya gittim, o kapı aylardır kapalıydı. Kapıyı o kadar hızlı açtım ki kapı duvara gürültüyle çarptı ve beni karanlık oda karşıladı. Boş yatağa baktıktan sonra çığlık atarak üstündeki örtüleri çektim.

"Neredesin?" diye bağırdım.

Örtüler yere dağıldı. Öfkeyle odadaki bir duvarı boylu boyunca kaplayan dolaba yöneldim ve kapaklarını açıp askıdaki kıyafetleri yere fırlatmaya başladım.

"Nasıl bu kadar sevgisiz olabildin?" diye bağırıyordum. Gömleklerinden birini parçalamaya çalıştım ama gücüm yetmedi, gücümün yetmediği yerde daha fazla ağlayıp daha fazla çığlık atmaya başladım.

Ne kadar kıyafeti varsa odanın her yerine saçıldı ama o yoktu. Yokluğu da varlığı kadar hasar verdi. Hiçbir zaman ondan hesap soramayacaktım. Yok olan herkesten geriye sadece ben kalmıştım, yapayalnız kaldığım yerde yaşananlar vardı.

Akan zaman bile beni onlardan uzaklaştırıp kurtaramadı.

Dağılan kıyafetlere çaresiz bir öfkeyle bakıp odadan çıktım ve kendi odama yöneldim. Bu odada geçen yıllarımı yok etmek istercesine elime ne geçerse dağıtıp yıkmaya başladım.

Sanki bu evi yıkıp yok edersem anılar da yok olacaktı ve yok olan anılar yaşananları da yanında götürecekti ama ne kadar yıkarsam yıkayım bütün anılar yerinde kaldı. Yaşananlar değişmedi.

Etrafa saçılan her parçada Ediz'in arabası hızla göle doğru ilerledi. Tekrar tekrar o ağaçların arasında koştum; beyaz kar, içimdeki umudun ölümünün kırmızı lekesiyle kirlendi. Uygar'ın gözlerindeki yaşam çekildi, Gece hiç aydınlanmayacak bir karanlığın içinde kaldı.

Masamın üzerindeki kutu duvara çarpıp parçalanınca içinden bir kolye düştü ve o kolye dağılan odanın içinde, kendi karanlığımda parladı. Dizlerimin üzerine çöktüm, belki de yığıldım, bilmiyordum. Titreyen elimi kolyeye uzattığımda elimin kanadığını fark ettim ama acı hissetmiyordum.

Kolye sanki elimi yakmıştı ama onu bırakmadım.

Bu, Ediz'in bana hediye ettiği kolyeydi.

Parmaklarım kolyenin üzerine kapanırken o kadar çok ağlıyordum ki nefes bile alamıyordum. Ediz'in gözleri gözümün önüne geldi, artık o gözler bana sadece yokluğunu anlatıyordu.

Odaya birinin girdiğini hayal âleminden izliyormuş gibi fark ettim. Belki de sadece bir kişi değildi. Birinin kolumu tuttuğunu hissettim ve gözyaşları içinde başımı kaldırıp beni tutan kişiye baktım. Tanımadığım bir adamdı.

Kulaklarım uğuldarken, "Bırak beni!" diye bağırdım ama bırakmadı. Ardından çığlık çığlığa, "Bırak beni!" diye bağırdım.

Artık evin içinde sadece çığlıklar vardı.

Beni yere yatırmaya çalıştılar ama o kadar çok çırpınıyor ve direniyordum ki beni tutan ellerin sayısı arttı. Kendi çığlıklarımı duyuyordum, evin her duvarına bir daha silinmemek üzere siniyorlardı.

Bacaklarımı tutan elleri hissettiğimde beni durdurmaya çalışan insanlara tekme atmaya başladığımı anladım.

"Beni değil, bu acıyı durdurun!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar.

Eller beni geriye doğru yatırmaya başladığında suyun içine yatırılıyormuş gibi hissettim. Sırtımda hissettiğim zemin değil, suyun teniydi ve yavaşça içine doğru çekiliyordum. Bütün eller beni o suya itiyordu.

Saçlarım odamın zeminine dökülürken suyun içinde, yüzümün etrafında dalgalanmaya başlamışlar gibi hissettim.

Gözlerimden akan yaşlar şakaklarımdan kayıp saçlarıma karışırken başımı çevirdim. Annemin odamın kapısının önünde durduğunu ve gözyaşları içinde beni izlediğini gördüm.

Kolumdaki acı o kadar küçüktü ki içimdeki acıdan neredeyse onu hissetmeyecektim. Odamdaki tavana bakarken suyun içinde kırılan

ışığa bakıyor gibiydim. Bir uyku hali zihnimde bilinçsizliği doğurarak bütün vücuduma yayılmaya başladı.

"Anne," dedim bilinçsizliğin içine sürüklenmeden önce. "Kurtar beni."

Karanlık yavaş yavaş değil, birden geldi.

Ediz'in o karanlığın içinde derinlerden, "Doğa," dediğini duydum ve kar tanelerini gördüm. Yavaş yavaş düşüyor, dibi olmayan bu karanlığın içinde gözden kayboluyorlardı.

Sonra soğuğu hissettim, belki de hatırladım. Soğukla birlikte karanlık aydınlanmaya başladı ve gözlerim yavaşça açıldı. Baygın gözlerle gökyüzündeki bulutlara bakıyordum ve kar taneleri yüzüme dökülüyordu.

Ediz yeniden, "Doğa," dedi ve yüzünü gördüm.

Yolun ortasında yatıyordum ve asfalt soğuktu. Başta Ediz'in yüzü buğulu bir camın ardındaydı, sonra gözlerim odaklandı ve Ediz'in yüzü netleşti. Yeşil gözlerini saran kırmızı damarları ve gözlerini dolduran gözyaşlarını gördüm.

Zar zor, "Ediz," dedim ama sesim çıkmadı, yine de beni duymuştu.

"Ölme," dediğinde sesi geçmişin içine doğru çekilmeye, kaybolmaya başladı. "Ölme Doğa."

Sonra kayboldu. Kar taneleri hâlâ yüzüme düşüyordu ama yeniden karanlıktaydım. Zaman geçmiş, aylar günleri biriktirmişti ama ben o asfalt yoldan kurtulamamıştım. Karanlık beni bırakmamıştı.

Bu karanlığın içinde nefesimin keskin sesini duydum, ardından dudaklarımdan dökülen nefesimin sis bulutu halinde karanlığa karıştığını gördüm. Karanlığın içinde yürümeye başladığımda kar taneleri hâlâ üzerime dökülüyordu.

İlerledikçe ayaklarımın altında toprağı hissetmeye başladım. Sonra karanlık göz kapaklarımın ardındaymış ve ben gözlerimi açmışım gibi dağıldı. Sis her yeri kaplamıştı ve ben dağ evinin etrafını saran ağaçların arasındaydım.

Olduğum yerde durup ağaçların arasından akan sisi izledim, sessizliği dinledim. Sonra bu sessizliği dağ evini yakan alevlerin uğultusu doldurdu. Yanan ahşap arada çatırdıyordu.

Burası artık ıssız ve kimsesizdi.

Ağır adımlarla dağ evine doğru yürümeye başladım. Aradan geçen zaman çoktan dağ evini saran alevleri alıp gitmişti ama zihnimin hapsolduğu bu yerde zaman yoktu. O dağ evi hep yanacak, hiç sönmeyecekti.

İlerledikçe alevlerin sesi arttı, attığım her adımda alevler bana kendini göstermeye başladı. Dağ evi cayır cayır yanıyordu ve yükselen duman sise karışıyordu. Ağaçların bittiği yerde durup dağ evine baktım.

O kadar uzun süre baktım ki artık alevlerin sönmesi gerekiyordu ama ev hâlâ cayır cayır yanıyordu.

Ediz arkamdan, "Doğa," dediğinde gözlerimi alevlerden ayırmadım. Onu beklediğimi de sesini duyunca anlamıştım.

Toprağın üzerine yayılan ayak seslerini duydum, o sesler Ediz'i bana getirdi ve Ediz de yanımda durup yanan dağ evine bakmaya başladı.

"Ben biliyorum," dedim gözlerimi dağ evinden ayırmadan, sonra bakışlarımı Ediz'e çevirdim ama o bana bakmadı. Ona bakmak içimi yaktı, onu bir daha göremeyecek olma düşüncesini içime bıraktı.

Gözlerim dolarken, "İntihar mı kaza mı olduğunu," dedim. "Ben biliyorum."

Ediz başını çevirip bana baktığında gözleri kalbimi parçaladı.

"İntihar," dedim.

Ediz gözlerimde parlayan yaşları izledi. Ardından bakışları yüzümde dolaştı ve yeniden gözlerimi buldu. O tekrar dağ evine baktığında ben hâlâ onu izliyordum. Gözlerimdeki yaşlar yanaklarıma devrilirken ben de dağ evine baktım.

O sırada yanan dağ evinden çıkan Gece'yi gördüm. Sanki dağ evi yanmıyormuş gibi dışarı çıkmıştı, belki de onun çıktığı yerde alevler yoktu.

Hayalet gibiydi, yüzü solmuş ama dudakları ve gözleri ağlamaktan kızarmıştı. Cebinden sigara paketini çıkarıp içinden aldığı sigarayı dudaklarının arasına sıkıştırdı ve sigarayı yaktı. Sigaranın dumanı yüzünü okşadı.

Sessizce, "Uygar'ın öldüğü gecenin sabahı," dedim.

Gece çığlıklarla geçen saatlerin ardından derin bir sessizliğe gömülmüştü ve dağ evinden çıkıp bir sigara yakmıştı.

"Kabulleniş," dedi Ediz, Gece'nin sessizliğini izleyerek.

Kabulleniş.

Gece, Uygar'ın ölümünü derin bir sessizlikle kabullenmişti.

Zihnimin derinlikleriyle o zaman karşılaştım ve o derinliklerde beni karşılayan tek bir kelime vardı. "İnkâr" kelimesi.

İnkâr.

Bu kelimenin beni karşıladığı yere derin bir sessizlik ve yalnızlık hâkimdi. Gece hâlâ sigarasını içiyordu ama başımı çevirip baktığımda Ediz yanımda yoktu.

İçim korkuyla dolarken, "Ediz?" diye seslendim ama cevap gelmedi.

Telaşla etrafa bakındım fakat her yeri bir perde gibi örten sis birkaç adım ötemi görmemi bile engelliyordu.

"Ediz?"

Cevap yoktu.

Yanan dağ evini arkamda bırakarak ağaçların arasında, sisin içinde yürümeye başladım. Ardından yavaş adımlarım hızlandı ve koşmaya başladım.

"Ediz?" diye bağırıyor, onu arıyordum ama hiçbir yerde yoktu.

Sisin içinde kaybolmuş bir halde etrafıma bakarken artık alevlerin sesini duymuyordum. Kendi etrafımda dönerek sisin içine doğru, "Ediz!" diye seslendim ama yanıt alamadım.

Koştum, her yerde onu aradım ancak artık derin bir sessizliğin içindeydim. Burada kimse yoktu.

Ayağım takılıp yere düştüğümde soğuk toprak yanağıma dokundu ama ayağa kalkmaya çalışmadım. Boş gözlerle akan sisi izledim.

İnkâr.

Ediz'in ölmediği düşüncesi ise bu kelimenin ardında doğdu. Bu düşünceyle birlikte dağ evini sarmalayan sisin dağılmaya başladığını gördüm. Ağaçların toprağa tutunan gövdeleri gözlerimin önündeydi.

İnkâr.

Ardından dağılan sisin yerini karanlık aldı ve ağaçların arasından akarak bana ulaştı. Hâlâ yerdeydim ama altımdaki toprağı hissetmedim.

Karanlığın içinde Ediz'in, "Yorulduğun yerde bende dinlen," diyen sesini duydum. "Gücün bittiğinde gücümü kullan. Görmüyorsan gözlerimi, yürüyemiyorsan ayaklarımı, gücün yetmiyorsa ellerimi, savaşman gerekiyorsa kalbimi kullan Doğa."

Kar taneleri yeniden karanlığın içine dökülmeye başladı ve çoğalıp sıklaşarak gözümü alan bir aydınlığa dönüştüler. Karanlık dağıldı.

Dağılan karanlığın içinde Gece'yi gördüm, dağ evinin odalarında ağlayarak Uygar'ı aradı ama bulamadı. Yaşananlardan geriye bana Ediz'i arayacağım odalar bile kalmamıştı.

Ardından ışık yoğunlaştı ve çoğaldı.

Dağılan bir fırtınanın içine uyandım. Bu fırtınada her yer dağılmıştı. Attığım her adımda tökezleyip düşüyordum ama beni ayağa kaldıran bir dayanağım vardı: inkâr.

Tavandaki ışığı izledim, ardından odaya baktığımda beni karşılayan sessizlik içimdeydi. Üzerimdeki bakışların arasında annemin bakışları da vardı, geri kalanı doktorlara aitti ama ben annemin gözlerine bakmıştım.

Kurtar beni.

Sonra yaşananlar zihnime düşmeye başladı. Çığlık çığlığa evi dağıttığımı hatırlıyordum ama ayrıntılar yoktu. Babamın fotoğrafı zihnimin içinde hâlâ o duvara yaslanmış halde duruyordu ve babam bana bakıyordu.

O fotoğraf, ben onu yaksam bile zihnimde hep o duvara yaslanmış halde duracaktı ve babam gözlerime bakacaktı.

Ne kadar zamandır bilinçsizliğin kıyısında yüzdüğümü bilmiyordum ama ben orada yatarken beni izleyen gözler için daha da derin bir belirsizliğe dönüştüğümü biliyordum. Kendime geldiğimde nasıl bir tepki vereceğimi kimse bilmiyordu, herkes diken üstündeydi.

Başımı çevirip tekrar tavana baktığımda sessizliğim Gece'nin dağ evinin önünde sigarasını içerken büründüğü sessizlikle aynıydı ama bambaşka bir anlam taşıyordu. Onun sessizliği kabullenişti, benim üzerime devrilen sessizlikse inkârın gölgesiydi.

Kendime geldiğimde üzerime serilmiş olan sessizlik hep benimle kaldı.

Annem gözleri yaşlarla dolu bir halde, "Artık psikolojik destek alacaksın," dediğinde ona boş gözlerle baktım. "Bunu kendi isteğinle yapmazsan sana zorla yaptırırım."

Bakışlarındaki acı ve çaresizlik benimle tartışmaya hazır olduğunu gösteriyordu ama ona direnmedim. Derin bir sessizlik içinde başımı hafifçe sallayarak isteğini kabul ettim ve annem ağlamaya başladı.

Yanağındaki yolu ağır ağır izleyen gözyaşına baktım. O kadar saydamdı ki tenini görebiliyordum.

Sessizce, "O ölmedi," dedim.

Bir mezar olduğunu biliyordum, taşın üzerinde Ediz Çağıran yazıyordu ama bu gerçek, kimsenin dudaklarına dokunmadı. Onun ölümünü o kadar güçlü bir inkârla karşılamıştım ki mezarına bile gitmeyecektim. Yine de içimde bir ses vardı, bir fısıltıdan ibaret olsa da içimi yakacak kadar güçlüydü ve bana onun gerçekten öldüğünü söylüyordu.

O fısıltıyı her gece dinledim, her gece inkâr ettim.

Öte yandan bazı geceler bir fısıltı bütün zihnimi kaplayan inkârdan daha güçlü oluyordu ve o gecelerde ağlıyordum.

O gece yaşananlardan sonra eve bir daha adım atmadık. Evin kapısı içindeki eşyaların üzerine kilitlendi. İçerideki dağınıklık bile toparlanmamıştı, biliyordum. Dağıttığım her şey ruhumun parçaları gibi etrafa saçılmış halde kaldı.

Ancak yeni taşındığımız eve gittiğimi de söyleyemezdim. Yeniden kitapçıda çalışmaya başladım ve zamanın ödemesini orada geçen gecelere ve gündüzlere yaptım. Bütün sesleri kulaklarımdaki kulaklığın ardında bastırdım, her akşam önümdeki kitabın sayfaları geçen zamanla birlikte çevrildi ve kaçtım.

Geceler gündüzlere karıştı, gündüzler peşlerinden geceleri getirdi.

Ben hep sessizdim.

İnkâr.

Her gece dağ evine uğruyor ve o yatakta yatmaya devam ediyordum ama geçen zaman bu gecelerin sayısını yavaş yavaş azalttı. Yine de Ediz hep yanımdaydı, hiç gitmedi. Acımasızca geçen günlere alışıyor olsam da beklemekten vazgeçmiyordum.

Kalbimdeki ateş hiç sönmüyordu ama kalbimin yanmasına alışıyordum.

Geceler boyunca, "Ediz, neredesin?" diye sordum. Her sorumu sessizlik karşıladı, sonra sorularım da sessizliğe karıştı. Sormamaya başladım.

İnkâr.

Kış bitti ama soğuğu gitmedi.

Hiç uyumadığım bir gecenin sabahında o eve gittiğimde Umay oradaydı. Bana yaşananlardan sonra hiç ulaşamamıştı; karşımda durmuş, konuşmuş ama sesi yankılanıp ona geri dönmüştü.

Umay artık arkadaşının gittiğini kabullenmişti. Arkadaşı geri gelmeyecekti.

Ailece taşınıyorlardı. Annemden duyduğuma göre güneşin ve denizin olduğu bir şehirde yeni bir başlangıç yapacaklardı. Her şeyi geride bırakacaklardı. Gözlerim dolarken Umay'ı sessizce izledim. Her şeyin başladığı yerde, Ediz'in o akşam bizi aldığı sokağın ortasındaydı ve dağılan hayatlarımızdan geriye kalan eşyalar nakliye aracına taşınıyordu.

Onu bir daha görmeyeceğimi biliyordum.

Umay gözlerime uzun uzun baktı.

Vedalaşmadık. Birbirimize asıl vedayı o sonbahar akşamında yapmıştık. Umay o kalabalık caddenin diğer ucuna koşarken hayatlarımız bir daha birleşmeyecek şekilde parçalanmıştı ve parçaları hâlâ etrafa savruluyordu.

Savrulduğumuz yerde kalacaktık.

O akşam yağmur yağdı. Başımı kaldırıp gözlerimi kapattım ve yağmurun tenimde bıraktığı hisse odaklandım. Bu bana yüzüme dokunan kar tanelerini hatırlattı ve Ediz'in yüzü gözümün önüne geldi.

Onu son gördüğüm zamana dair anımda çaresizdi.

Gözlerimi açtım ama başımı indirmedim. Yağmurun bana dokunmasına izin verdim. İçimdeki ateşi söndüremedi.

Arabaya doğru yürürken elimdeki kumandanın düğmesine bastım ve arabanın ışıkları yanıp söndü, kilitler açıldı. Kazadan bu yana ilk defa araba kullanıyordum ve içim boş bir sandık gibiydi. İçimde korku bile kalmamıştı, sadece hiç sönmeyen bir ateş vardı.

Şoför koltuğuna geçtiğimde, hızlanan yağmur yüzünden saçlarım ıslanmış, tel tel olmuştu. Arabayı çalıştırıp geri geri giderek yerinden çıkardım ve sokakta ilerleyip bir zamanlar Ediz'in arabasının durduğu yoldan geçtim.

Sanki ben geçerken Ediz orada durmuş, bana bakıyordu.

Hâlâ bazı geceler buraya sürüklendiğimi hatırlıyordum. Her seferinde elim Ediz'in elinin içinde kayboluyordu ve birbirimizin

gözlerine bakarken yeniden tanışıyorduk. Her gece yaşananlardan biraz daha uzaklaşıyorduk.

Arabanın sileceklerini çalıştırıp dalgın gözlerle yolda ilerledim. Yağmurun sesi ve ritmik bir şekilde sağa sola hareket eden sileceklerin cama sürterken çıkardığı ses dışında tamamen sessizlik içindeydim. Kaçmak istedim, arabayı nereye gittiğimi bilmeden sürmek istedim ama yaşananlardan kaçabileceğim bir yer yoktu.

Kitapçının olduğu sokağa girdiğimde aradan sadece dakikalar geçmişti. Kitapçı eve yakındı ve bir zamanlar her gün yürüdüğüm sokaklar şimdi başka bir hayata ait gibiydi.

Kemal Çağıran zihnimin içinde, "Hayatın artık tıpkı benim küçükken yaşadığım o ev gibi," dedi. "Döndüğünde eve gittiğini hissetmeyeceksin. Kitapçıda çalışan o genç kız artık yok. Neden biliyor musun? Bedelinin ne olacağını bilmeden seçimler yaptın."

Arabayı kitapçının karşısındaki kaldırımın kenarına park ettim ve arabadan inmeden kitapçıya baktım. Yağmur damlaları arabanın camından aşağı kayıyordu ama yine de kitapçının içini görebiliyordum. Atilla abi içerideydi ve bir müşteriyle ilgileniyordu.

Hiç değişmeyen o loş ışığı izledim, gecelerim yine o loş ışığın altında geçiyordu ama niye her şey değişmiş gibi hissediyordum? Bunun cevabını biliyordum; değişen bendim ve artık buraya ait hissetmiyordum. Bir zamanlar bu kitapçının kapısından içeri giren Doğa Güngör'den çok uzaktaydım.

Arabanın kapısını yavaşça açtım ve dışarı çıktığımda beni yağmur damlaları karşıladı. Kapıyı kapatıp arabanın önünde öylece durdum ve kitapçının içine baktım ama bu sefer içeri girmedim. İçeride ışık yandığı için camda yansımam yoktu.

Yerimden kıpırdamadan sadece izledim. İzledikçe anılar dalgalandı ve kitapçının kapısını kilitlediğim geceye geri döndüm. Camdaki yansımamı görmüştüm ve o yansımaya baktığımda artık ne kadar küçük olduğumu görüyordum.

Ne kadar büyüdüğümü görüyordum.

Yaşananların bedeli sanki yıllar olmuştu ve belki de ömrüm boyunca öğrenemeyeceklerimi öğrenip büyümüştüm.

Anılarımda karanlık sokakta bir silah patladı ve kitapçının camları parçalara ayrılarak etrafa saçıldı. Başımı çevirip o gece Ediz'in

saklandığı karanlık köşeye baktım. Belki onu görürüm diye. Ama göremeyeceğimi biliyordum, yine de anılar kadar benimleydi.

İnkâr.

Arabanın kapısını kilitleyip ellerimi ceketimin ceplerine soktum ve o gece Ediz'in saklandığı yere doğru yürüdüm. Anılar da adımlarımı takip ederek peşimden geldi, sanki onlar da Ediz'i arıyordu.

Yağmur daha da hızlanırken kaldırımda telaşsız adımlarla yürüdüm. Artık saçlarımın uçlarından ve çenemden su damlıyordu ama buna aldırmadım. Sokağın başına geldiğimde de beni karşılayan sadece geçmişti.

Ediz yoktu.

Ediz'in bıraktığı boşluğa baktım. Bu boşluk her yerdeydi, hiç dolmuyordu ama ona alışmaya başlamıştım. Yara hiç iyileşmiyor olsa da onunla yaşamayı öğrenmeye başlamıştım. Çaresizliğin geçmediği yerde insan umut etmeyi bırakıyordu, bırakmıştım.

Yağmurun altında, kalan ömrümden kaç saniye, kaç dakika harcadığımı bilmiyordum ama geri dönüp yürümeye başladığımda o sisin içinde yürüyor gibiydim. Çıplak ayaklarımın altında toprak, elimde beyaz bir kozalak vardı.

Sanki yağan karın altında gözlerimin kapandığı günden bu yana o sisin içinde yürüyordum.

Arabaya doğru yürürken kalbimi dolduran bir hisle aniden durdum ve o his büyüyerek beni ele geçirdi. O kadar güçlüydü ki sanki ruhum Ediz'in varlığını hissetmişti. Kalp atışlarım hızlanırken omzumun üstünden geriye baktım.

Yağan yağmuru ağırlayan boş sokakta kimse yoktu.

Gözlerimi onun saklanabileceği her karanlık köşenin içinde gezdirdim ve sokağa doğru yürümeye başladım. Sokağın ortasında durup yağmurun altında kendi etrafımda dönerek her yere baktım.

"Ediz!" diye seslendim, sesimdeki çaresizlik duyuluyordu. Sesini duyduğum çaresizlik gözlerimi doldurdu.

Daha da yüksek sesle, "Ediz!" diye bağırdım ve o sırada sokaktan geçen bir kadın bana sanki ormanın ortasındaki yaralı bir hayvana bakıyormuş gibi baktı.

Yaşananlar o kadar büyük ses getirmiş ve yaşanan trajedi insanların kalbine o kadar dokunmuştu ki unutulmaları zaman alacaktı. Kadın kim olduğumu biliyordu, Doğa Güngör'ü tanıyordu.

Ediz zihnimin içinde, "Yaşananları kendi aralarında konuşuyorlar," dedi. "Acıyorlar. Acımak her gün aynı hisleri taşıdıkları kalplerindeki duygularından daha farklı ve tatmin edici bir duygu. Bu yüzden zaten bildikleri şeyleri ilk defa dinliyormuş gibi davranarak daha da acıyorlar."

Kadının gözlerinin içine baktım. Sanki o yaralı hayvan ona saldıracakmış gibi gözlerini kaçırarak adımlarını hızlandırdı. Kadının ardından öfkeyle bakarken gözlerimden yaşlar akmaya başlamıştı.

"Ne bakıyorsun?" diye bağırdım. "Ne bakıyorsun?"

İnkâr.

Kadın adımlarını daha da hızlandırdı ve sokakta ilerleyerek gözden kayboldu. İçimdeki acıyla yanımda duran arabanın camına vurduğumda avucum acıdı ama kalbimde taşıdığım acının yanında bu hiçti. Cama ardı ardına avucumu geçirdim ama cam kırılmadı, kızaran avucumsa hiçbir zaman kalbim kadar acımayacaktı.

Sarsılarak ağlamaya başlarken yere çöktüm ve sırtımı arabaya yasladım. Boş sokağın ortasında, yağmurun altında o kadar çok ağlıyordum ki sanki içim dışıma çıkacaktı.

Ediz yoktu.

Orada kaç dakika oturduğumu bilmiyordum ama sokaktan geçen insanların bakışları bana dokunuyordu. Sanki yanıma gelmek ile yollarına devam etmek arasında kalıyorlardı ama her geçen adım kendi yoluna baktı.

Sonunda gözyaşlarım durduğunda hâlâ yağmur yağıyordu.

Ama gözyaşlarımın tükendiği yerde acım bitmedi. O gece dağ evine gitmedim fakat Ediz bana geldi. Ediz'in varlığını hissettiğim ve çöküp ağladığım o sokaktaydım. Uykudaydım ama yağan yağmuru bile hissediyordum.

Kaldırımda arabaya doğru yürüyordum.

Ediz'in, "Doğa," dediğini duydum ve olduğum yerde durdum. Zihnimin içinde sesini o kadar çok duymuştum ki bu bir hayal miydi yoksa gerçek mi, bilmiyordum. Rüya olduğunu anladığımdaysa bütün ruhum paramparça olacaktı.

Yağmur hız kesmeden yağmaya devam etti. Saçlarımın ucundan damladı, yüzümü okşadı.

"Doğa."

Kalbim paramparça oldu ve her parçası yanmaya devam etti. Bu ses zihnimin içinde değildi, burada, bu sokaktaydı. Öyle olduğunu sanmıştım, ne kadar yakıcı bir yanılgıydı bu. Nefesim kesilirken gözlerim acımaya başladı ama dönüp ona bakamadım. Her gece onu beklemiş, ona seslenmiştim ama onu bulduğum yerde dönüp ona koşamadım.

Ben olduğum yerde sırtım ona dönük halde dururken Ediz sabırla bekledi. Onun bir hayal olmasından ve arkama dönmekte geç kalırsam kaybolmasından korktum. Kalbim ona karşı çok güçsüzdü.

Yağmurun altında omzumun üstünden ona baktım.

Gerçekten buradaydı. Onun da üzerinde deri ceket vardı ve yağmur saçlarını ıslatmıştı. Yağmur damlaları çenesinden damlıyordu ve Ediz yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

Yanımdan geçip giden zaman ayları doldurmuştu ama Ediz'in ne yüzünü ne de sesini anılarımdan eksiltebilmişti. Her gece yanına uğradığım adam şimdi karşımdaydı, sesi kulaklarımda kaldığı gibiydi. Kokusunu alabileceğim kadar yakınımda değildi ama kokusu bile burnumu doldurdu.

Ona olan özlemimin ne kadar derin ve şiddetli olduğunu onu görünce anladım. Tamamen ona döndüğümde yağmurun altında karşımda duruyordu.

İnkâr.

Ona sormak istediğim çok fazla soru vardı, kollarım aylarca ona sarılmak için yalvarmıştı ama sorular anlamsız geldi, kollarım onu sarmadı. Sadece gözlerine baktım ancak bu bile beni daha fazla yaktı.

Ona ne kadar kırgın ve öfkeli olduğumu o gece anladım.

Gözlerim dolarken, içimde biriktirdiğim acı kalbimden taştı. O karşımdaydı ama yalnızlığım hâlâ benimleydi. Sesini duymuştum ama sessizlik hâlâ her yerdeydi.

Koşup ona sarılmak istememe rağmen kendimi ondan kaçarken buldum. Kalbim ona olan özlemimle kavrulurken öfke kendini bütün duyguların önüne attı ve gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Yağan yağmur gözyaşlarımı kendine kattı.

Ediz'e çaresizlikle baktım, ardından yağmurun altında ona sırtımı dönerek sokakta yürümeye başladım. Arabaya doğru ilerlediğim sırada kitapçının ışığı hâlâ yanıyordu ama sokak boştu. Gözlerimden akan yaşlar çoğaldı, adımlarım hızlandı.

Ediz bana yetişip kolumu tuttuğunda dokunuşu üzerimdeki ceketi aşıp tenime yayıldı ama kolumu öfkeyle çekerek ona baktım.

"Doğa," dedi.

Acıyla onu iterek, "Öylece karşıma çıkamazsın!" diye bağırdım. Oysa geceler boyunca bunu istemiş, bunu beklemiştim.

"Çıkmamak için çok direndim," dedi. Gözlerine bakmak bana öyle derin bir acı yaşatıyordu ki tekrar arkamı dönüp arabaya yöneldim ama bu sefer Ediz beni kolumdan tutup kendine çekti.

Aramızdaki mesafenin kapanmasıyla bütün duygularım bir karmaşaya dönüştü. Tam karşımdaydı; elimi uzatsam yüzüne dokunurdum, ona sarılsam kokusuna kavuşurdum. Bakışlarım içimdeki öfkeye ihanet ederek yüzünde dolaştı.

Titrek bir sesle, "Bunu yapamazsın," dedim.

"Sonsuza kadar hayatından çıkmam gerekiyordu, biliyorum," dedi ve bunu söylemesi beni paramparça etti. Yokluğunu kabullensem de biliyordum, onu hep bekleyecektim ama Ediz hiç gelmeyecekti.

Acı ve öfkeyle onu ittim.

Gözlerimden yaşlar akarken, "O zaman sonsuza kadar hayatımdan çık git!" dedim. "Sen bana ne yaşattığının farkında mısın?"

Hayır, Ediz. Gitme.

Bakışları derinleşmişti.

"Farkındayım," dedi. "Gözlerimin önünde kalbin durdu."

Kalbim durduğunda Ediz'in ne yaşadığına şahit olmamıştım ama biliyordum. Kalbimi durdurmak için çıktığı bu yolda, kalbimin durması onun sonu olmuştu. Artık bunu görebilecek kadar tanıyordum onu.

"Doğa, gözlerimin önünde kalbin durdu," diye tekrarladı ve o anki çaresizliğini içinden hiç atamadığını anladım. Zaman akıp gitmişti, aylar geçmişti ama içindeki çaresizliği eksiltememişti.

Gökyüzünden dökülen kar tanelerinin altında, o ıssız ve sessiz yolda kaldığımızı ve aslında zamanın bizim için hiç akmadığını onun gözlerine bakarken anladım. Zaman o sabah yağan karın altında tükenmişti.

Aslında ondan beni yapayalnız bıraktığı zamanın hesabını soruyordum. Bu savaştaki herkes gitmişti, bense hâlâ o meydandaydım ve iyileşmeyen yaralarım vardı. Ona göreyse beni yalnız bırakması benim için aldığı en doğru karardı, biliyordum.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Sen gittin," dedim.

"Doğa, hayatından çıkıp yolundan çekilmem senin için yaptığım en büyük iyilikti," dedi. "Bunu nasıl görmezsin?"

Yaşananlardan sonra belki de haklıydı ama bunu umursamadım, kabullenemeyerek öfkeyle onu yeniden ittim ve kendimden uzaklaştırdım. Yağan yağmur acıyla dolu yüzümden süzülüyor, bu acıyı ezberliyor ama onu alıp götüremiyordu.

Hırsla, "Defol git Ediz!" dedim ama biliyordum ki gittiğinde kahrolacaktım.

Arkamı dönüp tekrar arabaya yöneldiğimde kalbim attığım adımlara ondan uzaklaşmamaları için yalvarıyordu. Ediz beni yine kolumdan yakaladı ve kendine çekip yanımızdaki arabaya yasladı.

Bakışlarını gözlerimde gezdirirken, "Seni görmem gerekiyordu," dedi. "Seni hissetmem gerekiyordu. İyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

Dudaklarımızın arasında nefeslerimizin birbirine karışacağı kadar az bir mesafe vardı. Alkollü olduğunu o zaman anladım, Ediz sarhoştu. Yüzümü ellerinin arasına aldığında bütün bedenim özlemle sarsıldı ve bir bağımlı gibi onun temasını kabul etti.

Ona kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyaç duyuyordum.

"Seni hissetmem gerekiyordu," dedi ve dudakları dudaklarımla buluştu. Düşüncelerimin arasına yayılan sisin içinde kayboldum. Onun olduğu yerde ondan başka hiçbir şey kalmıyordu. Geriye kalan her şeyi, yaraları bile siliyordu.

Birbirimizi öpmeye başladığımızda dudaklarımızda özlem vardı. Yaşananlara duyulan öfke vardı. Çaresizliğin tadını alabiliyordum ama daha da ötesi burada yaşam vardı. Yağan karın altında, o yolda duran zamanın burada, Ediz'in dudaklarında akmaya başladığını hissettim.

Yaşadığımı hissettim.

Elimi çenesine götürdüm ve kirli sakalının tenimde bıraktığı hissi bile özlediğimi fark ettim. Her ayrıntısını, bende bıraktığı her hissi özlemiştim. Sanki o yolda duran kalbim burada atmaya başlamıştı.

Ediz ne kadar yakın olursak olalım yetmiyormuş gibi beni araba ile kendisi arasında sıkıştırdı ve ağırlığının bir kısmını üzerime verdi. Onu öperken bunun bir rüya olmasından, rüyaysa uyanmaktan korktum.

Bütün korkularım gibi bu korkum da gerçekti, bu bir rüyaydı ve bu rüyadan paramparça olmuş bir halde uyanacaktım.

Elimi çenesinden ensesine kaydırdım ve ona tutundum. Yaşam içime doldu.

Ediz beni daha derin öpmeye başladığında nefesime bile ihtiyacım yok gibiydi. Gözlerimi kapatmış ve onun varlığının bıraktığı hisse kendimi bırakmıştım. Buradaydı, benimleydi ve ihtiyacım olan her şey ellerindeydi.

İhtiyacım olan her şeyi bana bir uykunun içinde, birkaç saatliğine verdi.

Gözlerim bu rüyadan karanlık bir geceye açıldığında karanlık bir odada, yataktaydım. Gecenin içinde parlayan ayın ışığı yüzüme vuruyordu ve yalnızdım. Sanki Ediz'in dudakları hâlâ dudaklarımın üzerindeydi. Kokusu burnumdaydı ve bütün varlığını hissediyordum.

Çaresiz gözlerle odamın tavanını izlerken gözyaşlarım şakaklarımdan akıp saçlarıma karıştı. Parçalara ayrılacakmışım gibi yatakta dönüp cenin pozisyonunu aldım ve yorganı sıkıca tutup göğsüme çektim.

Kalbim hiç iyileşmeyen bir yarayla acıyordu.

Çaresizce, "Ediz, neredesin?" diye sordum ama aldığım tek yanıt sessizlik oldu.

O gece paramparça olan ruhumun üzerine uzanmış bir halde ağladım. Sabah olduğunda o parçaların üzerinden kalkıp aydınlanan gökyüzüne baktım.

İnkâr.

İnsanlarla arama o kadar yüksek duvarlar örmüştüm ki bana yaklaşmaları bir yana benimle göz göze gelmeye bile çekiniyorlardı. Ben artık insanlar için bir kara kutuydum; nasıl tepki vereceğimi, ne söyleyeceğimi kestiremiyorlardı ve her belirsizlik gibi benden de kaçıyorlardı.

Dediğimi yapıyordum, yalnız kalacağım bir hayat için sınava hazırlanıyordum ve sadece çalışıyordum.

İnkâr.

Sanki geçmiş hiç yaşanmamış gibi davranıyordum ama onu içimde taşıyordum. Her gece yatağıma yattığımda aslında dağ evindeki o karanlık odadaydım. Ediz yine o koltukta oturuyor ve kadehindeki kehribar rengi içkisini yudumluyordu.

Yavaşça yanına gidiyor ve o, tekli koltukta otururken usulca kucağına kıvrılıyordum. Nefesi benimleydi.

İnkâr.

Bir akşam psikoloğun karşısında otururken bu tepkisizliğimin yansımasını gözlerinde gördüm. Diğerlerini korkutan benim her yeri dağıtıp yıkmam olmuştu ama karşımda oturan adamı korkutan şey tepkisizliğimdi. Ağlamıyordum, çığlık atmıyordum, ne yaşıyorsam içimde yaşıyor ve kimseye bir şey anlatmıyordum.

Sessizce, "Bana ne yaptıysa babam yaptı," dedim.

Sadece yaşananlardan bahsetmiyordum, bütün hayatımdan bahsediyordum.

Psikolog bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra elindeki kalemi önündeki dağınık yazıların olduğu defterin üzerine bıraktı ve gözlerimin içine baktı.

"Sana bunları yaşatan sadece baban değildi," dedi, yutkunamadım.

"Biliyorum," dedim sessizce. "Ama o benim babamdı."

Anlıyor muydu, bilmiyordum. Anlayıp anlamamasını umursamıyordum.

"Bir suçlu seçecek olsaydın babanı mı seçerdin?" diye sordu.

Sorduğu sorularla zihnime sızmaya, orada gizlediklerimi ortaya çıkarmaya çalıştığını biliyordum. Ortaya çıkardıklarını önüme serecek, onları yeniden şekillendirmem için bana yol gösterecekti.

Sadece, "Hayır," dedim.

"Sence suçlu kim?" diye sordu. Sorduğu sorularda kendi düşüncelerinin bir gölgesi olmamasına rağmen dudaklarımdan kendimi suçladığım cümleleri çıkarmaya çalıştığını hissettim, aslında sadece bu bile kendimle yüzleşmeme yetiyordu.

Derin bir sessizliğin ardından, "Herkes," dedim.

Sakince arkasına yaslanarak gözlerimin içine baktı.

"Seni anlamama yardımcı olmanı rica edeceğim."

Zaten anlıyordu, bunu biliyordum. Ağzımdan çıkan her kelimenin arkasına gizlenen cümleleri duyuyordu ama asıl istediği o cümlelerle beni yüzleştirmekti.

"Hatalar silsilesi," dedim, sesim sakindi. "Umay sırf yakışıklı ve zengin diye bir adamla görüşmek istedi. Onu anlamıyor, yargılıyordum. Ona doğru soruları sorsaydım, dünyasına girip onu anlasaydım yaşananlar değişmezdi ama belki sonu farklı olurdu, bunu biliyorum."

Sakin bir sesle, "Kendini suçluyorsun," dedi.

"Kendimi suçlamıyorum," dedim. "Öğreniyorum. Bir insanı sevmek çok büyük bir sorumlulukmuş."

"Haklısın. Yine de her kararın yükünü omuzlarına alamazsın Doğa, her birimiz ayrı bireyleriz."

"Kendi hatalarımın ağırlığını omzumda taşıyorum ve arkadaşımı yargılayıp anlamamak bunların en hafifi," dedim.

Gözlerimin içine bakarak, "Sence en ağırı hangisi?" diye sordu.

Sessizleştim ama beni sabırla bekledi. Düşünceli bir sessizliğin ardından, "Kaçma arzusu," dedim.

Kaşları belli belirsiz kalktı, ne demek istediğimi anlamamıştı.

"Dönebilirdim," dedim. Bunu anlamayacağını biliyordum çünkü kimse gitmem için avucuma konulan araba anahtarını bilmiyordu. Bense bu cümlelerin ardında sadece o anahtarı düşünüyordum. "Kurtulabilirdim ama yapmadım."

Ne demek istediğimi anlamasa da beni kendimle konuşturmaya devam ettirmek ister gibi, "Neden?" diye sordu.

"Karamsarlık," dedim. "Önümde hep bambaşka seçenekler vardı ama kararlarımı hep bir karamsarlıkla aldım. Bu karamsarlık, sonucundan korkmamı engelledi. İyimser tarafımdaysa hayal gücü vardı. Kurtaracaktım, kurtulacaktım. Belki biraz nefes alacaktım."

"Düşündüğün gibi mi oldu?" diye sorduğunda bakışlarım dalgınlaştı.

İçimdeki fırtınaya rağmen durgun bir sesle, "Hayır," dedim.

"Hislerini anlıyorum ama neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi. "Bana dönebileceğini, kurtulabileceğini ama bunu yapmadığını söyledin. Yaşanan neydi?"

Bir elimi yavaşça kapattığımda gözleri anında ellerime kaydı ama orada oyalanmadı, tekrar gözlerime baktı. Avucumda araba

anahtarının soğukluğu vardı. Kendimi anında kapatmıştım ve bu sefer dilime çöken sessizliğin dağılmayacağını anladı.

Beni zorlamak yerine konuyu değiştirerek, "Ediz Çağıran hakkında konuşmak istiyorum," dedi ve buz kesildim. Kalbimdeki ateş bile bu buzu eritemedi.

"Hayır," dedim. Ses tonumda belli belirsiz olsa da sert bir vurgu vardı.

Bana dikkatle bakan gözlerinden gözlerimi bir an olsun ayırmadım; dudaklarından dökülecek her kelimeye sessiz bir meydan okumaydı bu.

"Yas tutmanın bir süreci vardır," dedi beni dikkatle inceleyerek. "Hissizlik, inkâr, öfke, çaresizlik ve kabulleniş. Bir yasın içinde olduğunun farkında mısın Doğa?"

Keskin bir sesle, "Hayır," dedim ama bu, sorduğu sorunun yanıtı değildi. O gece televizyondan yayılan ışık tenime dökülüyor, beni aydınlatan ekranda siyah bir araba gölden çıkarılıyordu.

Tekrar, "Hayır," dedim. Bana Ediz'in öldüğünü söylüyordu.

Anlayışlı bir sesle, "Sen bu sürecin ikinci basamağındasın," dedi.

"Hayır!"

"İnkâr."

İnkâr.

Zaman geçmişti. Geceler kısalmış, gündüzler uzamış ve güneş gökyüzünde parlamaya başlamıştı ama yüzüme dokunan kar taneleri hâlâ buradaydı. Yavaş yavaş hayata dönmüştüm ama hâlâ bekliyordum. Hâlâ gözlerim karanlık köşelerdeydi ama geçen zamana dönüp bakmıyordum. Biliyordum, bakarsam beklediğim zamanın uzunluğu beni umutsuzluğa düşürecekti çünkü günler geçiyor, Ediz gelmiyordu.

Onun yokluğu bile içimdeki inancı yok edemiyordu.

Bir gece yatağımda yatarken gözlerimi kapatıp artık var olmayan dağ evinin karanlığına uzandım. Yataktaydım ve Ediz koltuğunda oturmuş beni izliyordu.

Sessizce, "Ediz," dedim.

"Yanındayım güzelim."

İnkâr.

Kendime bir ev tutup annemin yanından taşındım. Üniversiteye başlıyordum ve bir zamanlar Ediz'e anlattığım gibi mimar olacaktım.

Artık içinde yaşayacağım evi, bir gün onun da bu evin içine gireceği düşüncesiyle hevesle doldurdum. Başarılarımı gözlerindeki gururu görmek için biriktiriyordum.

İnkâr.

Okullar açılmadan önce bir sabah sırt çantamı alıp arabaya bindim. Mevsim sonbahardı ve yaşananların başladığı yerden bir yıl uzaktaydık. Hatay'a giden yolda arabayı sürdüm, arada bir benzin istasyonunda durup kahve içiyor ve bir zamanlar geçtiğimiz yola bakıyordum. İçten içe her yerde Ediz'i aradığımı bilmiyordum, onu hatırlamak istediğimin farkında bile değildim. Bana göre yaşıyordum, insanlara göre çoktan ölmüştüm.

Araba o yolda akıp giderken sanki şoför koltuğunda Ediz oturuyordu ve başımı çevirip ona bakıyordum. Yeşil gözleri gözlerimle buluştuğunda uzun uzun gözlerine baktım.

İnkâr.

Hatay'a gittiğimde Egemen'e sıkıca sarıldım, aradan geçen zaman boyunca Hatay'daki arkadaşlarım beni aramış ve yanıma gelmek istemişlerdi ama ben her seferinde bunu reddetmiş, yanlarına gelmek için onlara söz vermiştim. Bunu bile korkudan yaptığımı bilmiyordum. Anılarımda onların yeri Hatay'dı ve yanıma gelirlerse o anılar bozulacaktı. Buna göre yaşıyordum, oysa içten içe yok oluyordum. Bir masada denize karşı oturmuş gülerken Egemen ile Yeliz'in birbirlerine bakmaları hatıralarıma kazınmıştı. Benim dışımda herkes yaşananların farkındaydı.

İnkâr.

Okul başladığında en iyi notları almak için dersleri takip ettim. Artık insanlarla konuşmaya başlamıştım ama hâlâ duvarların ardındaydım ve duvarlarım artık benim bile yıkamayacağım kadar kalındı, o duvarların ardında yalnızdım.

Yalnızlığımı bile Ediz'e ayırmıştım.

İnkâr.

Yağmurlu bir akşam arabamdan inip arka koltuktan eşyalarımı aldım. Çantamı koluma takıp kitaplarımı da alırken tanıdık bir ses duydum: "Doğa."

Donup kalmıştım. Gece'nin sesini duymak içimdeki fısıltıyı da beraberinde getirmişti ve o fısıltıya hazırlıksız yakalanmıştım.

Ediz öldü.

Başımı arabadan çıkarıp sesin geldiği yöne baktığımda Gece'yle göz göze geldik. Yağmurun altında durmuş, bana bakıyordu. Saçları uzamıştı ama bakışları hatırladığım gibiydi. Buz mavisi gözleri soğuk ve yorgundu.

Kolumdaki kitapları daha sıkı tuttum. İçimdeki korkunun dışa yansıması sadece bu olmuştu.

"Gece," dedim. Gece elinde büyük, kahverengi bir zarf tutuyordu ve zarf yağmurda ıslanıyordu.

Birbirimize o kadar uzun süre baktık ki sanki zaman durmuş gibiydi. Sanki birbirimize bakmamız bize acılarımızı, kayıplarımızı ve kararlarımızı hatırlatıyordu. Belki de en çok bedellerini hatırlıyorduk.

Derin bir sessizliğin ardından, "Bunu daha önce yapmam gerekiyordu," dedi ve ben ondan uzaklaşmak, kaçmak istedim.

İnkâr.

"Ediz'in cenazesinde yoktun," dediğinde uyuşmaya başladığımı hissettim.

İnkâr.

Tek kelime edemedim. Uzun zamandır tutunduğum gerçek, Gece'nin gözlerinde bir yalana dönüşmeye başlamıştı. Ona kendi gerçeğimi söyleyemedim.

Gece başka bir yöne baktığında gözlerinin dolduğunu yağan yağmura rağmen görebiliyordum. İçimdeki yıkımı başlatan da bu oldu. Gece elindeki zarfı kaldırdı, sonra zarf ona ağır geliyormuş gibi tekrar indirip gözlerimin içine baktı.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Doğa," dedi. "Nasıl kaçtığının farkında mısın?"

Gözlerim dolmaya başlamıştı, bakışlarımı kaçırdım ve arabanın kapısını kapattım. Gece'den uzaklaşmak için apartmanın kapısına yöneldiğimde biliyordum, aslında ondan uzaklaşmıyor, kaçıyordum.

"Doğa!"

Olduğum yerde, sırtım ona dönük halde durdum.

"Birini kaybettiğinde bunu kabul etmek istemiyorsun çünkü biliyorsun, ölen senin de bir parçan ve o parçayı ömrün boyunca taşımak zorunda kalıyorsun," dedi. "Sevdiğin insanı kaybettiğinde de ölen bir parçan değil, sen oluyorsun. Bunu yaşadım, biliyorum."

Gözlerime dolan yaşlar yanaklarıma süzüldü.

"Ediz'i son gören kişi benim," dedi ve gözlerimi acıyla kapattım.

Ediz öldü.

"Bunu daha önce yapmalıydım ama kabullenen bir insanın karşısına geçmek ile inkâr eden bir insanın karşısına geçmek aynı olmuyor Doğa. Aradan aylar geçti ve beni sana aynı haberi verip aynı acıyı yaşatmaya mecbur bıraktın. Bunu neden yaptın?"

İçim ezilirken gözlerimden akan yaşların sayısı arttı.

Ediz öldü.

"Ediz benim kapımı ilk kez çaldığında hayatının mahvolmasını ve ölmeni istemişti," dedi. "Son kez çaldığındaysa hayatının güzelliklerle dolmasını ve yaşamanı istedi."

Gözyaşlarım şiddetlenirken sarsılarak ağlamaya başladım ama sesim çıkmadı.

Gece, "Elimdeki zarfı sana bıraktı ama ben karşına geçip onu sana vermeye bile cesaret edemedim," deyince dizlerim titredi. "Bekledim, kabullenmeni bekledim ama sen hep bir inkâr içindeydin."

Ellerim parmak uçlarımdan başlayarak uyuşmaya başladı ve çaresizlik kalbimi parçaladı.

"Her şeye tamam," dedi Gece. "Her şeye arkanı döndün, bazen görmemek kaçmanın en iyi yoludur, tüm bunlara tamam. Farkında bile değilsin ama günden güne mahvoluyorsun, konuşuyorsun ama sessizleşiyorsun. Doğa, farkında bile değilsin ama sen ölüyorsun ve Ediz yaşasaydı senin bunları yaşamana, günden güne yok olmana izin verir miydi?"

Ediz öldü.

Öfkeyle Gece'ye döndüm ve üzerine yürüyüp onu iterek, "Sus!" diye bağırdım.

Öfke.

"Kabullen," dedi Gece. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu.

"Sus!"

Bağırarak, "Kabullen!" dediğinde artık onun da gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. "Çok zor, biliyorum ama kabullen!"

"Karşımda durup bana bir şeyleri bildiğinden bahsetme!" diye bağırdım. "Beni yakan ateş sana sadece dokundu Gece! Sakın bana bir şeyleri bildiğinden bahsetme!"

Gözlerinden yaşlar akarken, "Uygar öldü!" diye bağırdı.

"Seni mahvediyor, değil mi?" diye sordum bağırarak. "Biliyorum! Daha da mahveden ne var biliyor musun?"

Gece'yi ittim.

"Bütün hayatının elinden alınması var!" diye bağırdım var gücümle. "Ben bebeğimi kaybettim! Babam beni kendini kurtarmak uğruna sattı ve öldü, Gece! Şimdi de bu sokakta onu öldüren kişiyle karşı karşıya durmuş, sevdiğin insanı kaybetmeyi konuşuyorum!"

Gece'yi bir kez daha ittim, bana karşı koymadı.

"Sen benim neler yaşadığımın farkında mısın?" Sesim bütün sokakta, yağmurun altında yankılanıyordu. "Karşımda durmuş bana yaşananları kabullenmemi söylüyorsun, hissettiğim acıyı bildiğini söylüyorsun ama sen ne biliyorsun?"

Gözlerimden akan yaşlar yağmura karışıyor, çenemden damlayıp sokağa dökülüyordu.

"Günden güne yok olduğumu söylüyorsun, benden geriye hiçbir şey kalmadı, bunu görmüyor musun?"

Onun gözyaşları da gözyaşlarımı alıp götüren yağmura karışıyordu.

"Beni yakan ateş sana sadece dokundu Gece!" diye bağırdım tekrar. "Sakın karşıma geçip bana yanmaktan bahsetme!"

Yaşananların son şahidi ikimizdik ve karşılıklı durmuş, içimiz parçalanarak ağlıyorduk. Sonu belirsiz bir yol değildi bu, yolun sonunda bizi bekleyen karanlığı biliyorduk ve şimdi o karanlığın içinde yok oluyorduk.

Nefes almamız yaşamamıza yetmiyordu.

Gece bu yüzleşmeye dayanamıyormuş gibi, "Güneş'le beraber yurt dışına gidiyorum," dedi. Gözlerini gözlerime çevirdi. "Ediz bana iki zarf bıraktı, biri senin biri benim içindi ama ben o zarflara aylarca dokunamadım."

Elimi göğsüme götürsem bir boşluğa girecek gibiydi.

Çaresizlik.

"Güneş ve benim için bir hayat hazırlamış," dedi Gece. "Kalan her şeyini sana bırakmış."

Kulaklarım uğuldamaya başladığında artık dizlerimin beni taşıyamadığını hissettim ve sırtımı yanımızda duran arabama yasladım.

Bu zamana kadar içten içe çürüdüğümü nefes bile alamadığımda fark ettim.

Gece bana elindeki zarfı uzattı. Bunun onun için ne kadar zor olduğunu görebiliyordum. Hâlâ ağlıyordu.

Elindeki zarfa bakarak, "İstemiyorum," dedim. Sonra o zarfın Ediz'den bana kalan son şey olduğunu fark edip daha şiddetli ağlamaya başladım. Bana bıraktıklarının tek kuruşuna dokunmazdım ama onun o zarfa dokunmuş olması içimi parçaladı.

Titreyen elimle uzanıp zarfı aldığımda onu göğsüme yaslamak, ona sarılmak istedim ama yapamadım.

Gece gözyaşlarımı izledi ve yaşananlara dayanamıyormuş, söyleyeceği hiçbir kelimenin bir anlamı olmayacağını biliyormuş gibi bana arkasını döndü. Gideceğini anlamıştım. Birkaç adım atmıştı ki durdu ve bana baktı.

"Yıkılan bir hayat yenisini inşa etmek için bir fırsattır," dedi. "Sana yaşananları unut demiyorum ama geride bırak. Kendine yeni bir hayat inşa et."

Yaşlar akan gözlerimi gözlerine dikerek, "Sen inşa edebildin mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Zaten bunu senin kadar hak etmiyorum."

Ağladığı için daha da parlayan buz mavisi gözleri çaresizdi.

"Bu son karşılaşmamızdı." Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. "Hoşça kal Doğa."

İçimde yaşayan son parçam onu bir daha göremeyecek olmamın yasını tuttu. Yaptığı seçimlerin onu kaybetmeme sebep olmasının öfkesini taşıdı. Yaşananlardan geriye kalan tek kişi oydu ve birbirimize sarılıp ağlayabileceğimiz bütün olasılıkları yok etmişti.

Gece yağan yağmurun altında, sokağın sonunda benden kaçar gibi gözden kaybolduğunda sırtımı yasladığım arabadan kayarak yere oturdum ve hıçkırarak ağlamaya başladım. Kitaplarım da inşa ettiğim bütün yalanlar gibi yere düştü ve bütün anlamını kaybetti.

Ediz öldü.

Başımı kaldırıp tek başıma yaşadığım apartman dairesinin karanlık penceresine baktım. Ediz hiçbir zaman o eve girmeyecekti, onun için biriktirdiğim başarılarımı görmeyecekti. Sokağın kenarında yaşananlardan geriye kalan yalnızlığıma ağladım.

Çaresizliğime ağladım. Benden geriye kalan hiçlik o kadar derindi ki attığım adımları bile kendim için atmamıştım. Tutunacak bir dal aramıştım ama uzanıp o dalı tutacak parmaklarım yoktu, bunu hesaba katmamıştım.

Kendimle birlikte her şeyi kaybetmiştim.

Kabulleniş.

Artık o fısıltı zihnimin her köşesindeydi, bir fısıltının gücü kalan bütün sesleri susturmaya yetmişti.

Ediz öldü.

İnkâr o kadar uzun sürmüştü ki kabullenişin aniliği başımı döndürdü.

Bir gerçeği mi yaşıyordum, yoksa yaşadığım şey bir yalan mıydı, artık ayırt edemiyordum. Sanki dokunulduğunda dağılacak bir hayaldim, yaşamın içindeki varlığım yarı saydamdı. Yanağımı soğuk kaldırıma yaslayarak dizlerimi karnıma kadar çektim ve elimdeki zarfa sarıldım.

Yağmur hızlanmıştı, üzerime dökülüyordu.

"Her şeye tamam," dedi Gece zihnimin içinde. "Her şeye arkanı döndün, bazen görmemek kaçmanın en iyi yoludur, tüm bunlara tamam. Farkında bile değilsin ama günden güne mahvoluyorsun, konuşuyorsun ama sessizleşiyorsun. Doğa, farkında bile değilsin ama sen ölüyorsun ve Ediz yaşasaydı senin bunları yaşamana, günden güne yok olmana izin verir miydi?"

Vermezdi. Başlangıçta tüm bunları isteyen bir adamın geldiğimiz sona izin vermeyeceğine dair taşıdığım inancın tereddütsüzlüğü kalbime ağır geliyordu. Ona kızgın mı olmalıydım, kırgın mı olmalıydım, karar veremiyordum. Artık bunun bir öneminin kalmadığını bilmekse beni mahvediyordu.

Bütün doğrular yanlışlara karışmıştı; artık ne doğru, ne yanlış bilmiyordum. İyiliğin de kötülüğün de bir tarafı yoktu. Birbirine karışmış, yok olmuşlardı.

Kim haklı, kim haksız, bilmiyordum. Tek bildiğim, bu savaşın sonunda geriye sadece ben kalmıştım ama savaş meydanından ayrılamamıştım. Her yer sessizdi.

Orada ne kadar kaldığımı bilmiyordum fakat kapalı gözlerimin ardında akan zamanla beraber yağan yağmuru dinlemiştim. Yağmur

dinse de ben öylece durmaya devam etmiştim. Soğuktan titriyordum ama umursamadım.

Sonunda gözlerimi açtığımda sanki babam kaldırımda yanıma yatmış, bana bakıyordu. Cansız gözlerine nefretle baktım ve bu nefret, hissettiğim acının arasında filizlenen tek duyguydu.

İçimin yeniden öfkeyle dolduğunu hissettim, bu öfke acıdan doğuyordu.

Kendi sesim zihnimin içinde, "Düş dağıldı Doğa," dedi. "Uyanma vakti."

Yattığım yerden yavaşça kalktığımda sırılsıklamdım ama umurumda değildi. Kitaplarımı düştükleri yerde bırakıp arabamın kapısını açtım ve direksiyona geçtim. İçimdeki öfke hissettiğim acıyla yarışıyordu.

Araba karanlık sokaklarda hızla ilerlerken nereye gittiğimi biliyordum. Burası uzun zamandır kaçtığım ve saklandığım yerdi. Bir düşe daldığım ve aynı zamanda her şeyin başladığı yerdi.

Sokaktaki su birikintisi arabanın geçmesiyle etrafa saçıldı ve daha da hızlandım. Çenem soğuktan titriyordu ama umursamadım. Ellerim onları hissedemeyeceğim kadar üşümüştü, aldırmadım.

Varmak istediğim sokağa girdiğimde arabayı yolun ortasında durdurdum ve kapısını açıp dışarı çıktım. Kapıyı kapatmadan yolun karşısına geçtim, kitapçı tam karşımdaydı ve camına yansımam düşmüştü.

O yansımaya uzun bir süre baktım. Üzerimde deri ceketim, altımda siyah pantolonum ve botlarım vardı. Saçlarımdan su damlıyordu. Bakışlarımdaki mesafeye ve soğukluğa aşinaydım ama artık öfkenin getirdiği bir karanlık da vardı.

Yağmur damlaları gökyüzünden yeryüzüne düşüyor, dokunduğu tenimde dağılıp etrafa saçılıyordu. Kalp atışlarım geçen saniyelere eşlik ediyordu ve ömrümden geriye kaç kalp atışı kaldığını bilmiyordum.

Zihnimin içinde geçmişten gelen ses, "Kalp yorulmaz," dedi. "İnsan ömründe kalp ortalama üç milyar kez çarpar. Üç milyar an... Üç milyar anı..." Göğüs kafesimin içinde çarpan yaşamı dinledim. "Yolun sonunu başındayken göremezsiniz. Doğduğunda yola çıkan insan, benliğini yolun sonunda bulur ve insanın asıl trajedisi, benliğini bulduğu anın, öldüğü an olmasıdır."

Kalp atışlarıma eşlik eden adımlarla kitapçıya doğru yürüdüğümde sanki gökyüzünden düşen yağmur damlaları gölden çıkarılan o arabadan akan suya aitti. Zihnimdeki sese yanıldığını söylemek istedim ama hâlâ yorulmadan çarpan kalbim bana ihanet etti.

Kitapçının önüne geldiğimde karanlığın örtüldüğü kapısını açtım ve kapı önümde yavaşça aralandı. Boş gözlerle artık beni kurtaramayacak olan kitaplara baktım, raflarda gölgelerin arasına saklanmışlardı.

Bazı düşler başladığı yerde biterdi.

Sessiz adımlarla içeri girip karanlığa gizlendim. Sakin gözlerle kitaplara baktım, sayfasını çevirdiğim her kitabın misafiri olmuştum ama hiçbirine ait olamamıştım. Gözlerimi kitaplardan ayırıp vitrine çevirdiğimde sokağın loş ışığı yüzüme vurdu.

Sokağı dolduran silah sesiyle birlikte parçalara ayrılan cam şimdi yaşananların izini silercesine sapasağlam karşımdaydı ama benim parçalarım hâlâ etraftaydı. O kadar derin bir sessizlik vardı ki bana yalnızlığımı anlattı.

Geriye sadece benim kaldığımı hatırlattı.

Yüzüme vuran loş ışığın altında gözlerimi kapattım ve dağ evine sığınmaya çalıştım ama o ev artık anılarımda bile yanıp kül olmuştu. Ediz artık zihnimin içinde dahi yoktu.

Nefesimin sesini dinledim, geriye sadece o kalmıştı.

Sonra nefesim hızlandı, daha hızlı aldığım her nefesle birlikte kalbim sanki durmaya biraz daha yaklaştı ama durmadı, güçlenerek çarptı. Kapalı gözlerimin ardından yavaşça süzülen gözyaşım yanağımda bir yol çizerek kendi sonuna ulaştı ve çenemden yere düştü. Yere çarpan gözyaşım dağılarak zemine saçıldı.

Sanki o tek damla gözyaşı ruhumun sağlam kalan son parçasıydı, o da dağıldı.

Ediz'in sesini zihnimin içinde duydum. Bana sessizce, "Doğa," dedi.

Yavaşça tekrar gözlerimi açtığımda sokağın loş ışığı beni ait olduğu sokağın içinde karşıladı. Buraya ilk defa geliyormuşum gibi ışığa baktım, ardından yabancı bakışlarım kitapların arasında dolandı.

Gözlerim raflardan birinde durdu. Derimin altının karıncalandığını ve ellerimin uyuştuğunu hissettiğimde anladım ki içimdeki sessizlikte usulca büyüyen yıkım yine benimleydi.

Geçmişin içinde dökülen kar taneleri şimdi kitapçının içine düşüyor gibiydi.

Sanki Ediz loş sokak lambasının altında durmuş, sevmediği soğuktan tenini korumak istercesine ceketinin yakasını kaldırmıştı ve gözünü kırpmadan beni izliyordu. Keskin yüz hatları ifadesizdi ve kirpiklerinin gölgesinin düştüğü yeşil gözlerini benden ayırmıyordu.

Uygar ve Gece hemen Ediz'in arkasında duruyor, o karanlık sokakta telefonlarını istediğim akşamın izlerini taşıyan bakışlarla beni izliyorlardı. Uygar'ın yanında duran babamın gölgesi, yaşamına son verdiği bu adamın üzerine düşüyordu. Umay her şeyin başladığı o akşam giydiği kıyafetlerle sokağın köşesinde duruyordu ve bakışlarına çöken hüzün, çaresizliğe teslim olmuştu.

Atalay sokağın karanlık köşesinde, yaşananları pişmanlıklarının içine doldurmuş, bana bakıyordu. Levent Çağıran hemen yanındaydı, omzunun arkasından uzun saçları ve gözleri görünen Nazlı Çağıran'la birlikte beni izliyordu.

Yaşananlardan geriye sadece ben kalmıştım.

Yaşlar gözlerimi daha da doldurdu ve bakışlarım buğulandı. Sanki onlara suyun altından bakıyormuş gibi hissettim, bu his beni Ediz'i benden alan o gölün derinliklerine çekmeye başladı. Ayaklarımın altında birikmeye başlayan su hızla kitapçıyı dolduruyor ama çaresizce atmaya devam eden kalbimdeki ateşi söndüremiyordu.

Saçlarım suyun içinde yavaşça dalgalanmaya başladı. Derinlikler karanlıktı.

Ediz tam karşımda duruyordu ve yeşil gözleriyle bana bakıyordu. Dağınık saçları suyun içinde dalgalanıyordu.

Ona seslenmek, yalvarmak istedim ama nefesim bütün kelimeleri yuttu ve baloncuklarla birlikte yavaşça derinliklerden yüzeye yükselmeye başladı. Yine de ona seslenmeye, yalvarmaya çalıştım ama yapamadım.

O sırada Ediz'in arkasında dalgalanan uzun saçları ve beni izleyen iri, yeşil gözleri gördüm. Gözleri Ediz'e, yüzü bana benziyordu ve Ediz'in omzunun üzerinden bana bakıyordu. Küçük eli Ediz'in serçe parmağını tutmuştu.

Dudaklarımdan dökülen nefesim gibi suyun içinde binlerce baloncuğa dönüştüğümü ve parçalanarak yüzeye sürüklendiğimi hissettim.

Ardından çığlıklar duydum, bu çığlıklar o kadar güçlüydü ki kalbimi saklayan kaburgalarımın içinde yankılanıyordu.

Sonra bu çığlıkların bana ait olduğunu anladım, kitapçıdaydım ve yalnızdım.

Geriye sadece ben kalmıştım.

Çığlık çığlığa kitapçının içindeki masayı ittiğimi masa gürültüyle yere düşünce anladım. O kadar çok ağlıyordum ki her gözyaşı bir ağıt gibiydi ama benden başka kimse bu ağıdı işitmedi. Saçlarımın bir tutamı gözyaşlarımın ıslattığı yüzüme yapışmıştı.

Masanın üzerindeki kasadan yere saçılan paraları izlerken zaman yavaşlamış olmalıydı. Her madenî para yerden sekip yuvarlanarak zeminde ilerledi ama kalbim hızla çarpmaya devam etti.

Paralar yere saçılırken Ediz'in gözleri anılarımın içinden beni izliyordu. O bakışlar beni bir girdap gibi içine çekiyordu ve boğuluyordum. Gözleri o kadar dikkatliydi ki âdeta ruhumu görüyordu ve gördüğü ruh paramparça olmuştu. Paralar son bir gürültüyle zemine dağıldı.

Kitapçının karanlığı anılarıma sis gibi yayıldı. Ediz'in o karanlığın içinde kaybolmasıyla benimle kalan yine yalnızlığımdı.

Paralar yere saçıldıktan sonra zaman tekrar hızlandı. İçim parçalanırcasına ağlarken raflara yöneldim ve kitapları çekip yere atmaya başladım. İçimdeki yıkım arzusunu tanıyordum ama nereden geldiğini bilmiyordum, belki de yok etmeye çalıştığım şey sadece acımdı.

Kitaplar teker teker yere düşerken sayfaları düşmenin etkisiyle yavaşça çevriliyordu. Bazı kitaplar açık kaldı, o satırların bir devamı vardı ama sona ulaşılamayacaktı. Bazı kitaplarsa yere kapağı kapalı halde düştü, bazı hikâyeler hiç başlamayacaktı.

Bu kitapçı her zaman ruhuma tanıdık gelmişti ve bu aşinalık hissi artık çaresizliğin bir senfonisi gibiydi.

Gözyaşları içinde, "Artık hiçbirinize ihtiyacım yok!" diye bağırdım.

Onlara duyduğum ihtiyaç bir umudun içinden doğmuştu, şimdiyse o umut yoktu.

Kitaplıklardan birini kenarından tuttum ve hırsla çektim. Kitaplık gürültüyle devrilmeden önce içindeki kitaplar teker teker düşmeye başladı. Kitaplardan birini elime alıp hırsla parçaladım; bu hırs,

acının yankısıydı. Gözlerimden akan yaşlar parçaladığım kitabın sayfalarına damladı.

Öfke acımı dindirmiyordu, sadece yansıtıyordu. Elimdeki kitabı darmadağın olan kitapların arasına atıp elimin tersiyle yanağımdaki yaşları sildim ama yerlerini yenileri alıyordu, gözyaşlarım unutmama izin vermiyordu.

Daha da şiddetli ağlamaya başlarken yavaşça dizlerimin üzerine, yere çöktüm ve bedenim kitapların arasında sarsılmaya devam etti. Acımı dindiremeyen öfke, acımla şiddetlendi. Yerdeki kitaplardan birini daha alıp parçalamaya çalıştım ama bu sefer elime aldığım kitabın kapağı daha kalındı. Acıyla çığlık atıp kitaba daha büyük bir hırsla asıldım. Elim acıdı ama kitap parçalanmadı.

Sanki Ediz elini kitabın üzerine koymuş gibi durduğumda onun varlığını varlığımın derinliklerinde hissettim ama bakışlarımın dokunduğu hiçbir yerde olmayacaktı.

"Yapma güzelim," dedi zihnimin içinde ve sıcak nefesini ensemde hissetmişim gibi duraksadım. Ne kadar üşüdüğümü o zaman anladım ama buz gibi olan tenim değil, içimde taşıdığım yaşamın kendisiydi.

Elimdeki kitabı bırakıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Bir zamanlar yuvam olan bu kitapçı şimdi yere yığılan kitapların arasında benim varlığıma mezar olmuştu. Her yeri yakıp yıkan gücüm acımdan geliyordu ama güçsüzlüğümün kökünde de yine bu acı yatıyordu. Titreyen ellerimi hissetmiyordum.

Gözyaşlarımın arasından kitapçının camına baktığımda kaldırımdan beni izleyen gözleri gördüm. Beyaz bir kedi soğuk zemine oturmuş beni izliyordu ve kuyruğu etrafına, kaldırıma serilmişti. Gerçeklik o kadar saydamlaşmıştı ki ona bakarken geçmişi mi görüyordum, bilmiyordum çünkü o kedi başlangıçta da yanımdaydı.

Gözlerimde yaşlarla onu izlerken bir patisini kaldırdı ve yavaşça yalamaya başladı.

"O gece benim kaderimi sen belirledin," dedim kırık dökük bir sesle ama beni anlayamazdı. Daha da şiddetli ağlamaya başlarken kediyi kucağıma alıp ona sarılmak istedim ama yerimden kalkacak gücüm yoktu.

Ağlamaktan kısılan sesimle, "Yaşanacakları bilseydin o gece yine de bu sokaktan geçer miydin?" diye sordum.

Kedi tekrar bana baktı. "Kalbim çok kırık," dedim.

O sırada sokağa giren bir arabanın far ışıkları kedinin arkasından kitapçının içine vurarak karanlığı aydınlatınca kedi ürküp kaçtı. Arabanın uzaklaşmasıyla köşelere saklanan karanlık tekrar üzerime örtüldü ve yine yalnızdım.

Uyumak, yeni bir düşe dalmak istedim ama artık rüyalarım bile gerçeğin bir parçasıydı. Yavaşça dağınık kitapların arasına uzanarak yanağımı soğuk zemine yasladım. Kitap sayfalarının arasına kaçıp saklanan saniyeler saklandıkları yerde ömrümden besleniyorlardı. Sona ulaşmam için kaç kalp atışı kalmıştı?

Gözlerimi kapatarak kalp atışlarımı dinlemeye başladım. Sonrasında duyduğum ses kalbime ait olamayacak kadar güçlüydü çünkü bu ses, gürültülü bir parçalanmanın sesiydi. Ruhuma da ait olamazdı, ruh her zaman sessiz sedasız parçalanırdı.

Korkmam gerekiyordu belki ama korku beni terk edeli çok olmuştu.

İrkilerek kapattığım gözlerimi açtığımda kitapçının paramparça olan camının zemindeki kitapların üzerine saçıldığını gördüm. Cam parçaları bana dokunmuyordu ama kendimi onların altında yatıyormuş gibi hissettim. Kalbim duracakmış gibi tekledi, ardından daha da hızlı çarpmaya başladı ve zeminle buluşan cam parçaları biraz daha parçalandı.

Camın parçalanmasından önce duyduğum sesin silah sesi olduğunu biliyordum. Anılarımın arasında o kadar çok yürümüştüm ki silah sesinin bu sokakta bıraktığı yankıyı bile tanıyordum.

Uzandığım yerden yavaşça doğrulurken, yolunu kaybeden duygularım içimde bir karmaşanın fitilini ateşledi. Gözyaşlarım hâlâ tenimde parlıyordu ama gözlerim yeni yaşları ağırlamadı. Şaşkındım. Öfkeliydim. Acılıydım.

Ediz'i gözlerimle görmedim ama bütün derinliklerimde hissettim. Bu, tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Ağır ağır ayağa kalkarken dengemi kaybedince kitaplardan destek aldım ve ayağa kalktığımda kırık camdan kitapçının içine dolan soğuğu hissettim. Islak tenim soğuğu anında kendine çekti.

Afallamış bir halde kitapçının kırık camına baktığımda omuzlarım düşmüş, her zaman dik tuttuğum çenem bana ihanet etmişti. O kadar çaresizdim ki hissettiğim umut bile bu çaresizliği besledi.

Yutkunmaya çalıştım, yapamadım.

Çaresizce, "Ediz," dedim ama sesimi güçlü tutamadım.

Dağılan kitapların ve cam parçalarının arasından geçerek kırık cama doğru yürüdüğümde kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki başım döndü. Cam parçaları ayaklarımın altında çatırdadı.

Koşmak istiyordum fakat adımlarım ağırlaşmıştı. Yokluğunda can çekişen kalbim onu görsem duracaktı sanki.

Titriyordum.

Yavaşça kırılan camdan dışarı çıktığımda gecenin soğuğu beni karşıladı. Rüzgâr çok yavaş esiyordu, sanki beni engellemek istemiyor ama bir yandan da benimle olmak istiyordu.

Başımı çevirip o karanlık köşeye baktım, her şeyin başladığı yere... Ediz o gece beni oradan izlemişti, yollarımız orada kesişmişti. Bedelini beraber ödediğimiz o kararı orada almıştı. Ama onu orada göremedim, görseydim dizlerim beni taşıyamayacakmış gibiydi.

Gözlerim dolarken, "Buradasın," dedim. Sesim yeterince güçlü çıkmamıştı. Ağlamaya başladım ve "Buradasın!" diye bağırdım.

Sesimde olmasını beklediğim duygu mutluluktu ama mutlu olmaktan çok uzaktaydım. Öfkeliydim, acı doluydum ve bu da hırsı doğuruyordu. Kaldırıma doğru yürüdüm, ardından yola indim ve sokağın ortasında durup içimde yükselen hırsla karanlığı taradım. Yoktu.

Yoktu.

"Burada olduğunu biliyorum!" diye bağırdım.

Sessizlik beni karşıladı. Gözlerimden akan yaşlar hızlanınca elimin tersiyle çaresizce yanağımı sildim.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye sordum titrek bir sesle. Ardından sesim daha da kısıldı. "Neden?"

Yağmur artık çiseliyordu ve her damlası yüzümü okşuyordu. Gözlerimi kapatarak içimdeki sarsıntıyı durdurmaya çalıştım çünkü artık yıkılacak hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir şeyim kalmamıştı.

"Her şeyimi kaybettim," dedim sessizce. Gözlerimi açtım ve boş sokağa, "Her şeyimi kaybettim!" diye bağırdım.

Buradaysa beni dinliyordu, biliyordum. Buradaydı, biliyordum.

"Bebeğimi kaybettim!" diye bağırdım ve her harf yaralarımı acımasızca deşti. Oysa bu gerçekle geceler boyunca yalnızdım, her gece

canım yanmıştı ama acı beni bu kadar kavurmamıştı. Anlaşılmak duyguları özgürce yaşamak demekti, Ediz beni anlardı.

Hep anlamıştı.

Sokağa doğru, "Duydun mu beni?" diye bağırdım. "Bebeğimi kaybettim!"

Sessizlik bozulmayınca dudaklarımı birbirine bastırarak başımı iki yana salladım.

"Bana senin öldüğünü söylediler," dedim ama cümlemin sonunda sesim öyle bir kırıldı ki sözlerimin devamını duymadığından emindim. "Bana senin öldüğünü söylediler."

Nefesim bir sis bulutu halinde dudaklarımdan dökülürken nereye bakmam gerektiğini bile bilmiyordum. Yavaşça yürümeye başladım, onu nerede arayacaktım?

Çaresizce, "Ediz, canım çok yanıyor," dedim.

Bir yanım onu görmekten korkuyordu, diğer yanımsa onu bir daha göremeyecek olma korkusuyla kül oluyordu.

Her şeyin başladığı gece saklandığı karanlık köşeye doğru yürüyerek, "Ediz," dedim. "Ediz!"

Adımlarım beni gitmek istediğim yere götürse de saptığım yol beni kaybolduğum yerden kurtarmaya yetmedi. Ediz yoktu. Çaresizce bir elimi saçlarımın arasına daldırdım ve yönümü bulmak istercesine etrafıma baktım.

Geceye karışan nefesim, soğuk tenimi okşayan gözyaşlarım sıcaktı. O kadar halsiz hissediyordum ki derimin altına yayılan bir ateş vardı. Düşüncelerimin arasından akan sis bir adım ötemi görmemi engelliyordu. Ne yapacağımı bilemeden yürümeye başladığımda, her köşesini ezbere bildiğim sokakta kaybolmuş gibiydim.

Ağır adımlarım telaşlandı, hızlandı, hızlandıkça daha da telaşlandı.

"Sen dâhil herkes kaybetti!" diye bağırdım. "Ama zaten senin amacın kazanmak değildi, değil mi? Kaybettirmekti!"

Sokağın köşesindeki siyah arabaya yönelip kapısını açmaya çalıştım ama kilitliydi. Yine de zorlarsam kapı açılacakmış gibi koluna daha da asıldım, ardından arabanın camına vurdum.

"Çık ortaya!"

Sonra sokağın diğer ucundaki arabanın yanına gidip onun kapısını açmaya çalıştım ama o da açılmadı. Camına vuran yansımama bak-

tım, hüzün gözlerimin altındaki mor halkalara çökmüştü. Yağmurda ıslanan saçlarım tel tel olmuş, yüzümün etrafını sarmalamıştı. İri, kahverengi gözlerim şiş göz kapaklarımın arasında acıyla parlıyordu.

Aşina olduğum çehre karşımdaydı ama yine de onu tanıyamıyordum.

Arabanın kapısının kolu elimi yakmış gibi birkaç adım gerileyerek oradan kaçtım. Kendimden, yaşananlardan geriye kalan harabeden kaçtım. Sırtım sokaktaki ağaçlardan birinin gövdesine dokunduğunda durdum ve hızla çarpan kalbimden dökülen acıya direnmedim, onu kabul ettim.

Çaresizce yutkunarak, "Bu, sonu başından belli olan bir yoldu," dedim. "Görmek istemedim, görsem bile kabul etmek istemedim."

Başımı hafifçe geriye atarak ağacın gövdesine yasladığımda uzaklardan gelen siren sesleri gökyüzünü doldurmaya başlamıştı. Gözyaşlarım ben onlara izin vermesem de akıyordu zaten ama bu sefer tenimde özgürce süzülmelerine izin verdim.

"Senin bana yaşattıklarını insan ancak düşmanına yaşatır," dedim çaresizce. "Ama zaten düşmanındım, değil mi? Seni düşman olarak görmeyen bendim."

Alt dudağımı ısırarak karanlık sokağa baktım ve başımı hafifçe iki yana salladım. Bakışlarım dalgın değildi ama durgundu. Konuşmak için aralanan dudaklarıma kelimeler ulaşamadı, bu beni daha da yaralarken çenem titredi ve dudaklarımı kapatarak başımı öne eğdim. Titreyen ellerimi, tırnak diplerime yerleşen yaraları izledim.

Çok kayıp vermiştim ama en büyük kaybım kendimdim. Gözlerimi ellerimden ayırdım ve sokağın sonuna, kitapçıya baktım. Orada görmeyi beklediğim neydi, bilmiyordum ama kendimi görmeyi beklemiyordum. Orada durmuş, başlangıçtan sona bakıyordum ve yanımda beyaz bir kedi vardı. Gözlerimde yaşananların değil, uykusuzluğumun göstergesi olan bir yorgunluk vardı ve dik duruşum her şeye meydan okuyordu.

Beni izleyen geçmişimin gözlerinde soğuk bir öfke vardı ve bu öfke suya atılan bir taşın oluşturduğu dalgalar gibi yavaş yavaş büyüyor, bana doğru ilerliyordu. Ne yaşarsam yaşayayım ayağa kalkmak için kimseye ihtiyaç duymamıştım, attığım her adım kendim içindi ve kaybolduğum yollarda hep soğukkanlılıkla yürümüştüm.

Biliyordum, gerekirse bütün yolları yürür, yara bere içinde kalır ama pes etmezdim.

Artık ne yürüyor ne de kendi kendime yetiyordum. Gurur ince bir cam gibiydi ve üzerine düşen tek bir düşünce onu paramparça edebiliyordu. O ince cam içimde paramparça olmuştu.

İhtiyacım olanı ne sokaklar boyunca koşarak ne geceler boyunca ağlayarak bulabilirdim. İhtiyacım olan, sokağın sonunda durmuş bana bakıyordu ve yanında beyaz bir kedi vardı. Sarsılarak ağlamaya başladım. Bir elimi yumruk yaptığımda avuçlarıma saplanan tırnaklarımın verdiği acı tanıdıktı. Bu, mücadeleye karşı olan inadımdı; ne kadar kaybedersem kaybedeyim bu, kazanamayacağım anlamına gelmezdi, bu benim inancımdı.

İnsan kendini yine kendinde buluyordu. Bir histe, unutulmaya yüz tutmuş bir bakışta, geçmişin içinde kaybolan bir düşüncede... Sokağın sonunda duran geçmişim bir histi, unutulmaya yüz tutmuş bir bakıştı, kaybolan bir düşünceydi. İhtiyacım olan her şeydi.

Sırtımı yasladığım ağaçtan uzaklaştım, tırnaklarım hâlâ avuçlarıma batıyordu. Bu hissi tanıyordum, hatırlıyordum. Bu inancı biliyordum. Yerdeki kaldırım taşlarından birini elime aldım.

Adımlarım beni yeniden arabaya götürürken yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki çenemden akan su sanki yeniden yağmura karışıyordu. Anılarımda biri, "Sartre'ın varoluş felsefesini biliyor musunuz?" diye sordu ve elindeki kâğıttan bir alıntı okudu: "Özsüz, doğasız ve kadersiz kalan kişi ne olduğuna, kim olduğuna, nereye gideceğine, kim olacağına karar vermeli, böylece kendi varoluş değerini yaratmalıdır."

Arabaya yaklaştıkça yansımam camda yavaşça yukarıya doğru kayarak belirmeye başladı. Önce gözlerimi gördüm, sonra yüzümde hüzne karışan hırsla ve öfkeyle karşılaştım. Gözlerimin altındaki koyu halkalarda hâlâ yaşananların yorgunluğu vardı ama gördüğüm yüz tanıdıktı. Bakışlarım soğuktu.

Bakışlarımı arabanın camındaki yansımama dikip kendimi izledim, uzun zamandır ilk kez gözlerimde kendime olan inancımla karşılaşıyordum. Yaşananlara boyun eğmek yerine başkaldırıp meydan okuyan bir ruh görüyordum.

Elimdeki taşı arabanın camına indirdim ve cam acı bir ses çıkararak çatladı ama kırılmadı. Ardı ardına vurduğumda bile kırılmayan

cam beni daha da hırslandırırken içimde çığlık atma isteğiyle nefes nefese taşı yere bıraktım.

Bir yıkımın içinden geçmiştim, sağlam kalan ne varsa onları da kendim yıkmıştım. Bu kim olduğuma karar verdiğim andı, bir varoluş sancısıydı.

Karanlık sokağa, "İstediğin gibi olsun," dedim. Ardından bakışlarımı sokakta gezdirip, "Duydun mu beni?" diye bağırdım. "İstediğin buysa öyle olsun!"

Görüş açımda değildi ama içimdeki his bana onun burada olduğunu, beni duyduğunu söylüyordu ve bu his çok derindi.

"Senin doğruların benden daha önemliyse tamam, öyle olsun!" diye bağırmaya devam ettim. "O doğruların aslında ne kadar büyük bir yanılgı olduğunu anladığında sen artık benim için bir anıdan ibaret olacaksın!"

Siren sesleri yağmurun sesine karışarak yaklaşıyordu.

"Her şey için çok geç olduğunu sanıyorsun, değil mi?" diye sordum hiddetle. "Sen asıl geç kalmanın ne demek olduğunu beni tamamen kaybettiğinde anlayacaksın!"

Avucumun içine saplanan tırnaklarım tenimde yarım ay şeklinde acılar bırakıyordu.

Hırsla, "Artık yeter!" diye bağırdım. "Duydun mu beni? Yeter!"

Karanlığın içindeki apartman dairelerinden birinde bir ışığın yandığını gördüm, bütün sokağı inleten sesler insanları uyandırıyordu ama olacaklar umurumda değildi. Kimin ne düşüneceği, ne hissedeceği umurumda değildi.

"Ne yaşanırsa yaşansın senden hiç vazgeçmedim ama bu gece sondu Ediz!"

Sanki ayaklarımın dibinde yanmaya başlayan bir ateş vardı ve beni yakamayan bu ateş şimdi dokunduğu her yeri yakıp kül etmeye hazırdı.

"Bana demiştin ki, bir gün bir adam tanıyacaksın!" Öfkem daha da hiddetleniyordu. "Hani senin bıraktığın bütün izleri silecekti! O izleri kendim sileceğim ve günün birinde o adam karşıma çıktığında ona bu izlerden bahsedeceğim!"

Bu cümleleri duyduğumda hissettiğim acının öfkeye ve inanca dönüşmesi başımı döndürüyordu. Bunu ondan intikam almak için de

yapmıyordum, bunu Ediz de biliyordu çünkü ben intikam almazdım. Bunun daha yaralayıcı olduğunu aynı yara benim içimde açılınca anladım ama aldırmadım.

"Bir bebeğim olduğunu ve onu kaybetmenin bende açtığı yaraları, o yaraları tek başıma sarmak zorunda kaldığımı o adama anlatacağım!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Ve sen Ediz, bir anıdan ibaret olacaksın, o anılarda bile bensiz yapayalnız kalacaksın!"

Kalbim çok hızlı çarpıyor ve içimdeki inadı, mücadeleyi besleyip büyütüyordu. Etrafımı saran ateş üşüyen ruhumu ısıtıyordu, hissettiğim öfke bana güç veriyordu. Yaşam hırsımı öfkemden aldığımı bu karanlık sokakta keşfettim, oysa bu zamana kadar öfkeyi görmezden gelmiştim. Öfke bana kim olduğumu, ne yaşadığımı, bana neler yaşatıldığını hatırlatıyordu.

Nefes nefese sustuğumda artık sokağı dolduran sadece yağmurun sesi ve yaklaşan siren sesleriydi. Öfkeli bir kırgınlıkla yağan yağmuru izledim. Bir karar aldıysam sebebi oydu ve bu beni daha da kırıyordu.

Belki de çoktan gitmiş, söylediklerimi duymamıştı. Bunun bir öneminin olmaması biraz daha kırılmama neden oldu çünkü bu kararları ona duyurmak için almamıştım, kendim için almıştım.

Durulmuş bir halde öylece sokağa baktığımda duruşumdaki soğukluğu ve kararlılığı yere düşen gölgemde bile görebiliyordum. O gölge yalnızlığımı sergiliyordu ama karşımda duran bu yalnızlığı ben zaten tanıyordum.

Sessizlik bana artık gitme vaktimin geldiğini söylüyordu. Arkamı dönüp yürümeye başladığımda bambaşka bir yola sapacağımı, o yolda yine uzun süre yalnız kalacağımı biliyordum. Başlangıçlar insanı heyecanlandırırdı ama ben kırık döküktüm, korkmuyor olsam da yarım hissediyordum.

Sokağa son kez baktım ve arkamı döndüğümde gölgemi ardımda, bu sokakta bıraktım. Fakat saptığım yolun başında tek bir adım atamadım çünkü orada, yağmurun altında durmuş beni izleyen gözler vardı.

Ediz Çağıran karşımdaydı.

Aynı anda o kadar çok düşünce zihnime üşüştü ki beni bir heyelan gibi yakaladılar. Bu sokakta, yağmurun altında durmuş karşımdaki gözlere bakarken aynı zamanda bir sonbahar akşamındaydım. Umay yanımdaydı ve arabasından çıkan adamın yeşil gözleri üzerimdeydi.

Televizyonun karşısındaydım, karanlık odayı aydınlatan televizyonda Ediz'in fotoğrafı vardı ve bana bakıyordu. Bir gölden siyah bir araba çıkarılıyor, arabadan dökülen su göle karışıyordu.

Duruşu dik, bakışları sertti ama gözlerindeki ateşi harlayan başka bir duygu daha vardı: özlem.

Dudaklarım konuşmak için aralandı ama onun sessizliği cümlelerimin üzerine örtülmüştü. Sadece, "Sen..." diyebildim.

"Söylediğin her şeyi bir de yüzüme karşı söyle," dedi tok bir sesle. Sesini duymak içimi parçaladı. Karmakarışık bir halde ona baktım. "Söyle!" diye üsteledi.

Karşımdaki varlığına inanmak zamanımı aldı. Saniyeler de duygularım ve düşüncelerim gibi bir karmaşanın içindeydi. Özlemin içimi yaktığı onca geceden sonra karşımdaydı ama varlığı nasıl daha şiddetli bir özlemle içimi yakabiliyordu?

Özlemim öfkemi daha saldırgan bir hale getirdi.

Ediz'e doğru atılarak onu ittim ve cayır cayır yanan bir hiddetle gözlerinin içine baktım. Varlığını kanıtlayan ellerim uyuşmuştu ama aldırmadım. Ediz onu itmemden etkilenmeyip bileklerimi kavradı, bir kelepçe gibi sarıp beni ellerine mahkûm etti. Tenime dokunan elleri beni darmadağın ederken onun da dağıldığını görebiliyordum ama öfkeyle birbirimizin gözlerinin içine bakmaya devam ettik.

Yüzü hemen karşımdaydı, yağan yağmur çenesinden akıyordu ve sokağın loş ışığında yeşil gözlerini görebiliyordum. Çenesi gerilmişti.

Ellerimi ondan kurtarmaya çalışarak, "Bırak beni!" diye bağırdım ama bırakmadı.

"Söyle!" diye bağırdı.

Sesimin yansıması onun bakışlarındaydı. Sanki birbirimizi mahvetmek ama bir yandan da birbirimize sıkıca sarılıp bu acıyı dindirmek istiyorduk. Birbirimizin hem zaafı hem de düşmanıydık. Dudaklarım dudaklarına dokunmak, nefesiyle can bulmak istedi ama yüzümü yüzüne yaklaştırdığımda dudaklarımdan dökülen kelimeler zehir gibiydi.

"Hangisini söyleyeyim?" diye sordum. "Bana senin öldüğünü söylemelerini mi?" Çenesi daha da gerildi. "Bebeğimi kaybettiğimi mi?"

"O sadece senin değildi," dedi bakışlarını gözlerimde gezdirerek.

Beni yaralayan her bıçak ona da saplanmıştı ama yaraların kalbimizdeki yeri aynıydı. Canım yansa da aldırmadım, bu acıyı bir tek o anlayacak olsa da ona sarılmadım. Oysa ona sarılsaydım o yara kanardı ama sızısı azalırdı. Yapmadım.

"Hangisini söyleyeyim?" diye devam ettim. "Aylarca süren sessizliğimi mi? Karşıma geçen onca insana rağmen senin ölmediğini söyleyip senden vazgeçmediğimi mi? Yoksa artık vazgeçtiğimi mi?" Bileklerimi ellerinden kurtarmaya çalıştım. Daha yüksek sesle bağırarak, "Hangisini?" diye sordum.

Ediz'in gözleri dudaklarıma kaydıktan sonra tekrar gözlerime çevrildi, bakışları daha da sertleşmişti.

Canını acıtacağını bilerek, "Yoksa bana sürekli söylediğin, karşıma çıkacak o adamı mı?" diye sordum.

Ediz bileklerimi daha sert kavrayarak beni çevirdi ve sırtımı camını kırdığım arabaya yaslayarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Kes şunu!" diye bağırdı. O sözleri tekrar söylememi o istemişti ama söyleyemeyeceğimi düşünen de yine kendisiydi.

Bu ani hareketi karşısında afallasam da gözlerimi gözlerinden ayırmadım, bakışlarım hiç olmadığı kadar kararlıydı. Bileklerimi ondan kurtarmak için daha fazla çabaladım ama sadece canımı acıttığımla kaldım.

Ediz beni bırakmadı.

"Senin bir şey bildiğin yok," dedi, bağırmamıştı ama sesinde kurduğum bütün cümleleri bastıran ağır bir tını vardı. Yaşadıklarımın acısı o kadar güçlüydü ki yankısındaki öfkeyi bastıramadı.

Ayrıca içimde her harfi avaz avaz bağıran bir cümle vardı: *Yeter artık.*

Tüm bunlara inanamadığımı gösterircesine kaşlarımı kaldırarak, "Bunu ben yaptım, değil mi?" diye sordum. "Nasıl olsa ben ne yapılırsa yapılsın, ne yaşatılırsa yaşatılsın altından kalkarım, bunu sana ben öğrettim, değil mi?"

Hislerim o kadar yoğundu ki içinde bulunduğum ana bir mıknatıs gibi çekiliyordum. Her ayrıntının, her saniyenin farkındaydım ve direnmeyi bırakmamla Ediz'in bileklerimi kavrayan parmaklarının gevşediğini anladım. Bunu fırsat bilerek bileklerimi ellerinden kurtardım.

Onu göğsünden sertçe ittiğimde birkaç adım geriledi. Attığı her adımda siren sesleri biraz daha güçlendi.

"Ne hissettiğimi önemsememeni sana ben öğrettim, değil mi?" diye bağırdım. "Nasıl bir sebep aylardır yaşadıklarımı senin gözünde hafifletebilir?"

Cümlelerimin Ediz'e ağır geldiğini gözlerine düşen gölgede gördüm.

Onu itmemle aramızda oluşan mesafeyi Ediz yavaşça kapattı ve bakışları kalp atışlarımı hızlandırdı. Bana onunla savaşırsam geri adım atmayacağını söylemişti ve sanki bu sokakta durmuş, birbirimize ellerimizdeki silahların namlularını doğrultmuştuk.

"Nasıl bir sebep aylardır sana ulaşmamı engellemiş olabilir?" diye sordu ve beni araba ile kendi bedeni arasına sıkıştırdı, bana kaçacak yer bırakmadı.

Ellerimi göğsüne yaslayarak onu tekrar itmeye çalıştım ama beni yeniden bileklerimden yakaladı ve bu sefer bileklerimi sadece kavramakla kalmadı, arabaya bastırdı.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Cevap ver," dedi ama öylece gözlerine baktım. "Cevap ver!"

Bağırmasından etkilenmeden gözlerine bakmaya devam ettim. Yokluğunun ruhumda oluşturduğu çatlak o kadar derindi ki parçalara ayrılmama yetmişti, varlığı o parçaları birleştirmeye yetmemişti.

Hiçbir sebep yeterli olmayacaktı.

Geceyi dolduran siren seslerinin arasında, yağmur tenimizi ezberleyip yaşananlara şahitlik ederken bakışlarımızı birbirimizden ayırmıyorduk. O sırada sokağa giren arabanın farları karanlığı Ediz'in gözlerinden çekti.

Öfkeme rağmen ona duyduğum özlemin yarattığı çekim o kadar güçlüydü ki sokağa giren araç bile ona verdiğim dikkatimi dağıtamamıştı. Araba yanımızda, sokağın ortasında durduğunda Ediz de benim düştüğüm çukura savruluyormuş gibi arabaya aldırmadan bana baktı.

Arabanın kapısı açıldığında gerçekliğin içinden sıyrılmış gibiydik, gözler bize dokunsa bile bizi göremezdi. Arabanın diğer kapısı da açıldığında yağmur hâlâ iri damlalar halinde üzerimize dökülüyordu.

Açılan kapı sertçe kapandı ve sesi sokağın sonuna kadar ulaştı.

Bakışlarımı Ediz'den ayırıp arabaya baktım ama Ediz'in gözleri yüzümden ayrılmadı. Arabanın farları yağan yağmuru karanlığın içinde çıplak bırakmıştı ve karanlığı arkalarına alıp arabadan inen iki adamı saklamıştı.

Adamlardan biri yavaşça ilerleyerek karanlıktan çıktı ve gölgelerin kaybolduğu yüzü gördüm.

Hakan, "Ediz Bey?" dedi ve bakışları bana dokundu.

Şaşkınlıkla gevşeyen yüz hatlarım Hakan'ı karşımda görmeyi beklemediğimi belli etse de Ediz'in tepkisizliğinin altında ne yattığını bilmiyordum. Yağmur Hakan'ın saçlarına tutunup orada parlamaya başladığında bakışları tekrar yüzüme dokundu ama gözlerime tutunamadı.

Hakan'a kırıldığımı hissettim. Bu kırgınlık derin değildi ama acısı keskindi. Bir insanla aynı yolda yürümek ile yanında yürümenin çok farklı olduğunu o zaman anladım; aynı yolda ilerlemiştik ama hiç yan yana değildik.

Elbette Ediz'in yaşadığını biliyordu.

"Doğa," diyerek beni selamladı. Sesinde mahcubiyet vardı.

Bakışlarımı Hakan'dan ayırıp arabanın yanında bekleyen adama çevirdim, kim olduğunu anlamak için yüzünü görmeye ihtiyacım yoktu.

Kemal Çağıran, "Seni durdurmanın hiçbir yolu yok, değil mi?" diye sordu. Ardından elindeki bastondan destek alarak yağmurun altında bize doğru yürümeye başladı ama aramızda biraz mesafe bıraktı. Artık üzerine düşen sokağın ışığında yüzünü görebiliyordum, Ediz'e bakıyordu.

Ediz'in gerildiğini ona bakmasam da biliyordum.

Kemal Çağıran bana baktı, bakışları soğuktu. Onunla karşı karşıya geldiğimiz her anda var olan gerginlik yine aramızda soluklanıyordu. Saniyeler birbirine dokunan gözlerimizde yok olurken bakışlarını sokağa çevirdi.

"Kader mi bizi seçim yapmaya zorluyor, yoksa seçim yaptığımız için mi kader şekilleniyor bilmiyorum ama tüm bunları başlatan o seçimi çok düşündüm," dedi.

Bakışları sokağın sonundaki kitapçıya takıldı ve oradan ayrılmadı. Ediz de artık Kemal Çağıran'a bakıyordu.

Kemal Çağıran gözlerini kitapçıdan ayırmadan, "8 Kasım 1990," dedi. "Nazlı'nın ölümü her şeyi değiştirdi."

Kemal Çağıran'ın vicdanında kocaman bir leke vardı ve bu lekenin adı Nazlı Çağıran'dı.

"Varlığını hiç istemediğim bir kadının yokluğunun nelere yol açacağını bilemezdim."

Bunları neden anlattığını bilmiyordum ama kitapçıya dokunan bakışları hâlâ soğuktu. Cümleleri içindeki yıkımı dışarıya taşısa da yüzünde duygu yoktu. O sırada sokakta hiç görmediğim bir kadının varlığını hissettim, sanki Nazlı Çağıran yağmurun altında durmuş bizi izliyordu.

"Şimdi de beni istemiyorsunuz," dedim ve Kemal Çağıran'ın bakışları bana çevrildi. "Merak etmeyin. Nazlı Çağıran devam etmeyi seçti, ben bırakıyorum."

Ediz bakışlarını bana çevirdi.

Kemal Çağıran, yüzündeki hiçbir kas kıpırdamadan, "Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle," dedim.

İnsan sıkıca tuttuğu ipleri elleri paramparça olunca birden bırakabiliyormuş, bunu öğrenmiştim. Ellerim öylesine parçalanmıştı ki artık ipleri kavrayacak parmaklarım bile kalmamıştı. Derin bir sessizlik oldu ve Hakan'ın huzursuz bir şekilde yerinde kıpırdandığını göz ucuyla gördüm.

Kemal Çağıran, "Duydun Ediz," dedi.

"Karışma," dedi Ediz soğuk bir sesle.

"Yeniden ortaya çıkarak her şeyi mahvettin," dedi Kemal Çağıran. "Aylardır seni kurtarmak için uğraşıyorum ama sen yine başladığın yerdesin."

Ediz nefretle vurgulayarak, "Karışma," dedi.

Daha da yaklaşan siren sesleri kalbimin içinde yankılanıyordu ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki başımı döndürüyordu. Ediz bir eliyle çenemi tutarak yüzümü yüzüne çevirdi. Gözleri gözlerimle buluştuğunda bakışları kalbimde bir sarsıntı yarattı.

"Bıraktığını ona değil, bana söyle," dedi. Gözleri gecenin karanlığında bile içlerinde taşıdığı ateşle parlıyordu.

Gözlerine bakarken kelimeler dudaklarımın arasında soldu.

Gözünü kırpmadan, "Söyle," dedi.

Bakışlarımı gözlerinde gezdirirken orada saklanan duyguları çözmeye çalışıyordum. Kendini savunmaya çalışmıyordu, sadece dudaklarımdan dökülecek kelimeleri bekliyordu ve o kelimelerle tamamen sessizliğe gömüleceğini biliyordum.

Gözlerimi ezbere bildiğim yüzünde gezdirdim ve bu canımı acıttı.

"Sana ne yaptılar?"

Aniden dudaklarımdan dökülen bu kelimeler düşüncelerimden değil, hislerimden beslenmişti. Hislerimi takip eden düşüncelerimse ayrıntıların farkındaydı.

"Seni durdurmanın hiçbir yolu yok, değil mi?"

Kemal Çağıran bu soruyu Ediz'e sormuştu. Aylardır onu kurtarmaya çalıştığını ama Ediz'in her şeyi mahvettiğini söylemişti. Aynı zamanda Hakan'ın durgunluğunun ve huzursuzluğunun da farkındaydım.

İçimdeki öfkenin Kemal Çağıran'a yöneldiğini hissettim.

Daha kararlı bir sesle, "Sana ne yaptılar Ediz?" diye sordum ama Ediz sessizdi.

"Yapılması gerekeni," dedi Kemal Çağıran ve çenemi Ediz'in elinden kurtardım. Bakışlarımı karşımda duran yaşlı gözlere çevirdiğimde ateşin yeniden harlandığını hissediyordum.

Gölden çıkarılan arabadan dökülen suyu hatırladım, televizyonun ışığı yüzüme vuruyordu ama beni zifirî karanlığın içinde bırakıyordu. Ediz'in gözleri televizyon ekranından bana bakıyordu.

Ediz, "Doğa," dedi ama ben ona aldırmadan, "Ediz'e ne yaptınız?" diye sordum.

"Hayatını kurtardım," diye karşılık verdi Kemal Çağıran.

Sorular düşüncelerimin arasına daldı ama cevaplarını orada bulamadılar. Ediz'e baktığımda bakışlarından duyguları anlaşılmıyor olsa da ben o duyguları âdeta soluyordum.

Korkuyla, "Ediz," dedim.

"Size bahsetmiştim," dedi Hakan ama gözlerimi Ediz'in gözlerinden ayırmadım. Başlangıçta Hakan'ın ne demek istediğini anlamadım, parçaları birleştirip sözlerinden bir anlam çıkarmam zaman aldı.

Hakan bana Kemal Çağıran'ın Ediz'i hastaneye yatırmak ve tedavi görmesini sağlamak istediğini söylemişti. Bunu bana farklı bir

zamanda ve farklı koşullarda söylemişti ama üzerinde duracağım kadar bile düşüncelerimde yer etmemişti çünkü yaşanacağına imkân vermemiştim.

Ediz'in gözlerine bakarken ağırlığımı arabaya verdim.

"Nasıl bir sebep aylardır sana ulaşmamı engellemiş olabilir?"

Kemal Çağıran, Ediz'i psikolojik destek alması için hastaneye yatırmıştı. Ediz aylardır bir hastane odasındaydı. Bunun bana nasıl hissettirmesi gerektiğini bilemeyerek karmakarışık duygularla Ediz'in gözlerine bakmaya devam ettim.

"Gölden çıkarılan araba boş muydu Ediz?" diye sordum ama cevapları bana verenin Ediz olmayacağını biliyordum. Onu tanıyordum, yaşadıkları hakkında ömrü boyunca hiç konuşmayacaktı.

Hakan, "Hayır," dedi.

"Yeter," dedi Ediz.

Hakan'a baktığımda gözlerindeki belirsizliği gördüm. O gece neler yaşandığını, Ediz'in kaza mı yaptığını yoksa arabayı kendi iradesiyle mi göle sürdüğünü bilmiyordu.

Oysa Ediz beni nasıl görüyorsa ben de onu öyle görüyordum ve bu belirsizliğin içinde yatan gerçeği biliyordum.

Siren sesleri artık zamanın daraldığına işaret ediyordu. O sirenlerin bu gece son kez duyulduğunu biliyordum.

Kemal Çağıran başını sakince sokağın sonuna çevirerek az sonra polis arabalarının dolduracağı boşluğa baktı. Gözlerini o boşluktan ayırmadan, "Dediğim gibi," dedi, "kader mi bizi seçim yapmaya zorluyor, yoksa seçim yaptığımız için mi kader şekilleniyor bilmiyorum."

Bakışlarını bana çevirdi.

"Yıllar önce bir seçim yaptım ve kaderi benim seçimim belirledi," dedi. "Bu sefer her şeyi kadere bırakıyorum."

Kaşlarını çattı ve duygularının yüzüne düşen tek yansıması bu oldu.

"Geliyor musun Ediz?" diye sordu.

Ediz mesafeli ve soğuk bir sesle, "Siktir git," dedi.

Kemal Çağıran sessizliğe gömülerek Ediz'e baktı, bakışlarındaki sakinlikte geçmişin izleri vardı. Ediz'in nefreti onun için bir duygu değil, seçimlerinin bedeliydi. Bu nefrete direnmiyordu, bu nefret onu öfkelendirmiyordu.

Kemal Çağıran bu nefreti sadece kabul ediyordu.

Onun doğrusu ve yanlışı tartışmalıydı, suçlu sayılmazdı ama bedelini bir başkasının ödediği her seçimde olduğu gibi doğrunun ve yanlışın bir önemi kalmıyordu. Geriye sadece dönüşü olmayan kayıplar ve dindirilemeyen acılar kalıyordu.

Siren sesleri iyice yaklaşırken Nazlı Çağıran'ın gözleri Kemal Çağıran'ın üzerinde olmalıydı. Onu suçluyor muydu, yoksa kırgın bir öfke mi duyuyordu, bilmiyordum ama o bakışlar hep bu adamın üzerinde olacaktı, bunu biliyordum.

Kemal Çağıran bana baktı. Bana her bakışında Nazlı Çağıran'ın bir yansımasını gördüğünü biliyordum, belki de bana karşı tutumunun altında hep Nazlı Çağıran vardı. Yaşanan her şeyin kökünde Nazlı Çağıran vardı ve o, toprağın altındaydı.

Konuşmak istediğini ama sustuğunu bakışlarından anladım. Onu bir daha görmeyecektim, bunu bilmek son cümlelerini merak etmeme neden olsa da bazen cümleler bile tamamlanmıyor, eksik kalıyordu. Bakışları benimle kalsa da Kemal Çağıran söyleyeceklerini bu anının içine sakladı. Onları hiçbir zaman bulamayacaktım.

"Hakan," dedi. "Gidelim."

Hakan'ın bakışları önce Ediz'e, ardından bana çevrildi; yaşananların izlerini taşıdığını biliyordum. Hepimiz bu yolda yürümüş, izlerimizi bırakmış ve yaralar almıştık. Aynı yollarda yürümemize rağmen farklı yerlere ulaşmıştık.

Bunun adı hayattı.

Hakan başını hafifçe öne eğerek bana sessizce veda etti, belki de veda sandığım sessizce dilenmiş bir özürdü. Bunu hiç bilemeyecektim.

Hakan arabaya yönelip kapıyı açtığında Kemal Çağıran arabaya binmişti. Araba hareket ettiğinde görüş açısından çıkana kadar gözlerini benden ayırmadı, hatta sokaktan çıkana kadar dikiz aynasından bana bakmış olmalıydı. Oysa gerçek yanı başımdaydı, baktığı kişi aslında Nazlı Çağıran'dı.

Araba gözden kayboldu ve siren sesleri gökyüzünü doldurdu.

Bakışlarımı Ediz'e çevirdiğimde beni karşılayan gözleri kalbimi yaraladı. Varlığı da beni yokluğu kadar çaresiz bırakmıştı.

"Polisler geliyor," dedim. "Gitmen gerek."

Kaşlarını çattı ve bakışları yüz hatlarımda dolandı.

"Bakma öyle," dedi.

Bu sefer ona nasıl baktığımı sormadım, yaralı ve kırgın baktığımın farkındaydım.

Boğazım düğümlenirken, "Git Ediz," dedim.

"Saklanmam gerekiyorsa benimle saklandın," dedi. "Kaçmam gerekiyorsa benimle kaçtın. Koşullar ne olursa olsun hep yanımdaydın ama artık..."

Gözlerimi kapatarak, "Seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum," dedim ve sözlerini tamamlamasına izin vermedim.

"Gözlerime bak," dedi ama ona bakmadım. "Gözlerime bak Doğa."

Gözlerine bakmadığım sürece konuşmayacağını, hatta yanımda kalacağını biliyordum; bir yanım değil, bütün varlığım hâlâ onu düşünüyordu. Gözlerimi açıp gözlerine baktığımda bütün parçalarım etrafımıza saçıldı.

"O benim de bebeğimdi," dedi ve gözlerim yanmaya başladı, yutkunamadım.

Üzeri örtülmüş bir üzüntüyle, "Sorun değil," dedim. "Onu ikimiz de istememiştik."

İstemiştik.

Ediz cevap vermedi.

"Git artık," dedim. Oysa gelmesini beklediğim nice geceler biriktirmiştim. "Git."

Ediz beni açık bir kitap gibi okumuyordu, o kitabı ezbere biliyordu. İçinde boğulduğum karmaşanın farkındaydı; bir yanım onu deli gibi isterken diğer yanım gerçekten gitmesini istiyordu.

Ediz bana dair her şeyin farkındaydı.

O, gözlerimin içine baktıkça zorlaşıyordu.

"Git."

Tek kelime etmeden gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Bakışlarımı gözlerinden çekip başka yöne baktım ama dikkatle yüzümü izledi. Gitmesini yeterince içten söyleyemediğimin farkındaydım, o da farkındaydı ama kalmasını da yeterince içten söyleyemeyecektim.

Gözlerim dolarken pençelerini tekrar gösteren öfke saldırmak istiyordu, bu öfke yaralı bir hayvan gibiydi ve canı yanıyordu.

"Kaza değildi," dedim ve devamını getirmedim ama o devamındaki cümleleri duyacaktı. Anlayacaktı.

Kaza değildi Ediz. Sen gitmeyi seçtin ve bırakıp gitmek istediğin yerde ben vardım. Yara içinde kalmıştım ve yalnızdım.

Ediz bunu ne reddetti ne de onayladı, sadece sustu.

Yalnızlığımı hatırlamak bana kırgınlığımı da hatırlattı, hatırladığım kırgınlıklarım yaralarımı kanattı ve kırılan her yerimden tekrar acı içinde kaldım. Bakışlarımı yeniden Ediz'in gözlerine çevirdiğimde gözlerimde biriken yaşlar yanaklarıma düşüp yağmura karıştı.

Bu sefer gözlerinin içine bakarak, "Kaza değildi," dedim. Bunu gözlerine bakarak söylemek beni daha da kırdı ve gözyaşlarıma öfke bulaştı.

"Yapma Doğa," deyince yüzüm öfkeyle gerildi.

Onu iterek gözyaşları içinde, "Her gece!" diye bağırdım. "Her gece senin hayaline tutundum! Anlatsam, bağırsam, çığlık atsam beni kimse duymazdı, bunu en iyi sen biliyordun!" Yağmur gözlerimden dökülen yaşları gizliyordu. "Kimse beni anlamazdı, biliyordun! Ne kadar yalnızdım, biliyordun!"

Hırsımı alamayarak onu bir kez daha ittim, bana direnmiyordu.

"Hatay'a gittim, biliyor musun?" diye sordum. "O kadar çaresizdim ki oradaki arkadaşlarım yanıma gelirse anılarım bozulur diye korktum! Sen benim bu kadar çaresiz kalacağımı biliyordun!"

Ediz'e vurmaya başladım.

"Sen yokken ben çok çalıştım!" diye bağırdım. "Bunu kendim için bile yapmadım, sen gelince benimle gurur duy diye yaptım!" Ediz ona vurmamı engellemedi, hatta söylediklerim canını o kadar çok yakıyor olmalıydı ki sessiz kalmamdansa ona saldırmamı tercih edeceğini biliyordum, onu tanıyordum. "Bu çaresizliği hiç mi düşünmedin? Sen beni hiç mi düşünmedin?"

Ediz gözlerimin içine bakıyordu, dudakları sessizdi ama gözleri yangın yeriydi.

"Her zaman kendi doğruların vardı!" diye bağırdım. Aslında içimdeki acıyı haykırıyordum, o bunu biliyordu. "Sadece o doğruları dinledin, seni hiçbir şey durduramadı!" Hissettiğim acıyla nabzım hızlanıyor, nabzım hızlandıkça hissettiğim acı artıyordu. "Senin için beni sevmek yanlıştı, beni paramparça ettin! Sonra anladın ki beni

paramparça etmek içindeki sevgiye ihanetti, gitmeyi seçtin! Sen aldığın her kararda bir kördüğüm yarattın Ediz ama attığın her düğümde mahvettiğin bendim, bunu görmedin!"

Ona daha sert vurdum ama yerinden kıpırdamadı, gözlerindeki acıdan başka yüzünde hiçbir ifade yoktu. Hâlâ karşımda bu kadar dik durabilmesinin verdiği öfkeyle ona bir kez daha vurdum. Sonra bir kez daha, bir kez daha...

Sonunda yorulup nefes nefese kalmış bir halde durduğumda kendimi o kadar bitkin hissettim ki bu bitkinlik bakışlarıma bile çökmüş olmalıydı. Ediz gözlerimin içine bakarak, "Kalbin durmuştu," dedi.

Sadece iki kelimelik bir cümleydi bu ama taşıdığı anlam, darmadağın ettiğim kitapçının içindeki bütün kelimelerden ağırdı.

Kalbin durmuştu.

Oysa bu savaşı başlatma sebebi buydu.

Savaşın sonundaysa ne kalbim durmuştu ne de bu savaşın bir kazananı olmuştu.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "Bunun için mi çekip gittin?" diye sordum, bakışlarımla ona meydan okuyordum.

Gözlerindeki alevler harlanırken Ediz nefesini burnundan sertçe verip alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve bakışlarını başka bir yöne çevirdi. Başını hafifçe iki yana sallarken bakışlarında sessizlik vardı.

Tekrar gözlerimin içine baktığında sert bir sesle, "Anlamıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Senin yaşananları affediyor olman onların affedilebilir olduğu anlamına gelmiyor! Sen unutmak istiyorsun diye yaşananlar unutulmuyor! Kendimden ne kadar nefret ettiğimi görmüyor musun?"

Sesindeki ve bakışlarındaki hırçınlık çaresizliğinden doğuyordu. Haklı olduğunu biliyordum, suçlu değildim ama hatalıydım. İnatla bir inancın peşinden koşmuş, aldığım hasar da dâhil geri kalan her şeye, herkese gözlerimi kapatmıştım.

"Karşıma geçmiş, bana doğrularımdan bahsediyorsun," dedi. "Senin kendi doğruların yok muydu?" Bu soru dudaklarından sakince dökülse de birden, "Yok muydu?" diye bağırınca irkildim.

"Bağırma bana!"

"Başından beri yanımda kendi doğruların için kalmadın mı?" diye bağırdı. "Siktiğimin her seferinde sana bana güvenmemeni söylememe

rağmen sırf kendi doğruların için bana güvenen sen değil miydin?" Bana doğru bir adım attı ama olduğum yerde durdum, ondan kaçmadım. Bakışları bıçak kadar keskindi. "Sen ne kadar kaybettiysen ben de o kadar kaybettim Doğa!"

Gözlerine bakarken içinde taşıdığı düşünceler ve hisler bana o kadar ağır geldi ki çenemi hafifçe yukarı kaldırdım.

"Her insanın yeter dediği bir yer vardır Ediz," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Bir yere kadar kaldırabilir ve ben artık kaldıramıyorum." Sesimin bu kadar güçlü çıkmasına şaşırmıştım çünkü kurduğum cümle gücümün bittiğinin itirafıydı. "İnadımı bırakıyorum ve senden vazgeçiyorum."

Ediz yerinden kıpırdamamış, hiç tepki vermemişti ama irkildiğini, kalbinin buz tuttuğunu hissettim. Bu cümleyi o kadar sakin bir kararlılıkla söylemiştim ki benim yüzüme bile bir tokat gibi inmişti.

Ediz gözlerime bakarken, "Git artık," dedim.

Gitme kararını alan kendisiydi ama bunu benden duymayı beklemediği belliydi. Belki o giderken uzanıp elini tutmamı, onu durdurmamı beklemişti.

"Seni görmediğimi, anlamadığımı sanıyorsun." Onu anlamak canımı yakıyordu. "Sen gitmek değil, seni kurtarmamı istiyorsun. Kendine olan nefretini yok etmemi istiyorsun. Yaşananların affedilebileceğine seni ikna etmemi istiyorsun."

Gözleri hislerini o kadar iyi saklıyordu ki onu tanımasam yanıldığımı düşünürdüm.

"Sen kaybolmuş bir haldesin ve elinden tutup sana doğru yolu göstermeme ihtiyacın var," dedim. "Senin inancıma, iyimserliğime ihtiyacın var çünkü biliyorsun, yaşananların içinde çıkış yolunu sadece kör bir inanç ve iyimserlik bulabilir."

Yağmurun altında birbirimize bakarken geçmiş etrafımızda bir fırtına gibi kükrüyordu.

"Sen beni öldürmedin, sen benim inancımı öldürdün," dedim.

Ediz'in çenesi gerildi ve bakışları derinleşti.

"Sen beni öldürmedin Ediz, sen beni eksilttin."

Gözleri bana susmamı söylese de dudakları sessizdi.

"Sana doğru yolu göstermemi bekleme çünkü bilmiyorum," dedim. "Bu yola seninle çıktık ama bambaşka yerlerde kaybolduk."

Dudaklarımdan dökülen her cümle sanki sadece Ediz'e değil, bana da gerçekleri anlatıyordu. Her kelime bana kendimi biraz daha çaresiz hissettiriyordu.

Siren sesleri artık bir sokak öteden geliyordu ve geriye kalan saniyeleri toplasam bir dakika etmeyeceğini biliyordum. Onu son kez gördüğüm gerçeği nefesimi kesiyordu. İçimdeki acı yüzünün her ayrıntısını izliyordu.

Uzanıp elini tuttuğumda tenimin onun tenine duyduğu muhtaçlık beni sarstı. Yaşananların ağırlığını bile hafifleten bu çekimin tehlikesi ve teninin altında atan nabzın bana da yaşam vermesi beni korkutuyordu.

Elimin üzerinde açılan büyük avucuna ve uzun parmaklarına baktım.

Boğazım düğümlenirken gözlerim yaşlarla doldu, onları saklayan yağmura minnet duydum ama Ediz'in dudaklarımdaki belli belirsiz bükülmeden bile ağladığımı anlayacağını biliyordum. Bir başkası bunu hiç görmeyecekti, biliyordum. Ediz'in bana yaşattığı acıyı da, sevgiyi de, inancı da bir başkası yaşatamayacaktı, biliyordum.

Yağmur avucuna dökülürken ellerindeki çizgileri bile ezberledim.

Cebimden arabamın anahtarını çıkardım ve Ediz'in gözlerine baktım. Beni çok dikkatli bir şekilde izliyordu ve sessizliğine gizlenenleri hiç bilemeyecektim. Anahtarı yavaşça büyük avucunun ortasına bıraktığımda geçmişte bir yerde Ediz de kendi arabasının anahtarını gitmem için avucuma bırakıyordu.

Ediz gözlerini gözlerimden ayırıp avucunda duran araba anahtarına baktı.

"Benim arabamı al," dedim. "Araba polislerin dikkatini çekmez, durumu anladıklarında sen çoktan kaçmış olursun."

Ediz tekrar gözlerime baktığında aklımdan geçenleri ona söylemedim ama duyduğunu biliyordum. Hâlâ onu düşünüyor olmam onu da benim kadar yaralamış mıydı? Bakışlarında, açılan bir yaranın yansıması vardı.

Eli elimin üzerinde, gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Bana gitmemi söyle," dedi.

Daha önce de söylediğim o üç harfli kelimenin artık geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Ediz bir daha karşıma çıkmayacaktı; belki

gün gelecek gölgelerin ardında olacak ve bana bakacaktı ama ben hiçbir gölgede onu bulamayacaktım.

İnsan ömrü boyunca milyarlarca kelimenin döküldüğü dile sadece üç harf nasıl bu kadar ağır gelebilirdi?

Sessizce, "Git," dedim.

Ediz gözlerime bakarken saniyeler asırlara dönüştü. Ruhumun derinliklerine bakıyordu, o derinliklerin ilk ve son ziyaretçisi karşımda duruyordu. O gittiğinde oraya bir daha kimse uğramayacak, içini sessizlik dolduracaktı.

Ediz avucunun ortasında duran anahtarı kavradı ve elini elimin üzerinden çekti ama gözlerime bakmaya devam etti. Siren sesleri bize artık zamanın tükendiğini haber veriyordu.

Konuşacağını sandım, cümleler dudaklarına kadar ulaştı ama savaşı sessizlik kazandı.

Yağmurun altında durmuş, Ediz'in gözlerine bakarken geçmişte bir yerde Ediz de karşımda durmuş benim gözlerimin içine bakıyordu ve bana gitmemi söylüyordu. O sabah arabayı çalıştırıp arkama bakmadan kaçsaydım yaşananlar başlamadan bitecekti.

Artık başlangıçta değil, sondaydık ve Ediz gittiğinde her şey geçmişe gömülecekti.

Ediz sokağın sonuna, kapısını açık bıraktığım arabaya baktı. Geçmişin içinde ben de dağ evinin önünde duran arabaya baktım. Arabaya doğru yürümeye başladığımda Ediz'in adımları da onu benden uzaklaştırmaya başladı.

Attığı her adımda geçmişin içinden bir yankı duyuyordum.

Ediz'in, "Babamı öldürdü," deyişi geçmişin içinden bana ulaştı.

"Bilkent Üniversitesi'nden," dedi Umay. Çocuksu heyecanı geçmişin topraklarına gömülmüştü. "Çok yakışıklı!"

Atalay, "Bilmediğin gerçekler var!" diye bağırdı.

"Doğa bunu kaldıramaz," dedi Uygar.

Ediz'in, "Sanki yıllardır karanlık bir kuyuda yaşıyor," demesi üzerine Gece, "Ve sen bu kuyuya su dolduruyorsun," dedi. "Onu boğacaksın Ediz."

Her ses, kıyıya vurup denize geri çekilen dalgalar gibi geçmişin içinde kayboldu ve geriye sadece siren sesleri kaldı.

Ediz sanki yanlış sokağa sapmış da bunu o sokakta yürürken fark etmiş gibi durunca kalbim boşluktan düşüyormuş gibi hissettim. Dudaklarım hafifçe aralandığında tenimin altında saklanan ve varlığını bilmediğim beklenti bir çığ gibi ilerleyip beni altüst etti.

Kalbim o kadar güçlü çarpmaya başladı ki geçen saniyeler onunla yarışamadı.

Gözümü bile kırpmadan Ediz'e bakıyordum ve duruşum dikleşmiş, gözlerim irileşmişti. Ediz başını hafifçe yana çevirdi ve yağan yağmurun altında kulak kesildi. Ardından çenesi gerilirken gözlerini kapattı.

Nefesimi tutmuş ona bakarken gitmek için atacağı ilk adımı korkuyla bekledim ama Ediz gözlerini açtı, hafifçe arkasına dönüp bana baktı.

Gözlerinde uzun zamandır karşılaşmadığım tehlikeli bir kararlılık vardı. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama ne hissettiğini biliyordum. Doğruyu da yanlışı da yok eden bir histi bu, o kadar kuvvetliydi ki onu hissedenin kalbi dâhil her şeyi yakıp yıkıyordu.

Ediz tekrar bana doğru yürümeye başladığında, "Ateşle oynayan yanar," dedi ve yüzümü ellerinin arasına alıp dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Afallayarak koluna tutunduğumda Ediz sırtımı arabaya yasladı ve alt dudağımı dudaklarının arasına alarak beni daha büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Nefesime karışan nefesi başımı döndürürken boştaki elimi arabaya yaslayıp oradan destek aldım.

Ediz'in hâlâ elinde tuttuğu araba anahtarı yüzüme batıyordu ama onun varlığı dışında her şey kaybolmuştu. Öpüşü hiddetliydi, sanki dudaklarımdan dökülen kelimelerle savaşıyordu. Ayrıca bu hiddette özlem vardı.

Birbirimize dokunduğumuzda benzine düşen ateş gibi anında varlığımızın her yerine yayılıyorduk ve düşünmek imkânsız hale geliyordu. Kaçmanın hiçbir yolu kalmıyordu. Öfke, kırgınlık, acı, hatta çaresizlik bile derin bir tutkuya dönüşüp her şeyi yakıyordu.

Bir elini yüzümden çekip belime götürdü ve beni kendine çekti.

Düşüncelerimin arasında kısık bir ses vardı, bana onu durdurmamı söylüyordu. Bana yaşananları anlatıyordu. Ediz'in varlığını

tenime işleyerek o düşüncelere hücum ediyordu ve onları yok edecek gücü vardı.

Bu yüzden ellerimi Ediz'in göğsüne yerleştirerek onu ittim ama itmeden önce dudaklarım çoktan dudaklarının çağrısına yanıt vermişti.

Birbirimizi bıraktığımızda nefes nefeseydik. Ediz'in gözleri gözlerimi buldu.

"Ben seninle ne yapacağım?" diye sordu bu sorunun içinde kaybolmuş gibi. "Bir yanım seni bırakacak kadar fedakâr, diğer yanım seni bırakamayacak kadar bencil."

Ona cevap verecek oldum ama bana izin vermedi.

"Nasıl bu kadar içime işledin Doğa?" diye sordu. "Bana ne yaptın?"

Gözleri hislerinin hiddetiyle parlıyordu.

"Bunu nasıl yaptın?"

Onu ittiğim sırada geriye doğru attığı tek adımı hiç düşünmeden kapattı ve beni araba ile kendisi arasına hapsetti.

"Sana yaşattıklarımdan sonra gözlerine bakmaya dayanamıyorum ama seni yaşattıklarımla da bırakamıyorum," dedi. "Bana ne yaptın?"

Bana dokunmuyordu ama varlığı hâlâ tenimin altında büyüyor, beni ele geçiriyordu. Varlığı içimde o kadar güçlüydü ki onu engelleyemiyordum.

"Ediz."

"Ateşle oynadık Doğa," dedi. "Yanıp kül olacağımız baştan belliydi."

"Ediz, yapma."

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Durdurmanın bir yolu olsaydı durdururdum," dedi.

O sırada sokağa giren polis arabalarının kırmızı mavi ışıkları sokağın loş ışığına katılmaya, duvarlara vurmaya başladı. Ben korkuyla polis arabalarına bakarken Ediz gözlerini yüzümden ayırmadı.

Tekrar gözlerine baktığımda sanki onun için sokakta bizden başka kimse yoktu.

"Ayrıca o bahsettiğin adam karşıma geçip düğmelerini iliklesin," dedi. "Tabii ben onun hayatını kaydırmadan önce vakti olursa."

Gözlerim irileşerek Ediz'e baktım ama onun yüzünde tek bir kas bile oynamadı.

"Bakma öyle," dedi. "Senin bir bakışından ne hissettiğini, ne düşündüğünü anlarım."

"Ne düşünüyormuşum?" diye sordum.

"Bir yarayı sadece yalnız kalanlar tek başına sarar ve yanında kim olursa olsun anlaşılmayan her insan yalnızdır. Sen kimsenin seni göremeyeceğini, anlayamayacağını düşünüyorsun."

Dudaklarım aralandığında Ediz gözlerini kıstı.

"Senin bir bakışından ne hissettiğini, ne düşündüğünü anlarım," diye tekrar etti. "İstediğin bu değil."

"Ya kabul ettiğim buysa?" diye sordum.

"O zaman bana gitmemi söyleme," dedi. "Git."

Bunu o kadar ani söylemişti ki düşüncelerim birden sessizliğe gömüldü.

"Karşında gördüğün adam benim Doğa," dedi. "Ne o intikam isteyen adamım ne de sende o yaraları açan adamım. Bana baktığında gördüğün ve inandığın bir adam vardı, o bendim ve karşındayım."

Arabanın yanında gölgede kaldığımız için camı kırılan kitapçıya bakan polisler henüz bizi fark etmemişti ama ortalığın karışması an meselesiydi.

"Seni ne gitmeye ne kalmaya zorlarım," dedi Ediz.

Ediz'in gözlerine bakarken derin bir kuyunun içine düşüyormuşum gibi hissettim. Dudaklarından dökülen her kelimede daha da derine iniyordum.

Ediz elini bana uzattığında bakışlarımı gözlerinden eline çevirdim.

"Bu sefer karar sana ait."

Gözlerimi tekrar gözlerine çevirdim ve karmakarışık bir halde ona baktım. Onunla gitmemi istiyordu.

O sırada polislerden birinin bağırdığını duydum ama gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Ediz de gözlerini benden ayırmadı.

"Yatağımda huzurla uyumanı özledim," dedi Ediz. "Oysa sen yanımda huzurla uyurken o gecelerin sonumuzu getireceğini bilir, öylece tavanı izlerdim."

Gözlerim dolarken, polislerin yaklaştığını biliyordum.

Kırık bir sesle, "O geceleri değiştiren ne oldu Ediz?" diye sordum.

"Seni kaybettim," dedi.

Gözlerimden yaşlar aktı. Bize dışarıdan bakan biri taşıdığımız yaraları göremezdi, oysa ikimiz de kanlar içindeydik. Bu yaraları da birbirimizden başkası göremezdi.

Bakışlarımı Ediz'in ellerine çevirdiğimde karşılıklı durup birbirimize baktığımız o akşamı hatırladım. Evimin önünde duruyorduk ve geleceğe gizlenenlerden habersiz, o geleceğin temellerini atıyorduk.

Bana elini uzatıp, "Ediz," diyerek kendini tanıttığında elini tutmuş, elim elinin içinde kaybolurken, "Doğa," diye karşılık vermiştim.

Ediz ve Doğa.

Gözlerimi elinden ayırıp tekrar gözlerine baktığımda sanki o akşam karşımda duran adama bakıyordum. Yeşil gözleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmayacak kadar dikkatliydi. Bana elini uzatmıştı ve kendinden emin bir duruşu vardı.

Ateşle oynamıştık ve oynadığımız ateş ellerimizden her yere sıçramış, her şeyi kül etmişti.

Polisin, "Ellerini kaldır!" diye bağırdığını duydum ama ben hâlâ o akşamın içindeydim. Sonbahar rüzgârı tenimi okşuyordu ve Ediz karşımdaydı.

Yaşananlar doğru değildi, hatta bir hatalar silsilesiydi ama Ediz'in gözlerine bakarken bunu umursamadığımı fark ettim. Elini uzattığı yerde yanan bir ateş vardı fakat yanmaktan korkmadığımı anladım.

Gözlerimden akan yaşlar çoğalırken yavaşça kaldırdığım elim titriyordu.

Gece, "Bazı yaralar vardır," demişti, "onları en çok o yaraları açan iyileştiremez." Bazı yaraları da sadece o yaraları açan iyileştirebilirdi çünkü o yaraları açan, inandığın biriydi. Aksi halde o yaralar derin bir kırgınlığın içinde hatırladıkça kanar, kanadıkça derinleşirdi.

Elim Ediz'in elinin içinde kaybolduğunda aynı zamanda geçmişte, evimin önündeydik. Ellerimiz ve gözlerimiz birbirine kenetlenmişti.

Ediz elimi sıkıca kavrayarak bize yaklaşan polise baktı, ardından bakışları bana kaydı.

"Koş!"

Son kez.

Karanlık sokakta yağmurun altında koşmaya başladığımızda sadece polisten değil, yaşananlardan da kaçtığımızı biliyordum. Yaşananlar uzun bir süre peşimizi bırakmayacaktı ama zamanın hızına yetişemeyip geride kalacak, geçmişe karışacaktı.

Kitapçının önünde duran polis arabasının siren sesleri yeniden karanlık gökyüzünde yankılanmaya başladı.

Hiç durmadan koştuğumuz sokağın sonunda siyah bir arabanın önünde durduğumuzda Ediz gözlerimin içine baktı.

Dudağının kenarında o tanıdık alaycı gülümsemesi belirirken gözlerini yüzümde gezdirerek, "Özlemişim," dedi.

Ardından bir elini belime yerleştirip beni arabaya yönlendirdi ve kapıyı açtı. Ben koltuğa yerleştiğim sırada hızla arabanın önünden dolandı ve şoför koltuğuna geçti.

Arabayı çalıştırırken, "Kemerini tak," dedi.

Sırılsıklamdık ve saçlarımdan damlayan su arabanın zeminine düşüyor, orada dağılıyordu. Ediz avucunu direksiyona yerleştirip onu tek eliyle çevirdi ve gaza bastığında tekerlekler çığlık attı.

Sanki aradan geçen zaman hiç var olmamış gibi, arabanın içine baktığımda bir aidiyet duygusu hissettim. Bu duygu beni hazırlıksız yakaladı. Bakışlarımı Ediz'e çevirdiğimde o da bana baktı.

"Kemerini tak," dedi tekrar.

Bazı şeyler hiç değişmeyecekti.

Uzanıp kemerimi taktım ve sileceklerin çalıştığı ön camdan dışarı baktım. Peşimizden gelen polis arabasının sireni bütün sokağı inletiyordu. Yağmur o kadar şiddetli yağıyordu ki bir nehrin içine düşmüş gibiydik.

Başımı çevirip tekrar Ediz'e baktığımda gölden çıkarılan arabanın anısı zihnimde soluklandı. Solmuyordu, zamanın içinde kaybolmuyordu. Ediz'in atan kalbi bile o anın acısını silemiyordu.

Yüzünü izledim; yeşil gözlerini çevreleyen uzun kirpiklerinin arasında kısa kirpikler de vardı. Yağmurda ıslanan saçlarının rengi şimdi koyulaşmıştı ama Ediz ezberlediğim her ayrıntısıyla karşımdaydı.

Geceler boyunca sığındığım bir hayal değildi, gerçekti ve yanımdaydı.

Sokaktan çıkıp hızla ana yola saptığımızda bakışlarımı Ediz'den ayırdım ve başımı koltuk başlığına yaslayarak gözlerimi kapattım. Kendimi arabaya vuran yağmurun sesine bırakarak sessizce nefes alıp verdim ve Ediz'in arabaya dolan kokusu etrafımı sardı.

Siren sesleri yağmurun sesine karışıyordu.

Kapattığım gözlerimin ardında uzun, koyu renkli saçları beyaz tenine dökülen bir kadınla karşılaştım. Bu kadın Nazlı Çağıran'dı.

Hafif bir rüzgâr saçlarının arasından akarken Nazlı Çağıran bana bakıyordu.

Kemal Çağıran zihnimin içinde, "8 Kasım 1990," dedi. "Nazlı Çağıran'ın ölümü her şeyi değiştirdi."

Yavaşça gözlerimi açıp Ediz'e baktığımda Nazlı Çağıran da zihnimin kuytu köşelerinden Ediz'e baktı. Kalbimi bir nefes gibi saran bir his vardı ve bu hissin sahibi ben değildim, Nazlı Çağıran'dı.

Huzur.

Sesini duymadım ama sanki bana teşekkür ediyordu ve sesi rüzgâra karışıyordu.

Araba yolda hızla ilerlerken Ediz de bana baktı. Gözleri beni görüyordu, kulakları sesimi işitiyordu ve uzanıp bana dokunduğunda beni hissediyordu; oysa bana dokunan her bakışın, sesimin ulaştığı her zihnin ve her temasın ardındaydım ama hiçbiri bu denli önemli olamıyordu.

Neredeyse sessizce, "Artık bitti," dedim.

Bu cümlenin altında onun bile duyamayacağı anlamlar yatıyordu. Artık Levent Çağıran geçmişin derinliklerine çekiliyor, gözden kayboluyordu. Dağ evinin kapısı bir daha açılmamak üzere Uygar'ın üzerine kapanıyordu. Nazlı Çağıran gözlerini kapatarak ölümün üzerine uzanıyordu ama uzandığı yerde artık huzuru soluyordu.

Babam kayboluyor fakat kayboldukça anılarımda çoğalıyordu. Gece attığı her adımda gölgesinde iki adamı taşıyordu; o gölgelerden biri Uygar'dı, diğeriyse babam, artık ikisi de nefes almayan ama yaşayan anılardı. Pişmanlık her gece Atalay'ın yatağında yanına kıvrılıyor, uykularına sızıp kâbuslarında nefes alıyordu. Umay geride bırakılan bir sandık gibi geçmişi evinin boş odalarından birinde bırakmış yürüyordu. Yine de biliyordum, o geçmiş attığım her adımı takip ediyordu.

Yaşananlardan geriye sadece biz kalmıştık.

Ediz ve Doğa.

Ediz, "Bitti güzelim," dedi.

Polis arabasının sireni de yavaşça kaybolduğunda geriye kalan sadece arabaya düşen yağmur damlalarının sesiydi.

Sileceklerin belli aralıklarla sağa sola yatmasını izlerken annemin hüzünlü gözleri gözümün önüne geldi ve bu, kalbimi yaraladı. Yapılan seçimler hepimizin kapısını çalmış, sahip olduklarımızı elimizden

almıştı. Yeniden ortadan kaybolacaktım ama annemin kalbine çöken hüznü oradan kovacaktım.

Ne olursa olsun anne, ne yaşanırsa yaşansın, lütfen çok ağlama. Bir yara açılacak içinde, biliyorum ama onun yaşamı senden almasına izin verme. Yağmurun getirdiği huzuru hisset, karanlığın içindeyken bile güneş dokunsun yüzüne.

Gözlerim yanmaya başladığında göz kapaklarımı yaşların üzerine kapattım ve hissettiğim acıyı sarmaladım. Yağmur seslerinin arasında ardı ardına yumruklanan kapının tok sesini duydum.

"Ediz!" Sesim geçmişin içinde yankılanıyordu. "Ediz, aç kapıyı! Eğer istediğin intikamsa sana yardım edebilirim!"

Kapı açıldı.

Sonra her yeri ele geçiren alevlerin sesini duydum. Dağ evi yanıyordu ama Ediz açılan kapının ardında durmuş bana bakıyordu.

Ediz'in derinlerden gelen sesini duydum: "Ben seninle ne yapacağım?"

Zaman havada süzülen küller gibi üzerime konmaya başladı ama ben dağ evinin önünde başımı gökyüzüne kaldırmış, kar yağışını izliyordum. Sanki başımı kaldırıp baktığım gökyüzünde geleceği görüyordum ama bilmiyordum, o gözlerle geleceğin içinde buluştum.

Ediz geçmişin içinden kulağıma, "Geçecek," diye fısıldadı. "Söz veriyorum geçecek."

Yaşananlar her yeri bir kasırga gibi dağıtıp yıkmıştı ama inancıma dokunamamıştı. Bu inancın içine uzandım. Uzanmak bana ne kadar yorulduğumu hatırlattı.

Ediz'in kalp atışlarını duydum, ardından kendimi bir gece vakti dağ evinde buldum. Başımı Ediz'in göğsüne yaslamıştım.

"Kalbin çok güzel atıyor," dedim ve Ediz güldü. Kalp atışlarına nasıl da odaklanmıştım, kurduğum cümlenin taşıdığı anlamı o kalbin artık atmadığını düşündüğüm gecelerden sonra anlayacaktım.

Ediz'in gülüşü zihnimde yankılandı ve yavaşça kayboldu. Geriye kalan sessizliğin içinde savruldum. Gözlerimi açtığımda yağmur damlaları hâlâ arabanın camına çarpıyor, silecekler yağmurun hızına yetişmeye çalışarak telaşla ritim tutuyordu.

Ediz, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu ve başımı yasladığım koltuk başlığından kaldırmadan ona baktım. Bakışları gözlerimde düşüncelerimin yansımasını arıyordu.

Bakışlarımı tekrar arabanın ön camına çevirerek, "Geçmişi," dedim.

Çöken sessizliğin hükmü bu sefer uzun sürdü.

"Geçmişin insanın peşini bırakmadığı söylenir," dedi. "Oysa geçmişin peşinden giden insanın kendisidir." Araba karanlık gecede hızla ilerlemeye devam etti. "Belki bir gün onu özgür bırakırız."

Bazı geceler Ediz'i yatakta bulamayacağımı hissettim; belki karanlık odanın köşesindeki tekli koltukta, parmaklarının arasında tuttuğu bir kadehle, beni yatakta uyurken izleyecekti. Anımsayacak, geçmişin nefesini ensesinde hissedecekti.

O gecelerde ben de uyanacak ve koltukta oturan Ediz'e bakacaktım. Üzerimize çöken karanlık, yaşananların gölgesi olacaktı.

Geçmişi hatırlamadığımız günler de olacaktı ama ansızın bir bakış, bir gülümseme, bir cümle bize hatırlatacaktı. Yaşananların izlerini tenimizde taşıyacaktık, kaybolmayacaktı; ikimizden başka kimsenin giremediği o derinlikte bazen biz kaybolacaktık.

Gökyüzünden dökülen her kar tanesi, polis arabalarının gözlerimize yansıyan kırmızı mavi ışıkları, gecenin içinde uzanan bir yatak bizi dağ evinin sessizliğine hapsedecekti.

Sessizce, "Belki," dedim.

Ediz elini bacağıma koydu ve baş parmağıyla pantolonumun üzerinden bacağımı yavaşça okşadı.

"Sana kimse zarar veremez Doğa," deyince bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Bana değil, yola bakıyordu ama düşüncelerinin yorgunluğunu görebiliyordum.

Ben ona bakmaya devam ederken kaybolan siren sesinin yerini daha güçlü siren sesleri aldı. Bakışlarımı Ediz'den çekip iki koltuğun arasından arabanın arka camına baktım ve peşimize düşen polis arabalarının ışıkları yağmurla dağıldı.

Belli belirsiz bir telaşla Ediz'e baktığımda Ediz elini bacağımdan çekti ve gaza yüklendi. Araba karanlık yolda ileri atılınca daha da arkama yaslandım. O sırada Ediz'in telefonu çalmaya başladı.

Ediz direksiyondaki bir tuşa basarak çağrıyı yanıtladı ve Hakan'ın sesi arabayı doldurdu: "Ediz Bey?"

"Söyle Hakan," dedi Ediz.

"Muhtemelen bu son konuşmamız," dedi Hakan ve vedanın soğuk ürpertisi tenimin altına yayıldı. "Yaşananlar için üzgün olduğumu bilmenizi isterim."

Ediz gözlerini yoldan ayırmadı, tek kelime etmedi.

"Hepimiz seçimler yaptık ve bedelleri çok ağırdı," diye devam etti Hakan. Bu cümleyi o kadar sık duymuştum ki belki de hepimizin kalbinin aynı anda attığı yer burasıydı: seçimler ve bedeller.

Sanki Hakan karşımdaymış gibi arabanın gösterge panelindeki ismine bakıyordum. Arabadaki sessizliği siren sesleri dolduruyordu.

"Sadece birimiz değil, hepimiz geçmişin bir yerinde hapsolup kaldık." Hakan'ın sesinin arkasından sileceklerin sesi geliyordu. Arabasını kenara çekmiş, sessizliğin içinde Ediz'i aramış olmalıydı. "Uzak bir yerde, belki bir gece tek başıma otururken yaşananları hatırlayacağım ve kendimi yeniden yaşananların içinde bulacağım çünkü hissettiklerim içinden çıkamayacağım kadar derin."

Ediz, Hakan'ın söylediklerini sessizce dinlemeye devam ederken gözlerini yoldan ayırmıyordu. Dilsiz kalan bütün hislerin bir yankısı olan Hakan'ın söyledikleri artık hepimizin gerçekleriydi.

"Polislerin peşinizde olduğunu biliyorum," dedi. "Kimseyi yaşananlardan kurtaramam ama son kez arkanızı kollayacağım."

Ediz, "Planın ne Hakan?" diye sordu. Hakan'ın dudaklarından dökülen her cümleyi anladığını ama bu cümlelerin karşısında hep susacağını biliyordum.

"Yolunuzun üzerinde bir benzinlik var," dedi Hakan. "Orada sizi bekleyen bir araba ve bir adam var. Daha önce yaptığımız gibi arabanızı o adama verecek, diğer arabayla yola devam edeceksiniz."

Ediz kaşlarını hafifçe çatarak, "Adam güvenilir mi?" diye sordu.

"Ödemesini yaptım," dedi Hakan ve güldü. Gülüşünde buruk bir tını vardı. "Dekontunu Kemal Bey'e vereceğim."

Ediz'in dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ama dudaklarına yerleşen alaycılık gözlerine ulaşamadı.

"Sonunda işi öğrendin," dedi Hakan'a.

Hakan güldü ama gülüşünün sonundaki sessizlik vedayı da yanında getirdi.

Hakan, "Artık kapatmam lazım," deyince Ediz, "Yolun açık olsun Hakan," dedi.

Kısa bir duraksamanın ardından Hakan da, "Yolunuz açık olsun Ediz Bey," dedi ve telefonu kapattı. Kapanan telefonun ardındaki sessizliği bize bıraktı.

Bakışlarımı Ediz'e çevirdim, gözlerini yoldan ayırmıyordu. Ne düşündüğünü bilmiyordum ama ne hissettiğini biliyordum: biten yolun yorgunluğu ve kaybedilenlerin boşluğu.

Hızla ilerleyerek polis araçlarıyla aramızdaki mesafeyi açtığımız sırada yağmur şiddetini azaltmaya başlamıştı. Farların aydınlığı yola seriliyordu ama gecenin karanlığı arabayı takip ediyordu. Şehrin dışındaki yol ıssız olsa da peşimizden gelen polisler bu ıssızlığı bir karmaşayla dolduruyordu.

Arabanın hız ibresi bir yarım daire çizerek son noktaya ulaştığında tedirgin olup koltuğa gömüldüm ve gözlerimi arabanın ön camından yola diktim. Yağmur etkisini azaltsa da rüzgâr şiddetini artırmıştı ve cama düşen yağmur damlaları incecik çizgiler halinde dağılıyordu.

Korkuyla, "Ediz," dedim.

Ediz gözlerini yoldan ayırmadı. Kalbimin ritmi gitgide hızlandı.

"Arabayı durdurduğumda yanımdan ayrılma," dedi. Benzinliğin ışığı uzaktan görünmeye başlamıştı.

Kalbimin ritminden beslenen korku bana zıtlığın ahengini hatırlattı; cesareti. Yaptığım seçimlerde her zaman cesarete bir adım daha yakındım ama hep korkunun sınırındaydım. Bu, kaybettiklerimin başlangıcıydı.

Gözlerimi benzinliğin ışığından ayırmadan, "Tamam," dedim.

Ediz'in bakışları yüzüme dokundu ama orada oyalanmadı. Dikkatini yeniden yola verdi ve hızla ilerleyerek benzinliğe yaklaştık.

Uzaklarda gökyüzünün aydınlanmaya başladığını o zaman fark ettim ve gökyüzüne sabahı getiren belli belirsiz aydınlığa gözlerimi diktim.

"Doğa."

Gözlerimi ufukta beliren grilikten ayırıp Ediz'e baktığımda benzinliğe girmek üzereydik. Ona yanıt vermedim, bakışlarımı tekrar

karanlık gökyüzüne yayılan griliğe çevirdim. O sırada yavaşladık ama yine de benzinliğe girişimiz telaşlıydı.

Araba ani bir frenle durduğunda bir elimle torpido gözünden destek aldım ve Ediz'e baktım. Gözleri gözlerimi bulduğunda, "Haydi," dedi.

Zaman yavaşlamış gibi hissediyordum, bakışlarım bir an daha uzaklarda gökyüzünü ele geçirmeye başlayan griliğe takıldı. Hemen ardından zaman normalden hızlı akmış gibi hissettim ve elim emniyet kemerime gitti.

Arabadan çıktığımızda bir benzinlik çalışanı hızla bize doğru geliyordu ve gözlerindeki telaştan Hakan'ın bahsettiği adamın o olduğunu anladım. Rüzgâr tenime dokunduğunda bakışlarımı adamdan ayırıp arabanın önünden dolanarak bana yaklaşan Ediz'e çevirdim.

Ediz bir elini belime koyarak adama baktı. Adamın gözlerine yerleşen belli belirsiz bir korku vardı, kendini attığı ateşin sıcaklığını hissetmenin verdiği korkuydu bu. Geri adım atmasından, vazgeçmesinden korktum ama bunu yapmadı.

Bakışları bana dokundu, ardından Ediz'e baktığında hiçbirimizin kaybedecek vaktinin olmadığının farkındaydı. Siren sesleri uzaktaydı ama geçen her saniye onları adım adım bize yaklaştırıyordu. Adam benzinliğin karanlık bir köşesine baktı ve bakışlarını takip ederek ben de o yöne baktım.

Sonra adam bakışlarını Ediz'e çevirdi, o da yağmurda ıslanmaya başlamıştı, damlalar yüzünden süzülüyordu.

"Araba orada," deyince Ediz gözlerini adamın gözlerine çevirdi ve başını salladı. Çenesi gergin, bakışları tedbirliydi.

Adam başka bir şey söylemeden Ediz'in arabasına yönelirken rüzgâr aramızdan akıyordu. Adam arabaya bindi ve kapanan kapının tok sesi duyuldu. Gaza bastığında tekerlekler önce kendi etrafında döndü, ardından araba hızla benzinliğin çıkışına yöneldi.

Önce uzaklaşan arabaya, ardından siren seslerinin geldiği yöne baktım. Ediz kaybettiğimiz her saniyeyi hesaplıyormuş gibi belimde duran eliyle beni yönlendirirken ona baktım. Yağan yağmur teninde yavaşça kayıyordu.

Telaş adımlarımıza da yayıldı; başta hızlandık, sonra koşmaya başladık. Siren sesleri giderek yaklaşıyordu. Arabaya ulaştığımızda

Ediz elini belimden çekip şoför kapısına yöneldi, benim elim de çoktan yolcu tarafının kapısına uzanmıştı.

Kapıyı açmadan önce arabanın camında yansımamı gördüm; saçlarım tel tel olmuş, yağmur alnımı ıslatmıştı ve yanaklarım soğuktan kızarmıştı. Yansımama bakmak içimde uzun zamandır karşılaşmadığım ama yakından tanıdığım birine bakmak gibi bir his doğurdu. Bu bendim, adım Doğa Güngör'dü ve bir yıkımın içinden doğmuştum.

Bakışlarım yansımamda oyalanmadı, arabanın kapısını açtım ve hızla koltuğa yerleşip kapıyı kapattığımda Ediz de benimle birlikte arabaya binmişti. Karanlık, bir örtü gibi üzerimize örtüldü ve bizi o sırada hızla önümüzdeki yoldan geçmekte olan polis arabalarından gizledi.

Nefes nefese arkama yaslanıp polis arabalarını ve kırmızı mavi ışıklarını izledim, siren sesleri yeri göğü inletiyordu. Düşüncelerimse sessizdi, belki de yaşananlara yetişemeyecek kadar ağır kalmışlardı, bilmiyordum.

Başımı çevirip Ediz'e baktığımda onun da arkasına yaslandığını ve yolu izlediğini gördüm. Polis arabalarının ışıkları yüzüne vuruyor, tenine dökülüyordu. O da başını çevirip bana baktı ve gözlerimiz birbirini buldu.

Birbirimizin gözlerine bakarken gökyüzünün altında, aydınlığın ve karanlığın ortasındaydık. Bir yanımızda geçmiş, diğer yanımızda gelecek vardı ve hepsi birbirine karışmıştı. Ediz bir elini yüzüme götürünce gözlerimi kapattım, yanağımı eline yasladım. Başparmağıyla yavaşça alt dudağımı okşarken nefesim parmağına çarptı.

Cevabı bilmesine rağmen, "Çok yoruldun, değil mi?" diye sordu ve gözlerimi açıp ona baktım. Zaten bu soruyu bana cevabını almak için değil, beni gördüğünü göstermek için sormuştu.

Elini yavaşça yüzümden çekerek, "Unutacaksın," dedi. "Yaşananları değil belki ama bu yorgunluğu unutacaksın. Hissettiklerini unutacaksın. Sana unutturacağım."

"Ya sen?" diye sordum ve uzun uzun gözlerime baktı.

"Vicdanın yükü her şeyden ağırdır. Ben unutamayacağım. Biliyorum, bazı geceler uyuyamayacağım ve odanın karanlık köşesinde oturup yatağımda uyumakta olan sana bakacağım. Sana baktığım her gece, yaşananları biraz daha hatırlayacağım ama sen unutacaksın."

Gözlerimi kaçırdım fakat elini tekrar yüzüme götürerek kaçmama izin vermedi.

"Bana dedin ki doğruların benden daha önemliymiş." Gözünü bile kırpmıyordu. "Öyle değil Doğa. Doğrularım bana çekip gitmemi söylüyor. Çekip gidersem belki unutacağımı söylüyor."

Bakışlarımı gözlerinde gezdirirken bütün dikkatimi ona vermiştim.

"O zaman neden gitmiyorsun?" diye sordum.

"Seni yaralayan bendim," dedi. "Ama seni o halde bırakıp gidemedim."

Kaşlarım hafifçe çatıldı.

"Bu yüzden mi yanımdasın?" diye sordum. "Vicdan azabı çektiğin için mi?"

Elini yüzümden çekip keyifsiz bir tavırla güldü ve arkasına yaslanarak şimdi bomboş olan yola baktı.

"Hayır Doğa," dedi. "Vicdansızlığım bir seçimdi, vicdanımsa bunun bedeliydi." Başını yasladığı yerden ayırmadan çevirip bana baktı. "Senin düşündüğünün aksine ben bu bedeli senin gözlerine bakarken daha ağır ödüyorum."

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan, "O zaman neden?" diye sordum.

Bakışları derinleşirken Ediz suskunluğa gömüldü.

"Bana baktığında gördüğün ne Ediz?" diye sordum.

"Başlangıçta bir düşman," diye karşılık verdi. "Tanıdıkça sevgi uğruna affetmeyi göze alan küçük bir kız çocuğu. O küçük kız çocuğunun yanında yürüyen bir kadın. Kayboldukları yerde beraber doğru yolu arıyorlar."

İçimde bir sızıyla, "Peki buldular mı?" diye sordum.

"Daha da kayboldular," dedi.

"Peki bulacaklar mı?" diye sordum.

Ediz aramıza çöken sessizliğin ardından, "Yolu biliyorum," dedi.

Uzanıp elini tekrar yüzüme götürdü ve yavaşça tenimi okşadı. Tenimin üzerinden kayan teninin varlığı ızdırap içindeki ruhumu sakinleştirdi. Gözlerimi tekrar gözlerine çevirdim.

"Gitme vakti," dedi.

Gözlerine uzun uzun baktıktan sonra, "Yolu biliyorsun," dedim.

Elini yüzümden çekip bakışlarıma karşılık verdi, ardından tek kelime etmeden önüne döndü ve yola baktı. Arabayı çalıştırdığında

arkama yaslanıp sessizliğe gömüldüm, beni içine alan sessizlik Ediz'e de eşlik etti.

Yola koyulduğumuzda başımı çevirip aydınlanmaya başlayan gökyüzüne baktım.

"Sabah oluyor," dedim.

En karanlık gecenin sabahı.

Doğmaya başlayan güneş yavaşça tenime ve gözlerime döküldü. Kirpiklerimin üzerinde altın tozları gibi parladı, önümüzdeki yolu aydınlattı. Dönüp Ediz'e baktığımda o da bana baktı ve güneş onun da gözlerine dokundu.

Bakışlarımızda hâlâ elyelin gölgesi vardı.

Yola çıkan her insan bir yere varmak için yürümezmiş. Bazen yol, varılmak istenilen yerin kendisiymiş.

SON

Sevgili okur,

Sevgiden mahrum bırakıldığını hissediyorsan kendini sevgisizliğe mahkûm etme. Bir yolda kaybolmak o yolun sonu demek değildir. Günü gelip de doğru yolu bulduğunda kaybolduğun yolların sana kattığı tecrübelere bakıp ağlayacaksın. Unutma, büyümek sadece bir an değil, hayatın kendisidir. Kaybolduğun yolda attığın her adım seni daha da büyütecek ve gün gelecek, seni karanlığın içinde kaybolanlara yol gösterebilecek kadar parlatacak. Yeter ki vazgeçme sabret ve en karanlık gecenin sonunda seni bekleyen sabahın düşün çünkü o güneş doğacak, tenine dokunacak ve kalbini ısıtacak.

Bir roman, bir turgu, bir karakter senin kalbine dokunabilir ama kalbine dokunanlar gözlerini kapattığın yerde seninle olsun. Gözlerini açtığında gerçeğe bakmalı ve kendini korumalısın. Bu bir roman, bunu unutmamalısın. Kimse sana zarar veremez, öldürmüşünü elinden alamaz. An gelir kendini çaresiz ve kimsesiz hissedebilirsin ama unutma, kendine sahipsin. En değerli varlığın yine kendinsin.

Hayat seçimlerden ibarettir ve günün birinde kendini bir çıkmazda bulursan hayatın üzerinden kumar oynamak yerine bambaşka olasılıkların olduğunu, sonsuz olasılığın içine gizlenen çıkış yollarının olduğunu unutmamalısın. Bu kitaptaki araba anahtarını hayata dair bir metafor olarak görmeni isterim. Bir gün o anahtar elinde tutmak zorunda kalırsan sadece kendini düşünmeli, o arabaya atlamalı ve arkana bakmamalısın.

Zaten görüyorsun bendi tarafını tutman seni suçlu yapmaz.

Şambaşka hayatlarda bambaşka tecrübeler ediniyoruz ve bu tecrübeler bazen acı verici oluyor. Şunun adı hayat— ve insanın bu hayattaki en büyük yoldaşı yine insan. Her zihin, o zihinde doğan her düşünce, her hayal— fanidir ama kalp daima aynı duygularla çarpar.

Seni anlıyorum.

Yalnız değilsin. Şu satırlar, düştüğünde sana uzatılan bir el ve düştüğün yerde tutunacak bir dal bulamazsan elini bu satırlara uzat— ve hatırla. Hatırlamak sana elini sıkıca tuttuğumu hissettirecektir.

Sevgilerimle,
Öznur Yıldırım

TEŞEKKÜR

Anne,
Dizine uzandığımda anlattığın her masal benim için büyüleyici bir dünyanın kapılarını araladı. O kapıdan geçip bambaşka dünyalara girdiğimde seninleyken hissettiğim huzuru ve güveni de yanımda taşıdım. Bana anlattığın her masal zihnimde kaçıp saklanabileceğim bir sığınak oluşturdu ve o sığınağa her girdiğimde kendimi huzurlu, güvenli hissettim. Hayal kurmayı ve kelimelere dokunmayı bilen bir kadının, senin kızınım ve annem olduğun için çok şanslıyım. Sen merhamet dolu yüreğinle, güzel gülüşünle mükemmel bir insan olduğun gibi kızına çok değerli bir hazine bırakan harika bir annesin. Zihnimin içindeki dünyada hâlâ senin yanında hissettiğim huzuru ve güveni hissediyorum.

Ozan Hasan Yılmaz,
Seninle karşılaştığımızda kaybolmuş bir haldeydim. Pes etmiyordum ama mücadele de edemeyecek kadar yorgundum. Olduğum yerde durmuş, öylece önümden akıp giden zamanı izliyordum. Bir yaz akşamı, açık pencereye yaslanmış bir halde gözlerimin içine baktığın anı hatırlıyorum; bu sadece beni değil, kaybolduğumu da gördüğün andı. Sen o yaz akşamında inancım oldun.

Sen bana beni gösterene kadar bir aynaya ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Aynam oldun. Benim sıkamadığım o yumruğu sen sıkana kadar hırsa ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Hırsım oldun. Kaybolarak geçirdiğim yıllardan sonra korku doluydum. Cesaretim oldun. Bilmediklerim doğru yolu bulmamı engelliyordu. Öğretmenim oldun.

Sen sadece yirmi altı yaşındaki genç bir kadının değil, kalemi heyecanla eline alan on bir yaşındaki bir kız çocuğunun, o kalemi bırakmak zorunda kalan on yedi yaşındaki bir genç kızın da elinden tuttun ve onları ayağa kaldırdın. Bu zordu, biliyorum ama sen bırakmadın. Yeniden düşecek gibi olduğumda arkamda, mücadele ederken yanımda, kaybolacağım bir yola sapacağımda karşımdaydın.

Yıllar süren bu yolculuk senin elimden sıkıca tutup bana doğru yolu bildiğini söylemenle bitti. Bana seni kazandıran bu yola da, bu yolu elimden tutup benimle tamamlayan sana da minnettarım. Sen olmasaydın başaramazdım. Biliyorum, bir teşekkür benimle verdiğin savaşın yankısı bile olamaz ama ben yine de sana teşekkür ediyorum.

Hülya Kılıç,
On yedi yaşındaydım ve o yaştaki bir genç kızın olmaması gereken bir karanlıktaydım. Sen bir enkaz buldun. İnanmak çok zordu, biliyorum. Çoğu insan vazgeçerdi ama sen daha beni tanımıyorken bile bana inandın, benden vazgeçmedin. Dünyanın diğer ucundan, kilometrelerce uzaktan uzanıp elimi sıkıca tuttun ve kayıp gitmeme asla izin vermedin. Yıllarca, hemen arkamda kimsenin duymadığı ama bana pusula olan gizli bir ses vardı, o ses sendin. İlk önce saatlerce benimle konuştun, sonra günlerce, sonra aylarca, sonra yıllarca... Duymuyordum, biliyordun ama bir gün duyacağımı da biliyordun. Sonunda seni duyduğumdaysa sesindeki sadece hüzünlü bir mutluluktu.

Sen beni bulduğunda bu kitap da ben de darmadağındık ve sen o parçaları bir arada tutup bir gün yeniden bir bütün haline gelmesini sabırla bekledin. Bir gün olsun inancını eksiltmedin. Sen olmasaydın daha on yedi yaşında kayıp giderdim.

Kimse duymaz ve bilmezken sen benimle dokuz yıl önce başlayan en zor ve en uzun mücadeleyi verdin. Sadece bu kitapta değil, benim üzerimde de emeğin tarif edemeyeceğim kadar büyük, abla. Son dokuz yıl bir teşekkürle dolmayacak kadar derin ama ben yine de sana teşekkür ederim.

Aslı Arslan,
Uzun bir süredir kalemimden uzaktaydım ve onu yeniden elime almak için verdiğim savaşta yanımdaydın. Yeri geldi bana elini uzattın,

ben uzattığın eli tutamadığımda uzandın, elimi sen tuttun. Yeri geldi zihnim karmaşaya boğuldu, düşüncelerim dağıldı ve sen cümlelerinle o karmaşanın içinde kendi sesimi bana duyurdun. Yeri geldi kaybolduğum yerde benimle yürüdün, kaybolduğum yeri benimle keşfettin ve bana yol gösterdin.

Eskişehir'de oturduğumuz ilk anı hatırlıyorum, on dokuz yaşındaydım ve kendi kabuğumun içine saklanmıştım. Elimden tutup beni o kabuktan çıkardın ve bu, ruhumla birlikte kelimelerimi de iyileştirdi. Yeri geldi benimle ağladın, yeri geldi benimle güldün, yeri geldi benimle öfkelendin. Yeri geldi yanı başımda oturdun ve ben dağılmaya çok yakınken buna izin vermedin. Bu savaş benim savaşımdı ama sen de benimle birlikte savaştın.

Bana söylediğin her cümle yolumu aydınlattı. Yürüdüğüm bu yolda izlerini bıraktın ve bıraktığın her iz çok kıymetli, her birinin kendine ait bir hikâyesi var. Sen olmasaydın zihnimin içindeki yalnızlıkta yolumu kaybederdim. Biliyorum, bir teşekkür beraber geçirdiğimiz yıllara yetişemez ama ben yine de sana teşekkür ediyorum.

Büşra Aksungur,
Senin inancın karşımda durmuş gözlerime bakarken içimi ısıttı, yokluğunda da bir yara açtı ama ne zaman pes etmeye yakın olsam hatırlıyorum. Seni, bu satırları yazdığım tarihten tam on bir yıl önce, 22.02.2012 tarihinde kaybettim. Hâlâ ara sıra o eve gidiyorum, zaman her şeyi eskitse de bazı izleri silemiyor ve kalbimde bıraktığın iz çok derin. Biz küçük birer çocukken yazdıklarımı okuyan ve "Asla, ne olursa olsun pes etme," diyen ilk insansın. Pes etmedim.

Varlığına teşekkür edemedim ama yokluğunda bile benimle kalan inancın için teşekkür ederim.

Büşra Nur,
Seninle bu yolun sonunda tanıştık; önce saatleri, sonra günleri paylaştık. İhtiyacım olan her an yanımdaydın, işin içinden çıkamadığımı hissettiğimde bana elini uzattın. İnancın daima içimi ısıttı ve beni güçlendirdi. Bazen sönecek gibi oldum, bir zamanlar yanan ateşi senin içinde hissettim.

TEŞEKKÜR

O ateşin sönmesi için geçen yıllar vardı ama yıllar inancını tüketmedi ve gün geldi o inanç benim kalbimi ısıttı. O inancın karşılığında sana bir teşekkür yetersiz kalır, biliyorum ama ben yine de sana teşekkür ederim.

Yunus Sönmez, Tüvana Zararsız ve Yunus Bora Ülke,
Bu kitaptaki her satırın arkasında gizli bir emek var ve bu emek, sevgili yayıncım Yunus Sönmez'e, bu kitabın editörü Tüvana Zararsız'a ve kapağımın tasarımcısı Yunus Bora Ülke'ye ait. Bana karşı hep sabırlıydınız, ne kadar zaman geçerse geçsin bu eserin içime sinmesi için bana fırsat tanıdınız. Bana sadece bir yazar gibi değil, ailenizden biriymişim gibi yaklaştınız. Pegasus Yayınları'yla beraber yürümeye başladığımda on sekiz yaşında bir genç kızdım, sizinle birlikte büyüyüp bir yetişkin oldum. Kitabıma ve bana inanmanız her zaman daha güçlü hissetmemi sağladı. Bu taşın altına elimizi hep beraber koyduk. Biliyorum, verilen emeğin büyüklüğü karşısında bir teşekkür küçük kalır ama ben yine de size teşekkür ediyorum.

Sevgili okur,
İsmini, kim olduğunu ve hikâyeni bilmiyorum. Bu yolda yanımda yürümeye başladığın anı ve zamanı bilmiyorum. Sesini duymasam da, yüzünü görmesem de elin hep elimin üzerindeydi.

Bu kitabı yazmaya başladığımda on beş yaşındaydım ve bir odada yalnızdım. Başlangıçta kelimelerimi biriniz okudu, sonra biriniz bin oldu, yüz binler oldu. Zamanın bir köşesinde, bir yerlerde tek başıma inandım, beraber başardık. Bu yol uzundu, bırakmak ve unutmak kolay olandı, biliyorum ama sen bırakmadın.

Yokluğumda varlığımdın. Sessizleştiğimde sesimdin. Yorulduğumda mücadelemdin.

Öğrendim ki bir yola asıl anlamını katan, o yolda beraber yürüdüklerinmiş ve sen benim yoldaşımdın. Bu yola anlam kattın.

On beş yaşımdan bu yana seni tanıyorum; farklı isimlerle, farklı yüzlerle... Ben seninle büyüdüm, seninle öğrendim. Sen olmasaydın, bu kitap olmasaydı bambaşka bir hayatın içinde bambaşka bir insandım. İsterdim ki farklı şartlarda, farklı bir zamanda tanışalım, araya giren yıllar olmasın. Bazen yaşanabileceklerin birçok olasılığı

oluyor ama sadece biri mümkün oluyor, belki de olması gereken buydu, bilmiyorum. Bildiğim bir gerçek varsa o da seninle birlikte kendi hikâyemizi de yazdığımız ve bu hikâyenin bir son değil, her şeyin başlangıcı olduğu.

Bu kitabın sonundayız ama biz sonda değil, başlangıçtayız.

Bir teşekkür benimle attığın adımlara yetişemeyecek kadar yetersiz, biliyorum ama yine de sana benimle olduğun için teşekkür ediyorum.

Öznur Yıldırım